Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: I ledige Timer : en udvalgt Roman- og Novellesamling bestemt for Familiekredsen : 1896-1913.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1896; Vol. 4
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1896-1913
Fysiske størrelse | Physical extent: 73 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. - 16

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00523 6

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det Kgl. Bibliotek
130025480660

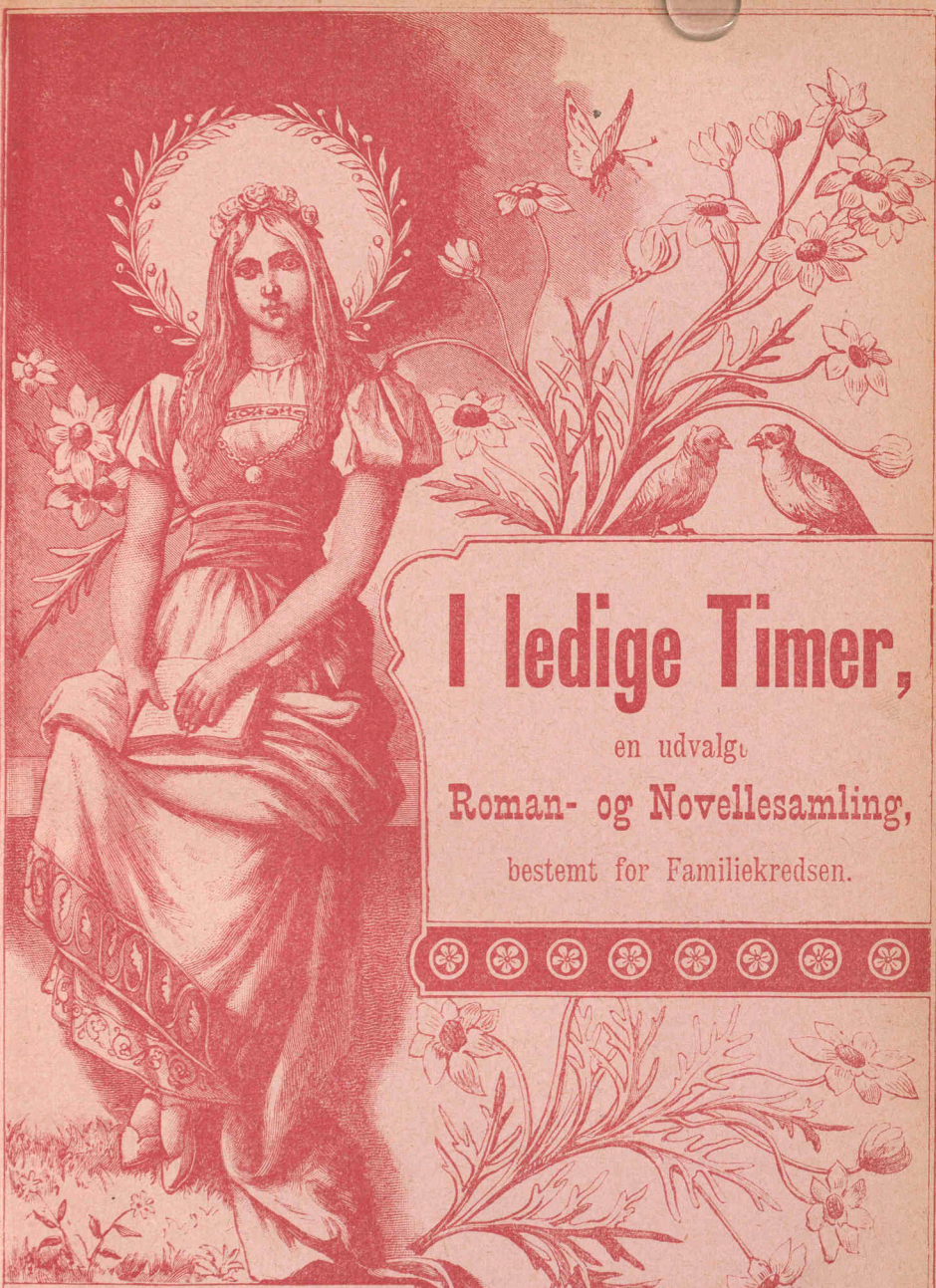

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

31. Hæfte. B.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

„I ledige Timer".

En udvalgt Roman- og Novellesamling, bestemt for Familiekredsen.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

„I ledige Timer" fremkommer saa at sige paa Publikums egen Opfordring og vil sikkert netop derfor snart blive en velset Gæst i mange Hjem. Utallige ere de Opfordringer, „Ill. Familie-Journal"s Udgiver Tid efter anden har modtaget om Udgivelsen af en saadan særskilt Romansamling. I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist tyer mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdnings-lekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". Gennem „Illustreret Familie-Journal" kender Publikum det Program, hvorefter „I ledige Timer"s Romaner og Noveller ville blive udvalgte, og da Pladsen her ikke vil lægge Hindringer i Vejen for længere Romaner, vil det til Udvalg værende Stof blive saa meget rigere og tillade Optagelsen af de mest anerkendte Frembringelser paa Underholdnings-litteraturens Omraade.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

I ledige Timer

En udvalgt

Roman- og Novellesamling

bestemt for Familiekredsen

Fjerde Bind.

København

Forlagt af Carl Allers Etablissement

Trykt i Carl Allers Etablissement

1896

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Jeanne Mairet: Martha 1

Hugo Canway: Min første Klient 137

Frank R. Stockton: En mærkelig Historie 161

A. Schoebel: En Naadefrist 323

W. D. Howells: Pligtfølelse 447

W. E. Norris: Spøgelset fra Strathannan 557

Jeanne Mairet:

Martha.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

Paa Slotsterrassen stode tre Damer og toge Afsked med hverandre, noget, som ikke gik videre hurtigt for sig, da enhver af dem stadig havde et sidste Ord at sige endnu.

„Da De er kommen gaaende herhen, kære Fru Baronesse, vil jeg følge Dem til Udgangen af Parken. Gaar du med, Tante?"

„Omtrent en lille Fjerdingvej i denne Varme! . . . Puh! . . . Nej, jeg siger Tak! Man mærker tydeligt, at du kun har Hundrede og tyve Pund at bære paa og endnu løber som en sekstenaarig."

„Kun med den lille Forskel, at jeg er rigelig et Par smaa Aar ældre," svarede den unge Pige og lo.

„Præk Moral for hende, Baronesse, saa gør De en god Gerning. Paa Dem hører hun maaske. Hvad mig angaar, saa er jeg helt færdig med mit Latin! Desuden har hun aldrig taget mig alvorlig, skønt jeg ikke fatter af hvilken Grund."

„Simpelthen, fordi du er saa meget ungdommeligere end jeg, Tante Relie, og fordi du saa tidligt har vænnet dig til at le ad alt."

„Men maaske af Angst for ellers at komme til at græde."

„Hvad skal jeg præke om?" spurgte Baronessen smilende og tog for sidste Gang den lille, trivelige, livlige Dame, der hed Aurelie Despois, i Haanden for endelig at sige Farvel for Alvor.

Tante Relie, som Niecen kaldte hende, svarede livlig:

„Om Ægteskab og Ægtestand naturligvis! Der er ingen fornuftig Mening i, at et ungt, smukt Pigebarn, som hun, stadig væk gaar af Vejen for Ægteskab. Ganske vist ikke, at man skulde gaa hen og gifte sig for sin Fornøjelses Skyld — i saa Henseende kunde jeg rigtignok fortælle adskilligt! — og forsaavidt har hun gjort ganske rigtigt i at trække videre Grænser for sin Pigetid, end Skik og Brug ellers er, men en Gang maa hun dog beslutte sig dertil, om ikke for andet saa for at opfylde sin Pligt som god Statsborgerinde, thi det er jo saa at sige Kvindens almindelige Værnepligt."

„Godt, jeg skal nok præke for hende, maaske ikke just ud fra et borgerligt og patriotisk Standpunkt, men Prækenen vil kun derfor falde saa meget bedre ud."

En klar, varm Junidags straalende Sol spredte Lys over det gamle Slot og gav det et venligt Præg. Det var en imponerende Bygning med graa Granitmure, hvorover ragede to svære Taarne med lange snævre Skydeskaar; den laa paa Toppen af en Høj og gjorde et mørkt alvorligt Indtryk med sin nøgne Façade, hvor Vinduerne med smaa Ruder vare anbragte meget uregelmæssigt.

Men Solens Magt kan intet modstaa, og et sidste Blik paa det gamle Slot og Haven, der ikke var særlig rigt udstyret med Blomsteranlæg, paa de mægtige Skove og endelig paa den henrivende Udsigt over Havet i det fjerne, fik Baronessen til at udbryde: „Hvor jeg dog elsker Deres Ensomhed, min kjære Martha!"

Martha Levasseur smilede og sagde rolig: „Kun her føler jeg mig lykkelig. Jeg er et Barn af Naturen og elsker min Skov over alt. Skovens Duft og den ejendommelige Lyd af det visne Løv, der skratter under min Fod, følger med mig, naar jeg er midt i Verdenslivet. De tre Maaneder af vort Pariserliv, som Tante finder altfor latterlig kort, er for mig en sand Plage. Hun forstaar mig slet ikke, den gode Tante! Hun aner ikke, at jeg aldrig er alene, naar jeg Timer ad Gangen drømmer under mine Træer, hun forstaar ikke, at Grenene nikke til mig, at Fuglene kvidre for mig, og at Himmelen, der titter frem under Løvtaget, forekommer mig langt skønnere saaledes, end naar jeg ser den nok saa straalende hvælve sig frit og utilsløret over mig. Sig Dem selv, om jeg er skabt til Kvindernes sædvanlige Hverdagsliv, og om jeg kan være tilbøjelig til at lytte til Tante Relies Raad."

„Og dog, kære Barn . . ."

„Ak ja," faldt Martha hende leende i Talen, „det er jo

sandt, De har lovet at holde en rigtig velkonstrueret Tale for mig!"

Baronesse d'Ancel standsede et Øjeblik midt i den prægtige Allé, hvor de gik. Paa hendes indfaldne, magre Ansigt straalede et Smil af en saa himmelsk Godhed, at det ligefrem blev forskønnet.

„Nej, Martha, jeg vil ikke holde nogen Tale til Dem. Jeg vil kun sige, hvad mit Hjerte lægger mig paa Læben, og De ved saa godt, at jeg ønsker mig Dem som Datter. Jeg vilde faa Dem meget kær, næsten lige saa kær som min eneste Søn!"

Den unge Pige omfavnede den gamle Dame dybt bevæget, men uden at sige et Ord. De gik videre, det lysnede i Skoven, og snart saa de det blinkende Hav for deres Fødder.

Slottet laa nu skjult for dem af de høje Træer, Vejen drejede pludselig til højre og snoede sig langs Kysten, som snart trak sig tilbage i en kort Bøjning for straks efter igen at vise sig.

I det vidtstrakte prægtige Normandie, i Honfleurs hele Omegn gives der næppe en Spadseregang, der kan sammenlignes med Alleen i Parken til Slottet Côte boisée.

Blødt elastisk Grønt dækkede Jorden, og til højre og venstre udvidede Skoven sig i al sin fri naturlige Skønhed; hist og her traadte blomstrende Hvidtjørn og vilde Roser frem som lyse Punkter mellem det mørke Bladhang. Som Supplement til dette skønne Naturbillede havde man endelig det store, uendelige Hav, der glimrede i det klare Solskin og spillede i alle Farver fra det sølvhvide Graa til det mørke, næsten sorte Blaa.

Man saa Seineflodens Munding, der flyder ud i Havet i en saa imponerende stor Bredde, at Havnestaden Havre med sine to mægtige Fyrtaarne kun fortoner sig mod Horisonten som en tynd, mørk Linie.

Kun nogle uroligt flakkende Sværme af Maager og Terner og Røgen fra en enkelt Damper repræsenterede Livet paa det umaalelige Hav. Et højtideligt Indtryk maatte dette Billede gøre paa Beskueren, et Indtryk af den ophøjede Stilhed, en Anelse om Uendeligheden og den umaalelige Grænse for Horisonten, der i det yderste fjerne syntes at smelte sammen med Himmelen.

„Skulle vi ikke gøre et lille Holdt her?" spurgte Martha sagte.

En med et tæt blødt Moslag dækket Vindfælde indbød til

Sæde paa Stedet, hvor Løvtræerne vare ryddede for at give Plads for en Fyrplantning, hvis ejendommelige Duft traadte stærkt frem i Varmen; en Lysning mellem Træerne gav en prægtig Udsigt over det blaanende Hav, paa hvis flade Strand Smaabølger i Sollyset skinnede som flydende Sølv. En næsten fuldstændig Stilhed hvilede over denne fortryllende Ensomhed, Fuglesangen var forstummet, og Tavsheden afbrødes kun af og til af den svage Lyd af summende Insekter eller af en enkelt forbiflyvende Fugls Vingeslag.

Baronesse d'Ancel greb den unge Piges Haand og beholdt den i sin. Martha saa op til hende, og Baronessen lagde Mærke til, at de smukke Øjne glinsede i Taarer.

„Martha, jeg vilde sandelig ikke volde Dem ondt."

„Aa, kære moderlige Veninde, De har ikke gjort mig ondt. Det er Stedet her, der vækker vemodige Erindringer hos mig. Her har jeg for over tyve Aar siden set min Moder græde. Jeg var den Gang ganske lille og forstod ingen Ting, men jeg brast i Graad, da jeg saa hende saa bedrøvet. Senere lærte jeg at forstaa hende. Paa en sollys Sommerdag kan jeg aldrig indaande Fyrrens Duft og følge Strandens Bølgelinie uden endnu en Gang at opleve hin Dag og at sige ved mig selv, at Ægteskabet er den bedrøveligste og mest hjerteskærende Indretning, naar Kærligheden kun findes paa Kvindens Side."

„Ikke alle Ægteskaber ere ulykkelige, stakkels Barn, som saa tidligt, altfor tidligt, har maattet se Illusionerne briste!"

„Ja, men der gives saa mange, saa frygtelig mange ulykkelige! Jeg er kun seks og tyve Aar gammel og har allerede set flere end een af mine Veninder, som havde drømt om Lykken, ulykkelige."

„Jeg er tresindstyve Aar gammel, Martha, og min Tro er stærkere end Deres; jeg har kendt Lykken og set den blomstre om mig. Men jeg har ogsaa ofte oplevet, at man kan være Herre over sin Skæbne, at man kan generobre sin tabte Lykke og holde den fast. Jeg siger ikke dette med Tanke paa Deres stakkels Moder, som var mig uendelig kær. Her er spillet en af de Skæbnetragedier, som kun sjældent forekomme; Deres Fader var i en sælsom Fortryllelses Baand."

„Ja, Moder døde, fordi han forlod hende, og han var lykkelig! Han tog hende til Hustru, som han tilbad; han var Ægtemand og Fader — mig glemte han."

„Han havde gerne taget Dem til sig, men han respekterede Deres Moders sidste Ønske, efter hvilket De skulde betroes til hendes Søster, Deres Tante; ikke desto mindre har han haft Dem kær."

„Kan være, men kun paa Afstand. Anse mig ikke for haard; jeg har for længe siden tilgivet en Ligegyldighed, som i det mindste medførte det Gode, at jeg blev fri for en forhadt Tilnærmelse. Kun vilde jeg gerne blot en eneste Gang have omfavnet min Fader, forinden han døde . . . Men nu ligger alt dette langt og afbleget bag mig. Jeg staar fri og kan indrette mit Liv, som jeg vil, kan være lykkelig paa min Maade, og det er allerede meget."

„Saa maa jeg vel opgive mine Forhaabninger, jeg gamle Drømmerske? . . . Aa, hvis De vidste, hvor mange Luftkasteller jeg allerede har opført, som alle drejede sig om mine to Børn! . . . Jeg har sagt ved mig selv: Robert er en alvorlig, flittig ung Mand, han har et Hjerte, tro som Guld, og vil vide rigtigt at vurdere min lille Naboerskes sjældne Egenskaber. Begge have Sans for det landlige Liv, for alvorligt dagligt Arbejde og for muntre Aftener i Familiekredsen. Hun vil blive begejstret for hans Studier og derved fremme dem, det vil blive et Forbund, hvori Aand og Gemyt have sin lige store Del. Den ene er den anden fuldtud værdig. Alle Betingelser for en lykkelig Forbindelse er til Stede, Alder, Formue, Familie, alt stemmer saa harmonisk sammen . . ."

„Og sandsynligvis, netop fordi alle disse Betingelser ere forhaanden, vil dette Ægteskab ikke komme i Stand. Vi ere opvoksede sammen, Robert har aldrig set noget andet i mig end en god Kammerat, en yngre Søster."

„Men alligevel forekom det mig, efter hans Breve at dømme, som om den gensidige Sympati i denne Vinter, hvor I oftere have set hinanden, har antaget en varmere Karakter, og som om Tanken om det af mig saa inderligt ønskede Ægteskab ikke længere har fremmet Dem saa meget! . . . Sagen maa vel saa være, at Robert ligesom hans Moder kun har hildet sig i Illusioner?"

Martha var nogle Øjeblikke tavs; hun saa indadvendt og bevæget ud.

Endelig vendte hun sig om mod sin gamle Veninde, der følte sig slaaet af det uendelig smertefulde Udtryk i hendes mørke Øjne.

„Hør mig nu, og gid De vil forstaa mig rigtigt. Jeg vil sige Dem alt og lade Dem se tilbunds i min Sjæl. Drømmen,

som jeg længe, allerede fra min Barndom, i det Stille har næret, var den at blive Roberts Hustru, Deres Datter. Men Robert elsker mig ikke. Misforstaa ikke, hvad jeg mener. Han tror mange Gange, at han elsker mig, fordi han nærer en dyb Tilbøjelighed og oprigtig Agtelse for mig. I saadanne Øjeblikke ønsker han at gifte sig med mig og tror at blive lykkelig ved en saadan Forbindelse. Men han skuffer sig selv, jeg er vis derpaa. Og jeg vil enten slet ikke giftes eller være sikker paa, at min Mand elsker, ja tilbeder mig! Hvis ikke, afskyer jeg Ægteskabet, jeg vilde gaa til Grunde i det. Og jeg formaar ikke at vække en Lidenskab, som jeg desværre kun altfor let selv føler mig i Stand til at nære. Hvorfor ikke? . . . Fordi jeg savner Tillokkelse, Tiltrækningskraft, et vist Noget, som gør andre Kvinder, der ikke ere saa smukke, saa kloge som jeg, tilbedelsesværdige og attraaværdige . . . Tro mig, jeg lider selv mest derved. Ikke paa den Maade, at der ikke bliver gjort Kur til mig, jeg er rig, forstandig og velopdragen nok til, at flere end een Mand ønsker at vinde min Haand, og Mødre have især bejlet til min Gunst . . ."

„Som jeg?"

„De? Aa, hvis De vidste, hvor gerne jeg i dette Øjeblik sagde Ja og glædedrukken kastede mig i Deres Arme . . ."

„Saa elsker De ham jo dog?"

„Maaske! Jeg spørger jævnlig mig selv derom, og dog forekommer det mig, at man ikke skulde behøve at spørge, naar man virkelig elsker; gør man det, saa maa man vide det . . . Men, skulle vi slutte en Pagt? Robert tilbringer jo Sommeren hos Dem. Vi ere Naboer, som for længe siden knyttede en venskabelig Forbindelse. Ved at invitere nogle Bekendte tænker jeg at skabe lidt Liv over vor Tilbagetrukkenhed. Paa den Maade vil det, uden at det kan vække nogen Opsigt, falde naturligt, at vi Naboer jævnlig, for ikke at sige hyppigt, træffe sammen, og saa vil Robert og jeg, før Efteraaret kommer, være paa det rene med, hvorledes det egentlig staar mellem os."

„Maa jeg sætte ham i Kundskab herom?"

Martha tøvede lidt med sit Svar.

„Ja, naar De ønsker det. Men selvfølgelig kun under den Betingelse, at vi begge staa fuldstændig frit, saa frit, at den ene af os ved den svageste Tvivl aaben og ærlig maa kunne sige til

den anden: 'Jeg elsker dig ikke saa højt, som det er nødvendigt, for at vi begge kunne blive lykkelige.'"

„Jeg kender Robert, han fortjener fuldt ud den Tillid, jeg har til ham. Han vil, som jeg, sige — alt andet hellere end et Ægteskab, der savner Grundbetingelsen for en lykkelig Forbindelse."

„Men fremfor alt maa Hemmeligheden blive mellem os tre. Sig endelig ikke noget til Tante. Hun vilde blive saa overvættes lykkelig, at jeg ængstelig vilde holde mig tilbage. Jeg kender mig selv, under en saadan Omstændighed vil alt være forbi med det samme."

„Saa tier jeg, mit kære Barn, som Graven. Men jeg haaber, haaber . . ."

Under den sidste Del af Samtalen havde Damerne fortsat Spadsereturen; ved en Omdrejning af Vejen mødte de Postbudet.

„Har De noget til mig, Duval?"

„Ja, Frøken, og da jeg netop træffer Dem, maa jeg maaske nok give Dem Posten her; da jeg i Dag ogsaa har Ærinde til Mejeriforpagteren, vil det spare mig et godt Stykke Vej."

„Naa, skal De derned, sig saa til Forpagterkonen fra mig, at hun skal give Dem et godt Glas Vin."

„Tak, Frøken, det skal jeg nok huske at sige. Farvel!"

Med disse Ord gik Postbudet ned ad en smal Sti, der førte til en af Godsets Forpagtergaarde.

Martha kastede et flygtigt Blik paa Brevene og stak dem saa i sin Lomme.

„Vil De ikke læse Brevene?"

„Aa, det haster ikke. Det er kun Breve fra Pensionatsveninder. Det er ejendommeligt, hvor ens de skrive, de fleste unge Piger og nygifte Koner, en jaskет Haandskrift, ganske karakterløs kunde jeg fristes til at kalde den. Jeg fik tre Breve, og naar jeg ikke ser meget nøje til, er det mig umuligt at sige, hvilket der er fra Lucie, hvilket fra Maria og hvilket fra Yvonne . . . Men, der falder mig noget ind. Jeg kunde invitere netop disse tre med den enes Forældre og den andens Mand! Det vilde blive et ungdommeligt, lystigt Selskab. Saa maatte det blive Roberts Sag at sørge for et Par unge Herrer."

Nu havde Damerne naaet den store, hvidmalede Bom, der skiller Parken fra en Bivej, der fører til Hovedlandevejen fra Honfleur til Trouville.

Herfra havde Baronessen kun et lille Stykke Vej til sit Hjem.

Hun omfavnede Martha endnu ømmere og venligere end sædvanlig, da hun sagde Farvel — det var, ligesom en Svigermoder tog sin Svigerdatter i Besiddelse.

Instinktmæssig bøjede Martha sig lidt bagover — Uafhængighedsfølelsen bruste pludselig op i hende.

Da hun skulde vende tilbage til Slottet, valgte Martha en anden Vej, nemlig en stejl, stenet Sti, der førte op til Toppen af Højdedraget, ad hvilken hun snart naaede Højskoven, hvor høje, prægtige Træer stode tæt ved hverandre med de store Kroner løbende sammen til en tæt Løvhal.

Stien blev snævrere og snævrere og førte den unge Slotsfrøken til det højeste Punkt paa hendes Ejendom, hvor et ældgammelt forvitret Stenkors var rejst.

Her var der foretaget en Udhugning, hvorved der var tilvejebragt en ganske dejlig Udsigt, ikke blot ud over Havet, men ogsaa ind over Landet. Paa den smukke Sommerdag var det et rentud fortryllende Landskab, der bredte sig for Marthas Blik.

Hun satte sig paa et af de forvitrede Trin, der førte op til Stenkorset, lod Hatten glide ned over Nakken og overlod sig til Drømmerier, medens hun indaandede den balsamiske Skovduft og lod Blikket glide hen over Havet, hvor Lys og Skygge vekslede i underfuld Belysning.

Havde hun virkelig sagt sin gamle Veninde alt? Urolig ransagede hun de hemmeligste Folder i sit Hjerte, og uden at kunne gøre sig rigtig Regnskab hvorfor, følte hun sig efterhaanden gennemtrængt af en inderlig, dyb Glæde og en mild, blød Stemning, og saa sejrrig fyldte denne Følelse hendes hele Væsen, at hun pludselig med høj Røst udbrød: „Ja, jeg elsker! Aa, Gud, hvor jeg er lykkelig, jeg elsker af mit ganske Hjerte, med al den Kraft, jeg ejer!“

Hun tænkte ikke paa at gaa hjem og mærkede ikke, at Aftenkoligheden begyndte.

Dagene ere saa dejligt lange i Juni, og Slotsbeboernes Middag blev som Regel snarere et Aftensmaaltid, fordi Martha tit mange Timer i Træk opholdt sig i det fri.

Hun for op af sine Drømmerier, da hun hørte Lyden af den første Klokkeringning i det fjerne, og rejste sig for at gaa hjemad, men i det samme kom hun til at tænke paa Brevene og satte sig atter ned for at læse dem i den Tro, at de ikke vare længere,

end, at hun kunde løbe dem igennem og endda faa Tid nok til at kunne naa hjem, inden Klokken for anden Gang lod sig høre.

Da hun tog Brevene op af Lommen, faldt et af dem hende straks i Øjnene; Haandskriften var hende fremmed. Hun tænkte et Øjeblik efter, saa atter paa Udskriften, paa Poststemplet — det lød paa Paris — og paa Konvoluttens Form, men tilsidst opgav hun at gætte sig til, hvem Brevskriverinden var, og aabnede Brevet og læste følgende:

„Kære Søster!

Ja, De er virkelig min Søster! Efter vor Faders Død fandt jeg et lille Fotografi, som han plejede at bære hos sig.

Jeg tog det til mig og elsker det siden den Dag. Det viser Billedet af en lille Pige med store alvorlige Øjne, en af de Smaapiger, der ikke rive deres Dukker itu, og som tage en lille Spurv, der er falden ned fra Reden, op og pleje den omhyggelig hjemme. Jeg er en saadan lille Fugl, der er falden ud af Reden, inden den var flyvefærdig.

Jeg staar ganske ene i Verden, og i min Vaande henvender jeg mig til Dem, Søster, og raaber til Dem: Tag mig op og hold lidt af mig, jeg elsker Dem saa højt, jeg, der endnu aldrig har set Dem!

Min Moder er for over et Aar siden død, og jeg har en Formynder, som jeg ikke kan udstaa, og hvem jeg er til Byrde. Jeg er endnu i Pensionatet, men jeg er allerede atten Aar og keder mig ubeskriveligt. Min Moders Familie vilde med Glæde tage sig af mig, men . . Ja, hvad skal jeg sige Dem derom? . . . Nu vel, hendes Familie staar i nær Berøring med Teatret, og Teatret er ikke det rette Sted for en Frøken Levasseur.

Min Formynder ønsker at gifte mig med en, der vil tage mig for min Formues Skyld, men jeg vil ikke opfylde hans Ønske.

De er min ældre Søster, De maa være god, thi de Øjne, som den lille Pige paa Fotografiet har, kunne ikke lyve. Bred Armene ud, kæreste Søster, saa jeg kan flyve ind i dem!

Jeg vil holde saa meget af Dem, vil omfavne Dem saa ømt, saa De slet ikke kan andet end tilsidst være glad over at have fundet mig.

Deres lille Søster

Edmée Levasseur."

Andet Kapitel.

Toget fra Paris til Honfleur bruste ind paa Perronen. Et Par unge Herrer sprang hurtig ud af Toget, men i Stedet for at søge Udgangen, standsede de, lige som efter en Aftale, uden for en anden Dør i den Waggon, hvor de havde siddet. I denne Kupédør viste en paafaldende smuk ung Pige sig i Færd med at stige ud; hendes Skønhed faldt alle i Øjnene, og mange af de rejsende, som i Trængslen puffede sig frem for at naa Udgangen, vendte sig om for at betragte hende.

Ved Udstigningen blev den unge Dames Kjole hængende fast, saa hun var paa Nippet til at falde, da de to unge Herrer skyndte sig med at hjælpe hende og skaffe Kjolen fri.

„Mange Tak for Deres Opmærksomhed."

Og hendes smukke Øjne tolkede ogsaa hendes Tak, da hun med rørende Upartiskhed lod sit Blik vandre fra den ene til den anden.

„Naa, Edmée!" udbrød en ældre respektabelt udseende Dame, den unge Piges Ledsagerinde.

„Jeg var nær faldet, Frøken, men et Par . . ."

Hun lod sig ikke opholde længere med Forklaringer, men skyndte sig utaalmodig hen til Udgangen.

„Hvem kan hun være, og hvor skal hun hen? Jeg kender dog mit Honfleur som min egen Lomme, men denne lille Skønhed har jeg aldrig set her før."

„Lad os følge efter hende, saa vil det ikke falde svært at erfare noget nærmere om hende. Hun er bestemt en ung Dame af Stand, og dog, og dog . . . der er noget ved hende, som just ikke minder om et Kloster."

Den talende var en meget smuk Mand og trods den civile Dragt Officer fra Top til Taa. Det kolige Blik i Øjet, den udfordrende opad snoede Knebelsbart og noget trodsigt i hele hans Optræden syntes at antyde, at Tjenesten under denne unge Officer ikke maatte være ganske let.

Hans Ledsager var mindre statelig; med sine drømmende blaa Øjne saa han ud til at være en ung Videnskabsdyrker.

Imidlertid søgte Edmée i hurtig Gang med fremstrakt Hals og et spejdende Blik mellem dem, der vare komne til Banegaarden for at hente Gæster, at finde den, der maatte være kommen for hendes Skyld.

Herover glemte hun rent de to unge Herrer, hvis utilslørede Beundring havde moret hende paa Jærnbaneturen. Og dog var Beundring lige saa nødvendig for hende som Luften, hun indaandede.

Saa snart Martha fik Øje paa den unge Pige, der gik saa urolig med spejdende Blik, var hun ikke i Tvivl om, hvem det var. Hun blegnede let, men fattede sig hurtigt og gik hen imod den fremmede og spurgte: „De er Edmée Levasseur, ikke sandt?"

Ved disse Ord sløj Edmée forvirret, bevæget og nær ved at græde, med en Kattekillings gratiøse Bevægelse i sin ældre Søsters Arme.

„Søster!" hviskede hun.

Martha omfavnede den unge Pige med overstrømmende Hjertelighed og beseglede med et Kys et Løfte, som hun først efter en stærk indre Kamp havde aftvunget sig selv.

„Jeg maa sige, at jeg i dig finder en ganske henrivende, rentud fortryllende lille Søster!"

„Og jeg vilde ogsaa saa gerne behage Dem."

„Saa begynd det med at sige du til mig; vi ere jo dog Søstre."

Først nu lagde Martha Mærke til de to unge Herrer, der havde været Vidne til den lille Scene, og i det samme skød en blussende Rødme op i hendes blege Ansigt.

„De her, Robert? Deres Moder venter Dem først i næste Uge?"

„Ganske rigtigt, men det er ogsaa min Hensigt at overraske hende."

„Godt, saa tager jeg Dem med. Der er nemlig ingen Vogn efter Dem, og vi køre jo lige forbi Deres Hjem."

Da Martha saa, at hans Blik nysgerrigt dvælede ved Edmée, vedblev hun, ikke uden en lille Overvindelse, præsenterende:

„Min Søster, Frøken Edmée Levasseur — Herr Baron d'Ancel."

Opholdet paa Stationen forlængedes lidt, da Edmée baade skulde sige Farvel til sin Ledsagerinde — en af Lærerinderne paa Pensionsanstalten, som vilde tage tilbage til Paris med det først afgaaende Tog — og have sit Rejsegods udleveret; i den sidstnævnte Retning udviklede Robert en noget overdreven Tjenstivrighed. Endelig var alt besørget, og det lille Selskab steg til Vogns. Først i dette Øjeblik huskede Robert paa sin Rejsefælle, der sendte

ham et vredt bebrejdende Øjekast, idet han passerede Vognen; Robert vinkede ad den unge Officer.

„Martha, tillad mig at præsentere Dem en af mine tidligere Skolekammerater, Kaptajn Bertrand, der vil tilbringe en Orlov i Trouville. Min Ven, som jeg har lovet at indføre hos mine Bekendte, vil være en udmærket Tilvækst ved de Fester, som De, efter hvad Moder siger, har paatænkt at arrangere i Sommer . . Bertrand, maa jeg præsentere dig Frøknerne Levasseur."

Saa satte Vognen sig i Bevægelse. Kaptajnen saa et Øjeblik efter den. Den livlige Samtale, som han hørte straks var kommen i Gang mellem de bortkørende, ærgrede ham, han følte sig ligesom tilsidesat, han vidste ikke rigtig hvorledes, thi ret betænkt havde Robert i Øjeblikket jo ikke kunnet gøre mere end at præsentere ham, og tilmed havde Edmées Blik hvilet længere paa ham end strengt taget passende ved en første Præsentation; for anden Gang havde hun efterladt det Indtryk hos ham, at hun ikke havde nydt nogen streng, klosterlig Opdragelse, ligesom hun ogsaa med de store mørke Øjne, den lyse klare Teint og det lysblonde Haar utvivlsomt var den smukkeste unge Pige, han nogen Sinde havde set; Søsteren, Frøken Martha, en udpræget Brunette, var ogsaa en Skønhed, en alvorlig Skønhed, slank og bleg med mørke Øjne og en rig, glinsende sort Haarfylde, men hvem vilde se to Gange paa hende, saa længe hun havde den anden, en personificeret lille Fe, ved sin Side? Under et saadant Ræsonnement forlod Kaptajnen langsomt Jærnbanestationen.

Da Vognen havde naaet Baronesse d'Ancels Ejendom, og Robert havde sagt Farvel, greb Edmée Søsterens Haand.

„Hvor jeg er glad! Hvis De vidste . . . hvis du vidste . . ."

Martha smilte til hende; hun var besejret af det henrivende Barn, som tryglede om hendes Kærlighed og Beskyttelse, og som i sin halvbevidste Naivitet syntes saa umyndig og rørende.

Hun anede dunkelt, at denne søde yndige forældreløse maatte udøve en uimodstaaelig Tiltrækning paa det stærkere Køn.

Maaske havde Edmées Moder set paa hendes Fader med det samme Blik, som Edmée nu rettede mod hende.

Denne Tanke for som et Lyn med en stikkende Smerte, der bringer en følsom Nerve til at dirre, gennem hendes Hjerne, men forsvandt ogsaa med Lynets Hurtighed, og hun gav sig helt hen i Glæden over at have fundet et Væsen, som kun forlangte at blive

elsket af hende, et Væsen, som hun kunde kæle for og hæge og pleje med Ømhed.

Naar Martha engang gav sit Hjerte bort, gjorde hun det helt og fuldtud. Hendes første instinktmæssige Indskydelse havde været at afvise den fremmedes Barn. Nu, da hun havde taget imod det, lovede hun sig selv at tage sig af det som sit eget Barn.

„Hør mig, Edmée; i Brevet, jeg sendte dig, kunde jeg ikke sige dig alt. Tante Despois, en Søster til min Moder, som jeg holder meget af, bor hos mig. Du maa søge at vinde hende, thi — det er bedst, du straks faar det at vide — hun har af alle Kræfter sat sig imod din Ankomst."

„Det er kun ganske naturligt. Hun ser i mig blot min stakkels Moders Datter. Jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at hun i mig kun skal se din Søster."

„Hvor fornuftig og betænksom du er!" udbrød Martha beundrende.

Edmée lo, en Latter klar som en Sølvklokkes Klang.

„Det er Instinkt! Naar man forstaar at gøre sig yndet af sine Omgivelser, kan man opnaa alt, hvad man vil!"

Martha gjorde store Øjne ved denne aabne Trosbekendelse. Men den var fremsat saa harmløst, som om den var en ganske selvfølgelig Ting, og Edmée talte i næste Aandedrag saa begejstret om de naturskønne Omgivelser og om den Glæde, hun ventede sig af at leve paa Landet, at hun derved meget snart udviskede det lidt ugunstige Indtryk, som hendes første uforbeholdne Udtalelse havde gjort paa Martha.

Da Vognen svingede ind i Alleen, som førte til Slottet, der imidlertid endnu ikke var synligt, udbrød Edmée pludselig: „Og alt dette er din Ejendom, disse uendelige Skove?"

„Ja," svarede Martha smilende, „man kan bruge mange Timer for at komme helt rundt paa Godset, og gaar man blot for at faa Motion, behøver man ikke at overskride dets Grænser."

„Saa maa du være rig, meget rig?"

„Aa, ikke saa forskrækkelig rig endda. Der er store Udgifter forbundne med disse Herligheder, og en Del af dem giver saa godt som ingen Indtægt; det kommer af, at jeg ikke nænner at røre ved mine Skove, jeg elsker dem i deres frie oprindelige Tilstand og vil ikke have, at de skulle omsættes i Tømmer og Brænde; det er den eneste Luksus, som falder i min Smag. Min . . . vor Faders Formue blev delt i to Dele, og dette Gods arvede jeg

efter min Moder . . Det var nu min Stilling i økonomisk Henseende. — Du maa, saa vidt jeg ved, være meget velhavende, for ikke at sige rig?"

„Det er muligt. Papa spekulerede med Mamas Penge og var meget heldig, efter hvad min Formynder siger. I hvert Fald vil ingen af os to dø af Sult. Jeg tænker altid, at det maa være forfærdeligt at være fattig!"

„Hvem ved? Jeg tror ikke, det vilde have gjort mig forknyt, om jeg havde været saaledes stillet, at jeg selv skulde fortjene det nødvendige til Livets Ophold, i det mindste haaber jeg det da!"

Edmée gyste ved denne Tanke; hun, den lille til Luksus vænte Skabning, vilde ikke have været i Stand til selv at skulle fortjene Brødet.

Nu gjorde Alléen med de ældgamle Bøgetræer en Svingning, og den store graa Slotsbygning viste sig til venstre med Skoven til Baggrund.

„Herligt, prægtigt! . . . Et Slot som i et Eventyr! . . . Er der maaske ogsaa Spøgelser til Huse i det?"

Ved dette Spørgsmaal vaktes uvilkaarlig den Tanke hos Martha, at den Aand, der fra nu af vilde være til Huse i Slottet, vilde blive Fortidens Spøgelse i Edmées Skikkelse, Datteren af hin Kvinde, der havde kostet hendes Moder saa mange Taarer. Hun spurgte ved sig selv, om den døde ikke vilde vredes paa hende, fordi hun havde givet sit Minde til, at denne indtrængende fremmede maatte optages blandt Slottets Beboere, og hendes Tantes lidenskabelige Udbrud: „Du skal faa at se, at med Skuespillerindens Datter træder Uheldet ind over vor Dørtærskel!" lød atter for hendes Øre.

Men med en kraftig Beslutning rystede Martha denne Tanke af sig og bøjede sig over mod sin unge Søster og kyssede hende hjerteligt.

„Nej, kære lille Søster, her findes ingen Spøgelser, og selv om der var nogle, vilde dit ungdommelig glade Sind jage dem paa Flugt. Vær hjertelig velkommen; hvad der staar i min Magt til at gøre dig lykkelig, skal blive gjort, det lover jeg dig."

Rørt og noget slaaet af disse alvorlige Ord saa Edmée med Taarer i de smukke Barneøjne paa Søsteren og udbrød i en Tone, hvori virkelig, oprigtig Følelse klang: „Jeg var vis paa, Martha, at du maatte være god, ellers havde jeg ikke vovet at skrive til dig. Papa sagde ofte til mig: 'Kommer du til at trænge til

Hjælp og Beskyttelse, lille Edmée, saa henvend dig til din Søster, jeg er vis paa, at du ikke vil gøre det forgæves.' Mange, mange Gange har jeg tænkt paa disse Ord . . . Men — ja, hvordan skal jeg nu sige det? — men du maa ikke bedømme mig efter dig selv; jeg tror, at jeg ikke er slet eller ond, men jeg ved næppe, om jeg er god! Det staar for mig, som om jeg maa blive bedre, naar jeg lever sammen med dig, og dertil maa du frem for alt hjælpe mig! Til dette Øjeblik har jeg kun søgt at afvinde alt i Livet den bedste, det vil sige den for mig behageligste, Side — det stemmer nok ikke med, hvad du anser for Idealet, vel?"

Edmées Latter efter dette Skriftemaal lød lidt tvungen; hun ønskede just ikke, at Søsteren skulde tage det ganske bogstaveligt, og hun blev derfor helt glad, da Martha smilende svarede:

„Saadan som du er, synes jeg om dig. Vedbliv i alt at være aaben og ærlig, mere forlanger jeg ikke."

Nu holdt Vognen. Tjenerskabet, som var nysgerrig efter at se den nye Frøken, var samlet paa Terrassen. Edmée besvarede venlig deres Hilsen og kunde være tilfreds med Folkenes Dom, der enstemmig lod saaledes: „Henrivende, smuk lige til at spise og slet ikke storagtig."

Fru Despois viste sig ikke; Søstrene traf hende i et af de inderste Værelser, hvor hun sad bag en kæmpestor Brodereramme, som næsten ganske skjulte hendes lille trivelige Person.

„Tante Relie, her kommer jeg med Søster Edmée."

Martha sagde disse Ord med et ejendommeligt Eftertryk. Hun holdt meget af sin Tante, men hun var sig selv bevidst, at hun dog, naar alt kom til alt, var Slottets Herskerinde, og hun undlod ikke ved visse Lejligheder at vise det.

Hun havde næppe udtalt, før Tanten pludselig kom frem fra sin Forskansning, men med begge Hænderne saa fulde af Uld- og Silketraade, at hun kun kunde række Edmée een Finger; saa forskansede hun sig igen bag sin Brodereramme, tilsyneladende uden at lægge Mærke til det noget bestyrtede Udtryk, som tegnede sig paa Edmées smukke Ansigt.

„God Dag, Frøken, har De haft en behagelig Rejse? Lidt anstrengende, ikke sandt? Hvad mig angaar, saa hader jeg at køre med Banen."

„Jeg takker, Frue, for Forespørgslen, Rejsen forløb særdeles godt. Men — jeg beder Dem — jeg hedder Edmée, slet og ret Edmée, og Martha siger du til mig."

„Ja—a, Martha gør, hvad hun finder for godt! Hun har inviteret Dem, og hun paastaar, at De er hendes Søster! Hvad kan man forlange mere? Jeg er ganske vist Marthas Tante, men deraf følger jo dog ikke, at jeg ogsaa er Deres Tante. Marthas Moder var min Søster, en Søster, som jeg forgudede . . .“

„Jeg ved, Frue, at min Nærværelse her ikke er efter Deres Ønske, og det finder jeg ganske naturligt. Men hvis De blot en Gang vilde se mig i Øjet, vil De snart indse, at jeg ikke er ond, at jeg vilde være ulykkelig, om jeg skulde blive Anledning til en Misstemning mellem Martha og Dem, og at jeg vil gøre mit bedste for, at De en Dag kan glemme, at jeg er . . . min Moders Datter.“

Overvældet af Dagens mange Sindsbevægelser og denne første, omend forudsete, Modstand, brød Edmée ud i en Hulken, en ganske overvældende Hulken som hos et Barn, der ikke kan beherske sig og vil trøstes.

Fru Despois, der følte sig meget ilde berørt ved denne Scene, skyndte sig atter hurtig frem fra sin Brodereramme.

„Men, Frøken . . . jeg beder Dem . . . Edmée!“

„Om Forladelse, om Forladelse, Frue,“ stammede Edmée midt i Graaden, „jeg kan ikke gøre for det . . . jeg blev saa overvældet . . . men nu er det straks forbi.“

„Jeg faar vel give Dem et Kys for atter at bringe Fred til Veje.“

„Aa, Tak, Tak . . . blot De vil lade være at hade mig!“

„Hade Dem? Jeg hader Dem jo ikke — Dem ikke! — det er Fortiden, jeg hader. Lad os nu ikke tale mere derom! . . . Saa, er De nu tilfreds?“

Og hermed kyssede Tante Relie Edmée paa Panden, ganske vist noget modstræbende og uvillig, men hun strakte Gevær over for Marthas bedende Blik.

Uvejret trak over lige saa hurtigt, som det var trukket op. Edmée smilede og græd paa een Gang og takkede Fru Despois i afbrudte Ord.

Martha ansaa det imidlertid for rigtigst ikke at gøre dette første Møde mellem Tanten og Edmée for langt og fjernede sig derfor snart med Søsteren for at vise hende, hvor hun skulde bo. Da Tante Relie fulgte de to unge Piger med Øjnene — Martha havde ligesom beskyttende lagt sin Arm hen over Edmées Skulder — sagde hun ved sig selv: „Hvem skulde have troet, at jeg nogen

Sinde skulde komme til at give hende et Kys! Men hvilke Øjne! Med dem vil hun gøre med sine Omgivelser, hvad hun vil! Martha er allerede rent fortryllet, det er da klart nok. Naa, vi faa at se. I ethvert Fald vil det sikkert være en let Sag at faa den lille gift. Hun ser slet ikke ud til at ville modsætte sig noget saadant, og saa ville vi atter faa Ro her. Henrivende er hun, det maa man lade hende."

De Værelser, som Martha havde lagt Beslag paa udelukkende til egen Brug, bestode af et stort Værelse, der vendte ud mod Haven, og et Boudoir, som var indrettet i et af Slottets store Taarne. Taarnmurene vare saa svære, at der i hver af de dybe Vinduesnicher var Plads til to magelige Lænestole, hvorfra man kunde nyde en herlig Udsigt; en lille Dør førte til en Vindeltrappe, der laa skjult i Muren og var anbragt der, for at man direkte fra Taarnværelserne kunde komme ned i Haven. Ved Siden af Marthas Soveværelse og forbundet med dette ved en Dør laa et rummeligt, hyggeligt Værelse.

„Her have vi dit Værelse, Edmée, det vil sige, for saa vidt du synes om det. Du maa saa inderlig gerne faa det tilsvarende Værelse ovenpaa med tilstødende Taarnværelse. Men jeg tænkte mig, at du, især da du synes at være bange for Spøgelser, maaske gerne vilde vide dig under min direkte Beskyttelse, og saa bliver mit Boudoir ogsaa dit, du ser, det er stort nok til os begge, saa ingen af os behøver at være ængstelig for at faa en Følelse af at være indeklemt."

„Lad mig blive hos dig, Martha, altid! Jeg føler mig saa lykkelig i din Nærhed! Hvor her er smukt og hyggeligt, og saa den dejlige Udsigt! Aa, hvor vi skulle blive lykkelige, begge to!"

I sin bevægede, ophidsede Sindstilstand kunde Edmée ikke blive længe rolig paa et og samme Sted; hun vilde straks bese Slottet, medens Kammerjomfruen udpakkede hendes Kuffert og bragte hendes Sager i Orden.

Martha var naturligvis straks rede til at opfylde hendes Ønske. Efter at Slottet var eftersét baade indvendig og udvendig, gik Turen til Staldene, Hønsegaarden, Blomster- og Køkkenhaven.

Edmée, der for første Gang var uden for Hovedstadens Mure, var ude af sig selv af Henrykkelse, Landlivet var det dejligste, hun kunde tænke sig, saa meget herligere, som det var hende ganske nyt og fremmed. Men Idéerne gik og kom som Vindpust i hendes lille Hoved.

„Og du vil holde Selskaber og arrangere Fester! Hvor herligt! Herren — hvad var det nu, han hed? — sagde det i det mindste. Har du kendt ham længe? Det er mærkeligt, at han ikke har tænkt paa at gifte sig med dig, siden I ere Naboer. Det landlige Liv, forekommer det mig, maatte give en Lyst til at gifte sig."

„Ikke altid, som du ser, da det ikke slaar til over for mig."

„Aa, det kommer nok! Jeg synes for Resten godt om ham til Trods for hans noget runde Ryg; han sidder vist meget bøjet over Skrivebordet. Men den anden, Officeren mener jeg, han er en smuk Mand. Vi kørte i samme Afdeling af Toget, de ti Herrer og jeg — har jeg ikke sagt dig det endnu? . . . Aah, hvor jeg morede mig! De havde ikke Øjnene fra mig, og jeg lod med Forsæt snart min Bog, snart mit Lommetørklæde falde ned paa Gulvet, blot for at se, hvorledes de kappedes om at være første Mand til at tage mine Ting op. En Gang stødte de i deres Ivrighed Hovederne sammen, jeg maatte bide mig i Læberne for ikke at le højt! . . Saa ved Udstigningen fra Kupéen var jeg nær ved at falde, fordi min Kjole hang fast ved et eller andet, og i samme Nu vare de begge parate til at hjælpe mig. Jeg belønnede hver af dem med mit mest straalende Smil, saa havde ingen af dem Grund til Jalousi."

Denne noget pjankede Passiaren faldt ikke rigtig i Marthas Smag.

„Du gaar da ikke hen og bliver en lille Kokette, Edmée?"

„Jeg ved det saamænd ikke, men helt usandsynligt er det vist næppe! Jeg har jo sagt dig, at jeg har en Mængde Udyder."

Tredje Kapitel.

Martha havde aldrig haft nogen rigtig fortrolig Veninde, som hun kunde tale med om alt; maaske af den Grund havde hun fra sin tidligste Ungdom vænnet sig til at føre en Dagbog.

Hun holdt af at overveje, hvad hun foretog sig, elskede at gøre sig selv rigtigt Regnskab for alle sine Følelser og Tanker, og dem betroede hun med hensynsløs Aabenhed til sin Dagbog.

Hun plejede at kalde det sin Hjertesprøvelse.

Tit og mange Gange, naar hele Huset laa i dyb Søvn, tog

hun frem af sin Skrivebordsskuffe en Bog, hvis Bind var forsynet med Laas, hvis Indhold kun hun kendte; i et lille Skab laa flere saadanne Bøger, i hvis Blade hun havde optegnet sit korte Livs Hovedbegivenheder.

I Ny og Næ tog hun en af dem frem og bladede i den. Indholdet? Ja, det var højst forskelligt: Tildragelser, som hun en Gang havde fundet meget vigtige, men nu kun mindedes dunkelt og afbleget — Sværmerier, der vare udslukte lige saa hurtigt, som de vare flammede op — barnlige, dybt følte Sorger, som nu aflokkede hende et lille Smil — Udkast til smaa Fortællinger, som aldrig vare naaede videre end gennem et første Kapitel — afgørende Domme, som man plejer at fælde i sit attende Aar, og som man senere hen i Tiden rødmer over . . .

Men alligevel gemte hun disse smaa sirlige Bøger, hun lærte Selverkendelse af dem og Overbærenhed med Medmennesker, som kom til at gøre sig skyldige i Utaalmodighed, Heftighed og Upaalideligheed.

En Aften, da Edmée allerede var falden i Søvn, tog Martha sin Dagbog frem og skrev:

Tirsdag d. 30 Juni.

Min sidste Dagbogsoptegnelse er fra den 16., den Dag, da jeg efter en søvnløs Nat, stærk indre Kamp og en varm Bøn tog den Beslutning at modtage Edmée og hilse hende som Søster; siden har jeg ikke aabnet min Dagbog.

Ikke af Dovenskab, heller ikke som Følge af det noget urolige Liv, som vi begyndte at føre for otte Dage siden, men fordi jeg var uklar over mig selv og maaske ikke brød mig om at komme til Klarhed.

I det Øjeblik, da Edmée krydsede min Livsbane, havde jeg tænkt paa at give min Tilværelse en anden Skikkelse end hidtil.

Jeg havde for første Gang bævende og sagte gjort mig selv den Tilstaaelse, at jeg elskede!

Stoltheden, der fik mig til at være tavs og tilbageholdende over for Robert, og som bruste op i mig, naar hans Moder vilde tale til mig om ham, begyndte efterhaanden at smelte, og jeg følte mig lykkelig derved! Jeg havde været angst over ikke at skulle blive elsket saaledes, som jeg vil elskes, angst over at skulle blive ført til Brudeskamlen i Henhold til Fornuftgrunde, fordi Forbindelsen i de respektive to Familiekredse syntes saa ønskelig.

I Løbet af et Par Maaneder var denne Frygt lidt efter lidt

forsvunden. Hvordan det er gaaet til, ved jeg ikke. Jeg ved blot, at Robert og jeg mødtes hvert Øjeblik i Paris, og at han kom med lysende Øjne og smilende Læber, naar han besøgte Tante og mig. Han var lykkelig ved at være ved min Side! Ikke saadan at forstaa, at han spillede den forelskedes Rolle, men han talte aabenhjertet med mig som en god Kammerat, som en trofast hengiven Ven.

Beundrede jeg et Maleri eller et Teaterstykke, saa viste det sig, at han ogsaa var begejstret derover. Hans Arbejde interesserede mig, ja, jeg kunde endogsaa hjælpe ham ved at læse nogle tyske Værker for ham og gøre Uddrag af dem. En Dag udbrød han: 'Hvor herligt det dog er at arbejde sammen med Dem! Jeg ser bedre gennem Deres Øjne end med mine egne.' Da var det, som jeg i en Drøm saa mit fremtidige Liv — en inderlig Forening mellem to overensstemmende Væsener, et lykkeligt, omend noget alvorligt, Liv fuldt af Mildhed og Ømhed.

Hin Dag beholdt Robert min Haand noget længere end sædvanligt i sin, da han sagde Farvel, og jeg trak den ikke til mig.

Fra det Øjeblik ved jeg, at jeg elsker ham, elsker ham med mit Hjertes hele Kraft og Lidenskab, men jeg tager Vare paa mig selv for ikke at lade ham se det. Denne Tvang og Angsten for at elske inderligere, end man bliver elsket, lader mig synes kold, formel og uelskværdig. Og til Trods for det . . . hans Moder har dog utvivlsomt meddelt ham den Samtale, hun og jeg havde. I Gaar bleve vi for første Gang et Øjeblik alene. Det var efter Frokosten; vi vare et helt stort Selskab, og det drejede sig nu om i Haven at finde en Plads, som egnede sig til Lawn-Tennis-Spillet, som Edmée sværmer for.

Georg Bertrand, Roberts Ven, som ikke rigtig tiltaler mig, min Søster og de øvrige Gæster vare gaaede længere ned i Haven, medens Robert og jeg monstrede den store Plæne.

Pludselig udbrød han med et Udtryk af Bestemthed i Øjet og en næsten skarp Klang i Stemmen: 'Martha, det er hverken Dem eller mig værdigt at blive ved at spille en falsk Rolle. Vi ses, vi tale sammen, som om der ingen Forstaaelse var imellem os. Og dog ville vi jo en Dag holde Bryllup — eller er det ikke saaledes?'

Jeg blev som forstenet . . . Hvorfor? Hvilken Dæmon i mig lader mig synes kold selv i Øjeblikke, hvor mit Hjerte er ved at flyde over? Maaske havde jeg ventet en vis Dirren i hans Stemme

eller noget andet, som tydeligere end hans Ord havde sagt mig: 'Ser du da ikke, at jeg elsker dig!'

For jeg svarede, drejede jeg mig lidt til Siden for at plukke en Rose, og uden den mindste Skælven i Stemmen sagde jeg saa: 'Hør mig, Robert; jeg ønsker ingen Forlovelse. For Sommeren er til Ende, ville vi enten skilles som gode Venner eller ogsaa ville vi for evig tilhøre hinanden. Til da ville vi vedblive at være frie, helt og holdent ubundne. Lad os love hinanden, at vi ville tage imod det med Tak, om den ene af os en Dag maatte sige til den anden: 'Jeg elsker dig ikke.' Den værste Troløshed vilde være den at indgaa et Ægteskab uden Kærlighed.

Robert saa længe paa mig; han syntes at søge noget i Udtrykket i mit Ansigt, som han ikke fandt, ganske ligesom jeg havde lyttet til Tonefaldet i hans Stemme for at fornemme en Dirren, som ikke klang igennem den.

Under denne vedholdende Stirren var det, lige som hele mit Ydre stivnede, saa voldsomt anstrengte det mig at beherske mig; det stod nemlig for mig, som om det vilde være en Uærlighed at lade ham ane, hvor højt jeg elskede ham.

Endelig sukkede han dybt — jeg ved ikke, om det skyldtes Modløshed eller Utaalmodighed — og sagde i en ophidset Tone: 'Jeg beundrer Deres Ro og Overlæg. Nuvel, behold Deres Frihed! Hvad mig angaar, saa vil jeg til den Dag, De kommer og siger: 'Jeg elsker Dem ikke,' anse mig som Deres forlovede.'

'Nej, nej, saaledes maa det ikke være! Det vilde ikke være retfærdigt!' Jeg rystede af Bevægelse, og jeg kendte ikke min egen Stemme; maaske gennemskuede han mig og gættede, at min Rolighed kun var tilsyneladende, kun refererede sig til mit Ydre.

'Som De ønsker, Martha . . .'

'Og ingen maa kunne mærke noget . . .'

'Nej; ingen skal mærke noget. Desuden,' tilføjede han bittert, 'vil det efter Deres Holdning meget vanskeligt falde nogen ind at tro, at der mellem os bestaar noget inderligere Forhold end det, der forener et Par gamle Venner.'

Det var en underlig Forlovelse, den lignede mere en Kamp mellem to modstrævende Kræfter.

Men alligevel, trods alt føler jeg mig lykkelig, og Robert synes ogsaa at føle sig lettere, end han gjorde før dette Opgør.

Denne alvorlige Mand, hvis hele Ungdom har været viet Studier, synes at ville indhente det forsømte. Han bestiller ingen

Ting og nyder Ferien som en Skoledreng. Hans Moder er i straalende Humør. Og jeg selv føler mig tiltalt af denne Atmosfære af Lyst og Glæde, som vi færdes i, og jeg synes, jeg bliver yngre Dag for Dag; jeg gribes af en sælsom Lyst til at synge og juble og begaa lignende Taabeligheder. Jeg kender næsten ikke mig selv længere, og Tante Relie er tilbøjelig til at optage Edmée i Naade, fordi hun tilskriver min lille Søsters Ankomst den Forandring, der er foregaaet hos mig. Og ganske vist, Edmée har sin Del deri; hendes sprudlende Ungdom spreder Glæde over hendes Omgivelser og ryster det gamle Slot op af den højtidelige Ro; hun trænger til Bevægelse og muntert Selskab. Hun er ganske sikkert ikke nogen dybere Natur, og hendes Begejstring for det landlige Liv vilde snart være forduftet, hvis det ikke gav hende anden Sysselsættelse end Besøg i Hønsegaarden og lidt Tilsyn med Haven. Hun er ikke skabt til at være en Landmands Hustru, derimod passer det hende, i hvert Fald for Øjeblikket, at spille en Slotsfrøkens Rolle. Baronesse d'Ancel er helt fortryllet af hende og har allieret sig med hende om at arrangere Udflugter til Trouville, Rideture, improviserede Baller og Gud ved hvad.

Robert kender tilfældig nogle unge Herrer fra Omegnen eller fra Badestederne i Nabolaget, og alle som een sværme de om min lille Søster som Sommerfugle om Lampen. Denne Tiltrækningskraft, denne hemmelighedsfulde Gave, som ikke engang behøver at være forbunden med Skønhed for at virke fortryllende — kort sagt netop det, som jeg mangler — ejer Edmée i en næsten uhyggelig Grad. Bønderne, som hilse mig med Ærbødighed, blive staaende for at se efter hende, ja selv Dyrene komme ind under denne magnetiske Indflydelse, Fuglene flyve ikke bort, naar hun nærmer sig, og Hundene logre for hende for at tiltvinge sig et Kærtegn af hendes Haand.

Alle Vegne og for alle er hun Herskerinden, det tilbedte, forgudede Væsen. Jeg ved ikke, om hun fuldt ud er sig sin Magt bevidst, men i ethvert Fald føler hun sig lykkelig ved den og bruger den legende som et Barn. Lader hun sig af og til forlede til at misbruge den — som f. Eks. over for Kaptajn Bertrand — og jeg i den Anledning vil præke lidt Moral for hende, saa standser hun Ordene paa mine Læber ved en stormende Omfavnelse og Løfter om Bod og Bedring for Fremtiden.

Hun er en af disse Synderinder, som efter aflagt Skriftemaal

føler sig sikre paa Tilgivelse og saa ganske roligt begynder at synde igjen, ja næsten anser sig berettigede dertil.

Men hun er tillige saa barnlig, den lille Edmée, saa sød og erkendtlig for den Kærlighed, jeg viser hende, saa indsmigrende, at jeg slet ikke kan lade være at tilgive hende alt!

Tante Relie sagde fornylig til mig, da vi talte om Edmée: 'Indsmigrende? Ja vist. Det er min Kat ogsaa, men den tænker kun paa sig selv, naar den krummer Ryg for mig. Akkurat saadan er det med Edmée!'

Men ikke desto mindre trods sin strenge Dom lader Tante Relie sig ogsaa besnære af den lille Tryllerindes Kunster. Jeg anser slet ikke Edmée som særlig godt begavet, og jeg betvivler, at hun nogensinde har brudt sin Barnehjerne med noget af de store Spørgsmaal om Ret og Uret, Sjælens Udødelighed, de sociale Forhold, men hun ejer en god Portion Verdenskundskab og søger altid at gøre sig afholdt og kender utallige Midler og Veje til at naa dette Maal.

Saaledes har hun øjeblikkelig i Tante Relie vejret en Kunstnernatur, som ikke med Sortkridt eller Farver, men med sin Naal forstaar at frembringe sande Kunstværker. Edmée kan maaske — jeg er ikke ganske vis derpaa — sømme et Lommetørklæde, og med det endda tvivlsomme Grundlag beder hun en Dag med urokkelig Alvor Tante om at maatte blive indviet i hendes fine, vanskelige Kunst, hvormed hun frembringer Ting, der efter min Mening er altfor smukke og kostbare til daglig Brug. Den gode Tante maatte ogsaa vise den begejstrede Novice i Kunsten de gamle Messegevandter og Alterduge, som hun med stor Ulejlighed har opstøvet hos Antikvitetshandlerne.

'Men nu beder jeg Dem endelig om ikke at rose mig over for Pastoren, som saa oprigtig beundrer mine Arbejder. Faar han at vide, at . . .'

Og Edmée afbrød hende fuldstændig alvorlig: 'Det vilde være at prisgive vor Forretningshemmelighed, da jeg jo tragter efter at blive antaget af Dem som Elev.'

Naar Tante Relie er i Tvivl om et eller andet, snøfter hun paa en ejendommelig Maade; den Dag snøftede hun højere end sædvanligt og brummede ved sig selv: 'Den smukke lille Dukke gør Nar af mig!'

Men 'den smukke lille Dukke' anstrenger sig from som et Lam

en hel Time for at lære et Par kunstfærdige Sting og sidder og taler meget fornuftig imedens.

Med en Bog i Haanden overværede jeg den første Undervisningstime og havde megen Møje med at bevare Alvoren. Tantes Strenghed smeltede som Dug for Solen, og denne ene Taalmodighedsprøve har sikkert gavnet 'Snyltegæsten', som Tante stadig væk endnu kalder min lille Søster, mere end de mest veltalende Kærlighedsforsikringer.

Da Timen var ude, rejste Edmée sig og pakkede sit Arbejde ned i en lille lige saa elegant som upraktisk Arbejdstaske og sagde saa: 'Gaar du med i Haven, Martha? Kom og lad os gaa en rigtig ordentlig Tur i Parken, min Kunstfærdighed ligger endnu i Svøbet, og i Begyndelsen bør man ikke animere den altfor stærkt.' Tante Relie trak paa Skulderen, men smilte dog med moderlig Overbærenhed til sin Elev. Det varer ikke længe, saa er hun ogsaa besejret."

Fjerde Kapitel.

Efter alle Solemærker at dømme var Robert d'Ancel født til et ørkesløst, overfladisk Dagdriverliv. Som en Enkes eneste Søn var han meget ung kommen i Besiddelse af en betydelig Formue, og der var for saavidt ingen tvingende Grund for ham til at bestille noget, i hvilken Retning det nu skulde være. Men til hans Lykke fik han tidlig Sans for aandelige Interesser. Som Skoledreng i école de Chartes udmærkede han sig blandt Kammeraterne, og særlig et Fag interesserede ham, nemlig Historien, som han gik fuldstændig op i. Denne Interesse vedblev ud over Skoletiden, og allerede i sin første Ungdom, kort efter at han havde rystet Skolestøvet af sig, fattede han Planen til et Værk, som han vilde kalde „Hertugerne af Savoyens Historie i det syttende og attende Aarhundrede". Denne Plan medførte utallige Efterforskninger i Arkiver og Biblioteker og overhovedet et aarelangt Forarbejde. I den Tid lærte han at sætte tilbørlig Pris paa sin Uafhængighed i økonomisk Henseende, der tillod ham at foretage lange Rejser og opholde sig paa fremmede Steder.

Paa den Maade gik Tiden, Robert naaede Trediverne, og endnu var det første Kapitel af det planlagte omfangsrige Værk

ikke nedskrevet. Hans Optegnelser hobede sig op, og Materialet voksede mere og mere, jo længere han studerede. Han søgte fuldt ud at beherske sit Tema, men blev ofte ængstelig for, at han ikke evnede at overse det. Saa blev han modløs og faldt hen i Betragtninger over, at saa mange før han havde sat sig et højt Maal uden at naa det.

Samtidig skrev han nogle Artikler i et videnskabeligt Tidsskrift, som tiltrak sig den lærde Verdens Opmærksomhed. Efter dette første heldige Forsøg gennemsaa han sit store Materiale af Optegnelser og udtog det, der omhandlede en Episode af Hovedværket, nemlig Livet og Sæderne i Hofkredsene i det attende Aarhundrede, som formentlig særlig maatte kunne interessere baade Videnskabsmænd og Lægfolk. Han sammenskrev en Artikel, som i store Træk indeholdt et historisk Overblik over Emnet; Sproget og Fremstillingen søgte han at gøre saa populær som muligt.

Han indsendte Artiklen; den blev straks antaget, hurtigt offentliggjort og slog fuldstændig igennem. Dette heldige Resultat gjorde Robert uendelig lykkelig. Var han i Stand til at beherske et lettere Emne, saa maatte det med Tiden ogsaa lykkes ham over for et vanskeligere, og saa kunde han trøstig sige ved sig selv, at han ikke blot var en Bogorm, en flittig Gransker, men en virkelig Historieskriver, som evnede at give sin Fremstilling af en svunden Tid Farve, Skikkelse og Liv. Ja, han kunde med Fortrøstning se fremad; voksede end hans store Opgave hver Dag for hans aandelige Øje, kunde han dog haabe at være den voksen; selv om Sejren endnu var langt borte, maatte han dog gennem Udholdenhed og Taalmodighed kunne tilkæmpe sig den.

Denne indre Kamp, der efterhaanden var bleven en fortærende Lidenskab, havde Robert skjult for alle, selv for sin Moder. Netop fordi han nærede en ubegrænset Ømhed for hende, som han vidste kun levede og aandede for ham, havde han ikke nænnet at indvie hende i sine oprivende Sjælekampe, at sige til hende: „Jeg er ikke sikker paa mig selv, din Søn vil som saa mange andre forfejle sit Maal.“ Det vilde have voldt hende uendelig Sorg, og hun vilde endda ikke have forstaaet ham.

Baronesse d'Ancel kunde kun vanskeligt forklare sig det tilbagetrukne Liv, som den voksne Søn, der til Tider kunde være munter, ja ligefrem kaad, førte. Ganske vist tilbragte han sin meste Tid i Paris, medens hun hele Aaret rundt levede paa

Landet, men han kom ofte i Besøg, ogsaa om Vinteren, og tilbragte regelmæssig en Del af Sommeren hos hende. Hun saa ham imidlertid kun lidt, egentlig kun ved Maaltiderne, da han den øvrige Del af Dagen holdt sig i sit Arbejdsværelse, og det hørte til Sjældenhederne, at hun kunde faa ham lokket til at gøre en Spadseretur med.

Naturligvis var det hendes højeste Ønske at faa ham gift, og baade hun, Fru Despois og mange andre mente, at Martha Levasseur var som skabt til at blive den alvorlige unge Mands Hustru.

Men Robert vilde i lange Tider ikke høre noget om Giftermaal. „Jo, jeg vilde være en net Ægtemand for en ung Kone," plejede han at sige, „jeg, som er fuld af Støv fra gamle Arkiver og molædte Pergamenter!" Men han maatte dog, jo oftere han traf sammen med Martha i en snever fortrolig Kreds, indrømme, at hun kun lidt lignede andre unge Piger, der blot interesserede sig for Luksus, Fornøjelser og Adspredelse i det hele taget.

Marthas Utilbøjelighed til at indgaa et Fornuftparti, hendes halsstarrige Modstand mod „at lade sig bortgifte," hendes Hang til Ensomhed — alt det tilsammen kunde imidlertid ikke andet end vække hans Interesse, jo mere han tænkte derover. Han følte sig tiltrukken af hende, og da denne Følelse ved hyppige Sammenkomster i Løbet af Vinteren stedse tog til, begyndte den unge Videnskabsdyrker at tro, at han var alvorlig forelsket i sin Naboerske, og at han som hendes Ægtefælle vilde blive lykkelig, og udmalede sig Livet ved Siden af en aandrig, alvorlig Hustru som overordentlig tiltrækkende. Da nu hans Moder, lidt ængstelig over det afgørende Skridt, hun gjorde, en Dag fortalte ham om sin Samtale med Martha, sad han et lille Øjeblik uden at ytre en Stavelse, men saa rejste han sig pludselig og gjorde, hvad han saa ofte havde gjort som Barn, han satte sig ved Siden af hende med Armen om hendes Liv og kyssede hende og sagde saa:

„Du vilde altsaa blive meget lykkelig ved ikke blot at have en Søn, men ogsaa en Datter?"

„Ja, ja, min kære Dreng!"

„Og jeg forstaar det saa godt, stakkels lille Moder, som saa tit og saa længe maa sidde alene, fordi hendes slemme Dreng begraver sig i sine Papirer og Bøger."

„Ja, men for min Skyld maa du ikke gifte dig. Elsker du Martha, saa er det en anden Sag, men elsker du hende ikke op-

rigtig, saa vilde det være en grusom Uret mod hende og ogsaa mod dig selv, om du gjorde hende til din Hustru."

„Lille Moder, hvor sentimental du dog kan være! Kærlighed — det er et stort Ord! Tidligere troede jeg tit, som enhver anden ung Mand, at jeg elskede, men — mellem os sagt — nu tror jeg, at det hver Gang var en Fejltagelse. Ingen Lidenskab bruste op, der kom hverken Taarer eller sort Fortvivlelse, kun lige som et lille Stik i Hjertet, naar jeg — ja, hvad skal jeg sige? — naar jeg mærkede, at jeg var bleven erstattet af en anden. Nej, jeg kastede mig over mit Arbejde, saa jeg glemte baade at spise og drikke, og saa var det forbi, helt forbi!"

„Jeg haaber da, Robert, at du, naar du tænker paa Martha, ikke anstiller nogen Sammenligning mellem hende og . . ."

„Nej, Moder, nej, paa ingen Maade. Jeg holder meget, rigtig meget af Martha, ja, jeg tror, jeg har elsket hende længe. Men er det Lidenskab? Jeg tror det ikke. Maaske er jeg slet ikke i Stand til at kunne nære Lidenskab. Bliver Martha min Hustru — Hustru, naar dette Ord kommer mig paa Læberne eller i Tankerne, saa føler jeg mig med det samme saa inderlig bevæget, maaske er dette dog Kærlighed — bliver hun min Hustru, saa sværger jeg dig, at hun skal blive lykkelig og jeg tilfreds. Er det dig nok?"

„Mig? Ja. Men hende? Det ved jeg ikke. Som Barn saa hun sin Moder lide grusomt, og Børn begribe paa en vidunderlig Maade, uden at forstaa, meget . . . Men I have imidlertid hele Sommeren for jer, før I behøve at træffe en Afgørelse."

„Jeg vilde foretrække en hurtig Afgørelse. Naar mit Ord en Gang er sat i Pant, saa ved jeg, at jeg hverken vil se til højre eller til venstre. Men saadanne halve Tilstaaelser, der dog ikke skulle være bindende . . ."

„Forstyrrer dig i dit Arbejde, ikke sandt?" fortsatte hans Moder leende.

„Ja, det er Sagen!"

Saaledes var det virkeligt, men det var ikke det alene; der var ogsaa noget andet.

Hver Gang Robert i denne Sommer tænkte paa Martha, saa han i Tankerne ikke blot hende, men en anden Skikkelse ved Siden af hende. De to Søstre, der altid viste sig sammen —

den ene høj, slank, alvorlig, med smukke, udtryksfulde Øjne, den anden lille og fin med Smilehuller, straalende Øjne og henrivende Latter — kunde han trods deres Forskellighed ikke skille fra hinanden, og han vidste ikke, om han hellere lyttede til den ene Stemmes skønne dybe Klang eller til den andens sølvklare Latter, om hans Øje hellere hvilede paa den ældre Søsters end paa den yngre Søsters Person. Denne Ubestemthed vakte et Mishag hos ham, som han ikke vilde gøre sig Regnskab for, og en Slags Samvittighedsnag, hvis Aarsag han ikke nærmere vilde udgrunde. Med hver Dag, der gik, beklagede han i højere og højere Grad, at han ikke ved en Ed var bunden til hende, som han dog stadig ønskede at gøre til sin Hustru. Og ikke nok med, at han ikke var bunden ved en Ed, men ingen af Omgivelserne anede, at der virkelig paa en Maade eksisterede et andet Forhold mellem Martha og ham end det, der altid havde bestaaet imellem dem, ikke engang Tante Relie, hvis Formaninger og Opmuntringer saa længe havde vist sig resultatløse, saa at hun havde opgivet dem og næsten gjort sig fortrolig med den Tanke, at Martha aldrig vilde gifte sig. Hun lagde jo nok Mærke til, at Robert hyppigere end ellers viste sig paa Slottet, men Edmées Nærværelse, de hyppige Selskaber og den Lystighedens Aand, som havde grebet alle, forekom hende at være en tilstrækkelig Forklaring. Og desuden havde den unge Mand jævnlig slaaet paa, at han følte sig overanstrengt af sit rastløse Arbejde den foregaaende Vinter, og at han derfor kun vilde hvile ud og more sig i Sommertiden. Nok var det, paa en eller anden Maade førte hans Vej ham altid til Slottet, og ofte havde han sin gamle Kammerat, Kaptajn Bertrand, med. Skønt de vare saa højst forskellige Naturer og ofte trættedes ganske voldsomt, havde de dog i Skoletiden været gode Venner, der ikke ret længe ad Gangen kunde undvære hinanden.

Georg Bertrand fik tidlig Lyst til at ville være Officer, og denne udprægede Lyst udviklede stærkt den Heftighed, næsten Brutalitet, der laa i hans Natur; han satte Kraften over alt andet, og et godt Næveslag stod for ham som det bedste Overbevisningsmiddel. Af den Grund vare de fleste af Skolekammeraterne bange for ham; kun over for Robert udviklede Forholdet sig anderledes, fordi han lejlighedsvis, naar de havde et af deres hyppige Sammenstød, viste, at han ogsaa kunde føre en ganske proper Næve; det imponerede Georg, og han fik Respekt for

„Slideren" — som han kaldte ham og andre flittige Drenge — der havde Muskler og forstod at bruge dem.

Georg gik ikke hele Skolen igennem, men forlod den for at blive optaget som Elev i Militærskolen St. Cyr; af den Grund tabte Vennerne hinanden af Sigte for lang Tid, først som Voksne, efter at Georg havde faaet Epauletterne, mødtes de tilfældigt i Selskabslivet og fornyede Minderne fra Drengetiden, og det førte til, at de atter begyndte at omgaas hinanden. I denne Sommer havde Kaptajnen efter en svær Sygdom faaet en længere Orlov, som han til Dels af Hensyn til sin genfundne Kammerat tilbragte ved Badestedet Trouville.

Trods det intime Forhold mellem de to unge Mænd, stod det sig endnu mellem dem ganske som i Drengeaarene. I Virkeligheden vare de lige saa forskellige som den Gang, kun viste de det ikke saaledes, som de havde gjort som Børn, men Uoverensstemmelserne vare til Stede og bundede maaske endnu dybere end den Gang. Drengen Georg Bertrands uheldige Karaktertræk traadte mere udpræget frem hos Kaptajn Bertrand, Garnisonslivet havde udviklet dem stærkt. Han talte gerne og med Tilfredshed om, hvor højt hans underordnede frygtede ham, og beklagede samtidig, at Soldaterne ikke længere maatte behandles som tidligere; det var Skade, paastod han, fordi en Hærs Styrke bestod i, at Soldaterne kun vare Maskiner.

En Gang omtalte han i Frøknerne Levasseurs Nærværelse, hvorledes han havde tæmmet en rebelsk Soldat; fra en bestemt Dag at regne havde han uafbrudt holdt Øje med Soldaten, revset enhver Fejl og Forseelse, han gjorde sig skyldig i, og overdænget ham med haard Tiltale, Ekstraovelse, Nægtelse af Udgangstilladelse og alle de mere eller mindre følelige Straffe, som han arbitrært, det vil sige af egen Myndighed uden Krigsrets Mellemkomst, kunde tildele ham, indtil han viljeløst lystrede som et Dyr. Men en Dag var det tæmmede Dyr, han var bleven til, geraadet i Raseri, han løb sin Vej, blev efterlyst, paagrebet, og saa behandlet som Desertør. „Det var en heldig Løsning," tilføjede Kaptajnen, „thi hans slette Eksempel begyndte at smitte de andre Soldater."

„Og saa gik et Menneske til Grunde for Deres Skyld!" udbrød Martha oprørt. „Jeg gratulerer Dem til dette Resultat, Herr Kaptajn!"

„Man pløjer det Stykke af en Ager, hvor Ukrudtet er stærkere end Sæden, ned, for at redde Resten, naadige Frøken, en Soldat maa lystre blindt!"

„Ja vist, Disciplin maa der være. Men det forekommer mig, at en Officer maa kunne haandhæve den ved andre Midler end ved Haardhed ene og alene."

Edmée hørte til ved denne Ordveksling uden at sige noget Kaptajn Bertrand, den elegante Officer, hvis blaa Øjne havde et Udtryk, haardt og koldt som Staal, udøvede en sælsom Tiltrækning paa hende. Hun fandt Marthas Dom meget streng og takkede i sit stille Sind Kaptajnen for den moderate Form, han havde givet sin Replik.

Det vakte paa ingen Maade hendes Mishag, at denne Mand indgød sine Soldater Angst, eller at han kunde være heftig, haard og uretfærdig, thi over for hende var han blød og underdanig, over for hende var han den tæmmede.

Det var ingen Tvivl underkastet, Kaptajnen laa for hendes Fødder, hun kunde gøre med ham, hvad hun vilde, hun kunde faa ham til at rødme eller blegne, eftersom hun viste sig elskværdig eller kølig mod ham, og det morede den lille Kokette i høj Grad at se disse forskellige Virkninger af hendes Optræden. Martha lagde ogsaa Mærke til disse Virkninger, og hende morede de ikke, men alle hendes Advarsler og Formaninger bleve aldeles resultatløse, og hun gjorde for første Gang den Erfaring, at tilsyneladende svage og følelige Mennesker kunne besidde en Modstandskraft og en passiv Egensindighed, som man ingen Veje kan komme med, fordi de bedste Fornuftgrunde mødes med et: Ja, men det behager mig nu!

Til den Slags Mennesker hørte Edmée. Den hele Verden og dens Beboere var egentlig kun til for at more og glæde Frøken Edmée Levasseur, det var hendes gode Ret at blive moret og fornøjet, fordi hun var saa smuk og saa sød, med et Ord saa fortryllende.

Martha opgav sine Moralprækener. Kaptajnen maatte kunne forsvare sig selv, og naar Edmée blot ikke gjorde ham til hendes Svoger, vilde hun være tilfreds; denne Tanke om Kaptajnen som sin Svoger omtalte hun en Gang for Søsteren.

„Gifte mig med ham!" udbrød Edmée. „Nej, nej! Det manglede kun! Lade sig slæbe som Officersfrue fra Garnison til Garnison og Dag ud og Dag ind høre Jeremiader over, at den

og den Kammerat avancerede altfor utilborlig hurtig! Nej, aldrig i Livet! Og hedde slet og ret Fru Bertrand, jeg, som sætter saa høj Pris paa smukke Navne . . ."

Edmée standsede pludselig forvirret og rødmede stærkt.

„Nej, dig, dig elsker jeg!" udbrød hun saa og kvalte en ny Moralpræken ved stormende at omfavne Søsteren. „Du er en Skriftefader i Kjole, men uden Kutte, og jeg ønsker ingen bedre. Men, du kæreste, bedste Søsterhjerte, opgiv det! For fuldkommen bliver din lille Søster aldrig. Jeg lærer aldrig at læse tykke, alvorlige Bøger og bliver aldrig nogen fremragende Kvinde. Rynk ikke Panden, enhver, og fremfor alle jeg, anerkender, at du er fremragende. Baronesse d'Ancel kan ikke nævne dit Navn uden at berømme dig, hendes lærde Søn taler med dig om sine Studier — hvilken Ære! Men hvor vanskeligt maa det ikke være! Med mig taler man kun om Dans og Lawn-Tennis, om lutter morsomme Ting. Jeg er jo kun en lille ubetydelig Ting, et svagt Væsen, som man behandler med medlidende Godhed og fodrer med Bonbons, som man gerne ser pyntet og glad, og hvis Kald i Verden er at se indtagende ud og lade sig beskytte . . . Men, hvis du anser mig for blind og dum, saa tager du fejl. I Grunden er jeg ikke den lille Dukke, som man tror; jeg ved meget godt, hvad jeg vil, og hvorefter jeg stiler. Jeg har ogsaa en Vilje, jeg!"

Edmée havde efterhaanden talt sig varm, hendes Kinder glødede, og Øjnene lynede.

„Hvad mener du dog egentlig, lille Edmée? Du er, hvad du er, det vil sige, henrivende sød!"

Sindsbevægelser, selv de heftigste Sindsbevægelser, varede aldrig længe hos Edmée. Nu lo hun lystigt og kastede sig i Marthas Arme.

„Saa er det altsaa sandt, Martha, at du virkelig elsker mig?" hviskede hun.

„Ja, lille Edmée, jeg elsker dig inderlig og hengiven. Før du kom hertil, var mit Hjerte som lukket; for dig har det aabnet sig, for dig, hvem jeg i Begyndelsen ikke vilde vide noget af! Du har taget det i Besiddelse. Ikke blot som en Søster, men snarere som en Moder elsker jeg dig. Jeg vil saa inderlig gerne vide dig lykkelig og god, især god, og jeg ved ikke den Ting, som jeg ikke vilde gøre for at se dig lykkelig!"

„Virkelig ikke?" hviskede Edmée.

„Nej, i Sandhed ikke!"

Edmée tav et Øjeblik, saa sagde hun alvorlig:

„Hør, hvad jeg vil sige dig, Martha! Det er, som jeg begaar et Rov mod dig; du anser mig for bedre, elskeligere og din Kærlighed værdigere, end jeg i Virkeligheden er. Jeg har allerede forsøgt at gøre dig begribelig, hvor mange Fejl jeg har. Du vil ikke tro mig, og jeg vil dog saa nødig, at du skulde skuffe dig selv med Hensyn til mig, du, som er Tusind Gange bedre end jeg!"

„Bliv ved at holde af mig, Edmée, det vil altid være nok for mig!"

„Aa, naar det er alt! . . ."

Og et langt Kys endte Samtalen.

Femte Kapitel.

Baronesse d'Ancel havde, siden hendes Mand, som hun havde elsket saa højt, døde, levet meget tilbagetrukken. For første Gang besluttede hun nu at aabne sit Hus for Gæster.

Om Sommeren er der meget livligt i Honfleurs dejlige Omgivelser; alle Vegne, paa Herregaardene, i Villaerne og hos Bønderne vrimler det med Besøgende og Landliggere, og Baronessen behøvede derfor kun at give et lille Vink for at se Mennesker hos sig.

Til Ære for Frøken Edmée Levasseur, hvis Ankomst til Slottet Côte-Boissée vakte Opsigt i hele Egnen, gav hun en stor Diner.

Paa Landet ved man alt om hverandre; enhver kendte Historien om den „stakkels Fru Levasseur", som man endnu i Almindelighed kaldte hende, der var død, fordi hendes Hjerte var bristet, eller hvis Død Sorgen i det mindste havde fremskyndet.

At Frøken Martha havde optaget Halvsøsteren som i Barns Sted, at Medbejlerindens Datter skulde finde et Hjem i Offerets Hus, var noget, som blev meget forskelligt bedømt. Præsten billigede fuldtud sit Skriftebarns Handlemaade. Efter hans Mening havde Martha opfyldt en Pligt, tilmed en stor, ja smertelig Pligt, men Dyden havde i dette Tilfælde faaet sin rige Belønning, thi samtidig med at Martha tog den yndige unge Pige bort fra Om-

givelser, der kunde blive farlige for hendes Sjæls Renhed — Edmées Slægt var jo mere eller mindre knyttet til noget saa verdsligt som en Teaterscene — havde hun vundet en ungdommelig, livlig Kammerat, en elskelig og taknemmelig Søster, som det tilmed var en ren Øjnenes Lyst at se.

Det glædede den gode Sjælesørger at se Edmée hver Søndag i Herskabets Stol, hvor hun med Alvor og Andagt lyttede til hans jævne Ord; han, som alle hans Sogneborn, var fortryllet af hendes ungdommelige henrivende Person.

Baronesse d'Ancels Hjem var væsentlig forskellig fra Slottet. Det var en stor, moderne Bygning opført i italiensk Villastil med fladt Tag, der var indrettet som Balkon, hvorfra man nød en herlig Udsigt over Egnen. En stor Have, der stødte op til Hovedlandevejen, gav Enken et rigt Virkefelt for hendes lidenskabelige Kærlighed til Blomster og overhovedet til alt, hvad der pynter i en Have. Ingen Ejendom i vid Omkreds kunde opvise saa prægtige, tætte fløjlslignende Plæner som hendes Have, og til hendes Roser kunde man næppe noget Sted finde Mage. De vare utallige og omfattede alle Arter lige til de allersjældneste og nyeste Varieteter, højstammede og lavstammede, nedkrogede og espalierede, fritstaaende og samlede i mægtige Rabatter, arrangerede med en sjælden Sans for Farveharmoni og Farvevirkning. Hvor man gik og saa hen i Haven, mødte Øjet Roser, og deres herlige Duft fyldte Luften.

Paa Grund af denne varme Interesse for Blomster, særlig Roser, havde Baronesse d'Ancel en eneste Ting at udsætte paa sin unge Veninde, hun bebrejdede nemlig Martha, at hun forsømte sin Have for sine Skove, og at hun kunde gaa Timevis og drømme under Træernes Kroner i Stedet for at beskære sine Roser og føre en forbitret Kamp mod de Insekter, der angrebe dem.

Damerne paa Slottet, deriblandt selvfølgelig ogsaa Tante Relie arriverede i god Tid den store Dag, da Middagen hos Baronesse d'Ancel skulde være, for at faa Lejlighed til i Ro at bese den smukke Have, hvor Roserne netop stode i deres fuldeste Pragt. Begge de unge Piger vare klædte i hvidt, men medens Martha bar en blød ulden Kjole, omhyllede let fint Silkemusselin Edmées sirlige Skikkelse, til hvis blonde Skønhed nogle fiks anbragte matrosfarvede Silkesløjfer passede fortræffeligt. Selv Tante Relie maatte tilstaa, at man sjældent havde Lejlighed til at se en saa henrivende ung Pige.

Edmée veg ikke fra Søsterens Side, hun anstrengte sig for at dæmpe Gloden i sine Øjne og Klangen i sin Latter og havde foresat sig slet ikke at være koket, alt blot for paa Hjemturen at høre Ros i Stedet for en Straffepræken. Men naar hun nu og da slog de sænkede Øjne op, saa vare de saa meget mere straalende, og naar hun pludselig smilede, traadte de allerkæreste Smilehuller frem som ved et Trylleri.

Robert var de unge Damers Cicerone ved Rundgangen paa Ejendommen; Skrænten, som Villaen lænede sig til, var saa stejl, at Bagsiden omtrent var et Stokværk lavere end Forsiden, og med Skrænten endte eller begyndte, som man vil, Skoven, som hørte til Ejendommen.

Medens de gik mellem Træerne paa Skrænten, faldt Edmées Øjne paa et stort Værelse, hvis Vinduer vendte derud. Alle Væggene vare fyldte med høje Bogreoler, og paa et Skrivebord laa Bøger og Papirer spredte. Edmée standsede og saa nysgerrig til, medens hun udbrød:

„Her have vi vel Deres Arbejdsværelse, Herr d'Ancel, hvor De sidder og skriver paa den skrækkelig alvorlige Bog, jeg har hørt Tale om?"

„Ganske rigtigt, Froken. Der har jeg det ganske uforstyrret; i denne Del af Haven kommer næsten aldrig nogen, og saa kan jeg, som De ser, i en Haandevending naa ind i Skoven."

„Ja vist, men tilstaa kun," sagde Martha leende, „at De for at naa derhen ikke bruger Døren, men ganske simpelt springer ud gennem et Vindue."

„Saa gerne! Det gør jeg virkelig, det er en Vane, jeg har beholdt fra Drengeaarene. Det er saa nemt, og man behøver ikke at være nogen særlig stor Gymnastiker for at vende tilbage ad samme Vej. Det er en lille Bekvemmelighed, som kommer af, at Huset saa at sige er klistret op ad Skrænten."

„Men er De da slet ikke bange for dette Naboskab? Jeg vilde drømme hele Natten om Røvere, hvis jeg skulde bo i et saadant Værelse," sagde Edmée, som aldrig havde næret Tilbøjelighed for at spille Helt.

„Der er slet ingen Fare, Froken; men for alle Mulighedens Skyld har Moder paatvunget mig en Revolver, De kan se Etuiet, hvori den ligger, paa Skrivebordet, men den har ikke været fremme i mange Aar. Endvidere har hun ladet den smukke Rustning, som De kan se over Kaminen, hænge op, jeg tror ikke

saa meget som Vægdekoration, som for hos ildesindede Personer at vække Forestillinger om, at jeg er en krigerisk Person. Jeg stoler nu mere paa den gode Orden og Sikkerhed, som hersker her paa Egnen . . . Men, Frøken Edmée, jeg har endnu meget mere at vise Dem, først og fremmest Hønsegaarden, en Mønster-Hønsegaard, som jeg med Frøken Marthas Tilladelse tør paastaa stiller Slottes Hønsegaard i Skygge, endvidere Staldene, Engene, hvorfra det duftende Hø netop for Tiden køres hjem, og endelig vor Skov . . . Kom, mine Damer, vi have endnu rigeligt en Time til vor Raadighed og vil efter dens gode Anvendelse møde med udmærket Appetit til Moders Diner. Mellem os sagt, den kære Mama har ikke sovet roligt i den sidste Uge af Angst for, at Dineren ikke skal vise sig at være paa Højde med den højtidelige Anledning! Hun har i adskillige Aar ikke været vant til at se andre Middagsgæster hos sig end Herr Pastoren og vore to gode Veninder fra Slottet."

Medens Ungdommen saaledes slog sig løs i det frie, sade Husets Frue og Fru Despois og fik sig en fortrolig Passiar, efter at den førstnævnte ved et sidste Besøg i Køkkenet og Spisesalen havde forvisset sig om, at hun med Ro kunde imødese sine Gæsters Komme.

De to Damer forstode hinanden saa godt, skønt man skulde have Vanskelighed ved at finde to mere forskelligartede Naturer. Baronessen havde holdt sit Hjerte ungt i sin Ensomhed, hun var bleven ligesom stillestaaende fra den Dag, hun blev Enke, og levede kun i Fortiden; blot i een Retning fulgte hun saa nogenlunde med Tiden, nemlig naar hun tænkte paa Opfyldelsen af det eneste Ønske, hun nærede, det, at den elskede Søn vilde vælge den rette Livsledsagerinde.

Hendes Naboerske, der tidlig havde maattet lære at give Afkald paa en fuldkommen Lykke i Livet, havde dannet sig en ganske bekvem Livsfilosofi. Man kunde — ræsonnerede hun — omhyggelig hæge og pleje de Smaabehageligheder, der tilbød sig i Livet, og derved omtrent finde Erstatning for selve Lykken; det var Daarskab evig og altid at opfriske den Elendighed og Sorg, som den forgangne Tid havde bragt; det at kunne le og være glad var en kostelig Gave, som kun et aldeles ufornuftigt Menneske kunde vise fra sig. Saaledes lød hendes Filosofi, og hvad hun indbefattede under „at kunne le og være glad" var en Mængde fortræffelige Ting: spise godt, omgive sig med Luksus,

passiare med interessante, aandrige Mennesker, som Tilfældet førte hende sammen med, eller i Mangel af saadanne forslaa Tiden med elskværdige og velopdragne Folk; under denne sidste Kategori indrangerede hun Baronesse d'Ancel.

„Det forekommer mig, som om Deres Søn i den senere Tid er bleven omgængeligere," begyndte Fru Despois Samtalen. „Hør, hvor hjerteligt han ler sammen med de unge Piger, som om Arkiv- og Pergamentstøvet er rent bortblæst. Gud ske Lov og Tak! De vil huske, kære Veninde, at jeg altid har spaaet, at Robert vilde blive ungdommeligere med Aarene; da han blev de tyve, var han altfor alvorlig, det var unaturligt, og saa . . ."

Tante Relie standsede, da det saa ud til, at Baronessen vilde indføre et Ord. Den fortræffelige gamle Dame havde virkelig uvilkaarlig gjort en lille Bevægelse, fordi hun brændte af Begærlighed efter at indvie sin Veninde i sine Forhaabninger, men i rette Tid huskede hun sit Løfte til Martha og tav i det stille Haab, at Veninden dog maatte have mærket noget, da Forandringen i Roberts Væsen var paafaldende nok. Da Afbrydelsen altsaa udeblev, fortsatte Tante Relie:

„ . . . og saa er der ikke noget, der er saa fortræffeligt egnet til at rive Hul i det tætte Slør, der ombølger den alvorlige Videnskabsgransker, som et Par smukke Øjne. Sæt ikke et saa forbavset Ansigt op, min bedste! De ved lige saa godt som jeg, at Robert først efter Edmées Ankomst har revet sig ud af sin Tilbagetrukkenhed. Selv om han ikke skulde vide, at han er forelsket i hende, saa ved jeg det!"

„De tager fejl!" forsikrede Baronessen aandeløs. „De tager ganske bestemt fejl!"

„Snik Snak! Jeg tager sjælden fejl i saadanne Omstændigheder! Siden jeg selv kun er Tilskuer, har jeg mine Øjne aabne, kan jeg forsikre Dem; jeg passer nøje paa og morer mig ganske overordentlig derved. Og hvad saa! De har jo slet ikke noget at beklage Dem over. De ønskede en Frøken Levasseur til Svigerdatter, og hun er jo ganske henrivende — elske hende gør jeg ganske vist ikke, men at hun er henrivende, maa selv jeg indrømme!"

„Og De vilde blive henrykt," tilføjede Baronessen, der begyndte at komme sig efter Overraskelsen, „ved hurtigst muligt at blive af med hende gennem et Giftermaal!"

„Nu, ja!" svarede Tante Relie uden at betænke sig. „Hun

forstyrrer mig i mine Vaner, den Smaa, og skønt jeg, som sagt, ikke elsker hende, er jeg bange for, at jeg tilsidst maa bøje mig for det Trylleri, hun udøver. Jeg maa værge mig derimod, og det finder jeg meget trættende."

„Altsaa maa endogsaa De indrømme, at den Smaa er bedaarende," sagde Baronessen, hvis moderlige Egoisme var vakt, og som i Øjeblikket indsaa Muligheden af, at Sønnen kunde foretrække den yngre for den ældre Søster.

„Ja vist indrømmer jeg det! Jeg begynder næsten at tilgive min Svoger, jo længere jeg iagttager hende. Det er den gamle Historie med Sirenernes Sang, som vil blive ved at lyde, saa længe Verden staar. Edmée er Moderens udtrykte Billede, kun ikke hvad Øjnene angaar, dem har hun efter sin Fader. I al Hemmelighed saa jeg engang hendes Moder spille Komedie; hun var Skuespillerinde af den Slags, som ikke eksisterer nu til Dags; hun var den rene Natur, en henrivende Fremtoning med et fuldendt skønt Foredrag. Denne bedaarende Kvinde ejede alt, kun ikke Hjerte. Hos hendes Datter finder jeg den samme Klangfarve i Stemme, det samme Smil, der pludselig forklarer Ansigtet som en Solstraale, der gennembryder Skyen. Læg Mærke til, hvorledes hun sætter sig ned; vi andre tage simpelthen en Stol og folder Kjolen, som det kan falde, men Edmées Kjole lægger sig i de skønneste, mest ulastelige Folder. Taler hun, er enhver Bevægelse afrundet, aldrig uskøn, men heller aldrig søgt i nogen Maade. Og saa jasker hun aldrig, hver Stavelse kommer til sin Ret, hun behersker Tonefaldet med fuldendt, ganske ubevidst Modulation; Foredragets Kunst lærte hun under Leg, hun behøvede kun at høre paa sin Moder."

„Men," indskød Baronessen, „De bemærkede, at Moderen ejede alle mulige Fortrin, kun ikke Hjerte. Ligner Edmée ogsaa deri sin Moder?"

„Ja, det spørger jeg mig selv saa tit om, og endnu den Dag i Dag kan jeg ikke besvare det Spørgsmaal. Men ser man hende sammen med Martha, kunde man fristes til at sværge paa, at hun er lutter Hjerte. Hun overvælder sin ældre Søster med Kærtegn og Kæleri af enhver Art. Som et Barn viger hun ikke fra hendes Side, og paa enhver Maade søger hun at være hende behjælpelig med Husvæsenet, men gør naturligvis ikke Spor af virkelig Nytte. Hun flyver af Sted til Forpagtergaarden for at bringe en Besked, en Ordre, men glemmer Ærindet under Vejs

for at lege med en Hund eller en Kalv, fordi Martha elsker disse Dyr. Hun er altid munter, beundrer alt, er begejstret over en smuk Udsigt, er altid i Bevægelse og river Søsteren med sig, medens hun tilsyneladende følger hende. Alt er herligt for hende her, det er jo noget helt nyt, og Landliv midt om Sommeren, naar der er Liv alle Vegne med Besøgende og Badegæster, tiltaler hende i høj Grad. Men jeg venter med min endelige Dom, til vi naa November, naar hun alene er henvist til vort Selskab."

„Aa, Ungdommen finder sig altid og alle Vegne til Rette," mente Baronessen overbærende.

„I ethvert Fald er saa meget klart, at Martha elsker sin Søster uhyre meget og gør alt, hvad hun vil. Skulde Edmée kunne opnaa, at vi tage til Paris en Maaned eller to tidligere end sædvanligt, skal jeg ikke have noget derimod. Forøvrigt er Martha slet ikke, hvad man kalder svag; mener hun, at hun bør sætte sig imod et barnagtigt Lune, saa gør hun det, det kan De stole paa . . . Naa, vi faa at se! Edmée ligner de smukke bløde Silketraade, jeg bruger til mit Broderi; de glide saa let, saa bøjeligt over Fingrene, men saa pludseligt — hvorledes, ved man ikke — er der en lille Knude, og den saa bløde Silke har knækket Øjet i Naalen! . . Den lille Knude, jeg tænker mig, har ikke slynget sig endnu, men det er ikke sagt, at den ikke vil slynge sig!"

Endnu før Aftenen var forbi, skulde den lille Knude slynge sig!

Middagen forløb meget animeret; de henved tyve Gæster, hvoraf de fleste vare unge, glade Mennesker, gjorde de mange fortræffelige Retter al Ære. Bordet var rigt smykket med Roser, og den milde Sommerluft strømmede ind gennem de aabne Vinduer.

Edmée glemte tit de gode Forsæt, hvormed hun var kommen; hun var ubestridelig Festens Dronning, hun kunde ikke undgaa at være sig det bevidst, hun var mest feteret, og Glæden over hendes Triumf forraadte sig i hendes lidt for høje Latter og i de fyrigt spillende Øjne.

Tilfældigt var Kaptajn Bertrand kommen til at sidde ved Siden af hende, og hun gjorde sig en Fornøjelse af fuldstændigt at fordreje Hovedet paa ham. Robert, der som Søn af Huset sad mellem to ældre Damer, kastede misundelige Blikke til den Kant af Bordet, hvor Edmée med Pariserindens Fyrighed lod sit

sprudlende Vid spille. Edmée fangede mere end een Gang disse Blikke og fordoblede sit Koketteri. Martha kunde fra sin Plads ved den modsatte Ende af Bordet intet gøre for at lægge en Dæmper paa Søsterens lidt for støjende Livlighed, og for Resten log hun sig til Ro med, at hele Selskabet var i en ualmindelig livlig Stemning, saa man næppe vilde tage det altfor nøje med en lidt for højt tonende Latter, tilmed da Latteren klang saa sølvren, og den leende var saa henrivende sød i sin Overgivenhed. Tanken om at blive skinsyg paa den ny opdukkede Stjerne, der fuldstændig stillede hende selv i Skygge, faldt hende ikke et Øjeblik ind; tværtimod følte hun sig stolt ved sin unge Søsters Skønhed og den Lykke, hun gjorde.

Det var Aften, da man var færdig med Middagen, men Luften var saa mild og varm, at Kaffen blev drukket ude i Haven. Martha slyngede sin Arm om Søsterens slanke Taille; i det klare Maaneskin, der gjorde Aftenen lys, som om det var Dag endnu, undgik det ikke hendes forskende Blik, hvorledes Edmées Kinder glødede, og hendes Øjne funklede.

„Du er saa varm, kære Edmée, du skulde tage et Sjal om dig . . . Maa jeg ogsaa sige Dem, lille Frøken, at man ved Deres Bordende var lovlig højttalende? Hvor er Deres Visdom bleven af?"

„Den har jeg overladt dig, Martha, du bærer den saa let. Naar en Time er forløbet, ved jeg slet ikke, hvorledes den begyndte. Lad mig være lidt vild, det gør saa godt, og man er kun een Gang i Livet atten Aar — desværre kun een Gang! Hvis du vidste, hvor mange Planer vi have lagt, ikke sandt, Herr Kaptajn? Vi skulle more os herligt!"

„Og hvad gaa de Planer ud paa?" spurgte Martha smilende.

„Maa jeg være med i Partiet?" blandede Robert sig i Samtalen.

„Ja, selvfølgelig," svarede Edmée rask, „og Kaptajnen og de øvrige Herrer ogsaa. Vi ere otte unge Piger, og vi maa jo have Kavalerer, det er en given Ting. Det første, vi skulle, er paa Mandag at holde et lille Pikkenik ved Virginiekilden. Hvad siger du, Martya?"

„Gerne, min kære!"

„Derefter arrangere vi en Komedie. Der er ikke noget saa morsomt som Dilettantkomedie, og den store Sal med det tilstødende

Kabinet vil egne sig fortræffeligt til det Brug. Kaptajnen skal efter Sigende spille rigtig godt, og jeg . . .“

Edmée stoppede pludselig, Martha havde med en heftig Bevægelse trukket sin Arm til sig og var bleven paafaldende bleg.

„Nej, Edmée, ikke det, kun ikke det!“ sagde hun med en underlig tilsløret Stemme.

„Hvorfor ikke?“ spurgte Edmée forbavset.

Det var første Gang, at et af hendes Indfald havde mødt Modstand, og Forbavselse stod tydeligt at læse i hendes smukke Ansigt.

„Dilettantkomedie skal være meget fornøjelig for de medvirkende, især for medvirkende unge Damer, men det er noget kedeligt noget for de andre, kan jeg forsikre dig.“

„Ja, men vi skulle jo alle spille med, i det mindste alle vi unge — de andre tælle ikke med!“

„For mig tælle de andre netop med. Vi ville ikke spille Komedie!“

Ordene faldt i en Tone, der ikke tillod Modsigelse. At Martha ikke havde angivet den virkelige Grund til sin Antipati mod, at der blev spillet Komedie i hendes Hjem, gættede enhver, Edmée lige saa godt som de andre. Hun rettede trodsig det lille Hoved i Vejret, og et Udtryk af Haardhed lagde sig over de smukke Træk, medens hun i en ligegyldig Tone svarede: „Som du vil, naturligvis! . . . Herr Baron, Deres Arm! Jeg vil gerne nyde Udsigten fra Platformen. Kom med, alle, Stranden er sikkert vidunderlig skøn i Maaneskinsbelysning.“

Martha fulgte ikke med, hun havde følt sig ubehagelig berørt af Maaden og Tonen, hvori Edmée havde bedt Robert byde sig Armen. Hun gik hen og satte sig ved Siden af Baronessen, der omt trykkede hendes Haand og i sit stille Sind gjorde Afbigt for den Samtale, hun havde ført med Tante Relie, og som hun ansaa som en Art Troløshed mod Martha.

„Føler De Dem utilpas, Martha? Skulle vi gaa op i Stuerne?“

„Aa nej, der er saa smukt herude!“

„Hvad er det da, der er i Vejen?“

„Ikke noget videre, ikke andet, end at jeg er lidt bedrøvet — men tænk ikke paa det. Det hører nu engang til mine Ejendommeligheder, at jeg pludselig kan komme til at tænke paa alvorlige Ting, selv naar jeg er midt i det gladeste Selskab. Jeg

er ikke længere kun atten Aar, og, som Edmée meget rigtigt bemærkede, man er det kun een Gang i sit Liv. Har jeg nogen Sinde været det? Jeg tror næsten ikke!"

„Deres Tid kommer nok, kære Barn, om ogsaa lidt sent maaske. Ligesom Robert vil De ogsaa føle Dem yngre med Aarene!"

„Maaske!" hviskede Martha. „Robert føler sig i det mindste i Dag meget ung!"

Sjette Kapitel.

Vejen til Virginiekilden bøjer af fra Villerville-Vejen og over opad mellem Murrækker, der afgrænse store Landejendomme. Her og der findes Gitterværksporte, som tillade at kaste et Blik ind over velplejede Haver, paa Slotte, elegante Villaer eller store Forpagtergaarde, alle med et bestemt Præg af Velstand.

Paa Halvvejen til Kilden møder man en Sidevej, der er for snæver til, at den kan befares med Vogn; fra den nyder man over vidtstrakte Enge en herlig Udsigt over det i Solen glinsende Hav. Der er saa ensomt og stille paa Stien, saa selv et Hundeglam i det fjerne virker overraskende. Jo længere man kommer frem, desto vildere bliver Skoven, og intet afbryder Stilheden undtagen i Ny og Næ en opskræmmet Fugls hurtige Flugt eller Vindens Sus i Løvet. Pludselig hører Underskoven op, og mægtige hundredaarige Bøge brede sig i imponerende Skønhed. Over en Bæk, der faar sit Vand fra Kilden, kommer man til en Lysning mellem Træerne, og midt i den sprudler Kilden frem med krystalklart koldt Vand. En skønnere Plet kunde vanskeligt tænkes, og den var som skabt for unge sværmeriske og forelskede Menneskebørn.

Her havde Martha til Søsterens Fornøjelse arrangeret det ønskede Formiddags-Pikkenik; om Dilettantkomedien var der ikke længere Tale, og Martha havde fordoblet sin Godhed og Ømhed over for Søsteren for at faa Indtrykket af den lille hos Baronesse d'Ancel opstaaede Mislyd til at forsvinde.

Man kunde egentlig ikke sige, at Edmée surmulede, men nu og da forraadte en Skygge, der formørkede hendes ellers saa sollyse lille Ansigt, en Forstemthed, eller et lille Suk, at den unge

Pige tænkte paa noget, som hun ikke vilde tale om. For første Gang var et af hendes Øine ikke blevet respekteret; det havde overrasket, ja saaret hende, men hun kunde tilgive, thi Martha var jo saa ejegod, og man kunde ikke forlange, at hun skulde være hævet over sine Omgivelsers filisteragtige Fordomme. Edmée var derimod fra sin Moders Verden bleven oplært om a se fra oven ned ad paa alle „filistrøse Fordomme", og da Tankerne i hendes lille Hoved endnu vare noget forvirrede, henregnede hun under denne Rubrik adskilligt mere end nødvendigt. Hun tillod sig undertiden Friheder i Ord og Bevægelser, hvortil Tante Relie gjorde store Øjne. Over for Martha skjulte hun instinktmæssig sit mangelfulde Kendskab til den fine Verdens Love for god Opførsel; hun følte, at Søsteren var mere „ung Dame" i Ordets højere Betydning, end hun selv.

De fleste af Gæsterne fra Middagen hos Baronesse d'Ancel traf hinanden ved den landlige Frokost ved Kilden; desuden vare et Par unge, lidt frie og utvungne, Amerikanerinder til Stede, som Edmée havde valgt sig til Veninder.

Et Par Minutter efter at Selskabet havde naaet Udflugtens Maal, kom Kaptajn Bertrand til Hest fra Trouville i flot Galop; umiddelbart foran Broen over Bækken gjorde den skumdækkede Hest et Forsøg paa at vige til Side, den dygtige Rytter tabte imidlertid ikke et Øjeblik Herredømmet over den, men forcerede den i Galop over Broen, saa det gjaldede i Brodækket, og da han mærkede, at hele Selskabets Opmærksomhed var rettet paa ham, kastede han hurtig Hesten om og jog tilbage over Broen og saa omkring igen, og gentog denne Manøvre et Par Gange under en ubarmhjertig Brug af Ridepisk og Sporer.

„Naade for det stakkels Dyr, jeg beder Dem indstændig, Herr Kaptajn!" udbrød Martha. „Synet er alt andet end fornøjeligt, og De har tilstrækkelig bevist os, at De er en udmærket Rytter."

„Som De befaler, Frøken," svarede Bertrand og svang sig ned fra den sitrende Hest, „men hvis De skulde kommandere et Kompagni eller tilride en Hest, maatte De se at staalsætte Deres milde Hjerte lidt!"

„Mit Hjerte bliver, som det er; men jeg kan forsikre Dem, Herr Kaptajn, at jeg ved at skaffe Lydighed, naar det skal være."

„Meget rigtigt, Frøken; jeg er jo det mest slaaende Bevis derpaa," svarede Bertrand og bukkede med et spotsk Smil.

Hermed afsluttedes den lille Episode, og kort efter havde Kaptajnen ved sin Smiger og Opmærksomhed mod Damerne omtrent gjort sig til Midtpunktet i Selskabet — som Edmée fordunklede Damerne, var han ubetinget Nummer et mellem Herrerne.

Edmée saa med synlig Tilfredshed paa ham, og den Ligevægt, som hun ellers var klog nok til at vedligeholde mellem sine forskellige Tilbedere, blev for den Dag noget forrykket til Gunst for den unge Officer.

Paa sin Side lagde Bertrand aldeles ikke Skjul paa sin Beundring for Edmée, han slugte hende formelig med Øjnene. Hun bar et ganske tarveligt Kostume, en lysblaa Kjole af let Batist, men Farven stod fortræffelig til hendes blonde Skønhed, og hun spillede Værtindens Rolle paa en meget koket Maade: Kjoleærmerne havde hun smoget tilbage op over Albuerne, hvorved hun viste sine skønne Arme, og naar hun fløj af Sted efter et eller andet, løftede hun Kjolen let og gratiøst og viste en allerkæreste lille højvristet Fod.

For at være rigtig ugenert havde man ladet Tjenerskabet blive tilbage paa Slottet, og Selskabet maatte derfor selv tage Kurvene af Trækkevognen, som i Forvejen var bragt til Stedet, pakke ud og arrangere det hele. Edmée hjalp flinkt til i Begyndelsen, men saa faldt hun paa, at hun vilde sørge for Vandkarafferne, det vil sige, hun og Kaptajnen, han skulde bære Karafferne, naar hun havde fyldt dem ved at sænke dem i det lille Kildebassin. Der var noget fugtigt i Nærheden af Bassinet, men takket være nogle ikke saa overordentlig regelmæssig lagte Sten kunde man forsvoet nærme sig. Edmée bøjede sig, hun maatte næsten knæle for at kunne dukke Karaffen ned i det perlende Vand. Stillingen var dog noget ubekvem, da det tog lidt Tid, inden Karaffen fyldtes; hun rakte derfor sin venstre Haand ud mod sin Ledsager. Kaptajnen forstod straks Situationen og greb med Begærlighed den lille fine Haand. Da han havde taget imod en fyldt Karaffe, rykkede han lidt nærmere og bøjede sig fremad, saa hans Ansigt kom til at spejle sig i den klare Kilde ved Siden af Edmées.

„Ser De, Frøken Edmée, at Kilden forener os," hviskede han i en lidenskabelig Tone. „Stedets Guddom vil det saaledes, og Gudernes Vilje er hellig!"

„Det er kun Vand," svarede Edmée leende uden mindste Spor af Forvirring, „og Bølgerne, siger Digteren, ere troløse!"

„Edmée, jeg maa sige det," vedblev Kaptajnen i samme lave Tone, „jeg tilbeder Dem, jeg er vanvittig forelsket i Dem lige siden den Dag, jeg første Gang saa Dem . . ."

„Det var i Jærnbanen," afbrød Edmée ham, „og intet kan være mindre poetisk end Lokomotivets Fløjten, det evige „Fem Minutters Ophold" og den ækle Kulrøg fra Maskinen!"

„De gør Nar af mig og lader, som De ikke forstaar, hvad jeg siger. Men jeg siger det igen og vil gentage det „Jeg tilbeder Dem" saa ofte, at De tilsidst maa tro det."

„Herre Gud! Jeg tror det jo!"

„Og er vred derover?"

„Hvorfor dog? Paa ingen Maade. Det morer mig!"

Ved at høre de sidste Ord gjorde Kaptajnen en saa heftig Bevægelse, at Edmée nær havde tabt Ligevægten.

„Men saa tag Dem dog i Agt! Karaffen var omtrent fuld, og saa spildte jeg over Halvdelen af Indholdet. Nu maa jeg begynde forfra igen!"

„Saa meget bedre, saa blive vi her saa meget længere."

„Edmée!" kaldte Martha i det samme. „Hvor bliver du af? Vi vente kun paa dig for at begynde at spise."

„Nu kommer jeg lige straks; den sidste Karaffe er omtrent fyldt."

„Forund mig efter Frokosten en Samtale under fire Øjne," hviskede Bertrand.

Edmée gav intet Svar, men et ubestemt Smil og et ingenlunde afvisende Blik, der stjaalent brød frem fra de halvt sænkede Øjne, var tilstrækkeligt Svar for den forelskede Kaptajn.

Den lille Scene, som knap varede fem Minutter, var blevet iagttaget af et andet Par Øjne end Marthas og mindst lige saa vagtsomme. Medens Robert assisterede Miss Jessie Robinson med at pakke en Postej og en Skinke ud, fulgte han med spændt Opmærksomhed Kaptajnens og Edmées Færd ved Kilden.

„Ved De hvad, Herr d'Ancel, De giver mig rent forkerte Svar. Jeg spurgte Dem, hvor vi skulle stille Postejen, og saa svarer De mig: i Vand!"

„Aa, jeg troede, De talte om Champagnen, som maa afkøles."

„Ja. men De ser jo selv, hvad vi have mellem Hænderne."

„Saa maa det uden Tvivl komme af, at De fordrejer Hovedet paa mig."

„Nej, nej, jeg ikke!" Amerikanerinden lo skælmsk og gjorde et let Kast med Hovedet i Retning ad Kilden, hvorfra Edmée just nu kom tilbage.

Robert følte, at han blev rød; ærgerlig over denne Svaghed rødmede han endnu stærkere og var lige ved at tabe Hovedet. Man troede altsaa, at han var forelsket i Edmée, han, som var forlovet, i det mindste saa godt som forlovet med Martha, og atter beklagede han, at denne Hemmelighed var saa strengt bevaret. Han stod paa Nippet til at røbe den i den Overbevisning, at Nyheden straks vilde flyve fra Mund til Mund, men vovede det dog ikke, den var jo ikke hans alene. Martha ønskede, at de begge skulde staa ganske uafhængige, han lige saa vel som hun, og den Maade, hvorpaa hun hidtil havde optraadt, forraadte lige saa lidt Kærlighed som Skinsyge; maaske vilde han snart høre hende paa sin rolige, lidenskabsløse Maade sige, at han var fri, og at hun ikke kunde blive hans Hustru.

Ved denne Tanke følte Robert sig betaget af en sælsom Bevægelse, der i en betænkelig Grad lignede overstrømmende Glæde. Og dog havde han ønsket denne Forbindelse, følt sig tiltrukken af sin Barndoms Veninde, vel ikke med Lidenskab, men med fuld Forstaaelse og rigtig Vurdering af hendes mange herlige Egenskaber. Og nu? . . . Nej, han vilde ikke gøre sig Regnskab . . han vilde nogle korte Øjeblikke være glad og lykkelig . . .

Den store Dug, der var bredt under en mægtig Bøg, forsvandt næsten helt under de mange lækre Sager, og friskplukkede Skovblomster vare strøede over det hele. Denne maleriske Uorden tiltalte i høj Grad det forvænte Selskab, hvoraf ganske vist ingen vilde have tilgivet en Tjener, om han havde arrangeret det saaledes. Man anbragte sig, hvor man bedst kunde; mageligt og bekvemt var Sædet ikke, men det morede til en Forandring, at man for at faa det eller det maatte knæle eller række og strække sig, saa Armene vare nær ved at gaa af Led.

Solen generede ikke, den formaaede ikke at trænge igennem Kæmpebøgens tætte Krone, kun hist og her smuttede en lysende Straale frem, dansede over det mosprængte Græs eller kastede et Øjeblik et gyldent Skær over en blond Haarfletning eller en lys klar Kjole.

Kaptajnen havde udset en Plads for Edmée og sig selv, men

Roberts Vagtsomhed hindrede, at han kom til at sidde ved Siden af hende. Ved Roden af det mægtige Træ havde Naturen dannet en Forhøjning, som afgav et prægtigt Sæde for to; her vilde Robert anbringe Edmée ved Siden af den egentlige Værtinde.

„Froken Edmée," sagde han, „Deres Søster har reserveret Dem en Plads paa sin Trone, som De ser, der ville de begge trone som Festens Dronninger, og vi andre ville som tro Undersaatter ligge for Deres Fødder!"

Edmée lod sig ikke bede forgæves om at indtage den ophøjede Plads; en Trone, selv om den ogsaa kun var en knudret Trærod, var netop noget for hende. Smilende gjorde hun et lille gratiøst Hop over en Kurv og satte sig ved Siden af Søsteren med Armen om hendes Liv og lænet op til hende — instinktmæssig vidste hun, at hun aldrig tog sig bedre ud, end naar hun viste sit lille smilende, skælmske Ansigt ved Siden af Søsterens regelmæssige, men lidt blege alvorlige Hoved, og hun var aldrig mere indsmigrende, end naar hun havde Vidner dertil, medens Martha ganske modsat kun kunde vise sin Ømhed og Kærlighed i den snævreste, mest fortrolige Kreds.

Kaptajnen benyttede et Øjeblik, da Robert passerede hans Plads med en Flaske Champagne, til i en forbitret Tone at hviske:

„Var det for at skille os, at du tilbød hende Pladsen ved Siden af Søsteren?"

„Maaske!" svarede Robert rolig. „Tag Flasken, saa ser jeg mig om efter en anden."

„Du ser dig om efter meget, ogsaa efter det, der ikke angaar dig. Vil du have Sandheden at vide? Du er jaloux, vanvittig jaloux!"

„Aa, hør dog op! Her er hverken Tid eller Sted til at lave en Scene. Man lægger allerede Mærke til os. Husk paa, at jeg har indført dig i vor Kreds og altsaa paa en Maade er ansvarlig for din Optræden. Du synes at glemme, at du ikke for Øjeblikket er i din Garnison, og at man ikke i vore Kredse plejer at slaa paa Stortromme, naar man gør Kur!"

„Men naar nu denne Maade at gøre Kur finder Naade hos vedkommende, medens du som den forknytte Elsker falder fuldstændig igennem, hvad saa? . . . For Resten er du, saa vidt jeg ved, hverken Fader eller Formynder for Edmée!"

„Lad det nu være nok, Bertrand. Froken Levasseur er

næsten et Barn endnu og har ingen Anelse om, hvor kompromitterende din Opmærksomhed er for hende."

„Og du har maaske i Sinde at forklare hende det?"

„Hende eller hendes Søster, ja, det vil jeg slet ikke lægge Skjul paa."

„Naa, naa! Ja saa faa vi jo at se, hvorledes . . ."

Bertrand stoppede pludselig, da det nu ogsaa blev ham klart, at Selskabet var bleven opmærksom paa Ordskiftet.

„Trækker en Duel op?" spurgte Miss Robinson leende uden at have nogen Anelse om, hvor nær hun kom Virkeligheden.

„Der traf De det, Frøken!" svarede Kaptajnen hurtig. „En Duel paa fyldte Champagneglas; d'Ancel paastaar, at han er min Overmand. Det gælder et Væddemaal."

Fra dette Øjeblik var det, som om Champagnen allerede udøvede sin Virkning paa den unge Officer; hans feberagtige Overstadighed rev alle med undtagen Martha, som fandt Tonen i hans Underholdning noget for fri.

Nu rejste man sig fra Frokosten, som var bleven trukken meget længe ud. De utrættelige Amerikanerinder foreslog en Leg, men den almindelige Mening var, at det var altfor varmt dertil. Der dannede sig passiarende Smaagrupper, staaende eller liggende, medens nogle af de unge Piger, deriblandt Edmée, slentrede om for at plukke Blomster.

Robert, der følte stærke Samvittighedsnag, sluttede sig til hende, han ansaa som sin Forlovede, og talte saa ømt og kærlighedsfuldt med hende, at Martha allerede begyndte at haabe, at han vendte tilbage til hende og havde forvundet et forbigaaende Sværmeri. Men pludselig saa hun ham skifte Farve.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte hun bekymret.

„Er Deres Søster der henne mellem de andre unge Piger? De ser bedre end jeg."

„Nej, jeg kan ikke opdage hende."

„Og Bertrand er jo ogsaa forsvunden? Tænkte jeg det ikke nok!"

„Hvilket? Hvad er der sket?"

„Martha, det er min Fejl, at jeg forestillede Dem Bertrand, men jeg kunde ikke godt lade være. Han er en gammel Bekendt, som under sit Ophold ved Trouville formelig har klamret sig til mig. Men jeg burde have advaret Dem for ham — han er et

lidenskabeligt, samvittighedsløst Menneske og aldeles ikke nogen Mand for Deres Søster."

„Hvad det sidste angaar, behøver De ikke at være bange. Edmée tænker absolut ikke paa at knytte sin Skæbne til hans. Hun har allerede overvejet, hvad der kunde tale for eller imod en saadan Forbindelse; trods sin flagrende Sommerfuglenatur har hun et mærkværdigt praktisk Blik paa Livet. Hun vil, naar hun gifter sig, gaa ind til en glimrende Stilling; Bertrand har ingen Forbindelser, der sikre ham, at han gør Karrière, han er ikke videre formuende, og hans Navn — et Navn som Tusind andre — har ikke nogen Tillokkelse for hende."

„Men han kompromitterer hende; jeg tør vædde paa, at Veninderne netop i dette Øjeblik tale om hende og tro, at hun holder Stævnemøde med ham."

„Kom, lad os spadsere lidt," sagde Martha. „Det er ikke saa paafaldende, som hvis De gik alene for at opsøge hende; ret langt borte kunne de jo ikke være."

Medens han tilsyneladende kun var optaget af at finde de smukkeste Efeuranker, Kaprifolier og andre af Skovens smukke Blomster, havde Bertrand virkelig forstaaet at fjerne Edmée fra de andre unge Piger under det Paaskud at søge nogle forsinkede Violer, som han paastod, han havde set et Sted i Nærheden.

Da de vare komne ind i et næsten uigennemtrængeligt Krat, udbrød Edmée lidt utaalmodig:

„Naa, hvor har De saa Deres Violer?"

„Lidt længere borte endnu, hvor kun Violerne kunne høre os!"

„Naa, saaledes!" svarede Edmée koldblodig. „Det er altsaa et ligefremt Baghold, De har lagt for mig?"

„Baghold? Ingenlunde. Det er den Sammenkomst, De har tilstaaet mig!"

„Jeg? De tager fejl, min Herre; jeg har aldeles ikke indrømmet Dem noget."

„Saa have Deres Øjne løjet."

„Hvad have mine Øjne da sagt?"

„At De vilde høre mig, at De ved, hvor vanvittig jeg elsker Dem, og at De besvarer mine Følelser!"

„Ja, saa have de virkelig løjet. De maa vide, Herr Kaptajn, at jeg aldrig begaar nogen Taabelighed, men at jeg tværtimod er en meget fornuftig lille Person!"

„Naar De er det, kunde De ikke gøre noget fornuftigere end at gifte Dem."

„Hvorfor skulde jeg det?" svarede Edmée, medens en let Sky formørkede hendes Pande. „Jeg er kun atten Aar gammel."

„Hvorfor? Jeg skal sige Dem det. Fordi De ikke ret længe vil føle Dem lykkelig ved Deres Søsters Side. For Øjeblikket agerer hun Deres Moder, De er en ny Dukke, hun har forgabet sig i, men saaledes vil det ikke vedblive at gaa. Hun og De stamme fra to Kredse, der ikke blot i det Ydre ere forskellige, men i Virkeligheden staa fjendtlige over for hinanden. De lagde selv Mærke dertil, da De forleden kom med Forslaget om at spille Dilettantkomedie. Frøken Martha har i Dem, Deres Moders Datter, frygtet for en for dygtig Skuespillerinde."

Edmée brækkede heftig en Gren af og smuldrede dens Blade mellem Fingrene, men tav.

„Det er kun et lille Bevis for min Paastand," vedblev Bertrand, „men det er tilstrækkeligt. Deres Søster er vant til at tilbringe otte, ni Maaneder paa Landet; tror De, at hun for Deres Skyld vil forandre sin Levevis og ledsage Dem i den Verden, hvor De feteres som en Dronning, medens ingen lægger Mærke til hende?"

„De taler i Deres egen Interesse," bemærkede Edmée spottende.

„Det er sandt, men kun fordi jeg elsker Dem og begærer Deres Haand, fordi jeg vil eje Dem. Jeg vil gøre alt for at tilkæmpe mig Dem, og selv om jeg med Magt skal rive Dem bort fra Omgivelser, som De ikke er skabt for, saa . . ."

„Og fra Herr d'Ancel, ikke sandt?" afbrød Edmée ham leende.

„Ah! De ved altsaa, at han er forelsket i Dem, og det morer Dem vel, lige som min Kærlighed ogsaa kun er Tidsfordriv for Dem. Men tag Dem i Agt, jeg siger Dem, at jeg før vil dræbe Dem end rolig se til, at De tilhører en anden!"

„Jeg beder om Forladelse, men Dramaet er nu til Dags ude af Mode!"

„Paa Scenen maaske — i det virkelige Liv ikke. Aldrig er der af Lidenskabelighed begaaet flere Forbrydelser end i vor Tid, og jeg vilde være i Stand til at begaa en Forbrydelse, hidset af min Lidenskab!"

Til dette Øjeblik havde Edmée med Pariserindens Overlegenhed, der ikke saa let lader sig forknytte og ikke kender til Sentimentalitet, ladet ham snakke, men nu begyndte hun at finde Kurmageren generende og spurgte sig selv, om hans Ophidselse ikke skyldtes en for rigelig Brug af Champagneflasken.

„Herr Kaptajn," sagde hun ikke uden et Anstrøg af Værdighed, „det vilde være elskværdigt af Dem, om De vilde bringe mig tilbage til Selskabet. Det var ikke rigtigt af Dem at føre mig saa langt bort fra de andre, og det var urigtigt af mig at følge Dem saa langt, men jeg har ikke et Øjeblik næret Tvivl om, at jeg var under en Hædersmands Beskyttelse!"

„Giv mig en Smule Haab, Edmée — hav Medlidenhed med mig! Jeg sværger Dem til, De maa blive min!"

Helt ude af sig selv greb Kaptajnen hendes Hænder og bedækkede dem med Kys.

Nu blev Edmée angst og kaldte højt: „Martha, Martha!"

„Her er jeg, mit Barn; jeg har allerede søgt efter dig et Kvarters Tid," lød Marthas Stemme lige i Nærheden, og i næste Sekund bøjede Martha og Robert ind i Krattet.

Ved Synet af dem fik Edmée straks sin Aandsnærværelse tilbage.

„Kaptajnen paastod at kende et Sted med Masser af Violer, og nu have vi stavret saaledes rundt efter Stedet, at vi tilsidst ikke længere vidste, hvor vi vare!" udbrød hun leende. „Nu takker jeg Dem for Følgeskabet, Herr Kaptajn, og lader min Søster bringe mig paa rette Vej, jeg tror, hun forstaar det nok saa godt, som De!"

Uden at veksle flere Ord gik Søstrene deres Vej.

Da de vare uden for Hørevidde, for Bertrand hen imod Robert, der var bleven staaende med den faste Beslutning at komme til en Forklaring med Vennen, og udbrød med en Stemme, der dirrede af Vrede:

„Har jeg ogsaa dig at takke for denne Afbrydelse?"

„Ja!" lød Svaret koldt, men roligt.

„Maa jeg for Fremtiden frabede mig dit Tilsyn med min Gøren og Laden!"

„Det kan jeg ikke love dig, tværtimod maa du finde dig deri, medmindre du skulde foretrække, hvad ganske vist vilde være det bedste, at forlade Trouville."

„Ah, jeg forstaar dig! Det vilde passe dig at blive fri for en farlig Rival."

„Du tager fejl; jeg eftertragter ikke Frøken Edmée Levasseurs Haand."

Bertrand brød ud i en høj Latter, der baade lød tvungen og spottende.

„Men jeg siger dig, at du er vanvittig forelsket i hende — jeg kender Symptomerne paa den Sygdom! Nu vel, hør mit Svar. Min Fojelighed gaar ikke saa vidt, at jeg vil rømme Marken for dig. I Morgen aflægger jeg Visit paa Slottet og i Overmorgen ogsaa — kort sagt, saa ofte det behager mig!"

„Det skal jeg vide at hindre," svarede Robert, hvis Blod begyndte at komme i Kog.

„Hvordan, maa jeg spørge?"

„Simpelthen ved at faa Frøken Martha til at holde Døren lukket for dig!"

„Jeg raader dig — gør det ikke!"

„Jeg gør det alligevel!"

De to Mænd stirrede hinanden stift i Øjnene; deres gamle Uoverensstemmelse var forvandlet til Had, og hos Bertrand arbejdede denne Følelse sig op til ubændigt Raseri. Han kastede sig voldsomt over Robert og vilde have kvalt ham, om han havde kunnet. Men Robert var paa sin Post. Han tog saa eftertrykkeligt mod Angrebet, at Bertrand vaklede og var lige ved at tabe Ligevægten. Scenen saa ud til at skulle udarte til en ligefrem Kamp paa Næverne, men det lykkedes Robert, der trods sit Stueliv havde gode Kræfter, at gribe og holde sin Modstanders Hænder.

„Hør mig, hvis du endnu har en Smule Besindelse tilbage," sagde han indtrængende. „Damerne ere ikke ret langt borte, og de have sikkert hørt din Stemme. De skulle ikke drages ind i vor Strid, forstaar du, jeg vil ikke have det! Og lige saa lidt maa noget af deres Navne blive nævnt i Anledning af vort Mellemværende. Vi kunne naturligvis ikke efter dette Optrin blive staaende paa samme Fod som hidtil. Du ønsker Kamp, en Duel. Godt; jeg tilstaar, at jeg ikke har noget at indvende herimod. Kun maa vi se at finde et passende Paaskud. Du er Spiller, ganske vist en daarlig Spiller; en af Dagene, ikke just i Morgen, men i Slutningen af Ugen kommer jeg til Trouville. Der spille vi et Slag Piquet, efter at vi tilsyneladende som gode Venner

have vist os paa Strandpromenaden, og under Spillet blive vi uenige og komme i Strid . . . Og saa ville vi slaas, slaas paa Liv og Død! Dræber du mig, — nu vel, saa er det en Ende paa det hele lige saa god som enhver anden. Men jeg skaaner dig ikke, hvis Lykken skulde staa mig bi. Jeg siger dig det oprigtig, jeg vil uden Forbarmelse dræbe dig, thi jeg hader dig!"

„Jeg i lige Maade!" svarede Bertrand lidenskabelig. „Og jeg er ganske ubekymret med Hensyn til Resultatet. Jeg er en Mester i Fægtning, medens du næppe forstaar at haandtere en Kaarde, og med Pistolen træffer jeg Centrum de fem af seks Gange, og du?"

Robert svarede kun med et Skuldertræk. Hans Liv gjaldt kun lidt for ham i dette Øjeblik, da han for første Gang klart saa, hvorledes det stod til med ham. Hans Had viste ham med usvigelig Sikkerhed, at han elskede Søsteren til hende, hvem han frivillig havde givet sit Ord i Pant, elskede hende med en Lidenskab, der forfærdede ham, fordi den var saa heftig, at han kunde forraade sit Æresord. Det nyttede ikke, at han sagde til sig selv, at Martha havde udtalt, at hun ønskede, at han skulde føle sig fri og ubunden, han havde jo selv erklæret, at han var og vilde betragte sig bunden, og nu maatte han uden Skaansel anklage sig selv for Troskabsbrud. — —

Kaptajn Bertrand opsøgte sin Hest og red bort uden at sige Farvel til Selskabet; Robert maatte forklare denne Besynderlighed med at fortælle, at hans Ven pludselig var overfaldet af et Ildebefindende; ingen troede det, men paa den anden Side var der heller ingen, der kunde give nogen bedre Forklaring af det besynderlige Tilfælde.

Saaledes endte den under saa lovende Auspicier begyndte Udflugt i en almindelig Forstemthed, og Selskabet gik straks efter Episoden til de ventende Vogne. Martha benyttede et Øjeblik, da de vare lidt fjernede fra de andre, til hurtigt at rette det Spørgsmaal til Robert: „Hvad er sket?"

„Aa, ikke noget, Martha. Ingen Ting af Betydning. Jeg tror, at Bertrand optog Væddemaalet om Champagneglassene for alvorligt, og da jeg var lidt spydig mod ham i den Anledning, tog han ogsaa min Spydighed noget for alvorlig og blev fornærmet. Men til syvende og sidst er han dog en ganske fornuftig Fyr, naar man blot ved at behandle ham paa den rette Maade. Han indsaa selv tilsidst, at det klogeste Parti, han kunde vælge,

var at forsvinde. Og saa tog han uden videre bort. Det er i Virkeligheden det hele!"

Martha troede heller ikke denne Forklaring, men vilde ikke lade sig mærke dermed og svarede derfor ikke straks. Hun havde i Løbet af Dagen set meget og forstaaet meget, hun følte sig betaget af en dødelig Mathed, men med en Kraftanstrengelse tog hun sig sammen for ikke at forraade, hvor meget hun led ved de Opdagelser, hun havde gjort eller i det mindste troede at have gjort. Efter at have gaaet nogle Skridt i Tavshed og nøje overlagt, hvad hun vilde sige, sagde hun ret rolig:

„Hør, Robert, jeg har noget, som jeg udførligt og aabenhjertigt maa tale med Dem om. Paa Torsdag er der Selskab hos Amerikanerne, jeg skal indrette det saaledes, at Edmée tager derhen ledsaget af Tante Relie. Hvis De Klokken halv tre vil være oppe ved det gamle Stenkors, ville vi der kunne tale uforstyrret."

„Jeg skal nok indfinde mig, Martha!"

Ogsaa Robert følte sig i en trist, bedrøvet Sindsstemning. Livet, som han for nogle faa Dage siden havde troet at se ligge for sig i et Rosenskær, laa nu mørkt og glædesløst for ham.

Syvende Kapitel.

„Men jeg forsikrer dig, Martha, jeg bliver hellere end gerne hjemme hos dig; du skal se, hvor godt jeg skal pleje dig!"

„Tak, du kære, men for min Migræne er Ro og Stilhed det eneste Middel. Mor dig rigtig godt og bed mig undskyldt hos Robinsons."

Edmée betragtede medlidende Søsterens blege Ansigt, men hendes Medlidenhed var blandet med lidt Forbavselse; hun havde nemlig aldrig været syg, kendte kun Migræne af Navn og sammenlignede nu uvilkaarlig sine friske, røde Kinder med Marthas lidende Udseende; hun fandt, at det store Pillespejl netop i Dag viste, at hun saa overordentlig fortryllende ud.

„Naa, Farvel da, kære Søster," sagde hun endelig og kyssede Martha endnu en Gang. „Bare jeg dog en Gang rigtig kunde være noget for dig, der altid, altid er saa god mod mig!"

Martha smilede svagt og manede til Opbrud.

„Nu maa du af Sted, lille Edmée; lad mig se, at du ikke koketterer med Kaptajnen."

„Heller ikke med Herr d'Ancel?" spurgte Edmée skælmsk.

„Heller ikke med Herr d'Ancel!" gentog Martha alvorlig.

Saasnart Vognen var kørt bort med Tante Relie og Edmée, rejste Martha sig fra Chaiselonguen, hvor hun havde ligget, badede Ansigtet med koldt Vand og vandrede et Par Minutter i feberagtig Ophidselse frem og tilbage i Værelset. Derefter gik hun ind i Boudoiret og tog sin Dagbog frem. Hun følte sig saa usel og elendig, fordi hun ikke havde lukket et Øje den hele Nat, men alligevel trængte hun til Beskæftigelse paa en eller anden Maade, indtil det blev Tid at gaa ned i Parken til Mødet med Robert.

Torsdag den 29. Juli.

Klokken er endnu kun halv to, jeg har altsaa endnu Tid til at tænke, overveje. Hvad er det, der foregaar i mig? Hvorfor føler jeg mig syg og bedrøvet, bedrøvet til Døden? Ak, Grunden er simpel nok. Da Fru d'Ancel bad mig om at blive hendes Datter, var min første udtrykkelige Betingelse, at vi, Robert og jeg, ikke skulde betragte os som bundne, og nu staar jeg i Begreb med at sige ham, at der ikke kan blive noget af Forbindelsen mellem os. Selv om jeg elsker ham, saa elsker han dog ikke mig, og hellere end at gennemgaa det, som min stakkels Moder maatte gennemgaa Aar efter Aar, vil jeg lide nu, omend det bliver meget, meget smerteligt.

Jeg ser saa klart i vort Forhold, som om det slet ikke angik mig. Denne saa stærkt ønskede, fornuftige Forbindelse, hvorved alle ydre Betingelser harmonere saa udmærket, forekom endelig Robert helt antagelig, men saa synker aldeles pludselig den kunstigt opførte Bygning sammen som et Korthus for et Barns Pust!

En Lidenskab, som jeg desværre ikke var i Stand til at indgyde ham, har betaget ham, skønt han selv endnu ikke vil tro det, og skønt han som en Mand af Ære, der føler sig bunden, kæmper imod. Men han vil kæmpe forgæves. Derfor maa det blive min Sag at gengive ham Friheden, af min Haand skal han modtage sin Lykke. Men det er en grusom Tilfredsstillelse: mig vil Robert aldrig elske, den, han forguder, uden selv at ville tilstaa det, er Edmée, er min Søster!

Hun har i Leg taget hans Hjerte i Besiddelse, ligesom hun legende har gjort Bertrand rasende af Lidenskab. Ved hun dog

i det mindste, hvad dette Hjerte er værd? Vil det blive til hans og til hendes Lykke, at jeg opofrer mig?

Ak, hvor Livet dog kan være svært, og hvor usikkert man kan gaa Vejen, som Pligten anviser! Har jeg maaske ikke ogsaa en berettiget Fordring paa at blive lykkelig? Hvorfor skulde jeg ikke kæmpe for at opnaa det? Hvorfor skal jeg opofre mig?

Om det nu kun var en Straaild hos Robert? Han kunde maaske en Dag vredes paa mig, fordi jeg har revet hans Billede ud af mit Hjerte for at forene ham, Videnskabsmanden, Tænkeren, med et tillokkende, men taabeligt Barn, et Verdensbarn, medens jeg vilde have været i Stand til at forstaa ham, skatte ham, elske ham saa ømt, saa ømt.

Aa, lille kære Edmée, mit Hjertebarn, om du kendte, om du havde nogen Anelse om de Tanker, der gære i mig! Hvorledes er du i Grunden? Kommer dit Kæleri, din Kærlighed fra Hjertet, eller er du kun, ligesom din Moder, en dygtig Skuespillerinde og lader du dig kun elske for saa meget sikrere at sætte dig i Besiddelse af alle Livets Nydelser? Men selv om saa var, hvad har det saa at betyde, da du er saa uimodstaaelig tillokkende, at du kun behøver at vise dig for at vinde alles Hjerter, og da jeg trods al min Tvivl dog elsker dig saa højt, at jeg kunde græde Dag og Nat for at spare dig for en Taare, kunde tage Sorg, Kummer og Fortvivlelse paa mig for at se dig lykkelig . . .

Men nu er det paa Tide, at jeg gaar. Ingen vil lægge Mærke til mig, da jeg fra Taarndøren kun har et Par Skridt til Parken.

Hvor mit Hjerte banker! — Naa, naturligt nok, jeg gaar jo til Stævnemøde, til Møde med min Forlovede, med ham, der skulde være min Ægtefælle!

Jeg er saa inderlig bedrøvet — hjælp mig, Gud i Himlen! . . .

Kl. 4½.

Det er forbi, det er gjort — Robert er fri, og jeg er ogsaa fri.

Og saa let og simpelt er det gaaet for sig, slet ikke som om jeg med et Ord tilintetgjorde min Livslykke for bestandig. I de afgørende Øjeblikke i Livet bruger man ikke store Ord eller skønne Fraser.

Mit stakkels Hoved gør saa ondt, men jeg har hverken Rist

eller Ro, det er mig næsten en Lettelse for mig selv at gentage den Samtale, Robert og jeg nu har ført.

Naar jeg i Ny og Næ har bladet i en af mine gamle Dagbøger, har jeg med et Smil læst om dybt følt Sorg af ganske ringe Aarsag. Saaledes elskede jeg et helt langt Aar en ung Mand, som jeg en Gang havde set paa et Bal — jeg kendte ikke engang hans Navn og havde aldrig vekslet et Ord med ham — men jeg saa ham senere nu og da paa Gaden eller i Teatret. Det var mig tilstrækkeligt. Jeg troede, at vi vare bestemte for hinanden, og var fast overbevist om, at han ved en eller anden Lejlighed maatte komme til at redde mit Liv, og at han i Stilhed tilbad mig. Maaneder i Træk førte jeg ikke en Tur uden at vente, at Hestene vilde løbe løbsk, og at den skønne ubekendte med Fare for at blive knust vilde standse dem. Men noget saadant skete ikke, og i de følgende Aar saa jeg ikke Genstanden for mine Drømme . . . Naar jeg om otte eller ti Aar gennemlæser de Linier, jeg nu vil nedskrive, mon da den Sorg og Kummer, jeg i Dag føler, vil forekomme mig lige saa barnagtig som min Fortvivlelse den Gang? Ak nej, thi jeg er ikke længere en syttenaarig, jeg er Kvinde og elsker som en Kvinde . . .

Jeg traf Robert ved Stenkorset, han var kommen først — ophidset og nervøs som jeg — og gik mig i Møde med udstrakte Hænder.

'De har bedt mig komme for at tale med mig om Dagen for vort Bryllup?' spurgte han hurtig. 'Ikke sandt, Martha?'

Hvis jeg havde sagt Ja, saa vilde det — jeg er overbevist derom — have været ham en Lettelse. Et Øjeblik var jeg ogsaa fristet til at udtale dette Ja, men jeg holdt det med Magt tilbage.

Han betragtede mig opmærksomt og sagde saa, da jeg vedblev at tie:

'Føler De Dem ikke vel, Martha? De ser noget bleg og angreben ud!'

'Jeg har ikke sovet godt i Nat, men ellers fejler jeg ikke noget,' svarede jeg. 'Men lad os nu sætte os, Robert, her kunne vi tale uforstyrret.'

Det var trykkende varmt, Skyerne hang lavt og saa truende ud, og en kølig Vind, der stødvis brød gennem den lumre Luft, bebudede et sig nærmende Uvejr og fik mig til at gyse. Mørkt og blyfarvet laa Havet for os.

Stum — det var mig umuligt endnu at begynde Samtalen — betragtede jeg nogle hvide Punkter paa Havet i det fjerne, som tydede paa Storm, og sagde ved mig selv: 'Naar disse hvide Skumkamme komme nærmere, naar disse optaarnede brusende Bølger piske Sandet paa Stranden, først da vil jeg sige ham, at det er forbi mellem os.'

Denne Tøven var fejg, men jeg følte mig saa uendelig mat og kraftesløs.

Robert greb forsigtig min Haand, jeg følte, at hans Blik hvilede paa mig, og at han ønskede, at jeg skulde se paa ham, men jeg fulgte ufravendt den hvide Skumlinie, der kom nærmere og nærmere, medens de kolde Vindstød fulgte hurtigere og hurtigere paa hinanden.

'De har Feber, Martha,' sagde han endelig med en Stemme saa varm og blød, at jeg var lige ved at briste i Graad, men jeg vilde ikke græde, endnu ikke, og tog Haanden til mig og svarede rolig:

'Det betyder ikke noget; jeg har altid Feber, naar jeg har Migræne . . . Men det er ikke om min Sundhed, at jeg vilde tale med Dem . . .'

'Nej, det forstaar jeg. Om hvad skulde De ville tale med mig, naar det ikke er om vor forestaaende Forening?'

Nu forekom det mig, at jeg aldrig vilde faa Mod til at sige det, som dog maatte siges, hvis jeg tøvede længere, og saa udbrød jeg hastig med en Stemme, som klang ganske fremmed i mine Ører:

'Robert, den Forening vil aldrig finde Sted — jeg kan ikke blive Deres Hustru!'

I den Pause, der fulgte efter disse Ord, fornam jeg kun Lyden af Roberts Gispen efter Luft. Endelig spurgte han høst: 'Hvorfor?'

'Fordi jeg ikke er skabt for Ægtestanden, fordi jeg er bange for den og derfor vil beholde min Uafhængighed. Hvor stor min Tilbøjelighed end er for Dem, saa er Ønsket om at bevare min Frihed dog større.'

'Det forholder sig ikke saaledes. Se mig i Øjet, Martha, lyve kunde De aldrig. De har en anden Grund. Hvilken?'

Uden at vide, hvad jeg sagde, udbrød jeg saa:

'Hav Medlidenhed med mig, Robert — jeg lider! Jeg lider for Dem, som for mig selv, og den Tanke at volde Deres Moder

Sorg, gør mig usigelig ondt. Forstaar De da ikke, naar jeg med god Samvittighed kunde blive Deres Hustru, at jeg saa med Fryd vilde udbryde: 'Tag mig, jeg er din!' Men jeg kan det ikke, tro mig, jeg kan det ikke!'

'Alt det skulde De have betænkt før vor Forlovelse, thi jeg holder paa at kalde os Forlovede. Hvis De har faaet en anden Mening, saa maa De have en Grund dertil, og den Grund vil jeg have at vide!'

Det forekom mig, maaske med Uret, at hans Paastaaelighed hovedsagelig maatte have sin Grund i en Bestræbelse for at befri sin Samvittighed for en Byrde, thi at min Vilje var ubøjelig, maatte han vide. Men, om jeg alligevel gav efter? Den Tanke gengav mig min Fatning.

'Husk vor Overenskomst,' svarede jeg rolig. 'Vor Forbindelse skulde kun finde Sted, hvis Forholdet mellem os i Løbet af Sommeren maatte knytte sig fastere. Det er ikke sket. Snarere det modsatte. I de sidste seks Uger have vi mere fjernet os fra hinanden end nærmet os, og det, mener jeg, taler tydeligt nok. Vi holde af hinanden, ganske vist, men som gode Venner eller som Broder og Søster. Det synes at være Dem nok — mig er det ikke nok, jeg vilde føle mig utilfredsstillet og vilde ikke være i Stand til at gøre Dem lykkelig. Men hvorfor skulde jeg ikke ærligt tilstaa Dem, at jeg først efter en alvorlig indre Kamp har besluttet at handle saaledes, som jeg i Dag gør? Og er det ikke Tusind Gange bedre nu at underkaste sig en Lidelse, selv en meget smertefuld Lidelse, end at leve Aar igennem ved hinandens Side uden inderst inde at være ens, uden at være to Hjerter med eet Slag? Lad os derfor skilles i Dag som gode Venner; senere i Livet vil ogsaa De komme til den Erkendelse, at jeg havde Ret.'

Saaledes talte jeg imod mit eget stakkels Jeg, og lidt efter lidt lykkedes det mig at overbevise ham — ak! Han var i Virkeligheden kun altfor villig til at lade sig overbevise. Hurtig blev han Herre over sin Bevægelse, og taknemmelig tog han imod, at jeg befriede hans Hjerte, eller snarere hans Samvittighed, for en uhyre Byrde. Han protesterede kun for en Forms Skyld, det følte jeg, og han var snart paa det rene med, at jeg mærkede det. Han berørte ikke engang det ømme Punkt, det, hos hvem af os Følelsen var kølnet, men alligevel er han en Mand af Ære, det var sikkert af Finfølelse over for mig, at han undlod det, fordi

han forstod, at jeg trods min tilsyneladende Ufølsomhed led grusomt, og han hjalp mig at bære Smerten.

'De taler om Venskab, Martha. I Ord kan jeg ikke udtrykke, hvilken Sum af Ømhed, Hengivenhed og Beundring for Dem, der for mig indeholdes i dette Ord. Jeg kender Dem fra Deres Barndom og har altid funden Dem lige saa sand som modig og saa sjælegod, at De aldrig tænker paa Dem selv, kun paa andre. De er Beskedenheden selv og i Stand til enhver Opofrelse, og De har bevaret en Sjælens Renhed og et Hjertes Enfoldighed, der er beundringsværdig og Idealet nær. Ak, netop det er det, som i dette Øjeblik vender sig mod mig, mod os begge — De forlanger det umulige, Fuldkommenheden! Men man maa i Livet lære at nøjes med en Tilstand, der ikke er den fuldkomne Lykke, men en Tilværelse, der er antagelig. De maa tro mig, der findes Hundreder af Mænd og Kvinder, som vilde være tilfredse med et Ægteskab, saaledes som vort vilde blive."

Hans Stemme, der i Begyndelsen havde en brudt, lidt falsk Klang, lød nu blød, næsten indsmigrende. Krisen var overstaaet, og han følte nu det Velbehag, der følger efter enhver Krise.

Og jeg? Mit Øje var stadig heftet paa de skummende Bølger, der nu vare komne ganske nær; snart vilde det glatte Sand paa Strandbredden vende sig i Brændingens rasende Piskeslag — vaandede jeg mig ikke allerede under de grusomste Slag?

Mørke, truende Skyer for frem i Horisonten; pludselig brød et Lyn gennem det mørke Skydække, ledsaget af dump rullende Tordenskrald. Paa samme Tid rejste vi os hurtig.

'Skynd Dem tilbage, Martha, hurtigst muligt, Regnen hænger os over Hovedet.'

'Farvel, Robert, lev vel!'

Han var dybt bevæget, medens jeg følte mig en Afmagt nær og næsten ikke havde Kraft nok til at lade være at skrige: 'Det er jo Usandhed altsammen! Er du da blind, eller vil du ikke se, at jeg elsker dig, som ingen anden Kvinde vil kunne elske dig!' Men jeg tav, og jeg vedblev at tie, da han bøjede sig over mig og med dirrende Stemme hviskede: 'Martha, maa jeg i denne alvorlige Afskedsstund kysse Dem, dyrebare elskede Søster?' Jeg bød ham min blege Kind og bævede fra Isse til Fod, da jeg følte hans hede Kys. Han troede, jeg sitrede af Kulde, og raabte: 'Skynd Dem, skynd Dem, Uvejret bryder løs . . .'

Medens jeg skriver disse Linier, ruller Tordenen uophørlig,

og Regnen piſker paa Ruderne. Dette Elementernes Oprør glæder mig, thi det gør mig det muligt at være ene i længere Tid, Tante Relie er nemlig bange i Uvejr og vil ikke køre hjem, før det er forbi.

Du gode Gud, hvor jeg lider! Jeg føler mig saa forfærdelig ulykkelig, at jeg helſt vilde dø med det samme. Han kaldte mig Søſter — ſkete det uden Henſigt kun for at kalde mig med et Ord, der har saa mild en Klang, eller forbandt han dermed en dybere Betydning? Ak, det er jo dog ligegyldigt, er jeg ikke af Skæbnen beſtemt til kun at være ham en Søſter?

I dump Fortvivlelſe ſidder jeg her og følger Viſerens Gang paa Uret. Over en Time har jeg gjort det, men nu er Uvejret hørt op, jeg maa ind og lægge mig, for at Edmée kan finde mig, ſom hun forlod mig, og jeg vil ſige hende, at jeg har ſovet og drømt!

Forſigtig og lydløs betraadte Edmée Værelſet for ikke at vække Søſteren, der laa ubevægelig. Først da hun vendte ſig om og var i Begreb med at liſte ſig bort lige ſaa ſagte, ſom hun var kommen, gjorde Martha en Bevægelſe og ſpurgte med ſvag Stemme: „Er det dig, du kære?“

„Ak, ſaa vækkede jeg dig dog; ſaadan gaar det altid, mine bedſte Henſigter faa altid et ulykkeligt Udfald!“

„Ak nej, lille Søſter, du vækkede mig ikke. Jeg ſov ikke, ſlumrede næppe. Har du moret dig godt?“

„Saa ſom ſaa! Først kom Tordenvejret, og det gjorde mig ganſke nervøs. Og ſaa var der nogle, ſom ikke holdt Ord, men udebleve, iſær blandt Herrerne, ſaa dine viſe Formaninger viſte ſig overflødige. Kaptajnen var formodentlig bange for en vaad Trøje, ſkønt han, ſom han rider, næppe vilde have brugt tre Kvarter om at komme fra Trouville til Miſſerne Robinſons Bolig. Han havde endda lovet ſaa ſikkert at komme — naa, du ſkal ſe, hvor kølig jeg næſte Gang ſkal tage imod ham, det bliver morſomt. Hvad Herr d'Ancel angaar, ſaa ved jeg hverken Forklaring eller Undſkyldning for hans Udebliven; han bor jo ganſke nærved, og Miſs Jeſſie Robinſon forſikrede, at han beſtemt vilde komme — men hvem der ikke kom, var han!“

„Saa var det jo til ſlet ingen Nytte, at du havde gjort dig ſaa ſmuk, ſtakkels Barn!“

„Gør du kun Nar ad din lille Søſter, det er mig i hvert

Fald et Tegn paa, at det gaar bedre med den afskyelige Migræne. Helt til slet ingen Nytte er nu ogsaa for meget sagt; de faa af de unge Herrer, som havde bragt det til at kunne sno et lille Overskæg, laa naturligvis for mine Fødder, men det var i det hele kun en 'Mellemvare', som man siger."

„Edmée, Edmée, naar lærer du endelig at se Livet fra et andet Synspunkt end den rene, skære Fornøjelses Synspunkt?"

„Naar? Ved ikke! En Gang vel, endnu ikke, men saasnart jeg bliver gift f. Eks!"

„Efter Brylluppet vil du altsaa lægge Koketteriet til Side?"

Edmée besad en Dyd — hun var oprigtig. Hun tøvede lidt med sit Svar og lagde sig saa paa Knæ ved Chaiselonguen, hvor Martha laa.

„Koketteri og Koketteri ere to Ting," sagde hun. „Jeg tror, jeg altid vil anstrenge mig for at behage — det er ikke noget urigtigt, vel? Men jeg er enig med Miss Jessie om, at man, saa længe man er ung, skal more sig, saa godt man kan, og det vil ikke sige andet end lade sig gøre Kur til af alle. Er man engang gift, godt, saa er man netop gift . . ."

„Det vil sige," sagde Martha alvorlig, „kun at have een Tanke — Tanke for sin Mand, kun at have eet Maal i Livet — det at gøre ham lykkelig og kun tilhøre ham!"

„Ja, ja, omtrent saaledes! Men, Martha, ved du, at du er saa romantisk og eksalteret? Jeg, der halvt betragtes som Barn endnu, er langt mere praktisk end du. Men — og nu taler jeg fuldkommen alvorlig — naar jeg gifter mig, saa sker det kun af Tilbøjelighed, og jeg bliver bestemt en god, brav Hustru. Er du tilfreds med den Trosbekendelse?"

„Aa kære, lille Edmée, hvis du vidste, hvor jeg elsker dig!"

„Og . . . men du græder jo! Hvorfor dog?"

„Det kommer af den dumme Migræne!"

„Prøv paa at sove lidt — jeg skal være saa stille som en Mus!"

Ottende Kapitel.

Regnen strømmede uafladelig ned hele Natten, og det regnede endnu næste Dag; Gangstierne lignede Smaabække, og Hovedvejen var bundløs; man hørte kun Vindstødene, der piskede Regnen mod

Vinduerne og ruskede i de vanddryppende Træer. Det hidtil saa straalende Sommervejr blev paa en Gang koldt og trist Efteraarsvejr.

Edmée havde hidtil saa at sige kun kendt Landlivet i Festdragt, thi med Undtagelse af en ganske enkelt Uvejrsdag, havde Solen siden den Dag, hun kom, smilet fra en skyfri Himmel, nu stod hun uden at vide, hvad hun skulde tage sig til, da den triste Forandring var indtruffen.

Rastløs drev hun om fra Stue til Stue i Slottet og ærgrede sig over, at hun ikke kunde komme uden for en Dør, og sagde ved sig selv, at Landlivet slet ikke var noget for hende, naar man for daarligt Vejrs Skyld hverken kunde faa sig en rask Ridetur eller et Lawn-tennis- eller et Kroket-Parti.

Hun hjalp Tante Relie med at ordne de brogede Silketraade og pludrede derved uden at vente et Svar; saa tog hun en Bog, men lagde den snart fra sig, fordi den kedede hende, og følte først noget, der lignede en Lettelse, naar Tjeneren kom og meldte, at Frokosten var serveret.

Men naar Tante Relie, efter at Maaltidet var forbi, atter huslig indrettede sig ved sin evige Brodereramme, og Martha tavs i triste Tanker laa paa Sofaen, blev Kedsomheden aldeles utaalelig for Edmée. Atter tog hun sin Tilflugt til en Bog, men snart hvilede hendes Blik paa Uret, hvis Viser drejede sig saa ubegribeligt langsomt. Hun gabede, saa Kæberne vare lige ved at gaa af Led.

„Ja, kære Edmée, dette er endnu slet ikke noget," bemærkede Tante Relie spottende. „Vent til Efteraaret kommer, og Vinteren begynder, naar man ikke kan sætte Foden uden for Døren, naar Postbudet næppe nok kan bane sig Vej hertil, naar Forraadene true med at slippe op, og man selv her i det herlige gamle Slot løber Fare for at fryse halvt ihjel."

„Nej hør, lille Tante, du maa ikke saaledes bagvadske vort gamle Slot," sagde Martha og rystede med en Kraftanstrengelse de smertelige Drømmerier af sig. „Vi kunne faa det saa dejligt varmt, og vi have saa mange gode Bøger og Ugeblade til at udfylde de lange Efteraarsaftener. Fryser du, Edmée?"

Edmée, som havde kastet et Sjal om sig, nikkede bejaende, og straks gav Martha Ordre til, at der skulde fyres op i Kaminen. Tjeneren fyldte den gammeldags Kamin, der var rummelig nok til, at man kunde stege en hel Okse i den, med store Favnestykker,

og snart fik den noget mørke Sal et hyggeligt Præg i Skæret fra det lystigt brændende Baal. Tante Relie, der i det mørke Vejr havde ondt ved at se til sit Arbejde, gjorde sig det bekvemt i en magelig Lænestol ved Kaminen, og Edmée, der allerede havde faaet sit gode Humør igen, stablede et Par Puder til Rette paa Gulvet ved Siden af Sofaen og satte sig der.

„Saa, nu er her ganske hyggeligt og rart. Den lystige Ild indbyder rigtig til en lun Passiar, og jeg er nu engang en lille Sladdertaske, men I andre to ere saa tavse og alvorlige, saa man kan blive ganske angst og bange!"

Martha maatte le.

„Naa, snak da væk, min lille Ven, naar du har Lyst dertil," sagde hun. „Vi andre forlange ikke noget bedre end at høre til, ikke sandt, Tante?"

„Forudsat, at hun siger lutter Dumheder; der er ikke noget, der morer mig mere, end at høre paa andres Taabeligheder."

„Naa, forlanges der ikke andet," svarede Edmée lystig, „saa er jeg til Tjeneste, og De skal blive godt betjent, forsikrer jeg."

„Den Retfærdighed maa jeg yde Dem, Edmée, godmodig er De!"

„Det er den lystige Ild, der gør mig saa elskværdig; den evige Regn gjorde mig mere og mere fortrædelig. Og saa minder en saadan Kaminild mig altid om min Barndom. Moder elskede det lystigt flammende Baal, og jeg kan se mig endnu, hvordan jeg, siddende i en Krog, betragtede hende, medens hun klædte sig om. Jeg fandt hende saa smuk, saa vidunderlig skøn! . . ."

Det var kun sjældent, at Edmée talte om Fortiden, og Martha, der egentlig saa gerne vilde vide noget nærmere om hendes Barndom, kunde ikke bekvemme sig til at udspørge hende, men nøjedes med tilfældige Hentydninger, der jævnlig kastede et ejendommeligt Skær over hendes tidligere Omgivelser.

Imidlertid var Martha jo denne Dag ikke ganske normal; hun greb derfor Søsterens Udbrud og sagde, medens hun kælende lod sin Haand glide hen over hendes blonde Haar:

„Men saa smuk som du, søde lille Søster, var hun dog sikkert ikke."

„Det kan jeg ikke svare dig paa. Hendes Skønhed var af en anden Art; hun var nok lys, blond, som jeg, men hun havde store, blaa Barneøjne. Endnu da hun var fem og tredive Aar

spillede hun naive Roller og meget bedre end enhver anden. Hun havde en Maade at understrege et Ord paa, som ingen anden, ganske simpelt, uden at hæve Stemmen, og dog formaaede hun derved at røre Folk til Taarer. Jeg forgudede Mama og hun mig, det vil sige, naar hun havde Tid dertil. Men hun havde saa lidt Tid, mange Gange glemte hun mig ogsaa helt og holdent."

„Glemte dig? Hvad mener du med det?"

„Aa, egentlig ikke noget slemt, men hun havde saa mange Venner og var saa meget ude, medens jeg lille, ubetydelige Ting maatte sidde hjemme. Naar hun spiste ude, glemte hun hyppig, forinden hun gik, at sige, hvad jeg skulde have til Middag, og da Tjenestefolkene skiftede hvert Øjeblik — min Bonne saa godt som de andre — var der ingen, som brød sig om mig, den ene overlod det til den anden. Naar jeg saa blev sulten og saa, at der ikke blev dækket Bord til mig, søgte jeg i Buffetten og andre Steder efter noget spiseligt af en eller anden Slags; mangen Gang fandt jeg noget, men til andre Tider var jeg ikke saa heldig. Jeg husker saa tydeligt et Tilfælde. Det var en Dag, da Papa ganske uventet kom hjem fra en Rejse — han var meget ofte paa Rejse i Forretningsanliggender —, jeg var netop under Undersøgelsen af det store Hjørneskab klatret op paa en Taburet, som jeg havde anbragt oven paa en Stol og havde faaet Øje paa en Julekage, som der lige var taget Hul paa, da jeg pludselig hørte Papas Stemme. Jeg blev angst, og med Kagen i Haanden var jeg vistnok faldet ned, hvis Papa ikke i rette Øjeblik var kommen til og havde hjulpet mig. Jeg brast i Graad, halvt af Angst, halvt af Sult, og det kostede ham ikke saa lidt Møje at faa mig trøstet.

'Tag hurtig en Hat paa, lille Edmée, saa gaa vi hen og spise paa en Restaurant!'

Uden at have nogen klar Forestilling om, hvad en Restaurant var, lod jeg mig trøste og tog Tøjet paa. Hvad vi spiste, husker jeg ikke, men det smagte mig dejligt, og jeg drak Vin, som nok brændte mig lidt i Halsen, men som alligevel ogsaa smagte mig godt.

Jeg tror ikke, jeg i hele mit Liv nogen Sinde havde været saa glad som den Dag. Papa sladrede med mig og legede med mig, men lige med eet lagde jeg Mærke til, at der glinsede en Taare i hans Øjne. Det gjorde kun et latterligt Indtryk paa

mig — jeg havde jo ikke bedre Forstand den Gang — og leende udbrød jeg: 'Men Papa dog, Herrer pleje ikke at græde!' Saa talte han, saa vidt jeg husker, for første Gang til mig om, at jeg havde en Søster, som, hvis det skulde blive nødvendigt, vilde være en anden Moder for mig. De Ord grebe mig saa underligt, og jeg fik en rasende Lyst til øjeblikkelig at faa hende, den store Søster, at se . . .

Fra den Dag fik jeg en Guvernante, som jeg ikke syntes videre godt om, men som i det mindste sørgede for, at jeg hver Dag fik Middagsmad."

„Hm! Ikke desto mindre en ejendommelig Maade at opdrage sin Datter paa," bemærkede Tante Relie og rystede paa Hovedet.

„Aa, De gør Dem en forkert Forestilling ved at høre mig tale, som jeg gør. Jeg blev elsket højt af mine Omgivelser og dygtig forkælet, især da jeg blev større. En af Moders Kusiner vidste navnlig ikke alt det gode, hun vilde gøre mig. Da jeg var femten Aar, tog hun mig en Dag med hen paa Teatret. Hun pillede komiske Gammelroller og morede Publikum meget med en kraldende Latter og store drastiske Bevægelser. I Grunden var hun en meget brav Kone, maaske nok lidt for lystig og livlig. Hun tog mig med ind i sit Garderobeværelse, hvor hun klædte sig paa og sminkede sig, og hvor der snart indfandt sig nogle Herrer, som gjorde vittige Bemærkninger, hvorover de først og fremmest selv lo. Jeg lo med uden at forstaa, hvad jeg lo ad. Saa henvendte en ældre Herre sig til mig og gjorde den Bemærkning, at jeg straks ved min første Optræden vilde blive Parisernes Yndling. Naturligvis indgave disse Ord mig den største Lyst til at blive Skuespillerinde.

'Vil De lade Barnet i Ro!' truede Mamas Kusine. 'Hun skal aldrig betræde Bræderne, hun er en født Levasseur og vil som rig Arving fejre sine Triumfer!'

'Hvorfor har De da bragt hende herhen?' spurgte den ældre Herre.

'De har Ret. Det var uoverlagt gjort af mig!' Hun ledsagede disse Ord med en af de Bevægelser, hvormed hun gjorde saa stor Lykke paa Scenen.

En almindelig Latter lønnede hende, og jeg fik Lov til at sidde i Ro i min Krog. Men blandt Herrerne var der en, som kendte min Formynder, og da han fortalte denne, hvor han havde

truffet mig, blev der et farligt Hus. Min Formynder, som i sin Tid var Papas Kompagnon, blev rasende opbragt og gjorde Mama, der allerede den Gang var syg og daarlig, Bebrejdelser over, at noget saadant kunde ske, og Følgen blev, at jeg blev anbragt i en Pensionsanstalt.

Saaledes var min Ungdom. Du ser altsaa, Martha, at jeg, før jeg lærte dig at kende, afvekslende blev forkælet og forsømt og fik en ejendommelig Opdragelse, saaledes som Fru Despois meget rigtig nylig bemærkede. Først her under din Beskyttelse har jeg lært, hvad Ømhed, Godhed og Opofrelse er — dom saa selv, om jeg er taknemmelig, og om din lille Søster ikke bør elske dig over alt?"

„Vil du have, jeg skal græde, lille Edmée?"

„For Guds Skyld, nej! Saa faar du igen Hovedpine, og jeg vil netop saa inderlig gerne se dig sund og rask og stærk!"

„Vel sagtens stærk for to?" henkastede Fru Despois spottende. Den gode Dame mærkede, at hun var ved at blive rørt og bevæget, og en saadan Følelse maatte kvæles straks i Fødslen, men hun følte ogsaa, at dette ikke var nogen let Sag, det var jo rentud vidunderligt, hvor „den lille Dukke" forstod at liste sig ind i ens Hjerte.

Edmée blev fri for at svare paa Tante Relies spydige Spørgsmaal, da en Tjener netop i dette Øjeblik kom og meldte, at Herr Pastoren gerne ønskede at tale med Frøkenen.

„Bed Herr Pastoren komme herind," svarede Martha og rejste sig fra Sofaen.

Præsten og Martha vare de bedste Venner af Verden; han havde døbt hende, havde forestaaet den hellige Handling, da hun første Gang var til Alters, og han haabede sikkert, at han skulde være den, der velsignede hende, naar hun stod Brud. Han fandt hendes Karakter lidt vel uafhængig, men beundrede hendes Mildhed og Godgørenhed. Derimod nærede han en vis Sky for Fru Despois, som var ham for fri i Tale, for spottende og verdslig anlagt og altfor lidt lignede Kirkens Forbilled for en ydmyg Kvinde.

Præsten, hvis lille af Efeu overspundne Kirke hørte til Egnens Seværdigheder og laa gemt i Dalen fjernt fra Verdenstumlen, var af Bondeslægt og kunde ikke skjule denne Afstamning, men var forøvrigt en brav, hjertensgod Mand, ligefrem i sin Færd som i sin Tale.

„Jeg tør næsten ikke vise mig, Martha, saa snavset og dyngvaad som jeg er . . . Ej, ej, Ild i Kaminen i Juli Maaned, men for Resten en fortræffelig Idé i det skrækkelige Vejr, vi have i Dag."

„Vi skulle snart varme Dem op og gøre Dem det behageligt hos os," sagde Martha venlig. „Hvor kunde Jomfru Françoise forøvrigt tillade Dem at gaa ud i et saadant Vejr? Det ligner hende slet ikke, den gode, gamle Pige."

„Det er ogsaa mod hendes Vilje, for Resten ogsaa mod min egen, at jeg er kommen paa Farten i Dag. Hvorfor skulde jeg ikke tilstaa en saadan lille Svaghed? Vejene forvandle sig i saadant Vejr hurtigt til rivende Bække, og det er trælsomt fra min Dal at vinde herop. Men Madam Duval, Postbudets Kone, havde faaet en lille Dreng, og det blev mig sagt, at hun var meget syg. Det gaar for Resten bedre end efter Rygtet, jeg kommer lige fra hende, men svag er hun endnu. Da jeg gik fra hende, sagde jeg ved mig selv, at min milde, godgørende Martha nok vilde sende hende noget styrkende og lidt god Vin . . ."

„Jeg skal endnu i Dag give Ordre herom!"

Fru Despois saa lidt spotsk paa Præsten og sagde:

„Aa, Herr Pastor, fuldend kun rolig Deres Skriftemaal, min Absolution har De paa Forhaand — ikke skulde en lille Tanke om et godt Glas varm Kryddervin være løbet Dem gennem Hovedet, da De slog ind paa Vejen til Slottet?"

Præsten lo hjertelig og smækkede med Tungen, inden han svarede:

„De kender mine Smaasvagheder, Fru Despois! Ja, jeg tilstaar, at et lille Glas af den herlige krydrede Drik, som Martha brygger saa fortræffeligt, kunde gøre godt, forkommen som jeg er. Jeg tror saamænd, jeg ikke er fri for at ryste lidt endnu, skønt her jo er dejlig varmt inde."

„Aa, maa jeg da ikke?" udbrød Edmée hurtig og kastede behændig det lyse, uldne Sjal, hun havde lagt fra sig, da der blev lagt i Kaminen, om hans Skuldre.

„Men, Frøken Edmée, hvad gør De? Det smukke Sjal over min Frakke, som sandt for Herren ogsaa bærer Spor af den skrækkelige Regn, skønt jeg dog har Kappe paa! . . . Og saa er det et Kvindeoverstykke, der slet ikke tager sig præsteligt ud . . . men alligevel ganske velgørende!"

„Behold De det kun paa, Herr Pastor," sagde Tante Relie, „det klæder Dem saamænd helt godt. Desuden har det Uskylds hvide Farve og er let kastet af — ligesom de smaa Synder!"

„Hm! Smaa Synder . . . Tag Dem i Agt, Fru Despois, den, der ikke skyer de smaa Synder, begaar kun altfor let en Dødssynd; der er ofte kun et Skridt fra den ene til den anden."

„Da vi nu ere komne til at tale om alvorlige Ting, Herr Pastor, saa er der noget, jeg gerne vilde have Rede paa. De er saa venlig at beundre mine Broderier . . ."

„Hvad Brodering angaar, Frue, saa er De en hel Tryllekunstner; De har foræret mig en Pude til min Bedepult, et Pragtstykke, kun altfor skønt til at trykkes af mine Knæer!"

„Aa, De overdriver, Herr Pastor, men til Sagen! Jeg har en Veninde, som jeg er bange for ikke hører til de allerfrommeste; hun benytter gamle Messegevandter og Alterduge i meget profane Øjemed, hun klipper nemlig de kostelige Blomster og Arabesker ud, syer dem paa Atlask og Fløjl og omgiver dem med allehaande fantastiske Broderier i Smag med dem, jeg laver. Maa jeg spørge Dem, om De anser det, hun gør, for at høre til Smaasynderne?"

„Det er Kirkeran og intet andet! Men for at afgøre, om vi have med en lille Synd eller med en Dødssynd at gøre, maa jeg først nærmere overveje Sagen. Jeg mindes ikke i Øjeblikket noget Eksempel paa et saadant eller lignende Forhold."

„Hvad mig angaar, Herr Pastor, saa stemmer jeg for at erklære min Venindes Handlemaade for en af de lette Synder, lige saa let som tilgivelig!"

„Ja, ja, min Mening skal De faa en anden Gang. Men sig mig, Frue, hvor faar De de gamle Broderier, som De saa kunstfærdig forstaar at anvende i Deres egne Arbejder?"

„Jeg støver dem møjsommelig op hos Antikvitetshandlerne i Paris; for Størstedelen er det prægtige Brokadesgevandter, som vore Forfædre brugte ved Hoffesterne."

„Ja, i Paris, der kan man dog finde alt!" sagde Præsten troskyldig.

„Jeg beklager kun, at De ikke bruger min Pude til at knæle paa; derved vilde den først faa sin rette Indvielse, og samtidig vilde den blive anvendt saa temmelig overensstemmende med dens oprindelige Bestemmelse."

Pastoren overhørte de sidste Ord, dels fordi Tante Relie

havde talt meget sagte, dels fordi Martha nu viste sig med den af hende egenhændig bryggede Kryddervin, der duftede højst indbydende.

„Jeg maa vel nok sende Bud til Jomfru Françoise, kære Herr Pastor, og lade sige, at De bliver her og spiser til Middag med os. Det regner ganske vist ikke længere, men Vejene ere jo skrækkelige."

„Nej Tak, mit Barn, det gaar ikke an! Aarene have slet ikke mildnet den i saa mange Henseender fortræffelige Persons Temperament, tværtimod, jo ældre hun bliver, udvikler hun en Tungefærdighed, som jeg ofte misunder hende, naar jeg staar paa Prækestolen. Hun vilde gøre mig Bebrejdelser, om jeg vilde foretrække Slotskokkenets Mad for den Kaalsuppe, hun har meddelt mig, at hun har bestemt til Middag i Dag. Dertil kommer, at hun er meget nysgerrig, den gode Françoise, og jeg har lovet hende at komme hjem med alle de Enkeltheder, jeg har kunnet opdrive om Mordet paa den ulykkelige unge Mand."

„Om hvilket Mord?" udbrøde de tre Damer paa een Gang.

„Hvad — De ved ikke . . ."

„Nej, vi vide slet ikke noget!"

„Se, se! Gør De ikke? Saa skal jeg fortælle Dem det. I Dag har man tidligt i Morges ved Korsvejen i Nærheden af Virginiekilden fundet Liget af en ung Officer ved Navn Berton eller Bertrand, der er bleven dræbt ved et Revolverskud. Mordet maa være bleven udøvet allerede i Gaar, thi om Eftermiddagen blev hans Hest indfanget af nogle Folk, der vidste, at det var hans, og bragt tilbage til Trouville, hvorfra den unge Mand var redet bort om Eftermiddagen omtrent Kl. to . . . Kendte De noget til ham?" indflettede den talende her, da han blev opmærksom paa sine Tilhørerinders bestyrtede Miner.

„Ja vist," svarede Martha sagte, „han besøgte os temmelig hyppigt. Robert d'Ancel har præsenteret ham her."

„Ja, Herr d'Ancel kendte ham nok godt, for saa snart den myrdedes Identitet var konstateret, begav Retspersonalet sig til Baronessens Bolig, hvor man imidlertid ikke straks traf Herr d'Ancel, der trods det daarlige Vejr var gaaet ud. Men han kom hjem, inden Retspersonerne vare tagne bort, og skal være bleven stærkt grebet ved Efterretningen. Saa vidt jeg ved, havde han aftalt med Vennen, at de skulde mødes som i Dag eller i Morgen i Trouville. Herr d'Ancel kunde ogsaa opgive, hvor

Kaptajnens Broder, den myrdedes eneste nære Slægtning, boede; forøvrigt skulde de to Brødre i flere Aar ikke have staaet paa den bedste Fod sammen."

Edmée var bleg og rystende sunket ned paa en Stol. „Og jeg," hviskede hun sagte, „som beskyldte ham for ikke at have holdt Ord!"

„Er nogen mistænkt for at være Morderen?" spurgte Martha.

„Kun vilde Rygter hører man. Undersøgelsen vil maaske bringe Lys i Sagen. Men da Stedet, hvor Misgerningen er begaaet, er saa lidt besøgt, laa Liget uopdaget hele Aftenen og den følgende Nat, saa Forbryderen har haft god Tid til at gøre sig usynlig efter at have udplyndret den myrdede for alt, hvad han havde hos sig af Penge; Ring og Uhr har han ikke taget, rimeligvis af Frygt for at kunne blive opdaget, naar han søgte at gøre dem i Penge. Tro mig, Morderen er sikkert langt borte nu. Misgerningen vil bringe vor hidtil saa fredelige Egn i Vanry, saa fremmede ville betænke sig paa at leje her. Jeg spørger nu ganske enfoldigt — hvad har man de gode brede Hovedveje til? Paa dem risikerer man ikke at blive skudt ned og derved at paaføre rolige og fredelige Folk en Mængde Ubehageligheder!"

Saa greben Martha end følte sig ved den sørgelige Begivenhed, kunde hun ikke lade være at trække paa Smilebaandet over Præstens naive Ræsonnement, medens hun svarede: „Kaptajnen havde desværre den mest udprægede Uvilje mod Hovedvejene og søgte altid til Biveje og Skovveje; paa den Maade red han jævnlig vild, men da han havde en usædvanlig Orienteringsevne, fandt han snart den rigtige Vej igen . . . Han var et voldsomt Menneske og har fundet Døden ved en Voldsdaad, den ulykkelige unge Mand!"

„Ak!" sukkede den godhjertede Præst, „hvor sørgeligt er dog ikke et saadant Endeligt, saa pludselig og uden Religionens Trøst! . . . Man mener, at Døden maa være indtraadt øjeblikkelig; den elendige, hvem det saa kan være, havde sigtet godt!"

Niende Kapitel.

To lange Uger holdt Vejret sig i det daarlige Hjørne; kun nu og da klarede det lidt op for et kort Øjeblik. Edmée holdt

sig forbavsende tapper. Hun broderede saa flittigt som den artigste Skolepige, og Fru Despois lærte hende at spille Piquet, hvorved hun viste sig som en talentfuld Elev; jævnlig forsøgte hun ogsaa at vinde Interesse for Lekture, men længe fængsledes hun sjældent af en Bog. Hendes gode Lune modstod tappert Regnen den morke, lange Dag, men om Aftenen blev hun altid søvnig og gik tidlig til Sengs.

Paa Martha syntes det triste, efteraarsagtige Vejr at have en meget trykkende Indflydelse. Hun havde ingen Ro paa sig. Den ene Dag tog hun sig saa ivrigt, lige til Overanstrengelse, af Husvæsenet, den næste laa hun Timer i Træk ubevægelig paa Sofaen, tilsyneladende fordybet i Læsning, men uden at vende et Blad i Bogen. Men hendes Ømhed for Edmée syntes snarere at tage til end tage af og steg undertiden, til Tante Relies store Forbavselse over den ellers saa rolige og besindige Niece, lige til Lidenskab.

Trods deres ufrivillige Afspærring fra Verden trængte dog Rygter fra Omegnen ind til Slottets Beboere. I hele Egnen talte man kun om det hemmelighedsfulde Mord, som trods ihærdige Undersøgelser var og blev uopklaret. Nogle Landstrygere havde været anholdte, men de maatte hurtigt loslades af Mangel paa Beviser. Man forhørte alle dem, der paa nogen Maade havde kendt Kaptajnen, selv Frøknerne Levasseur fik Anmodning om at afgive Forklaring, ikke mindst af den Grund, at det var et meget udbredt Rygte, at den ulykkelige, unge Mand havde været lidenskabeligt forelsket i den yngste af Søstrene og havde ladet sig forlyde med at han trods enhver Hindring vilde vinde hendes Haand.

Martha afgav den Forklaring, at Kaptajnen var bleven modtaget som enhver anden Gæst i hendes Hus, og at han ikke særlig yppigt havde besøgt Slottet, lige saa lidt som han nogen Sinde formelig havde anholdt om Søsterens Haand.

Robert d'Ancel var ogsaa bleven afhørt, men kunde ikke meddele noget, der bidrog til at kaste Lys over Forbrydelsen. Den hele Sag var ham meget pinlig paa Grund af hans tidligere Venskab med den myrdede, hvorved hans Navn var bleven blandet ind i den tragiske Begivenhed; men der kom andre Momenter til, der yderligere bidrog til at bringe hans Navn i Forgrunden.

Saaledes havde en af Tjenerpersonalet, der havde været

beskæftiget med at fjerne Resterne efter Frokosten ved Virginiekilden, udtalt, at han havde lagt Mærke til, at der havde fundet et ophidset Ordskifte Sted mellem Kaptajnen og Baron d'Ancel. Paa Spørgsmaal i den Anledning bekræftede Robert, at et lille Ordskifte virkelig var foregaaet, men Sagen havde været af saa ringe Betydning, at han og Kaptajnen skiltes efter at have aftalt et Møde i Trouville en af de sidste Dage i Ugen. Dette Udsagn bekræftedes af en af Kaptajnens Bekendte, til hvem den myrdede tilfældigt havde sagt, at han ventede Besøg af Baronen. Og desuden var det en ganske dagligdags Begivenhed, at den unge, heftige, let opbrusende Officer kom i Ordskifte med en eller anden, hvorfor der ingen Grund var til at tillægge et saadant nogen videre Betydning.

Lidt efter lidt sov Undersøgelsen ind. Kaptajnens Broder var kommen og havde faaet Liget og den afdødes faa Efterladenskaber udleverede. Aviserne hørte op med at omtale Begivenheden, der rimeligvis var gaaet saaledes til, at en Landstryger havde benyttet en tilfældig gunstig Lejlighed til at udøve Udaaden og havde fundet Tid til at bringe sig og Udbyttet af Misgerningen i Sikkerhed. Sagen syntes bestemt til at skulle hjemfalde til Forglemmelse, hvortil den Omstændighed naturligvis bidrog, at Georg Bertrand, som havde været forældreløs fra sin tidlige Barndom og ikke stod paa en videre god Fod med sine faa Slægtninge, ikke efterlod sig nogen, der græd ved hans Død.

I denne Indespærringstid havde Baronesse d'Ancel benyttet et Opholdsøjeblik, da Himmelens Sluser ikke vare aabne, til at aflægge en lille Visit paa Slottet. Hun undskyldte, saa godt hun kunde, Robert, der ikke havde ladet sig se en eneste Gang, og beklagede sig over, at han var grebet af et sandt Arbejdsraseri og saa tilknappet og alvorlig som aldrig før.

Martha havde ikke noget at sige til denne Jeremiade, medens Edmée i sin Forbavselse og Fortrydelse over, at nogen kunde udholde Tilværelsen uden at se hende, satte en fornærmet Mine op, og Baronesse d'Ancel tog bort med et Indtryk af, at Situationen egentlig havde set ud, som om det var Edmée og ikke Martha, der var saa godt som forlovet med hendes Søn og derfor havde Grund til at være vred over hans Udeblivelse.

Endelig klarede det op i Vejret, og Sommeren kom igen skønnere end nogen Sinde; den varme Augustsol brændte paa de

yppige, vandmættede Løvhang, modnede Ferskenerne fra Dag til Dag og fik de endnu grønne Drueklaser til at fulme.

En Dag, tidligt paa Formiddagen, var Edmée gaaet ud i Haven for at varetage en Opgave, hun i den senere Tid havde lagt sig efter, den nemlig at sprede lidt Liv over den store Dagligstue ved her og der at anbringe Blomster og Grønt. Hendes Søgen den Dag gjaldt nærmest blomstrende eller frugtbesatte Buske og vilde langstilkede Blomster, som den røde Fingerbølblomst, Trevlekrone og Spiræa, der fandtes vildtvoksende i Parken flere Steder, hvor Jordsmonnet var lidt sidt og fugtigt — Havens Roser og Sommerblomster havde allerede i nogen Tid ikke kunnet forsyne hende med Materiale nok til de kæmpemæssige Buketter, hvormed hun elskede at fylde de Vaser og Skaale, hun havde samlet sammen i Dagligstuen.

Uden at vide hvorfor, følte hun sig saa glad og lykkelig, maaske blot fordi Himmelen var saa herlig blaa og det blanke, mørkegrønne Løvværk glinsede saa prægtigt i Solskinnet.

Med Kjolen heftet op og den store Straahat skudt tilbage i Nakken, borede hun sig ind i det ene Buskads efter det andet for at afskære et Par Grene, som prangede med en overordentlig Rigdom af Bær, og under denne Beskæftigelse sang hun med sin friske, velklingende Stemme af fuldt Bryst.

Edmée havde indført Sangen paa Slottet. Martha havde ikke Sangstemme, og den alvorlige tyske Musik, som hun spillede, var ikke noget for den unge Pariserinde, den kedede hende; derimod kedede det aldrig Martha at høre Søsterens Sang, tværtimod, hun lyttede henrykt, skønt hun just ikke altid billigede det Valg, Edmée gjorde i sit store Repertoire; til dette hørte saaledes flere Viser og Sange, som Edmée havde afluret „den komiske Gamle", det vil sige Moderens Kusine, der optraadte i det komiske Rollefag. Af og til kunde hun ikke modstaa Lysten til at give dem til Bedste og ledsage dem med den Mimik, der hørte til. Tante Relie plejede at le under denne mimisk-sanglige Præstation, saa Taarerne løb hende ned ad Kinderne, medens Martha ganske forfærdet skyndte sig med sin Haand at stoppe Munden paa Søsteren, indtil hun lovede at høre op med den mimiske Ledsagelse.

Det var imidlertid ikke nogen saadan Vise, som Edmée sang paa sin Formiddagsvandring efter Blomster, men en Romance af Mireille, som hun ganske særlig elskede. Pludselig standsede hun

brat i Sangen, fordi hun instinktmæssig fik en Fornemmelse af, at hun ikke var alene, og vendte sig om og opdagede Robert d'Ancel staaende i Gangen, der løb forbi Buskadset, øjensynlig stærkt betaget af det Syn, han havde for Øje.

Edmée rødmede lige til Fingerspidserne, det var hende ubehageligt at blive set i Morgendragt med opkiltet Kjole og Haaret i Uorden. Hun lagde stærk Vægt paa det ydre og troede, at hun tog sig bedst ud, naar hun var selskabsklædt. Og dog var Sandheden den, at hun aldrig havde set mere henrivende ud end i dette Øjeblik, hvor hun stod rødmende med Armene fulde af sin Blomsterhøst, medens det krusede Haar, der fik en gylden Glans af Solstraalerne, kastede en Glorie om hendes lille, sirlige Hoved.

„Det kalder jeg at komme bag paa Folk!" sagde hun med en let Surmulen, der dog snart maatte vige for et lyst Smil.

„Hvorfor? Fordi det ikke er Visittid? Bah! Vi ere jo ikke i Paris, men paa Landet, og min gode Naboerske, Frøken Martha, har aldrig fortrukket en Mine, fordi jeg overraskede hende i Morgendragt. Men ganske vist er min Naboerske heller ikke Spor af koket!"

„Og det er urigtigt af hende, at hun ikke er det!" svarede Edmée, medens hun blev ved at skære Grene af til højre og venstre.

„Jeg tror egentlig, De har Ret, Frøken Edmée, og at de fordringsløse, oprigtige Kvinder sjældent vurderes efter Fortjeneste."

Robert havde sagt disse Ord med en ejendommelig Betoning, der næsten klang bitter og fik Edmée til forbavset at se op; ved at se hendes Opmærksomhed vakt, tilføjede han hurtig med en let Overgang:

„Men, maa jeg ikke assistere Dem? De synes jo formelig at ville samle en hel lille Skov."

„Meget gerne. Jeg staar netop og venter paa, at De skulde tilbyde Deres Tjeneste — værs'go!"

Med disse Ord rakte hun ham, hvad hun havde i Hænderne

„Skal De have mere endnu?"

„Aa ja, paa Hjemvejen. Jeg var nu netop lige ved at gaa tilbage. Paa Vejen finde vi nok et Par Stængler af den røde Fingerbolle og et Par vilde Nelliker, de ville gøre god Virkning mellem alt det andet — jeg finder Dem for Resten ikke tilstrækkelig belæsset endnu!"

„Tak; er det en Bod, De paalægger mig? Hvilken Forbrydelse har jeg da gjort mig skyldig i?"

Udtrykket i Edmées bevægelige Ansigt vekslede; og med et fortornet Blik paa sin Ledsager svarede hun:

„Aa, De ved bestemt godt, hvad De har gjort!"

„Nej, paa Ære, jeg forsikrer Dem!"

„Nu har jeg aldrig hørt saa galt! Hvis det: ikke at holde sit Ord, at lade Folk vente forgæves paa sig, og ikke øjeblikkelig at komme og bede om Forladelse ikke er urigtigt, ja, saa forstaar jeg mig ikke længere paa nogen Ting! Ved De vel, min Herre, at De i over fjorten Dage ikke har værdiget os Æren af Deres Besøg?"

I en saadan Tone maatte Ludvig XIV. engang have udtalt det berømte »J'ai pensé attendre«.

Men det aflokkede ikke Robert noget Smil; han blev pludselig alvorlig og sagde endelig med synlig Overvindelse:

„Jeg var forhindret i at give Møde hos Fru Robinson. Senere følte jeg mig stærkt angrebet ved den Dem bekendte sørgelige Begivenhed, og desuden," hans Stemme blev halvt hviskende, „troede jeg, at Bertrands pludselige Død maatte volde Dem alvorlig Sorg; dog indser jeg nu, siden De kan synge saa muntert og glad, at jeg maa have svævet i en Vildfarelse."

Roberts sidste Ord syntes at indeholde en Forbavselse, der næsten lignede en Dadel, og Edmée, der var begyndt at gaa, standsede pludselig med stærkt rødmende Kinder.

„Lad os straks komme til en Forklaring, Herr d'Ancel!" udbrød hun hurtig. „Forstaar jeg Dem ret, saa bebrejder De mig, at jeg tager en vis Begivenhed for let, som efter Deres Mening burde gaa mig meget nær til Hjerte."

„Jeg beder om Forladelse, Frøken, hvis mine Ord have krænket Dem, men Bertrand var vanvittig forelsket i Dem, og det forekom mig . . . jeg troede at have lagt Mærke til . . . at hans Kærlighed ikke var Dem ligegyldig . . ."

„Med andre Ord, at jeg var forelsket i den smukke Kaptajn og tænkte paa at skænke ham min Haand!"

„Ja, jeg var bange for det!"

„Men jeg har ikke et Øjeblik næret en saadan Tanke! Jeg ved godt, at De dadler min Opførsel — det var let at forstaa, at Deres Bemærkning før om de Kvinder, der ikke ere kokette, var møntet paa mig — og jeg vil nedlade mig til en Gang for alle

at retfærdiggøre mig. Det er sandt, jeg erkender det, at jeg trænger til at blive beundret. Naar Gartnerdrengene standse i deres Arbejde og glemme Spade og Rive for at se efter mig, saa morer det mig. Kaptajnens Hyldest var mig ingenlunde imod, det indrømmer jeg villig, men paa den store Lidenskab, som De taler om, troede jeg ikke. Jeg faldt i hans Smag, og han tænkte paa en Forbindelse, der kunde være fordelagtigere for ham end for mig. Saasnart jeg mærkede, at Sagen udviklede sig, og at det, der oprindelig kun var et Lune hos ham, antog en anden Karakter, var min Beslutning fattet — jeg havde til Hensigt at bede min Søster om ikke oftere at tage imod Kaptajnens Besøg. Som De ved, blev det unødvendigt for mig at bringe min Hensigt til Udførelse. Den ulykkelige, unge Mands bratte Død har rystet mine Nerver og vakt min Medfølelse, men ikke sat nogen anden Følelse i Bevægelse hos mig."

Der opstod en lille Pause da hun havde talt ud. Robert trak Vejret dybt og gik videre med hævet Pande og et lysende Smil. Denne Forandring i hans Holdning var saa paafaldende, at Edmée uvilkaarlig ikke kunde lade være at udbryde: „De var . . . De var altsaa skinsyg paa ham?"

Men næppe vare Ordene udtalte, før hun fortrød dem; hun blev forvirret og gik rask fremad med nedslaaede Øjne.

„Ja," svarede Robert hviskende, „ja, jeg var virkelig skinsyg! En forrykt Idé, ikke sandt? Thi hvilken Ret havde jeg til at være det? Jeg kan kun sige, at jeg led, og at jeg har haft en skrækkelig Tid, hvor alt var mig ligegyldigt undtagen et Drømmebilled, som atter og atter dukkede frem, skønt jeg søgte at vise det fra mig!"

Hans Stemme rystede. Det forekom ham, at der var gaaet Aar hen siden den Dag, han frivillig lagde en Forpligtelse paa sig, og i den Tid havde han anklaget sig selv for Daarskab, for Mangel paa Æresfølelse og gjort sit bedste for at glemme en sød, lille Tryllerinde — men forgæves. Ingen kendte bedre end han alle de Grunde, man kunde anføre mod en Forbindelse mellem ham og hende. Lige saa ubetinget som Martha Levasseur syntes skabt til at være Hustru for en flittig, alvorlig Mand, der elskede Ro og Tilbagetrukkenhed, lige saa utvivlsomt syntes det at være, at Edmée Levasseur ikke kunde undvære Luksus, Verdenslivets Uro, kort sagt netop alt, som han skyede. Men alt det havde ikke den mindste Betydning for ham nu, saa betaget var han af

en Lidenskab, der før eller senere griber en Mand, som har henlevet sin Ungdom med Studier i Stedet for kvindeligt Selskab. Kun eet stod ham klart, at Edmée var fortryllende, og at han var vanvittig forelsket i hende. Og i denne sansebedaarende Lidenskabs Bølgegang dukkede Marthas milde Fremtoning kun frem som et fjernt, afbleget, næsten ubelejligt Drømmebillede . . .

Edmée havde sagtnet sin Gang; Roberts Ord klang endnu i hendes Øre og fyldte hende med Henrykkelse; endelig kom det sagte, næsten kun som et Aandepust, over hendes Læber: „Aa, hvilken Lykke!"

Robert kastede Blomsterne og Grenene fra sig; i stærk Bevægelse greb han Edmées Hænder og tvang hende til at se op:

„Hørte jeg rigtig? . . . De sagde: Hvilken Lykke! . . . Sagde De det virkelig? Mente De det virkelig?"

„Ja!"

„De er altsaa ikke vred, fordi jeg elsker Dem? Jeg forekommer Dem altsaa ikke usympatetisk, jeg, der er saa lidt skikket til at behage en Kvinde som Dem, for hvem Lykke og Glæde er en Livsbetingelse, som Solskin for Blomsten? De aner ikke, Edmée, hvor ufuldkommen og ensidig jeg er, en Drømmer, der først ved Synet af Dem blev vakt til Glæde over Livet . . . Men De forstaar ikke det usammenhængende Tøjeri, jeg staar og væver . . . De maa tænke, at jeg er en besynderlig Bejler . . . Men det kan jo heller ikke være muligt, at De kan elske mig, der har saa lidt, saa uendelig lidt at kunne byde Dem! . . . Jeg kunde forstaa, om De stilede efter at blive Hertuginde, Fyrstinde, det vilde være Dem en let Sag at naa et saadant Maal. Hvor De viser Dem, maa man hylde Dem — De er født til at være Herskerinde! . . . Lad mig høre Deres Stemme, det hele er for mig som en Drøm . . . Sig mig et Ord, jeg trygler derom . . ."

„Jeg elsker Dem!"

„Tør jeg ogsaa tro det? Hvor det gør mig lykkelig!"

„Den første Gang, jeg saa Dem, syntes jeg om Dem, og der forløb kun en lille kort Tid, før det stod mig klart, at jeg maatte blive Deres Hustru. Jeg forstaar ikke, at De ikke straks gættede det. Men De syntes blind. De underholdt Dem meget mere med Martha end med mig. Ganske vist saa De tit paa mig, men det var med hende, De talte. Naar jeg koketterede lidt for meget med den stakkels Kaptajn Bertrand, var det for Deres Skyld, kun for

at gøre Dem jaloux. De ser, at jeg i hvert Fald ikke gør mig bedre, end jeg er . . ."

„De er, som De er, det er tilstrækkeligt! Hvem kunde være saa sanselos at ønske Dem anderledes!"

Han glemte Fortiden, glemte, at han for ganske nylig havde haabet paa en mild, rolig Lykke ved den ældre Søsters Side, en mat, farvelos Lykke! . . . Hvorfor skulde han gøre sig Bebrejdelser? Naar det stod ham frit at gøre denne herlige Skabning til sin, havde Marthas Vilje jo føjet det saaledes — hun havde gengivet ham Friheden og det paa en saa bestemt, utvetydig Maade, at han ikke havde kunnet andet end bøje sig. Skulde han tigge om en Forbindelse, som han kun af Fornuftgrunde, næsten kun af Pligtfølelse, havde villet binde sig til? Nej, ikke tænke mere derpaa! Han havde en Ret til at finde og gribe Lykken, saa godt som enhver anden, og Martha havde selv gengivet ham denne Ret!

Fra det aabne Vindue i sit Boudoir fik Martha pludselig Øje paa Robert, som han kom med Favnen fuld af Blomster og Grønt, hældende sig over mod Edmée og livlig talende. Edmée, der ellers var saa snaksom, var Tilhører og gik langsomt med sænkede Øjne. Kun een Gang hævede hun det nydelige lille Hoved og smilte til den unge Mand med et Udtryk, som Martha aldrig tidligere havde bemærket hos hende. Martha kunde ikke undertrykke et sagte Skrig og hældede sig lidt frem for bedre at kunne se. Saa hviskede hun: „Allerede . . . ak, jeg havde ikke troet, jeg skulde komme til at lide saa forfærdeligt derved!"

Tiende Kapitel.

Martha samlede hele sit Mod og bar en rolig, næsten munter Mine til Skue. I den bevægede Tid, der fulgte efter Forlovelsen, Sæsonens Begivenhed, traadte den ældre Søster saa temmelig i Baggrunden. Selv naar hun i Ny og Næ lod den dybe Nedtrykthed, som havde grebet hende, skimte frem, var der næppe nogen, der lagde Mærke dertil.

Hun havde været fattet paa at skulle møde et Udbrud af Beklagelse fra sin moderlige Veninde, Baronesse d'Ancels Side og havde forudset, at Robert vilde vise sig forlegen over for hende. Ingen af Delene skete. Kærlighed er en saa overvældende Følelse

af Egoisme, at alt andet drukner i den. Det lod til, som om den indtrufne Løsning forlængst var forudset og betragtet som selvfølgelig. Hvad der var gaaet forud, var glemt og hørte Fortiden til, en død Fortid, som man saa hurtigt som muligt vilde udviske af Hukommelsen.

Saa højt Baronesse d'Ancel end elskede sin unge Naboerske, holdt hun dog sin Søns Lykke i første Række, og naar denne Lykke bestod i en anden Forbindelse end den, hun havde ønsket, saa opgav hun Opfyldelsen af sit Ønske. Med et lille Suk beklagede hun den svundne Drøm, og med et Smil mødte hun Virkeligheden, der kom i Stedet. Hun sagde ved sig selv, at Martha fra sin tidligste Ungdom havde vist Utilbøjelighed for Ægtestanden, og at Tanken om at overvinde denne Utilbøjelighed kun ganske forbigaaende havde spiret hos hende. Hvis hun vilde forblive ugift, maatte det blive hendes egen Sag, og i hvert Fald var Robert ikke Manden, der skulde tiltrygle sig en Hustru, som stillede sig modstræbende mod hans Bejlen.

Paa den anden Side var det paa Tide for ham at gifte sig, og Edmée var jo et udmærket Parti; hun var nok meget ung, lidt flagrende, og mod hendes Herkomst kunde et og andet indvendes . . . men, hvad der var Hovedsagen, hun havde jo fuldstændig skilt sig fra sin Moders Familie. Med Tiden, især naar den bragte Smaafolk, vilde Edmée uden Tvivl nok blive mere sat, hendes Overmod vilde slaa over i naturlig Munterhed, og hendes Koketteri — det Baronessen ikke med sin bedste Vilje kunde sige hende fri for — vilde blive en Form for det berettigede Ønske at behage sin Mand og sine Omgivelser. Takket være dette straalende Væsen laa Livet lyst og skønt for hendes Søn, og Edmée maatte, stolt af sin Mand og for klog til at lægge nogen Hindring i Vejen for hans Karrière, snarere befordre denne, fordi hun var besjælet af større Ærgerrighed end han. Robert var en drømmende Natur, der hovedsagelig arbejdede, fordi han følte Glæde ved Arbejde, men en henrivende feteret Hustru, som aabner et gæstfrit Hus med et bestemt Formaal for Øje, kan bidrage meget til, at hendes Mand kommer frem . . . i taaget Omrids viste sig endogsaa for Baronessens Øje Kuplen af „Akademiet", de 40 „Udødelige"s Hus . . .

Alt i alt søger Manden i sin Hustru ikke en Kammerat til sit Arbejde; idet hun giver ham sin Ungdom, sin Skønhed, hele

sit Væsen til Eje, opfylder hun Kvindens Bestemmelse, og Roberts medfødte Alvor syntes netop som Modvægt at kræve Edmées livlige Munterhed og overstrømmende Ungdommelighed. Martha kunde nok smile og le, men Smilet var saa blidt og Latteren saa sagte, Ungdommens højttonende Lystighed og Glæde kendte hun ikke, det var ikke nogen Gave, der var hende given — og saaledes tog Moderens saa vel som Sønnens Egoisme ganske let det Offer, der var bragt i al Stilhed!

Men ikke desto mindre sagde Baronesse d'Ancel i en mildt bebrejdende Tone, da hun første Gang efter Sønnens Forlovelse saa Martha: „Ak, Martha, jeg havde haabet, det skulde være kommet anderledes; jeg begriber ikke, at De ikke kunde fatte Kærlighed for Robert. Som De ser, gøre ikke alle unge Piger som De!"

Martha svarede ikke paa dette Udbrud, og hendes gamle Veninde begyndte straks i høje Toner at tale om hendes „henrivende, lille Søster". For Baronessen var det Svigermoderens Hvedebrødsdage, der som bekendt falder før de nygiftes Hvedebrødsdage.

Fru Despois var ingenlunde bleven overrasket ved Forlovelsen, og hun følte sig i høj Grad tilfreds med den, fordi den atter vilde bringe Slottet i de gamle Folder og hidføre den gamle Ordning, som havde eksisteret før „Snyltegæsten"s Indtrængen.

I sin Glæde over at blive fri for Edmée viste hun sig fra en sjælden elskværdig Side og besluttede at ofre sine skønneste Broderier som Bryllupsgave. I den Anledning spurgte hun den vordende Brud, hvilken Farve hun ønskede for Gardiner og Portierer i sit Boudoir.

„Ah, De vil udstyre mit Boudoir, Tante Relie — er denne Højmodighed Lønnen for, at jeg befrier Dem for min Nærværelse?" svarede Edmée spydig. „Jeg beder Dem erindre, at De først efter min Forlovelse har tilladt mig at kalde Dem Tante; om nogen Tid vil De vel i mig se Deres rigtige Niece, formodentlig efter Brylluppet, ikke sandt?"

Da Edmée i det samme brød ud i en lystig Latter, anså Fru Despois det for rigtigst at overse Spydigheden og stemme i med.

Over for Søsteren søgte Edmée at fordoble sin Ømhed, men Forholdet mellem dem var blevet et andet end før. Edmée rystede lidt efter lidt Barnet af sig, hun følte sin Værdighed som forlovet

og mente, at hun nu kunde stille sig paa lige Fod med Søsteren. Efter den første Lykkes Rus, og efter at hun noget havde vænnet sig til Roberts Tilbedelse og lidenskabelige Kærlighedsord, var hun igen bleven sig selv og beskæftigede sig med en Mængde Ting, som vilde have været aldeles ligegyldige for Martha, hvis hun havde været i hendes Sted.

Saaledes sagde hun en Dag:

„Du kan forstaa, Martha, at jeg inden min Afrejse fra Paris blev nødt til at høre paa en Regnskabsopgørelse over min Formue; min Formynder, som jeg ikke kan fordrage, men som i Pengesager er Hædersmand lige til Fingerspidserne, holdt absolut paa, at jeg skulde have fuld Rede paa min økonomiske Stilling — paa den Maade ved jeg, at Robert og jeg ville faa Hundrede Tusinde Francs i aarlig Indtægt. Det er smukt, ikke sandt?" Og hun vedblev uden at vente Svar og uden Overgang: „Robert behagede mig straks ved vort første Møde; uden at det kunde vække Opsigt, fik jeg hans Bekendte til at tale om ham, lærte derved hans Vaner at kende og hørte, hvor agtet han var af alle, men dit Venskab for ham var mig dog den bedste Borgen for ham. Min Sag maatte jeg tage i min egen Haand, fordi du trods dine seks og tyve Aar var langt mindre praktisk end jeg, og det stod mig hurtig klart, at jeg ikke kunde gøre noget bedre end hurtigst muligt gifte mig. Du viste og viser dig ganske vist som en Søster, der næppe er Mage til, men jeg var dog bange for, at der kunde komme en Tid, hvor du blev ked af mig."

„Aldrig, Edmée — aldrig!"

„Ja, Martha, du er Godheden selv og har altid været saa god mod mig, at jeg tit og mange Gange følte mig helt beskæmmet, men Tante Relie deler i hvert Fald ikke dit Sindelag over for mig."

„Saa havde du altsaa," udbrød Martha nu og gav sin Forbavselse Luft, „planlagt og forberedt alt i dit eget lille Hoved? Men hvorfor lod du dog ikke et lille Ord falde derom til mig?"

„Fordi — ja, jeg ved egentlig ikke rigtig selv hvorfor — fordi jeg havde en Fornemmelse af, at denne Forbindelse ikke vilde behage dig, men hovedsagelig fordi jeg ikke følte mig sikker paa Robert. Til Tider syntes han i høj Grad tiltrukken af mig, til andre var det, lige som han besindede sig, og i saadanne Øjeblikke flyede han mig formelig. Jeg fattede ham ikke, men sandsynligvis ansaa han

mig for altfor meget Barn til, at han kunde gøre mig til sin Hustru. Tror du ikke ogsaa, at det var saaledes?"

„Maaske!" stammede Martha.

„Og dog er jeg, som du ved, slet ikke noget Barn, men tværtimod meget fornuftig anlagt og ikke saa lidt ræsonnerende."

„Jeg begynder selv at tro det!"

„Hvor du siger det underligt, Martha. Vilde du virkelig hellere have, at jeg var en lille tankeløs, overfladisk Ting?"

„Jeg ved ikke rigtig selv, hvad jeg vilde, lille Edmée. Det forekommer mig kun, at der ikke ved Siden af dine mange Beregninger kan blive Plads nok for Kærligheden, for den uindskrænkede, alt beherskende Kærlighed, men — du har flere end een Gang bebrejdet mig det — jeg er nu engang latterlig romantisk og gammeldags, du maa kalde det, hvad du vil."

Edmée saa forbavset paa hende og svarede:

„Du tager fejl, Martha, Beregning træder ikke hos mig i Stedet for Kærlighed; jeg elsker Robert meget, elsker ham oprigtig . . ."

„Jeg vilde hellere have hørt dig ganske simpelt sige: 'Jeg elsker ham' — uden enhver nærmere Betegnelse."

„Nej, ved du hvad, Martha, du er virkelig et komisk Pigebarn! Naa, lige meget, vær du uden Bekymring, min Mand skal nok blive meget lykkelig."

Det var ikke blot med Planer for sin Fremtid, at Edmée beskæftigede sig, hendes Udstyr var for hende en Sag, der krævede mange Overvejelser. Hun besluttede sig rask til at gøre en Tur til Hovedstaden og fik sin Svigermoder, der egentlig var forbavset over, hvor let hun gik ind paa den unge Piges Luner, til at tage med; hun bestilte der en hel Del forskellige Toiletter, som skulde syes paa Slottet, og Besørgelsen af denne Sag var hende næsten vigtigere end det absolut nødvendige Besøg hos hendes Formynder. Denne Hædersmand viste sig for første Gang elskværdig og tjenstivrig, saa glad var han ved at blive fri for det Hverv, der længe havde været ham en Byrde. Han beklagede, at det ikke var ham muligt at være til Stede ved Brylluppet, men slap for at give nogen yderligere Forklaring, da Edmée kun brød sig om hurtigst muligt at faa hans Tilladelse til, at hun giftede sig, og den endelige Opgørelse over hans Formynderiforvaltning. Da Formynderen havde begge Dele liggende parate til Aflevering, var Sagen hurtig ordnet, og Edmée tog nu fat paa den sidste Kommission, hun

havde foresat sig at faa udført under sit Ophold i Hovedstaden, nemlig at se paa en Del Lejligheder; hun gjorde det ikke for at leje straks, da det var Hensigten, at hun og Robert lige efter Brylluppet vilde tage til Italien og opholde sig der Størstedelen af Vinteren, men kun for at se og faa Idéer, for derefter at kunne danne sig en Plan for, hvorledes hendes fremtidige Hjem skulde indrettes.

Baronesse d'Ancel kom hjem halvvejs lam af al den Farten omkring til Vogns og til Fods, som Pariserturen havde medført, men ikke desto mindre meget tilfreds med sin tilkommende Svigerdatter; hun havde faaet den faste Overbevisning, at Edmée trods sin Ungdommelighed var en klog lille en, der bestemt vidste, hvad hun vilde, og som var vant til at bringe sin Vilje til Udførelse — Robert var kommen i sikre Hænder.

Overalt paa Egnen blev der talt meget om det forestaaende Bryllup, der skulde finde Sted i September; et Bryllup i en Landsbykirke, omfattet af Befolkningens udelte Interesse, er en ganske anderledes festlig og højtidelig Begivenhed end et Bryllup i Paris.

De unge Damer, der skulde være Brudepiger, vare himmelglade over den dem tiltænkte Ære og kom, under Paaskud af at tale med Bruden om deres Toiletter, hyppig paa Slottet, hvis ellers saa stille Værelser genlødes af ungdommelige Stemmer og munter Latter, saa Robert havde ondt ved at finde Lejlighed til at faa en fortrolig Passiar med Edmée, Sjælen i det hele. De to Amerikanerinder skulde selvfølgelig være Brudepiger og kom hyppigere end alle andre i Besøg.

Midt i al denne Uro sad Tante Relie ved sin Brodereramme og arbejdede saa flittig som aldrig før.

En Dag holdt Miss Jessie Robinson hende med Selskab under det Paaskud at beundre hendes Arbejde; pludselig bøjede hun sig over mod hende og hviskede: „Jeg vilde gerne tale med Dem, Frue, men her er for mange til Stede; vær saa god at foreslaa mig en Tur i Haven."

Fru Despois blev meget forbavset over denne Anmodning, men da hun naturligvis maatte tro, at den unge Dame havde noget vigtigt at sige hende, rejste hun sig straks og sagde: „De har fuldkommen Ret, Miss Jessie, jeg holder netop særdeles meget af at efterligne Naturen i mit Arbejde. Kom, saa skal jeg vise

Dem Slyngrosen, som har givet mig Idéen til den Bort, jeg har i Arbejde."

Begge Damerne forlode Salen og gik ud i Haven.

„Naa, Miss Jessie, hvad er det saa, De vilde sige mig?"

„Sælsomme Ting, Frue, som Slotsbeboerne sikkert sidst af alle Mennesker faa at høre. Jeg ansaa det derfor for min Pligt at underrette Dem derom, men nu ved jeg næsten ikke, hvorledes jeg skal begynde."

„I saa Fald er det det bedste, at De gaar lige løs paa Sagen!"

„Lad mig da det! Mama var bleven meget ærgerlig paa vor Tjener, der uheldigvis var med paa Formiddagsturen til Virginiekilden, i Anledning af hans Forklaring i den Bertrandske Mordsag og afskedigede derfor Jean — saaledes hedder han, der tillige er en temmelig upaalidelig Person — i det Haab, at han vilde forlade Egnen. Det gjorde han imidlertid ikke; han har fundet Tilhold i en Kro i Villerville, hvor han fortæller til enhver, der gider høre paa ham, at Baron d'Ancel og ingen anden er Kaptajn Bertrands Morder."

„Aa, men det er jo vanvittigt!"

„Ganske vist, men hvad er der at gøre for at bringe en Bebyldning til Tavshed, som ikke kommer direkte frem, men gaar fra Øre til Øre. Vil man forsøge at kujonere Fyren, vil han spille den frimodige. Han giver en pikant Historie til bedste, hvori han spiller en Rolle som Øvevidne, kun med den Forskel, at han nu giver det en bestemt Form, som han under Politiets Afhøring kun antydede. Nu taler han ikke længere om et Ordskifte — det hørte vi jo alle mere eller mindre af — alene, men om Trusler, om Ord, som „dræbe" og „uden Forbarmelse", han vil have opfanget. Det skulde ikke undre mig, om han med det første vil paastaa at have hørt, at Herr d'Ancel svor paa at ville nedskyde sin Ven som en gal Hund. I hele Egnen taler man ikke om andet, man skulde tro, at Instinkt for Menneskejagt var Menneskene medfødt — Meuten, der en Gang er sluppen løs, lader sig ikke længere rive løs fra Offeret."

„Bah, lille Frøken, det er ikke Umagen værd at ærgre sig over saadanne Urimeligheder. Robert blev i sin Tid afhørt og gav Retten tilfredsstillende Forklaring. Hvad denne bortjagede Tjener angaar, ville Bønderne le ad hans Historier, naar de et

Par Uger have hørt paa hans Pjat, og se at finde noget andet Skandalevæsen at tale om. Rygtet vil gaa op i Røg!"

„Desværre sker netop det ganske modsatte. Aa, havde blot Herr d'Ancel fulgt vor Indbydelse hin skæbnesvangre Torsdag!"

„Har han givet en Undskyldning for sin Udeblivelse?"

„Nej, det er netop Ulykken, og da vi drillede Edmée med, at begge hendes Tilbedere viste sig troløse, var deres Fraværelse i længere Tid det almindelige Samtaleemne, og netop medens Jean serverede Teen."

„Det var uheldigt! Uden at Robert mærker Grunden, maa vi se at faa ham til at fortælle, hvor og hvorledes han tilbragte den Eftermiddag. Men jeg gentager det, Miss Jessie, der er ingen Grund til Ængstelse. Her have vi ikke hørt den mindste Smule om det hæslige Rygte."

„Nej, naturligvis, men paa Nabogaardene hører man det saa meget mere, og forskellige af vore Bekendte, der selvfølgelig ikke skænke Rygtet en Tanke, fortælle, at det blandt Bønderne finder almindelig Tiltro. Jeg selv hørte i Gaar en Samtale, der er betegnende i saa Henseende."

„Hvorledes da?"

„De husker, at vi i Gaar foretog en Udflugt til Hest. Edmée og hendes Forlovede havde faaet et stort Forspring for os andre, og da de passerede Villerville, bleve nogle Fiskere staaende og saa efter dem. De gestikulerede og talte ivrigt, og da jeg red forbi dem, hørte jeg tydeligt en af dem sige: 'Ja, saadan gaar det! Havde en af os begaaet et Mord, saa sad han snart i Kachotten, men Baronen spiller den uskyldige og skænker ikke ham en Tanke, som han har ekspederet ind i den anden Verden. Og det kalder man Retfærdighed og Lighed for alle for Loven!'

En af de andre gjorde en truende Bevægelse efter de bortridende, men tog hurtig Haanden til sig, da han fik Øje paa mig . . . Denne lille Begivenhed er Grunden til, at jeg besluttede at tale med Dem for at se at finde et Middel til at faa disse Mennesker til at tie."

„Et saadant findes desværre ikke. Gaar man til Øvrigheden, bliver Sagen kun værre, thi hvorledes skal man stoppe Munden paa en hel Befolkning? Og til hvem skal man holde sig? Vi kunne ikke væbne os med andet end Taalmodighed. Om nogle

faa Uger vil det unge Par være langt herfra, og saa ville Bagvadskelserne forstumme af sig selv."

„Ja, gid det maa gaa saaledes! Men naar jeg ser paa den af Lykke straalende Edmée og betænker, hvad der ganske uforbeholdent siges, saa er det for mig, som om jeg hørte den muntre Latter i vort lille Selskab, som saa brat stoppede, da Tordenskraldene begyndte at rulle."

„Ej, ej, lille Frøken, De er en sød ung Pige, men jeg havde ikke troet, at en Amerikanerinde var begavet med en saa levende Indbildningskraft og udrustet med et saa følsomt Nervesystem."

Miss Robinson smilte.

„Det er en af Deres Fordomme, Fru Despois. De ser i os kun en Nation af Købmænd, der handle med Svineflæsk og Svinefedt, medens Sagen virkelig er den, at vor Race næsten er for forfinet, for nervøs og ikke blot elsker Luksus, men ogsaa Kunst og Poesi."

Fru Despois rømmede sig; hun troede absolut ikke paa Yankeernes poetiske Bestræbelser.

Edmée, hvem de to Damers lange Underholdning var noget paafaldende, kom løbende i det samme med det Spørgsmaal: „Hvad skændes I om?"

„Fru Despois vil hverken tro paa Amerikanernes kunstneriske Anlæg eller paa deres Nervøsitet — og det oprører mig!"

„De kommer let i Oprør, kære Jessie! De har jo Taarer i Øjnene og er helt betaget!"

„Aa ja! Men De ved jo, naar man træder Amerika for nær, saa griber man mig lige i Hjertet!"

Ellevte Kapitel.

Jo længere Tiden skred frem, desto mindre hyggeligt blev der paa Slottet; flere Dameskræderinder vare arriverede fra Paris, og man saa Spor af deres Virksomhed i Slottets Dagligværelser. Pakkerne af færdigsyet Udstyr hobede sig op fra Dag til Dag, og Tjenerskabet brugte Tiden til at løbe til og fra Honfleur for at hente dem.

„Du store Gud!" udbrød Robert en Dag utaalmodig. „Behøves der virkelig en saadan Luksusudfoldelse for at gifte sig?

Og hvad skulle vi paa Rejsen stille op med — ja Gud ved hvor mange — Kufferter, over en Snes antager jeg!"

„Det er mit Departement, min tilkommende Herre og Mester," svarede Edmée. „Paa Toilettesager have Mændene ingen Forstand. De have dermed slet ikke andet at gøre end at indse deres fuldkomne Mangel paa Forstaaelse og tie stille. Derimod skulle det være dem tilladte i Hemmelighed at sukke, om det skulde være dem en Lettelse."

„Jeg sukker, aa, jeg sukker," klynkede Robert.

„Jeg sagde — i Hemmelighed!" svarede hans Brud med komisk Alvor.

For selve Slottets Herskerinde syntes der næsten ikke længere at være Plads. De Forlovede lagde Beslag paa alt og behøvede ikke Marthas Nærværelse, og hun trak sig tilbage i sig selv, uden at nogen lagde videre Mærke dertil undtagen Tante Relie, som fra sit Hjørne hyppig betragtede sin Niece med en betænkelig Mine og forgæves søgte at gætte, hvad der gjorde hende trist og stille midt i de larmende Omgivelser. Edmée syntes derimod ikke at se noget, det var hende nok, naar Martha af og til smilede til hende, og hun opdagede ikke, at Smilet var tvungent. Ofte listede Martha sig lydløst bort fra Salen for i febrilsk Ophidselse at vandre frem og tilbage i en af Parkens lange Alléer eller at lukke sig inde i sit Boudoir.

I sin Dagbog skrev hun kun sjældent, hun undgik at gøre sig Regnskab over sit syge, stakkels Hjertes Tilstand, men en Dag følte hun dog Trang til en Gang igen at skrive:

Den 10. September.

Om ti Dage skal Brylluppet finde Sted, saa rejse de bort, og saa vil alt være forbi! Jeg ønsker, at det allerede i Morgen var saa vidt! Vil jeg have Mod og Kraft til at holde ud til det sidste uden at forraade mig — eller vil man tilsidst i mit blege, forgræmte Ansigt læse, hvad jeg lider? Nylig saa jeg mig i Spejlet, jeg er meget forandret, paafaldende ældet. Jeg, som altid blev anset yngre, end jeg er, ser nu ud, som om jeg var inde i Trediverne. Men lykkeligvis synes ingen at lægge Mærke dertil undtagen den gode Tante. Hun spurgte forleden i en ængstelig Tone: 'Hvad fejler du, du lille?' (For hende er jeg stadig væk endnu den 'lille' og vil altid være det.) 'Ingen Ting, kære Tante,' svarede jeg, 'lidt Overtrædthed, ellers ikke noget. Jeg kan

ikke vænne mig til den megen Uro, de mange Visitter, men du skal se, naar vi atter blive alene, saa bliver jeg hurtig mig selv igen som tidligere.' Tante Nelie vedblev fortrædelig: 'Denne fortryllende Edmée har formelig svunget sig op til at være Herskerinde her paa Slottet; hun giver sig en Mine, som om hun naadig modtager os, tillader os at tage Plads ved sit Bord. Er du endnu stadig væk helt forgabet i din Søster?' — 'Jeg tror, at jeg elsker hende inderligere end nogen Sinde,' svarede jeg, 'jeg vil se hende lykkelig; hendes Fejl ligge kun i det Ydre. Du skulde blot se, hvor øm og kær hun er om Aftenen, naar vi ere ene i mit Boudoir!' — 'Ja, naar hun ikke har noget bedre at bestille!' brummede Tante. Men hun har altid været uretfærdig mod Edmée og er heller ikke nu bleven mildere stemt imod hende.

Men ikke desto mindre, sandt er det, at Edmée lidt voldsomt har revet alt til sig. Da jeg ved hendes Ankomst sagde, at jeg tænkte paa at indbyde et Par Veninder for at gøre det lidt muntert og livligt for hende her, svarede hun: 'Du har nu mig og dermed nok!' i en Tone saa bestemt, at jeg maatte le højt. Men det viste sig at være Alvor, hun har i Virkeligheden ganske ene kunnet overkomme at sprede Uro, Taabeligheder og Glæde omkring sig!

Medens jeg skriver og sysler med mine bedrøvelige Tanker, trænger Lyden af hendes og hans Stemme ind til mig. De ere lykkelige, fuldkommen lykkelige. Robert glemmer sit Arbejde, sin Ærgerrighed — han gør sig ingen Bekymringer for Fremtiden: han elsker, og denne Kærlighed fylder hans Liv fuldtud. Og han havde troet at elske mig, han havde antaget denne matte Følelse for Kærlighed! Jeg ryster, naar jeg tænker paa, at den anden, sande Kærlighed med sejrende Almagt kunde have betaget ham *efter* vort Bryllup. Nu forekommer alt mig godt, jeg klager ikke længere og ser uden Skræk de lange ensomme Aar i Møde, der ligge for mig — thi nu gifter jeg mig aldrig. Jeg kan ikke elske en Gang til, efter at jeg har elsket og — Gud bedre det — endnu elsker, elsker lidenskabeligere end nogen Sinde — her kan jeg nedlægge denne Tilstaaelse, thi intet menneskeligt Øje undtagen mit eget vil nogen Sinde faa disse Linier at se. Alt, hvad jeg forlanger, er, at aldrig, aldrig nogen Menneskesjæl maa blot saa meget som ane Sandheden.

Robert befinder sig til Trods for sin Kærlighedslykke i en sælsom Tilstand af Uro, som om han pintes af Angst for, at hans

Lykke kunde glide fra ham. Han vilde helst afkorte den fastsatte Frist, men ikke alene paa Grund af sin naturlige Utaalmodighed som forlovet. Flere end een Gang har han slaaet paa, at han føler sig som Genstand for en alt andet end godartet Nysgerrighed, hvis Grund er ham aldeles ufattelig. Maaske er den kun et ikke ganske ualmindeligt Udslag af Misundelse, der er fremkaldt hos de fattige Fiskere og Bønder, over den Luksus, hvormed Brylluppet skal festligholdes. Men eet staar fast, nemlig at jeg, som dog er meget afholdt her paa Egnen, føler noget af den Uhygge, som Robert taler om; det kan ikke bestemt præciseres, hvad det er, men man føler det uvilkaarlig.

Endnu en Grund har Robert til at ønske Brylluppet overstaaet snarest muligt og Bruderejsen paabegyndt. I lange Tider har man her paa Egnen vænnet sig til i ham at se min tilkommende Ægtefælle, og det varede længe, inden man begyndte at tro, at min Utilbøjelighed for Ægteskab var ægte og ikke fremhyklet. Nu er Robert bange for, at en Antydning herom kunde komme Edmée for Øre; at det hverken kunde falde hans Moder eller mig ind at afhylle Sandheden for hende, ved han selvfølgelig, men han gaar i Angst for, at den uforvarende kunde undslippe en af os. Denne Angst er bleven ligefrem sygelig, og dertil kommer yderligere en ejendommelig Følelse ikke ligefrem af Skam — han er og har altid været en Hædersmand fuldtud — men dog nærbeslægtet dermed. Denne Følelse skyldes ikke, at han har forladt mig, men snarere Bevidstheden om, at han nogen Sinde har kunnet tænke paa at vælge en anden Kvinde til Hustru end sin straalende Edmée, der til hans store Henrykkelse synes at kunne være skinsyg.

Saaledes sagde hun fornylig en Aften, da vi sade ved Kaminen, pludselig uden nogen som helst Indledning:

'Hør, Martha, du, som kender Robert fra hans Barndom, vil sige mig Sandheden!'

'Har han ikke sagt dig den?'

'Der gives visse Tilfælde, hvor enhver anser sig berettiget til at omgaa Sandheden . . . Hvad mig angaar, saa har jeg aldrig elsket nogen anden end Robert. Det er jo ganske naturligt. Jeg er endnu ikke nitten Aar, han krydsede først min Vej, og jeg syntes straks godt om ham. Men han er tredive Aar . . . han har kendt mange, før han saa mig . . .'

'Højst sandsynligt!' svarede jeg smilende. 'Man ser mange i

Paris. Det er vel ogsaa muligt, at han nu og da i en Salon har sladret med Damer, selv med unge Piger.'

'Aa, du ved meget godt, at det ikke er det, jeg mener! Selv om han havde haft Eventyr — du behøver ikke at rynke Panden, det er en bekendt Sag, at alle Mænd opleve saakaldte Eventyr, man kalder det ogsaa, at de gøre Lykke hos Damerne — vilde det være mig ligegyldigt, da han sværger, at han aldrig har elsket nogen alvorlig undtagen mig, men det vilde slet ikke være mig ligegyldigt, men tværtimod meget ubehageligt, om han f. Eks. en Gang tidligere havde tænkt paa at gifte sig. Sig mig derfor, om han har været forlovet før.'

Jeg følte, at den Kval, jeg led, tydelig maatte staa at læse paa mit Ansigt, følte ogsaa, at Roberts Øjne hvilte paa mig med et bedende Udtryk, og det lykkedes mig virkelig at fremtvinge et svagt Smil, da jeg svarede:

'Jeg tvivler meget paa, at Robert nogen Sinde har været forlovet. Naturligvis har hans Moder, som de fleste Mødre vel gøre, siden han blev voksen, drømt om at finde et Ideal af en Hustru for ham; men da hun og jeg ere saa gode, gamle Veninder, er det mere end sandsynligt, at jeg vilde have været den første til at erfare det, om hun havde fundet dette Ideal.'

'Men hun maatte dog tænke paa dig i al den Tid.'

Aa, hvor hun var grusom, den lille Søster! Og hvor fik jeg Mod fra til at svare roligt? Men jeg fik det, og det lykkedes mig endogsaa at vedligeholde Smilet, da jeg sagde:

'Det har hun maaske nok, men det hører kun til Sjældenhederne, at Børn, der ere voksede op som Broder og Søster, gifte sig med hinanden.'

Edmée lod til at føle sig tilfredsstillet ved mine Svar; hun rejste sig nu for at skyde et Stykke Brænde, der truede med at falde ud af Kaminen, ind i Gløderne, og Robert, der vilde hjælpe hende, trykkede i Forbigaaende stjaalent min Haand.

Jeg trak min Stol lidt til Side, saa jeg ikke længere sad i Lysskæret fra det flammende Baal, og Robert spurgte for at lede Samtalen over paa et andet Emne:

'Har De hørt, at vi i hele Egnen evig og altid ere Genstand for Omtale? Jeg kan ikke vise mig noget som helst Sted, uden at man vender sig om og ser efter mig!'

'Det gaar os andre lige saadan,' bemærkede Edmée. 'Jeg havde aldrig tænkt, at man her i Normandiet var saa nysgerrig!'

'Mig ærgrer det,' vedblev Robert, 'og det i den Grad, at jeg fornylig en Dag raskt gjorde omkring og sagde til den glovende Bonde: 'Hvorfor staar De og stirrer efter mig?' — 'Aa, fordi De, efter hvad man siger, skal være saadan en lykkelig Brudgom.' — 'Men De da? Er De og Deres Lige maaske bedrøvede, naar De skal holde Bryllup?' — 'Aa nej, ikke just det. Men med os er det en anden Sag. Der bliver ikke gjort saa meget Spræl som mellem de rige og fornemme, naar en af os skal føre en Kone hjem. Og saa — ved De hvad, Herr Baron, det var et svært Held for Dem, at Kaptajnen netop skulde blive skudt i rette Tid for at gøre Plads for Dem . . .' — 'Hans Død bedrøvede mig tværtimod dybt.' — Bonden sagde ikke et Ord hertil, men trak paa Skuldrene og gik saa sin Vej med et haanligt Grin. Paa Æresord, jeg fik et Øjeblik den forrykte Ide, at han vilde beskylde mig for at have myrdet Bertrand!'

I dette Øjeblik kom Tjeneren ind med Tebakken, jeg ved ikke, om han tørnede mod noget, eller hvoraf det kom, men Kopperne klirrede stærkt paa Bakken, og han rystede saaledes paa Hænderne, at han næppe kunde anbringe Bakken paa Bordet. Da jeg spurgte, hvad der var i Vejen, svarede han: 'Ingen Ting, Frøken, ingen Ting, kun et lille Anfald af Svimmelhed, det har jeg ofte.' Men han var paafaldende bleg og maatte støtte sig til Møblerne, da han forlod Stuen.

De andre havde ikke lagt Mærke hertil, men fortsat Samtalen. Pludselig hørte jeg Tante Relie, der rejste sig for at hente en Kop Te, sige:

'Hør, Robert, fortæl os dog en Gang, hvorfor De ikke den skæbnesvangre Torsdag gik til Selskabet hos Fru Robinson.'

'Ja,' faldt Edmée livlig ind, 'det vilde jeg ogsaa gerne vide.'

'Aa, jeg befandt mig ikke rigtig vel, jeg led af Skinsyge og var derfor i fortrædeligt Humør!'

'Og hvad gjorde De saa for at adsprede Dem?' vedblev Tante Relie.

Robert, der øjensynlig ikke var rigtig vel til Mode ved dette Forhør, tilkastede mig et bedende Blik, men jeg kunde jo dog umulig komme ham til Hjælp.

'Hvor kan jeg huske det?' svarede han saa. 'Det er jo saa længe siden. Jeg tror, jeg drev om i Skoven, hvad jeg saa ofte plejer at gøre, naar jeg er daarlig oplagt.'

'Efter at være gaaet Vinduesvejen!' tilføjede Edmée leende.

'Rimeligt nok, men jeg husker det ikke længere.'

Hermed hendøde Samtalen, og jeg tog Tekanden for at fylde Tante Relies tomte Kop. Medens jeg skænkede Teen op, var det mig paafaldende, at Tante saa med et saa ejendommeligt prøvende Blik paa Robert, og sagde derfor:

'Du ser saa underligt paa Robert, Tante Relie, hvad er der i Vejen?'

'Ingen Ting, Barn. Jeg tænker kun paa, hvor beklageligt det er, at Roberts Hukommelse er saa daarlig; det gavner ham ikke ved hans historiske Studier . . .'

Naar — Gud maa vide, hvorfor — den Deltagelse, som det forestaaende Bryllup vækker hos den simple Mand, nærmest fremtræder som en ret ondartet Nysgerrighed, synes man i vor Omgangskreds saa meget venligere at ville fejre Begivenheden. Indbydelser til Middags- og Aftenselskaber strømme ind, saa det er ligefrem overvældende. At tage med til disse Selskaber er ikke den ringeste Lidelse for mig. Jeg maa jo vise et glad Ansigt, vise Glæde over det unge Pars Lykke. Jeg tror, at jeg har holdt mig tapper, men skal det vare længe endnu, frygter jeg for, at jeg tilsidst maa ligge under — der er ogsaa Grænser for ens moralske Kraft.

Det har vist sig, at der ikke i Familien er en eneste nær Slægtning, som i Faders Sted kan føre Edmée til Alteret, og hendes Formynder unddrager sig jo denne Ære, hvad jeg forøvrigt fuldtud billiger i Betragtning af, at Forholdet mellem ham og hans Myndling aldrig har været godt. Jeg har derfor bedt en af vore Naboer, Familiens gamle Ven, Markis'en af St. Pierre om at være Edmées Forlover, og han var saa god straks at sige, at han gerne skulde overtage Faderens Rolle ved Brylluppet, skønt han i sin høje Alder sjælden tager hjemmefra. I Gaar gav han til Ære for de Forlovede en stor Diner, hvortil hele Egnens Adel var indbudt. Vort borgerlige Navn kunde ikke gøre sig gældende mellem de mange fornemme og betitlede Navne, men Edmées blændende skønne Fremtoning satte alle de andre Damer i Skygge; hun var Festens Dronning ikke blot i Kraft af sin Egenskab som Brud, men ved sin Skønheds sejrrige Magt. Og hvor Robert var stolt af hende!

Markis'en var som altid Godheden selv mod mig; hans Opførsel over for mig er præget ikke blot af gammeldags Ridderlighed, men af faderlig Velvilje, han mindes altid, at han var med

ved mine Forældres Bryllup. Efter Bordet tog han Plads ved min Side for at snakke lidt med mig.

'Kære Martha,' sagde han, 'det er mig særlig kært, at De i denne Anledning netop har henvendt Dem til mig.'

'De har altid været Godheden selv imod mig, Herr Markis, og jeg har derfor aldrig betænkt mig paa at bede Dem om en Tjeneste, selv om jeg skulde løbe Fare for at falde Dem besværlig.'

'At laane en ung, smuk Pige sin Arm kan aldrig kaldes en Byrde . . . men jeg vilde have foretrukket at føre Deres Moders Datter til Alteret, og undertiden staar det for mig, som om den herlige Kvinde, Deres salig Moder, maa vredes paa mig for det, jeg staar i Begreb med at gøre . . . Men lad os nu ikke tale mere om det . . . De har modtaget Edmée som Søster, og som saadan er hun her, alene i denne sin Egenskab! Det var imidlertid ikke det, jeg vilde sige, Martha, men dette: Mit Navn, et af de ældste i Landet, vil paalægge ondsindede Mennesker Tavshed!'

'Ondsindede? Hvad har man imod os?'

Med lidt Forlegenhed, forekom det mig, begyndte den gamle Herre nu at tale om den Opsigt, som det forestaaende Bryllup havde vakt, og den strenge Bedømmelse, som den fra Edmées Side udfoldede overdrevne Luksus fandt, og da jeg saa paa ham for i hans Ansigt at læse den sande Mening i hans undvigende Udtalelser, tog han pludselig mine Hænder og sagde: 'Lad mig nu tale med Dem, mit Barn, som en gammel Ven, som en Fader. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at Baronesse d'Ancel og jeg ofte have talt om det af hende længe nærede Haab at kunne kalde Dem Datter. De vilde det imidlertid anderledes. De skyer Ægteskabet, kort sagt, Baronessens Haab blev skuffet, og for Øjeblikket synes min gamle Veninde at have forsonet sig med den forandrede Sagernes Stilling.'

'Mere end det, Herr Markis; idet hun giver sin Søn Edmée, beholder hun mig for sig selv, og jeg er en taalelig Naboerske — for Regnvejrsdagene!'

Mod min Vilje blandede der sig lidt Bitterhed i den tilsigtede spøgefulde Udtalelse, og kun med den største Anstrengelse kunde jeg holde Taarerne tilbage. Min gamle Ven rystede paa Hovedet og saa med et tvivlende Blik paa mig.

'Det klinger ikke oprigtigt, Martha. Jeg vilde saa gerne se Dem munter og frimodig som før. Hør mig, De bør gifte Dem!'

'Aldrig!'

'Men et Pigebarn maa dog engang giftes . . .'

'Det siger Tante ogsaa — giftes af sociale og patriotiske Hensyn. Men den Nødvendighed kan jeg ikke forstaa. Der gives da ogsaa Kvinder nok, som unddrage sig denne Pligt!'

'Jeg har et udmærket Parti for Dem!'

'Ja men, bedste Herr Markis, De maa kunne forstaa, at jeg endnu mindre vil høre Tale om et 'Parti', naar jeg ikke vil vide noget af en Mand at sige. Allerede blot Ordet 'Parti' indjager mig Skræk. De maa opgive det Haab, jeg gifter mig aldrig. Det maa komme af Mangel paa Selvtillid, paa Mod — kald det, hvad De vil — men jeg kan ikke overvinde mig!'

'Det er ikke Grunden, der maa være en anden! De har allerede elsket og lidt Skuffelse . . .'

'Aa, jeg beder Dem, udbred dog endelig ikke saadant et Eventyr — der tales allerede mere end tilstrækkeligt om os . . . Og hvem lider vel Uret ved, at jeg vil blive gammel Jomfru?'

'Naar i min Tid en ung Pige ikke vilde giftes, var Grunden den, at hun ønskede at gaa i Kloster.'

'Og jeg forsikrer Dem,' svarede jeg hurtig, 'at jeg ikke vilde tøve et Øjeblik med at gøre et saadant Skridt, hvis jeg følte Kald dertil. Men, desværre, jeg føler ikke et saadant Kald . . .'

Ak, hvor pinligt er det mig ikke at føre saadanne Samtaler med Mennesker, hvis Blikke sige mig, at de halvt om halvt gætte Sandheden! Gid mit Offer endelig var fuldbragt! Naar Robert er bleven gift med Edmée og i Sandhed bliver min Broder, saa vil Stormen i mig lægge sig — jeg kender mig selv. Men til det sker, er ethvert Slag af mit stakkels pinte Hjerte et lidenskabeligt, kvalt Skrig. Aa, om han vidste, at to Kvinder paa een Gang elske ham, om han anede, at hun, der elsker ham saa højt og saa inderligt, er — en anden end hende, hvem han om ti Dage tager til Hustru! . . .

Tolvte Kapitel.

Den lille Landsbykirke i Valfleuri, hvor Robert og Edmée skulde vies, har en henrivende Beliggenhed i en snæver Dal, hvor en Bæk snor sit Sølvbaand. Landsbyen gør et hyggeligt og

venligt Indtryk, fordi den umiskendelig bærer Præg af Velstand; den bestaar væsentligst af mindre Fæstegaarde, der høre under Markis'en af St. Pierres Gods; Slottet, en imponerende, gammel Bygning, ligger omgivet af en herlig Park og rager lige som beskyttende op over Landsbyen.

Den lille, beskedne Kirke er bygget i en ren, ædel Stil, dens Portal er særlig smuk, men forøvrigt er dens skønneste Pynt det Væv af Efeuranker, som omtrent omspænder hele Bygningen. Den smukke Slyngplante er overhovedet ejendommelig for Egnen. Overalt i Skovene finder man den klatrende op lige til Træernes Kroner og krybende over Skovbunden fra Træ til Træ, men Kirken i Valsleuri er særlig dens Domæne, intet andet Sted er den saa tæt og yppig, Tusinder af Smaafugle bygge Rede i dens Løv, og den lille Kirke ligner selv en velforvaret og velbeskyttet Rede.

Ikke for alt i Verden vilde Præsten med en Finger forstyrre en af de Ranker, der omspinde hans Kirke, han er ikke blot stolt af deres Skønhed, men han ser paa dem med en næsten overtroisk Ærefrygt. Det er for ham, som om den kære Gud selv har forlenet den beskedne Landsbykirke med den stedsegrønne Pynt, som ingen anden Kirke i Nabolaget kan rose sig af.

Om Morgenen paa den store Dag overtog Pastoren selv Klokkerens Bestilling, en saadan Højtidelighed var ikke nogen Hverdagsbegivenhed, og det gjaldt om at gøre den Ære. Fra Slottet var der sendt grønne Planter og et Utal af Blomster til Alterets Udsmykning; den gode Pastor vilde selv besørge Ordningen, saa godt han formaaede, da han ikke stolede paa de underordnede Kirkebetjentes Smag.

„Skade, at Martha ikke selv kan pynte Alteret! Kvinderne — saa underordnede Skabninger de end ere i mange Forhold — forstaa sig mesterligt paa sligt!"

Disse Ord, der indeholdt en ægte kirkelig Vurdering af det smukke Køn, var ikke henvendt til nogen, men udtrykte den Forlegenhed, hvori Præsten var, fordi han ikke følte sig Opgaven rigtig voksen. De bleve imidlertid opfangede af hans Husbestyrerinde, der øjeblikkelig besvarede dem:

„Men de stakkels Kvinder, Herr Pastor, som De saa gerne vil holde inden for de passende Grænser — som De plejer at sige — forstaa at hævne sig. Foreslil Dem engang, hvorledes det vilde gaa Dem, naar man ikke vejledede Dem lidt!"

„Min gode Françoise, det var ikke min Hensigt at krænke Dem, jeg talte kun med mig selv. Det forekommer mig, at Planterne og Blomsterne ikke ere rigtig fordelte — hvad mener De?"

„Jeg siger kun, at Arrangementet er mere end godt nok; det staar for mig, som om denne smukke Højtidelighed slet ikke vil finde Sted!"

Ved disse Ord for en nervøs Sitren over Præsten; han gik hurtig ned ad Altertrinene og spurgte i en hvisken de Tone:

„Hvad har De hørt, Françoise? Er der nu noget nyt igen?"

„Jeg kan just ikke bestemt sige, hvad det er — men at noget foregaar, er sikkert nok. Bageren fortalte mig, at hele Byen var paa Benene, da han vendte tilbage fra Villerville, og at man langs hele Kysten ikke talte om andet end — ja, det ved De jo nok, hvad er."

„Det forekom mig dog, at disse nederdrægtige Bagvadskelser vare ved at forstumme i de sidste Dage. Det er ogsaa kedsommeligt, at der lige saa lidt er noget at stille op mod det i Luften svævende Rygte som mod Vinden selv!"

„Underligt er det," vedblev Françoise, „at man i Slottet slet ikke ved noget. I Deres Sted, Herr Pastor, vilde jeg . . ."

„Ja, De vilde være gaaet hen og have bragt Forvirring ind i Glædens Hus, men jeg ikke, thi jeg er overbevist om, at Larmen vil forstumme af sig selv, lige som den er opstaaet af sig selv! Hvorfor saa berede uskyldige Mennesker unødvendig Sorg og Kummer? De have nok i at have en ubestemt Følelse af, at der ligger noget fjendtligt imod dem i Luften, hvis Grund de ikke kunne gætte Kun Fru Despois synes mig at være indviet i Sagen, men hun holder det ved sig selv, og jeg følger hendes Eksempel."

Hermed afbrød Præsten Samtalen ubehagelig til Mode og begyndte at gaa frem og tilbage i Kirken; ved et af Vinduerne standsede han og saa ud først paa Himlen — den var let tilsløret, men her og der i Horisonten kom det blaa dog til Syne — saa paa Landsbyen, hvor alt var saa tyst og stille, fordi Bønderne vare ude ved Markarbejdet; intet Sted var der noget at høre eller se. Fra denne Besigtigelse af Omverdenen vendte han sig til sig selv og begyndte at gennemgaa den forlængst udarbejdede Tale, han vilde holde til Brudeparret. Herover faldt han i Tanker, og uvilkaarlig sukkede han, lige som Martha oppe paa Slottet, medens hun pyntede den af Lykke straalende Brud;

der var kun den Forskel, at han gav sit Suk Ord: „Gud give, at alt maa gaa lykkeligt og vel, og gid det var overstaaet!"

Endelig forkyndte Slagene fra det gamle Taarnur, at det var bleven Middag. Solen var sejrrig brudt gennem Efteraarsdagens Taage og straalede klart over Bryllupstoget. Markarbejderne vare vendte hjem, Kvinder og Børn borede sig frem for at faa den bedste Plads, medens de gamle stode paa Dørtrinene og holdt de barkede Hænder over Øjnene for rigtigt at se.

Inde i Kirken var det kun med megen Møje muligt at holde det nødvendige Antal Siddepladser fri for Bryllupsgæsterne, saa stor var Menneskemassen, der var strømmet sammen.

Saasnart Vogntoget nærmede sig Landsbyen, opdagede Martha denne uventede Menneskemasse, og hun opdagede ogsaa hurtigt, at dens Holdning var halvt fjendtlig. Den smertelige Bedøvelse, som i den senere Tid havde præget hendes Væsen, veg nu for en navnløs Angst. Hun fattede eller fik dog i dette Øjeblik en Mistanke om, at denne knurrende Menneskemasse med de spotske Blikke beskyldte Robert for en forfærdelig Forbrydelse, en Forbrydelse, hvorved han havde skaffet en Medbejler af Vejen og vundet sin Brud . . .

Baronesse d'Ancel, der ikke udmærkede sig ved nogen skarp Jagttagelsesevne, udbrød ved Synet af de mange Mennesker: „Se blot, Martha, hvor afholdte vi ere her paa Egnen, men vi tør ogsaa nok rose os af, at vi fortjene det. Baade De og jeg have mildnet mangen Elendighed!"

Den nye Sorg havde i det mindste een god Side. I Uger havde Martha spurgt ved sig selv, om det i det sidste Øjeblik vilde være hende muligt at beherske sig. Hendes hidsede Lidenskab havde ladet hende læse klart i sit Indre og vist hende Ting, hun ikke havde troet kunde findes i hendes Hjerte. Hun saa en Tilbøjelighed til hensynsløs Heftighed og vild Skinsyge, der næsten nærmede sig til Had, Følelser, der baade ængstede og beskæmmede hende. Hun syntes, hun var den ynkeligste Hyklerske, naar man roste hendes Godhed, Højmodighed og ubetingede Frihed for Egoisme i enhver som helst Retning. Ømheden for Edmée følte hun undertiden krysset af en Følelse, der var i nær Slægt med Afsky, og Lidenskaben for Robert kunde til Tider antage en ængstelig Lighed med en Følelse af Had. Men alligevel var det hidtil virkelig lykkedes hende at skjule sin virkelige Sjælstilstand, vilde det ogsaa lykkes lige til det sidste Øjeblik? . . . Ja, nu vilde

det lykkes . . . Mængdens paafaldende uvenlige Holdning vendte hendes Tanker bort fra sine egne Sorger, hun saa i den en Slags Appel til hendes Mod og Fasthed, og denne Appel vilde hun følge!

Uden for Kirkedøren ordnede Bryllupstoget sig. Edmée var ikke nogen bleg, rystende Brud, hun straalede af Glæde, og Lykken forlenede hendes Skønhed med en ganske særlig Ynde. Markis'en traadte frem med rank Holdning for at byde hende Armen. I Kirkedøren vendte han sig et Øjeblik om og tilkastede den urolige Menneskemasse et bydende Blik. Men Folkemassen syntes nu at være mindre fjendtlig stemt end før. Skønhed er en Magt, som alle instinktmæssig bøje sig for, og ingen af disse Bønder og Fiskere havde nogen Sinde set et saa bedaarende Væsen som den blonde, mørkøjede Brud, der smilte til højre og venstre og saa saa dejlig ud i den hvide Brudedragt. Hendes Fremtoning virkede mere beroligende end Markis'ens truende Blik.

Efter den skønne Brud fulgte Brudepigerne, der alle vare ens klædte i blegrød Silke.

Den hellige Handling var kort og simpel, de faa Ord, som den stærkt bevægede Præst udtalte, kom fra Hjertet og gik til Hjerte. Martha havde en bestemt Fornemmelse af, at ingen af de mange Tilskuere længere nærede nogen uvenlig Følelse mod Brudeparret, men alligevel følte hun sig ikke aldeles beroliget, hun frygtede noget — hun vidste ikke selv hvad — en ubestemt Fare, og tænkte under Vielsen hele Tiden paa, at med hvert Minut, der gik, forkortedes de faa Timer, der endnu skulde forløbe, inden Robert og hans unge Brud forlode Slottet; først naar Vognen var rullet ud gennem Ejendsgaarden, var han revet ud af Bagvadskelsen og den forfærdelige Bestyldning. Ønsket om at vide ham i Sikkerhed, var saa mægtigt hos hende, at hun derover næsten glemte sin Smerte, glemte, at Robert og Edmée udvekslede det Løfte, der skulde forbinde dem som Mand og Hustru for hele Livet. Derfor led hun mindre i dette højtidsfulde Øjeblik, end hun havde lidt mange Gange før, naar hun havde set dem veksle kærlighedsfulde Blikke eller lange talende Haandtryk.

Med sin Ægtefælle under Armen gik Edmée ned ad Kirkegulvet; hun straalede af Lykke og hilste smilende til alle Sider som en Dronning, og med et Slag var det uvillige eller haanlige Udtryk i de mod hende vendte Ansigter forsvundet. I Nærheden af Udgangen faldt Edmées Blik paa en ung Kone, der havde en

lille rødmusset Patteglut paa Armen; Barnet smilte til hende og strakte de smaa, buttede Arme ud mod hende; ved dette Syn stansede Edmée, og med det Udbrud: „Dig maa jeg kysse, det vil bringe mig Lykke!“ bøjede hun sig over Barnet og kyssede det.

En bifaldende Hvisken mellem Tilskuerne ledsagede den lille Scene — i dette Øjeblik havde Edmée vundet alle Mødrene for sig.

Hjemkørslen til Slottet foregik uden mindste Forstyrrelse, og Martha trak Vejret lettet — nu var enhver Frygt forsvunden hos hende.

Paa Slottet ventede et festligt Maaltid den store Brudeskare; af Hensyn til Pladsen var der dækket i den store Sal, der i svundne Tider havde været Slottets Riddersal, men nu næsten aldrig benyttedes. Et mægtigt Bord, hvor der var dækket til over halvtreds Personer, straalede af gammelt massivt Sølv, Krystal og Blomster, men hverken Opdækningens Pragt eller de prægtige Dametoiletter eller de flammende Baal i de to mægtige Kaminer, hver i sin Ende af Salen, formaaede at give den store, noget dystre Sal et hyggeligt, venligt Præg. Den ejendommelige Duft, der altid, trods den bedste Udluftning, findes i Rum, der ikke benyttes til daglig Brug, og den dæmpede Belysning fra de ikke ret høje og med smaa, gammeldags Ruder forsynede Vinduer, lagde uvilkaarlig en Dæmper paa Munterheden, en Fortryllelse, som ikke engang en frisk Ungpigelatter kunde bryde.

Maaltidet forekom Martha at være en Evighed, og dog var hun som Værtinde tvungen til at have et Smil og et Ord tilovers snart her, snart der, en Pligt, der faldt hende vanskeligere og vanskeligere at opfylde, jo længere Maaltidet trak ud. De Nygifte talte kun med hinanden og i en dæmpet, hviskende Tone; Edmée, lidt blegere end ellers, saa ud som den personificerede Lykke, og Robert havde kun Øje og Øre for hende.

Endelig rejste man sig fra Bordet, og Gæsterne begyndte at sige Farvel; den ene Vogn efter den anden rullede op for Slotstrappen, og Afskedsord og Lykønskninger gentoges i Salen, hvorfra Edmée allerede var forsvunden for at klæde sig om til Rejsen Endnu kun et Kvarter, og alt vilde være forbi.

Den gamle Markis var den sidste af Gæsterne, der forlod Slottet. Martha fulgte ham ud i Vestibulen, og da hun for sidste Gang havde takket ham, sagde han:

„Lov mig, kære Barn, at De nu vil pleje Dem lidt og hvile ud, De trænger til begge Dele, kan jeg forsikre Dem!"

„Ja, nu kan jeg hvile mig — endelig!"

Hun sagde disse Ord med et saa sørgmodigt Smil, at den venlige, gamle Herre uvilkaarlig trak hende ned til sig og kyssede hende paa Kinden.

„De ved, min lille Veninde, at jeg altid er til Deres Tjeneste, hvis De nogen Sinde skulde behøve min Hjælp."

Martha takkede ham med en Hovedbøjning; hun turde ikke sige noget af Frygt for at forraade sig.

Da Markis'ens Vogn var kørt bort, vilde Martha gaa ind i sit Boudoir for at hvile sig et lille Øjeblik inden det unge Pars Afrejse, men i det samme standsedes hun af en Tjener:

„Frøken, der er en Herre, som ønsker at tale med Herr Baronen, og jeg ved ikke, hvor jeg kan træffe ham."

„De træffer Baronen i det blaa Værelse, gaa derop og meld ham Besøget!"

I den Forudsætning, at det var en af Roberts Venner, der ikke havde kunnet naa at komme i rette Tid til Brylluppet og nu kun vilde ønske til Lykke, gik Martha til den lille Salon, hvortil Tjeneren havde ført den fremmede; i samme Øjeblik viste Robert sig paa den øverste Trappeafsats.

„Min Svoger vil straks være her, min Herre," sagde hun til den fremmede, der hilste ærbødigt, men i hvis hele Holdning der var noget stivt og reserveret, der uvilkaarlig gjorde hende beklemt.

Robert, der ligeledes stod i den Formening, at han vilde finde en Bekendt, som han tænkte at affærdige i en Fart, traadte nu hurtig ind i Værelset; men da han fik Øje paa en ham fuldstændig fremmed Person, sagde han med et Smil:

„De maa undskylde, min Herre, men min Tid er knap. De ved vel næppe, at det i Dag er min Bryllupsdag, og at jeg om et lille Øjeblik rejser med min Hustru."

Den fremmedes Holdning blev endnu lidt stivere, da han svarede:

„Jo, jeg ved det, Herr Baron, og jeg beklager i høj Grad Tidspunktet . . . Jeg valgte derfor at komme selv for saa meget som muligt at undgaa Opsigt."

„Hvad behager? Undgaa Opsigt? — I hvilken Anledning?"

Martha havde bleg og aandeløs lyttet, hun vidste nu, hvad

det drejede sig om; det var Frygten for det ubestemte, som havde pint hende i Kirken, Uvejret var brudt løs.

I Stedet for Svar trak den fremmede en Pakke op af sin Lomme; han tog Omslaget af, og et lille Kunstværk af en Revolver, rigtignok i stærk forrusten Tilstand, kom for Dagens Lys.

„Kender De den, Herr Baron?"

Robert tog Vaabnet i sin Haand og undersøgte det og svarede saa fuldstændig rolig:

„Ja vist kender jeg den, det er en Revolver, som min Moder har foræret mig, til Overflod er, som De ser, Forbogstaverne af mit Navn indgraveret i Skæftet. Men hvorledes kommer den i Deres Haand og i en saadan Tilstand?"

„Den er funden i Skoven i Nærheden af Virginiekilden og er i Gaar bleven mig overleveret af en Mand ved Navn Jean Benoit, der har faaet den af en Bonde. At den er rusten, skyldes den Omstændighed, at den har ligget i et Krat, skjult af Efeu, formentlig siden den 29. Juli. Bonden opdagede den, fordi en Solstraale skinnede paa Metalløbet, og Findestedet var temmelig nær den Korsvej, hvor Kaptajn Bertrands Lig blev opdaget."

„Det er sælsomt! Hvem kan have stjaalet min Revolver? Jeg begriber det ikke!"

Robert var øjensynlig saa forbavset og saa langt borte fra at have nogen som helst Anelse om, hvad Sagen i Virkeligheden drejede sig om, at den fremmede begyndte at blive utaalmodig.

„De synes slet ikke at forstaa mig, Herr Baron. Jeg er Republikkens Prokurør og er kommen her for at arrestere Dem som mistænkt for Mord!"

Robert stirrede ham forbavset i Ansigtet.

„Men det er jo det rene Vanvid, hvad De der siger!" fik han endelig frem.

„Er det Dem da ganske ubekendt, at man over en Maaned siden Deres Forlovelse med Frøken Levasseur ganske almindeligt, Mand og Mand imellem, har bebyrdet Dem for at have bragt en farlig Medbejler af Vejen?"

„Naa, saaledes! Det var altsaa Grunden til den uforskammede Nysgerrighed, hvormed man har betragtet mig! Men De, min Herre, der staar paa samme Dannelsestrin som jeg, maa jo vide, at det ikke er sandt, ikke kan være sandt, og at der ikke i den hele Verden kan eksistere en Domstol, der vilde være forrykt

nok til at tro, at jeg, Baron d'Ancel, skulde have skjult mig i en Skovtykning for morderisk at nedskyde et Menneske, som jeg ganske simpelt kunde udfordre!"

„Domstolen kunde hertil bemærke, at Kaptajnen var en frygtet Modstander, hvis Dueller plejede at have en uheldig Udgang for hans Modstandere, fremdeles, at De var vanvittig forelsket, og at en vanvittig ikke ved, hvad han gør."

„Ja, men De maa indrømme mig, at det ikke kan være muligt. Sandheden er, at jeg havde en Strid med Bertrand . . ."

„Hvorunder De udstødte Trusler mod ham, og ulykkeligvis har denne Tvist haft Vidner."

„Jeg udfordrede Bertrand. Nogle Dage senere skulde jeg komme til Trouville, hvor vi under et eller andet Paaskud vilde duellere for at hindre, at Frøken Levasseurs Navn indblandedes i Sagen. De indser altsaa . . ."

„Jeg har virkelig kun et Ønske, Herr Baron, nemlig at finde et Bevis for Deres Uskyldighed for straks at kunne lade Sagen falde. Hvor var De den Torsdag, da Frøken Levasseur efter alle Solemærker at dømme forgæves ventede Dem i et Selskab?"

„Hvor jeg var?" svarede Robert forvirret. „Det — det kan jeg desværre ikke sige Dem!"

„Hvilket er meget beklageligt," bemærkede Prokurøren tørt.

I dette Øjeblik traadte Martha hen til Herrerne og lagde sin Haand blidt, men fast paa Roberts Arm; den strenge Rettens Haandhæver følte sig sælsomt berørt af denne Gebærde, det var en elskende Kvindes Bevægelse.

„Hvad min Svoger ikke kan sige Dem, Herr Prokurør, vil jeg sige. I den Time, da Mordet paa Kaptajn Bertrand maa være bleven begaaet, var jeg sammen med Herr d'Ancel i Slotsparken ved det gamle Stenkors; jeg havde bedt ham indfinde sig der, da jeg havde en vigtig Ting at tale med ham om."

Martha saa stift paa Prokurøren, medens hun talte, og fik Indtrykket af, at han ikke skænkede hendes Udsagn Tiltro, et Indtryk, som ikke udviskedes, da han spurgte:

„Var der nogen, der saa Dem, naadige Frøken, da De gik ud i Slotsparken?"

„Jeg tror ikke. I Taarnet, hvor et af de Værelser, jeg benytter, ligger, findes der i Muren en Vindeltrappe, som kun jeg benytter, den fører ned til Haven, og i den Kant af Haven færdes sjælden nogen af Tjenerskabet."

„Jeg beder Tusinde Gange om Forladelse, naadige Frøken, om jeg skulde saare Dem, men Herr d'Ancel er Deres Ven fra Barndommen, Rygtet vil endogsaa vide, at der har været Tale om en Forbindelse mellem Dem og ham, fra i Dag er han Deres Svoger, og Alverden kender Deres ubegrænsede Kærlighed til Deres Søster — under disse Omstændigheder vil De kunne forstaa, at Deres Udtalelse trænger til Bestyrkelse, og derfor maa jeg fordre en saadan Bestyrkelse, et Bevis, selv om det tilsyneladende er nok saa ubetydeligt."

I dette Øjeblik hørtes Edmées glade Stemme kalde: „Robert — Robert!" Martha og begge Herrerne vekslede et forskrækket Blik, aabenbart alle tre betagne af den samme Tanke om, hvor hurtigt den jublende Glæde skulde blive forandret til Fortvivlelse.

Iført et smagfuldt, mørkeblaat Kostume traadte Edmée rejsefærdig ind i Stuen.

„Naa, min Herr Gemal, er det min Pligt at opsøge Dem? Man kunde tro, at det var mig, som vilde bortføre Dem! Naa, Spøg til Side, sig mig, om jeg med den lille Kapothat ser ud som en ung Frue?" Nu først opdagede hun Prokurørens Nærværelse, da hendes Opmærksomhed hidtil havde været optaget af at knappe de lange Handsker. „Ah, det er sandt, man har sagt mig, at der var kommen en Ven efter Festens Slutning, men Lykønskninger ere altid velkomne, min Herre, selv om de komme lidt bagefter!"

Da ingen af de tilstedeværende tre Personer gjorde Mine til at bryde Tavsheden, slog hun pludselig over i en anden Toneart, efter at have klynget sig til sin Mands Arm, og udbrød:

„Her gaar noget aparte for sig, hvad er det? Jeg har Ret til at forlange at faa det at vide, jeg er ikke noget Barn længere!"

Prokurøren gjorde nu et Skridt frem, saa han kom til at dække Marthas Skikkelse.

„Naadige Frue, jeg er fortvivlet over, at jeg maa bringe Forstyrrelse, men jeg maatte aldeles nødvendigt rette nogle Spørgsmaal til Herr Baronen vedrørende Mordet paa Kaptajn Bertrand."

„Aa, ikke andet!" udbrød Edmée og begyndte at forvinde sin Angst. „Saa har man vel opdaget Morderen? Der er noget uhyggeligt ved de hemmelighedsfulde Forbrydelser, hvis Ophavs-

mænd ikke blive udsundne. Jeg antager, at min Mand allerede har givet sine Forklaringer, saa vi kunne komme af Sted. Vognen er for Døren, og vi risikere at komme for sent til Toget, hvis vi ikke skynde os lidt."

„Tillader Fruen, at jeg ogsaa maa gøre Dem et Par Spørgsmaal?"

„Ja vist, men De maa være belavet paa, at jeg ikke har meget at udsige."

„Paa den Dag, Mordet blev begaaet, ventede De at træffe Herr d'Ancel i et Selskab?"

„Ja, men han kom ikke!"

„Ledsagede Deres Frøken Søster Dem til dette Selskab?"

„Nej, hun, den Stakkel, led af en heftig Migræne, og jeg forlod hende liggende paa Chaiselonguen. Da jeg kom tilbage igen, fandt jeg hende, som jeg havde forladt hende, hun sagde, hun havde sovet."

„Og De tror ikke, at hun kan være gaaet ud at spadsere den Dag?"

„Ganske bestemt ikke! Hun kunde næsten ikke holde Hovedet oprejst, og hendes Migræneanfald pleje at være saa slemme, at hun næsten ikke kan røre sig."

„Men ikke desto mindre," indskød Martha med svag Stemme, „gik jeg dog den Dag ned i Parken."

„Nej virkelig? Hvorfor sagde du ikke et Ord derom?"

„Aa, jeg maa ikke have tænkt over det," stammede Martha.

Edmée saa fra den ene til den anden og følte atter en ubestemt Angst. Hun kom til at ryste og hviskede: „Robert, sig mig, hvad det er, der gaar for sig her; hvorfor rejse vi ikke? Vi ere nu gifte og skulle paa Bryllupsrejse til det Land, hvor Solen skinner varmere end her; her er koldt, jeg fryser, kan du mærke, hvor jeg ryster?"

Han forsøgte at smile til hende. For ham eksisterede ikke andet i Verden end dette dejlige Kvindeansigt; han havde kun een Tanke: at dæmpe hendes Angst og gøre hende rolig baade over for Fortiden og over for Fremtiden.

„Vængst dig ikke, du elskede, det drejer sig kun om en Misforstaaelse, som hurtig vil blive opklaret, men ikke desto mindre ser jeg mig dog nødsaget til at følge med den fremmede Herre for at afgive de ønskede Forklaringer angaaende Mordsagen."

„Men, hvad tænker du dog paa? Det er jo rent umuligt!

Det vil gøre os til Latter overalt! Du maa opsætte disse Forklaringer, til vi komme tilbage fra Rejsen!"

Med disse Ord slyngede hun, uden at bryde sig om, at der var Vidner til Stede, begge sine Arme om hans Hals, lige som for at sikre sig imod, at han forlod hende. Men nu begyndte Sagen at blive Prokurøren for pinlig, og han søgte derfor at gøre en Ende paa den hurtigst muligt.

„Naadige Frue, jeg beklager som sagt i høj Grad den Forstyrrelse, jeg maa forvolde. Hvad Sagen drejer sig om, er det, at man i Nærheden af Stedet, hvor Kaptajn Bertrand blev myrdet, desværre har fundet en Revolver, som Baron d'Ancel har genkendt som sin Ejendom, og hvorpaa Forbogstaverne til hans Navn ere indgraverede."

Edmée rystede stærkt, men hun slap ikke sit Tag om Roberts Hals, da hun svarede:

„Men hvad beviser det? Vi, Martha og jeg, have set, hvor let man gennem Vinduet kan bane sig Vej til min Mands Arbejdsværelse. En Landstryger maa have benyttet sig af denne Omstændighed og stjaalet Revolveren. De maa indrømme, at Sagen er ganske simpel og ligefrem, da De vel ikke vil beskylde min Mand for at have begaaet en Forbrydelse!"

Aengstelig ventede hun et Svar, men det kom ikke. Et Skrig af Angst undslap hende — nu endelig havde hun forstaaet det hele. Som Fange skulde Robert føres bort, i Stedet for at gaa paa Bryllupsrejse, den saa længselsfuldt ventede Rejse til Italien, de elskendes Paradis!

Blidt løsnede Robert sin unge Bruds Arme, der endnu omslyngede hans Hals, og sagde saa henvendt til Martha:

„Tag hende med Dem og sørg godt for min stakkels søde, lille Hustru! . . . Og endnu eet — forklar Moder Sagen og trøst hende med, at det hele nok ordner sig i Løbet af et Par Dage . . . Saa, Herr Prokurør," tilføjede han unaturlig rolig, „nu staar jeg til Deres Tjeneste!"

„Men jeg vil ikke . . . jeg vil ikke have det!" hulkede Edmée med en afværgende Bevægelse mod Martha, der vilde lægge hendes Arm i sin.

I det samme forlode Herrerne hurtig Salen.

Et heftigt Nervetilfælde gjorde Edmée næsten sanseløs, og Martha maatte først se at faa hende lidt beroliget, forinden hun

kunde tænke paa at trøste den stakkels Baronesse, der var aldeles forstyrret og ikke forstod en Smule af alt det, der gik for sig. Fuldstændig optaget af sine Pligter mod de to ulykkelige, fik hun slet ikke Tid til at tænke paa sig selv; først i en sen Nattetime, da Edmée endelig havde hulket sig i Søvn, kunde hun søge at gøre sig Regnskab over det, der var sket.

For at redde Robert havde hun røbet deres Sammenkomst, og man havde ikke troet hende; hendes Ord, der var hende ubrydelig helligt, havde ikke været nok, man forlangte Beviser — Beviser af hende!

Og hvor skulde hun finde saadanne? Hun var fuldstændig paa det rene med, at ingen kunde have set hende, da hun gik til Mødet, og at Stedet, hvor hun havde truffet Robert, hin Dag havde været saa ensomt som altid.

„Ak, min Gud, hvor ofte begaa vi Mennesker ikke Uforsigtigheder, der veje sværere end Forbrydelser!" udbrød hun med et Suk. „Var Robert blot gaaet til Selskabet hos Amerikanerinderne, som Edmée havde ønsket, saa vilde ingen være faldet paa at rette nogen Mistanke mod ham!"

Rastløs gik hun frem og tilbage i Værelset uden at ofre Søvnen, som hun saa haardt kunde trænge til, en Tanke. Pludselig standsede hendes Blik et Øjeblik ved Skrivebordet, og en Tanke slog ned i hende som et Lyn, en Tanke, der fik hende til med et Ryk at standse sin rastløse Gang. Prokurorens Ord klang med grusom Tydelighed i hendes Ører: „Et Bevis, selv om det tilsyneladende er nok saa ubetydeligt." —

Det Bevis var jo til Stede, indelukket i hendes Skrivebord. Hun vaklede og sank i Knæ, medens hun atter og atter ude af sig selv hviskede: „Nej, nej . . . Gud i Himlen, Du ved, at jeg ikke kan gøre det . . aldrig, aldrig vil kunne gøre det!"

Trettende Kapitel.

Efter Glæden fulgte Sorg, efter den lystige Uro Dødsstilhed.

Edmée, der følte sig saa usel og elendig, laa til Sengs. Hun vilde hverken tale med nogen eller tage Næring til sig. Hendes Smerte var en ejendommelig Blanding af nervøs Pirrelighed og en uklar Følelse af Vrede.

Baronesse d'Ancel, som af Frygt for den Ensomhed, der ventede hende hjemme, var bleven paa Slottet, syntes ude af Stand til at foretage sig noget som helst og tilbragte sin Tid afvekslende med Graad og Bøn.

Saa hurtigt, som det paa nogen Maade var hende muligt at tage hjemmefra, kørte Martha over til sin gamle Ven, Markis'en, der tog imod hende med den største Venlighed og Hjertelighed.

„Ja, kære Herr Markis, jeg ved, at De nærer den største Deltagelse for os i vor Ulykke, men jeg trænger til mere end Medlidenhed. De har sagt mig, at jeg kan regne paa Deres Hjælp, og det gør jeg nu. Vi paa Slottet ere kun et Par svage hjælpeløse Kvinder, der ikke have Forstand paa den pinlige Sag, der er falden ned over os. Vil De ikke tage Sagen i Deres Haand og optræde, som om De var vor Slægtning? Forsvar den stakkels Roberts Ære, som man beskylder for en saa skrækkelig Forbrydelse. Vi maa frelse ham, vi maa . . ."

„Søg at fatte Dem og blive rolig, kære Barn. Ingen Domstol fælder en Dom paa tom Sladder eller et fundet Vaaben. Havde Robert virkelig begaaet Forbrydelsen, vilde hans første Tanke have været at rense Revolveren omhyggeligt og at lægge den paa sin Plads igen."

„Man vil altsaa slippe ham fri — godt! Men hvis den virkelige Forbryder ikke bliver opdaget, eller hvis der ikke bliver tilvejebragt fuldstændigt Bevis for Roberts Uskyldighed, vil han altid leve under Trykket af den skrækkelige Anklage, og den eller den vil kunne henkaste et: 'Hvem ved! . . .' og det maa ikke kunne ske. Robert maa gaa ud af Undersøgelsen med hævet Pande! For ham ligger et Liv fuldt af nyttigt Arbejde og Haab om Lykke — skulde han straks føle sig hæmmet lige ved Begyndelsen af sin Løbebane og se sin Lykke formørket? Nej, det bør ikke være saaledes, det maa ikke stille sig saaledes!"

Markis'en overvejede et Øjeblik, saa tog han Uret frem og sagde:

„Der er akkurat Tid til, at jeg kan naa det først afgaaende Tog til Paris. Jeg tager med det for at opsøge en gammel, erfaren Ven, der kan anbefale mig en dygtig Advokat. Desuden vil jeg forsøge, om jeg kan udvirke en Tilladelse for Edmée og Baronesse d'Ancel til at besøge vor stakkels Ven. Det var vel det, De ønskede af mig?"

„Ja, Tak, Tusind Tak for Deres Godhed. Men først og fremmest beder jeg Dem se at udvirke, at de nødvendige Efterforskninger for at opdage Gerningsmanden foretages. Jeg behøver vel ikke at sige, at intet Pengeoffer er os for stort?"

„Det er og maa blive Rettens Sag, Martha, og jeg vil ikke fordølge for Dem, at jeg i saa Henseende kun har ringe Haab om et gunstigt Udfald. Efterforskningerne have allerede for længe siden vist sig resultatløse, og Tiden løber ustandselig. Mellem Mordet og Opdagelsen forløb seksten til atten Timer — Havre ligger ikke langt herfra, og fra dens Havn afgaa daglig mange Skibe — endelig var Morderen velforsynet med Penge, da han jo udplyndrede sit Offer. Sagen er omtrent lige saa vanskelig som det at finde en Naal i en Høstak. Nej, vi kunne kun sætte vort Haab til et dygtigt Advokatforsvar og til Deres Svogers pletfri Fortid."

Markis'en sagde nu Farvel til sin unge Veninde, da han ikke kunde vente længere, hvis han i rette Tid skulde naa Toget, og Martha kørte hjem. Hun havde nu gjort, hvad der var muligt at gøre; nu gjaldt det kun om taalmodig at vente og søge at sætte Mod i de andre. Hvor gerne havde hun ikke personlig handlet og virket, om ikke for andet, saa for et Øjeblik at kunne glemme Tanken om et sidste Offer, som muligvis, maaske sandsynligt ventede hende.

Hun vovede ikke at aabne sin Dagbog, vovede ikke at tænke paa, hvad hun havde nedskrevet; fuldstændig sikker paa evig Hemmelighedelse havde hun i den udtalt sine hemmeligste Tanker, sin Kærlighed — den sorgblandede Kærlighed, som hun saa omhyggelig havde skjult for Alverden, og som nu maaske maatte aabenbares fuldtud. Til hvilken Nytte havde hun i Maaneder kæmpet for at bevare en Hemmelighed, som nu maaske skulde gives til Pris for et nysgerrigt Publikum? Edmée skulde erfare Sandheden, og Robert skulde faa at vide, at hun havde elsket ham og endnu stadig elskede ham! Nej, nej, det var umuligt, et saadant Offer kunde hun ikke bringe — ogsaa Sjælen har sin Skamfølelse!

Baron d'Ancels Fængsling vakte uhyre Opsigt. Det var en anklaget af fin, gammel Familie, en Mand, der allerede havde et Navn som lovende Videnskabsmand, og tillige fik Sagen ved de Omstændigheder, hvorunder Anholdelsen havde fundet Sted, et pikant Anstrøg. Aviserne kastede sig over dette Stof. De omtalte,

at den unge, nygifte Frue var Datter af en Skuespillerinde, der længe havde været Pariserpublikumets Yndling, og indflettede adskillige mere eller mindre sande Anekdoter i deres Meddelelser. Offerets Broder blev pludselig en vigtig Personlighed. Man udkastede en meget lidt sandhedstro, men saa meget mere rørende Skildring af ham, hvorefter han dybt bedrøvet begræd sin yngre Broders brat Død og tørstede efter Hævn og højlydt fordrede Retfærdighed. Herr Bertrand fandt sig sluttelig i den Rolle, Aviserne tillagde ham, og paastod, at han virkelig sørgede dybt over Broderen, og at han allerede efter sin første Samtale med Baron d'Ancel fik Mistanke om, at denne var Gerningsmand til Udaaden.

Paa Slottet holdt man kun faa Dagblade, og Martha havde helst skaffet disse til Side, men Edmée forlangte at se dem, bestilte andre, læste dem alle og arbejdede sig derved ind i en ubeskrivelig Vrede og Harme. Men da saa Aviserne hørte op med at tale om Sagen for ikke at svække Interessen for den kommende offentlige Retsforhandling, var denne Tavshed hende næsten pinligere, og hun klagede over ikke at faa noget at høre om det, der foregik, og mente halsstarrig, at den gamle Markis ikke havde forstaaet at gribe Sagen rigtig an.

De fire Damer paa Slottet — Fru d'Ancel forlængede stadig Opholdet der — tænkte ikke paa og talte ikke om andet end Roberts forestaaende Proces. Venner og Bekendte strømmede til for at tilbyde deres Tjeneste eller i det mindste give deres Deltagelse Udtryk. Sagen blev saa grundig drøftet og belyst fra alle Sider, saa at man ikke længere som i de første Dage følte sig saaret ved et kejtet Udtryk for Deltagelse eller Nysgerrighed. Man vænner sig til alt, og efterhaanden gik Livet sin vante, stilfærdige Gang paa Slottet. En forlængst lovet, men endnu ikke indløbet Tilladelse til at besøge den fængslede, ventedes med Længsel.

Lidt efter lidt udtyndedes Vennekredsen, de tilrejsende sagde Farvel til Sommeropholdet, og det kølige Efteraarsvejr fik Beboerne paa Nabogaardene til at ty ind til deres Vinterlejligheder i Paris.

En Dag udbrød Edmée pludselig efter længe i Tavshed at have syet paa et Broderi:

„Jeg har aldrig forstaaet, Martha, hvorledes du kunde sige

til Prokurøren, at du den Dag, Mordet blev begaaet, og du var saa daarlig, gik en Tur i Parken!"

Martha kom til at ryste ved dette Udbrud. Længe havde hun været fattet paa, at Spørgsmaalet vilde komme, men tilsidst havde hun haabet, at Edmée havde glemt dette Tilfælde, som maatte være hende uforstaaeligt; men hun havde i hvert Fald været paa det rene med i paakommende Tilfælde at ville sige Sandheden, i det mindste en Del af Sandheden, som jo engang vilde komme for Dagens Lys.

Efter en kort Tavshed svarede hun i en alvorlig Tone:

„Jeg var virkelig gaaet ned i Parken . . ."

„Naa, vel. Men af hvilken Grund kunde det interessere Prokurøren, om du havde været i Parken eller ikke?"

Martha var bleven saa aandeagtig bleg, at de tre Damer betragtede hende med stigende Forbavselse.

„Hør mig, Edmée. Jeg vilde ikke fortælle dig noget om denne Udflugt, fordi jeg vidste, at du saa let falder paa at søge noget særligt bag ved de simpleste Begivenheder. Som enhver anden havde jeg ogsaa lagt Mærke til den store Interesse, Robert nærede for dig, og vilde tale med ham derom — jeg syntes, det var min Pligt. Jeg havde jo fra den Dag, du kom, lovet mig selv, at jeg vilde være en Moder for dig, og jeg tog mig den selvpaalagte Opgave meget alvorlig. Jeg havde aftalt med Robert, at vi skulde mødes i Parken, og i det Øjeblik, da Mordet blev udøvet, sade vi i alvorlig Samtale ved det gamle Stenkors."

Edmée for op fra Stolen og udbrød:

„Ja, men hvordan var det da muligt, hvorledes kunde man saa fængsle Robert, efter at du havde afgivet en saadan Erklæring?"

„Fordi Prokurøren ikke troede mig paa mit Ord, og du selv bestyrkede, uden at vide det, ham i hans Formening om, at jeg havde løjet for at redde Robert."

„Du har ogsaa løjet!"

„Nej, jeg har sagt den rene Sandhed!"

Edmée kunde nu ikke længere beherske sig. Højrød i Ansigtet, aandeløs og ubekymret om de krænkende Ord, som strømmede frem paa hendes Læber, udbrød hun lidenskabelig:

„Saa er du, du alene Skyld i al denne Elendighed! Tal ikke mere til mig om Mennesker, hvem Omsorg og Bekymring for

andre ligger mere paa Hjerte end Bekymring for ens eget Velfærd. Jeg trænger ikke til din Hjælp, jeg har længe forstaaet alene at styre mit Livs Skib. Uden din Indblanding vilde Robert have fulgt Fru Robinsons Indbydelse, hos hende vilde han være bleven set af saa mange Mennesker, at ingen vilde være falden paa at kunne anklage ham for dette Mord, og jeg vilde ikke have befundet mig i den latterlige Situation som nygift ikke at have en Ægtefælle!"

„Edmée!" raabte Martha bedrøvet og angst.

„Ja, det er sandt, det er, som jeg siger!" vedblev Edmée ophidset uden at agte paa Søsterens Afbrydelse. „Da jeg endnu var Barn, tog man mig engang med i et af Forstadsteatrene. I Stykket figurerede en nygift Kone, hvis Ægteskab af en eller anden Grund var bleven erklæret ugyldigt; i anden Akt saa man hende endnu i den hvide Brudedragt, men mellem Brudekransens Orangeblomster opdagede man nu flere Frugter, baade grønne og næsten helt modne Oranger, hvorover alle lo . . ."

„Jeg maa atter sige, at det er artige Ting, man lod Den se!" bemærkede Tante Relie halvhøjt.

„Det kan gerne være!" fortsatte Edmée i stigende Ophidselse „Men jeg begyndte hver Morgen at se min Brudekrans efter, om der ogsaa i den skulde vise sig grønne Frugter, og det ophidsede mig i den Grad, at jeg i Gaar kastede den i Ilden . . . Tjenestefolkene tiltale mig i Reglen med 'Frøken Edmée', og Bønderne forfølge mig med onde Blikke — kort sagt, min Stilling er baade latterlig og uudholdelig!"

Atter lød Tante Relies Hvisken gennem den pinlige Tavshed, der fulgte efter dette Udbrud:

„Denne Gang har Knuden faaet Naaleøjet til at briste midt over!"

„Stakkels lille Edmée," svarede Martha nu i en mild Tone, „naar du er bleven roligere, vil din Heftighed gøre dig ondt. Du vil sige ved dig selv, at det maa være frygtelig tungt for mig, at jeg med den bedste Hensigt af Verden er bleven den uskyldige Aarsag til en forfærdelig Ulykke."

„Ak, Martha, hvorfor sagde De det ikke straks!" udbrød Baronesse d'Ancel, der kun tænkte paa sin Søn. „Uden dette Hemmelighedskræmmeri vilde Deres Ord have været nok til at frelse min Søn!"

„Hvorfor? Hvorfor?" svarede Edmée i Stedet for Martha.

„Hvem ved, om der ikke ligger en utilstaaet Kærlighed skjult bag denne Hemmelighed! Man har nylig saa smaat ladet mig forstaa, at man her paa Egnen tidligere almindeligt troede, at Robert og hun vilde blive et Parti!"

Nu rejste Martha sig stolt:

„Jeg fortjener ikke dine Fornærmelser og vil ikke længere taale dem!"

Hun var bleg som Døden, og trods sin stolte, værdige Holdning kunde hun ikke skjule, hvor meget hun led.

Ved dette Syn skammede Edmée sig endelig:

„Jeg beder om Forladelse, Martha! . . . Hvis du vidste, hvor grænseløs ulykkelig jeg er!"

Dette Udbrud brød straks Marthas Stolthed.

„Stakkels Barn," svarede hun under en kærlig Omfavnelse, „jeg lider mere ved din Sorg end under min egen Smerte."

En længere Tavshed opstod, og Underholdningen vilde ikke rigtig komme i Gang igen.

„Jeg har et Forslag at gøre," sagde Baronesse d'Ancel endelig. „Jeg tager endnu i Dag hjem, hvor min Nærværelse ikke længere kan undværes, men jeg er bange for Ensomheden. Hvis Edmée vilde følge med, kunde hun være i sin Mands Hjem, som hun engang ogsaa vil kunne kalde sit. Jeg skal ogsaa sørge for," tilføjede hun med et svagt Smil, „at Tjenestefolkene ikke kalde hende 'Frøken Edmée'. Martha bliver jo ikke ene af den Grund, og med sin sædvanlige Godhed og Offervillighed vil hun nok for en Tid overlade mig sin lille Søster, ikke sandt, Martha, det vil De nok?"

Forslaget vandt Bifald, og denne Løsning bevirkede straks en Forandring i Edmées Opførsel. Hun bestræbte sig for at gøre sin Uret god igen, var om og indsmigrende mod Martha, ikke blot fordi hun virkelig angrede sin Heftighed, men ogsaa fordi hun i sit Indre var glad over for en Tid at komme til nye Omgivelser.

Da Lyden af den bortrullende Vogn havde tabt sig, satte Martha sig paa en Taburet ved Siden af Tanten og lagde, som hun saa tit som Barn havde gjort, sit stakkels, trætte Hoved i hendes Skød. Den fuldkomne Stilhed udøvede en beroligende Virkning paa hende, og det var hende ligefrem velgørende at mærke, at Tante Relie kærtegnende lod sin Haand glide hen over hendes Haar; nu følte hun, at hun kunde tale eller tie efter

Behag, og at hun ikke længere var nødt til at beherske sine Stemninger.

Efter at de begge længe havde tiet, bøjede Tante Relie sig ned over Martha og hviskede i en uendelig blød Tone:

„Min lille, kære Martha, hvor kunde jeg dog være saa blind . . . Du elskede ham og har afstaaet ham til Edmée!"

Martha havde ikke Kraft til at sige hende imod. Hun længtes efter at kunne græde, saadan rigtig græde ud, men allerede for længe siden var hendes Taarers Kilde udtømt. Tantens moderlige Ømhed og hendes sagte tilhviskede Trosteord gjorde hende godt og virkede beroligende.

Pludselig udbrød Fru Despois ganske uvilkaarlig: „Sagde jeg ikke straks, at med Skuespillerindens Datter vilde Ulykken træde ind over vor Dørtærskel!"

Fjortende Kapitel.

Tiden for Retsforhandlingen, der var fastsat til Begyndelsen af December, rykkede nærmere og nærmere, og den virkelige Morder var og blev uopdaget.

Baronesse d'Ancel og Edmée havde faaet Tilladelsen til at besøge den fængslede, og de vendte efter hvert Besøg roligere og mere forhaabningsfulde tilbage. Robert syntes saa sikker paa et heldigt Udfald og talte saa afgjort om den nærforestaaende Rejse til Italien, at hans Tillidsfuldhed smittede begge Damerne.

Under Edmées Ophold hos Svigermoderen forandredes Forholdet mellem Martha og hende lidt, man kunde næsten sige, det var bleven lidt spændt, men ikke desto mindre mødtes de altid i Kærlighed, naar de saas, og Edmée brugte alle sine Kunster, for at alt atter kunde blive mellem dem, som det havde været, før den ulykkelige Katastrofe indtraf, fordi hun stadig væk følte den samme Trang til at blive forgudet, hvorsomhelst hun opholdt sig, paa Slottet, naar hun var der, og hos Svigermoderen, naar hun var der.

Eftersom Tiden gik, havde Edmée saa temmelig genfundet sin gamle Munterhed og Livlighed; Livslysten pulserede saa mægtigt i hende, at Bedrøvelse og Fortvivlelse ikke ret længe kunde beholde Overhaand hos hende. Og forøvrigt er Munterhed jo en

Egenskab, der mere er afhængig af ens Temperament end af ydre Omstændigheder.

Da Martha første Gang hørte hendes muntre Latter, skar det hende i Hjertet; det stod for hende, som om denne Latters Ekko maatte finde Genlyd inden for Fængslets Mure. Fru Despois, som nu igen var fuldkommen beherskет af sin oprindelige Uvilje mod Edmée, tænkte ved sig selv: „Ja, ja, hun var bedaarende, saa længe Marthas Kærlighed var hende om at gøre, den, hun saa snildt forstod at faa til at udfolde sig. Men hvad skal hun nu benytte den til? Hun har fravristet Martha den Mand, til hvem hendes Hu stod, og behøver os nu ikke mere. Men hun vil dog holde sig en Bagdør aaben; som Naboer og Slægtninge ere vi ikke til at kimse ad, og saadanne Forbindelser bryder man klogelig nok ikke helt. Den sande Hjertelighed er derimod borte, død for bestandig. Og saa at maatte sige sig selv, at Martha lider derved, at hun trods alt elsker denne Søster over al Maade! . . . Forlanges det, at hun skulde bringe Offeret en Gang til, saa vilde hun bringe det, og vilde man paalægge hende et endnu smerteligere Offer, saa vilde hun ogsaa tage den Byrde paa sig!"

Hun anede ikke, den gode Tante, at hun havde udtalt et profetisk Ord. Med Martha havde hun ikke talt yderligere om hendes skjulte Kærlighed, og denne opmuntrede heller ikke dertil, da enhver Hentydning til den vilde have været hende pinlig.

Martha haabede stadig, at Morderen maatte blive opdaget, saa at hun kunde blive forskaanet for at bringe det sidste, det tungeste Offer. Flere Gange troede man at være paa det rigtige Spor, men hver Gang glippede det, saa der egentlig ikke var nogen anden Grund til at opretholde Haabet om et heldigt Udfald tilsidst end den almindelige Erfaringssætning, at en Forbryder sjælden bliver staaende ved en enkelt Forbrydelse, men begaar en ny, som opdages, og at en saadan anden Forbrydelses Opdagelse ofte medfører Opklaring over den først begaaede.

Takket være sin gamle Ven Markis'en af St. Pierre, blev Martha stadig holdt à jour med Undersøgelsens Gang, men de mange Skuffelser, hun led ved det, hun hørte, rystede hendes Sundhed alvorligt, og Modsætningen mellem hendes blege, forgræmte Træk og Søsterens blomstrende Ansigt var sælsom nok.

I Løbet af det første Par Uger havde Edmée faaet sin gode

Appetit tilbage, og hun saa rolig Processens Udfald i Møde og traf alle Forberedelser med et længere Ophold i Syden for Øje.

Endelig var Tiden saa langt fremrykket, at Dagen for Retsforhandlingens Afholdelse var kommen. Ingen Opdagelse var sket, og den almindelige Stemning var imod den fornemme anklagede.

Et af de største Hovedstadsblade, der var bekendt for den Strenghed, hvormed det altid optraadte mod enhver forudfattet Dom, offentliggjorde en meget opsigtsvækkende Oversigt over „Afføren: Bertrand—d'Ancel", som gjorde en nedslaaende Virkning paa alle Roberts Venner. Den dygtigt og skarpsindigt skrevne Artikel gav detaillerede Oplysninger om de to Skolekammeraters Ungdomstid, om deres hyppige Skænderier og om den instinktmæssige Aversion, der var gensidig, og den fremhævede de to unge Mænds Medbejlen, der straks havde antaget en heftig og lidenskabelig Karakter.

Ethvert Medlem af Juryen, som læste denne Artikel, maatte sige sig selv, at Manden, i hvis Sag han skulde dømme, maatte være Bertrands Morder, en Morder, som man saa gerne ønskede at kunne frikende af Hensyn til hans Familie og sociale Stilling i Samfundet.

Først om Eftermiddagen læste Martha Artiklen, som gjorde hende fortvivlet. Da hun tidlig næste Dag skulde rejse til Caen, fordi hun var stævnet som Vidne i Sagen, var der ingen Tid at spilde; straks efter at hun havde læst Artiklen, tog hun Tøj paa og skyndte sig til sin gamle Ven og Raadgiver, Markis'en af St. Pierre, hvem hun fandt lænket til Stolen, da Gigten plagede ham.

„Jeg ved, hvorfor De kommer," sagde han og bad hende tage Plads. „Jeg har læst Artiklen."

„Hvad kan der gøres?" spurgte Martha hurtig.

„Vi kunne desværre ikke gøre noget," lød hans nedslaaende Svar. „Herr Bertrand har sat Himmel og Jord i Bevægelse, for, som han siger, at opnaa Retfærdighed, og understøttes af den Del af Pressen, der har taget hans Parti. Det lader til, at Robert maa være optraadt lidt hensynsløs og afvisende over for ham, da de mødtes efter den ulykkelige Begivenhed, og nu tror Mennesket, at det er hans hellige Pligt at faa Deres Svoger dømt. Han er en frygtelig Modstander, og vi have i Troen paa Roberts Uskyldighed stolet for fast paa, at man ikke vilde anse de

foreliggende Bevisdata, der tale imod ham, tilstrækkelige til at dømme ham. At der notorisk en Tid lang foregik en Svingning i den offentlige Mening til Gunst for Robert, bestyrkede os i denne Tro, men desværre er der nu sket en modsat Svingning, saa det overvejende Flertal tror ham skyldig. Men jeg har fuld Tillid til vor Advokat; jeg er overbevist om, at hans Forsvarstale vil blive et Mesterværk."

„Men har man slet ikke opdaget noget, ikke det allermindste?"

„Nej, Martha, intet! De klamrer Dem forgæves til dette Haab. Nu have vi naaet Dagen før Retsforhandlingen, og i det sidste Døgn er der ikke sket nogen Anholdelse."

„Men — man har dog Eksempler paa, at den skyldige i sidste Øjeblik har meldt sig, for ikke at lade en uskyldig blive dømt . . ."

„I Romanerne, ja, men i det virkelige Liv . . . Tror De virkelig, at en elendig Rovmorder, som fra et sikkert Skjul skyder sit Offer ned, vil være i Stand til en saa heroisk Handling? Jeg tror det ikke . . . Men jeg imødeser rolig Udfaldet. Efter at have hørt et dygtigt Forsvar vil Juryen i Henhold til det saa lidt tyngende Bevismateriale frikende Robert. De maa se at blive rolig, Martha, og skaane Dem, Deres Sundhed er rystet, De er ikke stærk, og Dagen i Morgen vil blive Dem en frygtelig tung Dag."

„Ja, frygtelig tung!" sukkede Martha.

„Og jeg kan ikke engang ledsage Dem — den fordømte Gigt holder mig bunden."

Martha svarede kun med en afværgende Haandbevægelse; hun ønskede netop at tage af Sted alene og havde endogsaa modstaaet Tante Relies indstændige Bøn om at maatte ledsage hende. Ganske optaget af sin fikse Idé, sagde hun, hvad hun saa ofte havde sagt ved sig selv:

„Frikendt eller ikke — denne Anklage vil dog bestandig hvile over ham, hvis ikke . . ."

„Aa hvad!" udbrød Markis'en lidt utaalmodig. „Robert vil gaa paa Rejser, og — man glemmer hurtigt i vor Tid!"

Martha rejste sig for at sige Farvel.

„De har været meget, meget god imod mig, Herr Markis," sagde hun. „Det skal jeg aldrig glemme!"

Den gamle Herre greb hendes Haand og beholdt den et Øjeblik.

„Mod, Martha, Mod!“ sagde han. „De skal i det mindste ikke være prisgivet de andre Vidners Nysgerrighed. Retten nærer den største Deltagelse og Højagtelse for Dem, og jeg har — med noget Besvær — opnaaet, at De faar et Værelse for Dem selv, indtil De skal optræde som Vidne.“

Martha takkede mekanisk, alle de ydre Omstændigheder for hendes Optræden i Retten var hende aldeles ligegyldige.

Da hun atter stod i det frie, gennemisnede Kulden hende, og hun angrede, at hun ikke havde forlangt Vognen til sin Udflugt — hun maatte jo ikke blive syg. Trods sin Svaghed og Sorg kunde hun ikke lade være at lægge Mærke til Skønheden ved Landskabet, der laa udbredt for hende. Vintersolen brød for et Øjeblik gennem Skylaget og fik de med Rim dækkede nøgne Grene til at glimre som Krystal.

Kirkedøren stod aaben, og Martha gik ind i Kirken. Der var tyst og stille i det lille, kun halvlyse Kirkerum. Martha knælede og forsøgte at bede, men hun kunde ikke finde Ord; det forfærdelige Offer, som forlangtes af hende, fremtraadte med en saadan Skarphed for hende, at hun følte det som en Forsmag paa Døden. Det blev hende klart, at hun til dette Øjeblik ikke for fuldt Alvor havde troet, at Offeret virkelig maatte bringes, men meget mere havde næret det Haab, at et eller andet — hun vidste ikke hvad — i sidste Øjeblik vilde befri hende, saa at hendes ulykkelige Kærlighed, som hun i klagende Ord havde betroet sin Dagbog, ikke blev prisgivet Offentligheden, saa at hendes Offer, hendes Kærlighed for og hendes Bedømmelse af Søsteren ikke blev kritiseret og betragtet fra alle Sider, saa at Robert fremfor alt ikke erfarede noget . . .

Flere end een Gang var hun i febrilsk Ophidselse om Natten staaet op med den Hensigt at brænde sin Dagbog, for ved dens Tilintetgørelse at blive sparet for at bringe Offeret. Saa behøvede hun kun at sige Sandheden, at hun havde aftalt et Møde med Robert og i det Øjeblik, Mordet blev begaaet, været sammen med ham i Parken. Vilde man ikke skænke hendes Udsagn fuld Tiltro, maatte det dog altid have nogen Vægt. Hun vilde give sig til Pris derved, hendes Rygte kunde lide derved, og mange kunde, som Edmée, spørge: „Hvortil denne Hemmelighedsfuldhed, hvad skjuler sig bag den?“

Og dog havde hun ikke brændt Bogen — den var til Stede

og skulde bruges som Bevis, hvor meget end hele hendes Natur satte sig herimod . . .

Martha glemte, hvor hun var, og hvorfor hun var kommen, i denne Kamp mellem modstridende Følelser i hendes Indre. Saa mærkede hun pludselig, at en Haand med et let Tryk lagde sig paa hendes Skulder. Hun saa op, den gamle Præst, der nogle Minutter havde iagttaget hende, stod ved Siden af hende og sagde:

„De føler Dem meget ulykkelig, kære Barn!"

„Ja, Herr Pastor, meget ulykkelig!" svarede hun i en saa smertelig Tone, at han følte sig dybt rørt.

„Betro mig Deres Sorg, det vil lette Dem. Jeg ved saa vist, at det ikke alene er Angst for Udfaldet af den ulykkelige Sag, som piner Dem; De maa bære paa en anden Sorg. Jeg er Præst, og det er mit helligste Kald at trøste og bistaa dem, der lide og pines."

Martha rystede paa Hovedet.

„Præsten kan intet gøre for mig, og jeg kan ikke tale. Jeg har en tung Pligt at opfylde, og jeg spørger mig selv, om jeg kan opfylde den."

„Lad den end være nok saa tung! De vil opfylde Pligten; jeg kender Dem!"

„Jeg ved ikke, om De kender mig, heller ikke, om jeg kender mig selv; jeg føler mig i Stand til at handle slet og — hvad der er værre — til at handle fejgt!"

„Det tror jeg ikke, det frygter jeg ikke for! Det er ikke Præsten, men den gamle Ven, der nu taler til Dem. Der kommer Øjeblikke for alle — for den gamle, svage, enfoldige Mand, som jeg, og for den rene, ædle, unge Pige, som De — hvor en Selvfornægtelsens Handling fordres af os. Om denne Handling forbliver skjult i Hjertet, eller om den foregaar for alles Øjne — Selvfornægtelse er og bliver Selvfornægtelse! I Svaghedens Stund er Hjælpen os nærmest. Tvivl ikke derom, Martha, jeg har aldrig tvivlet derom!"

Da Martha ikke svarede, fjernede han sig sagte, og da hun lidt efter saa op, saa hun ham med sænket Hoved knæle ved en Bedepult.

Den jævne, enfoldige Landsbypræst var ingen stor Aand, han var en „godmodig Gamling", som han kaldte sig selv, der elskede at leve i Fred med sig selv og andre, men han havde et troende, barnligt Gemyt og bad nu af sit fulde Hjerte for hende.

Ved dette Syn følte Martha en indre Fred; hvad der havde ophobet sig i hende af Haardhed og Ophidselse smeltede bort, og en mild Taarestrøm brød frem — de Taarer, som saa længe havde været nægtet hende.

Da hun endelig rejste sig, rystede hun ikke længere af Kulde. Solen var ved at forsvinde, da hun atter stod i det vinterlige Landskab, og hun fik en Følelse af, at dens sidste Straaler bleve sendte hende i Møde for at indgyde hende nyt Mod, ny Livskraft.

Femtende Kapitel.

I Caen var „Selskabet" ganske stolt af den „store Begivenhed", som skulde foregaa inden for dets Bys Mure. Af og til gæstedes den lille By vel af fremmede, især i Badesæsonen, som vilde aflægge et Besøg i den gamle, berømte Kirke, men som Regel laa den hen i uforstyrret provinsiel Søvn. Damerne havde ikke noget meget vekslende Stof at tale om, naar de traf sammen, men i de sidste tre Maaneder havde det været ganske anderledes. Med Lidenskab tog man Parti for eller imod Robert d'Ancel; de unge Pigers og de unge Koners Interesse var særlig rettet mod den nygifte unge Frue, som midt i sin Lykke, lige som hun stod i Begreb med at tiltræde Bryllupsrejsen, var bleven ramt saa haardt af Skæbnen. Processens Forløb og de glimrende Taler, som man ventede at faa at høre, drøftedes paa Forhaand, og man vidste, at Robert i Fængslet havde syslet med sit videnskabelige Arbejde saa roligt, som om han sad i sit eget Arbejdsværelse. I denne Omstændighed saa nogle en uskyldigs lette Samvittighed, andre en paatagen, kunstig Ro eller den udfordrende Sikkerhed hos den fornemme Mand, der er overbevist om, at han ikke hører til dem, som Retten fordømmer.

Da Retsforhandlingens Dag endelig var kommen, var Retssalen fyldt lige til Trængsel, ganske som ved en Førsteopførelse af et Sensation vækkende Teaterstykke, af et snakkende og gestikulerende Publikum, og det kneb for Rettens Præsident at skaffe den nødvendige Ro til Veje, da Dommerne, Advokaterne og de edfæstede Jurymedlemmer, tolv i Tallet, havde indfundet sig, og Retsforhandlingen paabegyndtes.

Robert d'Ancel, der saa rolig og fattet ud, var meget bleg;

han var bleven mager, og mørke Ringe under Øjnene fremhævede hans Bleghed. Han svarede klart og bestemt paa de Spørgsmaal, der rettedes til ham; først da Præsidenten fremsatte det Spørgsmaal, hvor han havde tilbragt Eftermiddagen den 29. Juli, tøvede han et Par Sekunder med Svaret.

„Jeg befandt mig ikke ganske vel og gik derfor ud for at foretage en Spadseretur."

„I hvilken Retning gik De?"

„Hen imod Côte Boissée."

„Var der nogen, der saa Dem gaa hjemmefra?"

„Jeg tror ikke, Herr Præsident. I hvert Fald saa jeg ingen. Beliggenheden af min Moders Ejendom er Retten velbekendt, da den nøje blev undersøgt den Dag, jeg blev afhørt. Vinduerne i mit Arbejdsværelse sidde saa lavt, at jeg efter en Vane fra Drengeaarene jævnlig springer ud gennem Vinduet for at komme i Haven i Stedet for at benytte den mere regelmæssige Vej gennem Havestuedøren. I den Del af Haven, hvortil mit Værelse vender ud, en træbevokset Skrænt, hvorfra man i faa Minutter naar Skoven, kommer Gartnerpersonalet kun sjælden og det øvrige Tjenerskab endnu sjældnere."

„Antager De, at Morderen har benyttet den af Dem beskrevne Vej for at sætte sig i Besiddelse af Deres Revolver?"

„Ja, det anser jeg for det sandsynligste."

„Og i hele to Maaneder skulde det ikke være faldet Dem ind at aabne Etuiet, hvori Vaabnet plejede at ligge, eller blot at tage det i Haanden, hvorved De paa Grund af Letheden maatte have bemærket, at det var tomt?"

„Nej, Herr Præsident, det er virkelig ikke faldet mig ind. Jeg har ikke selv anskaffet Vaabnet, min Moder saa en Betryggelse i at forære mig det og vide mig i Besiddelse af det, men jeg fandt denne Forsigtighedsforanstaltning aldeles overflødig, da der altid har herskt Sikkerhed og god offentlig Orden paa Egnen."

„Den Dag, Forbrydelsen blev begaaet, ventede man Dem i et Selskab?"

„Ja, Herr Præsident!"

„Men endskønt Froken Edmée Levasseur, for hvem De allerede den Gang interesserede Dem meget, deltog i Selskabet, indfandt De Dem dog ikke — af hvilken Grund?"

„Fordi jeg — som jeg allerede har sagt — følte mig mindre vel oplagt og søgte Ensomhed."

Forhøret fortsattes, og den anklagede besvarede med samme Ro de stillede Spørgsmaal. Forspillet og Indledningen til Stykket var ikke meget effektfuld, Publikum havde ventet sig noget bedre.

Meningerne vare delte. Damernes Dom faldt overvejende ud til Fordel for den unge Mand, der saa saa dannet og saa god ud. Herrerne, særlig de, der sværmede for, at alle skulde være lige, bebrejdede ham hans Titel og hans fornemme, utvungne Manerer; efter deres Mening tog den anklagede det let med de Beviser, der forelaa imod ham, og som vilde have været mere end tilstrækkelige, hvis Sagen havde drejet sig om „en stakkels Djævel"s Fordømmelse.

Da Præsidenten spurgte den anklagede om hans Forhold til den myrdede, svarede Robert uden Betænkning:

„Forholdet mellem Georg Bertrand og mig var saaledes, som det ofte er mellem et Par Klassekammerater, at vi kappedes om den øverste Plads; nogen virkelig Sympati eksisterede ikke mellem os, og dog udøvede Karakterforskellen mellem os en vis gensidig Tiltrækning. Vi disputerede gerne, skønt vi paa Forhaand vidste, at enhver vilde blive ved sit, men Stridsspørgsmaalene bleve sjældent helt udtømte, fordi Bertrand ikke kunde taale stærk Modsigelse, og jeg ikke yndede Strid; ikke desto mindre var det i Reglen, for ikke at sige altid, ham, der begyndte paany."

„Heraf synes at fremgaa," bemærkede Præsidenten, „at Bertrand følte sig mere tiltrukken af Dem, end De af ham."

„Muligvis — medens vi endnu vare Drenge, ganske sikkert. Men Venskabet forandrede sig, da vi bleve Medbejlere, i det mindste paa hans Side, hurtigt til Had."

„Rygtet vil vide, at Hadet var gensidigt."

„Ikke ganske; jeg bedømte maaske Bertrand noget for strengt, men min Uvilje gik ikke saa vidt, at jeg har hadet ham."

„Ikke desto mindre har De indrømmet, at De søgte en Lejlighed til at udfordre Kaptajnen."

„Det er ganske rigtigt, Herr Præsident. Tilsidst befandt vi os i en saadan Stilling, at jeg ikke saa nogen anden Udvej. Jeg søgte kun efter et Paaskud, for at Navnet paa den unge Dame, som nu er min Hustru, ikke skulde blive draget ind i vor Strid."

„Kaptajnen var en frygtet Modstander."

„Det ved jeg, Herr Præsident, og man har insinueret, at Frygt skulde have gjort mig til Morder, med andre Ord, man

har beskyldt mig for Fejghed. Men jeg vil spørge alle Mænd af Ære, alle Mænd, der staa paa samme Dannelsestrin som jeg — kan det være muligt?"

I Tonen, hvormed Robert sagde disse Ord, klang en saa overbevisende Sandhed og en saa oprigtig Indignation, at der gik en Bifaldsmumlen gennem Salen. Præsidenten fik den imidlertid hurtigt til at høre op, hvorefter han sluttede Afhøringen af den anklagede med den Bemærkning at han kun havde at svare paa de stillede Spørgsmaal kort og klart uden at appellere til Tilhørernes Følelser.

Herefter tog Vidnernes Afhøring sin Begyndelse.

Herr Bertrand, den myrdedes Broder, hvis Udsagn allerede vare vel kendte og kun lidt kunde bidrage til Sagens Opklaring, vakte stor Opmærksomhed. Han var en Mand paa omtrent fyrretyve Aar, mager, med gulladen Teint, et uroligt, stikkende Blik og utvivlsomt af en lignende voldsom og heftig Karakter som hans afdøde Broder. Hans Udsagn vare, skønt fremsatte i en maadeholden Form, stærkt anklagende mod Robert; de pegede bestemt i den Retning, at han ikke nærede nogen Tvivl om, at det var Robert, som havde begaaet Mordet.

Da det blev ham foreholdt, at han og Broderen ingenlunde havde staaet paa en hjertelig Fod med hinanden, modsagde han det ikke, men fremhævede stærkt, at det samme Blod flød i deres Aarer, og at dette Blod raabte om Hævn, og at han ikke vilde hvile, før der var sket Retfærdigheden Fyldest.

Indtil de mindste Enkeltheder beskrev han sin Ankomst til Egnen i den sørgelige Anledning.

„Jeg havde hidtil," sagde han, „i Baron d'Ancel kun set min Broders mangeaarige Kammerat. Han telegraferede til mig og var den eneste, der kunde gøre det, fordi han kendte min Adresse fra den Tid, han af og til havde besøgt mig sammen med min Broder. Da jeg kom efter Telegrammet, gik jeg ham derfor i Møde med udstrakt Haand som en gammel Bekendt, men han syntes ikke at se den og besvarede min Hilsen paa den Maade, hvorpaa man hilser en ganske fremmed Person. Han forekom mig tankefuld, alvorlig og meget pinlig berørt ved de til ham stillede Spørgsmaal. Dette var mig paafaldende. Jeg havde i Forvejen hørt, at min Broder og han gjorde Kur til den samme unge Dame, og at Vægtskaalen bevægede sig til min Broders Fordel. Georg var trods sit noget raa Væsen vant til at gøre Lykke hos

Damerne, han forstod meget godt at lægge en Dæmper paa sig, naar han var forelsket, og den Mildhed og Blødhed, der saa kunde være udbredt over ham, havde noget bedaarende ved sig i Sammenligning med Strengheden og Voldsomheden, som ellers karakteriserede ham . . . I det Øjeblik, da Herr d'Ancel vægrede sig ved at række mig Haanden, fik jeg straks Indtrykket af, at han ikke stod fremmed over for min Broders Død."

„Men De ytrede den Gang intet derom," indførte Præsidenten.

„Hvor kunde jeg det, Herr Præsident! Baronen, der jo er vel kendt og afholdt i hele Egnen, forekom mig ganske uangribelig. Og hvad havde jeg kunnet fremføre som Bevis imod ham? Intet! Og saa tav jeg. Men jo mere jeg tænkte over den sørgelige Begivenhed, desto mere kom jeg til Overbevisning om, at mit første Indtryk ikke havde skuffet mig. Min Broder, der jo var ganske fremmed paa Egnen, kunde ikke have nogen Fjende der. Selv om han skulde have haft et Ordskifte med en eller anden, var det dog ikke til at antage, at det kunde afføde et uforsonligt Had. At Herr d'Ancel var lidenskabeligt forelsket, ere alle enige om; det var en Forelskelse hos en Mand, der ikke havde nydt sin Ungdom endnu, det voldsomme Udbrud af en Lidenskab, der grænsede nær til Forrykthed . . . Og saasnart han saa sig befriet for sin farlige Medbejler og altsaa kunde optræde som den eneste Bejler til Frøken Levasseur, forandredes hans Væsen pludseligt. Han skjulte ikke sin Glæde, tænkte slet ikke derpaa, han optraadte som en Triumfator i den Grad, at Kontrasten i Sammenligning med hans tidligere Optræden var enhver paafaldende . . . Da Efterretningen om hans Anholdelse naaede mig, blev jeg aldeles ikke forbavset, det stod for mig, som om jeg siden den Dag, jeg saa ham staa ved min Broders Lig, ikke havde ventet paa noget andet!"

Efter Herr Bertrand kom Turen til Jean Benoit at blive afhørt som Vidne, og Sagen begyndte nu at blive „underholdende". Jeans Ydre talte ikke ret meget til hans Fordel. Hans Pande var lav, Munden dyrisk; han syntes opblæst af Vigtighed og havde gjort et omhyggeligt Toilette. I Begyndelsen udtalte han sig forsigtigt og valgte aabenbart sine Ord, men senere lod han sig rive hen i Overbevisningen om, at den hele Forsamling med spændt Interesse hørte paa ham. Da Afhøringen begyndte at dreje sig om, hvad der var forefaldet under Frokosten ved Virginiekilden, sagde Præsidenten:

„De har paastaaet at have lagt Mærke til, at der opstod en heftig Ordveksling mellem den anklagede og den myrdede — fastholder De Deres Udsagn?"

„Ja, Herr Præsident. Vi, et Par Kolleger og jeg, vare ved at bringe Frokostkurvene til Vognen, men i det Øjeblik var jeg tilfældig alene, og da jeg er noget tunghør, listede jeg mig saa nær som muligt hen til Herrerne."

„De har nok den Vane at lytte ved Dørene?"

„Ikke ved Dørene, Herr Præsident, for der bliver man saa let opdaget, men jeg indrømmer, at jeg er nysgerrig anlagt af Naturen, og at jeg i det foreliggende Tilfælde nok kunde lide at være rigtig underrettet om, hvorledes Sagerne egentlig stode."

„Hvad mener De med det?"

„Jo, det skal jeg sige. Paa Landet har man saa lidt at more sig med, og i Folkestuen blev der derfor talt saa meget om, hvad det skulde blive til paa Slottet. Hver holdt paa sin Kandidat. Jeg holdt paa Kaptajnen, fordi Frøken Edmée i Begyndelsen syntes at opmuntre ham meget og desuden . . ."

„Naa, gaa videre!"

„Og desuden, Herr Præsident, mente velunderrettede Folk paa Egnen, at Herr Baronen vilde gifte sig med den ældre, ikke med den yngre Søster — kort og godt, Sagen interesserede mig, og jeg søgte at erfare saa meget som muligt om den. Jeg kom først til, da Uenigheden var ved at blive afsluttet, men jeg paastaar, at jeg hørte Trusler blive udtalte."

„Fra Herr d'Ancels Side?"

„Begge Herrerne vare stærkt ophidsede og talte i Munden paa hinanden. Saa skyndte Kaptajnen sig saa hurtigt bort, at jeg næppe nok fik Tid til at gemme mig bag et af de tykke Træer."

„Paa Grund af Deres Sladder om Mordet blev De afskediget af Deres Tjeneste. De gik rundt den Gang og sagde, uden at have noget som helst Bevis, til hvem, der vilde høre paa Dem, at den skyldige ikke var nogen anden end Baron d'Ancel."

„Jeg var vis derpaa . . . og hvad min Afskedigelse angaar, saa var den naadige Frue en Udlænding, og jeg havde faaet nok af at tjene paa et Sted, hvor man ikke forstod et Ord af alt det, der blev sagt, medens man gik og gjorde Opvartning. Jeg havde lagt et Par Skilling op, saa jeg ikke behøvede at være bange for Udkommet, medens jeg gik ledig en lille Tid, og inden en Uge

var forløben, ansaa man i hele Omegnen Herr Baronen for Morderen."

„Bonden udleverede Dem den Revolver, han havde fundet?"

„Ja, det vil sige, Herr Præsident, jeg maatte give ham ti Francs for den. Men jeg fortrød ikke, at jeg var rykket ud med de Penge, for da jeg fik Revolveren rigtig set efter, saa opdagede jeg, at der stod R. A. indgraveret paa Skæftet. Jeg leverede den til Prokurøren i den Tro, at Brudgommen vilde blive afhentet af et Par Gendarmer umiddelbart før Brylluppet, men Prokurøren vilde det anderledes og tog selv til Slottet, for at der skulde ske saa lidt Opsigt som muligt."

Efter at Jean Benoit var afhørt, bleve forskellige af Familierne d'Ancels og Levasseurs Bekendte afhørte, men da disses Udsagn blot angik den anklagedes Fortid, interesserede de kun lidt det stærkt spændte Publikum, som først kom i Aande igen, da Præsidentens Ord: „Vil De hente Frøken Levasseur!" lød til Retsbetjenten.

Nu kom man endelig til Kernepunktet i Sagen, nu vilde den blive virkelig interessant, al Træthed var som blæst bort, alle bleve lutter Øre og Øje.

Martha havde allerede ventet to Timer. Da hun kom til Raadhuset, hvor Mængden puffede og trængte sig frem, skønnede hun først paa, hvad hendes gamle Ven, Markis'en, havde opnaaet for hende — i sin Udmattelse vilde det have været hende højst pinligt, om hun skulde have været Genstand for de andre Vidners Nysgerrighed og Medlidenhed.

I den forløbne Nat havde hun trods alt fundet lidt Hvile og Søvn, og da hun vaagnede, var hun næsten glad over, at Dagen nu endelig var kommen, som maatte befri hende for den Byrde, som havde tynget hende saa længe. Og stadig haabede hun, at det vidunderlige maatte ske. Hun troede, at i sidste Øjeblik vilde Morderen træde frem og udraabe: „Den anklagede er uskyldig!" Hvor ofte havde hun ikke i sin Fantasi udmalet sig denne Scene — hun saa Robert fri, stolt og lykkelig, medens hun begravede sig i Ensomheden og tog sin Hemmelighed med sig. Saa var alt godt. Robert skulde da aldrig erfare, hvor lidenskabelig hun havde elsket ham, Edmée ikke ane, for hvilken Pris hendes Lykke var købt, og det tungeste Offer vilde ikke blive forlangt af hende.

I Værelset, hvor hun befandt sig alene, holdt Martha sit Aandedrag tilbage for bedre at kunne høre. Af og til trængte Lyden af en sagte Mumlen i Retssalen ud til hende; det betød intet, hun kunde sige til sig selv, at naar den Scene, som hun havde udmalet sig i sit stakkels, trætte Hoved, virkelig gik for sig, saa maatte den sagte Mumlen slaa ud i et Frydeskrig, som ikke lod sig undertrykke. Men Tiden forløb, og hendes taabelige Haab svandt mere og mere. Hun følte, at hendes Kræfter næsten vare opbrugte, og dog maatte hun holde sig oprejst, thi nu kunde kun hun alene redde Robert, og han maatte frelses!

Da Retsbetjenten kom for at afhente hende, havde hun allerede rejst sig, hun var beredt. Men da hun som gennem et Slør saa Dommerne og det tæt sammentrængte Publikum, veg hun forskrækket tilbage. Denne Bevægelse varede dog kun et Sekund; da hun fik Øje paa Robert og saa, hvor bleg og mager han var bleven, følte hun sig greben af en saadan Medlidenhed med ham, at hun sporede fornyet Kraft — han havde lidt, men takket være hende skulde han ikke lide længere!

„Vær overbevist om, Froken," begyndte Præsidenten, „at denne Afhøring, som ikke har kunnet undgaas, ikke skal vare længe."

„Jeg staar til Deres Tjeneste, Herr Præsident."

Marthas klare Stemme kunde, skønt hun talte sagte, høres over hele Salen. Man havde Følelsen af, at hvert Ord, hun vilde svare, maatte være sandt. Hendes store Bleghed og lidende Udseende vandt alles Medfølelse.

„Saa vidt jeg ved, har De længe kendt den anklagede?"

„Ja, lige fra Barndommen; hans og min Moder vare Veninder."

„Var han som Dreng opbrusende?"

„Nej, Herr Præsident. Som Dreng lovede han allerede, hvad den flittige, alvorlige Mand har holdt."

„Erindrer De, at De nogen Sinde tidligere har hørt ham tale om sin Ven, Georg Bertrand?"

„Nej. Herr d'Ancel tilbragte adskillige Aar i Skolen, og i den Tid saas vi kun sjælden. Jeg saa Kaptajnen for første Gang den Dag, da jeg hentede min Søster paa Banegaarden i Honfleur, og hørte da ogsaa for første Gang hans Navn, da Herr d'Ancel forestillede ham for mig."

„Dog kom han hurtig paa en fortrolig Fod med Deres Familie."

„Det vil sige, Herr Præsident, han var hyppig i Selskab med Herr d'Ancel, og da denne som en gammel Bekendt kom meget hos os, var Kaptajnen ogsaa hyppig vor Gæst. Forøvrigt saa vi den Gang mange Gæster paa Slottet, da jeg ønskede at gøre min Søster Opholdet paa Landet saa behageligt som muligt."

„Faldt det Dem slet ikke ind, Frøken, at Kaptajnen gjorde Kur til Deres Søster, og at Herr d'Ancel blev skinsyg paa ham?"

Martha tøvede et lille Øjeblik med sit Svar.

„Saasnart jeg bemærkede, at Kaptajn Bertrand begyndte at interessere sig for min Søster, søgte jeg at advare hende, fordi jeg ikke ansaa ham for en Mand, der kunde gøre hende lykkelig."

„Og fra det Øjeblik tænkte De at give Herr d'Ancel Deres Søster til Hustru?"

Atter lod Marthas Svar vente lidt paa sig.

„Nej, Herr Præsident, den Gang ikke, men først senere, da jeg saa, at de elskede hinanden, og at denne Forbindelse var en afgjort Sag."

„Tilgiv mig, Frøken, at jeg er tvungen til at udspørge Dem om de mest intime Anliggender, men jeg ser mig nødsaget dertil. I det Øjeblik, da den anklagede blev anholdt, søgte De at godtgøre hans Alibi ved at erklære, at De havde været sammen med ham i Slotsparken paa den Tid, da Mordet paa Kaptajnen blev begaaet. Deres Søsters Udsagn staar i Modstrid med Deres Erklæring, og efter dette Udsagn var De i Deres lidende Tilstand næppe i Stand til at gaa ud."

Tilhørernes Spænding var uhyre, man tørde næsten ikke at trække Vejret, og i Dødsstilheden hørtes tydeligt hvert Ord af Marthas sagte Svar.

„Herr Præsident, jeg har endnu aldrig løjet, og jeg vilde ikke tage min Tilflugt til en Løgn selv for at redde min Svoger"

„Deres Svoger muligvis ikke, men . . . jeg maa endnu en Gang bede Dem undskylde, Frøken, thi det, jeg nu kommer til at berøre, maa være Dem meget pinligt . . . paa hele Egnen havde man længe anset Dem for at være Baronens Forlovede."

„Det var en Vildfarelse, Herr Præsident, vi have aldrig været forlovede."

„Selv om De ikke var det, vilde det ikke være forunderligt, om en varmere Følelse end Venskabets havde tilskyndet Dem til at fremsætte en heroisk Løgn. Jeg har i min Praksis oplevet

mange Eksempler paa, at en Kvinde af Kærlighed ofrede alt, selv sit Rygte, for at frelse en elsket Mand."

„Jeg har ikke løjet, Herr Præsident. Da jeg trods enhver Tradition i Familien besluttede at modtage Edmée som Søster, aflagde jeg ved mig selv et alvorligt ment Løfte: Jeg vilde være en Moder for hende. Af den Grund troede jeg hin skæbnesvangre Dag at opfylde min Pligt ved at beskæftige mig med hendes Fremtid."

„Stod det Dem først klart den Dag, hvad andre forlængst havde set, at Herr d'Ancel elskede Deres Søster og ønskede at gøre hende til sin Hustru?"

„Ja, Herr Præsident."

„Vilde det i saa Tilfælde da ikke have været naturligere, om De havde talt med Fru d'Ancel derom? Maatte De ikke befrygte, at Deres Rygte kunde komme til at lide ved, at De havde en hemmelig Sammenkomst med en ung Mand, der blev anset for at være Deres Forlovede?"

Det kostede Martha en uhyre Anstrengelse at besvare dette Spørgsmaal, og det var først efter en længere Tavshed, at hendes Svar kom.

„Jeg havde tungt vejende Bevæggrunde til at handle, som jeg gjorde. De ser, Herr Præsident, at jeg, idet jeg indrømmer at have haft en hemmelig Sammenkomst, hvis Udtydning jeg godt forstod, nøje er mig bevidst, hvad jeg foretager mig. De ser ogsaa, hvor meget jeg lider, og saa meget mere, forekommer det mig, burde man skænke mit Udsagn Tiltro."

For første Gang var hendes mejsommelig tilkæmpede Fatning ryster, og hendes Stemme dirrede som af undertrykt Graad.

En næppe hørlig Hvisken bølgede over Tilhørerpladsen.

„Indser De ikke, Frøken, at denne halve Tilstaaelse næsten bekræfter min nylig fremsatte Anskuelse? I de fleste Kvinders Øjne vilde en Løgn under de forhaandenværende Omstændigheder ikke blot være tilgivelig, men en heroisk Handling."

„Men alligevel har jeg ikke løjet!" lød det halvkvalt fra Marthas Læber.

Præsidenten havde øjensynlig stor Medlidenhed med hende.

„Godt, lad os altsaa antage, at De har talt sandt. Da Deres Søster og Tante vare kørte bort, gik De altsaa ned i Parken?"

„Ja, Herr Præsident!"

„Hvad var Klokken omtrent?"

„Jeg havde aftalt Mødet til Klokken halv tre og forlod mit Værelse lidt før Klokken to; da jeg naaede Stenkorset, ventede Herr d'Ancel mig allerede, skønt den aftalte Tid endnu ikke var kommen."

„Alle disse Enkeltheder synes at staa meget levende for Dem?"

„Ja, meget tydeligt."

„Og ingen har set Dem, hverken da De gik ud eller kom tilbage?"

„Nej!"

„Det er beklageligt, Frøken, højst beklageligt! . . . Jeg behøver ikke at sige, hvor højagtet De er af alle, og d'Herr Medlemmer af Juryen ville sikkert tillægge Deres Udsagn Betydning, men kunde De blot præstere et Bevis selv et nok saa ringe og tilsyneladende ubetydeligt, saa . . ."

„Saa vilde Anklagen falde til Jorden?"

„Selvfølgelig — men dette Bevis . . ."

„Det foreligger, Herr Præsident!"

Ved disse Ord kom et halvkvalt Udbrud paa alles Læber, og gennem dette Udbrud trængte Lyden af en Kvindes Hulken til Marthas Øre. Hun for sammen ved denne Lyd — hun havde genkendt Edmées Stemme.

Edmée og hendes Svigermoder havde altsaa ikke formaaet at holde sig hjemme, men vare til Stede, skjulte mellem Tilhørerne. Bægeret var altsaa fyldt til Randen, og hun maatte tømme det!

Da Ro atter var tilvejebragt i Salen, henvendte Præsidenten sig igen til Martha.

„De nævnede et Bevis; om hvilket Bevis taler De, Frøken?"

Martha gjorde flere forgæves Tilløb til at svare; endelig lykkedes det hende med klanglos, træt Stemme at sige:

„Saa vidt jeg ved, gælder købmandsmæssigt førte Bøger, selv Husholdningsbøger, for Retten?"

„Ganske rigtigt. Loven tillægger Indførsler i saadanne Bøger Beviskraft."

„Beviset, jeg mener og medbringer, er min Dagbog, der indeholder Optegnelser om mine hemmeligste Tanker, mine mest skjulte Følelser. Hvad jeg oplevede den 29. Juli er udførligt nedskrevet i den. Ingen, som har læst disse Optegnelser, vil kunne betvivle Sandheden af mit Udsagn."

Efter disse Ord vendte Martha sig instinktmæssig mod Robert, hvis brændende Blik med magnetisk Kraft hvilede paa hende. Nu havde hun intet mere at skjule for ham. Selv uden

at kende Indholdet af Dagbogen var Robert bleven klar over Størrelsen af det Offer, hun bragte; han vidste nu, at den stakkels, miskendte Pige elskede ham, det stod tydeligt at læse i hendes forgræmte Ansigt. Og hun, som med sit Blik dukkede ned i hans Sjæls Dybde, læste der, at han nu vidste det, og at han i Aanden bøjede sig for hende og velsignede hende. Hun saa ogsaa, at han i dette Øjeblik ikke tænkte paa Edmée, skønt hendes Hulken ogsaa for ham maatte have forraadt hendes Nærværelse — hans Tanke gjaldt ikke den elskede Hustru, men hende, kun hende; i dette Øjeblik følte hun sig belønnet for alt.

Da Præsidenten bad hende om Bogen, holdt hun den et Øjeblik tilbage.

„Herr Præsident, tør jeg bede om, at kun saa meget af dens Indhold bliver læst, som er absolut nødvendigt? Det vil blive meget smertefuldt for mig at . . .“

Hun kunde ikke fuldende Sætningen; det var ogsaa overflødigt, Meningen stod alle klar.

„Herpaa giver jeg Dem mit Ord, Frøken. Imidlertid vil det være nødvendigt for at overbevise d'Herr Jurymedlemmer om, at Bogens Indhold ikke er forfattet med det foreliggende Tilfælde for Øje, det vil sige med den Brug for Øje, der nu skal gøres af det, at oplæse et Par Afsnit, der ere nedskrevne før den 29. Juli, hvor jeg nu tilfældig vender en Side. Forøvrigt,“ vedblev han og bladede i Bogen, „er Blækkets forskellige Farve, snart blegere, snart mørkere, allerede Bevis paa, at Optegnelserne ere skrevne paa forskellige Tidspunkter; som jeg ser, ligge de tidligste over to Aar tilbage i Tiden.“

Med stift Blik og farveløs som en Marmorstatue hørte Martha paa Oplæsningen. Det var for hende, som Livet var ved at udslukkes, som om hun blev koldere og koldere, og Blodet stivnede i hendes Aarer.

Retsskriverens monotone Stemme, der højlydt forkyndte for alle, hvad hun havde nedskrevet for sig alene, skraldede i hendes Øre; af og til fattede hun ikke Ordenes Betydning, men i andre Øjeblikke trængte de med hjerteskærende Klarhed ind i Sjælen.

„Aa, lille, kære Edmée, mit Hjertebarn, om du kendte, om du havde nogen Anelse om de Tanker, der gære i mig! Hvorledes er du i Grunden? Kommer dit Kæleri fra Hjertet, eller er du kun, ligesom din Moder, en dygtig Skuespillerinde, og lader du dig kun elske, for saa meget sikrere at sætte dig i Besiddelse af

alle Livets Nydelser? Men selv om saa var, hvad har det saa at betyde, da du er saa uimodstaaelig tillokkende, at du kun behøver at vise dig for at vinde alles Hjerter, og da jeg trods al min Tvivl dog elsker dig saa højt, at jeg kunde græde Dag og Nat for at spare dig for en Taare, kunde tage Sorg, Kummer og Fortvivlelse paa mig for at se dig lykkelig . . ."

Og han læste videre:

„Du gode Gud, hvor jeg lider! Jeg føler mig saa forfærdelig ulykkelig, at jeg helst vilde dø med det samme. Han kaldte mig Søster — skete det uden Hensigt kun for at kalde mig med et Ord, der har saa mild en Klang, eller forbandt han dermed en dybere Betydning? Ak, det er jo dog ligegyldigt; er jeg ikke af Skæbnen bestemt til kun at være ham en Søster? . . ."

Nu var hendes Hemmelighed prisgiven enhver — snart fløj den vel fra Mund til Mund som en Legebold fra Haand til Haand. Hun kunde aldrig mere vise sig, uden at Erindringen om denne skrækkelige Dag maatte blive vakt hos enhver, der saa hende. Ak, og det var det forfærdeligste, Robert vidste, hvor højt hun havde elsket ham, og Edmée vidste det, og intet, intet i Verden kunde bringe denne ulykkelige Kærlighed i Forglemmelse!

Men trods alt, trods hendes bitre Lidelse voksede en stille, mild Glæde frem af hendes uhyre Offer — Robert var frelst, frelst af hende!

Da Oplæsningen endelig var endt, rejste hun sig; hun evnede endnu at gøre det, men i næste Øjeblik segnede hun uden en Lyd om som død.

* * *

Martha Levasseur blev meget syg, men hun døde ikke. Hendes Tante plejede hende Dag og Nat og nægtede enhver anden Adgang til sin Niece, der uophørlig fantaserede vildt.

Robert og Edmée tænkte ikke paa at rejse. De kom hver Dag paa Slottet, men fik kun en eller anden af Tjenerpersonalet i Tale. Da de endelig en Dag hørte den glædelige Efterretning, at Faren var overstaaet, og Feberfantasierne vare ophørte, forlangte de bydende at komme til at se og tale med Fru Despois selv.

Tante Relie viste sig saa, men hun var meget tilbageholdende og besvarede næppe deres Spørgsmaal.

„Det er sandt, at Lægen har Haab, og at Martha nu er ved sin Bevidsthed. Men vil De vide, hvad hun uophørlig gentager

for mig? Det er dette: 'Ak, Tante, hvorfor lod du mig ikke dø? Jeg vilde saa gerne dø, jeg er saa træt, saa dødtræt . . .' Ved Gud! Jeg hørte hellere paa hendes Fantaseren!"

„Aa, Tante Relie, hvis De vidste, hvor meget jeg har grædt . . ."

Fru Despois vendte sig om og svarede tørt:

„Det falder Dem ikke svært, Edmée!"

„Jeg ved nok, at De aldrig vil tilgive mig, men alt, hvad der er sket, er ikke min Skyld, skønt det uden mig vilde være faldet anderledes!"

Tante Relie forblev uforsonlig og svarede ikke. Saa lagde Robert, som beskyttende, sin Arm om sin unge Hustru og sagde:

„Jeg er overbevist om, at Martha ikke vil være streng over for sin Søster."

„Det har De Ret i. Deres Navn, Robert, har hun ikke nævnt en eneste Gang i sine Fantasier, medens hun uophørlig har kaldt paa Edmée, som om den frygtelige Skæbne, der brød ind over hende, har udslukt alt andet af hendes Erindring undtagen den moderlige Følelse, den Trang til at elske, som hun har maattet betale saa dyrt!"

Inden nogen kunde hindre det, fløj Edmée ud af Stuen op til det Værelse, hvorfra hun saa længe havde været bandlyst, og da Fru Despois ganske bestyrtet, fulgt af Robert, traadte ind i Sygeværelset, laa Edmée knælende ved Sengen, og Martha klappede hendes Kind med sin kraftløse, rystende Haand, medens hun med glinsende Øjne og et straalende Smil saa paa hende.

„Jeg forstaar nu alt," stammede Edmée, „og vil søge hele mit Liv igennem at huske, at der gives noget højere end Lykke. Sig, at du vil tilgive mig, sig mig, hvad jeg kan gøre for engang at fortjene din Tilgivelse!"

„Ak, lille kære Edmée, jeg har jo intet at tilgive dig. Jeg elsker dig og har givet Bevis paa min Kærlighed — det er alt. Engang, naar du er bleven Moder til flere Børn, maa du overlade mig et af dem, en lille blond Pige, som jeg kan opdrage og elske — der er nu engang gaaet en Moder tabt i mig!" — —

Endelig rejste det unge, nygifte Par til Italien, og deres Fraværelse trak i Langdrag. Paa Lægens Opfordring opgav Martha sin elskede Ensomhed og rejste med Tanten til Algier; hun følte selv en Trang til for en Tid at forlade det Sted, hvor hun havde lidt saa meget.

Hendes sjælelige Sygdom lægedes langsommere end den legemlige, men endelig fandt hendes Sjæl ogsaa Ro. Rejselivet begyndte at falde i hendes Smag, og Tante Relie, der elskede Afveksling, bestyrkede hende ivrig heri. Paa den Maade forløb godt og vel et Aar, og Martha havde efterhaanden genvunden sin gamle Munterhed og Tilfredshed.

Nogle Maaneder efter Roberts Frikendelse var Kaptajn Bertrands Mord bleven opdaget. Han var den stakkels Djævel af en Soldat, som efter Kaptajnens eget Udsagn af Fortvivlelse over den Strenghed, der blev udvist over for ham, var bleven Desertør. Nær ved at dø af Sult var han gaaet ind i Baronesse d'Ancels Villa for at stjæle, og da han opdagede Revolveretuiet, stak han Revolveren til sig, medens den Tanke opstod hos ham, at han nu var i Besiddelse af et Middel til at skaffe sig Hævn over Ophavsmanden til hans Elendighed, som han vidste for Tiden opholdt sig paa Egnen. Han blev fængslet for Desertion og flere Indbrudstyverier, og under Sagen meldte han frivillig, at han havde myrdet Kaptajn Bertrand af Hævn over den Behandling, han havde mødt som Soldat.

Da Martha atter vendte hjem til Côte Boissée, var Foraaret næsten forbi. Hendes Naboerske, Fru d'Ancel, kom hurtig for at hilse paa hende; i Begyndelsen var hun lidt forlegen, men det fortog sig efterhaanden, medens Fru Despois livlig talte om Rejsen, og Martha viste sig saa utvungen hjertelig og naturlig, som om Fortiden helt var glemt.

Ligesom for to Aar siden ledsagede den unge Slotsfrøken sin Gæst til Enden af Parken; atter saa de det vide Hav, den glinsende Strand og Silhouetten af Havre i det fjerne; begge syntes glade over atter at være sammen.

Fru d'Ancel, som ikke vovede at sige alt, hvad der laa hende paa Hjerte, viste en uendelig Finfølelse i hvert Ord og enhver Bevægelse, og Martha forstod hende.

„Robert har lovet mig," sagde Fru d'Ancel med let dirrende Stemme, „at tilbringe i det mindste en Del af Sommeren hos mig."

„Jeg ved det," svarede Martha smilende. „Edmée har slaaet derpaa i sit sidste Brev; hun er saa lykkelig og stolt ved Tanken om at vise mig sin lille Dreng."

Det var alt, som blev udtalt mellem dem om dette Emne.

Da Martha paa Tilbagevejen kom til sin Yndlingsplads,

satte hun sig ned og indaandede med Velbehag Fyrretræernes stærke Duft.

Ja, hun skulde gense Edmée og Robert.

Stormen var faret hen over deres Hoveder — hvad var der bleven tilbage af den? Helt glemme kunde ingen af dem, hverken Robert eller Edmée eller hun selv. Men efterhaanden, blidt, næsten umærkeligt, vare Erindringerne blevne mindre pinlige og havde antaget et andet Præg. Efter den første Opbrusen af sin overstrømmende Taknemmelighedsfølelse var Edmée bleven betaget af en kvælende Skinsyge, som hun ikke vovede at vise, men som Robert ikke havde svært ved at gætte. Det lykkedes imidlertid hans uforanderlige Kærlighed og milde Ord at vække det bedre Jeg i Edmées Natur, som saa underlig vaklede mellem godt og ondt.

I sine korte og overfladiske Breve til Martha skrev hun en Gang: „Jeg tror, at jeg er bleven bedre og alvorligere, og ogsaa for det kan jeg takke dig, Martha, ligesom jeg har dig at takke for min Lykke."

Hovedsagelig optaget af saadanne Tanker sad Martha en Stund og saa ud over det blaa, lysende Hav. Saa rejste hun sig og vandrede gennem den herlige Foraarsskov. Det unge, friske grønne, den blomsterstrøede Skovbund, Fuglenes Kvidren — alt talte til hendes Hjerte og var et Vidnesbyrd om, at den strengeste Vinter og den strengeste Kummer forsvinder, at alt lever op paany og stræber mod Lykken, og at det kun kommer an paa at erkende Lykken i dens forskellige Skikkelser.

Hendes Offer skulde ikke være bragt forgæves, hun lovede sig selv, at hendes Liv ikke skulde blive unyttigt og tomt; hun ønskede ikke længere at dø, som den Gang, hun led saa usigeligt. Hun fandt Livet godt og skønt, og selv om en Skygge af Sørgmodighed omgav hendes Væsen, var hendes Hjerte dog frit for enhver Følelse af Bitterhed.

Ingen knugende Følelse nagede længere hendes Hjerte, hun var besjælet af en stille Fred og af det uegoistiske Ønske at se dem, som hun elskede, lykkelige og glade.

Hun følte sig tilfreds med sin Skæbne — hun havde intet at angre . . .

Ende.

Hugo Canway:

Min forste Klient.

Første Kapitel.

„Herr Brownlow," meldte min lille Kontorist, idet han aabnede Døren til mit Privatkontor.

„Bed den Herre komme ind!" sagde jeg temmelig højt, idet jeg skjulte den Roman, hvori jeg havde læst, under en stor Dokumentbunke.

Min første Klient stod foran mig.

Min første Klient! Ja, trods de smukt ordnede, velhæftede og med Udskrifter forsynede Dokumentstykker, trods Mængden af de foran mig paa Bordet ophobede Papirer og mange andre behændige Kunstgreb, ved hvilke jeg haabede at give mit Privatkontor et tillidsvækkende Anstrøg og en Duft af Forretningsmæssighed, havde jeg lige til dette Øjeblik været uden saa meget som en eneste Klient.

Ganske vist havde jeg kun for kort Tid siden, det vil sige — jeg husker det saamænd nøje nok — for ti Dage siden begyndt at føre Forretningen paa egen Haand; men disse ti Dage, tilbragte ved Skrivebordet med at vente paa Klienter, havde været de kedsommeligste og uudholdeligste i mit Liv, og allerede var jeg saa smaat begyndt at fortvivle. Jeg kunde forøvrigt knapt nok forestille mig, hvorfra der skulde komme nogen for at konsulere mig. Langt ude i det fjerne lyste rigtignok en Mulighed for, at Affattelsen af en Ægteskabskontrakt kunde blive mig betroet — og tillige laa min Husvært i livlig Strid med nogle Naboer angaaende Medretten til en Brønd, i hvilken Anledning han hos mig havde erkyndiget sig om de omtrentlige Omkostninger ved en

eventuel Proces; men det var ogsaa det hele. Andre Udsigter havde jeg ikke, da min første Klient meldte sig.

Det var en aldrende, svageligt udseende Mand med tyndt, blondt Haar og blaa Øjne af et særdeles mildt og velvilligt Udtryk; — aabenbart en forsagt, ubeslutsom Natur uden behørig Karakterfasthed, ikke født til at herske, men tværtimod forudbestemt til at lade sig beherske af sin Kone, sin Søn eller sin Datter, kort sagt af ethvert Menneske, der kom i Berøring med ham. Der laa i hans hele Væsen noget, som tydede paa, at han mere var egnet til at bøje sig for Livets Storme end til at trodse dem. Hans Maade at tale paa var særdeles høflig, bestandig nølende, og noget vist klagende var Grundtonen i hans Stemme. Hans Klæder vare gode, men af temmelig forældet Snit.

Det var altsaa min første Klient.

Jeg bad ham tage Plads og ventede derpaa at faa at vide, hvad Ærinde der førte ham til mig.

„Jeg kommer kun i et meget ubetydeligt Anliggende. Herr Johnson i Højgade har sendt mig til Dem."

Johnson var min Skomager, og i Stilhed foresatte jeg mig ved en ny Bestilling at afbetale ham min Taknemmelighedsgæld. Med et let Buk bad jeg min Klient sige mig, hvormed jeg kunde være ham til Tjeneste.

Det drejede sig, som han allerede havde bemærket, om en ubetydelig Sag, et Anliggende vedrørende en almindelig Lejekontrakt. Min Klient hed James Brownlow, hans Adresse var: Vin-Villa, Nordgade; han betegnede sig som forhenværende Byggeentreprenør, nuværende Rentier.

Saa vidt min Stands alvorsfulde Karakter tillod det, beflittede jeg mig paa at lægge en elskværdig Forekommenhed for Dagen over for denne Mand; han hørte paa mine Betænkninger med agtelsesfuld Opmærksomhed, gik ind paa alle mine Forslag, ønskede mig derpaa ærbødigt Godmorgen og gik.

Naturligvis havde jeg sagt ham, at jeg for Øjeblikket var saa overlæsset med Forretninger, at jeg først i Løbet af et Par Dage kunde forelægge ham Kontrakten til Underskrift. Til bestemt Tid gav han derpaa Møde i mit Kontor sammen med sin Lejer, betalte de ringe Omkostninger, og flere Maaneder hørte jeg intet til ham.

Da jeg næste Gang saa ham, havde han en Sag at overdrage mig, som var mere lønnende. Han havde solgt nogle Ejen-

domme, hvori han havde til Hensigt at lade en Del af Købesummen bero som Prioritet, og min Opgørelse med ham var denne Gang betydelig længere og anseligere end den tidligere. Af hans Meddelelser fremgik, at han var Ejer af en ikke helt ubetydelig Formue, og det stod nu kun for mig som en Gaade, hvorledes han kunde have erhvervet sig den, thi forsagt og eftergivende som han var, syntes han skabt til alt andet end til at tjene Penge; det skulde da være, at vore Fædre have haft lettere derved end vi, deres Sønner, som leve i Agerkarlenes og Struggleriets Guldalder. Lad dette imidlertid være, som det være vil. Hvad mig angaar, har jeg i det mindste ikke mere nu nogen Grund til Klage.

En Aften gik jeg tilfældigvis forbi Vin-Villaen. Min Klient stod i Døren og bad mig træde indenfor. Huset, som han selv havde bygget, var meget smukt og omgivet af en stor, vel vedligeholdt Have. Det saa ud, som om han anvendte hele den Smule Energi, hvormed Naturen havde begavet ham, paa Gartneriet, og med den modstandsløse, bøjeligt organiserede Planteverden kom han sikkert ogsaa bedst ud af det. Han var stolt af sine Blomster, men i Særdeleshed af sine Druer, navnlig af en Sort, der, som han sagde mig, var bleven bekendt og berømt under Navnet „Brownlow-Druer".

Da ogsaa jeg var en lidenskabelig Blomsterelsker og forstod mig saa meget paa Dyrkningen, at den gamle Herre kunde se en aandsbeslægtet i mig, bad han, efter at han havde vist mig sin Have og sit Drivhus, om jeg vilde blive hos ham til Te. Jeg havde rigtignok allerede disponeret over Aftenen, men da min nye Ven syntes at skulle blive en god Klient, troede jeg ikke at burde afslaa hans Indbydelse og gik altsaa med ham ind i Huset.

Ved Bordet traf jeg sammen med to halvgamle Damer, min Værts Døtre. Den ene var, som jeg erfarede, Enke, den yngre derimod endnu ugift. Min Klients Hustru var, som det fremgik af hans Meddelelser, død for mange Aar siden, og af Samtalen ved Bordet fik jeg at vide, at Datteren, som var Enke, havde to eller tre Børn, med hvilke hun levede hos Faderen, der ernærede hele Familien.

Efter at jeg en Tid lang havde iagttaget mine nye Bekendte, paatrængte den Slutning sig mig, at de to Døtre maatte have slægtet Moderen paa, og at den afdøde Fru Brownlow, hvis dette var rigtigt, næppe kunde have været nogen elskelig Livsledsagerske.

Fader og Døtre lignede i ingen Henseende hverandre. De sidstnævnte vare to store, knoklede Kvinder med haarde Ansigtstræk.

Jeg bemærkede, at naar Mr. Brownlow talte med dem, klang hans Stemme endnu mere forsagt end ellers, og saaledes mente jeg da ikke at fejle i den Antagelse, at han fuldstændig stod under disse sine nærmestes Tøfler. Det var ikke vanskeligt at se, at disse to Døtre med Jærnscepter regerede ham — et Scepter, der uden Tvivl fra Moderens Haand var overgaaet i Døtrenes. Det var, som om han kun i Skjul røg sin Pibe, som om han med en Undskyldning paa Læben drak sin Whisky og Vand, som om han kun med Forsigtighed dristede sig til at le — med eet Ord: det saa ud, som om alt, hvad han i sine elskværdige Døtres Nærværelse tillod sig, kun skete i Haab om deres Samstemning eller i Frygt for en Tilrettevisning.

Imod mig vare de to Damer dog temmelig velvillige, ihvorvel de paatoge sig en noget protegerende Mine. Da jeg tog Afsked, udtalte de endog Haabet om snart igen at se mig i Vin-Villaen. „Vi ville da modtage Dem bedre og kunne byde Dem mere end i Dag, da vi ikke vare forberedte paa Gæster," føjede Enken til

Trods denne Høflighed behagede Damerne mig ingenlunde. De vare modellerede i for strenge, alvorlige Former til at være efter min Smag, og jeg vidste, at saa snart jeg havde vendt dem Ryggen, vilde den stakkels, gamle Brownlow faa sine Skænd for, at han uden de to Medregentinders Indvilligelse, ja uden engang at have forudunderrettet dem derom, havde slæbt en Gæst ind i Huset.

Efter dette Besøg i Vin-Villaen saa jeg min gamle Klient hyppigere, undertiden paa mit Kontor, undertiden andre Steder. Gik jeg om Aftenen forbi hans Hus, stod han sædvanlig i Døren og opfordrede mig til at træde nærmere for at beundre en eller anden ny Triumf paa Blomsterkulturens Omraade. Ved en Vens Velvilje var jeg bleven sat i Stand til at forskaffe ham nogle særlig smukke Varieteter af hans Yndlingsplanter, og hans Taknemmelighed grænsede næsten til det latterlige. Selv det ubetydeligste Bevis paa Godhed og Interesse forekom ham som noget ganske nyt og uvant. Undertiden, omend meget sjældent, tilbragte jeg en Aften i Familien, og saa ofte som dette skete, og jeg befandt mig i Selskab med hans elskværdige Døtre, bestyrkedes jeg i min Mening, at han rent ud blev behandlet slet i sit eget Hus . . .

Til sidst blev min Aversion lige saa stor imod Undertrykkerne som min Forkærlighed for og Medlidenhed med den kujonerede gamle Mand, der bestandig viste sig saa gæstfri, saa imødekommende og velvillig over for mig, at jeg, ganske afset fra forretningsmæssige Hensyn, begyndte at føle en varmere Deltagelse for ham.

En Morgen aflagde til min store Forbavselse den ældste af hans Døtre, Enkefru Wrench, Besøg hos mig. Hvis den ene af de to Søstre saa endnu surere, haardere og mere frastødende ud end den anden, saa var det Fru Wrench med sine lange Fortænder, fremstaaende Kindben og stikkende Øjne. Hun var sædvanlig klædt i sort, men hendes Toilette gjorde bestandig et forslidt, næsten lurvet Indtryk, og Berøringen med de sorte Traadhandsker paa hendes Haand fik mig til at fare sammen, som om jeg havde rørt ved en Snog. Ogsaa nu rakte hun mig sine haarde, knoglede Fingre, hvorefter hun satte sig.

„Fader vilde selv være kommen til Dem, men følte sig ikke stærk nok til at gaa den lange Vej," begyndte hun.

„Han er dog vel ikke syg?" spurgte jeg deltagende.

„Ikke just syg, men stærkt angreben af et ubehageligt Familieanliggende."

„Kan jeg i denne Sag være ham til Tjeneste?"

„Ja, han beder Dem straks paa Stedet opsætte et Brev og har sendt mig til Dem for at anmode Dem derom og give Dem de nødvendige Forklaringer."

Jeg bukkede i Forventning om disse Forklaringer.

„De er altsaa saa god at skrive endnu i Dag," vedblev hun med sin skarpe, metallisk klingende Stemme, medens hendes alt fra Naturens Haand ikke tiltrækkende Ansigt antog et til Lejligheden passende jærnhaardt Udtryk. „Skriv til Fru Richard Brownlow, Sølvgade Nr. 18, og meddel hende, at man vil lade alle videre Krav, som hun muligvis endnu tænker at stille til vor Papa, upaaagtede, og tilføj, at min Papa alvorligt omgaas med Tanken om at indskrænke den aarlige Understøttelse, som han i de senere Aar har ydet hende, idet han ihukommer Pligter, der paahviler ham over for andre."

Hvem denne Fru Richard Brownlow end maatte være, og lige meget om hendes Krav paa min gamle Ven vare berettigede eller uberettigede — et saa afgørende, alle Modforestillinger udelukkende Svar, oven i Købet skrevet af en Sagfører og sluttende med en Trusel, stod saa lidt i Samklang med min Klients ube-

slutsomme og over for Alverden velvillige Væsen, at jeg ikke ret kunde fæste Lid dertil.

„For ikke at misforstaa Dem, Fru Wrench," sagde jeg, „tillader jeg mig at forespørge Dem, om det er Herr Brownlows eget udtrykkelige Ønske, De her frembærer."

Hun pressede de tynde Læber sammen og tilkastede mig et alt andet end velvilligt Blik.

„Sikkert, Herr Prokurator — og mere end det; Fader lader Dem anmode om at skrive straks. Opsæt altsaa ikke Sagen, om jeg tør bede."

Et saadant: „om jeg tør bede", er sikkert en meget uskyldig Talemaade, men det Udtryk, som Fru Wrench lagde i disse Ord, var i høj Grad betegnende. Sagen var dermed efter hendes Anskuelse fuldkommen afgjort, hvorfor den elskværdige Enke rejste sig, samlede sine Pakkenelliker sammen og bød mig med streng Mine Farvel.

„Hvem kan denne Fru Brownlow være?" spurgte jeg mig selv, efter at den kantede, ugratiøse Skikkelse var forsvunden bag den grønne Portiere. „Sandsynligvis en fattig Slægtning, der har anmodet om en Understøttelse. Jeg tvivler meget paa, at den gamle Mand ved noget om Sagen, ja tør med Sikkerhed paastaa, at Forlangendet ene og alene hidrører fra den elskelige Datter."

Ikke desto mindre skrev jeg Brevet; havde jeg ikke gjort det, var denne Enkefrue upaatvivlelig bleven min bitre Fjende, og Fjender var en Luksus, som jeg endnu den Gang ikke havde Raad til. Begik jeg en Uret ved at udføre, hvad der var blevet mig paalagt, faldt al Skylden derfor paa hendes Skuldre. Og saa førte da næste Post mit Brev til den Adresse, som hun havde opgivet — en fattig Gade i et af Londons fattigste Kvarterer.

Andet Kapitel.

En af de sidste Dage i Ugen modtog jeg endelig igen Besøg af min Klient, der nu saa mere forsagt og genert ud end nogen Sinde før. Han omtalte ikke Brevet, men efter at vi havde talt færdig om den Sag, der havde ført ham til mig, vedblev han at sidde og rokke paa Stolen, gjorde nogle indbyrdes modstridende Bemærkninger om Vejret og Høsten og kunde aabenbart hverken

beslutte sig til at blive eller gaa. Endelig gjorde han sig til Herre over sin Uro og sagde med en Stemme, som han næsten neddæmpede til Hviskelyde:

„Vilde De gøre mig en stor Tjeneste, Herr Carr?"

Jeg bad ham disponere over mig paa enhver Maade.

„Jeg ved, at det, jeg vilde bede Dem om, ikke er rigtigt," sagde han med et Forsøg paa at smile; „men maaske De alligevel vil tillade Deres Kontorist at sætte sig i en Droske og besørge et Brev for mig? Han skal bringe en — en lille Pige med her tilbage, og muligvis vil De intet have imod, at jeg i nogle Minutter er sammen med Barnet her hos Dem og taler med det?"

„Min Kontorist skal straks sætte sig i Bevægelse," sagde jeg, „naar De blot vil give mig Brevet."

„Jeg maa først have det skrevet."

Han satte sig og fik endelig, efter at han havde spoleret adskillige Ark af mit Skrivepapir, et Par Linier sat sammen, som tilfredsstillede ham. De vare adresserede til Fru Richard Brownlow, Sølvgade Nr. 18.

„De ved vel, at jeg for et Par Dage siden har skrevet til samme Dame i Deres Navn?" spurgte jeg.

„Jo — jo — det ved jeg," svarede han bedrøvet. „Mine Døtre vilde det saaledes, og uden Tvivl have de Ret, thi det er fortræffelige Børn, som aldrig have gjort mig Sorg. Ak ja, mine Døtre gøre altid, hvad rigtigt er — men jeg vilde dog gerne en Gang se den lille Pige."

Jeg gav min Kontorist Brevet og sagde ham Besked om, hvad han skulde gøre. Da jeg atter vendte tilbage til mit Kontor, hørte jeg min Klient tale med sig selv: „Ja, jeg maa tale med Barnet — jeg maa dog en Gang se hende — Richards Barn."

„Er den lille Pige, som De venter, en Slægtning af Dem?" spurgte jeg.

„Min Sønnedatter — Datter af min stakkels Dick. Dick kom paa gale Veje. Hvordan det er gaaet til, ved jeg ikke," føjede han klagende til; „jeg har dog aldrig sagt ham et haardt eller ondt Ord."

Det kunde jeg omtrent tænke mig — men jeg tænkte tillige, at nogle alvorlige, ja selv haarde Ord i rette Tid maaske kunde have holdt Richard borte fra de gale Veje.

„Ja, han gjorde os alle Skam," vedblev den gamle Mand. „Siden giftede han sig, og derved blev Sagen blot endnu værre. Hans Kone var ikke saaledes, som det havde været bedst for Dick. Endelig opførte han sig paa en Maade, saa at jeg saa mig nødsaget til at oprette et Testamente, hvorved jeg gjorde ham arveløs; — naturligvis vilde jeg kun forskrække ham dermed og bringe ham til Fornuft. Men han forlod mig i største Vrede og rejste til Amerika. Jeg gensaa ham ikke mere; men det er blevet fortalt mig, at han hengav sig til Drik og snart efter døde. Han var en vanartet Dreng, der har beredt mig uendelig mange Bekymringer og megen Sorg; men han var dog min eneste Søn, og jeg vilde gerne se hans Datter."

„Har De aldrig før set Barnet?"

„Aldrig. Dicks Enke er først fornylig vendt tilbage til London. Siden hendes Mands Død har jeg ladet hende tilflyde en lille Understøttelse, omendskønt hun, som mine Døtre sige, ikke har noget som helst Krav paa mig. Jeg kunde dog ikke lade hende dø af Sult. Nu har hun imidlertid skrevet til mig og bedt mig om at forhøje Understøttelsen, for, som hun anfører, at kunne give Barnet en ordentlig Opdragelse. Men det kan hun dog egentlig ikke ret vel forlange af mig, kan hun vel, Herr Carr? Bør jeg overhovedet gøre det?" føjede han usikkert og nølende til.

Jeg vidste, at det ikke kom an paa, hvad han burde eller kunde gøre, men paa, hvad mine Veninder, hans to Døtre, vilde tillade ham i denne Sag.

„Det er naturligvis det bedste, at De ikke straks fatter nogen Beslutning," svarede jeg.

„Ja ja, det er ogsaa min Mening," udbrød han, og der kom Liv i hans Ansigt. „Men De husker nok, ikke at tale noget derom hjemme, Herr Carr?"

Jeg beroligede ham, alt imedens jeg maatte undre mig over en saa vidtdreven Svaghed. Kort derpaa aabnede min Kontorist Døren og lod en omtrent tolvaarig Pige komme ind til os.

Det var en allerkæreste lille Skabning med klare Øjne, langt, silkeblødt Haar og et opvakt Ansigt. Trods det aabenbart billige Stof, var hendes Paaklædning pyntelig og net. I hendes Træk lod sig spore en vis Lighed med min Klient, hvortil maaske ogsaa bidrog den Skyhed, som Barnet viste ved at træde ind i et fremmed Hus, hvor hun ikke fandt noget kendt Ansigt.

Min Klient strakte Haanden ud imod hende. Den lille gik hen til ham, nejede paa en sirlig, gammeldags Maade og lagde sin lille Haand i hans.

„Hvad hedder du, mit Barn?" spurgte han venligt.

„Jeg hedder Lilian Brownlow."

„Lilian, Lilian, det er et meget smukt Navn," sagde den gamle Herre. „Og ved du ogsaa, hvem jeg er?"

„Ja, De er min kære Papas Fader," svarede den lille. „Mama sagde, at jeg vilde faa Dem at se, naar jeg gik med den unge Herre, der kom for at hente mig."

„Og hvad har din Mama mere sagt dig?" spurgte den gamle Mand næsten uvenligt.

„Hun sagde, jeg skulde være rigtig kær og god imod Papas Fader, saa vilde han maaske give hende Penge til at sende mig i en stor Skole for."

Ved denne naive Tilstaaelse saa den gamle Herre temmelig hjælpeløs ud, rykkede frem og tilbage paa sin Stol og betragtede mig usikkert.

„Barnet ligner Dem meget," sagde jeg for at redde Situationen.

Denne Bemærkning syntes at glæde ham. Han lagde sin Haand paa den lilles Skulder og betragtede hende venligt og opmærksomt.

„Saa hun ligner mig? Naa ja, hun ligner jo Faderen, især paa Øjnene, og Folk have altid sagt, at han var mig op ad Dage," forklarede Brownlow. „Men hvis jeg nu ikke vilde sende dig i Skole," vedblev han igen henvendt til Barnet — „vilde du saa alligevel give mig et Kys, min lille Pige?"

„Ja, det vil jeg," sagde hun med et Udtryk, som om hun var paa Nippet til at græde. Derpaa rakte hun sin lille, røde Mund hen imod ham, og Bedstefaderen kyssede hende flere Gange; lidt efter satte han hende op paa sit Knæ og lagde sin Arm om den spinkle Skikkelse. Det var en formelig rørende Gruppe — og da jeg til Bedste for Barnet fandt det raadeligt at lade dem være ene, samtidig med at jeg i mit stille Sind foresatte mig efter bedste Evne at modarbejde den gode Fru Wrenchs Indflydelse, gik jeg min Vej.

Efter omtrent en Times Forløb vendte jeg tilbage og genfandt de to som de bedste Venner af Verden. Efter at han endnu flere Gange havde kysset hende, overgav Bedstefaderen atter sit

Barnebarn til min Kontorist, som skulde bringe hende hjem, og da de begge vare kørte af Sted, vendte han tilbage til mig; i det mindste denne ene Gang i sit Liv talte han som en Mand, der har taget en fast Beslutning. Lilian havde fundet Vejen til hans Hjerte og vakt kære Minder deri om hans afdøde Søn. Hans Fejl vare glemte, Barnet bar hans Navn, og han følte, at der maatte gøres noget for hende, selv om det skulde ske bag Døtrenes Ryg.

„Vil De være saa god, min kære Herr Carr," sagde han, „at skrive til Fru Richard Brownlow og sige hende, at hun roligt kan sende den lille i den af hende foreslaaede Skole. Regningerne kan hun sende til Dem, dersom De vil paatage Dem Ulejligheden med at berigtige dem for mig. Skriv ogsaa til Fru Brownlow, at man har anmodet Dem om at udbetale hende ti Pund Sterling Kvartalet foruden den Aarsrente, hun i Forvejen modtager af mig. Maaske vil det dog være heldigt," føjede han til, idet han atter faldt tilbage til sit forrige Væsen, „at indhente Oplysninger om, hvad for en Dame min Svigerdatter egentlig er. Mine Døtre have fortalt mig saa mærkelige Ting om hende."

Jeg lovede at opfylde hans Ønske og udtrykte min Glæde over, at den lille Pige saa hurtigt havde forstaaet at vinde hans Gunst.

„Det er et godt lille Barn!" sagde han — „en sød, klog lille Pige. Jeg vilde blot ønske, jeg kunde tage hende med hjem til mig og altid have hende om mig. Men mange Hindringer sætte sig derimod — og sandsynligvis vilde hun heller ikke føle sig lykkelig," føjede han til, som om han tænkte højt.

Jeg iklædte ikke min Anskuelse derom Ord, men stemte fuldstændig overens med ham. Der var virkelig betydelige Hindringer i Vejen for en saadan Plan, og selv om min Klient havde været Mand for at overvinde dem, vilde det lille Stridsæbles Lykke derved være gaaet til Grunde.

Men omendskønt han hverken tog den lille til sig eller nogen Sinde satte Foden i Svigerdatterens Hus, omgikkes den gamle Herre dog ikke saa lidt med sit Barnebarn. Mit Kontor tjente ham i saa Henseende som et passende og bekvemt Mødested. Sædvanlig kom han om Onsdagen og Lørdagen, da Lilian havde Eftermiddagene fri, og sendte — efter mange Undskyldninger for den Frihed, han tog sig — min Kontorist af Sted for at hente Barnet. Derpaa kørte de sædvanligvis i Droske med hinanden

uden for Byen og vandrede sammen gennem Marker og Enge, indtil det var paa Tide at vende hjem igen. Jeg maatte le højt, naar jeg forestillede mig, hvilke Ansigter min Klients elskværdige Døtre vilde sætte op, hvis de en Gang tilfældigvis erfarede, paa hvad Maade deres Fader tilbragte saa stor en Del af sin Tid. Men Aar hengik, uden at de opdagede noget, og i Løbet af den Tid var Lilian bleven en stor, smuk Pige, der tegnede til at ville udvikle sig til en nydelig og indtagende ung Dame.

Min Klient havde flere Gange ytret som sin Hensigt at ville oprette et nyt Testamente for deri at betænke Lilian; men hidtil havde han ikke udført dette Forsæt. Omendskønt jeg flere Gange og paa forskellig Maade havde erindret ham derom, havde han endnu stadig ikke opgivet mig Momenterne til Konciperingen af et saadant Dokument. Jeg tror næsten, at ogsaa han var beherskét af den Overtro, der influerer paa flere Mennesker, end det i Almindelighed anes — at naar man rører ved sit Testamente, det vil sige, naar man opretter et nyt eller forandrer paa det gamle, skal dette have Testators snarlige Død til Følge. Min Klient vilde oprette et nyt Testamente — han maatte, som han selv sagde, gøre det — han gjorde det blot ikke! Det venskabelige Forhold, som nu bestod mellem os, tillod mig ved enhver given Leilighed at henpege paa, at i Tilfælde af hans Død vilde Lilian og hendes Moder staa blottede for alle Eksistensmidler; han indsaa fuldkomment Rigtigheden af mine Ord, men tøvede og udsatte Sagen fra Uge til Uge, Maaned til Maaned. Hvor mange Mennesker have ikke handlet, eller rettere sagt undladt at handle, saa at de, der stode deres Hjerter nærmest, et helt Liv igennem bittert have haft en uforsvarlig Opsættelse at beklage.

Tredje Kapitel.

Saaledes kunde vel omtrent to Aar være henrundne, siden Lilian første Gang havde vist sig i mit Kontor, da der ganske uventet indtraadte en Pause i min gamle Klients Besøg hos mig. Tre Onsdage og Lørdage hengik, uden at jeg saa det mindste til ham. Min Kontorist kiggede bekymret ud gennem Vinduet efter

ham, thi enten havde de Femshillingsstykker, som ved Lejlighed vandrede fra den gamle Herres Haand over i hans, og som udgjorde et ganske sikkert velkomment Tillæg til Maanedsgagen, vundet hans Hjerte, eller samme ungdommelige Hjerte nærede maaske uegennyttigt i sine Dybder blide Følelser for hans smukke Protegé. Da en saa lang Udebliven endnu aldrig var forekommet, begyndte ogsaa jeg at blive betænkelig, og jeg begav mig endelig til Vin-Villaen for at erkyndige mig om Aarsagen. En af Døtrene lukkede op og sagde mig, at hendes Fader var syg og allerede flere Dage havde ligget til Sengs.

Var han alvorlig syg?

Man befrygtede det.

Var han ved sin Bevidsthed?

Ja, men meget svag.

Kunde jeg faa ham at se?

Ikke til at tænke paa; han var meget for syg til at kunne tale med nogen.

Den Maade og de Vendinger, hvori disse Svar bleve mig givne, lod mig befrygte det værste. Jeg tænkte paa det kære, smukke Barn, der var blevet den gamle Herre saa dyrebar, og som nu — hvem vidste, hvor snart — skulde slynges tilbage i Armod og Nød. I bedste Tilfælde vilde Moder og Datter lige blive bevarede for at dø af Sult ved den knebne Understøttelse, de to Søstre muligvis vilde lade sig afpresse. For Moderen gjorde det mig næsten lige saa ondt som for Datteren, thi efter de Undersøgelser, jeg paa min Klients Anmodning havde anstillet, var hun utvivlsomt en hæderlig Kone. Oprindelig var hun Fabriksarbejderske, havde ved sin Skønhed bedaaret Richard Brownlow, men stod ogsaa i Henseende til Dannelse og Livsanskuelse højt over den Samfundsklasse, hvoraf hun var fremgaaet. Og hvad havde hun ikke lidt! Hendes Mand havde behandlet hende slet, i Lilians første Aar havde hendes Liv ikke været andet end en eneste tung Kamp. Siden hendes Ægteskab maatte de to sidste Aar betragtes som de lykkeligste — i det mindste havde de været fri for trykkende Næringssorger — men den hele Elendighed, den hele Nød vilde begynde forfra, naar nu den gamle James Brownlow døde uden at have gjort et nyt Testamente.

Saa bad jeg da — samtidig som Ven og som juridisk Raadgiver — den Dame, som havde modtaget mig, om at maatte se og tale med den syge, selv om det ogsaa kun var for et Øjeblik.

Medens jeg endnu forsøgte at begrunde dette Forlangende, kom ogsaa den anden Søster til, og begge forenede sig om at afslaa mit Ønske. De udviste i den Henseende en saa stivnakket og resolut Holdning, at jeg straks maatte befrygte, at de havde faaet en Anelse om Tingenes rette Sammenhæng. Til ingen Nytte forsøgte jeg alt optænkeligt for at rokke dem i deres Vægring. Doktoren havde forbudt det, sagde de — og derved blev det.

„Saa vil De maaske tillade mig at vente, indtil Doktoren kommer?" bad jeg. „Jeg haaber at kunne overbevise ham om, at jeg nødvendigvis maa tale med min Klient."

„Paa ingen Maade," gav den ældste Søster med jærnhaardt Ansigt til Svar. „Med mit Samtykke skal min stakkels Fader i sine sidste Timer — thi det turde det være — under ingen Omstændigheder forstyrres og plages med forretningsmæssige Anliggender."

„Under ingen Omstændigheder," istemte den yngre som et Ekko.

Da Bønner intet formaaede, greb jeg til List. Jeg tog min Hat, rejste mig og trak paa Skuldrene med en Mine som et Menneske, der har gjort sin Pligt og nu vadsker sine Hænder i Uskyldighed.

„Som De behager, mine højtærede Damer; men siden nytter det ikke at gøre sig Bebrejdelser. Jeg kan kun sige Dem, at hvis det i Dag formenes mig at tale med Herr Brownlow, vil dette bevirke en stor pekuniær Difference for Dem."

Jeg talte Sandhed, selv om jeg ogsaa ønskede, at de skulde opfatte mine Ord i omvendt Betydning.

Pilen ramte. Jeg havde truffet dem paa deres saarbareste Punkt — i deres Gerrighed og Havesyge. De betragtede hinanden og raadslog hviskende indbyrdes. Allerede haabede jeg at have overtalt dem — men med saadanne to Kvindemennesker lader sig intet stille op.

„Vil De have den Godhed at sige os, hvorom det drejer sig?" sagde Enken, idet hun prøvende mønstrede mig. „Kun paa den Maade kunne vi faa Vished, om Sagen er vigtig nok til at berettige os til et saadant Bovestykke."

„Nej, det kan jeg ikke," gav jeg til Svar. „Anliggendet er af fuldkommen privat Natur — der staar for mange Interesser paa Spil. Damerne maa forlade sig paa mit Ord, naar jeg siger Dem, at Sagen er af højeste Vigtighed."

Søstrene udvekslede et Blik, der tydeligere end Ord udtrykte: „Er det ikke det, jeg har sagt." Derpaa foldede den ældste, Enken, sine store knoklede Hænder i sit Skød.

„Saa faar De heller ikke Fader i Tale," sagde hun med største Bestemthed. „Hvilke Hemmeligheder skulde vor Papa vel have for sine Døtre?"

„Vi tro ikke et Ord af det, De har fortalt os, ikke et Ord," føjede den anden til paa en saa fornærmende Maade som muligt.

„Dersom der virkelig foreligger en Hemmelighed," vedblev den ældste, „staar denne maaske i Forbindelse med dette Brev, som vi forleden fandt?"

Med disse Ord overrakte hun mig et Brev, som skrevet af en endnu ubehjælpsom Pigehaand indeholdt følgende Linier:

„Kæreste Bedstefader!
Jeg har en forfærdelig Snue og kan derfor ikke komme i Dag.
Din bedste og kæreste Lilian."

De vidste altsaa alt. Stakkels Lilian!

„Hvem er denne Lilian?" udbrød Enken og stampede i Gulvet med sin klodsede Fod. „Naturligvis dette skamløse Kvindemenneskes Datter! Ikke sandt, det er Deres vigtige Forretningsanliggende? For den Tøs's Skyld er det, De vil tale med Fader? Naa, vil De svare, eller vil De ikke?"

Svaret blev mig dog sparet, thi pludselig gik Døren op, og ind vaklede en affældig, i en gammel Slaabrok indhyllet Skikkelse. Det var min Klient. Han sank ned paa den nærmeste Stol og kæmpede for at faa Vejret.

Jeg havde ingen Doktor nødig for at se, at min gamle Vens Dage vare talte. Han havde i den Snes Dage, jeg ikke havde set ham, forandret sig frygteligt. Med tydelige Bogstaver stod Døden skreven paa hans blege, aandeagtige Ansigt, og han syntes saa udmattet, at jeg frygtede for, at hans Øjne, hvad Øjeblik det skulde være, kunde lukke sig for bestandig.

Som lamslaaede under Indtrykket af den Vending, Sagen havde taget, saa de to Døtre paa hinanden i stum Forbavselse. Jeg var endog i dette Øjeblik i Stand til at glæde mig over deres Nederlag og ilede hen til et Skab, hvorpaa der stod Flasker og Glas, blandede noget Vand og Rom sammen og bragte det til den syge. Han drak et Par Mundfulde og kom til sig selv igen.

„Gaa jer Vej," sagde han med ru Stemme, idet han vin-

kede til sine Døtre med den næsten gennemsigtige Haand. „Gaa jer Vej — straks!"

Saa forskrækkede de to Kvindemennesker end vare, bleve de dog haardnakket siddende.

„Gaa!" udbrød han endnu en Gang, — „gaa — eller, saa sandt jeg endnu lever, lader jeg opsætte et Testamente, hvorved jeg giver alt, hvad jeg ejer og har, til et eller andet Hospital!"

Han talte sagte og fik kun med Møje Ordene frem, men Stemme og Udtryk var saa truende, at jeg knapt kendte min gamle, forsagte, ubeslutsomme Ven igen.

Hans Døtre, der uden Tvivl vare endnu mere forbavsede end jeg, forlode knurrende Værelset. Min Klient sank udmattet tilbage paa sin Stol.

„Laas Døren af!" hviskede han.

Jeg gjorde, som han forlangte. Derpaa lagde han sin udtærede Haand paa min.

„Gud være lovet, at De endelig kom. Jeg har i de sidste Dage ventet Dem med Længsel."

„Jeg havde jo ingen Anelse om, at De var syg," svarede jeg.

„Mine Døtre sagde mig, at de havde sendt Bud efter Dem og siden skrevet til Dem, men at De var bortrejst."

„Jeg har ikke modtaget en Linie og har i Ugevis ikke været uden for Byen."

„Saa have de løjet for mig. De lade ikke mere nogen komme ind til mig — og lige til for tre Dage siden vidste jeg endnu ikke, at jeg skal dø. Selv derom lade de mig i Uvidenhed. Jeg hørte før Deres Stemme og havde netop endnu saa megen Kraft, at jeg kunde slæbe mig ned ad Trappen. Jeg maatte se Dem endnu en Gang, før det bliver for sent."

Sveden kom frem paa hans Pande, og han saa saa svag og udmattet ud, at jeg rakte ham endnu en Slurk Rom og Vand.

„Sæt mig et Dokument op," sagde han. „Jeg efterlader min kære Sønnedatter, Lilian Brownlow, alt — min hele Formue."

„Skal hun have alt?" spurgte jeg forbavset.

Han faldt atter tilbage til sin sædvanlige Mangel paa Bestemthed.

„Nej — nej — ikke alt!" sagde han. „De have alligevel været gode Døtre imod mig. Nej — jeg efterlader Lilian — min kære lille Lilian — Dicks Barn, seks Tusind Pund."

„Jeg skal straks opsætte Testamentet," svarede jeg, idet jeg

saa mig om efter Pen, Blæk og Papir — men hans Vankelmodighed lod mig ikke komme saa vidt.

„Nej — ikke nu," sagde han. „Jeg befinder mig allerede bedre; maaske staar jeg det alligevel igennem. Men bring mig Papiret i Morgen tidlig til Underskrift."

Jeg havde imidlertid ingen Lyst til at lade Døden komme mig i Forkøbet, hvorfor jeg lod, som om jeg overhørte hans Ord og begyndte at skrive. Men før jeg endnu havde faaet to Linier bragt paa Papiret, saa jeg, at den gamle Herre atter var bleven afmægtig.

Forgæves anstrengte jeg mig for at bringe ham til Bevidsthed, og med tungt Hjerte tilkaldte jeg endelig Hjælp. Jeg fandt den ældste Datter trykket op til Døren, hvor jeg var fast overbevist om, at hun lige til dette Øjeblik havde haft sit Øre anbragt ved Nøglehullet. Hendes Søster stod tæt bagved, og begges Blikke viste mig tydeligt nok, hvad de tænkte om min Adfærd.

Vi bragte den syge i Seng; en af Tjenestefolkene blev sendt efter Lægen, og jeg fjernede mig for at koncipere Testamentet, opfyldt af et varmt Ønske om, at den gamle Herre næste Dag maatte være i Besiddelse af de nødvendige Kræfter til at sætte igennem, at jeg kunde faa ham i Tale.

Næste Morgen Klokken ni indfandt jeg mig altsaa i Vin-Villaen og blev aldeles ikke forundret, da man kort og godt afviste mig. Jeg ventede da udenfor, til Lægen kom, tiltalte ham i det Øjeblik, han vilde gaa ind, og bad ham at hjælpe mig til en Samtale med Patienten, eller i det mindste sørge for, at den gamle Herre erfarede min Nærværelse. Han lovede intet, og hans hele Maade at være paa sagde mig, at den Beretning, som var givet ham om min Adfærd i Gaar, havde indtaget ham imod mig. Ogsaa i Dag maatte man have proppet ham med alskens Usandfærdigheder, thi da han forlod Villaen, var han saa venlig at lade mig forstaa, at en saa uforretningsmæssig Fremgangsmaade som min nødvendigvis maatte skade en ung Sagførers Anseelse. Jeg bed min Ærgrelse i mig og bestræbte mig for at klargøre ham Sagens faktiske Sammenhæng — men han vægrede sig ved at høre paa mig.

„De vil dog i det mindste sige mig, hvordan Deres Patient i Dag har det?" sagde jeg.

„Det staar meget slet til med ham. Han har endnu kun faa Timer tilbage at leve i."

„I saa Fald dømmer De ved Deres Vægring ved at hjælpe mig det elskeligste Væsen paa Jorden til Nød og Armod," svarede jeg.

„Familiestridigheder angaa ikke mig," sagde han koldt, idet han smækkede sin Vognbør i og gav Kusken Ordre til at køre.

Jeg forlod Huset, men vendte i Løbet af Dagen flere Gange tilbage. Atter og atter blev jeg afvist; sluttelig kunde jeg ikke finde paa flere Paaskud. Om at bestikke Tjenestefolkene kunde der alene af den Grund ikke være Tale, fordi Døren bestandig blev oplukket af en af de to Søstre; med lovlige Midler kunde jeg ikke skaffe mig Adgang, og Indtrængen med Vold vilde i dette Tilfælde kun have skadet min Sag, ja sikkert ganske have ødelagt den, hvis det var kommet til Proces.

Træt og meget nedstemt gik jeg endelig hjem. Men jeg var fast besluttet paa, at jeg den næste Dag vilde fortsætte mine Anstrengelser, omendskønt jeg vidste, at alt vilde være forgæves, hvis min Klient ikke ganske uventet endnu en Gang kom saa vidt til Kræfter, at han kunde sætte sit Ønske igennem om at se mig.

Fjerde Kapitel.

Jeg boede i nogen Afstand fra Vin-Villaen, og Huset havde selvfølgelig flere Lejere end jeg. Saaledes vare til Eksempel Værelserne oven over mig beboede af en Mand, med hvem jeg flere Gange var kommen i venskabelig Berøring, og jeg havde just drukket min Te, da denne Nabo foroven, han hed Robinson, bankede paa hos mig og opfordrede mig til at se lidt op hos ham, hvor nogle Venner vare forsamlede til et Spilleparti. Jeg var imidlertid ikke i selskabelig Stemning, men træt og melankolsk; thi bestandig saa jeg for mig en døende Mands stivnede Ansigt og en smuk, lykkelig lille Piges glade Smil. Jeg afslog altsaa Indbydelsen og foretrak at tilbringe Aftenen alene i Selskab med min Pibe og en Bog. Længe havde jeg siddet saaledes uden i synderlig Grad at lade mig forstyrre af den højrøstede Tale og Latteren oven over mig — men under Læsningen havde jeg dog atter og atter maattet tænke paa den gamle Brownlow. Maaske lukkede han just i dette Øjeblik sine Øjne til den evige Søvn, maaske havde han forgæves raabt efter mig, for at jeg skulde ud-

føre hans sidste Vilje. Jeg gøs ved Tanken om de to haardhjertede, gridske Kvinder, som vaagede ved hans Leje — som kun ventede paa hans Død og forbleve kolde ved hans Jammer. Derpaa saa jeg gennem min Pibes Røgskyer Lilians unge, friske Ansigt dæmre frem. Hvor helt anderledes, tænkte jeg, vilde dette Ansigt ikke se ud allerede efter seks Maaneders Sorg og Savn! I Tanken bebrejdede jeg bittert min gamle Klient hans Forsømmelighed — bebrejdede mig selv, at jeg ikke endnu oftere og endnu stærkere havde opfordret ham til paa en passende Maade at sørge for Barnet. Her forelaa en styg Pligtforsømmelse, og min Andel deri tyngede mig haardt.

Klokken slog halv tolv. Jeg lukkede min Bog og raadslog med mig selv, om jeg skulde lægge mig til at sove eller stoppe mig endnu en Pibe. I dette Øjeblik hørte jeg en banke paa Gadedøren. „En af Mr. Robinsons Venner, som kommer for sent," tænkte jeg; „det ser ud til, at de have i Sinde at forblive sammen hele Natten." Derpaa hørte jeg Gadedøren blive aabnet — snart efter raslede noget ved Døren til mit Værelse, og ind traadte til min Forbavselse — eller rettere sagt til min Skræk — min gamle Ven Brownlow.

Jeg troede at drømme, saa ganske umulig forekom Sagen mig. Den Mand, der i Gaar næppe havde været i Stand til at slæbe sig ned ad nogle faa Trappetrin, og hvis halvt brustne Øjne siden uophørligt forfulgte mig — denne Mand stod nu her i mit Værelse, i samme Paaklædning, hvori jeg sidst havde set ham samme Sted! Men han saa saa syg og elendig, lige saa dødningeagtig ud, som jeg i Gaar havde set ham i hans Hjem; kun hans Gang var mindre svag og vaklende.

Det uventede Syn gjorde mig stum og ubevægelig. Det eneste, jeg følte, var stivnet Forbavselse — Forbavselse over, hvorledes det havde været ham muligt at komme til mig. En Mand, som jeg havde set saa svag, at han afmægtig var sunken sammen, fordi han var gaaet ned ad en Trappe og havde talt et Par Ord! Det syntes uforklarligt, men dog ikke umuligt — thi der stod han jo lyslevende af Kød og Blod for mig!

Endelig fattede jeg mig og rykkede en Stol hen til ham. Med Vanskelighed satte han sig ned.

„Kære Herr Brownlow, er dette ikke meget uforsigtigt af Dem?" udbrød jeg.

Han vendte Hovedet og saa paa mig.

Hvad laa der i dette Blik, at det stivnede mit Blod til Is, fik Haarene til at rejse sig paa mit Hoved og sammensnørede min Strube af Forfærdelse? Jeg vilde endnu den Dag i Dag ikke kunne besvare Spørgsmaalet — men der var noget ubeskriveligt i disse Øjne — noget, som forvandlede Forbavselsen til isnende Skræk — til en Forfærdelse saa stor, at jeg et Øjeblik følte mig fristet til at løbe min Vej og skjule mig et eller andet Sted.

„Jeg maa have Testamentet færdigt endnu i denne Nat!" sagde han.

Omendskønt hans Stemme havde en sælsom Klang, bragte den mig dog til mig selv igen.

Jeg maatte mindst af alle være Skyld i, at denne Lejlighed forsømtes. Jeg tog Dokumentet frem og bredte det ud for ham.

„Vent et Minut, der behøves hertil Vidner," sagde jeg.

„Saa skynd Dem!" gav han til Svar, medens hans Øjne endnu en Gang mødte mine. Jeg undveg Blikket, men da jeg ilede ud af Værelset, følte jeg, at jeg skjalv paa alle Lemmer.

Ude paa Trappegangen tog jeg mig dog saa vidt sammen, at jeg kunde smile af min Frygt. Mr. Robinsons Spilleaften var et meget heldigt Tilfælde; to af Selskabet kunde tjene mig som Vidner. Først skulde Testamentet være underskrevet af Testator og Vitterlighedsvidner, siden kunde jeg altid spørge, hvorledes min Klient havde baaret sig ad med at komme til mig.

Mr. Robinson og hans Venner hilste mig venligt velkommen, da jeg traadte ind. Jeg kendte næsten alle de tilstedeværende, hvoriblandt to Kolleger af mig befandt sig.

„Det gør mig meget ondt at maatte forstyrre Dem," sagde jeg undskyldende, „men vilde ikke to af de Herrer have den Godhed at komme ned til mig og fungere som Vitterlighedsvidner ved Underskriften af en gammel, syg Herres sidste Vilje. Maaske ere de Herrer Thomas og Hicks (disse vare mine retskyndige Medbrødre) saa velvillige at ofre mig nogle Minutter?"

Thomas og Hicks lagde øjeblikkelig Kortene paa Bordet og fulgte mig. Just som jeg sammen med dem vilde forlade Værelset, skød en pludselig Tanke mig gennem Hovedet. Omstændighederne vare saa ganske særegne. En Mand, der efter Lægens Udsagn laa for Døden, kom midt om Natten til mig for at træffe nye Dispositioner over sin Formue. Døde han næste Morgen eller en af de nærmeste Dage, vilde efter al Sandsynlighed Testamentets Gyldighed blive bestridt. Her vare ni Mænd samlede —

lod jeg dem alle undertegne Dokumentet, kunde der ikke ret vel være Tale om at drage det i Tvivl.

Jeg vendte mig altsaa om i Døren og sagde:

„Ved nærmere Overvejelse — og da Sagen rimeligvis vil føre til Proces, vilde jeg gerne bede alle de Herrer om at gaa ned med mig."

„Man kan i saadanne Sager ikke være for forsigtig," sagde Hicks bifaldende, medens hele Selskabet rejste sig og fulgte mig ned ad Trappen.

„Nej se, det er jo den gamle Brownlow," hørte jeg Thomas hviske, da vi traadte ind i mit Værelse.

„Ja, virkelig!" bekræftede Hicks. „Det er dog blevet mig fortalt, at den stakkels Mand var dødssyg."

Jeg rakte min Klient en Pen, hvorved min Haand kom i Berøring med hans. Hans Fingre vare saa isnende kolde, at det for som en Gysen igennem mig. Han underskrev sit Navn med faste Træk, og Thomas og Hicks bekræftede Rigtigheden af hans Underskrift, medens de øvrige Herrer nysgerrigt saa til over deres Skuldre.

Den gamle Brownlow takkede dem med et høfligt Buk; jeg udtalte min Tak i Ord og bad de Herrer om Undskyldning for at have forstyrret dem i deres Fornøjelse. Efter at de havde ønsket os Godnat, vendte de tilbage til deres Spilleparti. Jeg saa endnu en Gang Testamentet igennem og vendte mig derpaa til min Klient for at spørge til hans Befindende.

Da jeg imidlertid mødte hans Øjne, døde Ordene paa mine Læber. Der var igen det samme gaadefulde, ubeskrivelige Udtryk, som allerede før havde faaet mig til at skælve. Jeg følte, at en nervøs Rystelse igen gennemfor mig fra Hoved til Fod.

„Jeg maa nu hjem," sagde han, idet han rejste sig som en, der har udmattet sig til det yderste ved en stor Kraftanstrengelse.

„Jeg skal sørge for en Droske til Dem," udbrød jeg, idet jeg som før genvandt min Fatning ved Lyden af hans Stemme.

Han rystede paa Hovedet, gik til Døren, aabnede den og forlod Værelset. Jeg fulgte efter ham. Paa Trappegangen vendte han sig endnu en Gang om, og for sidste Gang mødte hans Øjne mine. Halvt afmægtig og med voldsomt bankende Hjerte vaklede jeg hen til en Stol og sank om paa den. Klokken slog tolv.

Faa Øjeblikke efter samlede jeg mig med Opbydelsen af al min Viljekraft sammen, rejste mig og skyndte mig efter ham.

Kun een Vej førte fra mig til hans Hus, og denne fulgte jeg uden at kunne opdage Spor af den gamle Herre. Jeg maatte være løbet forbi ham og vendte om igen. Jeg fandt ham ikke, ilede nu atter videre og standsede ikke, før jeg havde naaet Vinvillaen. Døren blev straks aabnet — øjensynligt frygtede Beboerne ikke mere, at nogen med Magt skulde bryde ind. En Pige, der holdt Snippen af sit Forklæde for Øjnene, tog imod mig.

„Er Herr Brownlow allerede kommen hjem?" spurgte jeg aandeløst.

Pigen stirrede idiotisk forbavset paa mig.

Jeg gentog mit Spørgsmaal og føjede til, at den gamle Herre just havde forladt mit Hus.

Hun syntes ikke at forstaa mig. „Herren er død Klokken halv tolv," sagde hun, idet hun paany afstrørede sine Øjne med Forklædesnippen.

„Død Klokken halv tolv!" Var jeg da forrykt, eller havde jeg drømt? Jeg løb hjem. Robinsons Spilleparti var endnu i fuld Gang. Jeg lukkede min Skrivebordsskuffe op. Der laa uberørt, som jeg havde lagt det, Testamentet, der var blevet underskrevet nogle Minutter før tolv!

* * *

Det Oprør, som opstod ved Tilstedeværelsen af dette Testamente, overgik enhver Beskrivelse. De to elskværdige Søstre trængte sig med Magt ind til mig og forsikrede mig om, at de ikke vilde hvile, før de saa mig sidde paa de anklagedes Bænk formedelst Falsk og Forledelse til Falsk samt endnu adskillige andre Forbrydelser — deres sidste Hvid vilde de sætte ind paa at opnaa dette. Lykkeligvis vare imidlertid den afdødes Eksekutores testamenti forretningskyndige Folk og Damernes Sagfører hæderlige Mænd, der samvittighedsfuldt raadede deres Klientinder fra at indlade sig paa en Proces, som det paa Forhaand var givet, de maatte tabe. Jeg kunde lægge Kortene aabent paa Bordet, og snart var det bevist, at James Brownlow havde underskrevet Testamentet i Nærværelse af ti uvillige Vidner, ganske afset fra min Værtinde, der havde lukket op for ham og kunde aflægge Vidnesbyrd om den gamle Mands sene Besøg. Alle mine Vidner vare uberygtede Mænd, hvis Udsagn for Dommer og edsvorne maatte veje tungt i Vægtskaalen. Andre kunde beedige, saa meget de havde Lyst, at det havde været en faktisk Umulighed for James

Brownlow at forlade sin Seng den paagældende Aften eller Nat — mine Beviser for, at han havde været hos mig og undertegnet Dokumentet, vare stærke nok til at nedslaa alt. Desuden vare Vidnesbyrdene fra vor Side upartiske og uinteresserede, medens Modpartens maatte synes influerede og farvede af Egennytte og Forudindtagethed.

Saaledes kom da Sagen slet ikke for Retten. Kendsgerningerne laa altfor klare for Dagen, og efter nogle Forsøg paa at faa Summen nedsat — Forsøg, som jeg med Indignation tilbagevisте — besluttede Søstrene sig til at udbetale Beløbet. Den almindelige Mening gik ud paa, at det maatte være lykkedes min gamle Klient uset at snige sig bort hin Nat, at han endnu havde fundet Kraft til at slæbe sig til min Bolig og udføre det nødvendige for at sætte sin sidste Vilje igennem.

Først flere Aar efter traf jeg igen paa den Læge, som den Gang saa villigt havde lyttet til Bagvadskelserne. Han gjorde mig mange Undskyldninger, jeg tilgav ham, og han fortalte mig noget meget mærkeligt.

Hans Patient var tilsyneladende virkelig død den Nat Klokken halv tolv. Doktoren var gaaet ned til Søstrene, havde meddelt dem, at alt var forbi, og havde givet dem den Trøst, han i Øjeblikket formaaede. Før han forlod Villaen, var han endnu en Gang gaaet op i Dødsværelset for at se til den afdøde, og medens han endnu betragtede de indfaldne Træk, havde den formentlig døde pludselig aabnet Øjnene; han havde udstødt et dybt Suk, der lød som et Lettelsens Suk — derpaa vare Øjelaagene igen faldne til, og alt var forbi.

„Men," føjede Lægen til, „jeg vilde desuagtet for enhver Domstol have bedediget, at det ikke havde været den døende muligt paa dette Tidspunkt at røre Haand eller Fod. Gud være lovet, at det ikke kom saa vidt. Deres Beviser vare af saa overvældende Art, at de for Tid og Evighed vilde have været i Stand til at ødelægge mit Ry som Læge. Dersom man nu til Dags overhovedet troede paa overnaturlige Ting —"

Saaledes var det. Jeg troede lige saa lidt som Doktoren paa noget overnaturligt. I det mindste er slige hidtil ikke anerkendt i Loven. Men sikkert er det, at hvad der tildrog sig med min første Klient, var noget meget sælsomt — overordentlig sælsomt.

Ende.

Frank R. Stockton:

En mærkelig Historie.

Første Kapitel.

Jeg befandt mig paa Rejse fra San Francisko til Yokohama, da jeg stiftede Bekendtskab med Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine, til at begynde med rigtignok meget overfladisk. Damperen, som i jævn rask Fart førte os til de brogede Vifters og lakerede Æskers Land, var vel besat med rejsende, mest Amerikanere, blandt hvilke min Opmærksomhed straks fra den første Dag særlig fæstede sig paa to midaldrende Damer, der paa ingen Maade saa ud som almindelige rejsende. Straks ved første Øjekast kunde man fristes til at holde dem for Landmandskoner, der af en eller anden mærkelig og særlig Grund foretog Farten over det Stille Ocean; ved nærmere Jagttagelse opkom der imidlertid Formodning om, at man havde at skaffe med Medlemmer af velstillede Købmandsfamilier fra en eller anden lille Landflække, og at de gode Damer havde faaet i Sinde ikke at ville lade sig nøje med Kendskabet til deres smaaborgerlige Husholdninger, men søge at udvide deres Horisont til en saa stor som mulig Del af den vide Verden. De hørte øjensynligt ikke til de Kredse, som have for Vane at rejse i første Kahyt, og dog var den af Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine benyttede Kabine en af de bedste paa hele Skibet. Omendskønt de levede saa temmeligt for sig selv og ikke lagde nogen Lyst for Dagen til at omgaas andre rejsende eller blive bemærkede af dem, fremgik det dog af deres Væsen, at de ansaa sig for lige saa gode som nogen anden om Bord og vare sig bevidst, at de kunde rejse til hvilken som helst Del af Jorden, de fandt for godt.

Mrs. Lecks var temmelig høj, noget kantet og muskuløs; i hendes mørkladne Ansigt var Bevidstheden om den Overlegenhed fremtrædende, som udmærker Personer, der styre en Stats Skæbne

eller selvstændigt lede en stor Husholdnings mangehaande Anliggender. Mrs. Aleshine var noget yngre end sin Veninde, noget mindre og grumme meget tykkere. Ogsaa hos hende kom den samme Bevidsthed om personlig Dygtighed, som karakteriserede Mrs. Lecks, til Udtryk; men tillige mærkedes en vis Hjertensgodhed, der lod ane, at hun var i Besiddelse af en vidtgaaende Overbærenhed over for dem, som aldrig havde Lejlighed til, eller hvem naturlige Anlæg manglede til, at blive en saa helt igennem udmærket dygtig Husmoder, som hun selv var.

De to værdige Damer tilbragte Størstedelen af deres Tid paa Dækket, hvor de stedse sade sammen i Agterstavnen paa et Sted, som bød dem god Ly for Vind og Vejr. Der beskæftigede de sig med deres Strikketøj, hvilket Arbejde dog, som jeg bemærkede, naar jeg paa mine Vandringer op og ned ad Dækket kom forbi dem, ikke paa nogen Maade hindrede dem i at føre en næsten aldrig afbrudt Samtale.

Et Spørgsmaal, som Mrs. Lecks rettede til mig angaaende en i det fjerne synlig Sejler, banede Vejen for vort senere Bekendtskab. Der befandt sig ellers ingen om Bord, hvis Selskab jeg kunde tænke mig at sætte Pris paa, og da disse to landlige Damers Væsen havde noget ejendommeligt tiltrækkende ved sig, var jeg ganske glad ved at kunne bringe nogen Afveksling ind i mine ensomme Spadsereture paa Dækket ved en lejlighedsvis Passiar med dem. Angaaende deres personlige Forhold vare de ingenlunde tilbageholdne. Begge vare de Enker, og Mrs. Aleshine rejste til Japan for at besøge en Søn, der var anbragt i et derværende Handelshus. Mrs. Lecks derimod havde ingen Børn. Hun ledsagede sin Veninde, fordi hun, som hun sagde, ikke vilde tillade, at Mrs. Aleshine foretog en saadan Rejse alene, og fordi hun ikke indsaa, hvorfor hun ikke lige saa godt som alle andre Mennesker skulde se sig om i Verden. Hun havde jo Raad til det.

De to Veninder vare ikke just dannede Damer. I deres Tale forsyndede de sig hyppigt mod Formlære og Syntaks, og i deres Udtale og Udtryk kom mange Provincialismer frem. De havde ganske vist bragt mange af deres landlige Foreстillinger med sig ud paa Havet, men de besade en god Del sund Fornuft, der alle Vegne er til Nytte, og de gjorde hyppigt Brug deraf paa en Maade, der forekom mig særdeles oplivende. Tillige tror jeg, at deres gode Mening om mine nautiske Kundskaber, om mit Kendskab

til fremmede Lande og om mine personlige Forhold bidrog til at gøre os til gode Skibskammerater.

Vor Damper anløb Sandwichøerne, og det var mere end to Dage efter vor Afrejse fra Honolulu, da vi en Aften henimod Klokken ni havde det Uheld at støde sammen med et østpaa farende Skib. Skylden laa helt og holdent hos det andet Skib, hvis Udkigsmand trods den mørke, noget taagede Aften meget godt kunde have set vore Lanterner i rette Tid og derved undgaaet et Sammenstød, hvis han ikke havde forladt sin Post eller var sovet ind paa den. Dermed forholde det sig, som det vil; det fremmede Skib, vistnok en lille Damper, stødte paa os med betydelig Kraft i Nærheden af Boven, bakkede derpaa og forsvandt i Taagen; vi hverken saa eller hørte senere noget til den. Den almindelige Anskuelse gik ud paa, at den, langt værre beskadiget end vort Skib, vistnok maatte være sunken kort efter Sammenstødet, thi da omtrent en Time senere Taagen lettede, var ingen Lanterne at opdage inden for Synsvidde.

Som det saa hyppigt er Tilfældet med Ulykker paa Søen, blev den Skade, der var tilføjet vort Skib, i Begyndelsen anset for mindre væsentlig; men ved nærmere Undersøgelser viste det sig snart, at den var betydelig, ja helt ødelæggende. Vor Dampers Skrog var ved Bagbordsboven ligefrem trykket et Stykke ind, og Vandet vældede i foruroligende Mængde ned i Lasten. Næsten to Timer arbejdede Mandskabet og en stor Del af Passagererne ved Pumperne, og alt muligt blev forsøgt for at stoppe den uhyre Lækage; men alle Anstrengelser for at redde Skibet viste sig snart forgæves, og kort før Midnat erklærede Kaptajnen det for ugørligt at holde Damperen svømmende, saa at der intet andet blev tilovers end at gøre Brug af Baadene. Natten var nu klar, Stjernerne funklede, og da der kun var lidt Vind, gik Søen forholdsvis smult. Kaptajnen forsikrede os, at der under saa gunstige Omstændigheder ingen Fare var at befrygte. Han mente, at vi henimod næste Dags Middag kunde naa en lille beboet Ø, hvor vi vilde finde Beskyttelse og Tilflugtssted, indtil et forbisejlende Skib kom og optog os.

Der var Tid nok til at træffe alle nødvendige Forberedelser, og der herskede overalt Orden og Lydighed. Nogle Damer mellem Kahytspassagererne vare ganske vist meget ængstelige og viste Tendens til at blive hysteriske. Ogsaa blandt Herrerne saas der blege Kinder. Men alle adlød Kaptajnens Ordrer og gjorde sig rede

til at gaa i Baadene. Næstkommanderende sagde enhver af os, til hvilken Baad han skulde høre, og hvor vi skulde forsamle os paa Dækket. Jeg henvistes til en stor Baad, der iøvrigt hovedsagelig skulde besættes med Dækspassagerer, og da jeg kom frem fra min Kahyt, hvor jeg var gaaet ned for at hente mine Penge og Værdisager, traf jeg paa Trappen sammen med Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine. De følte sig skuffede ved at høre, at jeg ikke skulde være i Baad sammen med dem, hvorpaa de skyndte sig ned, medens jeg gik op paa Dækket. Da kom efter omtrent ti Minutters Forløb Mrs. Lecks hen til mig efter øjensynligt at have søgt efter mig. Hun sagde, at hun havde noget særligt at sige mig og førte mig derpaa agterud, hvor vi fandt Mrs. Aleshine.

„Se engang der," sagde Mrs. Lecks, der havde trukket mig hen til Rælingen og pegede ned mod Vandet. „Ser De den Baad der? Den er hejset ned, men der er ingen i den. Baaden paa den anden Side er lige nu sejlet af Sted, fuld til Randen. Jeg har endnu aldrig set saa mange Mennesker pakket sammen i een Baad. De andre skulle sagtens fyldes lige saa stærkt. Jeg indser derfor ikke, hvorfor vi ikke skulde tage denne tomme Baad, da Lejligheden tilbyder sig, i Stedet for at lade os stuve ned i en af de overfyldte? Dersom der siden kommer flere til, have vi i det mindste første Ret til at vælge vore Pladser, hvad der under saadanne Omstændigheder ikke vil sige saa lidt."

„Saadan forholder det sig," istemte Mrs. Aleshine, „og jeg og Mrs. Lecks vilde uden videre være gaaet i Baaden, da vi saa, at den var tom, hvis vi ikke havde været bange for at være der uden nogen Mandsperson, thi det kunde ske, at den drev bort, og ingen af os har Begreb om at ro."

„Saamænd," svarede jeg; „men jeg fatter blot ikke, hvorfor denne Baad ikke skal besættes. Jeg ser en lille Vandtønde, et Par Aarer samt nogle Blikdaaser i Bunden af den og tror, at den er gjort rede for nogen. Et Øjeblik! Jeg vil blot løbe forud og se, hvordan det staar til der."

Jeg bemærkede, at der blandt Folkene midtskibs og i Forstavnen herskede nogen Forvirring, begrundet paa Iver for snarest muligt at komme om Bord i Baadene, og jeg saa, at disse bleve stærkere belastede, end man fra Begyndelsen havde ventet. Folk, som havde troet at skulle have Plads i en bestemt Baad, fandt det umuligt at opnaa denne Plads og løb rundt for at søge en anden. Det blev mig derved klart, at der ingen Tid var at

spilde, hvis vi vilde sikre os den Baad, som Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine havde opdaget, og som sandsynligvis var reserveret nogle særlig begunstigede Personer, eftersom Officererne holdt Folkene sammen i Skibets Forende, og den anden Agterdæksbaad allerede var afsejlet. Naturligvis kunde jeg ikke indse Grunden til, at andre skulde begunstiges frem for de to Damer og mig, og gik derfor hurtigt bagud igen for atter at opsøge Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine.

„Vi maa saa hurtigt som muligt se at komme derned," sagde jeg; „thi sker det, at Baaden bliver opdaget, ville alle styrte herhen for at blive de første. Jeg formoder, at den er forbeholdt Kaptajnen og nogle Officerer, men vi have lige saa megen Ret til den som de."

„Endnu større," svarede Mrs. Lecks; „thi vi have intet haft at gøre med Styringen og Sammenstødet."

„Men hvorledes komme vi derned?" spurgte Mrs. Aleshine. „Nogen Trappe er der ikke."

„Det er sandt," svarede jeg. „Sandsynligvis ville de trække denne Baad fremefter, naar de andre ere fyldte. Vi maa, saa godt det lader sig gøre, klatre ad Tovene langs Skibssiden. Jeg vil først entre ned og holde Baaden saa tæt til som muligt."

„Jeg synes ikke rigtigt om den Klatremanøvre," mente Mrs. Lecks, „og holder for, at vi bør vente, indtil Skibet endnu er sunket et Stykke; paa den Maade komme vi Baaden nærmere."

„Vi tør ikke vente," svarede jeg, „ellers komme vi overhovedet ikke derned."

„Du gode Skaber," udbrød nu ogsaa Mrs. Aleshine. „Jeg kan i al Fald ikke staa her koldblodigt og mærke, at Skibet synker under os, indtil vi ere komne saa vidt, at vi kunne træde ned."

„Vel," sagde Mrs. Lecks, „saa lade vi være med at vente. Men fremfor alt maa vi alle tre tage et af disse Redningsbælter paa. To af dem har jeg taget med op fra Kahytten, det tredje fandt jeg her ved Siden af, hvor en Matros maa have glemt det. Jeg mente, at hvis der passerede os noget paa Vejen til Den, vilde de Tingester maaske kunne være os til Nytte; men nu synes jeg, at naar vi skulle klatre ned ad disse Strikker, ere de nødvendigere her end noget Steds. Jeg vilde først selv tage to paa, fordi jeg ikke er saa fed som Mrs. Aleshine, men nu maa De imidlertid gerne faa den ene af dem, Mr. Craig, eftersom De er sammen med os."

Da jeg indsaa, at Mrs. Lecks ikke havde to Redningsbælter nødig, ja at det ene endogsaa vilde være hende i høj Grad til Besvær, modtog jeg uden Betænkning Tilbudet, men vægrede mig ved at tage det om mig, før det blev nødvendigt, eftersom det nu kun vilde hindre mig i mine Bevægelser.

„Vel," sagde Mrs. Lecks, „hvis De mener at kunne komme velbeholden ned foruden, saa for mig gerne. Men Mrs. Aleshine og jeg ville tage vore paa, før vi indlade os paa dette Matrosklatreri. Vi vide i Forvejen Besked med Bælterne, thi kort efter vor Afrejse fra San Francisko gjorde vi begge Prøve med dem. Og nu, Barb'ry Aleshine, er du nu ogsaa sikker paa, at du har alt, hvad du behøver; thi naar Skibet først er sunket, kan det ikke nytte, at du vil om Bord igen og hente noget?"

„Jeg kan ikke tænke mig noget mere at tage med," svarede Mrs. Aleshine, „i det mindste ikke noget, som er let at bære; desuden tænker jeg, det nu snart er det bedste at gøre en Begyndelse, thi din Tale om, at Skibet synker, giver mig en Fornemmelse, som om der kravlede en Krabbe op og ned af Ryggen paa mig."

Mrs. Lecks saa over Rælingen ned i Baaden, hvori jeg allerede befandt mig. „Jeg vil klatre først, Barb'ry Aleshine," sagde hun, „og vise dig, hvorledes man gør det."

Søen var rolig, og Damperen allerede sunken saa dybt, at Mrs. Lecks Stemme forekom mig uhyggeligt nær, omendskønt hun talte sagte.

„Pas nu paa," sagde hun til sin Veninde. „Jeg vil gøre akkurat som han, og saa maa du igen gøre ligesom jeg."

Med disse Ord traadte hun op paa en langs Rælingen staaende Bænk, satte modigt det ene Ben frem, greb fat i den Trosse, hvorved Baaden var befæstet til en af Davitterne, saa derpaa ned — og trak sig igen tilbage.

„Det gaar ikke," udbrød hun. „Vi maa vente, til Skibet er sunket lidt mere endnu, saa bliver det nemmere."

Denne Bemærkning foraarsagede mig nogen Uro, thi hvert Øjeblik kunde der opstaa Trængsel henimod Baaden, eller Damperen kunde uventet synke. Den Baad, der befandt sig midtskibs paa samme Side som vor, var for nogle Minutter siden roet af Sted, og jeg kunde i Mørket se en anden Baad, som var i Begreb med at stode fra. Det var nu for sent at gøre Forsøg paa at komme i en anden Baad, ja, jeg havde paa Fornemmelsen, at der ikke en

Gang vilde være Tid til at ro vor egen hen til et andet Sted, hvor Nedstigningen kunde være lettere for de to Damer. Jeg rejste mig derfor op og raabte til dem, at de ikke maatte vente et Minut længere.

„Jeg skal gribe Dem, saa snart De er traadt over Rælingen, og skal nok sørge for, at De komme uskadte ned."

„Hvis De er sikker paa, at vi ikke dumpe, ville vi forsøge," svarede Mrs. Lecks; „thi mig vil det være lige saa kært at drukne som med brækkede Ben at komme til en eller anden Ø. Og hvad Mrs. Aleshine angaar, saa gaar hun, hvis hun falder, plump igennem Baadbunden og lige ned i Tangen. Altsaa færdig! Nu er jeg der!"

Med disse Ord stødte hun sig ud fra Rælingen og kom mig saa nær, at jeg kunde gribe hende og gøre hende Nedstigningen forholdsvis let. Med Mrs. Aleshine stillede Sagen sig langt vanskeligere. Selv da jeg havde omfattet hendes omfangsrige Midie, vilde hun, af Frygt for at falde i Havet, ikke slippe Tovet. Men Mrs. Lecks Bebrejdelser og min nedefter tyngende Vægt løsnede endelig hendes krampagtige Tag, og omendskønt vi vare lige ved at falde over Bord, lykkedes det mig dog at faa hende velbeholden anbragt paa en Tværtofte.

Nu løste jeg den ene af Trosserne, der forbandt Baaden med Skibet, men før jeg ogsaa gjorde den anden fri, tøvede jeg; thi jeg vilde ikke uden videre lade dem i Stikken, som havde gjort Regning paa at finde Plads i denne Baad. Jeg hørte imidlertid ingen Skridt nærme sig, og fra min Plads kunde jeg heller ikke se nogen. Jeg stødte altsaa fra, greb Aarerne og roede et Stykke bort fra Skibet, saa at jeg kunde overse Dækket. Da jeg ikke kunde opdage nogen, raabte jeg, og da der ikke kom Svar, gentog jeg mit Raab, saa højt jeg kunde. Derefter ventede jeg omtrent et Minut, men da jeg stadig hverken saa eller hørte nogen, kunde jeg være overbevist om, at ingen mere befandt sig om Bord paa Skibet.

„De ere alle borte," sagde jeg; „nu ville vi saa hurtigt som muligt følge efter de andre."

Dermed begyndte jeg at ro langs Damperens Bov i den samme Retning, som de andre Baade havde taget.

„Det er en sand Lykke, at De kan ro," bemærkede Mrs. Lecks, medens hun gjorde sig det bekvemt paa Baadens Agtertofte;

„thi hvad Mrs. Aleshine og jeg skulde have stillet op med de Aarer, forstaar jeg ikke."

„Jeg var saamænd aldrig kommen ned i Baaden," føjede Mrs. Aleshine til, „hvis ikke Mr. Craig havde været der."

„Nej sandelig om du havde," svarede Mrs. Lecks. „For det første vilde du aldrig have sluppet Tovet, og hvis du havde det, var du gaaet lige til Bunds."

Da jeg var roet rundt om Damperens Bov, saa jeg i kort Afstand flere Lygter, som naturligvis hørte til de andre Baade, og jeg trak nu paa Aarerne af al min Kraft i Haab om at indhente dem eller i det mindste at holde mig tilstrækkelig nær til dem. Det kunde muligvis være min Pligt at tage nogle Passagerer, som de andre Baade maaske havde om Bord i for stort Antal, over i min. Hvorledes det kunde være gaaet til, at just denne Baad var forbleven upaaagtet, var mig endnu ganske uklart, men det vedkom mig jo i Grunden slet ikke. Fuldstændig sikker paa, at ingen var bleven tilbage paa den synkende Damper, havde jeg intet andet at gøre end at følge efter de andre Baade for saa snart som muligt at indhente dem. Jeg mente, at det ikke kunde vare meget længe, men efter en halv Times Roning bemærkede Mrs. Aleshine, at Lysene vare lige saa langt fjernede fra os som i Begyndelsen, om ikke mere. Jeg saa mig omkring og overbeviste mig om, at hun havde Ret, hvilket meget overraskede mig. Med kun to Personer maatte jeg snart have kunnet indhente de svært ladede Baade, men efter kort Tids Overlæg faldt det mig ind, at hver af dem sandsynligvis blev roet af et halvt Dusin kraftige Matroser, og nu forekom det mig ikke længer saa forunderligt, at de vare komne lige saa hurtigt eller hurtigere af Sted end jeg.

Snart derpaa bemærkede Mrs. Lecks, at Lysene fra de andre Baade syntes at slukkes; sandsynligvis havde Matroserne forglemt at fylde Lanternerne med Olje, før de forlode Skibet.

„Sligt sker ofte," sagde jeg, „naar Folk over Hals og Hoved skulle forlade et Sted."

Men da jeg vendte mig om og saa ud over det mørke Vandspejl, var det mig klart, at det ikke var Manglen paa Olje, men den større Afstand, som fik Lysene til at skinne saa svagt. Jeg kunde nu ikke se mere end tre, og da Overfladen kun bevægedes af en svag Bølgegang, var det ikke til at antage, at nogle af dem vare skjulte mellem Bølgerne. Vi sakkede bagud — det var klart — og jeg havde ikke noget bedre at gøre end at ro saa

længe og saa kraftigt som muligt i samme Kurs, som de andre Baade vare slaaede ind paa. Jeg var vant til at ro og ansaa mig selv for en dygtig Roer. I den Grad at blive bagud, havde jeg i alt Fald ikke ventet.

„Jeg tror, at Baaden her ikke er bleven øst siden sidste Regn," bemærkede Mrs. Aleshine efter en Stunds Forløb, „thi mine Fødder ere vaade, og det saa det har Art, mærker jeg nu."

Ved disse Ord lagde jeg Aarerne ind og begyndte at undersøge Baaden. Bunden var bedækket med løse Bræder, og da jeg lagde min Haand paa disse, følte jeg, hvorledes Vandet vældede op mellem dem. Nu tog jeg et af Bræderne op og konstaterede, at Vandet stod seks til otte Tommer højt over Bunden.

Sagen blev mig nu paa een Gang saa klar, som om den havde foreligget trykt for mig. Denne Baad var befunden usødygtig; Benyttelsen af den var bleven forbudt, hvorfor man havde stuvet Folk sammen i de andre Baade. Derved forklaredes tillige den i sidste Øjeblik opstaaede Forvirring, og naturligvis formodede man, at vi vare blevne anbragte i en af de andre Baade.

Der sad jeg altsaa midt i det Stille Ocean sammen med to midaldrende Damer i en læk Baad!

„Er der noget i Vejen med Bunden?" spurgte Mrs. Lecks.

Jeg lod Brættet falde tilbage paa dets Plads og saa op. Mine Ledsagerinder betragtede mig spændt, hvad jeg tydeligt kunde se ved Stjernernes Skin. De anede aabenbart, at et eller andet ikke forholdt sig, som det skulde, og vilde vide, hvad det var. Jeg betænkte mig ikke et Øjeblik paa at sige dem Sandheden; thi de forekom mig at være Kvinder, hvem det under slige Omstændigheder hverken var raadeligt eller muligt at føre bag Lyset.

„Baaden har en Læk," sagde jeg. „Der er allerede sivet en Masse Vand ind, hvilket ogsaa er Grunden til, at vi komme saa langsomt af Sted."

„Og derfor er heller ingen gaaet i den," føjede Mrs. Aleshine til. „Vi kunde i Grunden have sagt os selv, at man ikke vilde have overladt os tre en hel Baad, hvis Tingen ikke havde haft en Hage. Jeg tror, det vilde have været meget fornuftigere af os, om vi havde forsøgt at faa en Plads i en af de andre Baade, selv om den ikke var bleven med de bedste."

„Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „begynd nu bare ikke paa at filosofere. Her have vi en rigtig bekvem Baad med

rigelig Siddeplads, saa vi kunne række og strække os, som vi ville. Naar Vandet pibler ind til os, have vi kun eet at gøre, nemlig sørge for, at det saa rask som muligt bliver skaffet ud igen. Det er, hvad vi have at gøre, og intet andet. Hvorledes gribe vi bedst den Sag an, Mr. Craig?"

„Vi maa øse, og det øjeblikkelig," svarede jeg. „Hvis det lykkes mig at finde Lækken, bliver det maaske ogsaa muligt at stoppe den."

Derpaa saa jeg mig om efter en til Øsning anvendelig Genstand. Med stor Iver gjorde de tvende Damer ligesaa, og vi fandt snart en Læderspand. Da det imidlertid var heldigst, at vi alle tre toge Del i Arbejdet, greb jeg to Blikdaaser, som en eller anden havde kastet ned i Baaden for at proviantere den, og begyndte at aabne dem med min Lommekniv.

„De maa ikke kaste bort, hvad der er i dem," sagde Mrs. Lecks; „det vil da sige, dersom det er noget, vi kunne spise. Er det Tomater, saa bare ud i Vandet med dem, thi Tomater i Blikdaaser er noget farligt Kram."

Jeg rakte hende hurtigt Daaserne og saa, at hun tømte den ene ud i Søen, medens Indholdet af den anden blev rystet ud paa en Avis, hun havde haft i Lommen, og som nu anbragtes paa Baadens Agtertofte. Efter at jeg dernæst havde taget Bundbræderne op og kastet dem over Bord, begyndte jeg at øse.

„Jeg troede," sagde Mrs. Aleshine, „at naar en Baad blev læk, havde man Pumper at øse med."

„Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „læg dig hellere paa Knæ paa en af Tofterne og tag fat paa Arbejdet. Jo mindre vi snakke, og jo mere vi øse, desto bedre er det."

Meget snart fandt jeg, at det vilde have været vanskeligt at finde to dygtigere Hjælperske end Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine. De vare øjensynlig vante til Arbejde og forstode at hjælpe sig i en snever Vending, naar usædvanlige Omstændigheder krævede det. Vi bragte meget rask Vandet til at synke, og jeg holdt fra Tid til anden inde med Øsningen for at forsøge at udfinde Stedet, hvor det trængte ind. Da disse Forsøg ikke kronedes med Held, opgav jeg dem snart og begyndte at øse med fornyet Iver i Haab om, at det vilde lykkes mig at finde Lækken, naar vi først havde faaet Baaden saa temmelig tør.

Efter en halv Times Øsning kom jeg til den Overbevisning, at det vilde kræve et langt Arbejde, og hvis vi alle

tre samtidigt anstrengte os, vilde vi ogsaa samtidig blive trætte, hvad der selvfølgelig kunde blive skæbnesvangert for os. Jeg foreslog derfor, at vi afvekslende skulde udhvile os, og Mrs. Aleshine blev udpeget som den, der først skulde holde inde med Arbejdet. Derpaa kom Turen til Mrs. Lecks at hvile, og da hun igen begyndte at arbejde, hørte jeg op med Øsningen og søgte atter efter Lækken.

To Timer arbejdede vi paa den Maade. Derefter kom jeg til den Overbevisning, at det var unyttigt yderligere at anstrenge os. Naar vi alle tre øste, vare vi netop i Stand til at holde Vandet i den Højde, hvori vi først havde forefundet det. Men arbejdede kun to af os, steg det langsomt, saa at vi nu havde taget mere Vand ind, end da vi opdagede Faren. Baaden var af Jærn, og jeg kunde ikke finde Lækken, altsaa heller ikke stoppe den. Den var sandsynligvis opstaaet ved Gennemrusting af Metallet i Solheden, et Tilfælde, som jeg vidste var almindeligt med Baade af Jærn. Det lille Fartøj var sandsynligvis gennemhullet baade hist og her, og ved min Søgen efter Lækken, efter at jeg havde bortkastet de trykfordelende Bundbræder, havde min Legemsvægt uden Tvivl yderligere udvidet Lækagerne, thi det var ganske øjensynligt, at Vandet nu trængte endnu hurtigere ind end før. Vi vare meget udmattede, og selv Mrs. Lecks, der vedvarende havde formanet os til at blive ved Arbejdet og ikke ødsle med vore Lungers Kraft ved at tale, indrømmede mig, at videre Forsøg paa at øse Vandet ud vilde være unyttige. Siden jeg havde ophørt at ro, vare flere Timer hengaaede, men om vi i Løbet af den Tid vare drevne med Strømmen eller forblevne paa samme Sted, kunde jeg naturligvis ikke vide. Det laa mig iøvrigt ogsaa mindre paa Sinde; thi Baaden sank langsomt under vore Fødder, og det var jo altsaa ganske ligegyldigt, paa hvilket Sted vi gik under. Saa satte jeg mig da hen og pinte min Hjerne med, hvad der var at foretage i denne frygtelige Situation. Stadig at øse videre, var et frugtesløst Arbejde, men hvad andet havde vi vel at gøre?

„Naar er det Tid til at tage Redningsbælterne paa?" spurgte Mrs. Lecks. „Kunne vi vente, til Vandet næsten har naaet Tofterne?"

„Længere tør vi i alt Fald ikke vente," svarede jeg, skønt jeg for min Del ikke kunde indse Nytten af overhovedet at tage dem paa. Hvorfor skulde vi i Virkeligheden søge at forlænge

vort Liv ved i nogle Timer hjælpeløst at svømme omkring i Oceanet?

„Godt," sagde Mrs. Lecks. „Saa holder jeg Øje med Vandet. Den ene af Blikdaaserne var fyldt med Hummer, hvilket vilde have bekommet os ilde, hvorfor jeg ogsaa har bortkastet Indholdet; men i den anden var der henkogte Bønner, og bedst var det vistnok, om vi nu straks gave os til at spise af dem. Bønner ere uhyre nærende og kunne saa godt som noget andet holde Kræfterne vedlige; desuden ligger der, som De før sagde, en lille Tønde med Vand i Forstavnen; deraf kunne vi alle drikke og blive som nyfødte. I maa tage Bønnerne med Fingrene, thi Tallerken eller Gafler gives ikke."

Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine havde sat sig saadan til Rette, at Vandet ikke kunde naa dem, den første paa forreste Tværtofte, den anden i Agterenden. Dagen brød frem, og vi kunde ganske godt se. Før hun udstrakte Hænderne for at tage sin Part af Bønnerne i Besiddelse, vadskede Mrs. Aleshine dem i Vandet, som stod i Baaden, idet hun bemærkede, at siden det en Gang var der, vilde hun ogsaa benytte det. Efter at have tørret Hænderne i sin Nederdel, lod hun dem fylde med Bønner af Mrs. Lecks, hvorefter hun rakte dem frem til mig. Jeg var meget sulten, og da jeg havde fortæret min Ration, samstemte jeg med mine Ulykkesfæller i, at de havde været meget velkomne, selv om de ogsaa vilde have smagt bedre i varm Tilstand og med Smør, Peber og Salt. Nu rakte Mrs. Lecks mig den ene af de tomme Blikdaaser, og efter at jeg paa hendes Opfordring havde skyllet den omhyggeligt, stillede vi vor Tørst med Vandet fra Tønden.

„Kolde henkogte Bønner og lunket Vand er ikke just, hvad man kalder Herreretter," mente Mrs. Aleshine, „men mangt et fattigt Menneske vilde dog være glad derved."

Jeg kunde ganske vist ikke forestille mig nogen fattig, der under de forhaandenværende Omstændigheder vilde have glædet sig over et saadant Maaltid, men det udtalte jeg ikke.

„Vandet er nu kun en Tomme fra Tofternes Underside," udbrød Mrs. Lecks, der havde bøjet sig frem for at se efter. „Det maa nu være paa Tide at tage Svømmebælterne paa."

„Vel," svarede Mrs. Aleshine, „ræk mig mit."

Vi toge nu vore Redningsbælter paa, hvorefter jeg stillede mig op paa en af Tofterne og saa mig om. Det var imidlertid blevet helt lyst, og jeg kunde overse en vid Strækning af Havet.

som bevægedes af en sagte, langt rullende Bølgegang. Da vi hævedes op paa Toppen af en af disse Bølger, bemærkede jeg ved Randen af vor ikke meget vidtstrakte Synskreds et mørkt Punkt.

„Kan det mon være Damperen?" tænkte jeg; „monstro den endnu ikke er sunken?"

Ved denne Tanke steg der en bleg Straale af Haab op i mig. At Damperen kunde holde sig saa længe oven Vande, maatte sandsynligvis have sin Grund i Tilstedeværelsen af vandtætte Luftkasser eller noget lignende. Var denne Formodning rigtig, sank den maaske overhovedet ikke yderligere, og saa kunde vi blive frelste, hvis det var muligt at naa tilbage til den. Men hvordan skulde vi bære os ad dermed? Det var desværre det store Spørgsmaal! Før jeg kunde ro en saa lang Strækning, vilde vor Baad forlængst være sunken.

Jeg meddelte imidlertid mine Lidelsesfæller min Opdagelse, hvorpaa Mrs. Aleshine gjorde Mine til at stige op paa en Tofte for at overbevise sig med egne Øjne. Men Mrs. Lecks holdt hende tilbage.

„Gør blot ikke Historien værre ved at falde over Bord, Barb'ry Aleshine," sagde hun. „Skulle vi i Vandet, ville vi i det mindste gøre det paa en ordentlig og anstændig Maade. Dersom det er Skibet, De har set, Mr. Craig, mener De saa ikke, at det skulde være muligt at naa derover?"

„Ved Hjælp af Svømmebælterne vilde det vel kunne lade sig gøre for enhver, som kan svømme," svarede jeg.

„Men ingen af os to kan svømme," bemærkede Mrs. Lecks, „eftersom vi høre hjemme paa et Sted, hvor Vandet, naar der ikke er Oversvømmelse, aldrig staar højere end en Fod, saa at hverken Mennesker eller Dyr have Lejlighed til at lære Kunsten. Men hvis De viser os, hvorledes vi skulle bære os ad, kunne vi maaske gøre det efter. I hvert Fald maa vi forsøge, eftersom det jo er alt, hvad vi have at gøre."

„Vandet er nu naaet saa højt op paa min Tofte, at jeg maa staa op, om jeg saa skal falde over Bord eller ikke," bemærkede Mrs. Aleshine.

„Godt," sagde Mrs. Lecks. „Det bedste var, om vi alle tre stillede os ret op, og derpaa lod Baaden synke under os. Paa den Maade behøve vi hverken at springe eller vælte os ud, hvilket vilde forekomme mig ækelt."

„Du gode Skaber!“ udbrød Mrs. Aleshine. „Nu faar du det igen til at krible som Krabber ned ad Ryggen paa mig; først taler du om, at Skibet skal synke under os, og nu er det Baaden, som skal det. Jeg for min Del kunde bedst lide at være vel ude, før det naar saa vidt.“

„Rolig, Barb'ry Aleshine,“ svarede Mrs. Lecks, „stil dig ret op og snak ikke saa meget. Det er langt bedre, naar man lidt efter lidt kommer i Vandet, end at plumpe ud i det som en Graasten!“

„Vel,“ svarede Mrs. Aleshine. „Maaske kan du have Ret i, at det er bedre lidt efter lidt at vænne sig til det vaade; jeg vilde nu helst være hjemme igen.“

Jeg for min Person vilde have foretrukket straks at springe over Bord i Stedet for at vente paa denne koldblodige Maade, men da mine to Ulykkesfæller hidtil havde bevaret deres Sindsro, vilde jeg ikke gøre noget, som kunde bringe dem ud af Fatning. Jeg troede ikke, at den ved en saa lille Baads Synken foraarsagede Hvirvel kunde blive farlig for os, og naar vi droge Omsorg for ikke at blive hængende fast ved noget, var der efter min Mening intet i Vejen for at følge Mrs. Lecks's Raad. Vi stode altsaa alle op, Mrs. Lecks i Agterenden, jeg i Forstavnen og Mrs. Aleshine paa mellemste Tofte. Denne sidste syntes ikke at afgive tilstrækkeligt Fodfæste for en sikker Stilling, men hun bemærkede, at det ikke kom stort an derpaa, da det hele jo dog ikke vilde vare ret længe.

Jeg er vant til at svømme og har aldrig betænkt mig paa at springe ud i en Flod eller i Havet, men jeg maa tilstaa, at det gjorde mig meget nervøs at staa saa rolig der og vente paa, at Baaden skulde synke under mig. Hvad de to Damer følte derved, ved jeg ikke. De talte ikke et Ord, men i deres Ansigter kunde man læse, at de ventede sig noget meget ubehageligt, og at det var bedst, at der blev talt saa lidt derom som muligt.

Baaden var nu sunken saa vidt, at Vandet skyllede Mrs. Aleshine omkring Fødderne, da hun stod noget lavere end vi andre. Jeg overtydede mig om, at der ikke i mine Ledsagerskers eller i min Nærhed befandt sig noget Tov eller lignende, der kunde vikle sig om os i det kritiske Øjeblik, og ventede derpaa videre. Baadens Stævn og Agterende syntes i Besiddelse af stor Evne til at holde sig oven Vande, thi vi sank nu overordentlig langsomt. Spændingen blev saa uudholdelig, at jeg mere end een

Gang følte mig fristet til at sætte Foden paa Rælingen og ved et Vip at gøre Ende paa denne Nervekval; men Tanken om, at de to Damer derved vilde miste Ligevægten og maaske komme til Skade, fik mig til at lade være. Jeg havde netop opgivet denne min Hensigt, da to smaa Bølger, en paa hver Side, syntes at hæve sig, hvorpaa de sagte strømmede ind over Baadens Midte og vædede Mrs. Aleshines Nederdel.

„Træk Vejret dybt!" raabte jeg og havde derpaa en Fornemmelse, der meget maa ligne den, en dødsdømt Forbryder føler, naar han med Rebet om Halsen mærker det første Tegn paa, at Rigelen paa den Lem, hvorpaa han staar, bliver trukket bort. Derpaa kom en gruelig Fornemmelse af at synke, en Gurglen, Syden og Boblen, og Havet, over hvilket jeg netop havde kastet et sidste Blik, syntes at løfte sig for at opsluge mig.

Mit Hoved var dog et kort Øjeblik efter igen oven Vande, og da jeg hastig saa mig om, fik jeg straks Øje paa Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine, som ligeledes med Hoved og Skuldre ragede op over Overfladen. Sidstnævnte prustede og glippede med Øjnene, thi hun havde i Forskrækkelsen slugt en Del Sovand. Ikke desto mindre raabte hun, saa snart hun saa mig: „Det kom meget pludseligere over os, end jeg ventede."

„Er der ikke tilstødt nogen af Dem noget?"

„Ikke mig, tror jeg," svarede Mrs. Aleshine; „men jeg maa sige, at jeg aldrig havde tænkt mig, at et Menneske med Svømmebælte paa kunde komme saa langt ned under Vandet."

„Da du imidlertid lykkelig er kommen op igen," svarede Mrs. Lecks, „kan du være tilfreds. Og nu," vedblev hun henvendt til mig, „i hvad Retning skulle vi forsøge at svømme? Og have vi nu ogsaa alt, hvad vi skulle have med os?"

„Hvad vi ikke have, kan det nu ikke mere nytte, vi tænke paa at faa," bemærkede Mrs. Aleshine, „og hvad Svømningen angaar, vil den næppe gaa synderlig behændigt for mig."

Jeg nærede et Haab, der imidlertid ikke var stærkt nok til at kaldes Tro, at de to Damer ved Hjælp af deres Svømmebælter skulde kunne plaske sig noget fremad, og at jeg, naar jeg afvekslende understøttede dem, tilsidst skulde faa Held til at bringe dem til Skibet. Sandsynligheden for, at dette skulde mislykkes, var imidlertid betydelig; men derpaa maatte jeg i Øjeblikket ikke tænke.

Jeg svømmede altsaa frem foran mine to Ulykkesfæller og anstrengte mig for at give dem et Begreb om, hvorledes de med

Arme og Hænder skulde bevæge sig fremad. Lykkedes først dette, vilde jeg bagefter vise dem, hvorledes de ogsaa skulde bruge Benene. Efter at de opmærksomt havde betragtet mine Bevægelser, lykkedes det virkelig Mrs. Lecks at komme langsomt fremad i det rolige Vand, men den stakkels Mrs. Aleshine kunde ikke andet end plaske.

„Hvis jeg blot havde noget, hvortil jeg kunde holde mig," sagde hun, „vilde det maaske gaa lettere; men jeg kan ikke gribe fat i Vandet og trække mig frem ved det, saadan som De synes at forstaa saa godt. Se engang derhen!" føjede hun til, „svømmer der ikke en Aare? Hvis De kunde hente mig den, tror jeg, jeg bedre kunde ro mig frem end svømme."

Det var en mærkelig Tanke, men jeg hentede alligevel Aaren til hende. Da jeg imidlertid vilde vise hende, hvorledes hun skulde bruge den, viste hun mine gode Raad tilbage.

„Hvis der overhovedet skal blive noget af det," sagde hun, „maa jeg gøre det paa min egen Maner." Og gribende Aaren med sine to kraftige Hænder, foretog hun Bevægelser i Vandet med den omtrent paa samme Maade, som hun vilde have brugt en Kost til Fejning. I Begyndelsen dykkede hun Bladet for dybt ned, men snart rettede hun denne Fejl, og det lykkedes hende nu langsomt, men stot at komme fremad.

„Fortræffeligt!" raabte jeg til hende. „Det gør De ganske udmærket."

„Den, der har fejet saa mange Stuer, som jeg har," svarede hun, „kan ogsaa benytte ethvert Redskab, der kan bruges som en Kost."

„Er der ikke en Aare til?" raabte Mrs. Lecks, der nu var bleven lidt tilbage. „Dersom der var endnu en, vilde jeg gerne have den."

Jeg saa mig om og opdagede snart den anden Aare, hvilken jeg derpaa svømmende bragte Mrs. Lecks. Efter at have forsøgt med den i forskellige Stillinger, for, som hun sagde, at finde det bedste Greb, lykkedes det hende snart at haandtere den med samme Rutine som Veninden. Havde de været nødte til at anvende Aarerne paa normal Vis, vilde det, frygter jeg, være gaaet dem slet; da de imidlertid nu betragtede Redskabet under Synspunkt af en Kost, bleve de snart fortrolige med det og kom meget godt fremad.

Jeg bevægede mig nu frem lidt foran de to Damer, og da

jeg svømmede langsomt, kunde de uden Vanskelighed holde Skridt med mig. Mrs. Aleshine, der som berørt var meget korpulent, ragede langt højere op over Vandet end Mrs. Lecks og jeg, hvad der meget lettede hende Aarens Brug. Flere Gange tog hun saa kraftigt et Tag, at hun drejede rundt om sig selv, men snart lærte hun at undgaa et saadant Kraftspild.

Ganske sikker paa, at vi holdt den rette Kurs, var jeg ikke, thi min Stilling gjorde mig det ikke muligt at overskue nogen større Del af Vandfladen; imidlertid erindrede jeg mig, at da jeg havde staaet oprejst i Baaden og gjort min Opdagelse, var Solen netop gaaet op foran mig, medens den mørke Plet i Havet havde ligget noget til venstre. Efter Solens nuværende Stilling paa Himmelen at dømme, svømmede vi i nordlig, altsaa rigtig Retning. Hvor langt Damperen var borte, kunde jeg ikke vide, thi jeg havde ingen Øvelse i at bedømme Afstande paa Vandet; men jeg antog, at hvis vore Kræfter ikke svigtede os, og Havet vedblev at være saa roligt, som det var, vilde det tilsidst lykkes os at naa Skibet, forudsat at det endnu var oven Vande.

„Naar man en Gang er kommen rigtig ned i Vandet," sagde Mrs. Aleshine, alt imedens hun fejede af Sted, om end ikke just med den Hurtighed, som sædvanlig antydes ved dette Udtryk, „er Historien ikke halvt saa slem, som jeg tænkte mig. Det forekommer mig slet ikke, at jeg ligger i Saltlage, ihvorvel jeg maa indrømme, det smagte afskyeligt, da jeg fik den første Dukkert."

„Du havde vel ikke ventet dig, at det skulde smage som Svinerygssuppe?" spurgte Mrs. Lecks.

„Og hvad Kulden angaar," vedblev Mrs. Aleshine, „saa er det Stykke af mig, som er nede i Vandet, varmere end det, der rager op."

„Der var en Ting, jeg vilde have været bange for," sagde Mrs. Lecks, „hvis vi ikke havde indrettet os derpaa, og det er Hajfisk."

„Indrettet Dem!" udbrød jeg. „Hvordan i Alverden har De baaret Dem ad med at indrette Dem paa Hajfisk?"

„Aa, meget ligefremt," svarede Mrs. Lecks. „Da vi gik ned i vor Kahyt for at gøre os færdige til at gaa i Baadene, trak vi begge to sorte Strømper paa. Jeg har nemlig læst, skal jeg sige Dem, at en Hajfisk aldrig napper Stykker af en Neger, men derimod snapper til som et Lyn, naar den ser en hvid i Vandet; og sorte Strømper forekom nu mig den bedste Maade at efterligne

en Neger paa. Jeg tænkte nemlig, ser De, at vi meget let kunde komme til at vippe ud, før vi bleve færdige med det altsammen."

„Ja, det er mig en stor Beroligelse," bemærkede Mrs. Aleshine, „og jeg er meget glad over, at du har tænkt derpaa, Mrs. Lecks. Fra i Dag af vil jeg gøre mig det til en Regel: mod Hajfisk sorte Strømper."

„For Deres Vedkommende," henvendte Mrs. Lecks sig til mig, „ville vel sorte Benklæder virke lige saa godt."

Hvortil jeg svarede, at jeg oprigtigt haabede det.

„Der er endnu en Ting, jeg er taknemmelig for," vedblev Mrs. Aleshine, „og det er, at jeg har været saa forsigtig at tage en Flonelstrøje paa."

„Jo, det skal nok nytte," svarede Mrs. Lecks, „naar den er drivvaad."

„Flonel er og bliver Flonel," svarede hendes Veninde, „hvad enten det er vaadt eller tørt, og havde du Gigt som jeg, vilde du erkende Sandheden af mine Ord."

Mrs. Lecks svarede kun med en Hovedrysten og spurgte mig derpaa, naar vi vel kunde vente at faa Skibet i Sigte, thi hvis vi svømmede i en gal Retning og maatte gøre det hele om igen, vilde det være meget ærgerligt.

Jeg vilde have været meget glad, dersom jeg havde kunnet give et tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal. Hver Gang en Bølge hævede os i Vejret, mønstrede jeg med et rask Blik den hele Synskreds, og endelig, vel omtrent et Kvarter efter Mrs. Lecks Spørgsmaal, havde jeg den Glæde at gense den mørke Plet næsten nøjagtig i den Retning, hvor jeg havde formodet, den maatte være. Med høj Røst forkyndte jeg den glade Efterretning, og da vi atter bleve hævede i Vejret af en Bølge, rettede ogsaa de to Damer deres Blikke mod det af mig antydede Sted.

„Nu ser det i det mindste ud," sagde Mrs. Aleshine, „som om vi ikke forgæves anstrenge os," og hun svang sin Aare med fornyet Kraft.

„Hvis du vil opbruge dine Kræfter, før vi naa Maalet, Barb'ry Aleshine," bemærkede Mrs. Lecks, „saa bliv du kun ved. Mit Raad er det, at vi nu et Øjeblik ganske høre op med at ro og se at faa os noget at spise, thi det er nødvendigt, at vi opretholde vore Kræfter."

„Spise!" udbrød jeg. „Hvad vil De spise? Er det maaske Deres Mening at fange Fisk?"

„Og spise dem raa?" bemærkede Mrs. Lecks med en Grimace. „Nej, jeg takker! Hvor kan De dog tro, Mr. Craig, at Mrs. Aleshine og jeg skulde have forladt Skibet uden at medtage noget at spise? Kom herhen, Børn, saa skulle vi se, hvad der kan blive til Frokost. Og Barb'ry Aleshine, naar du lægger din Aare fra dig paa Vandet, saa anbefaler jeg dig at binde den fast med dit Hattebaand, ellers flyder den bort, og du kan skyde en hvid Pind efter den."

Med disse Ord sænkede Mrs. Lecks sin højre Haand i Vandet og manøvrerede der ivrigt med den, øjensynligt for at finde sin Kjolelomme. Jeg maatte uvilkaarlig le, naar jeg tænkte paa den Tilstand, hvori Næringsmidlerne maatte befinde sig, efter at de i mere end en Time havde befundet sig et Par Fod under Vandet; men jeg fik et ganske andet Syn paa Sagen, da jeg saa, hvorledes Mrs. Lecks hentede to gode tyske Pølser frem for Dagens Lys og rystede de salte Draaber af deres glatte, glinsende Yderside.

„Under Skibbrud staar intet over Pølser og den Slags Fedevarer," sagde hun. „De ere meget nærende, og da de have et solidt Skind om sig, kan Vandet ikke komme til, hvordan man saa transporterer dem. I Baaden vilde jeg ikke tage dem frem, thi der havde vi jo Bønnerne og kunde spise dem. Har De en Kniv, Mr. Craig?"

Jeg trak en drivvaad Kniv frem, og efter at jeg havde svunget det aabne Blad en Tid lang i Luften for at tørre det, gav Mrs. Lecks sig i Færd med at partere den ene af Pølserne, medens jeg holdt den anden.

„Spis nu, Børn, men ikke uden Brød, ellers have I kun ondt af det," sagde Mrs. Aleshine derpaa og gav sig igen til at rode rundt i sin undersøiske Lomme.

„Jeg er bange for, at dit Brød er blevet noget blødt," svarede Mrs. Lecks.

„Det er noget, vi ikke kunne vide endnu," svarede hendes Veninde og hentede endelig efter store Anstrengelser et Sylteglas med tilskruet Metallaag frem for Dagens Lys.

„Se, Glasset her fandt jeg tomt i Skibskokkenets Spisekammer, og saa fyldte jeg det med saa mange Biskuits, som kunde gaa i det. I Bunden var endnu en Smule Marmelade tilbage,

og hvem der faar den sidste Biskuit, faar lidt af det søde med i Tilgift. Og nu Mrs. Lecks," vedblev hun, idet hun skruede Laaget af, „kan du se Gummiringen der? Den har holdt sig saa tør som Savspaaner, hvilket glæder mig uhyre, thi jeg har først haft et grueligt Mas med at faa den Tingest ned i Lommen og nu med at faa den op igen."

Det var første Gang i mit Liv — og vil forhaabentlig ogsaa blive sidste — at jeg svømmende omkring i Vandet indtog en af Pølse og Biskuits bestaaende Frokost; den smagte iøvrigt ingenlunde ilde.

„Barb'ry Aleshine," sagde Mrs. Lecks, da hendes Veninde gav sig i Færd med at partere den anden Pølse, „husk nu paa, at du ikke lægger Kniven fra dig paa Bordet, naar du er færdig, ellers kunde den muligvis synke seks Mil. Jeg har nemlig læst, at Havet paa sine Steder kan være seks Mil dybt."

„Almægtige Gud!" udbrød Mrs. Aleshine, „jeg haaber da, at vi ikke just befinder os over et af de dybeste Steder."

„Det kan man ikke vide," svarede Mrs. Lecks, „men kan det berolige dig, kunne vi jo gerne antage, at her kun er tre Mile dybt. Dog nok herom," vedblev hun, „lad os nu slutte vort Maaltid med en lille Slurk. Jeg har ellers ingen Tilbøjelighed for Spirituosa, men alligevel gaar jeg aldrig uden en Smule Whisky, lige blandet med Vand, saa at man kan drikke det straks."

Med disse Ord dykkede hun atter med Haanden ned i en af sine Lommer og fremtog en vel tilproppet Flaske, som nu gik rundt, hvorhos Mrs. Aleshine bemærkede, at asset fra Kolikanfald eller Koldfeber, kunde vi aldrig have bedre Brug for Whisky end i dette Øjeblik.

Saaledes forfriskede og styrkede grebe de to Damer igen hver til sin Aare, medens jeg svømmede forud. Efter at vi med passende Hvilepauser og megen Samtale havde svømmet en Times Tid, udbrød Mrs. Lecks pludselig:

„Jeg kan nu se Punktet meget tydeligere, men synes snarere, at den ser ud som en Busk end som et Skib."

„Uden Briller er du frygtelig langsynet," svarede Mrs. Aleshine; „for Resten har du vistnok Ret i din Antagelse."

Jeg havde allerede i de sidste ti Minutter brudt mit Hoved med det mærkelige Udseende af den sorte Genstand, der nu bestandig var i Sigte.

Dens ejendommelige Form, Mangelen af Master og Skor-

stene havde bragt mig paa den skrækkelige Tanke, at det kunde være Damperen, der havde vendt Kølen i Vejret, omendskønt jeg var tilstrækkelig skibskyndig til at anse dette for højst usandsynligt. Jeg ser ikke godt i lang Afstand, men da Mrs. Lecks talte om Buske, betragtede jeg den fjerne Genstand med ganske andre Øjne og kom snart til den Antagelse, at det ikke var noget Skib, hverken paa ret Køl eller kæntret, men vistnok snarere en Ø. Jeg meddelte mine Ulykkesfæller denne min Formodning, og en Tid lang arbejdede vi os frem med fornyet Iver, drevne af Ønsket om at komme nærmere og faa Vished.

„Saa sandt jeg staar her," udbrød Mrs. Lecks, som virkelig saa meget skarpt paa Afstand, skønt hun ikke kunde læse en Tøddel uden Briller, „er det Træer og Buske, men de synes rigtignok at vokse lige op af Vandet."

„Er det Buske, er der ogsaa en Ø under dem, kan De forlade Dem paa," svarede jeg, „og en Ø er meget bedre end et synkende Skib."

„Det ved jeg dog ikke," bemærkede Mrs. Aleshine. „Et Skib kender jeg til, og saa længe det ikke for Alvor synker, vilde jeg foretrække det. Der er nok at spise om Bord og gode Senge at sove i, hvilket er mere, end vi kunne vente os paa den lille buskede Tingest der, som De antager for en Ø. Men naturligvis risikerer man med et Skib, at det pludseligt gaar under med Senge, Viktualier og det hele."

„Tror De, at det er den samme Ø, som de andre Baade søgte hen til?" spurgte Mrs. Lecks.

Dette Spørgsmaal havde jeg allerede selv stillet mig. Jeg vidste, at den Ø, hvorhen Kaptajnen vilde føre sine Baade, laa omtrent tredive engelske Mile syd for det Sted, hvor vi havde forladt Damperen. Men at vi ikke havde tilbagelagt tredive engelske Mile, kunde jeg omtrent beregne, og dertil kom, at vi under den sidste Del af vor eventyrlige Fart havde holdt en næsten stik nordlig Retning. Det var ikke til at antage, at Tilstedeværelsen af den foran os liggende Ø kunde have været vor Kaptajn ubekendt, og det laa derfor nær at antage, at han ikke havde anset den for egnet til Opholdssted for Mennesker. Mange Slags Grunde kunde tale derfor. Øen kunde være ufrugtbar og ubeboet, eller de indfødte kunde være vilde og ugæstfri, og vigtigere end alt andet — det var maaske et Sted, i hvis Nærhed aldrig nogen Damper kom. Hvilke dens Skyggesider end monne være, var jeg

imidlertid opfyldt af et vildt Begær efter at naa Stedet, mere, tror jeg, end nogen af de to Damer. Jeg vil ikke dermed sige, at de ikke skulde have været klare over den truende Fare; men det var Kvinder, som efter al Sandsynlighed allerede havde gennemgaaet meget i Livet, og som, da de traadte ud af deres landlige Erfaringers snævre Kreds, havde været forberedte paa at støde paa store Vanskeligheder, hvorfor de nu mødte dem med en beundringsværdig Sindsligevægt, næsten som noget selvfølgeligt.

„Jeg tror ikke," svarede jeg paa Mrs. Lecks's Spørgsmaal, „at det er den Ø, hvorhen Kaptajnen vilde bringe os; men hvad det end er, er det i ethvert Tilfælde fast Land, og vi maa snareste muligt se at naa hen til det."

„Meget rigtigt," sagde Mrs. Aleshine. „Det vilde i Sandhed være mig kært, om der var noget mindre end seks Miles Afstand mellem mine Fødder og fast Bund, og selv om vi ikke finde noget at spise og heller intet Sovested, kan det jo i alt Fald næppe blive værre, end hvor vi for Øjeblikket opholde os."

„Du er for fordringsfuld i Retning af din Bekvemmelighed, Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks. „Dersom du finder Jorden for haard at sove paa, kan du jo tage dit Redningsbælte om dig og gaa i Seng i Vandet."

„Meget vel," svarede Mrs. Aleshine; „hvis Øen derhenne bestaar af Koraller, saadan som jeg en Gang har hørt om, saa har den en Masse smaa Kanter og Spidser ligesom et Koralhalsbaand, jeg har hjemme, og saa vil du være glad til, Mrs. Lecks, om jeg byder dig en Plads ved Siden af mig."

Jeg gav mine Ledsagerske det Raad at følge mig saa hurtigt som muligt, og vi svømmede ivrigt fremad. Da vi vare komne Øen saa nær, at vi kunde skelne dens Beskaffenhed, saa vi, at den kun ragede meget lidt op over Vandet og vistnok helt og holdent var bedækket med Plantevækst. Saa vidt jeg kunde se, naar en Bølge hævede os i Vejret, var den omgiven af et klippeagtigt Rev, foran hvilket Brændingen gik temmelig højt. Jeg kendte tilstrækkeligt til disse Koralvers Formation til at vide, at der inden for dette Rev maatte befinde sig en Lagune med roligt Vand, hvorhen man kunde naa gennem Aabninger i Revet. Det drejede sig altsaa om at finde en af disse Aabninger; thi et Forsøg paa at trænge igennem Brændingen var vanskeligt og kunde blive farligt.

Foran os saa vi en sammenhængende Række af skumkronede

Braadsoer. Jeg førte altsaa mit lille Selskab til højre, i Haab om, at vi snart vilde opdage en Aabning i Revet.

Vi svømmede og roede imidlertid længe, og bestandig rullede Brændingen voldsomt over Klipperne til venstre for os. Nu vare vi den saa nær, som vi overhovedet turde uden Fare, og jeg var besluttet paa, om fornødent var, hellere at svømme hele Øen rundt end gøre Forsøg paa at gaa i Land paa det takkede Rev med de to Damer. Endelig fik vi i ringe Afstand fra os Øje paa et Sted, som syntes at være frit for Braadsøer, og da vi naaede derhen, fandt vi til vor usigelige Glæde, at Bølgerne strømmede roligt ind gennem en vid Aabning i Revet. Klipperne vare her taarnede højt op over hverandre, og Revet var i det mindste paa det Sted meget bredt, men da vi nærmede os Aabningen, bemærkede vi, at denne snart indsnævrede sig og gik mod venstre, saa at vi ikke udefra kunde se Lagunen.

Fulgt af Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine svømmede jeg af Sted i det rolige Vand. Klippernes Nærhed gjorde imidlertid snart Brugen af Aarerne umulig, hvorfor de to Damer lode disse nyttige Redskaber falde og forsøgte paa at hjælpe sig frem med Hænderne. De bleve ikke mindre forbavsede end jeg, da vi efter at være svømmet om det nævnte Hjørne, fik Øje paa en stærk Jærnstang, der omtrent otte eller ti Tommer over Vandfladen spærrede den smalle Indgang. I ringe Afstand derfra befandt sig en anden lignende Stang, som i to à tre Fods Højde over Vandet forbandt den ene Klippevæg med den anden. Uden at sige et Ord undersøgte jeg den første af disse Stænger og fandt, at den ved Hjælp af en kæmpemæssig Hængelaas var fastgjort til en i Klippen anbragt Ring. Den anden Ende var med en Øsken fastgjort til en Tap, der ligeledes syntes at være nagelfast i Klippen.

„Disse Bomme ere anbragte her," udbrød jeg, „for at hindre Baade fra at løbe ind ved enhver Vandstand og kunne kun fjernes ved at Laasene aftages."

„De skulle ikke længe opholde os," svarede Mrs. Lecks; „vi dukke simpelthen under dem. Folkene, som have anbragt dem, have sikkert ikke tænkt paa, at nogen kunde komme hid pr. Svømmebælte "

Andet Kapitel.

Følgende Mrs. Lecks's Raad dukkede jeg med Hovedet under Stangen og kom til Syne paa den anden Side af den. Uden større Vanskelighed gjorde Mrs. Lecks mig dette Kunststykke efter, men Mrs. Aleshine, der paa Grund af sin Tykkelse ragede langt højere op over Vandet end Veninden og jeg, fandt det umuligt at overvinde Hindringen. Hvordan hun end forsøgte, stødte hun med Hoved eller Skuldre mod den spærrende Bom.

„Naa, Barb'ry Aleshine," sagde Mrs. Lecks efter en kort Tid at have iagttaget hende, „hvis du nogen Sinde vil tænke paa at komme op af Saltvandet, maa du bekvemme dig til at faa noget af det i Munden eller i Øjnene, det vil sige, hvis du ikke lukker dem. Kom saa nær hen til Stangen, som du kan, saa skal jeg trykke dig ned."

Med disse Ord vendte Mrs. Lecks tilbage under Bommen, og efter at hun havde anbefalet Mrs. Aleshine at bøje Hovedet og lukke Øjne og Mund godt til, lagde hun begge Hænder paa sin Venindes Skuldre og trykkede hende ned med hele sin Legemsvægt. Mrs. Aleshine forsvandt under Vandet, men dukkede et Øjeblik efter prustende og plirende op paa den anden Side Bommen, hvor ogsaa Mrs. Lecks straks efter viste sig.

„Du min Gud og Skaber!" udbrød Mrs. Aleshine, idet hun aftørrede sit vaade Ansigt med sit endnu vaadere Ærme, „aldrig havde jeg tænkt mig, at Hedningerne kunde være saa nedrige at tvinge en Kristensjæl til saadanne Kunststykker."

Jeg havde ventet paa Damerne for at yde dem yderligere Bistand og havde imidlertid under Vandfladen opdaget endnu en Bom, der beviste, at Indsejlingen var afspærret baade ved Ebbe og Flod. Advarende mine Ledsagerinder mod at støde sig paa denne skjulte Stang, svømmede jeg, fulgt af de andre, om Hjørnet af den klippefulde Indsejling og naaede ind i den aabne Lagune.

Det glatte Vandspejl, som skilte Øen fra det omgivende Rev, var her omtrent hundrede Fod bredt, og det første, som fængslede vor Opmærksomhed, da vi saa derover, var et lille Værft eller Landingsbro, som var opført paa Øens smalle Strand næsten lige over for det Sted, hvor vi befandt os.

„Saa sandt jeg staar her," udbrød Mrs. Lecks, der aldrig syntes at glemme sin oprette Stilling, „lever her Mennesker."

„Og det er heller ikke saadan en pyntelig lille Koralø, som

jeg havde tænkt mig," faldt Mrs. Aleshine hende i Talen, „thi Sandet ligger saa glat, som jeg noget Steds har set det."

„Hvad det saa er for Mennesker, der leve her," tog Mrs. Lecks atter til Orde, „maa de tage sig af os, hvad enten de synes om det eller ikke, og jo raskere vi kunne komme derover, desto bedre er det."

Mrs. Aleshine beklagede nu, at hun havde kastet sin Aare fra sig, og ytrede Ønsket om, at en, som let kunde slippe under Stangen, skulde vende tilbage og hente hende den, men derom vilde Mrs. Lecks ikke høre Tale.

„Lad Aarerne blive, hvor de ere," sagde hun. „Vi behøve dem ikke mere, thi jeg forlader ikke dette Sted, dersom jeg atter skal feje Søen med en Aare."

Jeg forklarede de to Damer, at jeg let vilde kunne slæbe dem over den smalle Vandflade, og efter at jeg havde anvist Mrs. Lecks at gribe fat i mine Frakkeskøder, medens Mrs. Aleshine holdt i Veninden Kjole, begyndte jeg med mine Ledsagerske paa Slæbetov langsomt at svømme over til Øen.

„Ih, du godeste!" udbrød Mrs. Aleshine pludseligt, idet hun begyndte at baske om i Vandet, „se dog en Gang alle de Fisk!"

Vandet i Lagunen var klart og gennemsigtigt som Krystal, og under og omkring os kunde vi se Masser af Fisk, store og smaa, der saa ud, som om de svævede i Luften, medens den sandede Bund under vore Fødder glimtede i Sollyset.

„For Fiskenes Skyld behøver du ikke at rive mig Klæderne af Kroppen, Barb'ry Aleshine," sagde Mrs. Lecks. „Ude paa Havet var der sikkert lige saa mange af dem, der kunde vi blot ikke se dem. Men jeg maa rigtignok sige, at dette Vand ser ud, som om det var kogt og siet gennem en Spidspose."

Hvis en af Øens Beboere havde staaet paa Landgangsbroen, vilde han have set et ejendommeligt Skuespil paa Overfladen af Lagunen: Hovedet af en Mand, bedækket med en vaad, uformelig Straahat, fulgt af to andre Hoveder, som hver havde en drivende Hat paa, medens nedenunder i det klare Vand de tre til Hovederne hørende Kroppe vare synlige i Klæder, som de sædvanlig bæres paa Landjorden.

Jeg kunde under Svømningen ikke se andet for mig end en Mængde lavt, tropisk Buskværk, over hvilket nogle Palmer og andre Træer ragede op i Luften. Saa snart vi havde naaet den

lille Landgangsbro, hvorfra der førte Trin ned i Vandet, klatrede vi alle tre rask i Land og stode snart stampende med Fødderne og glattende ned af vore drivvaade Klæder paa den smalle Bro.

„Kunne I se Huset derhenne?" spurgte Mrs. Lecks. „Der maa de bo, og jeg gad nu blot vide, hvilken Vej der fører derhen!"

Fra vor noget ophøjede Stilling kunde jeg over Buskenes og de lavere Træers Toppe tydeligt se den øverste Del af et Tag. Allerede da jeg havde opdaget de for Indsejlingen gennem Revet spærrende Bomme, var jeg kommen til den Overbevisning, at Øens Beboere ikke vare vilde, og efter at jeg havde set Landgangsbroen og Taget, var jeg fuldstændig overtydet om, at vi vare naaede til et Opholdssted for civiliserede Mennesker. Det kunde være Sørøvere eller den Slags Folk, men sikkert ingen vilde og Menneskeædere.

Efter at vi havde forladt Landgangsbroen, opdagede vi en bred Sti, og ved at følge denne befandt vi os snart ved Randen af en vid Lysning, i hvis Midte var rejst et smukt, moderne Hus. Det var af den Slags, som Europæere sædvanligvis bygge i tropiske Egne, med overskyggede Balkoner og rummelige Verandaer, beskyttede mod Solen ved tremmede Skodder. Den nærmeste Omgivelse var smykket med Anlæg, og bag ved Huset saa man en af en Mur omgiven Plads, sandsynligvis en Have.

„Naa, det maa jeg sige!" udbrød Mrs. Aleshine. „Jeg vilde ønske, jeg dryppede lidt mindre, naar jeg nu ret straks skal gøre Visit hos anstændige Folk."

„Anstændige Folk!" gentog Mrs. Lecks indigneret. „Hvis du, Barb'ry Aleshine, er for stolt til at gaa ind, som du er, saa kan du jo sætte dig i Solen, til du bliver tør. Jeg for mit Vedkommende vil spørge efter Fruen i Huset, og falder jeg ikke i hendes Smag, er jeg lige glad for det, naar hun blot giver mig noget at spise og en tør Seng at ligge i."

Jeg var for forbavset til at kunne tale; men mine Ledsagerske optog al Ting som noget helt selvfølgeligt. De havde forud ventet at træffe paa mærkelige Ting i den vide Verden, og da Mærkelighederne nu mødte dem, følte de sig ingenlunde overraskede. Min Forstand formaaede ikke at forklare sig et saadant Fænomen paa en lille Ø midt i det stille Ocean. Men at bryde min Hjerne angaaende Tilstedeværelsen af dette Hus var unyttigt, og der levnedes mig faktisk heller ikke Tid dertil, thi Mrs. Lecks

styrede dristigt sine Skridt mod Hoveddøren og bevægede Dørhammeren, hvorpaa hun øjeblikkelig traadte tilbage for ikke at gøre Verandaen mere vaad end nødvendigt.

„Hvis nogen kommer," sagde hun, „vil jeg bede dem lade mig slippe ind gennem Bagdøren, for at vi ikke skulle tilgrise Gulvet med vore vaade Klæder."

Vi ventede nogle Minutter, hvorpaa jeg i min Egenskab af det Medlem af Selskabet, der fugtede mindst, atter traadte hen til Hoveddøren og bankede paa paany.

„Jeg tror ikke, de ere hjemme," sagde Mrs. Lecks, efter at vi igen havde ventet en Stund; „men maaske kunne vi træffe nogen af Tjenestefolkene."

Da vi nu gik omkring Huset, bemærkede jeg, at alle Vinduesskodder vare lukkede, og min Formodning om, at Huset var forladt, blev til Vished, da vi flere Gange havde banket paa Bagdøren uden at fremkalde noget Livstegn.

„De ere alle gaaede ud, det er sikkert nok," mente Mrs. Lecks.

„Ja, og de have spærret Indsejlingen til Øen, før de droge bort," føjede jeg til.

„Mon der ikke skulde være et andet Hus i Nærheden?" spurgte Mrs. Aleshine.

„Jeg tror ikke, at Befolkningen paa Øen er meget tæt," svarede jeg; „men hvis De vil vente et Par Minutter, skal jeg gaa om bag Muren og se, hvad der er at finde. Maaske træffer jeg paa nogle Arbejderhytter eller Vaaningssteder for de indfødte."

Jeg fulgte den Sti, som førte langs Muren, men da jeg var naaet om bag ved den, saa jeg intet andet for mig end Krat og Skov, hvorigennem flere Stier i forskellig Retning vare banede. Jeg slog ind paa en af disse og naaede snart igen den aabne Strand ved Lagunen lige over for Revet. Af Strandens og Revets Form samt af det almindelige Indtryk, som al Ting gjorde paa mig, sluttede jeg, at Øen maatte være meget lille, og at Huset, som vi havde set, sandsynligvis var den eneste Bygning, som befandt sig paa den. Jeg vendte derefter tilbage og meddelte mine Ledsagerske Resultatet af mine Efterforskninger.

Nu, da Mrs. Aleshine ikke mere behøvede at være bekymret for at vise sig ordentlig paaklædt, naar hun skulde præsentere sig for „anstændige Folk", antog hun et helt andet Væsen.

„Om Familien er flyttet paa Landet," sagde hun, „eller

hvad den ellers har foretaget sig, er mig aldeles ligegyldigt, men jeg vil ind i Huset her, og det saa snart som muligt. Sikkert finde vi noget at spise derinde, og i ethvert Tilfælde kunne vi tørre og udhvile os, thi siden forforrige Nat har ingen af os lukket et Øje."

„Jeg skulde tro," mente Mrs. Lecks, henvendende sig til mig, „at hvis det kunde lykkes Dem at komme op til Vinduerne i Etagen ovenover, fandt De vel nok et af dem, som De kunde trænge ind igennem; bagefter kunde De saa komme herned og lukke Døren op for os. Naar Folk rejse bort, glemme de let at lukke alle Vinduerne forsvarligt i øverste Etage. Jeg ved nok, at det ikke er rigtigt med Vold og Magt at trænge ind i andre Folks Huse, men andet have vi jo ikke at gøre, og lang Snak er her unyttig."

Jeg stemte fuldkommen overens med hende. Efter at have aftaget Frakke og Sko klatrede jeg op ad en af Søjlerne til Verandaen og naaede op paa dennes Tag, som løb langs med Husets Façade og den ene Gavlende. Forgæves ruskede jeg i en Del af Vinduesskodderne, indtil jeg endelig fandt en, som manglede et Bræt. Den derved fremkomne Aabning var bred nok til, at jeg kunde stikke Hænderne imellem og løsne endnu et Bræt. Derefter lykkedes det mig at skyde Slaaen, som befæstede Skodden, til Side og aftage den. Om nødvendigt var, vilde jeg have slaaet en Rude ind, men dette viste sig overflødigt, da Hasperne ikke vare for, og jeg saaledes kunde faa Vinduet op med Fingrene. Efter at jeg var kommen ind, saa jeg, at jeg befandt mig i en lille Gang, der førte hen til en Trappe. Rask steg jeg ned ad denne og famlede mig gennem nederste Etages Halvmørke frem til Hoveddøren, som var lukket med to Rigler og en Tværstang, men ikke desto mindre lod sig aabne uden Vanskelighed.

Jeg traadte ud og tilkaldte Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine.

„Endelig!" raabte sidstnævnte. „Jeg er virkelig glad over en Gang at komme inden Døre, og da vi imidlertid have vredet vore Kjoler, haaber jeg ikke, at vi skulle afstedkomme nogen større Uorden."

Vi traadte altsaa alle tre ind, og jeg oplukkede nogle af Vinduesskodderne.

„Lad os straks se at finde Køkkenet for at faa gjort Ild paa, det er det første, vi maa gøre," sagde Mrs. Lecks.

Men de fandt snart dette Hus meget forskelligt fra dem, de

vare vante til. Saa vidt jeg kunde drage en Slutning af dets ydre og indre Indretning, lignede det de engelske Huse, som jeg havde set i Vestindien. Det var en Bygning, hvori moderne Idéer med Hensyn til Stil og Indretning vare afpassede til et tropisk Klima. Tilsyneladende var der intet Køkken; Kældertrapper var der heller ingen af, og de halvmørke Værelser, som vi kiggede ind i, vare aabenbart ikke indrettede til Kogning og Stegning.

Imidlertid havde jeg igen forladt Huset gennem den Dør, ad hvilken vi vare komne ind, og opdagede snart paa den anden Side en lille Bygning med Skorsten. Det maatte være Køkkenet, derpaa var jeg ganske sikker. Dør og Vinduesskodder vare lukkede, men før jeg gjorde Forsøg paa at aabne dem med Magt, vendte jeg tilbage til Huset for at meddele Damerne min Opdagelse.

„Naa saa Døren er lukket?" spurgte Mrs. Aleshine. „Vent blot et Minut eller to."

Hun forsvandt, men vendte et Øjeblik efter tilbage med et stort Nøgleknippe.

„Saadan er det altid," forklarede hun, da de begge fulgte med mig om bag Huset. „Naar Folk lukke deres Hus af for at forlade det, gemme de bestandig samtlige Dørnøgler i bageste Hjørne af en Skuffe i Entréen og nøjes med at tage Gadedørsnøglen med sig. Jeg vidste altsaa nøjagtigt, hvor jeg skulde søge."

„En daarlig Høne kagler, naar den bestiger sin Rede," gensvarede Mrs. Lecks; „en god venter, til den har lagt sit Æg. Vi skulle nu først se, om en af Nøglerne passer."

Det var en stor Triumf for Mrs. Aleshine, at allerede den anden eller tredje Nøgle, som jeg forsøgte, passede i Laasen. Jeg lukkede Døren op, og da vi traadte ind, befandt vi os i et temmelig rummeligt Køkken med et stort Komfur i den ene Ende. En Dør førte ind til et Lukaf, hvori vi fandt en Mængde tørre Grene og tilhugget Brænde.

„Lad os nu gøre Ild paa, saa hurtigt vi kunne," sagde Mrs. Lecks, „thi siden jeg er kommen ind i det lukkede Hus, føler jeg mig gennemisnet til Marv og Ben."

„Det gør jeg med," istemte Mrs. Aleshine, „og nu ved jeg ogsaa, hvor veltilpas en Fisk føler sig i Vandet, og hvor græsselig vaad og slap den maa forekomme sig selv, naar den bliver fisket op af det."

Jeg bar en Favnfuld Brænde og kviste hen til Komfuret,

søgte og fandt en stor Blikæske med Tændstikker paa Væggen, og snart lønnedes mine Anstrengelser med et flammende Baal. Da jeg vendte mig om, hensatte de to Damers Adfærd mig i største Forbavselse. Jeg havde ventet at se dem staa rystende af Kulde bag ved mig, men i Stedet for ilede de med raske Skridt og uden at mæle et Ord frem og tilbage til Fadeburet, til Anretterbordet og ind og ud af Spisekammeret, alt med den samme Sikkerhed som Jagthunde, der forfølge Harens Spor. Fra det vilde Kaos af dem fremmede og frastødende Omgivelser vare de to Damer blevne hensatte i en Virkekreds, hvor de fuldstændig følte sig hjemme. Kokkenet var ganske vist ikke ganske saadan som de, hvortil de vare vante, men det var godt udstyret, og Instinkt og Øvelse lærte dem paafaldende hurtigt at finde alt, hvad de behøvede. Det var en virkelig Nydelse at se paa, hvordan den ene fyldte en Kedel fra Pumpen henne i Krogen, medens den anden satte en Tedaase frem og kom slæbende med en Blikkasse fuld af Biskuits fra Spisekammeret.

„Ser De nu," begyndte Mrs. Lecks, idet hun satte Kedelen over Ilden og trak en Stol hen til Komfuret, „nu sætte vi os lidt til Torring, indtil Vandet koger, hvorpaa vi drikke os en god Slurk varm Te, og saa bliver det nok bedst, vi se at komme i Seng."

„Vi maa da ogsaa have Tid til at tage os en Bid," svarede Mrs. Aleshine, „thi aldrig i Livet har jeg været saa nær ved at sulte ihjel som i Dag. Blikkassen her er næsten fuld af Biskuits, og hvis jeg ikke tager meget fejl, er dette en Æske med Sardiner; De har jo en Kniv, se at faa den lukket op."

Jeg lagde mere Ved paa, og vi satte os tæt om den varmende Glod. Udenfor skinnede Solen ganske vist varmt nok, men dette hindrede paa ingen Maade, at Ilden var os meget velkommen og velgørende.

Da Kedlen begyndte at synge, sprang Mrs. Aleshine op. Hun satte en Sukkerskaal og nogle Kopper paa Bordet, og snart glædede og styrkede vi os ved skoldhed Te, Biskuits og Sardiner.

„Det kan ikke just kaldes Herreretter," sagde Mrs. Aleshine undskyldende, „men til at koge noget ordentlig have vi dog ikke Tid, og jo hurtigere vi faa det vaade Tøj af Kroppen og finde Senge at lægge os i, desto bedre er det."

„Naar jeg først er kommen i Seng," vedblev Mrs. Lecks, „forlanger jeg intet bedre, end at Familien ikke kommer tilbage,

før jeg har faaet mig en god, lang Slumrepolka; saa kan Familien bagefter gøre, hvad den lyster."

Efter endt Maaltid vendte vi tilbage til Huset og stege op ad Trappen, som førte ind til en stor Forstue i Bygningens Midte.

Vi ville ikke gaa ind i de forreste Værelser," mente Mrs. Lecks, „for ikke at foraarsage større Uorden, end absolut nødvendigt er. Naar vi nu blot kunde finde et Par smaa Værelser bagtil med Senge, saa er det alt, hvad vi behøve."

Den første Stue, vi kom ind i, var temmelig stor, smukt møbleret og udstyret med et Sengested med Madras og Puder uden Betræk.

„Dette er et Herreværelse, og det skal De have, Mr. Craig," udbrød Mrs. Lecks, idet hun aabnede et Skab; „se der er Benklæder og Frakker; Sengetøj er her rigtignok intet af, men nu skal jeg se at finde noget!"

Kort Tid efter vendte hun tilbage med uldne Tæpper, Lagner og Pudebetræk. De to Damer gjorde Sengen i Stand med overraskende Haandelag og Hurtighed, og i Løbet af faa Minutter stod det mest indbydende Leje opredt til mig.

Medens Mrs. Aleshine holdt en Pude mellem Tænderne og med begge Hænder krængede et Betræk over den, saa Mrs. Lecks sig om i Værelset med et Udtryk som en forekommende Værtinde.

„De kan have det ganske rart her, Mr. Craig," bemærkede hun velvilligt, „og jeg raader Dem til at sove, saa længe det overhovedet er Dem muligt. Vi ville tage Værelset paa den anden Side Gangen i Besiddelse, men jeg vil først gaa ned igen og forsikre mig om, at Køkkenilden ingen Skade anretter, og at Dørene ere godt lukkede."

Jeg tilbød at gøre dette for hende, men hun afslog bestemt min Hjælp. „Naar det drejer sig om Roning og Svømning, er De Nummer et, Mr. Craig, men Komfur og Døre besørger jeg altid selv."

Mit Ur var gaaet i Staa, men jeg antager, at det maa have været midt paa Eftermiddagen, da jeg lagde mig til Sengs, og jeg sov nu som en Sten, indtil jeg næste Morgen et Par Timer efter Solopgang blev vækket ved en høj Banken paa min Dør.

„Det er paa Tide at staa op," hørte jeg Mrs. Lecks Stemme raabe, „og hvis Deres Klæder ikke ere helt tørre, se saa

til, om De ikke skulde finde noget i Skabet. Senere skal jeg gøre forsvarligt Blus paa i Køkkenet og tørre alle vore Sager."

Jeg fandt mine Klæder endnu meget fugtige, men efter at jeg havde monstret Indholdet af det omtalte Skab og en Kommode, der ligeledes fandtes i Værelset, kunde jeg iføre mig friskt Linned og en let Sommerklædning, som taaleligt passede mig. Om det saa var Sokker og et Par Tøfler, fandt jeg ogsaa disse Sager til min Disposition.

Da jeg kom ned i Køkkenet, spilede jeg først Øjnene op af munter Overraskelse og brast derpaa ud i høj Latter. Foran mig saa jeg et med en hvid Dug dækket Bord med Tallerkener, Kopper og alt, hvad dertil hører; til den ene Side stod en dampende Tepotte, til den anden et Fad med en varm Kødret, og Mrs. Aleshine tog just en Pande med frisk ristede Brødskiver ud af Bagerovnen.

„De har let ved at le," sagde Mrs. Lecks; „men vore Klæder vare endnu ganske fugtige, og vi maatte tage, hvad vi forefandt. Til dagligdags løber jeg saamænd ikke om Morgenen rundt med en hvid Mousselinspeignoir med himmelblaa Baand, og hvad Mrs. Aleshine angaar, troede jeg aldrig, vi skulde finde noget, hun kunde presse sig ind i; men der maa være et tykt Kvindemenneske i Familien, thi den gule Kjole der med de sorte Knapper passer hende i alt Fald saa nogenlunde. Rigtignok maa jeg indrømme, at den er ikke saa lidt for kort til hende."

„Jeg havde aldrig tænkt," mente Mrs. Aleshine, idet hun tog Plads bag Temaskinen, „at Hedninger vare i Besiddelse af saa mange smukke Sager, i Særdeleshed Gærpulver og hollandske Ovne. Jeg har altid før troet, at de benyttede deres Altre til Stegning og Bagning, naar de i Øjeblikket ikke havde Brug for dem til Ofringer."

„Har du maaske indbildt dig, Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks og saa op fra det Fad med sprængt Oksekød, som hun just tilberedte, „at dette Hus tilhører sædvanlige Hedninger? De fleste Hedninger, som leve paa disse ensomme Øer, ere allerede, tænker jeg mig, blevne omvendte af Missionærer, men Missionærerne kunne ti Gange gennemgaa Biblen med dem lige fra første Mosebog til Johannes Aabenbaring, før de faa dem oplært til at anbringe Vandledninger i deres Køkkener og Fjermadrasser i deres Senge. Hvad jeg har set her i Huset, lader mig bestemt

formode, at dets Ejere allerede længe have været Kristne, vistnok enten Katoliker eller biskoppelige."

„Paa Grund af Korset over Kaminen i vort Værelse, mener du vel?" spurgte Mrs. Aleshine. „Men hvad enten de tilbede Afguder eller bruge den engelske Bønnebog, saa er een Ting sikker: deres Hus her er særdeles nydeligt, og naar jeg betænker, at de have en temmelig lang Vej til nærmeste Butik, maa jeg sige, at Spisekammeret indeholder adskilligt mere, end jeg vilde have ventet at finde i noget af de Huse, jeg kender, naar Familien er borte."

„Min Mening om Tingen," indskød jeg, „er, at dette Hus tilhører en eller anden rig Mand, sandsynligvis en amerikansk eller europæisk Købmand, som bor paa en af de større Øer her i Nærheden og kun benytter Øen her som et Slags Landopholdssted."

„Jeg tænkte, det var Sommer hele Aaret igennem under disse Breddegrader," sagde Mrs. Lecks.

„Deri har De ganske Ret," svarede jeg; „men der gives visse Aarstider, hvor Opholdet i en af de Byer, der befinde sig paa de større Øer, maaske kan være ubehageligt nok, og saa kommer Ejeren af dette Hus sandsynligvis hertil for at nyde den friske Søluft."

„Det kan paa den anden Side lige saa godt være," svarede Mrs. Aleshine, „at han har fast Ophold et eller andet Sted i Isregionerne og tilbringer Vinteren her. Men hvordan saa dette forholder sig, mener jeg, at det er mildest talt uforsigtigt af ham ikke at lade nogen blive tilbage for at passe paa Huset. Der kunde jo komme Vagabonder, som brøde ind og bleve her, saa længe de lystede."

„Nøjagtigt som det, der nu er passeret," sagde Mrs. Lecks, „men noget slemt kan jeg alligevel ikke finde deri. Jeg tror ikke, at Beboerne vilde have været haardhjertede nok til at vise os fra deres Dør, hvis de havde været her; men jeg har dog set nok i Livet til ikke at være ganske sikker derpaa."

„Paa hvad Maade tænker De Dem i Grunden," henvendte Mrs. Aleshine sig til mig, „at Familien kommer hertil og rejser herfra igen? Mon den har sin egen Dampbaad?"

„Naturligvis have de et eller andet Skib, som tilhører dem," svarede jeg, „sandsynligvis en Yacht. At sædvanlige Dampskibe ikke løbe an her, er ganske sikkert."

„Hvis det forholder sig saaledes," sagde Mrs. Lecks, „have

vi intet som helst andet at gøre end roligt vente, til de komme, og da bede dem om at sende os videre med deres Skib. Men om de fornylig ere bortrejste herfra, eller om de snart komme igen, maa vel bero paa, om de bo i et tropisk Land eller i et iskoldt, og dersom de komme Retur, og vor Nærværelse ikke behager dem, saa maa de være fattede paa eet, og det er, at jeg for ingen Pris igen tager mit Svømmebælte paa og rejser herfra paa samme Maade, som jeg kom."

„Jeg heller ikke," istemte Mrs. Aleshine, idet hun med stort Velbehag nedsvælgede sin tredje Kop Te.

Da Frokosten var til Ende, skubbede Mrs. Lecks sin Stol tilbage, men rejste sig dog ikke. I nogle Minutter saa hun hen for sig med et Udtryk af den dybeste Eftertanke og henvendte sig derpaa til Mrs. Aleshine, der just havde begyndt at stille Kopper og Tallerkener sammen.

„Barb'ry Aleshine," tog hun til Orde, „lad Sagerne foreløbig blive staaende, som de staa, og begynd ikke paa Opvadskningen, før vi have gennemsøgt det hele Hus. Vi maa gøre det nu, inden Mr. Craig gaar ud og undersøger, hvad der for Resten findes paa Øen, hvilket han uden Tvivl har den største Lyst til."

Jeg svarede, at dette ganske vist var min Hensigt, men at jeg gerne var beredt til først at foretage en Runde i Huset sammen med dem.

„Det er nemlig faldet mig ind," vedblev Mrs. Lecks i en meget alvorlig Tone, „at det slet ikke kan nytte, at vi spekulere paa, om Familien befinder sig her eller der, før vi have gennemsøgt hele Huset. Hvis vi, for saa vidt det overhovedet lader sig konstatere, kunne være sikre paa, at de have forladt Øen friske og sunde, saa er alt godt, — men hvis der er forefaldet et eller andet i Huset, saa vil jeg ikke — med det, der kan være passeret — forblive under dette Tag — i det mindste ikke uden at vide det, og naar vi altsaa skulle gennemsøge Huset, vilde jeg gerne have, at der var en Mand med os."

„Hvis du i Gaar Aftes havde talt saaledes, Mrs. Lecks," udbrød Mrs. Aleshine, „vilde jeg ikke med saa roligt Sind have sovet til efter Solopgang og derpaa have rodet om mellem Kjoler og Skørter for at finde noget passende til mig."

Mrs. Lecks svarede intet paa denne Bemærkning, men rejste sig og gik foran os ud af Køkkenet og hen imod Huset

Værelserne i nederste Etage vare meget veludstyrede. Først kom en stor Salon og bagved et Herrearbejdsværelse eller Bibliotek, medens der paa den anden Side Gangen befandt sig en Spisestue og et sandsynligvis som Dagligstue benyttet Værelse. I disse Værelser fandtes intet, som kunde lade formode noget om en uhyggelig Begivenhed. Derpaa stege vi op ad Trappen med mig som første Mand, Mrs. Lecks i Midten og Mrs. Aleshine som Bagtrop. Først betraadte vi et af Forværelserne, som var ganske mørkt; men Mrs. Lecks aabnede en af Vinduesskodderne, hvorpaa hun med mørk, men bestemt Mine undersøgte det hele Værelse, saa ind i hvert Skab, ja endog under Sengen. Dette var øjensynligt et af de Værelser, hvor de mest havde ventet at finde Spor, ifald noget uhyggeligt var foregaaet.

Værelset paa den anden Side Gangen var meget ligt det først undersøgte, kun med den Forskel, at der var to Senge deri. Derpaa gik vi ind i den Stue, som mine Ledsagerker havde benyttet om Natten, og som for Øjeblikket var underkastet den Proces, der hedder „Udluftning".

„Her behøve vi ikke at søge," bemærkede Mrs. Aleshine; men Mrs. Lecks svarede øjeblikkelig: „Her maa vi først ret søge, og fremfor alt vil jeg se under Sengene."

„Barmhjertige Himmel!" udbrød Mrs. Aleshine og lagde sin Haand paa Venindens Skulder. „Hvis du nu virkelig fandt noget her, hvor vi have sovet sidste Nat! Blodet stivner i mine Aarer, naar blot jeg tænker derpaa!"

„Det er min Pligt," svarede Mrs. Lecks, „og den vil jeg opfylde."

Hun opfyldte den og rejste sig straks efter med et Lettelsens Suk.

Mit Værelse blev underkastet den samme omhyggelige Undersøgelse som de andre, og derpaa kom Turen til nogle smaa Stuer i den anden Ende af Huset, hvorpaa vi ikke før havde haft vor Opmærksomhed henvendt. Fra en af disse Stuer førte en stejl Trappe op til et Loftsrum, i hvis tætte Halvmørke jeg alene begav mig op.

„Kom ikke ned igen, Mr. Craig," raabte Mrs. Lecks efter mig, „før De er ganske sikker paa, at der intet er deroppe. Af alle Steder i et Hus er Loftet netop det, hvor saadant noget letteſt kan være passeret."

Jeg delte ingenlunde de Bekymringer, som de to Damer

aabenbart nærede, men unddrog mig dog ikke den mig tildelte ubehagelige Opgave at krybe omkring i det mørke, ophedede Rum, hvorved jeg oven i Købet løb Fare for at falde igennem, da Loftsgulvet ikke alle Vegne var tæt. Saa overbeviste jeg mig da om, at intet var forefaldet, det skulde da være, at en var druknet i Støvet, som jeg jog op ved hvert af mine Skridt.

„Saa ved vi altsaa det," sagde Mrs. Lecks, da jeg igen var kommen ned; „thi Kælder findes der ikke her i Huset, og vi kunne roligt give os i Færd med Opvadskningen efter Frokosten. Hvis De, Mr. Craig, nu har Lyst til at gaa ud at spadsere og se efter, om De skulde finde et Par sorte eller brune Hedninger eller nogen anden paa Øen, saa have vi intet derimod, fordi vi nu ikke mere ere bange for at blive ene tilbage."

Den Del af Formiddagen, der endnu var tilbage, benyttede jeg til at vandre omkring paa Øen. Jeg opdagede Veje og Stier, som jeg ikke tidligere havde bemærket, og fandt, at de allesammen efter kort Tids Forløb førte til en smuk, aaben Plads ved Stranden. Paa dette Sted fik jeg Øje paa en raat sammentømret Bænk, hvor jeg, indeklemt mellem de to Bræder, der dannede Sædet, fandt en af Regn og Sol stærkt medtagen Bog. Jeg trak den frem og saa, at det var en fransk Roman. Paa det forreste hvide Blad stod Navnet „Emily" at læse. Bogens temmelig opløste Tilstand lod mig formode, at den allerede længe maatte have ligget der, og jeg sluttede deraf, at der siden Familiens Afrejse allerede var hengaaet en rum Tid, saa at dens Tilbagevenden som Følge deraf forholdsvis snart kunde ventes. Ved videre Eftertanke syntes det mig dog, at Bogens Tilstand kun besad ringe Beviskraft. Nogle faa Timers tropisk Regn og Storm og derpaa følgende brændende Solskin kunde være nok til at bevirke en hurtig Ødelæggelse. De to Damer vare sandsynligvis i Stand til af Husets og Forraadenes Tilstand at drage rigtigere Slutninger angaaende den Tid, der maatte være forløben siden Familiens Afrejse.

Min Spadseretur langs Stranden førte mig i lidt mere end en Time omkring den hele Ø. Med Undtagelse af det Hus, hvori vi havde fundet Tilflugt, opdagede jeg intet videre Spor af Beboere og lige saa lidt nogen anden Aabning i det omgivende Rev end den, hvorigennem vi vare komne.

Da jeg atter naaede tilbage til Huset, fandt jeg, at de to Damer den hele Formiddag igennem havde været meget flittige

De havde saa at sige bragt hele Husholdningen i regelret Gang og fordelt de forskellige derhen hørende Arbejder imellem sig. Mrs. Aleshine, der var stolt af sin Kogekunst, havde overtaget Køkkenet, medens Mrs. Lecks vilde holde de forskellige Værelser i Orden og føre Overopsyn med det hele.

Alt dette blev udførligt forklaret mig, og da jeg gjorde den Bemærkning, at Damerne syntes at have fattet sig paa et temmelig langt Ophold, svarede Mrs. Lecks:

„Hvor jeg hører hjemme, vilde jeg efter Støvet paa Bordene og paa Klimprekassen temmelig nøje kunne sige, hvor længe en Familie har været borte fra sit Hus. Men Støv i Pennsylvanien og Støv paa en Ø, hvor der hverken findes Heste eller Vogne, er to bundforskellige Ting. Huset her er blevet efterladt i meget god Orden, og skønt Vinduerne have en alvorlig Afkølning fornøden, og Gulvene og Trappen maa skrubbes ordentligt — hvad dog ikke er vanskeligt, da der ingen Tæpper er — og Huset i det hele taget kan behøve en forsvarlig Hovedrengøring og Udluftning, ser det dog ud, som om Familien ikke havde været meget lang Tid borte, og det kan altsaa vare temmelig længe, før den kommer igen. Mrs. Aleshine og jeg have talt sammen om alt dette, og vi ere komne til den Slutning, at det vil være det rigtigste at arrangere og indrette alt, som om vi maatte blive her en Maaneds Tid eller to; dog kan det jo naturligvis godt vare længere, inden Folkene komme tilbage, men jeg tænker ikke, at de ville have noget at beklage sig over, naar de finder deres Hus i Orden, Vinduerne spejlblanke, Gulvene renskurede og intet Steds et Støvgran at se."

„Jeg for min Del," sagde Mrs. Aleshine, „ser overhovedet ikke, hvad de skulde have at beklage sig over. Jeg betragter dette her som medhørende til vor Rejse. Rigtignok komme vi ikke ud af Stedet paa vor Vej til Japan, men det er ikke min Skyld og heller ikke din, Mrs. Lecks, lige saa lidt som det er Deres, Mr. Craig. Vi have betalt vor Overrejse til Japan og have intet at skaffe med, at de have styret Skibet daarligt og ladet det gaa under. Det var jo ikke i mindste Maade vor Hensigt at komme hertil; men nu ere vi her engang, og jeg gad vide, hvem der kan have noget at bebrejde os i den Anledning."

„Og da vi ere her," bemærkede Mrs. Lecks, „ville vi ogsaa bringe Sagerne i Orden."

„Hvis det stod til mig," føjede Mrs. Aleshine til, „vilde jeg hellere svømme til Japan paa denne Ø end paa det mod-

bydelige Skib, hvor de efter min Mening forstod sig lige saa lidt paa at føre en Husholdning som paa at styre."

„Jeg tror gerne, at Damernes Arrangementer og Planer ere udmærkede," sagde jeg. „Men hvorledes staar det med Levnedsmidlerne? Er der nok af dem til saa lang Tid?"

„Der er næsten en hel Tønde Mel derinde," svarede Mrs. Aleshine, „temmelig megen Te, Kaffe og Sukker og desuden en Mængde Sager i Blikdaaser og Krukker. Tæt her udenfor har jeg fundet en Slags Kælder, hvori de have holdt Tingene kolde, og der staar ogsaa en Otting Smør. Saadan som det er, kan det ganske vist ikke bruges, det er nemlig en Smule stærkt i Smagen; men jeg kan udvadske det og gennemælte det, saa at det i alt Fald bliver lige saa godt som det bedste af det Smør, der blev budt os om Bord."

„Men De har ikke overladt noget til mig at udrette," indskød jeg. „Jeg har paa ingen Maade i Sinde dovent at se til, medens De besørger alt Arbejdet."

„I Huset findes intet for Dem at gøre," svarede Mrs. Lecks; „men hvis De vil gaa ud i Haven, træffer De vel nok paa et eller andet Arbejde der — det vil da sige, hvis De forstaar Dem paa Gartneri — thi det vilde rigtignok være meget behageligt, om vi stadigt kunde faa noget frist Grønsag."

Jeg svarede, at jeg tidligere af Liebhaveri havde beskæftiget mig med Havearbejde, og at det vilde glæde mig, om jeg i den Retning kunde gøre mig nyttig.

„Jeg har endnu ikke kigget nøjere paa Haven," sagde Mrs. Aleshine, „men af alle de Dumheder, jeg nogen Sinde har set for mine Øjne, er den dummeste dog den, at de have bygget en Murstensmur omkring den, naar et Pælestakitværk lige saa godt kunde have gjort det."

Jeg fortalte hende, at dette almindeligt var Skik i tropiske Lande.

„Ja, hvis det er Mode," mente Mrs. Aleshine, „nytter det sagtens ikke at tale derimod; men hvis samme Mode en Gang forandrer sig, vil Familien her komme til at sande, at det er meget lettere at nedrive et Stakitværk eller et Staaltraadshegn end en Mur af Sten."

Denne Samtale fandt Sted i den store Entré, som Mrs. Lecks havde bragt i Orden, og hvorhen Mrs. Aleshine lige var

kommen fra sit Kokken. Mrs. Lecks satte sig nu paa en Stol med en Støveklud i Haanden.

„Der er endnu en Ting, Mr. Craig," sagde hun til mig, „hvorom jeg allerede før har talt med Mrs. Aleshine. Vi ere endnu ikke komne til nogen Afgørelse desangaaende, fordi vi mente, at det ikke var i sin Orden at bestemme noget, før vi havde hørt, hvad De mener derom. Mrs. Aleshine og jeg have i vort Liv været hjemsøgt af mangt og meget og have maattet finde os i adskilligt, som ikke behagede os, men derfor have vi ikke glemt den Levemaade, hvortil vi i bedre Dage vare vante, men have, saa vidt vi vare i Stand dertil, holdt paa den med Hænder og Fødder. Da vore Mænd døde, og Mrs. Aleshine blev tilbage med sin Søn, og jeg uden Søn, hvad der maaske kan være lige saa godt, thi man kan aldrig vide, hvad der bliver af dem —"

„Deri har du Ret," faldt Mrs. Aleshine hende i Talen, „thi din Søn vilde maaske være gaaet til det russiske som Købmand, og saa havde vi ikke kunnet rejse sammen —"

„Og da vore Mænd døde," vedblev Mrs. Lecks uden at lade sig forstyrre, „efterlod de os rundeligt til at leve for, og vi vare ikke af den Slags, der glemte vore hedengangnes Minde og Tænkemaade, lige saa lidt som vi have glemt vore Fædre og Mødre."

„Deri har du Ret!" bekræftede Mrs. Aleshine.

„Og nu Mr. Craig," talte Mrs. Lecks videre, „vide vi ikke, hvorledes De er tilvant, ja, vi vide jo overhovedet ikke noget andet om Dem, end at De har været saa god imod os, som om vi vare Deres kødelige Slægtninge, og at vi aldrig i Livet uden Dem vilde have tænkt paa at komme herhen; — se derfor har Mrs. Aleshine og jeg ment, at vi vilde overlade Dem Sagen til Afgørelse, at De kan indrette det, saaledes som De selv vil have det. Da vi tiltraadte denne lange Rejse, ventede vi ikke at skulle komme til at danse paa Roser, som man siger, og Gud skal vide, at den Vej vi have taget, ikke just har været rosenbestrøet —"

„Deri har du Ret!" bekræftede Mrs. Aleshine.

„Og hvad vi have maatte finde os i," vedblev Mrs. Lecks, „det have vi altid vidst at finde os i. Og derfor, Mr. Craig, hvis De bestemmer, at der skal serveres Middag Klokken tolv, saadan som vi altid have været vante til, eller Klokken seks, saadan som det var Skik om Bord — men hvorfor de Folk vende deres Maaltider om og sætte det sidste først og det første sidst, det fatter

jeg egentlig ikke — saa skal det være saadan, og hvis De fra Ungdommen af er vant til Klokken seks, saa skal De fra vor Side ikke høre en Indvending desangaaende, ihvorvel Tanker ere toldfri."

Ved Slutningen af denne højtidelige Tale stod jeg i Begreb med at briste ud i høj Latter; men et Blik paa de to Damers alvorlige Ansigter, som i stor Spænding ventede min Afgørelse, fik mig til at holde inde, og jeg skyndte mig at forsikre dem, at Middagsmaaltidet Klokken tolv ganske var i Overensstemmelse med mine Ønsker.

„Godt!" udbrød Mrs. Aleshine, og Øjnene skinnede af Fryd i hendes gode, fedladne Ansigt, medens der ogsaa over Mrs. Lecks skarpe Træk fløj et Udtryk af Lettelse.

„Og nu vil jeg rask give mig til Arbejdet og skaffe os noget at spise," sagde Mrs. Aleshine; „thi hverken Mrs. Lecks eller jeg vidste jo, om det skulde være varm Frokost eller Middagsmad, før vi havde talt med Dem. I Dag maa De derfor ikke vente Dem altfor meget, men i Morgen ville vi tage fat og indrette alt paa det anstændigste og bedste. I Morgen tidlig staar jeg op med Solen og bager os et Forraad af Brød, og De skal ikke være ked af det, Mr. Craig, for jeg skal nok sørge for hver Aften at skaffe Dem en varm Kødret til Trods for Middagen."

Om Eftermiddagen gik vi alle tre ud i Haven, der bar tydelige Spor af omhyggelig Pleje, skønt den nu var temmelig overvokset med Ukrudt. Nogle Bede laa brak, og vi traf paa adskillige Vækster, vi ikke kendte. Men der var ogsaa Bede med Masser af Tomater, andre med forskellige Slags Bønner, og et stort Stykke var opdyrket med Kartofler.

Medens Mrs. Lecks og jeg endnu betragtede disse, hørte vi et Glædesudbrud fra Mrs. Aleshine, som var spadseret hen i den længst bortfjernede Del af Haven. Da vi ilede til hende, fandt vi hende daaneværdig ved et langt Asparges bed.

„Nej, se dog!" udbrød hun, „hvis noget i Verden kan være mig en Betryggelse for, at Ejeren og hans Familie her er gode Kristne, saa er det dette Bed; thi jeg tror ikke, der gives Hedninger, som dyrke Asparges."

„Jeg mente, at vi allerede vare paa det rene desangaaende, da vi fandt Gærpulveret," mente Mrs. Lecks.

„Men dette slaar Hovedet paa Sømmet," svarede hendes Veninde. „Af et Aspargesbed kan jeg ganske vist ikke slutte, til hvilken Kirke de høre, men Afgudsdyrkere er det ikke."

Næste Morgen leverede jeg den venlige Mrs. Aleshine en stor Kurv friske Grøntsager, og vi fik et fortrinligt Middagsmaaltid. Til min Overraskelse var Bordet imidlertid ikke dækket i Køkkenet men i Spisestuen.

„Mrs. Aleshine og jeg ere af den Mening," forklarede Mrs. Lecks, „at det ikke passer sig for Dem at spise i Køkkenet, og heller ikke for os. Her findes Duge og smukke Glas- og Porcellænssager samt Skeer og Gafler, og selv om disse sidste ikke ere af ægte Sølv, ere de dog saa godt pletterede, at ingen kan tage Anstød deraf. Ingen af os tre ere Tjenestefolk, og Køkkenet er ikke et Sted for os."

„Deri har du Ret!" sagde Mrs. Aleshine. „Vi have betalt vor Overrejse for første Kahyt, og det var en Aftale, at vi skulde have alt af første Sort."

„Hvilket slet intet har med Sagen at skaffe, Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „thi Dampskibsfolkene give sædvanligvis ingen ensom Ø i Tilgift."

„Vi have heller ikke bedt om nogen Ø," svarede Mrs. Aleshine, „og hvis Skibet var blevet styret ordentligt, havde vi heller ikke haft nogen nødig."

Da vi havde endt vort Maaltid, skubbede Mrs. Lecks sin Stol tilbage og sad nogle Minutter henfalden i Tanker, som det var hendes Vane, naar hun havde noget vigtigt at sige.

„Endnu en Ting har jeg tænkt paa," begyndte hun endelig, „men har endnu ikke talt derom, selv ikke til Mrs. Aleshine. Vi have ingen Ret til at komme her og opspise Levnedsmidlerne og afbenytte de Folks Sager, hvem Huset tilhører, uden at betale derfor. Det forstaar sig imidlertid af sig selv, at vi ikke kunne sulte og sove paa den bare Jord, naar der er Senge og Levnedsmidler at faa; men naar vi benytte os af alt det, som vi her have fundet, maa vi ogsaa holde Øjerne skadesløse — det vil sige, dersom vi have Penge dertil, og det har Mrs. Aleshine og jeg. Da vi gik ned i vor Kahyt for at gøre os færdige til at forlade Skibet, var det første, som vi gjorde, at stikke vore Portemonnæer i Lommen, og desuden have vi indviklet Anvisninger i Voksdug og derefter indsyet dem i vore Kjoler, saa at vi, hvis De, Mr. Craig, skulde have forglemt at tage Deres Penge med, kunde laane Dem, hvad De behøver."

Jeg takkede for det venlige Tilbud og meddelte dem, at ogsaa jeg havde bragt mine Penge i Sikkerhed.

„Jeg er nu af den Mening," vedblev Mrs. Lecks, „at vi regelmæssigt hver Uge skulle betale vor Pension. Hvad der i disse Egne er gængse Pris for Kost og Logis, ved jeg ikke; men det ved jeg, at der, hvor jeg hører hjemme, kan man for seks Dollars leve meget ordentligt i et godt Pensionat."

„Det vil sige for to Personer i eet Værelse," indskød Mrs. Aleshine, „men da Mr. Craig har et Værelse for sig selv alene, maa han ogsaa finde sig i at betale noget mere."

„Mr. Craig kan dog ikke gøre for," svarede Mrs. Lecks noget skarpt, „at han ikke har en Broder eller Ven med sig, med hvem han kan dele Værelse og saaledes formindske Udgifterne. Hans Værelse er heller ikke stort, og jeg mener, at han ikke behøver at betale mere, fordi han har det for sig selv alene."

„Men du maa ikke glemme," indvendte Mrs. Aleshine, „at du og jeg besørge Madlavningen og Arbejdet i Huset; det maa da ogsaa regnes for noget!"

„Det var netop det, jeg vilde sige," svarede Mrs. Lecks. „Hvis jeg og Mrs. Aleshine tog ud at tjene — hvad vi sikkert ikke ville gøre, dersom det da ikke gaar rent akavet for os —"

„Meget rigtigt!" istemte Mrs. Aleshine med største Alvor.

„Men dersom vi gjorde det," vedblev Mrs. Lecks, „vilde vi aldrig tage mod en Plads for mindre end to Dollars ugentlig. Jeg har nu altid hørt, at i de varme Lande betales der kun ringe Løn, og for to er Arbejdet her heller ikke noget videre at tale om, lige som Familien jo ikke er til Stede og kan fastsætte sine Betingelser. Jeg mener derfor, at vi skulle fastsætte vor Løn til to Dollars, saa at altsaa hver af os to har fire Dollars til Rest at betale om Ugen."

„Men hvorledes skulle vi beregne det for Mr. Craig?" spurgte Mrs. Aleshine. „Han kan dog ikke for ingen Ting arbejde i Haven."

„Halvtredsindstyve Cents daglig," svarede Mrs. Lecks, „er det mindste, en Mand kan arbejde for, og saa endda ikke den hele Dag. Vi maa altsaa trække tre Dollars om Ugen fra Mr. Craigs Pensionspris, saa at han, lige som vi, har fire Dollars at betale ugentlig."

Jeg erklærede mig fuldstændig i Overensstemmelse med denne Afgørelse af Sagen; men Mrs. Aleshine syntes endnu ikke overbevist om, at den fuldtud svarede til Ret og Billighed.

„Naar en Tjenestepige faar en Plads," mente hun, „faar hun

fri Kost og Logis og Løn foruden, og med Gartnere er det ligesaa."

„Paa den Maade maatte vi altsaa kreditere Folkene vor Løn," sagde Mrs. Lecks, „og fordre os betalt, naar de en Gang komme tilbage?"

Dette Spørgsmaal gjorde en Ende paa Mrs. Aleshines Indvendinger, og Mrs. Lecks vedblev: „Der henne paa Kamingesimsen staar der en tykmavet Krukke, en af den Slags, hvori der plejer at være indsk Ingefær. Der er for Øieblikket intet andet deri end noget brunt Papir, som er viklet om nogle Medekroge. Vi ere komne her til Den en Onsdag; hver Tirsdag lægge vi altsaa alle tre hver fire Dollars i Krukken under det brune Papir, og naar saa Familien kommer, hvad enten det er Nat eller Dag, og føler sig ubehagelig berørt over, at vi ere her, behøve vi kun at sige: 'Kostpengene ligge i Ingefærkrukken', og vi have vor Samvittighed fri."

Mrs. Lecks's Forslag blev enstemmig vedtaget som svarende til Ret og Billighed, og da Ugen var til Ende, lagde vi hver vore fire Dollars i Krukken.

Jeg tror ikke, at nogen af os under vort Ophold i Huset gjorde videre Forsøg paa at udgranske Familiens Forhold, omendskønt vi selvfølgelig vare ikke saa lidt nysgerrige efter at faa noget at vide om den. Lejligheden til at tilfredsstille denne vor Nysgerrighed var da ogsaa meget sparsom. Selv om vi havde villet gennemsøge Skrivebordene og lignende Møbler, som fandtes i Huset, vilde der dog have været den Vanskelighed, at de alle vare lukkede, og de to Damer fandt intet Steds nogen gammel Konvolut eller et andet Papir, hvorpaa der kunde have staaet en Adresse. Jeg forklarede dem, at der næppe var kommet Breve og deslige til et Sted som dette, der savnede al regelmæssig Forbindelse med Omverdenen, men ikke desto mindre vedblev de at gaa paa Jagt efter saadanne Dokumenter, thi de mente, at der ikke kunde være noget galt i at opsøge Navnene paa de Folk, i hvis Hus vi befandt os.

I nogle af de i Bogskabene staaende Bøger — omtrent lige saa mange engelske som franske samt nogle tyske — fandt jeg Navnene „Emily" og „Lucille", og paa Titelbladet af et fransk historisk Værk: „A. Dusante" skrevet med en Mands Haandskrift. Om disse Navne talte vi grumme meget, men kunde ikke blive enige, om Familien var af engelsk eller fransk Afstamning. Der var for Eksempel ingen som helst Grund til, at en Englænderinde

ikke skulde kunne bære Navnet „Lucille", og selv Efternavnet „Dusante" var ikke usædvanligt for en Englænder eller Amerikaner. De Etiketter, som fandtes paa Pakkasser og Blikdaaser med Levnedsmidler, viste, at de for største Delen stammede fra San Francisko; men dette var en meget naturlig Ting og tillod ikke at drage nogen Slutning angaaende Familiens Hjemsted.

Ogsaa Spørgsmaalet om, paa hvad Maade de tre Personer, hvis Eksistens vi havde fundet Vidnesbyrd om, vare beslægtede med hverandre, beskæftigede de to Damer i høj Grad.

„Jeg kan ikke blive klog paa," udtalte Mrs. Aleshine sig, „om Emily er Lucilles Moder eller hendes Datter, eller om de begge to ere Mr. Dusantes Døtre, eller om han er gift med Lucille og Emily er hans Svigerinde, eller om hun er hans Søster og ikke hendes, eller om han er en Onkel til dem begge to og de hans Niecer, eller om Emily er en gammel Dame, og Mr. Dusante og Lucille hendes Børn, eller om de begge to ere gamle Jomfruer og Mr. Dusante deres Broder, eller om Mr. Dusante kun er en Ven af Familien, som er flyttet hertil, fordi to Kvindemennesker jo dog ikke kan leve alene paa et ensomt Sted som dette uden at have en Mand i Huset."

„Naa," svarede Mrs. Lecks, „om Mr. Dusante kommer tilbage hertil med to Niecer, eller med Frue og Datter, eller med Mrs. Dusante og sin Svigermoder, eller med et Par Søstre, det er jo i og for sig ganske det samme; vi have i ethvert Tilfælde intet andet at gøre end at sige: 'Kostpengene ligge i Ingefærkrukken', og saa faa de gøre, hvad de lyste."

Jeg tror ikke, at jeg i min Egenskab af Gartner gjorde mig fortjent til den Løn, som de to Damer havde beregnet mig, thi jeg bestilte ikke stort andet end at samle og plukke de Grøntsager og Frugter, som jeg ansaa for passende til Brug, og afleverede dem i Køkkenet. Men i et Skab i mit Værelse havde jeg fundet Bøsser og Ammunition, hvorved det blev mig muligt at skaffe Vildt til Veje. Nogle af de af mig nedlagte Fugle erklærede Mrs. Aleshine ganske vist for uspiselige, men andre tilberedte hun med stor Kyndighed, og vi fandt deres Smag fortrinlig.

Ikke langt fra den tidligere omtalte Landgangsbro opdagede jeg imellem en Gruppe lave Palmer et overdækket Skur og deri en Baad. Denne skød jeg i Vandet, og det var mig derefter til stor Fornøjelse at ro omkring med den i Lagunen. I Baadskuret fandt jeg desuden Fiskeriredskaber, som jeg anvendte med stort Held,

da Lagunen var vrimlende fuld af Fisk. Gaver af denne Art vare Mrs. Aleshine endnu mere velkomne end de af mig nedskudte Fugle.

„Der gives mange Slags Fisk, hvoraf nogle ere bedre end andre," mente hun; „men i Almindelighed er Fisk Fisk, og naar man kan fange dem, er der sjældent noget i Vejen for ogsaa at spise dem. Med Fugle er det ganske anderledes. Naar man aldrig for har set dem, kan man ikke med Sikkerhed sige, om de høre til Uglerne, eller om det er Høge eller Krager. Og naar jeg først en Gang har sat mig i Hovedet, at en Fugl hører til den Slags Familieskab, saa bekommer den mig lige saa ilde, som om den virkelig gjorde det."

En Eftermiddag, da jeg i Baaden vendte tilbage fra Strandkanten paa den anden Side Øen, hvor jeg havde fundet den sammentømrede Bænk med Emilys Bog, blev jeg overrasket ved at se Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine staaende yderst ude paa Landgangsbroen. Da de vare meget flittige og sjældent ledige, og eftersom de iøvrigt fandt deres største Fornøjelse i at tale sammen om de Arbejder, som de vilde foretage sig, naar de, som de havde i Gang, vare fuldførte, saa var dette noget ganske usædvanlig overraskende for mig. Jeg var derfor ikke saa lidt nysgerrig efter at erfare, hvorfor de saa uvirksomme opholdt sig paa Landgangsbroen, og saa rask som muligt roede jeg hen til dem.

„Familien Dusante kommer!" raabte Mrs. Aleshine glædesstraalende, da jeg var kommen inden for Høreviddе.

Ebben var næsten naaet saa lavt, som den kunde, saa at jeg ikke formaaede at se over Revet, hvorfor jeg saa hurtigt som muligt fastgjorde Baaden og sprang op paa Landgangsbroen.

„Ser du nu, Barb'ry Aleshine," sagde Mrs. Lecks, „nu vil du snart faa at vide, om det er hans to Niecer, eller hans Døtre, eller hans Frue og Svigerinde, eller hvad for et Slags Slægtskab det nu er, som har staaet dig i Hovedet."

„Ja," svarede Mrs. Aleshine, „men frem for alt faa vi at se, om han er tilfreds med de Kostpenge, som vi have lagt i Ingefærkrukken."

Tredje Kapitel.

Da Baaden, som vi saa komme hen imod Øen, var naaet nær nok til, at vi kunde skelne Personerne om Bord, fandt vi, at

der var fem i den. En af de forreste var, som vi snart kunde se, en Dame, og da vi havde anstrengt vore Øjne til det yderste, kunde vi ikke længer skjule for os selv, at der kun var eet kvindeligt Væsen om Bord.

„Naa, det maa jeg sige, det er rigtignok en Skuffelse," sagde Mrs. Aleshine, „eftersom jeg nu saa lang Tid har brudt mit Hoved med, hvem jeg bedst vilde kunne lide, Emily eller Lucille; men nu, da der kun kommer een, kan jeg naturligvis ikke afgøre det."

Baaden styrede næsten lige hen imod Indsejlingen gennem Revet, og det varede ikke længe, før Mrs. Aleshine og Mrs. Lecks saa sig i Stand til at erklære, at Mr. Dusante var en ældre Herre, Damen derimod temmelig ung og efter al Sandsynlighed hans Datter.

„Det kan være," mente Mrs. Aleshine, „at Moderen — men om Moderen er Emily eller Lucille, ved jeg desværre ikke — er død, og at de derfor komme tidligere tilbage, end de oprindelig havde i Sinde."

„Forhaabentlig tager du deri fejl, Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „thi de ville her faa en Mængde Ting at se, som maatte berøre dem smerteligt, og det vilde ikke gøre deres Selskab synderlig livligt for os."

„Paa den anden Side," vedblev Mrs. Aleshine uforstyrret, „kan det ogsaa være, at Emily eller Lucille har giftet sig og er tagen paa Bryllupsrejse med Manden, og naar de saa have faaet deres første lille, komme de her, for at det lille Skind kan nyde godt af Soluften, hvilket vil bringe Liv i Huset, Mrs. Lecks."

„Hvor længe tænker du monstro at blive her endnu? Hvad er egentlig din Mening?" spurgte Mrs. Lecks og saa strengt paa Veninden.

„Derom kan jeg naturligvis intet sige," svarede Mrs. Aleshine, „eftersom jeg ingen Ting ved, men hvad jeg vilde sige, er, at jeg haaber, at de maa have noget Vadskeblaat med, thi det, som var her, have vi næsten brugt rent op ved sidste Vadsk."

Under denne Samtale havde jeg opmærksomt iagttaget den sig nærmende Baad og ikke kunnet afholde mig fra den Tanke, at det for Ejerne af et saadant Domæne dog var en ganske ejendommelig Maade at besøge Øen paa. Hvorfor kom de i aaben Baad? Hvor de saa end boede, syntes det mig aldeles usandsynligt, at de lode sig ro derfra og herhen. Det almindelige Indtryk og Udstyrelsen af det Hus, hvori vi havde fundet Tilflugt,

lod formode, at dets Ejere vare Folk i meget gode Formuesomstændigheder og vante til at føre deres Husholdning paa meget anstændig Maade uden smaaligt at tage Omkostningerne i Betragtning. Man maatte som Følge deraf vente, at de vilde foretage Sørejsen hertil i et passende Fartøj, som ogsaa var stort nok til at medføre det til deres Ophold fornødne Forraad. Men i Baaden derude kunde der kun være medbragt lidet eller slet intet, hvorfor jeg ikke ret formaaede at forestille mig, at den havde Oens Ejer om Bord.

At fatte en bestemt Anskuelse derom, vilde imidlertid have været overilet; der kunde jo være tilstødt dem et Uheld. Med eet Ord, jeg formaaede ikke at gøre mig Forholdene klar, men min første Pligt var aabenbart den, at komme Folkene i Møde ved Indsejlingen; thi hvis de ikke havde Nøgler til de ved Bommene anbragte Hængelaase, kunde de ikke komme ind, og jeg maatte da sætte dem over Lagunen.

Uden at meddele de to Damer min Tvivl, steg jeg hurtigt igen ned i Baaden og roede hen i Indsejlingen, saa langt jeg kunde komme. Bommene, hvoraf der var anbragt flere, end jeg først havde bemærket, vare indrettede saaledes, at ingen Baad uden at fjerne dem kunde komme hverken ind eller ud, hvad enten det var Ebbe eller Flod.

„Hallo!“ raabte flere Mandsstemmer paa een Gang.

„Hallo!“ svarede jeg, „have I Nøgler til Bommene?“

En kraftig bygget Mand med rødt Fuldskæg rejste sig i Bagstavnen. „Nøgler?“ raabte han af fuld Kraft. „Hvad for Nøgler?“

„I høre altsaa ikke hjemme her?“ spurgte jeg tilbage. „Hvem ere I?“

Efter disse Ord rejste den Herre sig, som havde siddet ved Siden af Damen. Han var aldrende, høj og mager, og da han stod oprejst i den sagte gyngende Baad, var han lige ved at falde.

„Bliv hellere siddende,“ sagde Manden med det røde Fuldskæg, der, efter hvad jeg kunde se, var Sømand; „De taler vist bedre, naar De sidder ned.“

„Min Herre,“ begyndte den anden da, efter at han igen havde sat sig; „mit Navn er Pastor Enderton, hidtil Missionær i Nanfouchong i Kina, og det er min Datter, Miss Enderton. Vi befinde os paa Tilbagevejen til de Forenede Stater via Sand-

wichsøerne og have været indskibede om Bord paa et Sejlskib til Honolulu. For to Uger siden blev Skibet af en mig ukendt Grund usødygtigt —"

„Midtermasten raadden midtfra og opefter," afbrød Sømanden med det røde Skæg. „Vilde under en Storm sikkert være gaaet over Bord; desuden var Skroget utæt."

„Om Masten var raadden, ved jeg ikke," vedblev den aldrende Herre; „men da den i Begyndelsen virkelig gunstige Vind lagde sig, kom vi saa godt som ikke af Stedet. Værre endnu var det imidlertid, at hele Besætningen Dag og Nat maatte være beskæftiget med at holde Ladningen, som bestod af Te, fugtfri, og den evindelige Pumpen foraarsagede en saadan Larm, at man aldrig kunde lukke et Øje. Dertil kom, at vore Maaltider bleve tilberedte meget uregelmæssigt, ja undertiden slet ikke serverede —"

„Der var heller ikke meget at bide om Bord," indskød den rødskæggede.

„De vil altsaa kunne forstaa, min Herre," vedblev Pastoren, „at det var mig og min Datter umuligt at forblive længere om Bord paa dette Skib, hvis eneste Passagerer vi iøvrigt vare. Jeg anmodede derfor Kaptajnen om at sætte os i Land paa nærmeste Kyst, hvad han, efter at han i mere end en Uge havde nægtet os det under allehaande Paaskud, endelig gik ind paa."

„Kaptajnen kunde dog ikke ret vel gøre det, før der var Land i Nærheden," mente Sømanden.

„Kaptajnen sagde mig," talte den aldrende Herre videre, „at denne Ø var beboet, og at jeg her kunde finde Tilflugt og Ro, indtil et Skib kunde blive sendt fra Honolulu for at afhente os. Han overlod mig denne Baad og tre Matroser, hvoraf den ene er Baadsmand" — han pegede paa den rødskæggede. „Siden have vi lige til denne Morgenstund roet og atter roet, med meget faa Næringsmidler og grumme mange Ubehageligheder. Nu, min Herre, har De hørt min Historie, og jeg spørger Dem, om det fremdeles er Deres Agt at spærre os Indsejlingen?"

„Jeg har ikke spærret Dem Indsejlingen," svarede jeg, „og vilde gerne aabne den, hvis jeg blot kunde. Jeg hører til et lille Selskab skibbrudne, som for omtrent fjorten Dage siden søgte Tilflugt her."

„Hvordan har De da baaret Dem ad med at komme ind?" spurgte den rødskæggede Baadsmand ivrig.

„Vor Baad sank, just som vi havde faaet Øen her i Sigte, hvorefter vi svømmede hertil paa Redningsbælter og dukkede under Bommene."

Ved disse Ord vendte de to Matroser, som hidtil havde hængt over Aarerne, pludselig deres Ansigter imod mig og betragtede mig opmærksomt.

„Det var som Fanden!" udbrøde de to fortskæggede Kammerater som med een Mund.

„Jeg vil ikke opholde Dem med yderligere at fortælle Dem vor Historie," vedblev jeg. „Hovedsagen er, at vi faa Dem bragt i Land og sørget for Dem."

„Det stemmer!" sagde Baadsmanden, og de to Matroser gave ligeledes deres Bifald til Kende.

Bommen, som hindrede den store Baad i at komme videre, befandt sig tæt under Vandspejlet, medens en anden Bom, der var anbragt omtrent en Fod over den første, holdt mig godt og vel seks Fod borte fra den fremmede Baad. De nys ankomne havde nogle løse Bræder om Bord, og Baadsmanden besørgede af disse konstrueret en Slags Bro, hvis ene Ende hvilede paa Boven af den store Baad, medens den anden anbragtes paa den solide Tværstang foran min Jolle.

„Damen først," sagde Baadsmanden.

Den aldrende Herre rejste sig, som om han ikke havde noget imod at være den første, men Baadsmanden hjalp Datteren, der hidtil ikke havde talt et Ord, op paa den interimistiske Bro, hvorefter hun ved Hjælp af en af Matroserne lykkelig og vel naaede over til mig. Derpaa fulgte Faderen efter, og jeg roede dem begge over til Landgangsbroen.

Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine hilste meget hjerteligt paa dem.

„Formodentlig Mr. Dusante?" spurgte Mrs. Lecks, medens Mrs. Aleshine i høj Grad spændt hviskede mig i Øret: „Er det Lucille eller Emily?"

Saa godt som det med faa Ord var mig muligt, forklarede jeg Situationen, og et Minut stode de to Damer aldeles maalløse. Intet af, hvad de havde oplevet, hverken Damperens Skibbrud eller vor Baads Undergang, ikke engang vor Rejse pr Svømmebælte havde i den Grad formaaet at bringe dem ud af Koncepterne som den Skuffelse, hvormed de maatte høre, at de ikke foreløbig vilde faa Løsning paa den Gaade, som Familien Dusante havde været for dem. En Søreise var dem noget nyt og frem

med, og de havde været forberedte paa alle mulige Eventyr, men aldrig havde de tænkt sig, at Skæbnen kunde være saa grusom, at den saa at sige snappede Afsløringen af denne Hemmelighed væk for Næsen af dem. Trods dette uventede Slag genvandt de to gode Damer dog hurtigt deres Fatning og førte Missionæren og hans Datter med hjertelige og forekommende Ord til Huset, medens jeg roede tilbage for ogsaa at hente Søfolkene over paa Øen.

Jeg fandt disse beskæftigede med at fastgøre deres Baad, saaledes at den ikke kunde komme til Skade ved Vandets Falden og Stigen. Da dette Arbejde var endt, maatte de udføre smaa Mesterværker af Klatreøvelser for at naa over i min Jolle.

„Først tænkte jeg saamænd," sagde Baadsmanden, da jeg roede dem over Lagunen, „at det, De fortalte om, at De ingen Nøgler havde til Hængelaasene ved Bommene, var noget, De havde hittet paa, men nu er jeg kommet til den Mening, at De ikke vilde have gjort Dem saa megen Ulejlighed, dersom De slet og ret havde kunnet lukke op for os."

Jeg fortalte dem nu udførligt Historien om vor Redning, og Mændene vare højst overraskede, da de fik at høre, at mine Fæller paa dette Eventyr vare to midaldrende Damer. Paa mit Spørgsmaal til Baadsmanden om, hvorfor han netop havde opsøgt denne Ø, svarede han, at hans Kaptajn havde hørt, at den var beboet, selv om han ikke vidste noget nærmere om, af hvad Slags Beboerne vare. Med den Vind, der var, vilde det næsten have været umuligt at sejle hertil med Briggen; overhovedet havde Kaptajnen ikke haft stor Lyst til at vige synderligt af fra sin Kurs, og saa havde han da besluttet sig til hellere at undvære tre Mand af Besætningen end at beholde Missionæren blot en eneste Dag længer om Bord.

„Ser De," fortalte Baadsmanden, da vi landede, „denne Sortekjole vilde ikke tro paa, at der ikke var noget videre af Madvarerne tilbage, og heller ikke, at Skibet trak Vand som en sprukken Potte, og da der under disse Omstændigheder ikke var meget gemytligt om Bord, brummede han og gav ondt af sig den hele udslagne Dag, indtil han virkede værre paa Folkenes Humør end det harske Flæsk, der blev uddelt til dem, og Saltvandet, som blev ved at strømme ind. Historien blev ligefrem farlig, og det kunde tilsidst have arriveret, at han en Dag var bleven hjulpen over Bord ud til Hajerne og Hvalerne. Desuden, maa De vide, saa

Folkene, nu da vi ere borte, tre halve Portioner mere om Dagen, og i saadan en Klemme vil det ikke sige saa lidt."

Da vi havde naaet Huset, førte jeg de tre Sømænd til Kokkenet, hvor Mrs. Aleshine allerede havde dækket Bordet til dem. Der var sat Brød og koldt Kød frem, og over Ilden snurrede Tekedlen. Et Øjeblik efter sade de lykkelige Matroser omkring Bordet, medens Mrs. Aleshine opvartede og rettede utallige Spørgsmaal til dem. De havde endnu ikke endt deres Maaltid, da ogsaa Mrs. Lecks viste sig i Kokkenet.

„Jeg har anbragt denne Præstemand og hans Datter i de to forreste Soveværelser," sagde hun til mig efter venligt at have hilst paa de tre Sømænd; „saa snart De var sejlet hen for at tage imod dem, bragte Mrs. Aleshine og jeg hurtigt Værelserne i bedste Orden, fordi vi jo troede, det var Familien Dusante, der kom. Den unge Dame var umaadelig træt, men yderst fornøjet over at kunne faa Te og stigt og derpaa komme i Seng; men den gamle Herre forlangte rask væk blødkogte Æg, og da jeg sagde ham, at vi endnu ikke havde opdaget nogen Hønsegaard paa Øen, saa han paa mig, som om han ikke troede mine Ord, men mente, at jeg vilde beholde Æggene for mig selv og sælge dem paa nærmeste Marked."

„Hvad dog var ganske taabeligt saadan midt ude paa Oceanet," bemærkede Mrs. Aleshine.

„Hvis han endda ikke stiller større Fordringer end blødkogte Æg, Madame," sagde Baadsmanden meget ærbødigt, „kan De takke Deres Gud og Skaber for naadig Straf."

„Ja, det kan De stole paa," føjede de to fortskæggede Matroser til.

Miss Ruth Enderton og hendes Fader kom først til Syne igen den næste Dags Formiddag ved Frokosttid. Den unge Dame gjorde et meget behageligt Indtryk paa mig. Hun var temmelig slank af Skikkelse og meget smuk, saadan hvad man kalder en Blondine med varme Farvetoner. Hendes Væsen var imødekommende, og hun vidste øjeblikkelig at indtage de to Damer for sig.

Mr. Enderton derimod var et Menneske af en helt anden Slags. Pertentlig og temmelig stiv af Væsen syntes han kun at beskæftige sig med sig selv og nærede meget ejendommelige Anskuelser om sine Omgivelser. Han var dog paa ingen Maade uelskværdig, snarere venskabelig end det modsatte, men han tog i saa ringe Grad Omstændighederne i Betragtning, at han bestandig havde

ondt ved at finde sig i, naar Livets Omvekslinger foraarsagede ham Ubekvemmeligheder. Efter at jeg havde lært ham en Smule at kende, var det mig klart, at han havde gjort Tilværelsen om Bord paa den usødygtige Brig endnu uudholdeligere, end den i og for sig var. Med sin nuværende Tilstand var han dog meget veltilfreds, og det var aldeles aabenbart, at han betragtede Mrs. Lecks, Mrs. Aleshine og mig som Dens rette Besiddere, og at han enten med Vilje overhørte mine Forklaringer om den Maade, hvorpaa vi vare komne dertil, eller ogsaa ikke skænkede dem Tiltro.

Saa snart hun fandt det passende — og hun fandt det passende allerede den første Formiddag — talte Mrs. Lecks med Mr. Enderton om Kostpengene, som han skulde lægge til Side til Familien Dusante. Hun forklarede ham omstændeligt, hvad vi andre havde besluttet i saa Henseende, og hvordan vi bare os ad. Da han og hans Datter beboede de bedste Rum i Huset, og hver havde et stort, smukt Værelse for sig, mente hun, at femten Dollars om Ugen for dem begge tilsammen vilde være en passende Betaling.

„Dersom Deres Datter," vedblev hun, „kan besørge noget i Huset, som virkelig er til Nytte — omendskønt jeg, om det saa gjaldt mit Liv, ikke kan tænke mig noget, da Mrs. Aleshine og jeg jo allerede besørge al Ting — saa vilde der naturligvis kunne afdrages noget for hendes Arbejde; men De, Herr Pastor, De kan naturligvis ikke udrette noget — det skulde da være, om De vilde præke om Søndagen; men da vi ikke vide det mindste om, til hvad Trosbekendelse Familien Dusante hører, vilde det dog være ubilligt, om vi betalte Dem med Familiens Penge for de Prædikener og Lærdomme, hvorpaa den maaske ikke tror."

Dette Forslag stødte hos Mr. Enderton paa afgjort Modsigelse.

„Da jeg kom hertil, Madame," svarede han, „havde jeg ikke ventet, at jeg overhovedet skulde betale Kostpenge, og desuden finder jeg, at Deres Priser ere uforholdsmæssigt dyre. Naar jeg ret befinder mig, kostede den bedste Pension i Nanfouchong ikke mere end to à tre Dollars om Ugen."

„Jeg vil ikke gerne udtale noget uærbødigt, Herr Pastor," svarede Mrs. Lecks; „men saa længe jeg har Samvittighed i Livet, vil jeg ikke roligt være Vidne til, at Familien Dusante lider Tab paa Grund af Prisbilligheden i Kina."

„Om Familien Dusante ved jeg ingen Ting og bryder mig

heller ikke om at vide noget," svarede Mr. Enderton, „men det ved jeg ganske bestemt, at jeg ikke vil betale femten Dollars om Ugen i Kostpenge for mig og min Datter."

Striden blev endnu en Stund ført fra begge Sider med betydelig Varme og endte sluttelig med, at Enderton erklærede sig villig til at betale lige saa meget i Pension som de to Damer og jeg, altsaa hver Uge for sig og sin Datter otte Dollars, at nedlægge i Ingefærkrukken.

„Det er Dem maaske ikke behageligt, Herr Pastor," sluttede Mrs. Lecks med kølig Strenghed, „at blive erindret om, at Mr. Craig, Mrs. Aleshine og jeg udføre al Slags Husgerning og ligefrem gøre Tjeneste som Tyende, hvilke Ydelser vi jo dog ikke kunne komme i Krukken."

„Jeg ved kun," svarede Mr. Enderton, „at det er en uhørt Pris, jeg maa betale her paa Øen."

Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine vare paa ingen Maade af samme Anskuelse som han og bleve under fire Øjne enige om, at Familien Dusante, saa vidt det stod i deres Magt, ikke skulde komme til at lide Skade ved denne tykhudede Missionærs Paaholdenhed.

Efter Middagsmaaltidet — og jeg maa her bemærke, at de nyankomne ikke bleve anmodede om at give deres Mening til Kende om Spisetiderne — havde Mrs. Lecks en Samtale med Baadsmanden angaaende Kostpengene for ham og de to Matroser. Denne Sag blev imidlertid meget hurtig bragt i Orden, thi de tre Sømænd ejede tilsammen kun een Dollars og tre og fyrretyve Cents, og de Penge, erklærede Baadsmanden, vilde de gerne beholde til Tobak. Da de tre Søfarere altsaa ikke kunde betale Kostpenge, blev det aftalt, at de i Stedet skulde yde saa meget Arbejde som muligt, hvortil de af et godt Hjerte erklærede sig beredte.

„Kun een Ting vilde vi gerne bede Dem om, Madame," sagde Baadsmanden til Mrs. Lecks, „og det er, at vi maa blive fri for at sidde i Messe sammen med Sortekjolen. Vi have nu to Gange spist sammen med Passagererne, og mine to Folk og jeg ere enige om, at vi ikke længer kunne holde det ud."

Fra den Dag af fik de tre Søfolk deres Mad i Køkkenet, hvor Mrs. Aleshine, der aabenbart følte sig vel i deres Selskab, sædvanlig var til Stede. Men hun holdt det for nødvendigt undertiden at spise sammen med os i Spisestuen, blot for at vise, at hun havde lige saa megen Ret dertil som nogen af os andre.

„Hvad Arbejdet for disse Matrosfolk angaar," sagde Mrs. Aleshine, „saa ved jeg sandelig ikke, hvad vi have at give dem at bestille. Paa Havearbejde forstaa de sig naturligvis ikke, saa det vel bliver det bedste, at vi lade dem gaa paa Fiskeri."

Mrs. Lecks ansaa dette for en meget fornuftig Tanke, og i Overensstemmelse dermed blev det altsaa meddelt Baadsmanden, at han og hans to Kammerater skulde fiske otte Timer daglig med Undtagelse af Søndagene. I de to første Dage fangede Matroserne imidlertid en saa urimelig Mængde Fisk, at det viste sig umuligt at fortære alt, hvad de hjembragte, trods den gode Appetit, som de viste sig i Besiddelse af for den Slags Kost. Det blev som Følge deraf foreslaaet, at de for Fremtiden kun skulde indfange til det virkelige Behov og iøvrigt gøre sig nyttige paa andre Maader, saaledes som Mrs. Aleshine og Mrs. Lecks maatte forlange af dem.

Det faldt mig ikke vanskeligt at stifte Bekendtskab med Miss Enderton, da hun var meget tilbøjelig til at gaa ind paa enhver Samtale.

„Det er saa længe siden," sagde hun, „at jeg har være sammen med nogen, med hvem jeg kunde faa mig en fornuftig Passiar."

Hun havde allerede som lille Pige forladt de Forenede Stater og ikke senere genset sit Fødeland. Som Følge deraf havde hun grumme meget at spørge om angaaende Amerika og var til Gengæld beredvillig til at fortælle om Livet i Kina. Paa de smaa Missionsstationer, hvor hun saa længe havde levet, havde der ikke været Omgang for hende at opdrive, i det mindste ikke af den Slags, som hun ønskede sig, og nu efter det kedsommelige Ophold paa et daarligt indrettet Sejlskib, hvor hun ikke havde haft andre til Selskab end Skibsbesætningen og den med sig selv stedse beskæftigede Fader, var hun naturligvis henrykt over at være kommen mellem Folk, hun kunde tale sammen med. Hun stod altsaa snart paa en meget venskabelig Fod med Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine, og det viste sig til deres Glæde, at hun var en meget munter og indtagende ung Pige.

Jeg gjorde alt, hvad jeg formaaede, for at gøre Miss Ruth det ufrivillige Ophold saa behageligt som muligt. Jeg roede omkring med hende i Lagunen, lærte hende at ro og viste hende de smukke Punkter paa Øen, som man let kunde naa til Fods. Mr. Enderton skænkede os kun i ringe Grad sit Selskab, thi da

han havde opdaget, at der fandtes en Bogsamling i Huset, tilbragte han sin meste Tid i Bibliotheksværelset.

„De har truffet et godt Valg med Deres Bøger, Mr. Craig," bemærkede han en Dag til mig, „men af Værkernes Art ser man let, at Deres Smag hverken gaar i Retning af det religiøse eller strengt videnskabelige."

Jeg havde allerede flere Gange forsøgt at oplyse ham angaaende Bibliotekets og Husets ukendte Ejer, men enten hørte han ikke paa, hvad jeg sagde, eller han troede mig ikke. Naar han ved Ugens Ende betalte sine Kostpenge, leverede han dem bestandig til Mrs. Lecks, men omendskønt denne i hans Paasyn deponerede dem i Ingefærkrukken under Papiret med Medekrogene, er jeg overbevist om, at han antog, at han betalte dem til hende og til Fordel for hendes Lomme. Han boede behageligt, fik at spise, hvad han behøvede — ja næsten alt, hvad han forlangte — saa at jeg næsten ikke ved, om jeg nogen Sinde har set et Menneske mere tilfreds med sin Lod.

Ogsaa for Baadsmanden og de to Matroser var det en behagelig Tid, selv om Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine samvittighedsfuldt droge Omsorg for, at de ikke i Lediggang fortærede Familien Dusantes Brød. Efter at de nogle Dage havde været hos os, meddelte Mrs. Lecks mig, at hun nok troede at kunne oplære Baadsmanden og hans to Kammerater til Havearbejde.

„Ganske vist," sagde hun, „bliver Lønnen for dette Arbejde fradraget som en Del af deres Kostpenge, men Fiskeriet og Brændehuggeriet optager ikke en Fjerdedel af Matrosernes Tid, og naar Havearbejdet blot bliver udført, som det skal, kan det vel være Familien ligegyldigt, hvem der besørger det. Paa den Maade faar De ogsaa bedre Tid til at gøre Miss Ruth Opholdet her behageligt, thi saa vidt jeg kan se, gives der heller ikke det ringeste for hende at gøre, selv om hun virkelig kunde bestille noget."

De tre Søfolk vare hellere end gerne beredte til at udføre, hvad der blev forlangt af dem af Mrs. Lecks eller Mrs. Aleshine, til hvem de saa op med stor Beundring og Højagtelse. Navnlig Mrs. Aleshine var meget afholdt af dem, ikke blot fordi hun hyppigt ydede dem Selskab ved deres Maaltider, men ogsaa paa Grund af sit venlige Væsen og utvungne Omgangstone. Folkene søgte derfor bestandig at lette de to Damer Arbejdet og være dem til Behag.

En af Matroserne klatrede en Gang op i Toppen af et Træ, et „Palmeblad-Viftetræ", som han kaldte det og plukkede nogle store Blade ned, som han tilskar og sammensyede paa ægte Sømandsvis, saa at der blev et Par store Vifter ud af dem, ganske vist tunge og klodsede, men, som han sagde, ogsaa i Stand til at staa for en pæn lille Orkan, om Damerne skulde faa i Sinde at bruge dem under en saadan. Baadsmanden fangede to Søfugle, studsede Vingerne paa dem og gjorde sig i Dagevis al optænkelig Umage for at tæmme dem, i Haab om en Gang at bringe dem saa vidt, at de kunde udføre almindeligt Fjerkræs Forretninger — Æglægning nemlig — thi over Manglen paa Æg klagede Mrs. Aleshine bestandig.

Hver Aften dansede desuden de to sortskæggede Søfolk Matrosdans for hende, hvad der voldte hende den største Fornøjelse.

„Jeg har ofte hørt," bemærkede hun en Gang, „at i disse hede Kokosnødlande ere Abekattene nok i Stand til at faa Folk til at more sig Timer igennem, men Matroser ere dog langt at foretrække. Naar man nemlig bliver træt af deres Pudserligheder og Narrestreger, kan man dog sige til dem, at de skulle høre op, hvad der ikke lader sig gøre med Aber."

Da jeg omtrent ti Dage efter Missionærens og hans Ledsageres Ankomst en Gang gjorde Orden i Baaden, hvori Miss Ruth og jeg sædvanlig roede lidt omkring, naar det blev køligt om Aftenen, saa jeg Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine sidde i Skyggen af et lavt Træ. De ventede øjensynligt paa mig, og saa snart de fik Øje paa mig, vinkede Mrs. Lecks til mig, at jeg skulde komme hen til dem. Da jeg havde efterkommet hendes Befaling, bød hun mig tage Plads ved hendes Side og erklærede, at hun havde noget at tale med mig om.

„Ser De," begyndte hun, „Mrs. Aleshine og jeg ere komne til den Overbevisning, at der maa 'prikkes' til Dem for at faa Klaring paa den Historie mellem Miss Ruth og Dem."

Denne Bemærkning satte mig i stor Forbavselse. „Klaring mellem Mis Ruth og mig!" udbrød jeg.

„Ja!" vedblev Mrs. Lecks, „jeg og Mrs. Aleshine vide meget vel, at De endnu ikke har foretaget noget Skridt. Vi have selv gennemgaaet saadanne Historier og vide nøje, hvordan den Slags Ting gaar for sig."

„Men vi vilde desuagtet intet have sagt for at prikke til

Dem," tog Mrs. Aleshine nu til Orde, „hvis ikke Forraadene, navnlig af Mel, vare begyndte at slippe op. Vi have talt med Matroserne, og de ere temmelig sikre paa, at deres Kaptajn ikke afhenter dem, thi hvis han havde tænkt derpaa, maatte det allerede nu være sket. Maaske er han ikke engang selv ankommen til sit Bestemmelsessted, saa at han ikke har kunnet, selv om han havde villet. Og saa sige Matroserne, at det bedste, vi kunne gøre, hvis Levnedsmidlerne snart ere paa Hældningen og Dusantes ikke kommer forinden, er, at vi medtage, hvad der er til Rest, og indskibe os dermed i den store Baad for at ro til den Ø — jeg ved saamænd ikke, hvor langt den er borte — hvor Kaptajnen paa vort Skib vilde hen. Der, mene de, kunne vi ganske godt holde det ud, til et Skib kommer forbi og tager os med."

„Men hvad har al det at gøre med Miss Ruth og mig?" spurgte jeg.

„Hvad det har at gøre med Dem?" udbrød Mrs. Lecks. „Det har grumme meget med Dem at gøre. Naar alt er klappet og klart mellem Dem og Miss Ruth, er der intet mere, som hindrer os i at gøre os færdige til Afrejsen, naar vi have Lyst til det."

„Men, mine kære Veninder," sagde jeg meget alvorlig, „jeg har ikke i mindste Maade til Hensigt at anholde om Miss Endertons Haand!"

„Det er netop det, jeg har sagt til Mrs. Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „og det er just ogsaa Grunden, hvorfor vi ikke ville lade vore Jærn blive kolde, og hvorfor vi ere komne her for at tage Dem i Skrifte. Det ligner rigtigt en Ungkarl som Dem at opsætte sligt til det yderste Øjeblik; men dette her lader sig ikke opsætte."

„Deri har hun Ret," udbrød Mrs. Aleshine, „og nu vil jeg en Gang vise Dem, hvorledes Forholdene staa. Der gives Husmødre, som regne et Maal Mel daglig pr. Hoved, men det er for Markarbejdere og andre Folk, som arbejde haardt og spise stærkt, og jeg finder nu, at tre Fjerdedele Maal strækker ganske godt til, naar Dejgen bliver ordentlig æltet og gennemarbejdet, saa at den hæver sig dygtigt, naar den kommer i Ovnen. Jeg har nu maalt alt det Mel, som er tilbage, og jeg og Mrs. Lecks have tilsammen udregnet, at naar vi beregne tre Fjerdedel Maal daglig for hver af os, kunne vi akkurat blive her endnu i otte

Dage — det vil sige, hvis Familien Dusante ikke før den Tid kommer tilbage, hvad vi jo dog naturligvis ikke maa gøre Regning paa. De ser altsaa selv, Mr. Craig, at De ikke har Tid at spilde, selv om De gør Regning paa, at hun intet har at sy til at lade sig vie i."

„Nej," indskød Mrs. Lecks, „for vor og de tre Matrosers Skyld er det heller ikke nødvendigt."

I stum Forbavselse saa jeg fra den ene til den anden, men Mrs. Lecks lod mig ikke Tid til at komme til Orde.

„Hvis det var et sædvanligt Tilfælde, lod det sig altsammen opsætte, til vi komme et andet Sted hen; men saadan som det er, gaar det ikke. Her har De alle Trumfer paa Haanden, men ere vi først borte herfra, stiller Sagen sig anderledes. Hun er saa smuk en Pige, som De næppe vil se Mage til, selv om der en Gang kommer to Torsdage i een Uge, og hvis hun rejser herfra, uden at De har sikret Dem hende, kan man ikke vide, hvem der snapper hende væk for Næsen af Dem. Naar vi komme over paa den anden Ø, faar De hende maaske knapt nok at se een Gang om Ugen, muligvis slet ikke. Hun tager maaske med eet Skib, og De, Mr. Craig, med et andet, og saa kan der maaske være en eller anden, en Missionær eller saadan en Fyr, som snapper hende fra Dem, før De faar Tid til at sige et Ord."

„Og det er ikke engang det værste," sagde Mrs. Aleshine. „Lad os antage, at Familien Dusante kommer tilbage, før vi ere bortrejste. Hvad Mr. Dusante er for en Person, kan ingen af os vide, men hvor vilde han ikke have Chancer, naar han traf Miss Ruth her i sit eget Hus, hvor Baaden, Haven og hele Resten tilhører ham! Det kan ogsaa ske, han er Enkemand, og det vilde være endnu meget værre for Dem, kan De forlade Dem paa."

„Det er Hip som Hap," mente Mrs. Lecks, „om Mr. Dusante er Enkemand, eller han ikke har været gift før; der vil altid være nok, som ville have hende, saa snart de have set hende, og hvis de ikke ville det for hendes kønne Ansigts Skyld, saa er der altid nok, som kunne have Lyst dertil for Faderens Penge."

„Faderens Penge!" udbrød jeg. „Hvad er det nu, De fortæller mig?"

„De behøver ikke at staa der og spile Øjnene op, som om Maanen var faldet ned fra Himmelen," svarede Mrs. Lecks med en vis Indignation. „En Mand, der vender et Femcentsstykke

saa mange Gange mellem Fingrene som Mr. Enderton, har altid Penge i Baghaanden."

„Og De ved lige saa godt som jeg, Mr. Craig," sagde Mrs. Aleshine, „at Menneskene i de Lande, hvor han har været, tilbede Afgudsbilleder af Guld og Sølv, og naar de gamle Hedninger først ere omvendte, mener De saa maaske ikke, at Missionærerne konfiskere deres Afgudsbilleder? Mr. Enderton har sikkert omvendt Tusinder af Hedninger!"

Jeg maatte le højt af denne Opfattelse, men Mrs. Lecks paabød mig Tavshed.

„Der er slet ikke noget at le af, Mr. Craig," sagde hun. „Jeg og Mrs. Aleshine have kun tænkt paa Deres og Miss Ruths Bedste. Om hendes Fader har jeg ikke nogen særlig høj Mening, men hans Penge kunne være lige saa gode som enhver andens, og selv om de have maattet lade deres Kufferter blive tilbage om Bord paa Skibet, ser man dog af den Smule, som de have medbragt, at de ikke ere daarligt vante i nogen Henseende. Mrs. Aleshine og jeg have siddet oppe til sent ud paa Natten for at tale om alt dette, og vi ere bestemt af den Mening, at hverken De eller hun siden kan gøre Regning paa saa god en Lejlighed som den, I nu have. Allerede den Omstændighed, at den gamle Herre er Præst og kan vie hende lige paa Stedet, maa faa Dem til at gyse ved Tanken om, hvad De sætter paa Spil, hvis De opsætter."

„Jeg maa nu tilbage til Huset og tænke paa Aftensmaden," bemærkede Mrs. Aleshine, som havde rejst sig, „men jeg haaber, Mr. Craig, at naar De tager Brød af Bakken og Miss Ruth sidder over for Dem, De da vil tænke paa, at tre Fjerdedel Maal Mel er lige nok til Livets Ophold, og at Tiden iler."

Ogsaa Mrs. Lecks rejste sig, men jeg holdt endnu et Øjeblik de to Damer tilbage.

„Jeg haaber da ikke, at De har talt med Miss Enderton om den Sag," sagde jeg.

„Ikke det mindste," svarede Mrs. Aleshine, „det kunde aldrig falde os ind. Vi vare begge af den Mening, at De maa gøre, hvad gøres skal, og det er derfor, vi i Dag have talt med Dem derom. Og da vi som sagt begge to selv have været med og vide, hvordan saadanne Sager gaa for sig, saa vide vi ogsaa, at jo mindre et Kvindemenneske i Forvejen ved Besked, desto lettere lader hun sig fange, dersom hun overhovedet vil lade sig fange."

De to Damer forlode mig, og jeg blev tilbage i en halv-

humoristisk, halvt ærgerlig Stemning. Ikke i mindste Maade havde jeg til Hensigt at anholde om Miss Endertons Haand. Ganske vist var hun en indtagende ung Pige, munter og livlig og tillige, som jeg havde Grund til at tro, god og forstandig, men der var endnu ikke forløbet fjorten Dage, siden jeg havde gjort hendes Bekendtskab, og Tanken om en Forbindelse med hende var end ikke falden mig ind. Havde Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine, eller frem for alt, havde Miss Enderton Grund til at tro, at jeg gik paa Frierfødder?

Den sidste Del af dette Spørgsmaal blev næsten straks efter besvaret til min fuldkomne Tilfredshed ved Miss Ruths Tilsynekomst; hoppende og springende saa jeg hende skynde sig af Sted paa den Sti, der førte til Landgangsbroen, og allerede i lang Afstand hilste hun mig paa den frie, utvungne Maade, som en velopdragen ung Pige vel lægger for Dagen over for en Ven eller god Bekendt, men aldrig over for en Mand, i hvem hun formoder en Tilbeder. Hun tænkte øjensynligt lige saa lidt paa de to Damers Plan, som jeg havde gjort det, hvilket vil sige aldeles ikke.

Medens jeg roede omkring med hende i Lagunen, følte jeg imidlertid en vis Generthed, som hidtil havde været mig fremmed. Der forelaa ikke det mindste til Begrundelse for de to Damers fantastiske Indbildninger, men allerede den Kendsgerning, at de havde indbildt sig noget saadant, var nok til betydeligt at indskrænke den tvangløse Frihed, der hidtil havde gjort Omgangen med Miss Enderton saa tiltrækkende for mig. Forøvrigt tror jeg ikke, hun bemærkede nogen Forandring hos mig, thi hun passiarede og lo og lagde ganske den samme harmløse Glæde for Dagen, som hun lige fra Begyndelsen af havde gjort, over vort under saa mærkelige Omstændigheder førte Liv paa den øde Ø.

Ved vor Tilbagekomst var Mrs. Aleshine gaaet os i Møde et Stykke foran Huset.

„Jeg har tænkt paa at dække Aftensbordet til Dem derhenne under Træet," sagde hun. „Vi andre have allerede allesammen spist, da Matroserne synes at være sultne. For Deres Fader, Miss Enderton, har jeg serveret i Bibliotekværelset, hvor han vistnok sidder endnu med en Bog i den ene Haand, medens han med den anden rører om i sin Te, saa at mere end det halve deraf er flydt ned paa Gulvet, hvad dog ikke skader saa stort, da

jeg alligevel i Morgen skal skure, saa at det bliver hvidt som nyfalden Sne."

Mrs. Aleshines Tilbud foraarsagede Miss Ruth stor Glæde, men jeg saa deri Udførelsen af en snedig anlagt Plan. Jeg skulde just til at sætte mig, da Mrs. Aleshine tilhviskede mig:

„Husk nu vel paa, at fra i Morgen begynde vi med tre Fjerdedele Maal pro persona."

„Synes De ikke ogsaa, at Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine ere to henrivende Damer?" sagde Miss Ruth, medens hun skænkede Te for mig. „Begge synes de altid opsatte paa at vise andre Velvillighed og Tjenester."

Jeg gav af et oprigtigt Hjerte Miss Ruth Ret heri, men kunde dog ikke lade være at tænke paa, hvor overrasket hun vilde blive, hvis hun anede, hvad det var for en Slags Velvillighed, de nu havde i Sinde at vise hende. —

„Har De saa foretaget de nødvendige Skridt?" spurgte Mrs. Lecks mig den følgende Dag; og da jeg svarede hende, at jeg endnu ikke havde gjort Spor af Skridt i den Retning, hvortil hun hentydede, fjernede hun sig med et betænkeligt Udtryk i Ansigtet.

Nogle Timer efter opsøgte Mrs. Aleshine mig.

„Der er endnu en Grund til at paaskynde Historien," sagde hun. „Disse Matroser synes næsten at kunne undvære alt i Verden undtagen Tobak, og Mrs. Lecks har derfor solgt til dem af den store Kasse, som hun har fundet i Vægskabet, og ikke taget mere end fem Cents for en hel Kop fuld, hvad jeg mener er frygtelig billigt. Men hun siger, at paa Øerne ere Priserne altid lave paa den Slags Varer, og saa har hun viklet Pengene ind i et Stykke Papir for sig og skrevet udenpaa: 'Penge, som Matroserne have betalte for Tobak', hvorefter hun har lagt dem i Ingefærkrukken til de andre. Men nu have de opbrugt Deres Dollar og tre og fyrretyve Cents, og Mrs. Lecks siger, at de ikke faa en Snus mere af Mr. Dusantes Tobak, hvis de ikke kunne betale derfor. Og naar de ikke mere have noget at ryge, blive de utilfredse og ville sikkert forlade Øen, saa snart de kunne, uden at vente, til Melet slipper op."

Saaledes blev der udøvet endnu et Tryk paa mig. Ikke blot det manglende Mel, men ogsaa den rask svindende Tobak blev brugt som Vaaben imod mig for at drive mig til det

Frieri, som Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine nu en Gang havde sat sig i Hovedet.

Jeg havde imidlertid ikke saa stort Hastværk med at komme af Sted og haabede paa, at vor Afrejse skulde komme til at finde Sted i et sikrere og bekvemmere Fartøj end Redningsbaaden. For altsaa at forekomme et overilet Forlangende fra Matroserne Side om at komme af Sted, gav jeg dem tilstrækkelige Midler til, at de endnu kunde købe sig mange Kopper Tobak. Men jeg frygter, at jeg ved denne min Handlemaade krænkede Mrs. Lecks's og Mrs. Aleshines Følelser dybt, selv om jeg naturligvis ikke kunde forudse, at mine Gaver vilde have dette til Følge. De sagde intet desangaaende, men deres Blikke og deres Væsen over for mig viste tydeligt, at de ikke ansaa min Opførsel for ganske forsvarlig. I to Dage talte de kun det allernødvendigste til mig, og derpaa kom Mrs. Aleshine, for, som jeg antager, at gøre et sidste Forsøg.

„Mrs. Lecks og jeg ville forsøge," sagde hun og betragtede mig bedrøvet med fugtig Glans i Øjnene, „at forskaffe Dem endnu en lille Opsættelse. Vi ville give Matroserne mere Fisk at spise, og hvad os selv angaar, ville vi hjælpe os saa temmelig helt uden Brød og spise Bønner i Stedet. De og Miss Ruth samt Herr Pastoren skulle daglig faa Deres tre Fjerdedel Maal som hidtil, men hvad vi derved spare, strækker kun ud til tre eller fire Dage længer."

Denne Tale bevægede mig paa det dybeste. Jeg kunde ikke roligt se paa, at de to udmærkede Damer halvvejs sultede for at skaffe mig mere Tid til at fri i, hvorfor jeg talte meget alvorligt med Mrs. Aleshine og forsøgte at faa hende til at opgive den Plan, som hun og Mrs. Lecks i Forening havde udklækket.

„Vi ville altsaa lade enhver Tanke om denne Forbindelse ude af Betragtning," sagde jeg, „og leve lykkeligt som hidtil ved hverandres Side. Det er den mærkeligste Grille, der endnu er forekommen i min Praksis. Hvis Forraadene slippe op, inden Dusantes kommer tilbage, maa vi naturligvis tage af Sted med Baaden, men indtil da ville vi nyde Livet her, saa godt vi kunne, og vedblive at være lige saa gode Venner, som vi hidtil have været."

Men jeg kunde lige saa godt have talt til en af de Palmer, hvis Kroner ragede højt op i Luften over os.

„Som sagt!" vedblev Mrs. Aleshine, som om hun ikke havde

hørt et Ord af, hvad jeg sagde, „hvad vi spare ved at inddrage min, Mrs. Lecks og de tre Matrosers Melrationer, rækker kun til, saa at vi kunne blive her tre à fire Dage længer."

Og dermed vendte hun tilbage til Huset.

I al denne Tid havde den velærværdige Mr. Enderton siddet i Biblioteksværelset og læst, eller han var med en Bog i Haanden og hensunken i dyb Eftertanke gaaet ud at spadsere langs Strandkanten. De tre Matroser havde fanget Fisk, forrettet de dem overdragne Arbejder og, naar de intet mere havde at bestille, ligget i Skyggen og dampet paa deres Piber. Miss Ruth og jeg havde daglig foretaget vore Ro- og Spadsereture, havde glædet os til de sædvanlige Timer for vort behagelige Samvær, og samtlige vor lille Kolonis Medlemmer syntes lykkelige og tilfredse med Undtagelse af Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine. Alvorlige og triste udførte de nu de samme Arbejder, som de før havde forrettet med Munterhed og Liv, og Mrs. Aleshine bad ikke mere de tre Matroser synge og danse for hende.

Men af en mig uforklarlig Grund tog Mr. Endertons fredsommelige Drømmeliv en brat Ende. Han blev lunefuld og misfornøjet, havde at udsætte paa Maden og Betjeningen, og i Stedet for, som han tidligere havde haft for Vane, at tilbringe største Delen af Dagen i Biblioteket, begyndte han nu at vandre omkring paa Øen, i Reglen med et Par Bøger under Armen, for snart at nedlade sig paa denne, snart paa hin Plads og derpaa pludselig igen springe op og brummende vende tilbage til Huset.

En Eftermiddag, da Miss Ruth og jeg roede omkring paa Lagunen, saa vi Mr. Enderton komme ned mod Stranden til os. Saa snart han var os nær nok til, at vi kunde forstaa ham, raabte han til sin Datter:

„Se til at komme ud af den Baad, Ruth! Naar du vil trække frisk Luft, kan du lige saa godt spadsere med mig som at ro omkring med — det første det bedste Mandfolk!"

Disse uopdragne, hjerteløse Ord bragte mit Blod nær til Kogepunktet, og min Ledsagerske blegnede af Skam og Harme. Mr. Enderton havde hidtil ikke haft det ringeste at indvende mod vort venskabelige Samkvem og savnede enhver som helst Undskyldning for dette uventede Overfald.

„Vær saa venlig at sætte mig i Land," sagde Miss Ruth. Og uden at sige et Ord, thi jeg dristede mig ikke til at tale af Frygt for at blive heftig, gjorde jeg, som hun bad mig. Under

skændende Ytringer om, at hun aldrig et Øjeblik havde Stunder til at være sammen med ham, gik han bort med hende.

Jeg var endnu meget rasende, selv om ogsaa den første Ophidselse havde lagt sig noget, da jeg omtrent en Time senere slog ind paa en Sti, der førte gennem Krattet. Efter nogle Omdrejninger naaede jeg til et Sted, hvorfra jeg kunde overse en lang Strækning, lige til den aabne Plads, hvor Stien mundede ud til Stranden. Der fik jeg Øje paa Mr. Enderton, som sad paa den Bænk, hvor jeg havde fundet Emilys Bog. Han vendte Ryggen til mig og syntes ganske fordybet i det, han læste. Halvvejs mellem ham og mig fik jeg Øje paa Miss Ruth, der kom mig i Møde. Hendes Øjne vare rettede mod Grønsværet, og hun bemærkede mig ikke.

Jeg traadte til Side og ventede paa hende.

„Miss Ruth," sagde jeg til hende, da hun var kommen nær nok, „har Deres Fader talt til Dem angaaende mig?"

Hun saa hurtigt op og var øjensynlig overrasket over at finde mig der. „Ja," svarede hun efter en kort Tøven, „han har sagt mig, at det var ikke — at det ikke var passende, at jeg var saa meget sammen med Dem, som Tilfældet har været i den Tid, vi have tilbragt her."

Der laa i denne Bemærkning noget, som paany opvakte den Storm i mig, der allerede havde begyndt at lægge sig. Ved sin Opførsel lagde Mr. Enderton saa megen Uretfærdighed og Tyranni for Dagen og tillige — hvad der maaske endnu dybere berørte mig — en saadan Mangel paa Hensyn og Agtelse, at allehaande uvenlige Følelser stege op i mig. Jeg var bleven skubbet til Side paa en hovmodig Maade, og jeg følte Vreden derover koge i mig. Noget skulde fratages mig, og nu opdagede jeg, at dette noget var mig kært.

„Ruth?" spurgte jeg og traadte tæt hen til hende, „vilde De fremdeles gerne være sammen med mig paa samme Maade, som vi hidtil have været det?"

Havde Miss Ruth ikke tilbragt den største Del af sin Tilværelse i den fjerne Afkrog af Verden, som hedder Nanfouchong, havde hun ikke levet mellem ligefremme, tarvelige Missionærer, blandt hvilke hun aldrig var kommen i den Situation at maatte skjule sine Følelser — dersom overhovedet Følelser, som det var nødvendigt at skjule, nogen Sinde havde bevæget hende — tror jeg ikke, hun vilde have svaret mig, som hun gjorde. Men nu

slog hun sine Øjne op og sendte mig et Blik, som naar man en sen Efteraarsdag gennem den klare Luft skuer op mod en dybtblaa Himmel, samtidig med at hun svarede mig:

„Naturligvis vilde jeg gerne!"

„Saa ville vi sørge for, at det ogsaa bliver passende," svarede jeg og greb hendes Haand.

Og atter straalede mig i Møde et Blik, hvori Himlen klar og ren genspejlede sig og — i et Øjeblik var det sket.

Vel fem Minutter efter spurgte jeg hende: „Ruth, skulle vi gaa til din Fader?"

„Ja," sagde hun, og vi gik ved hinandens Side hen ad den beskyggede Sti.

Missionæren læste endnu ivrigt i sin Bog med Ryggen vendt imod os. Jeg troede derfor, naar jeg holdt godt Udkig med ham, at kunne vove at lægge min Arm om Ruths Liv, til vi vare komne nær hen til ham. Derpaa greb jeg hendes Haand, og saaledes stode vi et Øjeblik over for ham.

„Fader," sagde Ruth, „Mr. Craig og Ruth Enderton præsentere sig som Forlovede."

Efter denne overraskende Bemærkning løftede Mr. Enderton straks Øjnene fra sin Bog og rettede dem først mod sin Datter, derpaa mod mig. Hvorefter han lod dem synke og med sammenknebne Øjelaag saa ud over Havet.

„Naa, Fader," vedblev Ruth noget utaalmodigt, „hvad siger du saa dertil?"

Han bøjede sig ned, tog et Blad Papir op fra Græsset, lagde det roligt mellem Bogens Sider og smækkede den resolut i.

„Jeg synes," begyndte han endelig, „at den Forbindelse, som I tilsigte, i mange Henseender er fortræffelig. Ja," føjede han til i en endnu mere afgjort Tone, „jeg tror virkelig, at det kan blive til noget meget udmærket. Det skulde ikke i ringeste Maade undre mig, om vi bleve nødte til at forblive endnu en rum Tid her paa Øen, og jeg for mit Vedkommende nærer ingenlunde Ønsket om at forlade den for det første. Og naar du nu, Ruth, kommer i en Stilling, hvorved Ledelsen af de huslige Anliggender naturligvis tilfalder dig, saa haaber jeg, at du vil have din Opmærksomhed henvendt paa, at Sagerne i Almindelighed, dog med særligt Hensyn til Anstand og Komfort — jeg vil ogsaa tilføje i Retning af Maden — blive ledede med større Hensyn og Smagfuldhed."

Ruth og jeg saa paa hinanden og lovede i Fællesskab, at vi, saa vidt det stod til os, vilde forskønne Mr. Endertons Liv, ikke blot saa længe vi bleve boende paa denne Ø, men ogsaa senere.

Det var store Ord, men i dette Øjeblik vare vi meget taknemmelige.

Efter dette rejste han sig, trykkede os højtideligt i Hænderne og slog roligt sin Bog op igen, hvorpaa vi overlode ham til Nydelsen af den.

Da Ruth og jeg traadte ud af Krattet og nærmede os Huset, stod Mrs. Aleshine uden for dette i Nærheden af Køkkenbygningen. Saa snart hun fik Øje paa os, betragtede hun os nogle Sekunder ufravendt, og et mærkeligt Udtryk lagde sig over hendes Ansigt. Derpaa slog hun Hænderne sammen, og uden at sige et Ord vendte hun os Ryggen og skyndte sig ind i Huset. Endnu før vi havde naaet dette, kom Mrs. Lecks og hun atter til Syne udenfor og skyndte sig til os med en Ilfærdighed, som jeg endnu aldrig havde iagttaget hos dem. Derpaa sluttede de, først den ene og derefter den anden, Ruth i deres Arme, og begge kyssede hende med dyb Bevægelse. Derefter vendte de sig mod mig, trykkede mig hjerteligt og kraftigt i Haanden og gav mere ved Blikke end ved Ord deres høje Tilfredshed over min Handlemaade til Kende.

„Saa snart jeg saa jer," sagde Mrs. Aleshine, „vidste jeg, at alt var klappet og klart. Der var saamænd ingen Grund til at spørge."

Jeg var nu ikke saa lidt bekymret for, at de to Damer i deres Overmaal af Glæde skulde røbe Ruth de Planer, som de havde smedet til Fordel for vor fælles Lykke, og fortælle hende om den Modvilje, hvormed jeg havde taget imod dem. Mit Udtryk maa vistnok have forraadt denne min Bekymring, thi Mrs. Aleshine, hvis Ansigt glødede af Varme, saa vel ydre som indre, blinkede til mig og trak mig til Side.

„De maa ikke tro, at vi have sagt eller ville sige Miss Ruth noget; det er meget bedre, naar hun tror, at De har gjort det altsammen af Dem selv."

Jeg havde en Fornemmelse af, at det var min Pligt at tilbagevise denne Antydning af, at mit Frieri ikke havde været ganske frivilligt, men i dette lykkelige Øjeblik vilde jeg nødigt indlade mig paa Forklaringer og nøjedes derfor med at smile.

„Jeg er saa glad, at jeg slet ikke kan udsige det," vedblev Mrs. Aleshine, medens Mrs. Lecks sammen med Ruth gik ind i Huset.

Da jeg vilde følge efter, blev jeg kaldt tilbage af den velvillige Dame.

„Har De allerede talt med Pastoren?"

„Naturligvis, og Mr. Enderton syntes ingenlunde utilfreds," svarede jeg, „hvilket ikke var langt fra at overraske mig, da han i den sidste Tid syntes at have været i slet Lune."

„De har ganske Ret," bemærkede Mrs. Aleshine, „derom kan der ikke disputeres; han har i den sidste Tid brummet værre end en Bjørn. Ser De, Mr. Craig, hvad Mrs. Lecks og jeg vare blevne enige om, fordi vi ikke syntes, det var billigt mod Dusantes, at den rige Missionær blot skulde betale fire Dollars ugentlig pro persona for sig og sin Datter, at naar vi ikke kunde presse mere ud af ham paa den ene Maade, maatte vi forsøge det paa en anden. Naar han ikke vilde betale mere, var det jo dog kun ret og billigt, at han fik mindre. Vi have altsaa givet ham mere Fisk og mindre Brød, akkurat som til Matroserne, og tillige fortyndet hans Te en Smule og bestandig sendt ham just lige saa mange Stykker Sukker ind, som han behøvede, og ikke en Dojt mere; og hvad angaar at lukke Sardindaaser op til ham, have vi ikke mere end en eneste Gang gjort det, skønt han sagde, at han i Kina havde forspist sig i fersk Fisk; thi Sardinerne, har jeg jo bestandig tænkt mig, kunne meget godt holde, til Dusantes kommer tilbage. Og saa bleve vi tillige enige om, Mrs. Lecks og jeg, at det var paa høje Tid at holde en grundig Rengøring i Bibliotheksværelset, og det gjorde vi uden at bryde os saa meget som saa om, hvad han sagde til det; thi aldrig vilde han have kunnet overbevise os om, at fire Dollars er nok for et Værelse i Façaden og fri Afbenyttelse af et Bibliotek den hele udslagne Dag. Og da det ikke var nødvendigt, at vi vare to om at rengøre det ene Værelse, gav Mrs. Lecks sig i Lag med Dagligstuen, hvorhen han havde søgt Tilflugt med sine Bøger. Og saa toge vi os endvidere af Mr. Dusantes Slaabrok, thi det var dog en ren Uforskammethed oven i Købet at ville gøre Brug af Slaabrokken for de fire Dollars om Ugen, hvorfor vi bankede og børstede den og pakkede den sammen med Kamfer og Peber i Lommer og Ærmer. Vi vilde dog vise ham, at det ikke nyttede at komme til os med Paaholdenhed, for ikke rent ud at sige Karrighed. Vi kunde ju

nok se, at alle disse Ting bragte ham ganske ud af Folderne, thi hvis der nogen Sinde har været et Menneske, der gerne vil have alt roligt og bekvemt omkring sig, og som ønsker, at alt skal rette sig efter hans Hoved, saa er det Missionæren. Men hvad angik det os, om han følte sig utilpas; Mrs. Lecks og jeg mente tværtimod, at det kunde være rigtig sundt for ham at ærgre sig lidt. Han gik jo bestandig om og var saa optaget af sine egne Tanker, at han ikke engang mærkede, hvordan hans Datter fortede om med en ung Mand og forelskede sig mere og mere i ham med hver Dag der gik, skønt samme unge Mand ikke i mindste Maade havde til Hensigt at gifte sig med hende, hvilket ved Vidner lader sig bevise."

„Mrs. Aleshine," svarede jeg og saa bestemt paa hende, „jeg tror, at De og Mrs. Lecks, naar alt kommer til alt, dog har sat Deres Vilje igennem og paaskyndet denne Sag."

„Ja," svarede hun med lykkelig Selvtilfredshed, „det skulde ikke undre mig, om det forholdt sig saaledes. At tirre Pastoren en Smule op, var vort sidste Middel, og det var Synd at sige, det kostede os stor Møje."

Mrs. Lecks, hvis Væsen over for mig i den sidste Tid havde udmærket sig ved kølig Alvor, var nu igen saa venlig som nogen Sinde, selv om hun ikke kunde bekvemme sig til at lade den Sag falde uden nogle bebrejdende Ord.

„Det maa jeg sige Dem, Mr. Craig," bemærkede hun næste Morgen, „at jeg var lige paa Nippet til at tabe Taalmodigheden med Dem. Jeg begyndte allerede at tænke, at en ung Mand, der ikke kunde se og ikke vilde se, hvad der var hans eget Bedste, slet ikke fortjente at faa Miss Ruth, og hvis Miss Ruths Fader havde gjort kort Proces og sat Slut for den hele Historie, saa ved jeg slet ikke, om jeg synderlig vilde have beklaget det. Men nu er jo alt i Orden, og vi ville lade det forbigangne hvile. Nu staar der jo ikke andet tilbage at udrette end at gøre alt færdig til Brylluppet."

„Brylluppet!" udbrød jeg.

Mrs. Lecks saa paa mig med et Udtryk, hvori dybt følt Harme blandede sig med Medlidenhed. „Mr. Craig," sagde hun, „hvis der nogen Sinde har eksisteret et Menneske, som har haft nødig at være under Formynderskab, saa er det Dem. Hør en Gang, hvad jeg har at sige Dem. Denne Mr. Enderton er et Menneske, som man efter min Mening ikke skal tro et Skridt

længer, end man ser ham med sine egne Øjne, og ikke engang saa langt, hvis man ikke har det nødigt. Nu er han rede nok til at give Dem Ruth, fordi han saa temmelig er overbevist om, at vi skulle blive her, og han betragter Dem som Ejer af Øen, hvorfor han mener, det kunde være ganske godt, om hans Datter blev Ejerinde, og han paa den Maade kom til at slippe for at betale Kostpenge. Men lad ham først være borte her fra Øen og lad ham saa et eller andet Steds faa Øje paa et ungt Flødeskæg, om hvem han tror, at han vil tage ham til sig i Huset og gratis forsørge ham med Bøger og Te, saa — De kan forlade Dem paa det, Mr. Craig — saa kaster han Dem over Bord uden saa meget som at fortrække en Mine. Og Miss Ruth er ikke af den Slags, der gifter sig mod sin Faders Vilje, navnlig naar han begynder at bombardere hende med Bibelsprog, hvad der ret kunde ligne ham. Hvis De og Miss Ruth derfor paa en eller anden Maade blive skilte ad efter at være rejst bort herfra, kan ingen sige, om De nogen Sinde faa hinanden at se mere, thi hvor han kan finde paa at slæbe hende hen, er ikke let at vide. Den gode Mr. Enderton er nemlig akkurat af de Mennesker, der kun se efter et eneste i Verden, nemlig at finde et Sted, hvor de kunne have det godt. Mage til ham i den Retning har jeg endnu i mit Liv ikke truffet paa."

„Naturligvis er jeg rede til," svarede jeg, „at gifte mig, hvad Øjeblik det skal være, men jeg tror ikke, at Miss Ruth og hendes Fader ville være fornøjede med en saadan Overilethed."

„Det er da i alt Fald en Ting, som De ikke saadan behøver at være overbevist om paa Forhaand," svarede Mrs. Lecks. „Det lønner sig aldrig at antage det værste. Gaa De kun trøstigt til hendes Fader og tal med ham; og kan De og han blive enige, er det en smal Sag ogsaa at faa hende til at gaa ind derpaa. Bedst var det, om De fastsatte Brylluppet allerede til den Dag i Morgen, thi meget længer kunne vi ikke blive her, og før vi tage af Sted, er der endnu en Masse Rengøring, Bagning og Kogning at besørge."

Jeg fulgte hendes Raad og forebragte Sagen for Mr. Enderton.

„Deres Forslag, Mr. Craig," sagde han og lagde Bogen fra sig, „er ganske vist mærkeligt, jeg kan endog uden Overdrivelse betegne det som særdeles mærkeligt. Men ret beset er det dog i Grunden ikke mærkeligere end meget andet, som jeg har oplevet.

Blandt de forskellige Sekter, jeg under min Virksomhed har lært at kende, har jeg truffet paa lige saa mærkelige, ganske lige saa mærkelige Ting. Jeg for mit Vedkommende skal da intet have at indvende mod den snarlige Fuldbyrdelse af Vielseshøjtideligheden. Tværtimod hælder jeg til den Anskuelse, at en saadan Paaskyndelse af Anliggendet endogsaa vil være bekvem og behagelig for alle dem, der nærmest ere interesserede deri. Det har for mig været meget utilfredsstillende at se min Datter indtage en saa underordnet Stilling i vor lille Kreds, saa at hun end ikke har været i Stand til at bringe Husførelsen ind paa et Spor, der kunde være egnet til at gøre mig Opholdet her fuldkommen behageligt. Altsaa i Morgen! Det vil meget vel kunne lade sig gøre. Selv om der skulde indtræde Regnvejr, vilde det efter min Formening ikke være tilstrækkelig Grund til at udsætte Vielsen."

Ruth derimod optog ikke Forslaget om at lade Højtideligheden finde Sted allerede den næste Dag saa gunstigt. Hun var ingenlunde, sagde hun, forberedt paa et saadant Hastværk, men gav dog sluttelig efter for de fremførte Argumenter, vistnok dog ikke saa meget for mine, frygter jeg, som for de to Damers.

Resten af Dagen vare de tre Matroser højst optagne af at hidskaffe Grønt til Udsmykning af Værelserne og med alle mulige øvrige Forberedelser til Fejringen af et Bryllup; Mrs. Aleshine var selvskreven den, som dirigerede det hele. Hun og hendes kære Veninde aflagde her Mesterskabsprøve som Festarrangører. De bagte Kager og Postejer, og hvis nogen ønsker nøjere Besked med, hvad for gode Sager der bleve bagte og kogte, behøver han kun at spørge de tre Matroser. Derhos hjalp de Ruth, saa godt det lod sig gøre, med at tilvejebringe et for en Brud passende Toilette. Nogle diskrete og pyntelige Forsiringer med den daglige Kjole som Undergrund muliggjordes ved Laan fra Emily og Lucille — fra hvem af dem vidste de naturligvis ikke — og efter at disse Sager vare „gjorte til Rette", stivede og strøgne af Mrs. Lecks, anvendtes de med saa megen Smag af Ruth ved hendes Paaklædning, at hun paa Bryllupsmorgenen forekom mig nydeligere end nogen Brud, jeg i mit Liv havde set.

De tre Søfolk, som selv havde vadsket og strøget deres Tøj, viste sig i propre Dragter, vandkæmmede og med omhyggeligt børstet Haar og Skæg. Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine havde smykket dem med Kraver og Brystlæg, og Mr. Enderton havde

taget sin værdigste Mine paa, da han stod bag det til det Alter omdannede Bord og viede Ruth og mig.

„Jeg ser her for mig'" sagde Mr. Enderton, da vi sad ved Bryllupsmaaltidet, „en meget anerkendelsesværdig Opmarchering af lokkende Retter, og jeg kan udtale, min kære Ruth, at jeg har troet at kunne spore Virkningerne af denne lykkelige Begivenhed, allerede før den fandt Sted. I Løbet af de sidste to Dage har jeg saaledes følt større Behag ved mine Maaltider og mere Imødekommenhed hos mine Omgivelser."

„Det skulde jeg mene," hviskede Mrs. Aleshine mig i Øret; „ikke saa snart vidste vi, at alt var i sin Orden mellem Ruth og Dem, før vi kom en Ekstraskefuld Te i hans Kande og hørte op med Skuringen i Biblioteksværelset."

I Løbet af de paafølgende to Dage herskede der en ivrig Virksomhed paa Øen. At forlade den uden at have bragt alt i den bedst mulige Orden, saaledes at Familien Dusante ved sin Tilbagekomst ikke skulde have Grund til Klage over Husets Tilstand, forekom Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine som en Umulighed. De to Damer syntes endog at ville tilfredsstille deres Stolthed som Husmødre derved, at de vilde efterlade alt i en endnu bedre Stand, end de havde forefundet det.

Mr. Enderton var højst overrasket ved at bemærke Forberedelserne til en saa mærkelig Afrejse. Han var nu ganske tilfreds med Livet her paa Øen og havde i Tankerne fuldstændig indrettet sig paa en ubegrænset Fortsættelse deraf, kun med den behagelige Forandring, at hans kærlige og eftergivende Datter skulde træde i Stedet for den utaalelige og egensindige Mrs. Lecks. Han havde iøvrigt ingen gyldig Grund til at besvære sig over Hemmelighedskræmmeri fra vor Side, thi Spørgsmaalet om Svindet i de forhaandenværende Levnedsmidler og den deraf fremgaaende Nødvendighed af at begive os i aaben Baad til en beboet Ø var ofte og vidtløftigt nok blevet drøftet i hans Nærværelse. Men hans Tanker vare saa udelukkende beskæftigede med hans eget personlige Velbefindende, at disse Samtaler ikke havde gjort det mindste Indtryk paa ham. Nu følte han sig derfor overbevist om, at vi havde dannet en Sammensværgelse imod ham, og hans Humør blev atter meget daarligt. Dette gjorde imidlertid ikke videre Indtryk paa os, thi vi havde for meget at bestille til at kunne bekymre os synderligt om ham. Men denne pludse-

lige Omveksling i hans Stemning viste mig dog, hvor rigtigt Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine havde bedømt ham. Havde jeg forladt Øen, medens mit Ægteskab med Ruth endnu i ringeste Grad var afhængig af Mr. Endertons Forgodtbefindende, vilde Udsigterne for mit Livs Lykke have været prisgivne hans tilfældige Luner.

Meget tidligt en pragtfuld Morgen tiltraadte Ruth og jeg vor Bryllupsrejse i den store Baad. For Mr. Enderton var der indrettet en saa bekvem Plads som mulig i Agterstavnen, og Ruth var bleven anbragt i hans Nærhed. Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine sad over for hinanden og havde hver en i brunt Papir indpakket Genstand ved deres Side. Det var Svømmebælterne, paa hvilke de vare komne til Øen. De skulde opbevares til Minde om en vidunderlig Oplevelse. De tre Matroser og jeg roede afvekslende. Søen var spejlglat, og vi havde al Grund til at tro, at vi endnu før Dagens Ende vilde naa Maalet for vor Rejse. Mrs. Aleshine havde sørget for rigeligt Mundforraad, og med Undtagelse af Mr. Enderton, hvem vi havde forhindret i at medtage flere af Mr. Dusantes Bøger, vare vi alle meget tilfredse.

„Dersom Melet havde slaaet til," bemærkede Mrs. Aleshine, „vilde jeg aldrig have kunnet bekvemme mig til at forlade Øen før Dusantes Tilbagekomst. Vare de komne, vilde vi have ført Emily eller Lucille — den af dem, som besørger Husholdningen — omkring og vist dem alt, hvad vi have gjort. Men naar de komme tilbage," føjede hun til, „og læse det smukke Brev, som Mr. Craig har efterladt til dem, og de deraf faa at vide, hvad der under deres Fraværelse er passeret, hvordan to unge Mennesker ere blevne lykkelige for Livet, og to andre, nemlig Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine, have opgivet deres Rejse til Japan for i Stedet for at skrive til min Søn, at han hellere maa komme til Amerika og nedsætte sig der, hvor han hører hjemme — hvis Dusantes da ikke blive himmelfornøjede, saa — ja saa ere de for mig Luft og Vind og ikke de pæne Folk, jeg har antaget dem for."

„Det er ogsaa min Mening," sagde Mrs. Lecks, „de bør blive glade og tilfredse, naar de se Bryllupskortene paa Bordet i Dagligstuen, ikke et Støvgran i Krogene og Kostpengene i Orden i Ingefærkrukken!"

Anden Del.

Ingefærkrukken.

Fjerde Kapitel.

Da vort lille Selskab forlod den lille Ø i det Stille Ocean, hvor vi havde tilbragt saa lykkelige Timer og knyttet saa behagelige Venskabsbaand, og hvor jeg havde fundet Ruth og gjort hende til min Hustru, hvælvede en klar Himmel sig over vore Hoveder, en gunstig Vind blæste bag os, og under vor Køl var Søen glat som et Spejl. Baaden var bekvem og godt udhalet, ja der var endog tilstrækkelig Plads til, at Mr. Enderton kunde strække sig og tage sin uundværlige Middagslur. Vi gjorde alt muligt for at imødekomme ham, thi af Erfaring vidste vi, at vort Selskab befandt sig lykkeligst, naar min Svigerfader intet havde at beklage sig over.

I de første Formiddagstimer lykkedes det Baadsmanden at faa et lille Sejl anbragt i Baadens Forstavn, og dette var os til saa god Hjælp under vor stadige og udholdende Roning, at vi naaede den større Ø, som var vort Bestemmelsessted, før Nattens Frembrud. Ved Hjælp af Baadsmandens Lommekompas var det lykkedes os at holde en ganske lige Kurs. Vor Ankomst til denne Ø, der beboedes af nogle hvide Handelsmænd og et mindre Antal indfødte, opvakte stor Forbavselse; thi da Skibsmandskabet og de rejsende fra vor skibbrudne Damper vare naaede derhen, havde man snart konstateret, at Mrs. Lecks, Mrs. Aleshine og jeg manglede. Der var blevet fremsat mangehaande Formodninger angaaende vor Skæbne. Nogle mente, vi havde frygtet for at forlade Damperen og derfor vare krøbne i Skjul for snart efter at gaa under med den. Andre troede, at vi i Mørket vare faldne over Bord, enten fra Damperen eller fra en af Redningsbaadene; selv den Antagelse, at vi havde indskibet os i den lække Baad — hvad jo faktisk havde været Tilfældet — og vare gaaede til Grunde paa den Maade, manglede ikke. I ethvert Tilfælde vare vi forsvundne; vor Undergang blev meget omtalt og til en vis Grad sørgedes der over os. Mindre end en Uge efter deres Ankomst vare Folkene fra Damperen blevne optagne af et Sejlskib og førte vestpaa til deres Rejses Maal.

Vi vare imidlertid ikke saa heldige, men maatte vente mere

end en Maaned paa Øen. Kun eet Skib indløb i dette Tidsrum, men det sejlede vestpaa og kunde altsaa ikke være os til Nytte, eftersom vi havde besluttet at vende tilbage til Amerika. Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine havde opgivet deres Japanrejse og længtes stærkt efter deres landlige Hjem, medens min kære Ruths og mine Længsler gik i Retning af et smukt Sted ved den atlantiske Kyst, hvor vi kunde grunde vort eget Hjem. Hvad Mr. Enderton havde for Planer, vidste vi ikke. Da han forlod det lækre Skib, hvorpaa han og hans Datter havde været om Bord som Passagerer, var han paa Rejse til de Forenede Stater, og Uheldet syntes ikke at have haft nogen Indflydelse paa hans en Gang fattede Hensigt.

Mrs. Aleshine sendte imidlertid Brev af Sted til sin Søn med det vestpaa sejlende Skib.

Vort Liv paa Øen var ensformigt og frembød kun liden Afveksling for Flertallet af vort Selskab. Men for Ruth og mig var denne Ø Skuepladsen for vore Hvedebrødsdage, og min Hustru og jeg ville stedse bevare den i venligste Erindring. Vi vare ganske bekvemt anbragte i Huset hos en af de hvide Kobmænd, og skønt Mrs. Lecks's og Mrs. Aleshines's Tid saaledes ikke blev udfyldt med huslige Pligter, lykkedes det dem dog at faa den slaaet ihjel med Syning og Strikning, hvilke Arbejder ikke forhindrede dem i at genoptage deres endeløse Samtaler fra Skibet, da de vare paa Vejen til Japan. Vore tre Venner Søfolkenes Piber vare bestandig fyldte, Sandet paa Øen var varmt og bød et behageligt Leje; kun Mr. Enderton viste nogen Utaalmodighed over vort ufrivillige Ophold. Han knurrede og brummede og gjorde stadige Udfald mod Dampskibsselskabers og Sejlskibsrederiers uforsvarlige Ligegyldighed, at de ikke gjorde alle Fartøjer til strengeste Pligt at anløbe denne Ø paa hver af deres Rejser, da det dog altid kunde hænde, at dannede og ansete Personligheder opholdt sig der som Skibbrudne.

Endelig bleve vi dog optagne af en til San Francisko bestemt tremastet Skonnert, og sunde og velbeholdne ankom vi til denne By.

Længe bleve vi imidlertid ikke der. Snart tiltraadte vi vor Rejse over Kontinentet og lod tilbage vore tre Sømænd, som havde til Hensigt at tage Hyre paany ved den første den bedste gunstige Lejlighed. Om deres tidligere Skib havde de ikke bragt andet i Erfaring, end at det var indtruffet til Honolulu. Formodentlig var det der blevet erklæret for uegnet til videre Fart

og Besætningen havde derefter spredt sig. Da min Hustrus og Svigerfaders Rejsegods var blevet om Bord paa dette Skib, nærede jeg det stille Haab, at Mr. Enderton vilde tage Ophold i San Francisko for at gøre Skridt til at faa sine Sager tilbage igen, eller at han maaske endog for den samme Sags Skyld vilde tage til Honolulu; men heri blev jeg skuffet. De mistede Kufferter syntes kun at ligge ham lidt paa Hjerte, idet hans Ønske blot gik ud paa at komme til Østen, hvorfor han simpelthen overdrog mig at skrive til Honolulu for at foranledige Godset eftersendt. Snart derpaa tiltraadte vort af fem Personer bestaaende Selskab Rejsen østpaa.

Det var imidlertid blevet Efteraar, og skønt vi ønskede at naa vor Rejses Maal inden Vinteren, troede vi dog at have Tid nok til at besøge nogle for deres Skønhed berømte Steder i Kalifornien, før vi definitivt sloge ind paa Retningen mod Øst. Altsaa foretoge vi, uden at bekymre os stort om Mr. Endertons fortrydelige Indvendinger, nogle smukke Udflugter alene med Nydelse af Naturen som Maal.

Fra den sidste af disse kørte vi i en Postkaleche, hvis eneste Passagerer vi vare, til en Jærnbanestation, hvorfra vi vilde tage med Toget. Paa denne Tur holdt vi, for at skifte Heste, an ved en lille Poststation ved Bjærgenes Fod. Da jeg steg af Vognen, saa jeg, at vor Kusk talte med nogle Folk fra Stedet om den Retning, han skulde slaa ind paa. Der var nemlig to Veje, af hvilke den ene i flere Miles Strækning steg langsomt op langs Bjærgskraaningen og derpaa sænkede sig ned til Jærnbanevejen, som den parallelt fulgte, indtil den naaede den Station, hvorfra vi vilde tage. Den anden Vej fulgte meget længe en Dalstrækning og forenede sig derpaa med den første ved en kort, men temmelig stejlt opstigende Skraavej.

Det var blevet ret koldt, Himmel og Vind tegnede til daarligt Vejr, og da den øvre Vej var betydeligt bedre end Dalvejen, besluttede vor Kusk at vælge den. I Stedet for fire Heste bleve nu seks spændte for vor Vogn, og da to af dem vare unge og balstyrige og sandsynligvis vilde være vanskelige at køre paa sædvanlig Maade, bestemte vor Kusk sig til paa Postillonernes Vis at ride den ene Sadelhest og overlade den anden til en Staldkarl fra Stedet. Mr. Enderton var meget bange for Heste og gjorde de heftigste Indvendinger mod at medtage de unge Dyr i vort

Forspand. Der var imidlertid ingen andre at faa, og saaledes forblev hans Protester upaaagtede.

Vognen havde tre Tværsæder, og Mrs. Lecks og Mrs. Alshine, som af egen Magtfuldkommenhed havde overtaget et Velfærdsraads, ja næsten Forsynets Rolle over for min Hustru og dermed ogsaa over for mig, anviste os de bedste Pladser paa bageste Tværsæde. De indbildte sig, at min Hustrus Helbred ikke var til at stole paa, hvorfor de overvældede hende med Omhu; ja havde hun haft to Mødre, vilde hun ikke være bleven mere forkælet end af begge disse godhjertede Damer. De selv sad paa det midterste Sæde med Ansigterne vendte mod Hestene, medens Mr. Enderton havde det forreste for sig selv alene. Han var dog saa nervøs og urolig og drejede saa vedvarende sin Hals for at kunne se Hestene eller Vejens slette Steder, at de to Damer fandt deres Stilling lige over for ham og i hans umiddelbare Nærhed højst ubehagelig. Da Rygstødet paa deres Bænk var bevægeligt, drejede de det derfor saaledes om, at de kom til at køre baglængs, altsaa med Ansigtet mod os.

Kørslen opefter var møjsommelig og foregik meget langsomt; først temmelig langt ud paa Eftermiddagen naaede vi det højeste Punkt. Derfra gik det omtrent otte engelske Mil nedad i Niveau med Jærnbanen. Nu, da vi rask rullede af Sted, kom Mr. Enderton i det vildeste Oprør. Han aabnede til sidst Vinduet og raabte ud til Kusken, at han skulde køre langsommere, men Mrs. Lecks greb ham i Skulderen og tvang ham tilbage paa Sædet, før Kusken kunde svare.

„Hvis De vil have, at Deres Datter skal faa sig en dødelig Forkølelse paa Halsen, saa lad De kun Vinduet staa aabent!" Med disse Ord bøjede hun sig frem og trak med sin kraftige højre Arm Ruden i Vejret. „Kusken ved nok selv, hvad han har at gøre," vedblev hun, „det er ikke første Gang, han kører Vejen."

„Skal dette maaske betyde, Madame," svarede Mr. Enderton, „at De ikke tillader mig at tale med min egen Kusk og meddele ham, hvad jeg ønsker?"

Mrs. Lecks værdigede ham ikke noget Svar paa dette Spørgsmaal. Hun sad meget rank og stiv med sin knejsende Nakke vendt mod sin Kontrapart. Med Mr. Enderton havde hun allerede i nogen Tid staaet paa en spændt Fod, og hun gjorde sig ikke den ringeste Umage for at skjule det.

Mr. Enderton kom nu lidt efter lidt i den ynkværdigste

Tilstand; thi den raske Fart og de Skump, det gav paa de slette Steder af Vejen, syntes næsten at bringe ham ud af sig selv, saa at mine Forsikringer om, at saa hurtigt kørte Postvognene altid her til Lands, naar det gik ned ad Bakke, ikke syntes at have mindste beroligende Virkning paa ham. Da vi kort Tid efter naaede en jævn Strækning, holdt Vognen stille. Mr. Enderton var i et Nu ude, og ogsaa jeg steg af for at passiare med Kusken.

„Med de Dyr er der ikke Tale om at holde igen," sagde denne; „de gaa roligst, naar jeg lader dem løbe, som de selv ville, blot Bremsen er godt trukket til. De kan være ganske rolig, Herre, hvis intet gaar i Stykker, er alt godt."

Mr. Enderton syntes beskæftiget med at overbevise sig om, at Vognen var i god Tilstand. Han undersøgte Fælgene, Navene, Aksлerne og Hammelstokkene til stor Moro for Kusken, som gjorde den Bemærkning, at den gamle Støder vist vilde være lige saa klog efter som før Undersøgelsen. Jeg var blot overrasket over, at min Svigerfader lod en saa nærbødig Bemærkning passere uden Protest. Men han sagde intet, uden at han for Resten af Nedfarten vilde tage Plads paa den tomme Kuskebuk. Derimod havde ingen noget at indvende, og han klatrede op. Da vi atter satte os i Bevægelse, syntes Ruth urolig over, at hendes Fader indtog en saa udsat Plads. Jeg forsikrede hende imidlertid, at han sad meget godt der, og at han vistnok langt foretrak at kunne overse alt, hvad der foregik.

Vi kørte nu lige saa hurtigt ned ad Bjærgsiden som før, men vor Hurtighed var langt fra at være ligelig. Ofte, naar Vejen var slet eller nogenlunde vandret, blev den ringere, derpaa, naar den igen skraanede stærkere nedefter, suste vi raslende af Sted under Skump og Stød. Efter en ganske særlig ubehagelig Strækning af den Art syntes det pludselig, som om Vognen forandrede Retning, og efter nogle voldsomme Stød gjorde den endelig en skarp Vending, den ene Side løftede sig i Vejret, den anden faldt tungt over mod Vejskraaningen, og vi holdt stille. Jeg hørte høj Raaben og Skrigen og saa fra en Rude, gennem hvilken man kunde overse hele Vejen, at vore seks Heste galoperede af Sted i vild Fart, medens Kusken og den anden Mand forgæves søgte at tøjle de to, hvorpaa de red.

Ruth, som ved Støddet var bleven slynget over i Mrs. Aleshines Arme, følte sig aabenbart meget forskrækket og raabte paa sin Fader. Jeg var falden forover paa Mrs. Lecks, men

samlede mig hurtigt sammen, og efter at have overtydet mig om, at ingen af Passagererne inde i Vognen havde taget Skade, aabnede jeg Døren og sprang ud.

Midt paa Vejen stod Mr. Enderton velbeholden og med et Udtryk af stolt Selvtilfredshed i Ansigtet; i Haanden holdt han en stor sammenrullet Paraply.

„Hvad er der hændet?" udbrød jeg og løb hen til Vognens Forende, hvor jeg fandt, at Stjærten var brækket over omtrent paa Midten.

„Intet er hændet," svarede Mr. Enderton. „Om en klog og vel betænkt Handling, der er bleven udført med fuldt Overlæg, kan man ikke tale, som om det var et Tilfælde. Vi ere blevne frelste fra at miste Liv og Lemmer bag dette vilde, tøjleløse Forspand, og jeg vil tilføje, at vi kunne takke min Omsigt og resolutte Handlemaade for vor Frelse."

Jeg vendte mig om og saa uforstaaende paa ham. „Hvad mener De?" spurgte jeg. „Hvad har De at skaffe med dette Uheld?"

„Tillad mig at gentage," svarede Mr. Enderton, „at dette paa ingen Maade skyldes et Uheld. Fra det Øjeblik, da vi begyndte at køre nedefter, kunde jeg ikke undlade at se, at vi befandt os i en overordentlig farlig Situation. Kusken var dumdristig, den anden unge Mand ukyndig og Hestene ustyrlige. Da mine Forestillinger og gode Raad ikke gjorde noget Indtryk paa disse Mennesker, og da De ikke syntes at have til Hensigt at understøtte mig i mine Bestræbelser for at faa dem til at holde en fornuftig Gangart, besluttede jeg selv at tage Sagen i min Haand. Jeg var klar over, at det først og fremmest var nødvendigt at blive fri for Hestene. Saa længe vi vare i Forbindelse med dem, maatte Ulykken betragtes som overhængende. Hestene maatte altsaa skilles fra Vognen. Jeg var ikke i Uvished om, hvad jeg havde at gøre. Jeg har nemlig for ikke længe siden læst om en Opfindelse, der havde til Hensigt hurtigt at løsne en Vogn fra Forspandet, naar dette blev løbsk. Faktisk vare vore Heste løbske, — eller i ethvert Tilfælde lige ved at blive det. Jeg stillede mig det altsaa som Opgave at befri os fra disse løbske Dyr. Derfor steg jeg af Vognen, da vi for holdt stille og undersøgte omhyggeligt dens Konstruktion. Derved fandt jeg, at den bevægelige Mekanisme, hvorved Hammelstokkene hænge, ved Hjælp af en Slutnagle og to Læderremme var forbunden med Vognens Under-

del. Denne Nagle endte foroven i en stor Ring og fastholdtes forneden med en Skruemoder af Jærn. Medens De, Herr Svigersøn, og den dumdristige Kusk talte med hinanden og ikke iagttog mig, spændte jeg Remmene fra, saa de sad løse, og skruede med mine kraftige, senestærke Fingre uden Hjælp af Skruenøglen Møtrikken fra Slutnaglen. Derefter indtog jeg igen mit Sæde paa Kuskebukken med en beroligende Bevidsthed om, at vor Sikkerhed laa i min Haand. En Tid lang lod jeg Køretøjet rasle videre over Stok og Sten, men da vi kom til den lange, stejle Strækning af Vejen, som ligger her foran os, og vore Heste saa ud til at skulle blive endnu vildere, bøjede jeg mig fremad, anbragte Haandtaget af min Paraply i Slutnaglens Ring og rev den derpaa op med en vældig Kraftanstrengelse. Jeg maa ganske vist indrømme, at jeg havde overset den Omstændighed, at Midter- og Forhestene vare spændte til Vognstangen; imidlertid har jeg hyppigt fundet den Erfaringssætning, at Lykken staar den dristige bi. Saaledes gik det ogsaa her. Da de to nærmeste Heste pludselig følte sig fraspændte, trængte de ind paa Midterspandet og bragte saaledes de fire forreste i Forvirring. Dette syntes i den Grad at forskrække dem, at de sprang til Side og brækkede Vognstjærten, hvorpaa de som vilde og uden i fjerneste Maade at lystre deres Ryttere for ned ad Vejen i rasende Karriere. Vor Vogn drejede og løb sig, uden at Stødet var altfor voldsomt, fast mod Vejskraaningen, og da jeg saa efter de løbske Dyr, hvis Ryttere forgæves søgte at holde igen paa dem, kunde jeg ikke undertrykke en Følelse af Stolthed over, at min Fremsynethed og resolutte Handlemaade havde frelst mig selv, min Datter og mine øvrige Rejsefæller fra en sikker og meget truende Fare."

Den talende holdt inde med et selvtilfreds Smil. Et Øjeblik kunde jeg ikke fremføre et Ord af Raseri. Men selv om jeg ogsaa havde været i Stand til at sige eller gøre noget for at give den umaadelige Harme, som opfyldte mig, Luft, vilde jeg ikke have faaet Lejlighed dertil, thi Mrs. Lecks traadte frem og greb mig i Armen. Hendes Ansigt var som forstenet, Udtrykket gav en Forestilling om Bessemerstaalets Haardhed.

„Jeg har hørt, hvad han fortalte Dem," sagde hun, „og vilde nu gerne tale et Ord med ham under fire Øjne. Deres Hustru staar derovre hos Mrs. Aleshine. Vær saa god at gaa lidt ned ad Vejen med hende; De kan blive borte et Kvarters Tid."

„Madame," indskød Mr. Enderton, „jeg har intet at tale med Dem om."

„Derom har jeg ikke spurgt," svarede Mrs. Lecks. „Mr. Craig, vil De altsaa have den Godhed at gaa lidt til Side med Deres Hustru, saa rask og saa langt De kan?"

Jeg forstod det givne Vink og gik med Ruth under Armen hurtigt ned ad Vejen. Hun var ganske glad over at kunne bortfjerne sig, thi hun var meget forskrækket og ønskede at være alene med mig for at høre, hvad der var foresaldet. Mrs. Lecks havde af Mr. Endertons triumferende Ansigtsudtryk draget den Slutning, at han havde haft en Finger med i Spillet ved det skete, og da hun snart efter var kommen til Vished derom, frygtede hun, at hun ikke vilde kunne holde sin Harme i Tømme, hvorfor hun havde anmodet Mrs. Aleshine om at holde Ruth i Afstand fra Faderen. Derved havde hun imidlertid forøget det stakkels Barns Angst, og Ruth var meget villig til at lade sig føre af Sted for i Detailler at lade sig fortælle om vort Uheld.

Jeg meddelte hende alt, hvad der var foresaldet, og fældede saa skaansom en Dom som muligt om Mr. Endertons Opførsel, men ikke desto mindre brød den stakkels Ruth ud i Taarer.

„O, jeg vilde ønske — jeg vilde ønske," udbrød hun, „at Fader rejste alene! Han er saa nervøs og gribes ved den mindste Anledning af en saadan Angst, at han sikkert vilde være meget lykkeligere, hvis han efter eget Forgodtbefindende kunde drage Omsorg for sin Sikkerhed; og ogsaa vi — jeg indser det — vilde være lykkeligere uden ham."

Jeg delte af Hjertet disse Følelser, selv om jeg ikke ansaa det for nødvendigt at udtale dem, og nu spurgte Ruth mig, hvad der vel skulde blive af os.

„Dersom der ikke tilstøder Kusken og hans Hjælper noget," svarede jeg, „ride de sikkert til den Station, som det var vor Hensigt at naa. Der sørge de saa sagtens for en ny Vognstang, hvis der er Mulighed for at faa en, eller ogsaa skaffe de et nyt Køretøj til at afhente os i. I den Tilstand, som vor Vogn for Øjeblikket er, kan det ikke nytte at tænke paa at komme videre."

„Og naar mener du, at Kusken vil være tilbage igen?" spurgte hun.

„Et Par Timer vil det i det mindste vare," svarede jeg. „Kusken fortalte mig, at mellem det Sted, hvor vi sidst holdt, og Jærnbanestationen var der ingen Huse, og ganske sikkert vil han

ikke vende om, før han har naaet et Sted, hvor han enten kan faa en ny Vognstang eller et andet Køretøj."

Ruth og jeg spadserede videre, indtil vi naaede en Ombøjning af Vejen ved Foden af den lange, stejle Strækning, ad hvilken vore Heste vare løbne løbsk. Derfra kunde vi overse et langt Stykke af Vejen, som den snoede sig langs Bjærgskraaningen, men hverken vore Heste eller andre levende Væsner vare at se. Jeg ventede ganske vist heller ikke allerede nu at faa Øje paa vort Forspand, thi det vilde have været dumt af Kusken at vende tilbage uden at have truffet de nødvendige Foranstaltninger til at bringe os Hjælp, og selv om det var lykkedes ham at faa de opskræmmede Heste beroligede, var det utvivlsomt heldigst, om han saa hurtigt som muligt søgte at komme ned i Dalen.

Da vi vendte tilbage, havde vi gjort en ganske antagelig Spadseretur. Men den havde haft god Virkning paa os, thi Bevægelsen i fri Luft beroligede os begge. Paa Tilbagevejen bemærkede vi, at en kort Strækning længere fremme end det Sted, hvor vort Uheld var indtruffet, forenede en Vej, der kom nedenfra, sig med den, vi havde kørt paa. Det var sandsynligvis den Dalvej, hvorom der havde været talt paa det Sted, hvor vi havde skiftet Heste.

Vi fandt Mr. Enderton alene i nogen Afstand fra de andre. Hans Ansigt havde Farve som Træaske, Udtrykket var helt forstyrret. Han erindrede mig om en Mand, som styrtet ned fra en betydelig Højde er bleven forskrækket og bedøvet ved Faldet. Det var mig ikke vanskeligt at forstaa Situationen, og jeg var temmelig sikker paa, at min Svigerfader langt vilde have foretrukket en Dragt ærlige Prygl frem for Mrs. Lecks uforblommede Skændetale.

„Hvad er der i Vejen med dig, Fader?" udbrød Ruth, saa snart hun fik Øje paa ham. „Er du saaret?"

Mr. Enderton betragtede som aandsfraværende sin Datter, og det varede mere end et Minut, før han kunde besinde sig paa, hvad hun havde spurgt om. „Saaret? Aa nej! Ikke det mindste. Det var kun noget, jeg stod og tænkte paa. Jeg vil til Fods gaa til Byen eller Landsbyen, eller hvad det nu er, hvorhen Kusken skulde køre os. Der kan ikke være mere end syv eller otte engelske Mil dertil, maaske endog mindre. Vejen gaar nedefter, og jeg vil lettelig kunne naa Stedet, før det bliver mørkt. Saa vil jeg personlig kunne træffe Forberedelser til at fri jer ud af

denne Situation og drage Omsorg for, at der ufortøvet bliver sendt en Vogn efter jer. Paa Kuske og den Slags Folk kan man aldrig stole. Nej," vedblev han, idet han ligesom afværgende strakte Haanden ud, „forsøg ikke at tale mig derfra. Din og de andres Sikkerhed er nu som altid min første Tanke. Mine personlige Anstrengelser komme ikke derved i Betragtning."

Uden at sige noget yderligere og uden at skænke sin Datters Modforestillinger Opmærksomhed, gik han gravitetisk ned ad Vejen.

Jeg var glad ved at se ham fjerne sig. Hans Selskab var mig under alle Omstændigheder besværligt og under de nuværende Forhold ubehageligere end nogen Sinde. Han var en god Fodgænger, og at han let vilde naa Stationen, var der ingen Grund til at betvivle. Ankommen der kunde han være til virkelig Nytte for os.

Mrs. Lecks sad paa en Sten ved Vejkanten. Hendes Ansigt var endnu bestandig haardt og strengt, men jeg saa i det et Udtryk af Tilfredsstillelse, som jeg ikke havde bemærket, da jeg tiltraadte min Spadseretur med Ruth.

„De har vel haft Deres Samtale med Mr. Enderton?" spurgte jeg, da Ruth var gaaet til Vognen for at hente et Sjal.

„Samtale!" svarede hun. „Jo, jeg skulde mene det! Hvis nogen Sinde et Menneske har faaet Besked paa, hvad andre tænke om ham, og hvad han i Virkeligheden er, fra Isse til Fodsaal, indvendig og udvendig, ja lige til Marv og Sjæl og Knokler, og hvad han har at vente i denne Verden og hinsides, saa er det ham. Jeg har ikke indskrænket mig til at sige ham, hvad det er for en Ulykke, han i Dag har voldt os, nej, jeg er gaaet tilbage lige til det første Øjeblik, da han ude paa Øen begyndte at give ondt af sig, fordi han skulde betale Kostpenge ligesom andre ærlige Kristenmennesker, og jeg har ikke skænket ham en eneste Synd, han siden den Tid har begaaet. Og nu føler jeg, at jeg i Retning af, hvad der angaar ham, har gjort min Pligt, og eftersom det nu er overstaaet, tænker jeg, det er paa Tide, at vi en Gang se os om for at faa at vide, hvad vi kunne gøre for os selv."

Det var virkelig paa Tide, thi Dagen begyndte at lakke mod Enden. Et Øjeblik havde jeg tænkt paa, at vi vilde lade Mr. Enderton vinde et godt Forspring og derpaa følge efter ham til Stationen. En kort Omtanke viste mig dog, at denne Plan var uudførlig. Ruth var aldeles bestemt ikke stærk nok til at gaa saa lang en Vej, og selv om Mrs. Aleshine ogsaa var energisk nok,

vilde hendes Korpulence dog gøre en saadan March til et temmelig voveligt Forsøg. Desuden havde Himmelen i Mellemtiden i den Grad overtrukket sig med Skyer, at jeg ikke ansaa det for raadeligt at opgive den Beskyttelse, som den tildækkede Vogn kunde yde os.

Som det var at vente, overtog Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine straks Omsorgen for vort legemlige Vel, og det første, de gjorde, var at anrette Aftensmaaltidet. Mrs. Aleshine havde paataget sig Udrustningen af vore Frokostkurve, som hun kaldte dem, men i Virkeligheden vare de mindst lige saa store som en almindelig Torvekurv; og da hun kun havde ringe Tillid til Værtshusene langs Landevejen, men derimod ifølge de Erfaringer, hun havde høstet paa Rejsen, satte Mr. Endertons Appetit overordentlig højt, havde hun sørget for deres Indhold paa en yderst liberal, ja ødsel Maade.

Ved den ene Side af Vejen strakte sig en Skov, og her laa en stor Mængde tørt Træ omkring i Udkanten. Jeg søgte en Favnfuld sammen og optændte et Baal, som var Damerne meget velkommen, thi Luften blev koldere og koldere. Efter at vi havde indtaget et substantielt Maaltid, satte vi os ind i Vognen for at afvente Hjælpen, der skulde komme. Der fik vi Lov at blive længe, ja hele Natten. Opholdet var dog ikke ubehageligt, thi hver af os havde et Hjørne af Vognen for sig selv, og vi vare rigeligt forsynede med Overtøj og Plaider.

Ganske mod Sædvane talte Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine ikke meget. Hvis de havde maattet lide under et sædvanligt Uheldsfortrædeligheder, selv om dette havde været Følge af Efterladenhed, vilde deres respektive Karakterer have tilskyndet dem til at tage Tingene, som de faldt, og søge at afvinde dem deres bedste Side. Men her forelaa et ganske andet Tilfælde. Paa en Landevej langs en Bjærgskraaning, i et ubeboet, trøstesløst Øde havde vi lidt Skibbrud, alt som Følge af en forudbetænkt, djævelsk Handlemaade fra en Mands Side, der var bange for Heste og ikke tænkte paa noget andet i Verden end sig selv. De befandt sig derfor i en saadan Sindsstemning, at de kun kunde skænde, naar de overhovedet vilde tale. Men derhos vare de opfyldte af en saa fintfølende Hensynsfuldhed over for min Hustru, at de i hendes Nærværelse ikke vilde sige noget ondt om hendes Fader. Derfor talte de hellere slet ikke, men trykkede sig ind i deres respektive Hjørner og faldt snart i Søvn.

Efter kort Tids Forløb fulgte Ruth deres Eksempel, og ogsaa mig overvældede Trætheden, omendskønt jeg i Begyndelsen meget bekymret havde set mig om efter et sig muligvis nærmende Lysskær og lyttet, om knagende Vognhjul skulde lade sig høre. Klokken kan vel have været ti eller elleve, da jeg blev vækket ved, at noget meget let og koldt berørte mit Ansigt. Først forekom dette noget mig meget gaadefuldt, men snart erkendte jeg, hvad Berøringen havde at betyde. Ruden i Vognbøren ved min Side var sænket et Par Tommer for at give Adgang for frisk Luft, og gennem den smalle Aabning var det, at de kolde smaa Genstande trængte sig ind. Jeg saa ud gennem Vinduet. Natten var ikke meget mørk, thi selv om Himmelen var overtrukken af Skyer, forhindrede disse dog ikke Maanen, som var i andet Kvarter, fra at forjage det fuldstændige Nattemørke. I dens blege Lys kunde jeg tydeligt se, at det sneede, og at Jorden allerede var ganske hvid.

Denne Opdagelse forskrækkede mig alvorligt, thi det var mig ikke ubekendt, hvad et Snefald i disse Bjærge havde at betyde, og jeg vidste meget vel, hvilke Følger det kunde have for os. Men der var intet at stille op derimod, og det vilde have været unyttigt, ja taabeligt at vække mine Rejsefæller og opfylde dem med denne nye Angstelse. Desuden var vor Stilling, naar alt kom til alt, ingenlunde saa slem, som det ved første Øjekast kunde se ud. Det var jo endnu ikke virkelig Vinter, og Snefaldet vilde maaske ikke blive af videre Betydenhed. Jeg lukkede altsaa sagte Vinduet og gjorde mig det bekvemt i mit Hjørne, men mine Tanker fandt, jeg ved ikke hvor længe, ingen Ro.

Da jeg vaagnede, saa jeg, at der i Løbet af Natten var faldet en betydelig Mængde Sne, og endnu bestandig dalede der store Snefog ned, tæt og hurtigt. Da Ruth aabnede Øjnene og saa ud, for hun forskrækket tilbage. Hun var ikke vant til saadant Vejr, og Sneen indgød hende Frygt. Paa Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine derimod gjorde Synet af Snefaldet en hel anden Virkning. Her var en ny Vanskelighed, en Forøgelse af Besværlighederne, en ny Vanskabne forhaanden, men den kom paa naturlig Maade og var ikke foranlediget ved en Mands ynkelige Fejghed. Imod Vanskeligheder, som Naturen beredte, vare de vant at kæmpe uden Forsagthed og Frygt. Hvad Sne var, vidste de meget nøje; for dem var der ikke noget skrækindjagende deri. Vor Situations forøgede Vanskelighed bragte faktisk deres gode Humør tilbage, og af de fortrydelige, ordknappe Væsner fra den fore-

gaaende Aften blev der atter de gamle, muntre, uforfærdede, tungefærdige Damer, jeg før havde kendt.

„Naada, hvis dette ikke er en regulær, gammeldags Snestorm af prima Kvalitet," bemærkede Mrs. Aleshine, idet hun trykkede sit Ansigt mod Ruden, „vil jeg ikke hedde Barb'ry. Jeg har med egne Hænder mange Gange maattet skovle mig Vej gennem saadanne Bunker for at komme over til Malkning i Kostalden, før Mandfolkene kunde faa taget sig til at bane Vej; og jeg tror, jeg kan det endnu."

„Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „hvis du vil skovle dig Vej herfra og dertil, hvor du har dine Køer, maa du helst straks staa ud og give dig til Arbejdet, og jeg mener, at dersom du er angst for, at de skulle blive syge, hvis du ikke snart kommer og malker dem, saa har du ingen Tid at spilde."

„Jeg vil ikke paastaa," svarede Mrs. Aleshine med en godmodig Grimace, „at dersom det var saadan, jeg da ikke vilde have Lyst til det, selv om det ligger uden for menneskelig Mulighed, men jeg ved jo ikke engang, om der overhovedet gives noget Sted, som det kan nytte, at vi begynde at skovle os hen til."

Mrs. Lecks og jeg vare af en anden Anskuelse. Paa den anden Side Vejen under de store Træer var Skovbunden nogenlunde ryddelig, ja paa Steder, hvor tæt, stedsegrønt Løv bød særlig Beskyttelse, var den endog fuldstændig fri for Sne. At naa derhen for at antænde et Baal, vilde være meget ønskeligt, thi selv om vi vare varmt paaklædte og godt indpakkede, følte vi os dog gennemfrosne og stive af Kulde. Jeg vidste, at der i Vognens Pakrum var en Økse, og jeg haabede at finde en Skovl samme Steds. Da jeg aabnede Vogndoren, bemærkede jeg, at Sneen allerede naaede op over det nederste af Trinet. Fra Baghjulets Eger kunde jeg let naa op til Pakrummet og havde snart faaet Øksen frem, men der var ingen Skovl at finde. Dette forskrækkede mig imidlertid ikke. Fra Baghjulet klatrede jeg over paa Forhjulet og derpaa op paa Kuskebukken. Der slog jeg med Øksen et af de tynde Fodbræder løs og formede af dette en primitiv Skovl, der ganske vist var noget bred i Skaftet, men dog ret brugbar. Med dette Værktøj gav jeg mig kvikt til Arbejdet og skovlede en Sti tværs over Vejen. Paa den snefrie Plads paa den anden Side af denne afhuggede jeg derpaa nogle tørre Grene, opsamlede andre fra Jorden og havde snart antændt en knitrende Ild, hvorom mine Ledsagerske fornøjet samlede sig.

Imidlertid havde der hævet sig en heftig Vind, som blæste Sneen sammen paa enkelte Steder i store Hobe. Ilden var meget behagelig, men Vinden bidende kold, og vi trak os snart igen tilbage til den skærmende Vogn, hvor vi spiste Frokost. Dette var ikke blot et koldt Maaltid, thi Mrs. Aleshine havde sørget for en lille Tekedel og lavede os af Snevand, som jeg kogende bragte hende fra Skoven, en skoldhed og særdeles velgørende Kop Te.

Formiddagen hengik med Venten, Udkig og Formodninger over, hvilket Slags Køretøj der vilde blive sendt ud efter os. Om eet vare vi alle enige, at intet, som rullede paa Hjul, kunde komme af Sted paa Vejen, og at vi altsaa maatte afhentes med en Slæde.

„Jeg holder meget af at køre i Kane," sagde Mrs. Aleshine, „naar man er godt indpakket og har gode Heste og en Varmedunk under Fødderne, men jeg er næsten bange for alligevel at blive ængstelig, naar vi paa den Maade skulle ned ad Bjærgsiden her. Naar vi først rigtigt komme i Fart — Kane, Heste og det hele — ved ingen Moders Sjæl, hvor vi tilsidst faa Lov at samle vore Knokler sammen."

„I den Henseende have vi en Trøst, Barb'ry Aleshine," bemærkede Mrs. Lecks, „og det er, at hvis vi komme noget Steds hen, bliver det i ethvert Tilfælde til Foden af Bjærget og ikke til Toppen, og da det jo er vor Hensigt at ville nedefter, have vi intet at beklage os over."

„Det kommer dog meget an paa, om vi komme ned paa Hovedet eller paa Benene; men foreløbig har ingen af os noget at besvære sig over, navnlig da Slæden ikke er her endnu."

Jeg erklærede mig i Overensstemmelse med denne Anskuelse, men det lykkedes mig ikke at bevare det muntre Mod paa Tingene, som besjælede mine Ledsagerske, thi ikke blot vare de to ældre Damer muntre og ved godt Mod, men ogsaa Ruth syntes oplivet af deres Eksempel og var lige saa tapper og tilfreds som de. Hun holdt fast ved den Overbevisning, at hendes Fader havde naaet Banestationen, før Snefaldet var begyndt, hvorfor hun ikke nærede Bekymringer for hans Skyld; men mit Sind var imidlertid opfyldt af mangehaande Bekymringer.

Endnu bestandig sneede det stærkt, og Vinden drev mægtige Snedriver sammen, hvoraf en begyndte at fylde Rummet imellem Vognen og den lave Skraaning paa den Side af Vejen, hvor den var kørt fast. Omtrent hver halve Time tog jeg min Skovl

i Haanden og renſede den Sti, ſom paa den anden Side Vognen førte over til Skoven. Et Par Gange gik jeg ved denne Lejlighed et Stykke ind under Træerne, hvor Sneen ikke hindrede min Gang, til et Punkt, hvorfra jeg kunde ſe ned over Bjærgſkraaningen, og jeg ſaa da ſaa tydeligt ſom vel muligt, at Vejen paa flere Steder var ſpærret af uhyre Snedriver. En Afdeling Arbejdere, ſom vilde komme os til Hjælp fra Baneſtationen, havde derfor et ſvært og langvarigt Stykke Arbejde for ſig, og var der overhovedet Mennesker disponible, ſom kunde komme os til Hjælp? Det var dette Spørgsmaal, ſom voldte mig ſtørſt Bekymring. Bebyggelſen omkring Baneſtationen var rimeligvis kun meget ubetydelig, og det var næppe til at antage, at en Slæde var at opdrive der, endmindre tilſtrækkelig mange Folk til at gøre Vejen fri. Folk og Slæde kunde maaſke faas fra et Sted længere borte fra Stationen, men det koſtede Tid, og det var ingenlunde umuligt, at ogſaa Jærnbanekørſelen var afbrudt af Sneen. Jeg kunde paa ingen Maade foreſtille mig, hvorledes der endnu ſamme Dag ſkulde komme Hjælp til os. Ikke en Gang et ridende Bud var til at vente, thi enhver, ſom vilde forſøge et ſaa eventyrligt Foretagende, maatte forgaa i Storm og Snefog. Den næſte Dag kunde der maaſke komme Hjælp, men jeg vilde nødigt tænke ſaa langt frem i Tiden, og til mine Ledſagerſker ſagde jeg intet om mine Tanker og Bekymringer.

Fra Tid til anden, naar jeg nys havde renſet Stien, løb de tre Damer godt indpakkede over Vejen til det under Træerne brændende Baal. Det var den eneſte Maade, hvorpaa de kunde varme ſig, thi ſelv om Vognen beſkyttede os mod Sne og Vind, var Temperaturen dog for kold til, at vi vedvarende kunde blive ſiddende derinde. Men da Vind og Sne ogſaa hyppigt fandt Vej ind imellem Træerne, var et længere Ophold heller ikke muligt der, og en hyppig Gaaen frem og tilbage mellem Vognen og Skoven, udſatte Damerne for Vejrligets Raahed og forſkaffede dem vaade Fødder. Jeg ſpekulerede derfor paa en bedre Metode til at holde os varme, og kort efter Middagsmaaltidet fik jeg en Idé, hvis Udførelſe jeg ſtraks gav mig i Lag med.

Snedriven mellem Vognen og Skraaningen var nu højere end Køretøjets Tag, imod hvilken den ene Side af Driven lænede ſig. Jeg ſkovlede nu først en Sti bag om Vognen og forſøgte derpaa at udhule den ſtore Snedrive ved at grave en Tunnel neden under den. Efter omtrent en Times anſtrengende Arbejde havde jeg foran

Vognsøren tilvejebragt et frit Rum, hvori det var mig muligt at staa opret, og nu skaffede jeg Sneen bort, indtil Døren med Lethed kunde lukkes op og i. I den modsatte Ende af den saaledes frembragte Hule anbragte jeg en Aabning foroven, omtrent en Fod i Gennemsnit; men i Begyndelsen faldt den lette Sne foroven stadig ned derover og lukkede Hullet. Ved at klappe paa Siderne med min Skovl lykkedes det mig imidlertid at give Aabningen en saadan Fasthed, at den dannede en Slags Skorsten.

Derefter skyndte jeg mig at skaffe tørt Ved til Veje, og efter at jeg af friske Grene, som jeg afhuggede med min Økse, havde bygget et Fyrsted, optændte jeg en Ild inden i denne Snekamin. Mrs. Lecks, Mrs. Aleshine og Ruth havde med stor Interesse iagttaget mit Forehavende, og da Ilden begyndte at brænde klart og Røgen at finde Vej gennem Skorstenen, blev Vognsøren aabnet, og den velkomne Varme fyldte lidt efter lidt Postvognens Indre.

„Det maa jeg tilstaa," udbrød Mrs. Aleshine, „at det er en af de mest mageløse Idéer, jeg nogen Sinde har hørt om! Et Ildsted midt i en Snedrive! Men jeg tror, Mr. Craig, det vilde være heldigt, om De i Tide rakte os Skovlen ind, for at vi kunne udgrave Dem, naar Ilden smelter Deres Hule, saa at den falder ned over Hovedet paa Dem."

„Skovlen kan De gerne faa," svarede jeg, „men jeg tror ikke, at Sneen vil styrte sammen over mig. Naturligvis vil Heden smelte den, men jeg tænker, at den lidt efter lidt vil opløse sig, saa at Sammenstyrtningen, hvis det overhovedet kommer saa vidt, ikke faar noget at sige; og saa have vi et stort, fra alle Sider skærmet Rum, som kun er aabent foroven, og hvori vi altsaa kunne vedligeholde vort Baal."

„Du store Gud," udbrød Ruth, „du taler jo, som om du ventede at blive her endnu en Evighed, og det kunne vi dog ikke, om ikke for andet, saa fordi vi vilde sulte ihjel."

„Det behøver De ikke at være bange for," sagde Mrs. Aleshine. „Vi have nok at spise, til Folkene komme. Naar jeg pakker Kurve til Rejsebrug eller Udflugter, er jeg aldrig kneben af mig. Men Ilden maa vi holde vedlige, thi det vilde dog være kedsommeligt for Folkene fra Stationsbyen, hvis De fandt os stivfrosne efter at have gjort sig saa megen Umage med at naa hen til os."

Mrs. Lecks smilte. „Du tager overordentlig stort Hensyn til

andre Menneskers Følelser," mente hun, „og et Hjerte saa varmt som dit, Barb'ry Aleshine, maa alene være tilstrækkeligt til at bevare dig mod at stivfryse."

„Det har det ogsaa gjort hidtil," svarede Mrs. Aleshine venligt.

Som jeg havde ventet, begyndte Vandet snart at dryppe ned fra min Hules Loft og Vægge, og Skorstensaabningen udvidede sig hurtigt. Jeg ledede Vandet bort til en Fordybning bag ved Vognen, og da jeg vedligeholdt en stærk Ild, vare hverken de nedbryppende Vanddraaber eller de ved Lejlighed nedfaldende Sneklumper i Stand til at slukke den. Hulen udvidede sig mere og mere, og dens Loft blev saa tyndt, at det efter nogen Tids Forløb, da jeg var ude at samle Ved, styrtede sammen og kvalte Ilden, hvilket dog kun for kort Tid forstyrrede mit Arbejde. Jeg skuffede straks Sneen bort fra Bunden og optændte igen min Ild paa den bare Jord. De høje Snevolde, som omgav os fra tre Sider, beskyttede os mod Vinden, saa at ingen Fare truede Vognen fra den Kant, medens det store, aabne Rum ovenover tjente som Aftræk for Røgen.

Omtrent midt paa Eftermiddagen hørte det til vor store Tilfredsstillelse op at sne, og efter at jeg igen havde ryddet Stien, benyttede mine Ledsagerske med Glæde Lejligheden til at gaa over til den af Træerne beskyttede Plads for at skaffe sig nogen Motion. Under deres Fraværelse beskæftigede jeg mig ivrigt med at faa Ilden til at blusse op, da jeg pludselig hørte en sagte knirkende Lyd ved Siden af mig. Jeg vendte mig om og saa i min Hules Væg, omtrent fire eller fem Fod fjernet fra Bunden, et uregelmæssigt Hul i Sneen af vel en Fods Gennemsnit, ud af hvilket Hovedet af en Mand stak frem. Dette Hoved var med Undtagelse af Ansigtet indsvøbt i et tykt brunt Dækken. Trækkene vare en Mands paa omkring de halvtreds; han var noget bleg, mager og temmelig skæglos, selv om Kinder og Hage bare Vidne om, at han i nogle Dage ikke havde ladet sig barbere.

Den forbavsende Tilsyneladelse af dette Hoved, der saaledes stak frem fra min Hules Snevæg, lammede mig saa fuldstændigt, at jeg hverken kunde røre mig eller tale, men forblev staaende bøjet over min Ild og stirrede paa det. Det smilte svagt og sagde derpaa:

„Skulde De ikke kunne laane mig en Gryde?"

Jeg rettede mig op og havde halvt om halvt til Hensigt at

tage Flugten. Var det en Drøm, eller gaves der en Menneskerace, som levede i Snedriver?

Ansigtet smilte atter, denne Gang særdeles venligt.

„De maa ikke blive bange," sagde det. „Jeg saa Dem fare sammen og talte derfor først om en saa almindelig Ting som en Gryde for at berolige Dem."

„For Himlens Skyld, hvem er De da?" fik jeg endelig frem.

„Kun en sædvanlig rejsende," svarede Hovedet, „hvem der tilsyneladende er tilstødt et lignende Uheld som Dem. Men jeg kan ikke længer tale med Dem i denne ubekvemme Stilling. Liggende paa Maven, som jeg gør, i en Muldvarpegang af Sne, kunde jeg faa en alvorlig Forkølelse paa Halsen. Skulde De altsaa, uden at det volder Dem for megen Ulejlighed, kunne laane mig en Gryde?"

Jeg var nu overbevist om, at jeg havde at gøre med et almindeligt menneskeligt Væsen, og skønt min Forbavselse endnu var grænseløs, vendte Mod og Besindelse dog tilbage.

„Før vi tale om Gryder," svarede jeg, „maa jeg vide, hvem De er, og hvorledes De er kommen ind i denne Snedrive."

„Jeg tror ikke," svarede Mennesket, „at jeg med Hovedet foran kan naa ned til Dem. Jeg vil derfor krybe tilbage til mit Tilflugtssted; maaske kunne vi derefter komme til en Forstaaelse gennem Aabningen."

„Kan jeg igennem Sneen komme til Deres Tilflugtssted?" spurgte jeg.

„Det kan De sikkert," var Svaret. „De er ung og smidig, og paa min Side er Nedspringet ikke saa højt. Men jeg vil først trække mig tilbage og derpaa skyde dette Uldtæppe over til Dem, for at De kan lægge det om Dem og derved undgaa at komme i umiddelbar Berøring med Sneen."

Det var ikke let at komme op til Hullet, men det lykkedes mig dog, og jeg fandt der Tæppet, som Manden ved Hjælp af en Paraply havde skubbet frem til mig. Et Øjeblik efter kravlede jeg gennem den vandrette Tunnel, der knapt var vid nok til mit Legeme, og som vel maatte seks Fod i Længden. Da jeg havde arbejdet mig igennem den og strakt Hovedet frem paa den modsatte Side, saa jeg et Slags Skur af Træ, som kun modtog Lys gennem en Glasrude, anbragt i en lige over for mig værende Dør. Derindefra udstraalede, som jeg straks bemærkede, en stærk Dunst af Spiritus. Manden fra før ventede mig, og ved hans

Hjælp kom jeg lykkeligt og vel fra Driven ned paa Jorden. Nu hørte jeg noget, der lød som en sagte Latter, og da jeg saa mig om i Skuret, hvorind jeg straks var bleven ført, fik jeg i et Hjørne Øje paa et Bundt Sjaler og Rejsetæpper og oven deri et Par Øjne. Da jeg saa mig nøjere for, kunde jeg i et andet Hjørne skelne endnu en Bylt, der lignede den første, men blot var noget større i Omfang.

„Disse Damer ere mine Rejsefæller," sagde Manden, der imidlertid havde indhyllet sig i en Kappe, og som syntes at være af høj og temmelig slank Skikkelse. Hans Bevægelser og hans Stemme tilkendegav, at han maatte være en overordentlig fin og dannet Herre.

„Da De sikkert er meget nysgerrig — hvilket jeg anser for overmaade naturligt — efter at erfare, hvorledes vi ere komne her, vil jeg straks gaa over til at give Dem de nødvendige Meddelelser derom. Vi kørte i Gaar i en Vogn til Jærnbanestationen, der, saa vidt jeg ved, kun kan være nogle faa Mile herfra. Fra det Sted, hvor vi først opholdt os, føre to Veje derhen, af hvilke vi valgte den, som først strækker sig langs Dalen, fordi vi anså den for den bekvemmeste. Vi lejede to Heste, der imidlertid snart viste sig at være temmelig daarlige, og paa et Sted, vel omtrent hundrede Skridt herfra, kunde den ene af dem da heller ikke trække videre. Kusken erklærede, at der intet andet var at gøre end lade denne Hest løbe og finde Vej hjem til Stalden, medens han selv paa den anden vilde ride til Banestationen, hvor han vilde sørge for et frisk Forspand og derpaa saa hurtigt som muligt vende tilbage til os. Vi maatte finde os deri, thi vi havde intet Valg. Han sagde, at hvis vi ikke havde Lyst til at blive i Vognen, vilde vi et Stykke længere fremme paa Vejen finde en Hytte, som var rejst til Beskyttelse for Folk, der ofte sendtes herhen med frisk Forspand til Afløsning. Efter at han havde forsikret os om, at han ikke vilde blive mere end højst tre Timer borte, red han af Sted, og siden have vi ikke set noget til ham. Snart efter at han havde forladt os, opsøgte jeg dette Skur, og da jeg fandt det vindtæt og forholdsvis bekvemt, mente jeg, at Opholdet her i Længden vilde være behageligere end paa Vognens umagelige Sæder, hvorfor jeg førte Damerne herhen. Henimod Aften blev det meget koldt, og jeg besluttede at antænde en Ild, hvad der naturligvis ikke vilde have været muligt i Vognen. Heldigvis førte jeg en Kasse med kalifornisk Brændevin med. Ved Hjælp af

en Sten lykkedes det mig at faa Laaget aabnet, og jeg tog nogle Flasker herhen. I et Hjørne fandt jeg en gammel Blikpande, hvori jeg lagde noget af det Straa, hvori Flaskerne havde været pakkede; derover hældte jeg Brændevin, som antændt gav en Ild uden Røg, og hvorved vi ganske godt kunde varme os, naar vi stillede os tæt omkring den."

Omtalen af det Brændemateriale, som den fremmede havde anvendt, forklarede mig den stærke Spiritusdunst, der fyldte Rummet, og jeg tilstaar, at det var mig en Beroligelse.

„I Begyndelsen," vedblev Herren, „skød jeg Skylden for Kuskens længere Udebliven paa de sædvanlige Forsinkelser, der saa hyppigt forekomme paa landlige, afsides liggende Steder, men efter nogen Tids Forløb kunde jeg fornuftigvis ikke tilfredsstille mig selv med den Forklaring. Da det blev mørkt, hentede jeg vor Spisekurv, og vi indtog et let Aftensmaaltid. Derpaa gjorde jeg alt saa behageligt som muligt for Damerne og afventede med stor Spænding Kuskens Tilbagekomst.

Efter nogen Tids Forløb begyndte det at sne, og ængstelig for, at Sneen skulde afbryde vor Forbindelse med Vognen, gik jeg adskillige Gange frem og tilbage mellem denne og Skuret, hvorhen jeg sluttelig fik bragt Resten af Brændevinen og alt, hvad vi havde af Tæpper, Overtøj og Vognpuder. At vi skulde være nødte til at tilbringe hele Natten her, troede jeg endnu ikke, men jeg ansaa det for fornuftigt at indrette mig paa det værste og blive paa et Sted, hvor vi i det mindste kunde antænde en Ild. Morgenen viste, at jeg havde handlet klogt. Som De ved, fandt jeg Vejen fuldstændig afspærret af Sne i begge Retninger, og det vilde ikke længer have været mig muligt at naa tilbage til vor Vogn."

„Har ikke De og Damerne lidt meget af Kulden?" spurgte jeg. „Og har De tilstrækkelige Levnedsmidler?"

„Jeg vil ikke paastaa," svarede den mig ubekendte Herre, „at vi ikke ved Siden af vore Bekymringer ogsaa have lidt en Del af Kulden, men i Løbet af Dagen i Dag har jeg anvendt en Fremgangsmaade, der har haft de behageligste Følger for mine Ledsagerske. Jeg har indpakket dem meget tæt og varmt, og i hver Haand holde de et haardkogt Æg. Jeg ansaa det nemlig for bedre at opbevare Æggene til at varme os paa hellere end at spise dem. Hver halve Time koger jeg dem i en lille Rejsetekedel,

som vi have ført med os. De holde Varmen temmelig længe, og gennem Hænderne meddeles den saa at sige til hele Legemet."

Ved disse Ord lød fra Byldten henne i Krogen en sagte Latter, og heller ikke jeg kunde lade være at smile af denne besynderlige Opvarmningsmetode. Jeg rettede mine Blikke mod den lystige Byldt og tillod mig den Bemærkning, at Æggene vistnok nu maatte være temmelig haarde.

„Mine to Damer," vedblev Herren, „ere ikke vant til disse Egnes raakolde Luft, og jeg har derfor forbudt dem at tale for at forebygge Forkølelse ved Indaandingen af den isnende Luft. Hidtil have vi altsaa ikke lidt nogen større Skade, og endnu er der en Smule Levnedsmidler tilbage. Henimod Middag bemærkede jeg saa, at der blæste Røg hen over vort Skur. Jeg aabnede med nogen Anstrengelse Døren og traadte ud for at se efter, hvorfra den kom. Jeg hørte da Stemmer paa den anden Side af den uhyre Snedrive bag ved os, men at komme derover var umuligt. Da jeg indsaa, at jeg under alle Omstændigheder maatte træde i Forbindelse med de menneskelige Væsner, som vare os saa nær, forsøgte jeg at raabe, men Kulden havde i den Grad svækket min Stemme, at mine Anstrengelser ikke gav noget Resultat. Jeg maatte altsaa udfinde noget andet. I Bagvæggen af dette Skur er der en Rude, som indefra er tillukket med en Skodde af Træ. Jeg aftog Skodden og saa, at Sneen udenfor var pakket fast derimod. Men den var ikke haard, og det kunde efter min Anskuelse ikke være vanskeligt at grave en Tunnel til det Sted, hvorfra jeg havde hørt Stemmer. Saa gav jeg mig da ufortøvet til Arbejdet, thi jeg frygtede for, at vi vilde blive nødte til, hvis vi endnu skulde tilbringe en Nat her at spise de fire haardkogte Æg, som Damerne holde i Haanden, og som jeg nu igen om et Øjeblik maa komme i kogende Vand."

„Men hvorledes har De baaret Dem ad med at arbejde Dem igennem Sneen?" spurgte jeg. „Har De haft en Skovl?"

„Nej, der var ingen," svarede den anden; „i Stedet for har jeg benyttet Blikpanden, og det gik ganske godt dermed. Hver Gang den var fuld, kastede jeg dens Indhold ud gennem Døren."

„Det maa have været et meget tidsspildende og anstrengende Arbejde," bemærkede jeg.

„Det var det," svarede han. „Arbejdet var mødsommeligt og tog mig adskillige Timer. Men da jeg saa saa en anstændig Herre derovre ved Ilden og tæt ved ham en Postvogn, vidste jeg,

at min Møje ikke havde været forgæves. Tør jeg nu tillade mig at spørge Dem, hvorledes det er gaaet til, at De ogsaa er bleven indesneet?"

Derpaa fortalte jeg ham kort vor Lidelseshistorie og var næppe kommen til Ende dermed, da jeg hørte en skingrende Stemme gennem Tunnelen. Det var Mrs. Aleshine.

„Hallo!" raabte hun. „Er De derinde? De vil vel ikke paastaa, at der er andre foruden Dem inde i den Muldvarpegang?"

Da jeg kunde tænke mig, at min Hustru og de to Damer paa den anden Side Snedriven maatte være i stor Uro, svarede jeg, at jeg straks vilde vende tilbage til dem, og forklarede derpaa Herren, hvorfor jeg ikke længer kunde blive hos ham. „Men før jeg forlader Dem," sluttede jeg, „vil jeg endnu spørge Dem, om jeg kan gøre noget for Dem? Behøver De virkelig en Gryde, som De før talte om?"

„Resten af vore Levnedsmidler bestaar af Smuler og Levninger," svarede han, „og Damerne vil det sikkert ikke smage. Jeg havde derfor til Hensigt at forsøge at lave noget ud af det, som var mere appetitligt. Men jeg vil ikke længer berøve Deres Veninder Deres Selskab og giver Dem endnu kun det gode Raad at krybe med Fødderne forrest ind i Tunnelen, uden hvilket det vil falde Dem svært at komme ned paa Jorden paa den anden Side."

Jeg fulgte dette Raad; det lykkedes mig med hans Bistand at komme ind i Hullet med Fødderne forrest, og et Par Minutter efter kunde jeg med nogenlunde gymnastisk Anstand sætte fra Hullet ned paa Jorden midt imellem mine forskrækkede Ledsagerske. Da de fik at høre, hvor jeg havde været, og hvad jeg havde set, bleve de naturligvis højst overraskede.

„Hvorledes? Er der endnu et Selskab forulykket netop her paa dette Sted?" udbrød Ruth, der var meget let paavirkelig og i Besiddelse af en livlig Indbildningskraft. „Det ser virkelig mistænkeligt ud; maaske ender det med, at vi ere faldne i Røverhænder og blive myrdede?"

Ved disse Ord ilede Mrs. Aleshine hen til mig og tog mig med et haardt Greb i Armen. „Mr. Craig," sagde hun, „hvis det er Røvere, maa De ikke spilde et eneste Minut! Vi ville ikke lade os overrumple! Frem med Deres Pistoler, og skyd ind igennem Hullet!"

„Barmhjertige Skaber!" faldt Mrs. Lecks nu ind, „du ind-

bilder dig da vel ikke, Barb'ry Aleshine, at de stakkels Mennesker derovre ere Novere? Men det maa jeg sige, at hvis der er noget af den Slags Underfundigheder i Gære, saa er det Deres Svigerfader, som har spillet under Dække med de Mennesker, thi ham var det, som fik os til at strande just paa denne Plet. Forresten er der naturligvis ingen af os, som tror paa sligt Galimatias, og det første, der maa ske, er, at vi tænke os om, hvorledes vi kunne gøre noget for de stakkels Mennesker."

„De synes endnu at have lidt Levnedsmidler tilbage," sagde jeg, „men ikke ret meget, og jeg er bange for, at de lide en hel Del af Kulden."

„Kunde vi ikke skyde noget af vort Brænde ind til dem gennem Hullet?" mente Mrs. Aleshine, hvis krigerske Stemning øjeblikkelig havde forvandlet sig til dybeste Medlidenhed. „Jeg skulde tro, de ikke have langt igen, naar de kun have haardkogte Æg at varme sig paa."

Jeg forklarede imidlertid Damerne, at der i Skuret ikke var Mulighed for at gøre Ild paa, og foreslog, at vi af vort Forraad skulde tilberede dem noget varm Te.

„Det skal blive gjort," sagde Mrs. Aleshine, „og De kan ogsaa raabe til dem, at jeg skal koge deres Æg for dem, saa ofte de ønske, naar de gennem Hullet skyde dem over til os."

„Det maa jeg sige," udbrød Mrs. Lecks, medens hun og Mrs. Aleshine ivrigt vare beskæftigede med at pakke en Del af vort nu meget sammensmeltede Mundforraad ned i den mindste af vore Kurve, „at det er første Gang i mit Liv, jeg hører Tale om Folk, der varme sig med Hønseæg og Brændevin uden i Form af Æggetoddy, og alene det, at de have modstaaet Fristelsen dertil og i Stedet have ladet sig nøje med en ædruelig og anstændig Varme udvendig fra, beviser, hvor pæne de Folk maa være. Mener De nu ogsaa, at vi kunne skyde Kurven igennem uden at vælte Kedlen?"

Jeg raabte til Herren paa den anden Side Snedriven, at vi vare i Færd med at sende dem en Kurv, og skød ved Hjælp af en Paraply denne forsigtigt ind i Tunnelen til et Sted, hvor han paa sin Side kunde naa den. Hjertelige Takkeord lød tilbage til os gennem Hullet, og da Kurv og Kedel vare returnerede, tilberedte vi vort eget Aftensmaaltid.

„Om det saa gjaldt mit Liv," sagde Mrs. Aleshine, idet hun svælgede en Kop Te i sig, „kan jeg ikke forstaa, hvordan det

er gaaet til, at vi ikke have bemærket, at der laa saadan en Hytte i Nærheden af os."

„Ogsaa jeg har allerede brudt mit Hoved dermed," svarede jeg, „men den anden Vej, hvorved Hytten staar, ligger sandsynligvis lavere nede end denne, saa at den øverste Del af Taget ikke rager synderligt op over vort Niveau, og hvis der saa desuden, som det vistnok er Tilfældet, vokser Græs eller Smaabuske derover, forklares det ganske naturligt, at vi ikke have bemærket noget."

„I Særdeleshed," indskød Mrs. Aleshine, „da vi slet ikke have set os om efter nogen Hytte; saa vidt jeg husker, have vi overhovedet slet ikke set os om ad den Kant, thi vore Øjne havde nok at gøre med at undersøge den Side ind mod Skoven, hvor vi steg ud, og se ned ad Vejen, hvorfra vi kunde vente Hjælpen.

„Naa," føjede Mrs. Lecks til, „da vi nu en Gang ikke have set Hytten, er det dog en Trøst at vide, at det har haft sine gode Grunde, og at vi ikke have baaret os ad som fødte Tosser."

Det blev nu mørkt, og Underholdningen gennem Tunnelen indskrænkede sig til nogle faa Spørgsmaal og Svar.

„Før vi indrette os for Natten," mente Mrs. Aleshine til sidst — „thi da vi ikke have Lys, sidde vi sagtens ikke længe oppe — var det saa ikke bedst, om vi lavede en Slags Slæde i Stand, en lille en med et Skykke Seglgarn i begge Ender, for at vi med den kunne sende de stakkels Folk, hvis nogen af dem skulde blive syge i Løbet af Natten, et Sennepsplaster eller et Par Pebermyntepastiller ind?"

Denne Forholdsregel blev dog ikke anset for nødvendig, og efter at vi fra Herren paa den anden Side havde modtaget Forsikring om, at han vilde være i Stand til at holde sit Selskab sundt og frisk til næste Morgen, ønskede vi hverandre Godnat. Jeg lagde endnu en Gang dygtigt Brænde paa Ilden og steg derpaa op i Vognen, hvor mine Ledsagerske allerede havde gjort sig det bekvemt hver i sit Hjørne. Søvn fik jeg kun lidt af, da jeg hyppigt maatte stige ud for at vedligeholde Ilden, og saaledes havde jeg da Tid nok til at pine mig med de alvorligste Bekymringer. Vore Levnedsmidler vare næsten alle opbrugte, og hvis man ikke snart kom os til Hjælp, kunde jeg ikke se andet end en langsom Død i Møde; thi saa vidt jeg kunde bedømme Situationen, var der den næste Dag lige saa lidt Hjælp at vente som paa den, der nu gik til Ende. Hvor vilde der vel være Arbejdere at finde,

der kunde bane sig Vej til os gennem de milelange Snedriver? Mine Ledsagerske talte kun lidt i Løbet af Natten, men jeg tvivler ikke om, at de meget vel var sig vor Stillings Alvor bevidst, og at deres Søvn hyppigt blev afbrudt af tunge Tanker. Havde der været noget som helst at gøre, vilde Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine være blevne opmuntrede ved de Krav, der stilledes til deres Virkeevne; men vi følte alle, at der intet var at udrette.

Femte Kapitel.

Efter denne anden i en Postvogn paa en ensom Bjærgvej tilbragt Nat vaagnede jeg temmelig tidligt den næste Morgen og gik over til Skoven for at samle Ved til Brændsel. Under denne Beskæftigelse gjorde jeg den Opdagelse, at Sneen nu var bedækket med en haard Skorpe, som kunde bære min Vægt. Efter at Stormen den foregaaende Dag havde lagt sig, var Solen kommen frem, hvorved Varmen var stegen saa betydeligt, at det øverste Snelag var tøet op. I Løbet af Natten var det derefter igen bleven meget koldt, og Sneen var nu bedækket med et fast Islag. Da jeg havde overbevist mig om, at jeg kunde gaa overalt, hvor jeg vilde, rekognoscerede jeg Egnen. Det Billede, som Vejen frembød, var imidlertid alt andet end opmuntrende. Der var faldet Masser af Sne; men denne Omstændighed vilde dog ikke helt have modsat sig vor Befrielse, dersom Snefaldet ikke havde været ledsaget af en saa heftig Storm. Da jeg havde naaet det Punkt, hvorfra man paa en lang Strækning kunde overse Bjærgskraaningen, viste det sig, at Vejen paa mange Steder ikke var til at se paa Grund af de vældige Snebjærge, der havde taarnet sig op paa den. Derefter begav jeg mig til det Punkt af Vejen, hvor den nedre Vej forenede sig med den øvre, gik endnu lidt videre, steg op ad en lille Bakke, som havde spærret mig Udsigten i den Retning, og befandt mig nu paa et Sted, hvorfra jeg frit kunde overse Skraaningen neden for Vejen.

Jeg havde antaget, at denne var meget brat og kuperet, men saa nu, at den som et ganske vist stejlt, men temmelig jævnt Skraaplan sænkede sig ned mod Sletten og for Størstedelen var overtrukken med et glat, glinsende Lag af frossen Sne, som ikke afbrødes af Træer eller Klippestykker. Denne Sneflade havde til-

indeladende en Udstrækning af en engelsk Mil eller mere og gik derpaa lidt efter lidt over i Lavlandets korte, brunlige Grønsvær. Nede i Dalen hang der endnu Blade paa Træerne, og hist og her saas Steder, som endnu vare helt grønne. Vinden, som heroppe drev Sneen sammen, havde dernede bragt Regn og forfrisket alt. Det var, som om man saa ned i et andet Land med et andet Klima. Bag en lille Trægruppe bølgede Røg i Vejret. Der maatte være et Hus! Var det muligt, at vi kun befandt os en eller to Mile fra en menneskelig Vaaning? Folkene i dette Hus kunde ikke naa op til os, lige saa lidt som vi ned til dem; heller ikke kunde de have hørt noget om vor faretruede Stilling, thi det Punkt, hvor Vejen naaede Lavlandet, laa milelangt borte. Og dog, hvilken Trøst var der ikke i den Tanke, at Mennesker vare os saa nær!

Medens jeg stod der og saa ned, faldt den Tanke mig ind, at jeg kunde tage et Tilløb og over Bjærgsiden lade mig glide ned til de grønne Marker, til Sikkerhed, til Liv. Jeg erindrede mig fra Historien de barbariske Krigere, som fra Alpernes snebedækkede Toppe skuede ned over Øvreitaliens frugtbare Slette, satte sig paa deres Skjolde og lod sig glide ned til Sejr og rigt Bytte.

Nu steg der en Plan op i mig, som fyldte mig med Glæde og nyt Mod. Men der var ingen Tid at spilde. Endnu stod Solen ikke højt, men den hævede sig paa den klare Himmel og bleve dens Straaler varme nok til at smelte Skorpen, hvorpaa jeg stod, da var vor sidste Udsigt til Redning borte, thi at bane os Vej gennem den dybe, bløde Sne var en fuldstændig Umulighed. Jeg skyndte mig tilbage til Vognen og fandt der tre alvorlige, eftertænksomme Damer samlede om Ilden. De betragtede de saa Levnedsmidler, som laa udbredte paa Bunden af en stor Kurv.

„Det er de sidste Smuler, vi endnu have tilbage," sagde Mrs. Aleshine til mig, „og hvis vi deraf give nogle til de ulykkelige paa den anden Side — hvortil vi naturligvis ere forpligtede — saa er der kun, hvad jeg vil kalde, et Tiggermaaltid til os. Og det er vor sidste Føde, før Hjælpen kommer."

„Mine kære Veninder," sagde jeg og tog min stakkels Ruth i Haanden, thi hun saa meget bleg og bekymret ud, „her kan det endnu vare lang, lang Tid, før nogen bliver i Stand til at bringe os Hjælp, og forinden vilde vi alle være døde. Bliv dog ikke forskrækkede, thi vi behøve ikke at vente paa, at nogen skal

komme til os. Sneen er nu bedækket med en Skorpe, som kan bære vor Vægt. Saaledes er jeg kommen i Tanker om den Udvej, at vi maaske kunde lade os glide ned ad Bjærgskraaningen. Fra et Sted, hvor jeg lige kommer fra, er den ikke stejlere, omend meget længere, end mange Bakker, ad hvilke Drenge og unge Mennesker gøre sig en Fornøjelse at glide ned i Smaaslæder. I Løbet af faa Minutter kunne vi fra denne Sneegn, hvor Kulde og Sult truer os med snarlig Død, naa ned til Dalmarker, hvor der ikke findes Sne, og hvor vi ikke have langt til menneskelige Boliger."

„Er det ikke farligt?" udbrød Ruth og klamrede sig til min Arm.

„Det tror jeg ikke," svarede jeg. „Jeg ser ingen Grund til, at der skulde tilstøde os et Uheld. I ethvert Tilfælde er det langt mindre farligt, end om vi blive her en Time endnu; thi naar Skorpen smelter, er vort sidste Haab ude."

„Mr. Craig," sagde Mrs. Lecks, „hvad mig og Barb'ry Aleshine angaa, ere vi sikkert store Klodrianer, naar det gælder at rutsche. Den Sport have vi opgivet, lige siden vi vare smaa Piger i korte Kjoler. Men De ved jo bedre Besked dermed end vi; og hvis De tror, at vi kunne komme bort fra dette gruelige Sted ved at foretage en Rutschetur, saa gøre vi det saamænd gerne, hvis De vil rutsche forrest. Vi have fulgt Dem gennem Oceanet, hvor der ikke var andet mellem vore Fødder og den faste Bund end Mile af Vand og forfærdelige Rovfisk, som vi dog heldigvis ikke kunde se, og dersom De nu siger os, at det er den rette Vej til at frelse vort Liv, saa ville vi atter følge Dem. Og hvad Dem angaar, Mrs. Ruth, skal De ikke være bange. Jeg ved ikke, paa hvad Maade vi skulle rutsche, men hvad det saa end er, selv om det bliver paa vort eget kære Jeg, skulle Mrs. Aleshine og jeg tage Dem imellem os, og hvis vi tørne imod noget, er det os, der faa Knubsene, og ikke Dem."

Jeg var i høj Grad glad over at se mit Forslag saa vel modtaget, og vi skyndte os at spise Frokost, efter at vi havde sendt en Del af vore Viktualier over til det andet Selskab. Den fremmede Herre meddelte mig gennem Forbindelsestunnelen, at hans Selskab befandt sig temmelig vel, selv om det følte sig noget stiv af Kulde og Mangel paa Bevægelse. I en bekymret Tone spurgte han, om vi havde opdaget Tegn til, at Hjælpen nærmede sig. Dertil svarede jeg, at jeg havde udtænkt en Plan, hvorved vi

muligvis kunde fri os ud af vor nuværende farlige Stilling, og at jeg om et Øjeblik vilde komme til Skurets Dør — thi jeg kunde nu gaa paa den frosne Sne — og forklare ham Tingene nærmere. Mine Ord kom til ham som Manna fra Himmelen, svarede han, og han vilde gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at støtte mig i mit Forehavende.

Nu gav jeg mig ivrigt til Værket. Jeg tog Siddepuderne ud af Vognen, fire i det hele, og bar dem til det Punkt af Vejkanten, hvorfra jeg havde tænkt mig, at Nedglidningen skulde finde Sted. Derhen bragte jeg ogsaa en lang, af raa Hudstrimler flettet Lasso, som jeg havde opdaget i Pakkassen, hvorpaa jeg skyndte mig ad den anden Vej, der, som tidligere omtalt, laa noget lavere end den, hvorpaa vi befandt os. Da jeg naaede Hyttens Dør, fandt jeg den aaben; den fremmede Herre havde allerede med sin Blikpande skaffet saa meget af den foranliggende Sne bort, at Ind- og Udgang var temmelig let. Han ventede mig udenfor og greb min Haand.

„Hvis De har en Plan til Frelse at foreslaa," sagde han, „saa sig rask frem. Vi befinde os i en særdeles faretruende Situation. Mine to Damer derinde i Hytten kunne ikke ret meget længer udholde denne Tilstand, og jeg antager, at Damerne i Deres Selskab — selv om det ikke høres paa deres Stemmer — ikke ere bedre stillede end mine."

Jeg svarede, at mine Ledsagersker hidtil havde holdt sig bravt, og udviklede i faa Ord min Plan for ham.

Da han havde hørt mig til Ende, var han meget alvorlig. „Det synes særdeles vovelig," sagde han, „men formodentlig har De Ret i, at det er den eneste Maade, hvorpaa vi have Udsigt til at undslippe den overhængende Fare. Vil De have den Godhed at vise mig Stedet, hvorfra De har anstillet Deres Jagttagelser?"

„Ja," svarede jeg, „men vi maa skynde os. Solen stiger højere og højere, og Skorpen kunde begynde at smelte. De maa huske, at det endnu ikke er rigtig Vinter."

Vi gik nu hurtigt til det Sted, hvorhen jeg havde baaret Vognhynderne. Min Ledsager betragtede stiltiende først den tilfrosne Landevej, dernæst den vide, glatte Skraaning ned ad Bjærgsiden og derpaa under os Dalens grønne Marker, som saa endnu venligere ud i Dagens fulde Lys.

„Vi have intet andet at gøre, min kære Herre," sagde han

til mig, „end at udføre Deres Plan, hvis vi ikke ville blive her og afvente den sikre Død. Mine Damer og jeg ville tage Del i Farten, og jeg stiller mig under Deres Befaling."

„Vil De da først," svarede jeg, „bringe Puderne fra Deres Vogn herhen, og derpaa hjælpe mig at gøre dem til Rette?"

Efter at han havde hentet de tre Hynder fra Hytten, lagde vi dem paa Sneen ved Siden af de andre, saa at de dannede en Slags stor Madras af næsten kvadratisk Form. Derpaa bandt vi dem fast sammen ved Hjælp af Lassoen, der var lang nok til at indspinde dem som i et Net, ved hvilket Arbejde min Ledsager viste sig meget kyndig og opfindsom. Da Madrassen var fuldt færdig, anmodede jeg ham om at afhente sine Damer, medens jeg sørgede for mine.

„Hvad skulle vi pakke sammen og tage med?" spurgte Mrs. Aleshine, da jeg havde bedt dem bryde op.

„Vi tage intet andet med," svarede jeg, „end Pengene i vore Lommer og alt, hvad vi have af Plaider og Overtøj. Resten maa bero i Vognen og afhentes, naar Vejen igen bliver farbar."

Med vore Kapper, Kaaber og Sjaler paa Armen forlod vi nu Vognen, og da vi krydsede den anden Vej, saa vi den fremmede Herre komme med sine Ledsagerfker. Damerne vare tilhyllede fra Isse til Fodsaal, men den ene af dem gik med ungdommelige, elastiske Skridt og uden Vanskelighed, medens den anden ofte maatte understøttes af Herren.

Der havde rejst sig en Vind, der fyldte Luften med fine Isnaale, som den førte med sig af den løse Sne ved Skovens Rand, og jeg raadede Ruth til at bedække sin Mund for at indaande saa lidt som muligt af de flyvende Ispartikler.

„Hvis jeg i det hele taget skal køre i Slæde," sagde Mrs. Aleshine, „gør jeg det lige saa gerne med fremmede som med Bekendte, ja snarere hellere, naar man risikerer at brække Benene. Men dog maa jeg sige, at jeg gerne vilde gøre disse Damers Bekendtskab, før jeg klatrer op i Slæden, som" — i dette Øjeblik saa hun Madrassen — „som forhaabentlig ikke den Tingest der skal forestille?"

„Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks under sit tykke uldne Tørklæde, „hvis du har dine Lunger kære, raader jeg dig at spare paa Ordene. God Tone er god Tone, men dermed saa det vente, til vi ere komne ned ad Bjærget."

Trods denne Formaning saa jeg saavel Mrs. Lecks som

Mrs. Aleshine holde sig tæt op til de fremmede Damer, da vore to Selskaber, som under saa ejendommelige Omstændigheder vare blevne Naboer, havde forenet sig, hvorefter de rakte hverandre Haanden og halvkvalt under Sjalerne udtalte det gensidige Haab, at vi maatte naa velbeholdne ned.

Nu skød jeg Madrassen, der skulde tjene os som Slæde, saa tæt, som det var raadeligt, hen til Skraaningens Rand og anmodede Selskabet om at tage Plads. Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine satte sig uden Omstændigheder og tog, som de havde lovet, Ruth imellem sig. Min unge Hustru var meget ængstelig, men hendes Ledsagerskers Koldblodighed og min øjensynlige Tillid til vor Plans Gennemførlighed indgød hende Mod, og hun indtog rolig sin Plads. Den yngste af de to fremmede Damer traadte let op paa Hynderne og betragtede, før hun nedlod sig, en Tid lang den vide Snemark, over hvilken vi skulde glide ned. Dette Syn syntes ikke at have noget forskrækkende for hende, thi straks efter indtog hun sin Plads med en Mine, som om hun lovede sig stor Fornøjelse af dette Eventyr. Den gamle Dame derimod lagde ganske andre Følelser for Dagen. Da hendes Ledsager førte hende hen til Madrassen, for hun forskrækket sammen og vendte Blikket bort fra den skraa Flade. Den fremmede Herre forsikrede hende, at det var uomgængelig nødvendigt, at vi paa denne Maade forlod Bjærget, thi der gaves ingen anden Udvej, og idet han søgte at overbevise hende om, at vort Forehavende var fuldkomment ufarligt, drog han hende blidt op paa Madrassen og overtalte hende til at sætte sig.

Nu bemærkede jeg først, at den fremmede Herre skjult bag Kappen bar en Genstand med sig, som han omhyggeligt holdt under Armen.

„Det vilde være meget uforstandigt af os," sagde jeg øjeblikkelig, „om vi vilde forsøge at tage mere med, end vi kunne have i vore Lommer. Alt andet bør vi lade tilbage enten i Deres eller vor Vogn, navnlig da der ingen Grund er til at befrygte, at noget skal gaa tabt deraf. Men selv om vi risikerede at miste vor Bagage helt eller delvis, kunne vi dog ikke under de forhaandenværende Omstændigheder tage Hensyn dertil."

„Min kære Herre," svarede den fremmede meget alvorligt, „jeg mener at være lige saa klar som De over vor Situations Farlighed. Vore Kufferter og al lettere Bagage, som vi havde hos os i Vognen, har jeg ladet blive tilbage og skænker det for

Øjeblikket ikke en Tanke. Men fra den Genstand, som jeg bærer her under Armen, kan jeg ikke skille mig, og hvis jeg skal med paa Madrassen ned ad Bjærget, maa den med. Nægter De at tage mig med under denne Betingelse, ser jeg mig nødsaget til at blive tilbage og forsøge at finde et Bræt eller noget lignende, hvorpaa jeg alene kan følge efter."

Han talte høfligt, men med en Bestemthed, som viste mig, at ethvert Forsøg paa at tale ham fra Sagen vilde være unyttigt. Vi havde desuden ingen Tid til lange Forhandlinger, og hvis denne Herre med kun een Arm fri vilde foretage denne farlige Rutschetur, angik Sagen jo i Grunden ikke mig. Jeg anmodede ham derfor om at tage Plads og ordnede Selskabet saaledes, at to og to sad med Ryggen mod hinanden med Fødderne trukne tilbage fra Madrassens Rand. Selv indtog jeg den Plads, der var forbeholdt mig som Styrmand. I Forvejen havde jeg knyttet nogle Sjaler og Tørklæder forsvarligt sammen, og dermed bandt jeg nu hele Selskabet under Armene, thi jeg var overbevist om, at en af de største Farer, der kunne ramme os under Nedfarten, var, at en eller flere Personer bleve slyngede ud fra Madrassen.

Da alt var i Orden, bad jeg Herren, som sammen med den ældre Dame sad ved min Side paa den bageste Del af Madrassen, om at hjælpe mig med at sætte os i Bevægelse, idet han med Hælene stemmede imod Sneen, medens jeg gjorde det samme med Skaftet af min Træskovl. De første Par Alen gik det noget vanskeligt, men efter nogle faa Minutters Forløb var Madrassen lykkeligt og vel bragt over Randen, og uden videre Anstrengelse begyndte vi nu at glide nedefter.

Bevægelsen, som i Begyndelsen var langsom, blev pludselig meget hurtig, og jeg hørte bag ved mig et Skrig eller Udraab; fra hvem, vidste jeg ikke, men jeg var sikker paa, at det ikke kom fra noget Medlem af mit Selskab. Jeg havde haabet at kunne benytte min Skovl som en Slags Aare til Styring af vor ubehjælpsomme Flaade eller Madrassslæde, men indsaa meget snart Umuligheden deraf, og nu skød vi ned over den glatte, tilfrosne Flade, uden at Retningen af vor Fart bestemtes ved noget andet end Bjærgskraaningens tilfældige Ujævnheder. Vor Hastighed

syntes at stige med hvert Minut, og snart begyndte vort Fartøj ogsaa at dreje, saa at jeg snart sad forlængs, snart baglængs. En Gang, da vi suste hen over et særlig glat Stykke, hvirvledes vi saadan om, at vore Fødder fra det fælles Midtpunkt syntes at pege ud til alle Sider, og vore Hæle trak Skruelinier i det frosne Snedække. Men Skrig og Udraab var ikke mere at høre. Hver især klamrede sig krampagtig fast til Lassoen, der holdt vore Siddepuder sammen, og Bevægelsens Hurtighed gjorde et regelmæssigt Aandedræt umuligt.

Nedefter suste vi over den glatte hvide Flade som en Fugl gennem Luften. Det forekom mig, som om vi fløj hen over Mile og atter Mile af Sne. Undertiden var mit Ansigt rettet nedefter, hvor en uoverskuelig Flade af Sne syntes at brede sig foran mig, undertiden saa jeg opad, hvor tilsyneladende en lige saa ubegrænset Strækning, som den, vi allerede havde tilbagelagt, udbredte sig.

Nogen Tid efter, da jeg atter befandt mig forrest, bemærkede jeg i nogen Afstand fra mig en lang Rygning eller Terrasse, som drog sig et betydeligt Stykke til begge Sider af Bjærgskraaningen og hindrede os i at se, hvad der laa nedenfor. Da vi nærmede os denne, tog vor Hastighed lidt efter lidt af, og nu begyndte jeg at ængstes for, at den ikke skulde være tilstrækkelig til at bære os over Højningen og muliggøre vor Fart videre nedefter. Jeg raabte derfor til dem, der sad bagude, at de med al deres Kraft skulde stampe fra i Sneen, og med min Træskovl forsøgte jeg at understøtte vor fremadskridende Bevægelse. Langsommere og langsommere blev vor Fart, medens vi nærmede os den højeste Del af Rygningen, og mere og mere ængstelig blev jeg for, at det skulde blive os vanskeligt eller endog umuligt at bringe os selv og vor Madras over dette lille Højdedrag, naar vi først standsede eller endog begyndte at glide tilbage. Men den anden Herre og jeg arbejdede tappert, og Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine stemmede deres Hæle med saadan Kraft i Sneen, at vi næsten lige saa meget bevægede os til Siden som fremad. I et Øjeblik var den ængstelige Spænding ovre, og vi holdt stille paa det øverste Punkt af den lange Terrasse. Foran os strakte Bjærgsiden sig lige ned til Sletten, der nu ikke længer syntes langt borte.

Jeg vilde gerne have standset nogle Minutter paa dette Sted for at trække Veiret og overlægge vor videre Nedfart, men bag

ved mig vedbleve de andre at støde fra — Madrassen gled over Terrassens Rand, og vi rutschede atter af Sted mod Dalen. Vor Bevægelse var nu ikke saa rask mere, men langt ubehageligere end før. Snelaget var tyndere og lidet eller slet ikke frosset, og snart naaede vi et Bælte ubedækket Markjord, over hvilket vi ganske vist ogsaa rutschede hen, men ikke uden mange Stød mod Sten og andre Ophøjninger i Jordsmonnet. Derpaa kom igen en Sneflade, over hvilken vor nedskridende Bevægelse forøgedes, hvorefter man kun saa enkelte Steder, der vare bedækkede med Sne, og vor Fart gik nu over en lang, med kort, delvis tørt Græs bevokset Skraaflade, som var meget glat, og over hvilken vi med stor Hastighed fløj hen.

Jeg vilde nu gerne have bragt vor uhaandterlige Slæde til Standsning og forsøgt at tilbagelægge Resten af Nedstigningen til Fods, men hvor meget jeg end stemmede mine Hæle og min Skovl imod Jordbunden, hjalp det altsammen ikke. Vi suste videre, og Ujævnhederne bevirkede, at vor Bevægelse blev meget uregelmæssig og som Følge deraf meget ubehagelig, ofte endog foruroligende. Vi drejede os snart til denne, snart til hin Side, modtog svære Stød og fløj undertiden formelig op i Luften; Lassoen, som havde lidt meget ved den stærke Gnidning, bristede paa forskellige Steder, saa at det Øjeblik ikke kunde være fjernt, da Madrassen maatte opløse sig i sine elementære Bestanddele — Vognpuderne — dersom man da overhovedet endnu kunde kalde dem Puder. Af Frygt for, at Faren vilde være større, naar vi alle vare bundne sammen, oprev jeg den Knude, der forbandt Enderne af de sammenknyttede Tørklæder og Sjaler paa mit Bryst, og i næste Øjeblik syntes en almindelig Opløsning af vor Solidaritet at paafølge. Heldigvis vare vi nu naaede ganske nær ned til Bjærgskraaningens Fod, thi medens nogle af os krampagtigt klamrede sig til Puderne, trillede andre som Bolde over hinanden, medens jeg blev slynget i Vejret og heldigt kom ned paa Fødderne, saa at jeg i ufrivilligt Løb maatte fortsætte Farten. Det var netop lykkedes mig at standse, da det øvrige Selskab i de pudsigste Stillinger kom trillende hen til mig.

Og fra en uformelig Bylt af Kaaber og Sjaler løftede sig et Skrig:

„Hej! Albert Dusante! Hvor er du? Lucille! Luci!"

Et Par Alen fra mig stod den gode Mrs. Aleshine paa eet Ben, medens hun forsøgte at frigøre det andet fra en uformelig Masse af Sjaler og Tørklæder, der havde viklet sig om det. Hendes Hat var sønderreven og hang hende ned over Øjnene; i venstre Haand svang hun et Stykke gult Flonel, som hun i Fartens Vildskab havde revet af Kroppen paa Mrs. Lecks, og i den anden en Haandfuld tørt Græs, som hun havde klamret sig til og rykket op med Rode. Paa hendes noget runde Ryg var Kjolen sprængt nedefter, og hendes Ansigt var tilsmudset af Jorden fra de oprevne Græsrødder. Men midt mellem Ruinerne funklede hendes Øjne af Spænding. Hoppende fremad paa een Fod, medens Tørklæder og en Del af en Vognhynde hindrede hende i Brugen af den anden, raabte hun:

„Det er Dusantes! Dusantes!"

Da hun straks efter snublede, arbejdede hun sig paa Knæene hen til de to fremmede Damer, der vare sunkne i hinandens Arme, og spurgte med meget høj Stemme:

„O, sig mig nu, hvem er Emily, og hvem-Lucille?"

Jeg var ilet hen til Ruth, som havde holdt sig fastklamret til en Pude, hvorpaa hun nu sad, medens Mrs. Lecks tæt ved hende gjorde fortvivlede Anstrengelser for at komme paa Benene. Den ene Fod havde hun boret igennem sin egen Hat, og hendes Paaklædning viste Spor af den vanvittige Kraft, hvormed Mrs. Aleshine havde holdt sig fast ved den; men hendes Udtryk var værdigt, hendes Holdning afmaalt.

„Barb'ry Aleshine!" udbrød hun, „naar disse Dusantes er dumpede ned for dine Fødder som komne fra Himlen, maa du i det mindste unde dem et Minuts Ro eller to, at de kunne faa Tid til at føle sig paa Ribbenene og se, om de ikke have brækket en Arm eller et Ben?"

Nu vendte den yngre Dame sig til Mrs. Aleshine og sagde: „Jeg er Lucille."

Øjeblikkelig slyngede den gode Dame sine Arme om hendes Hals. „Jeg har ogsaa altid bedst kunnet lide Dem," hviskede hun den meget forbavsede unge Dame i Ørene.

Efter at jeg havde forsikret mig om, at Ruth var uskadt, ilede jeg de andre til Hjælp. Herren havde netop rejst sig fra

den Pude, paa hvilken han liggende fladt ud paa Ryggen var gledet hen over Græsset. Under Armen holdt han endnu bestandig den Genstand, som han havde nægtet at skille sig ved. Jeg hjalp ham at rejse den ældre Dame op. Hun var slemt forslaaet og havde lidt meget af Angst, men selv om der var adskillige Skrammer at se, havde hun dog aabenbart ikke lidt nogen alvorlig Skade.

Jeg begav mig derpaa hen til en nærliggende Kilde, hvor jeg fyldte mit Læderlommebæger med Vand, og da jeg vendte tilbage, saa jeg Herren staa Skoleret foran Mrs. Lecks, Mrs. Aleshine og Ruth, medens hans egne Damer betragtede Gruppen med Spænding.

„Ja," sagde han, „mit Navn er ganske vist Dusante, men hvorfor sporger De derom? Hvorfor sætter det Dem i en saa ojensynlig Sindsbevægelse?"

„Hvorfor?" udbrød Mrs. Lecks. „Det skal jeg sige Dem, Mr. Dusante. Mit Navn er Mrs. Lecks, og det er Mrs. Aleshine, og dersom De er den Mr. Dusante, der har et Hus paa en ensom Ø i det Stille Ocean, saa maa De nu vide, at den Dame der er Mrs. Craig, som har holdt Bryllup i Deres Hus, og at den Herre, som kommer med Vand, er Mr. Craig, der har skrevet et Brev til Dem, som De forhaabentlig har fundet; og hvis det ikke er Grund nok for os til at ville vide, om De er Mr. Dusante, saa gad jeg vide, hvad for andre og bedre Grunde der kan opdrives!"

„Det er dem! Naturligvis er det dem!" udbrød nu Mrs. Aleshine. „Da vi rutschede ned ad Bjærget, havde jeg hele Tiden paa Fornemmelsen, at de stod os nær og vare os kære; hvorfor, vidste jeg blot ikke. Og nu har hun sagt mig, at hun var Lucille, saa at den anden altsaa maa være Emily; men hvordan de ere i Familie med hinanden —"

„Det skulde da ikke være muligt," afbrød Herren hende, alt imens han betragtede den ene efter den anden af os med største Opmærksomhed, „at det er de gode Folk, som have beboet mit Hus paa Øen?"

„Netop — netop os er det," udbrød Mrs. Aleshine. „Men hvorledes er De i Familie med Emily, og Lucille med hende igen?"

Herren traadte et Skridt tilbage og lagde den Genstand, som han holdt under Armen, paa Jorden. Derpaa kom han med udstrakte Hænder hen til mig.

„Og denne Herre, hvem jeg skylder saa megen Tak, er Mr. Craig?" spurgte han, og jeg saa til min Forundring, at han fik Taarer i Øjnene.

„Skylder De mig Tak?" spurgte jeg i Stedet for Svar, „De, hvem vi skylde vort Liv og Frelse fra den visse Død midt paa Oceanet."

„Aa, tal dog ikke derom," svarede han med et bedrøvet Udtryk. „De skylder mig aldeles intet. Give Gud, det var anderledes. Men nu ville vi ikke tale derom. Det er altsaa Mrs. Craig," vedblev han og trykkede Ruth i Haanden — „den smukke unge Dame, hvis Bryllup blev fejret i mit Hus. Og Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine!" Og han gav dem hver især et hjerteligt Haandtryk. „Hvor har jeg ikke ønsket at lære dem alle at kende! Siden jeg efter min Hjemkomst til Øen gjorde den Opdagelse, at De havde været der — jeg vilde ønske, jeg kunde sige, som mine Gæster — har jeg hver Dag tænkt paa Dem. Men hvor er den højærværdige Herre? Og de tre Matroser? Forhaabentlig er ikke noget ondt tilstødt dem?"

„Desværre! — om tre af dem kan jeg i det mindste sige desværre — have de forladt os," svarede Mrs. Aleshine, „men de ere i god Behold. Og nu, Mr. Dusante, hvis De nu vilde sige os, hvorledes De er beslægtet med Emily, og hvorledes Lucille —"

„Barb'ry Aleshine!" udbrød Mrs. Lecks og stillede sig over for Veninden, „vil du da ikke unde Herr Dusante et eneste Minut til at trække Vejret i? Ser du ikke, at han er helt fra det og selv ikke ved, om han har Hovedet øverst eller nederst. Om begge de to Damer efter den haarde Rutschetur faldt døde om for dine Øjne, medens du vedbliver at spørge, hvorledes de ere i Familieskab sammen, skete dig kun din Ret. Det var bedre, vi saa til, om de ikke fejle noget, og om vi ikke kunne gøre noget for dem."

Efter disse Ord traadte den yngste af Mr. Dusantes Damer rask frem. „O, Mrs. Craig, Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine!"

udbrød hun, „jeg forgaar af Længsel efter at gøre Deres Bekendtskab.“

„Hvilket lige akkurat — det vil sige lige omvendt — ogsaa er Tilfældet med os.“

„Og her af alle Steder i Verden,“ vedblev den unge Dame, „just her skulde vi træffes!“

Ingen kunde være ivrigere end jeg efter at erfare alt, hvad angik Dusantes, og faa nøjere Besked om vort mærkelige Sammentræf; men jeg bemærkede, at Ruth saa meget bleg og angreben ud, og at den ældste af de to fremmede Damer igen havde sat sig paa Jorden, som om hun af Udmattelse ikke mere kunde staa oprejst. Derfor hilste jeg med dobbelt Glæde den Afbrydelse af alle videre Forklaringer, som bevirkedes af to Ryttere, der i Galop nærmede sig til os.

De hørte hjemme i det Hus, hvis Røg jeg havde bemærket oppe fra Vejen, og den ene af dem havde lige fra først af været Vidne til vor raske Fart. I Begyndelsen havde han holdt den sorte, over Snefladen glidende Genstand for løsrevne Fjældblokke eller Buske, men hans skarpe Øjne havde snart bragt ham til Erkendelse af, at det var menneskelige Væsner, og tilkaldende en Kammerat var han, saa snart Hestene kunde blive indfangede og sadlede, reden til Bjærgets Fod.

De to Folk vare øjensynligt overraskede, da de hørte Enkelthederne af vort Eventyr, men da det tydeligt saas, at i alt Fald nogle af vort Selskab trængte til øjeblikkelig Hjælp og Pleje, afgjordes alle Spørgsmaal og Svar i yderste Korthed. Mændene sprang af deres Heste, og den ældre Dame blev sat op paa en af dem, som derpaa den ene af Folkene førte, medens den anden understøttede hende i den uvante Stilling. Ruth besteg den anden Hest, og jeg gik ved Siden af for at hjælpe hende at bevare Ligevægten; hun holdt sig imidlertid bravt fast ved Sadelknappen, og alt gik for saa vidt vel. Mr. Dusante bød sin yngste Ledsagerske den ene Arm og bar sin Pakke under den anden, medens Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine, der imidlertid havde befriet sig for de generende Sjaler og Tørklæder, fulgte efter. Mændene havde tilbudt at ville komme tilbage med Hestene for at afhente dem, men de to Damer erklærede, at de meget godt kunde gaa og aldeles ingen Lyst havde til at vente.

Solen stod allerede højt, og Luften hernede var helt anderledes end oppe paa Bjærget, meget mild, næsten varm. Folkene mente ogsaa, at Sneen snart vilde tø deroppe, da man paa denne Aarstid ikke kunde vente, at den vilde blive liggende ret længe paa disse lave Bjærgkæder.

Omtrent en engelsk Mil førte Vejen os over næsten vandret Sletteland. Undertiden var Jordsmonnet dog temmelig knoldet, saa at vi alle vare særdeles glade, da vi naaede det lave Hus, som var Maalet for vor Vandring. Det tilhørte de to Mænd, som her ejede en lille „Ranch"* Den ene af dem var gift, og hans Kone erklærede sig øjeblikkelig beredt til at sørge for os. Huset var lille, dets Værelser ringe i Antal, Spisekammeret kun udstyret med meget ligefremme Levnedsmidler, men alt, hvad de brave Folk ejede, blev af et godt Hjerte stillet til vor Raadighed. Konens Seng udleveredes til den ældste af Mr. Dusantes Damer, som øjeblikkelig tog den i Besiddelse, og efter et i Hast indtaget Maaltid af stegt Svinekød, Maisbrød og Kaffe, begave vi andre os til Ro, hvor vi bedst fandt Plads. Før jeg imidlertid lagde mig, sørgede jeg paa Ruths indtrængende Anmodning for, at den ene af Mændene til Hest begav sig til Banestationen for at erkyndige sig om Mr. Enderton og meddele ham, at vi vare i Sikkerhed. Ad en Vej, som i nogen Afstand løb parallelt med Bjærgkæden, kunde man, som Manden sagde, naa Stationen uden noget Sted at støde paa Sne.

Ingen af os havde i Løbet af de to sidste Nætter fundet virkelig Hvile; og vi sov derfor fast lige til Mørkningen, da man vækkede os til Aftensmaaltidet. Vi alle, med Undtagelse af den ældste blandt Damerne, der foretrak at blive i sin Seng, forsamlede os derpaa om Bordet. Efter dette blev en mægtig Pindeild antændt paa Fyrstedet, hvilket i Forening med to Lys og en Lampe gjorde det lave Værelse meget lyst og venligt. Vi satte os paa Stole, Skamler og Dragkister — eller hvad først faldt for — omkring Ilden, thi Natten var kold. Ikke saa snart havde vi taget Plads, før Mrs. Aleshine begyndte:

„Nu, Mr. Dusante, overgaar det dødelig Mandskraft og

---

* Ved Ordet Ranch forstaas i de vestlige Forenede Stater en stor, hovedsagelig med Græs bevokset Jordejendom, der benyttes til Opdræt af Hornkvæg og Heste.

ogsaa Kvindekraft — det omvendte vilde maaske være rigtigere — at vente længer paa Forklaringen om, hvorledes Lucille og Emily ere i Familie indbyrdes og De med dem, og hvad De iøvrigt kan fortælle os om Huset paa Øen. Om jeg i Løbet af Dagen var sprukket af indeklemt Nysgerrighed, skulde det ikke have undret mig. Og hvis det ikke havde været, at vi allesammen vare saa søvnige, havde jeg saamænd heller ikke holdt det ud lige til nu."

„Jeg mener nøjagtigt det samme," sagde Mrs. Lecks, „og selv om jeg saa godt som nogen ved, at alt maa vare sin Tid, og at det ikke nytter at bombardere trætte Mennesker med Spørgsmaal, saa tror jeg dog, Mr. Dusante, at jeg havde bedt Dem forklare Dem angaaende dette Punkt, hvis jeg før havde kunnet indhente Dem paa Vejen hertil. Men De har lange Ben og Mrs. Aleshine korte, og lade hende alene kunde dog ikke gaa an."

„Det havde hun heller ikke faaet Lov til," bemærkede Mrs. Aleshine, „om jeg saa skulde have taget to Skridt, medens hun tog eet."

Ruth og jeg sluttede os til Anmodningen om, at Mr. Dusante skulde fortælle sin Historie, og den gode Mand paa Ranch'en samt hans Kone mente, at naar det drejede sig om at fortælle Historier, burde de ogsaa være til Stede.

De vare beskæftigede med at rydde op efter Aftensbordet, men afbrød nu dette Arbejde, slæbte en gammel Kuffert ind fra det andet Værelse og satte sig bag ved Mrs. Lecks.

Den yngre Dame, som frigjort for de Slør og Tørklæder, der havde omhyllet hendes Hoved, viste sig at være en meget nydelig ung Pige med mørke Øjne, erklærede nu, at det havde været hendes Hensigt ved første Lejlighed at bede os fortælle vore Oplevelser, men da vi havde bedt først, maatte vi vel ogsaa først stilles tilfreds.

„Jeg skal ikke, mine kære Venner," begyndte Mr. Dusante, „længer end højst nødvendigt opsætte at tilfredsstille Deres særdeles naturlige Videbegær, men maa dog forudskikke, at selv om Deres Brev, Mr. Craig, har afgivet en temmelig klar Skildring af Deres Besøg paa min Ø, er der dog adskilligt, som i Følge selve Sagens Natur ikke har kunnet rummes inden for et Brevs snævre Rammer, hvorfor ogsaa jeg er meget nysgerrig efter at

høre Forklaringer af Deres Mund. Imidlertid vil jeg have Taalmodighed, indtil jeg har endt min Fortælling.

Mit Navn er Albert Dusante. Det kan maaske interessere Dem at vide, at min Fader var Franskmand og min Moder Amerikanerinde fra New-England Staterne. Jeg er ganske vist født i Frankrig, men har kun levet kort Tid der og tilbragt Størstedelen af mit Liv som Købmand i Honolulu. I Løbet af de sidste Aar har min Stilling været en saadan, at jeg med frelst Samvittighed kunde frigøre mig for Forretningernes Anstrengelser og føre et Liv som en Mand uden bestemt Beskæftigelse. Jeg har aldrig været gift, og denne unge Dame er min Søster."

„Men hvordan forholder det sig," begyndte Mrs. Aleshine, „med —"

I samme Øjeblik lagde imidlertid Mrs. Lecks's Haand sig tungt paa hendes Arm, og Mr. Dusante vedblev:

„Vore Forældre døde, da Lucille endnu var ganske lille, og vi have ingen andre Slægtninge."

Ved disse Ord antog Mrs. Lecks's og Mrs. Aleshines Ansigter et Udtryk, som om de havde faaet et Brev med ubekendt Haandskrift og nu brød deres Hoveder med, fra hvem det kunde være kommet.

„Den ældre Dame, som i Værelset ved Siden af nyder en længe tiltrængt Hvile," fortalte Mr. Dusante videre, „er en kær Veninde, som jeg har adopteret som Moder."

„Naa, det maa jeg sige!" udbrød her Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine saa samtidigt og med et saa ensartet Tonefald, som om de svarede Amen til en Messe, medens Miss Lucille lænede sig op mod den Væg, hvorved hun sad, og lo lystigt. Imidlertid fortsatte Mr. Dusante sin Fortælling med samme alvorlige Ansigt, hvormed han havde begyndt den.

„Denne Dame var en nær Veninde af min Moder, skønt hun var en Del yngre af Aar. Jeg adopterede hende som Moder for min lille forældreløse Søster og bragte hende derved i samme moderlige Forhold til mig, hvilket jeg gjorde med dyb Tilfredshed og i det Haab, at jeg skulde kunne gengælde hende den ømme Omhu og Kærlighed, hun som Moder ofrede Lucille."

„Den ældre Dame er altsaa Emily?" spurgte Mrs. Aleshine stadig utaalmodig.

„Hun har antaget vort Navn," svarede den adspurgte, „og hedder Emily Dusante."

„Og er Deres adopterede Moder?" spurgte Mrs. Aleshine igen.

„Adopterede Moder!" gentog Mrs. Lecks med Eftertryk.

„Ja," svarede Mr. Dusante.

„Og det er den eneste Maade, hvorpaa hun er beslægtet med Dem?" spurgte Mrs. Lecks.

„Og De med hende?" føjede Mrs. Aleshine til.

„Ganske som De siger," svarede Mr. Dusante.

Mrs. Lecks lænede sig tilbage i sin Stol, foldede Hænderne i Skødet og udbrød sagte: „Den Ting gaar nu alligevel over almindelige Menneskers Horisont!" og hun gav sit Ansigt et strengt Udtryk, som om hun for Øjeblikket ikke mere vilde berøre den Sag.

„En Ting er sikker," bemærkede Mrs. Aleshine i en Tone, der viste, at det ikke var hende om at gøre, hvem der hørte hende, „og det er, at jeg altid bedst har kunnet lide Lucille."

Ved disse Ord udvekslede Ruth og jeg et Smil med Miss Lucille, og Mr. Dusante vedblev:

„Jeg skal ikke længe trætte Dem med Forklaringer om vore personlige Forhold og derfor kun omtale, at jeg har købt den Ø, hvorpaa De fandt Tilflugt, og hvor jeg Hjertens gerne vilde have været til Stede i Egenskab af Vært, som et Retrætested, hvor jeg kunde være i Ly for Forretningslivets Fortrædeligheder og Selskabslivets Krav. Jeg har der bygget et godt Hus —"

„Det var det," indskød Mrs. Aleshine, „med Vandledning og Afløb, hvad jeg endnu aldrig har set i et Hus saa langt fra Byen."

„Jeg indrettede det passende og bekvemt," vedblev Mr. Dusante. „Vi havde Bøger og Noder, og flere Aar have vi paa behageligste Maade tilbragt vore Ferier der. I den sidste Tid fandt min Søster dog Opholdet for ensomt, hvorfor vi have rejst meget omkring og som oftest kun gjort korte Besøg paa Øen.

Da jeg ikke vilde anmode nogen om at blive alene tilbage der under vor Fraværelse, anbragte jeg de solide Tværstænger af Jærn over den eneste Aabning i Revet, i den Hensigt derved at forhindre Plyndringsbesøg af Fiskerbaade og andre smaa Fartøjer,

som maatte komme forbi. Eftersom Øen ikke ligger inden for den almindelige Skibsfarts Omraade, faldt det mig ikke ind, at disse Bomme kunde være en Hindring for ulykkelige skibbrudne, som vilde søge Tilflugt der."

„Hvilket de heller ikke vare," bemærkede Mrs. Aleshine, „thi vi dukkede under dem."

„Over dette Punkt har jeg aldrig ret kunnet blive klar," vedblev Mr. Dusante, „og jeg haaber, at De snart paa Deres Side vil forklare mig, hvorledes De ere komne over paa den anden Side Stængerne uden at fjerne dem; jeg har nemlig følt det som en tung Samvittighedsbyrde, siden jeg opdagede, at skibbrudne, som vilde søge Tilflugt paa min Ø mod Havets Farer, fandt disse ugæstfri Stænger spærrende —"

„Hvilken Byrde De roligt kan vælte af Dem og glemme," sagde Mrs. Lecks, hvis rodfæstede Anskuelser om Besiddelsesrettens Ukrænkelighed tvang hende til at tale, „thi hvis et Menneske ikke engang skal have Ret til at lukke af for sit Hus, gad jeg vide, hvad Rettigheder han overhovedet har. Jeg og Mrs. Aleshine og enhver anden kunde lige saa godt, naar vi gik paa Rejser eller paa Besøg, lade vor Gadedør staa uaflaaset og Gaarddøren paa vid Gab, af Frygt for, at en eller anden Vagabond eller en, der intet Hus har, skulde komme forbi og ikke kunne træde ind og gøre sig det bekvemt. Da De, Mr. Dusante, forlod Deres Hus og efterlod Deres Gods paa Øen, var det Deres Pligt at sørge saa godt for det som muligt, ligesom det var de Folks Pligt, der sejlede forbi paa Skibe, at styre forsvarligt og holde deres rette Kurs. Og hvis Skibsfolkene forsømte dette og desaarsag kom i Forlegenhed, maatte det blive deres Sag at søge til en Ø, hvor der var Folk, som kunde tage sig af dem, ligesom en Stodder og husvild maa søge til Fattiggaarden og ikke til andre Folks Huse. Og det vilde vi ogsaa have gjort — det vil sige, jeg mener ikke Fattiggaarden — hvis vi ikke havde været saa overkloge at klatre ned i den lække Baad, med hvilket jeg selvfølgelig ikke vil sige noget ufordelagtigt om Mr. Craig, men kun sigter til mig selv og Mrs. Aleshine."

„Mrs. Lecks har Ret," sagde den sidstnævnte; „ingen har Ret til at beklage sig over, at en Medkristen lukker sit Hus af efter sig. Men det forekommer mig, Mr. Dusante, at det i en

saa ensom Egn som den, hvor Deres Ø ligger, vilde være ganske hensigtsmæssigt, om De anbragte noget spiseligt og drikkeligt — maaske i en Flaske eller en Blikspand — uden for Deres Jærnstænger til Afbenyttelse for Folk, som have lidt Skibbrud og sejle forbi uden at kunne komme ind, fordi de ere til Baads og ikke svømmende paa Redningsbælter; hvis de saa indse, at de maa rejse videre, saa have de dog noget at styrke sig paa, indtil de komme til næste Hus."

„Hør nu, Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „dersom du en Gang igen gør en Rejse til Japan eller et lignende Sted hen, saa kan du jo gøre Begyndelsen med at stikke Kødbuddinger og Stykker med belagt paa Spidserne af dit Jærnstakitværk, for at Stodderne, som komme forbi, ikke skulle sulte; først naar du har gjort det, har du Ret at tale, som du gør. Da du imidlertid ikke foreløbig har Lejlighed til at forsøge Tingen, ville vi først høre Resten af, hvad Mr. Dusante har at fortælle."

„Vort første Besøg i Aar paa Øen," vedblev Fortælleren, „var kun kortvarigt, da vi alle ønskede at foretage en længere Søreise med min Dampyacht. Vi besøgte nogle interessante Punkter, og da vi just i Dag for seks Uger siden vendte tilbage —"

„Nøjagtigt en Uge mindre end en Dag, efter at vi havde forladt Stedet!" indskød Mrs. Lecks.

„Havde jeg vidst," udbrød Mrs. Aleshine og sprang op fra sin Stol, „at De saa snart vilde komme tilbage, havde jeg udelukkende fodret Matroserne af med Fisk og selv nøjedes med Grøntsager, og jeg vil være en Hedning, om ikke Melet havde strakt til endnu i seks Dage, selv om jeg havde maattet ælte mig Kødet af Fingrene for at faa Brødet stort!" Hvorefter hun med en vis Højtidsfuldhed satte sig igen.

„Da vi vendte tilbage," vedblev Mr. Dusante, „glædede det mig at finde Stængerne uskadte, og efter at de vare aabnede og vi og Tjenerskabet komne i Land ved Hjælp af Yachtjollen, bleve vi behageligt overraskede ved at finde, at der overalt herskede Orden. Paa vor Vej fra Landgangsbroen til Huset syntes ikke engang nedfaldne Grene eller Ukrudt at antyde, at vi havde været over to Maaneder borte. Ved Indtrædelsen i Huset gik min Moder og Søster øjeblikkelig op i deres Stuer, og da de havde

aabnet Vinduerne, hørte jeg dem udveksle Bemærkninger over den Friskhed og Pynteligheд, der herskede deroppe. Jeg selv begav mig til Biblioteksværelset, og da jeg havde taget Skodderne fra, følte jeg mig straks tiltalt af den ejendommelige Duft af Orden og Renlighed, som syntes at fylde Rummet. Bøgerne stod i mærkværdig regelmæssig Orden paa Hylderne, og Stole og andre Møbler vare opstillede med en Symmetri, hvortil jeg ikke er vant. Et Øjeblik efter, Mr. Craig, fik jeg Øje paa Deres til mig adresserede Brev, som laa paa Bordet. Højst forbavset aabnede jeg det og læste.

Da jeg havde læst til Ende, var min Forbavselse i Sandhed stor, men følgende en øjeblikkelig Indskydelse traadte jeg ind i Spisestuen, som en Tjener imidlertid havde aabnet, og tog Ingefærkrukken ned fra Kamingesimsen. De kan umuligt forestille Dem min Sindstilstand, da jeg fandt Pengene under den lille brune Papirpakke. Jeg har ikke talt dem, overhovedet ikke rørt ved dem, men bedækkede dem straks igen med Papiret, som indesluttede, tror jeg, Fiskekroge, hvorpaa jeg med Krukken i Haanden atter vendte tilbage til Biblioteket, hvor jeg satte mig og spekulerede over det mærkværdige, som var hændet. Medens jeg endnu sad der, kom min Moder og Søster hurtigt ind til mig. Meget ivrigt paastod Lucille, at der under vor Fraværelse maatte have været Nisser eller Feer i Huset og holdt det i Orden. Alt var aldeles afgjort proprere og pynteligere end ved vor Afrejse. Hun havde taget en let Sommerkjole ud af Skabet og fundet, at den aldeles saa ud, som om den lige var kommen fra en første Rangs Badeanstalt med omhyggeligere stivede og strøgne Garneringer, end den nogen Sinde havde haft, siden den var syet. 'Albert,' sagde Moder ganske bleg af Sindsbevægelse, 'der har været Mennesker her i Huset!' Derpaa fortalte hun mig, at Vinduerne, som vi ved vor noget hovedkuldsAfrejse havde ladet upolerede tilbage, vare saa rene og spejlblanke, som om Pigen lige havde haft dem under Behandling; Gulve og Møbler havde hun fundet renere og mere støvfri end nogen Sinde før, og hele Huset saa ud, som om vi først havde forladt det i Gaar. Sandelig,' sagde hun 'det er aldeles overnaturlig rent!'"

Under denne Del af Mr. Dusantes Fortælling sad Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine meget stille, med et Udtryk af rolig Be-

skedenhed i Ansigterne, men man kunde af det stolte Blik i deres Øjne se, at de vel vare sig deres Overlegenhed over sædvanlige Kvinder bevidst, selv om de ogsaa vare fast besluttede paa ikke at give denne deres Følelse noget ydre Udtryk.

„I dette Øjeblik," vedblev Mr. Dusante, „kom Kokkepigen styrtende ind i Værelset og berettede, at Melet var forsvundet, og at der overhovedet saa godt som intet var tilbage af Levnedsmidler i Forraadskamrene. Min Moder og min Søster, der vidste, at der ved vor Afrejse var efterladt endog ret betydelige Forraad, stirrede ved denne Efterretning maalløse paa hinanden. Men før de fandt Ord for deres Forbavselse, talte jeg til dem. 'Kære Moder og Lucille,' sagde jeg, 'der har ganske rigtigt været Folk her i Huset. Dette Brev underretter mig om, at otte Personer i Løbet af nogle Uger have boet her under dette Tag, at et Bryllup er blevet fejret, og at det unge Par gennem vor Dør er traadt ud i Livet. Disse otte Mennesker have fortæret vore Levnedsmidler, de have benyttet vore Sager, og disse Værelser have en Tid lang været deres Hjem. Men det har været gode, ærlige, trohjertede Mennesker, thi de have efterladt Huset i bedre Stand, end de forefandt det, og mere end Pengeværdien af det, de have forbrugt, befinder sig her i denne Ingefærkrukke.' Og derpaa læste jeg Deres Brev op for dem, Mr. Craig.

Jeg er ikke i Stand til at skildre Dem den Forundring og dybe Interesse, hvormed denne Skrivelse opfyldte os. Alle Forraad, som vi behøvede, bleve skaffede til Veje fra Yachten, som laa for Anker uden for Revet, og vi begyndte at føre vort sædvanlige Liv paa Øen, men ingen af de Beskæftigelser eller Fornøjelser, som ellers udfyldte vor Tid, havde mere nogen ret Tiltrækningskraft for os. Vore Sind vare optagne af Tanken om de Mennesker, der paa saa ejendommelig Maade vare traadt i Forbindelse med os, uden at vi dog kendte dem, og vore Samtaler drejede sig hovedsagelig om, hvad for Folk det vel maatte være, om vi nogen Sinde vilde faa dem at se og andet lignende."

„Ja, sandelig!" udbrød Miss Lucille, „Dag og Nat har jeg tænkt paa Dem og udmalet mig Dem paa de forskelligste Maader, blot aldrig saadan, som De i Virkeligheden er. Mange Gange tænkte jeg mig, at den Baad, hvori de sejlede bort, var gaaet under, at De alle vare druknede, og at Deres Aander nu vilde

vende tilbage og bo i vort Hus, sove i vore Senge, polere vore Vinduer, vadske vort Tøj, stryge vort Linned og udføre alt muligt i Nattens Mørke."

„Almægtigste Himmel!" udbrød Mrs. Aleshine, „tal dog ikke saaledes! Tanken om at være en kold Aand og vadske og stryge ved Midnatstid er endnu værre end at rutsche ned ad et Snebjærg, selv om man rutscher paa den bare — Ryg."

„Barb'ry!" sagde Mrs. Lecks strengt.

„Naa ja, det er da ikke saa underligt, at man bliver sær ved den blotte Tanke derom," svarede Veninden uden at lade sig skræmme.

„To Ting, som staa i Forbindelse med denne Sag," vedblev Mr. Dusante, „have trykket mig stærkt. Den ene har jeg allerede omtalt — den skrækkelige Ugæstfrihed med de spærrende Bomme."

Jeg havde hidtil undset mig ved at afbryde Mr. Dusantes Fortælling oftere, end det allerede skete, men følte mig nu forpligtet til i min Hustrus og eget Navn at forsikre, at vi begge ganske vare af Mrs. Lecks og Mrs. Aleshines Anskuelse, og at det paa ingen Maade kunde dadles, at han paa bedste Vis havde søgt at beskytte sin Ejendom.

„Det er meget elskværdigt af Dem," svarede han, „men jeg føler dog Trang til at meddele, at de omtalte Bomme ikke mere findes foran Indsejlingen. Jeg har i Stedet efterladt nogle Folk paa Øen for at tage Vare paa min Ejendom og pleje ulykkelige skibbrudne, som maaske kunde komme dertil. Desuden trykker den anden Ting, hvortil jeg har hentydet, mig endnu stærkere. Og det er Pengene i Ingefærkrukken. Tanken om, at det Gæstevenskab, som jeg saa inderlig gerne vilde have budt jer skibbrudne, er blevet betalt med haarde rede Penge, er mig uudholdelig. Alle mine Følelser gøre Oprør derimod. Jeg var bedrøvet; jeg skammede mig. Endelig besluttede jeg mig til at aftvætte den Plet af Ugæstfrihed, som jeg havde paadraget mig, og, om nødvendigt gjordes, at gennemsøge den hele Verden med Ingefærkrukken i Haanden for at finde de Folk, der havde betalt Kostpenge til mig, og tilbagelevere dem Krukken med dens utalte, urørte Indhold. Af Deres Brev havde jeg erfaret Navnet paa den Ø, som var Deres første Maal; ifald jeg ikke mere traf Dem der, kunde jeg

dog faa at vide, til hvilken Havn de var afrejst. Der kunde jeg saa anstille videre Efterforskninger og følge efter Dem. Da jeg gjorde min Familie dette Forslag, modtog den det med Glæde, thi Damernes Interesse i Sagen var lige saa stor som min, og et Par Dage efter tiltraadte vi vor Opdagelsesrejse.

Lige til San Francisko fandt jeg uden Vanskelighed Deres Spor og ligeledes det Hotel, hvori de havde boet. Der fik jeg den videre Efterretning, at De var rejst østpaa, rimeligvis til Philadelphia. Jeg havde haabet at indhente Dem før Deres Afrejse fra Kalifornien; men da jeg nu antog, at De allerede havde naaet Deres Maal eller i det mindste var et godt Stykke paa Vej dertil, gav jeg efter for min Søsters Bønner og gjorde med begge Damerne nogle Udflugter i det for sine Naturskønheder saa berømte Land i den Hensigt senere at begive mig til Philadelphia og udfinde Dem, Mr. Craig, gennem Aviserne, hvis det ikke paa anden Maade lod sig gøre. Ved det vidunderligste og lykkeligste Tilfælde have vi imidlertid snart efter truffet paa Dem, hvorfor vi aldrig kunne være taknemmelige nok."

„Og vi ikke heller," svarede jeg alvorlig; „thi det Bekendtskab, vi saa varmt længtes efter at stifte med Dem, har ikke kunnet begynde tidsnok."

„Og nu," vedblev Mr. Dusante, „vil jeg opfylde den Pligt, der var min Rejses Maal, idet jeg forsikrer Dem om, at det er mig en stor Glæde, saa hurtigt at kunne udføre dette mit alvorlige Forsæt."

Derpaa tog han den Genstand, han saa omhyggeligt havde vogtet paa under vor hurtige og farlige Fart ned ad Bjærgskraaningen, op fra Gulvet ved Siden af sig, hvor han havde lagt den. Han stillede den paa sine Knæ, fjernede først det Stykke Lærred, hvori den var indhyllet, derpaa flere Ark Indpakningspapir, og nu kom vor gamle, trofaste, tykke Ven Ingefærkrukken, som havde staaet paa Kamingesimsen i Øhusets Spisestue, og hvori vi under vort Ophold havde lagt vore Kostpenge, til Syne.

„Det var mig ligefrem umuligt," sagde Mr. Dusante, „at beholde Penge, som uden mit Samtykke vare mig betalte for Hjælp til skibbrudne. Havde jeg været til Stede paa Øen, vilde denne Hjælp selvfølgelig og Hjertens gerne være bleven ydet Dem uden Betaling, og den Omstændighed, at jeg var fraværende, kan natur-

ligvis paa ingen Maade modificere mine Anskuelser i saa Henseende. Da jeg af Mr. Craigs Brev har set, at det var Mrs. Lecks, som besørgede Indkrævningen og Henlæggelsen af Pengene, overgiver jeg herved Dem, Madame, Krukken og dens Indhold."

„Hvilket jeg," svarede Mrs. Lecks, idet hun rettede sig stramt op og lagde Hænderne paa Ryggen, „ikke kan modtage. Havde det været en Dag og en Nat, eller selv to Nætter med en mellemliggende Søndag, skulde det ikke være kommet an derpaa; men naar jeg og Mrs. Aleshine — de andre maa i den Retning svare for sig selv — tilbringe Uger og atter Uger uden Tilladelse i en fremmed Mands Hus, saa betale vi Kostpenge, naturligvis med Afdrag af vort udførte Arbejde. God Nat."

Dermed rejste hun sig og gik med knejsende Hoved ind i Værelset ved Siden af.

„Det kan jo være meget pænt og godt, Mr. Dusante," sagde Mrs. Aleshine, „at De forsøger at udføre, hvad De anser for rigtigt, men vi have vore egne Anskuelser om, hvad der er vor Pligt, ligesom De har det om Deres; dermed maa begge Parters Samvittighed være beroliget. God Nat!"

Og hun fulgte sin Veninde.

Mr. Dusante saa overrasket og bekymret ud, hvorfor jeg nu henvendte Ordet til ham. „Min kære Herre," sagde jeg, „disse to gode Damer ere meget fintfølende i Henseende til, hvad de holde for Ret og Billighed, og jeg tror, det vil være bedst, om De i Stilhed lader den Sag falde. Hvad angaar min Hustru og jeg, maa vi afslaa at modtage de Penge, som Mrs. Lecks har henlagt i Krukken under Forudsætning af, at ingen andre end De eller Deres Familie skulde tage dem ud igen."

„Meget vel, Mr. Craig," svarede Mr. Dusante, „jeg skal da foreløbig lade Sagen hvile. Men det maa vel være mig tilladt at udtale, at jeg i Henseende til Ret og Billighed ikke mindre end Deres Veninder er meget fintfølende."

Tidligt den næste Morgen vendte den Mand, som jeg havde sendt til Banestationen, tilbage med Efterretning om, at vi snart vilde blive afhentede i en firspændig Vogn. Tillige medbragte han et Brev til Ruth fra Mr. Enderton. Han tilskrev sin Datter, at han havde gjort sig Bekymringer over det Ubehag, som

hun havde maattet føle ved at befinde sig i den forladte Postvogn; han havde dog trøstet sig med Haabet om, at den Sne, der havde forhindret ham i at vende tilbage med Hjælp, maatte være falden let paa det høje Sted, hvor vi vare blevne opholdte, og han stolede paa, at Mr. Craig havde draget Omsorg for at antænde et Baal et Sted i Vognens Nærhed, saa at hans Datter kunde varme sig derved, og at Levnedsmidlerne, hvoraf vi, som han vidste, besad et ret anseligt Forraad, vilde blive passende tilberedt og serveret til rette Tider. Denne Bekymring, skrev han, havde meget forøget hans egen Uro, som var bleven fremkaldt ved Kuskens heftige Skælden og ubegrundede Fordringer om Erstatning, ja samme Kusk var tilmed gaaet saa vidt som at overfalde ham med de voldsomste Injurier og vilde muligvis endog være skredet til Haandgribeligheder, hvis de omstaaende ikke havde lagt sig imellem og han selv forskanset sig paa sit Værelse. Han følte sig imidlertid nu beroliget ved bemeldte Kusks Bortgang og den modtagne Efterretning om, at hans Datter var i Sikkerhed, hvilket han iøvrigt havde anset for selvfølgeligt, da Uheldet jo var gaaet for sig paa en almindelig Landevej.

Medens vi ventede paa Vognens Ankomst, fortalte vi udførligt Familien Dusantes Medlemmer om Mrs. Lecks's, Mrs. Aleshines og mine Eventyr siden vor Afrejse fra Amerika, saa vel som om de Begivenheder, Ruth og hendes Fader havde oplevet efter deres Afrejse fra Kina, hvilke Fortællinger i høj Grad interesserede Dusantes og gav Anledning til mange Spørgsmaal.

Mrs. Dusante, der som Følge af den gode Natteſøvn var kommen sig af sine nervøse Smerter og nu erklærede, at hun paa en Smule Stivhed og Forslaaethed nær atter følte sig fuldkomment vel, viste sig at være en elskværdig Dame paa omtrent fem og halvtredsindstyve Aar. Hun var af et meget stille og roligt Væsen, men Sprog og Manerer bar Vidne om, at hun i sine tidligere Aar maatte have deltaget i det højeste Selskabsliv, og jeg opdagede snart, at hun særdeles interesserede sig for Karakterstudier. Denne Tilbøjelighed gav sig navnlig Udslag over for Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine, hvem hun øjensynlig ansaa for to meget usædvanlige Damer. Men følte hun en Slags Beundring for dem, blev denne Følelse imidlertid ikke gengældt med samme Mønt, thi Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine havde kun en temmelig ringe Mening om hende.

„Der gives Svigermødre og Stedmødre og rigtige Mødre og Bedstemødre, ja undertiden endogsaa levende Oldemødre," betroede Mrs. Lecks mig sagte, „men hvad Mr. Dusante angaar, som formodentlig mener det godt — derom tvivler jeg ikke — og som vistnok gerne vil gøre, hvad der er hans Pligt — jeg har ingen Grund til at tro andet — over for hans Medmennesker, saa maa jeg dog sige, at Ret til at lave en helt ny Slags Mødre, det har han ikke. Børn er en Mand i sin gode Ret til at adoptere, men adoptere bagud som her, det gaar ikke, thi det er stik mod Naturlovene og Evangeliet."

„Franskmændene," mente Mrs. Aleshine, som stod hos os, „have mange Moder, som vi ikke kende til, kan jeg tænke. Franske Hæle, franske Korsetter og franske arsenikgrønne Perlebønner har jeg aldrig kunnet fordrage, og lykkes det dem nu først at indføre Adoption af Mødre her til Lands, saa bliver det næste vel Guillotinen."

„Jeg forstaar ikke," svarede jeg, „hvorfor De betragter Familien som fransk. De ere dog lige saa meget Amerikanere som Franskmænd."

„Det er naturligvis ikke min og Mrs. Aleshines Sag," vedblev Mrs. Lecks, „at opkaste os til Dommere over andre Folk; men der hvor vi have hjemme, adopterer man ikke Mødre, og hvis de gør det i Frankrig eller paa Sandwichsøerne eller endnu længere øst paa, saa faa de gøre det, naar vi blot blive holdt udenfor."

„Det vilde paa den Maade have været det heldigste," sagde Mrs. Aleshine, „om han tillige havde adopteret en Fader for sin Søster; men saa havde han maattet passe paa at vælge en, som var bekendt med Mrs. Dusante, for at de ikke skulde være fremmede for hinanden og alligevel hans Forældre. Det kunde være blevet en nydelig Historie!"

„Hvis jeg var i dit Sted, Barb'ry Aleshine," svarede Mrs. Lecks, „vilde jeg adoptere en eller anden Klub til at tage paa Hovedet, saadan en Slags Adoptivhat, thi der kommer Vognen, og saa skulle vi vel af Sted."

Vi tog Afsked med de venlige Folk paa Ranch'en, der havde betragtet os som en Himmelens Gave, der dog en Gang havde bragt nogen Afveksling ind i deres ensformige Liv, hvorefter vi

indrettede os saa bekvemt som muligt i den store Vogn. Korslen til den cirka syv à otte Mile fjerne Banestation gik langsomt for sig over meget knudrede Veje. Mrs. Dusante var sart og ikke vant til Anstrengelser, medens Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine stadig viste sig som de overordentlig kraftige og sejge Kvinder, de i Virkeligheden vare. Følgen af denne Forskellighed blev, at deres Hjertensgodhed drev dem til at gøre alt, hvad der stod i deres Magt for at lade Mrs. Dusante saa lidt som muligt mærke Vognens Skump og Stød; de skaffede hende den bedste Plads og den bedste Stilling, alt imedens de viklede de varmeste Tørklæder om hende, for at hun ikke skulde blive altfor angreben af Turen.

Derved forglemte de to gode Kvinder lidt efter lidt den adopterede Moder og saa kun i hende en elskværdig Dame, der trængte til deres Velvilje og som lagde en ganske overordentlig livlig og venlig Opmærksomhed for deres Familiehistorie, deres Hjem, deres Livsvaner og alt, hvad der angik dem, for Dagen. Endnu før vi havde naaet vor Korsels Maal, passiarede de tre sammen som gamle Veninder. Ruth og Miss Lucille sluttede sig ligeledes til hinanden, og jeg fandt i Mr. Dusante en meget underholdende Rejsefælle med rolig, overlagt Tale, aandfulde Tanker og et meget indtagende Væsen.

Da vi naaede Banestationen, bleve vi modtagne af Mr. Enderton, hvis Glæde over Gensynet med os dog syntes temmelig modereret; navnlig udtrykte han en ganske uforholdsmæssig Fortrydelse over, at han maatte afstaa det store Værelse, som han havde okkuperet i den lille Byes eneste Gæstgiveri, til Damerne i vort Selskab.

Min Meddelelse om, at de fremmede vare Dusantes, paa hvis Ø vi en Tid lang havde levet, hørte han i Begyndelsen ganske uforstaaende. Han havde bestandig betragtet Familien Dusante som henhørende til Fablernes Rige, opfunden af Mrs. Lecks i den Hensigt at omgive sin Fordring paa, at de ulykkelige paa Øen skulde betale Kostpenge, med en Anstændighedens Kappe.

Men da jeg fortalte ham, hvorledes Mr. Dusante havde set paa Sagen, og at han endog havde medbragt Kostpengene for at betale dem tilbage, lagde han straks den mest levende Forstaaelse for Dagen.

„Det undrer mig slet ikke," udbrød han, „at denne Mand, dreven af sin Samvittighed, ønsker at betale os Pengene tilbage. Men at nogen nægter at modtage, hvad der faktisk med Rette tilkommer ham, det forstaar jeg paa ingen Maade! Et er sikkert — min Andel tager jeg gerne imod. Femten Dollars om Ugen har dette Kvindemenneske afkrævet mig for mig og min Datter — de Penge vil jeg have igen."

„Højstærede Herre," svarede jeg, „Deres Kostpenge vare beregnede efter samme Skala som vore, nemlig fire Dollars for hver."

„Jeg husker intet hverken om Beregning eller Skala," svarede Mr. Enderton; „men jeg erindrer mig endnu ganske nøje den uhørte Sum, der paa en ensom Ø blev afkrævet mig som Kostpenge — de ublu Fordringer gjorde den Gang det dybeste Indtryk paa mig."

„Det er mig pinligt at tale mere om dette Anliggende," svarede jeg; „jeg beder Dem iøvrigt afgøre Sagen med Mrs. Lecks."

Mr. Enderton satte et surt Ansigt op og gik bort med stor Værdighed. Jeg udmalede mig, i hvad Tilstand han to Minutter senere vilde befinde sig, naar han først havde fremsat sin Mening for Mrs. Lecks, og jeg maatte le højt.

Da Mr. Dusante rejste fra San Francisco for at opsøge os, havde han sendt sin tungere Bagage forud til Ogden City, hvor han havde haft til Hensigt at gøre et kort Ophold. Han havde troet, at vi maaske fra den lige Vej vilde gøre en Afstikker til Mormonstaden, og i saa Tilfælde vilde han ikke rejse forbi os. Vi kom derfor overens om, at vi alle skulde tage til Ogden City og der afvente vor i de indesneede Vogne efterladte Bagage. Den nødvendige Aftale om at faa Rejsegodset eftersendt, saa snart Postvognen og Mr. Dusantes Vogn vare afhentede, blev truffen med Stationsforvalteren. Mit Selskabs samlede Bagage befandt sig i Postvognen, men bestod kun af nogle i San Francisco købte Haandkufferter og Redningsbælterne, som Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine vilde have med sig hjem, om det saa skulde være det eneste, som de medbragte, sagde de.

Morgenen efter vor Ankomst til Ogden City tog Mr. Dusante mig til Side. „Mr. Craig," sagde han, „jeg vil betro Dem, hvad jeg har paatænkt med den tit omtalte Pengekrukke, og haaber, at De intet vil foretage Dem for at krydse min Plan. Naar

Deres Bagage ankommer, vil De og Deres Selskab utvivlsomt fortsætte Deres Rejse mod Øst, medens mine to Damer og jeg vende tilbage til San Francisco. Men Krukken med dens Indhold lader jeg blive tilbage her, for at Mrs. Lecks kan faa den i Hænde. Hvis De altsaa vilde have den Godhed at tage Krukken i Deres Varetægt og aflevere den til Mrs. Lecks, vilde jeg være Dem meget taknemmelig."

Jeg lovede Mr. Dusante ikke at modsætte mig Udførelsen af hans Plan, men erklærede paa det bestemteste, at jeg i intet Tilfælde vilde paatage mig Afleveringen af Krukken. Ejendomsretten til dette Stykke Lervare samt Indhold var et Stridsspørgsmaal mellem ham og Mrs. Lecks; med hende maatte han altsaa se at komme til en Forstaaelse.

„Meget vel, Mr. Craig," svarede han. „Jeg vil da indrette det saaledes, at vi afrejse før Dem og Deres Selskab, og vel indpakket leverer jeg saa Krukken til Overkelneren med Ordre til, at han straks efter min Afrejse overgiver den til Mrs. Lecks. Paa den Maade kan hun ikke afslaa at modtage den."

Der traadte nu nogen ind i Rygeværelset, hvor vi sad, og vi talte ikke videre om Sagen. Mr. Dusantes fortrolige Meddelelse voldte mig iøvrigt stor Moro, thi Mrs. Lecks havde allerede i Forvejen, ogsaa i al Fortrolighed, inddraget mig i sine Planer angaaende dette Anliggende.

„Mr. Dusante," havde hun sagt, „har ikke mere ladet falde noget levende Ord om Pengene i Ingefærkrukken, men jeg ved lige saa godt som han selv, hvad han vil gøre. Naar Tiden til Afrejse kommer, stikker han ganske stille af og lader Krukken blive tilbage her, og saa mener han, at jeg er nødt til at tage imod den, fordi der ikke er nogen anden, til hvem vi kan levere den. Men der har han begaaet en Fejlregning, og jeg er staaet før op end han. Jeg har nemlig ladet mig opgive Gade og Husnummer, hvor han har sin Forretning i Honolulu, idet jeg saadan ganske tilfældigt, som om jeg ikke tænkte noget videre derved, har spurgt hans Søster derom. Og naar han nu lader Krukken blive tilbage her, saa pakker jeg den i en Kasse, Pengene og det hele, og sender den til Mr. Dusantes Adresse, saa at han, naar han kommer til Honolulu, finder den der og faar at mærke, at der hører mindst to til et Spil."

Da jeg kendte baade Mr. Dusante og Mrs. Lecks nøje, udmalede jeg mig, hvorledes Kassen med Ingefærkrukken med talrige halvtudviskede Udskrifter vilde gøre Rejsen mellem Sandwichøerne og Pensylvanien frem og tilbage i begge de stridendes Levetid, og hvorledes den, ifald testamentariske Bestemmelser bleve trufne desangaaende, endnu vilde vedblive dermed i Størstedelen af Arvingernes Levetid; hvorledes det uundgaaelige Slid paa Kassen vilde gøre det nødvendigt at indeslutte den i en Otting, Ottingen igen i en Fjerding, og denne sluttelig i et Oksehoved. Dette forekom mig saa sandsynligt som nogen anden Skæbne, der kunde træffe en evigt vandrende Ingefærkrukke.

Vi forbleve tre Dage i Ogden City. Vejret var imidlertid blevet betydelig mildere, Sneen i Bjærgene var smeltet tilstrækkeligt til, at man havde kunnet afhente de to forulykkede Vogne. Vor Bagage blev eftersendt os, og begge Selskaber traf Anstalter til at slaa ind paa deres fra nu af adskilte Veje. Et Tog østpaa afgik endnu om Aftenen til den Dag, da vi havde modtaget vor Bagage, men vi vilde ikke afrejse saa pludseligt og besluttede derfor at blive til næste Dag.

Om Aftenen udtalte Mr. Dusante til mig sin Glæde over, at der tidligt næste Morgen afgik et Tog i vestlig Retning, hvormed han og hans Familie vilde afrejse nogle Timer før os. „Det passer ganske fortræffeligt ind i min Plan," vedblev han. „Jeg har indpakket Ingefærkrukken paa det bedste og adresseret den til Mrs. Lecks, hvorefter jeg har leveret den til Overkelneren, som i Morgen tidlig umiddelbart efter vor Afrejse atter vil levere den til Mrs. Lecks. Alle vore Forberedelser ere trufne, og vi have til Hensigt endnu i Aften at sige Levvel til Dem og vore kære Veninder, fra hvilke, kan jeg forsikre Dem, vi kun skilles med stor Smerte."

Jeg havde just svaret ham, at ogsaa vi i høj Grad beklagede Nødvendigheden af at skilles, da en Opvarter bragte mig et Brev. Jeg aabnede det og saa, at det var fra Mr. Enderton; dets Ordlyd var følgende:

„Højstærede Herr Svigerson!

Jeg har besluttet mig til ikke at forblive her til i Morgen, men fortsætter Rejsen mod Øst med Aftentoget i Aften. Jeg vilde

gerne opholde mig en Dag i Chicago, og da De og de andre sandsynligvis ikke nære samme Ønske, kan jeg gøre det paa denne Maade uden at gribe forstyrrende ind i Deres Rejseplan. Min pludselige Beslutning levner mig ikke Tid til at hilse paa Dem alle endnu en Gang før min Afrejse; dog har jeg taget en skyndsom Afsked med min Datter og haaber, at dette Brev vil være tilstrækkeligt til at give de andre al nødig Forklaring.

Jeg vil endnu omtale, at jeg i min Egenskab af den, der ifølge Alder og Stilling er det naturlige Hoved for vort Selskab, har anset det for passende at gøre en Ende paa vor venskabelige Strid angaaende Modtagelsen og Fordelingen af de af os betalte Penge for Kost og Logi, en Udgift, som kun en uundskyldelig og forkert Opfattelse af Forholdene har sat os i. Jeg opdagede nemlig, at den Genstand, som indeholdt Pengene, var givet Overkelneren i Forvaring, adresseret til Mrs. Lecks, som imidlertid ikke blot *har* vægret sig og rimeligvis ogsaa i Fremtiden *vil* vægre sig ved at modtage den, men som efter min Anskuelse overhovedet paa ingen Maade er berettiget til at modtage disse Penge, beholde dem eller disponere over dem. Jeg har derfor, uden at føre vidtløftige Forhandlinger desangaaende, lagt Beslag paa Pakken, som jeg vil tage med mig til Chicago. Naar De indtræffer der, er det min Agt at fordele Indholdet mellem vort Selskab i Overensstemmelse med hver især berettigede Krav. Jeg anser dette for den forstandigste og bedste Løsning af den lille Vanskelighed, som er opstaaet imellem os i Anledning af Anvendelsen af disse Penge.

I Hast Deres
David J. Enderton.

Efterskrift: Jeg tager ind i Brandigers Hotel, hvor jeg afventer Dem."

Sjette Kapitel.

Mr. Endertons Brev overraskede og ærgrede mig, og dog maatte jeg le over den uventede Maade, hvorpaa han havde gjort Ende paa Ingefærkrukkens eventuelle evige Vandringer. Jeg

rakte Brevet til Mr. Dusante, hvis Ansigt under Læsningen overtrak sig med dyb Rødme; jeg kunde se, at han blev meget vred, skønt han fuldkomment beherskede sig.

„Mr. Craig," sagde han, da han gav mig Brevet tilbage, „dette kunne vi ikke taale. Krukken med Indhold forbliver min Ejendom, saa længe til Mrs. Lecks erklærer sig beredt til at tage imod den. At give den tilbage var overhovedet min frie Beslutning, ingen Forpligtelse, og min Beslutning gik alene ud paa at overgive den til Mrs. Lecks. Enhver, der modsætter sig denne min Hensigt, overskrider Grænserne for det retslig tilladelige. I Morgen tidlig rejser jeg med Familie som Følge deraf ikke vestpaa, men ledsager Dem til Chicago, hvor jeg vil afkræve Mr. Enderton min retmæssige Ejendom og disponere derover efter Behag. De maa undskylde, hvis noget af det, jeg har sagt om den Herre, De er beslægtet med, har kunnet saare Dem."

„Aa, tænk slet ikke derpaa!" udbrød jeg. „Sving De kun Svøben over Mr. Enderton, saa meget De lyster, jeg skal intet have at indvende derimod. Da jeg tog hans Datter til Hustru, giftede jeg mig ikke derfor med ham. Men for min Hustrus Skyld haaber jeg ikke desto mindre, at dette Anliggende ikke bliver omtalt i hendes Nærværelse."

„Derfor kan De være rolig," svarede Mr. Dusante; „blot maa De tillade mig den Bemærkning, at Mr. Endertons afdøde Frue maa have været en overordentlig elskværdig og indtagende Dame."

„Hvorfor mener De?" spurgte jeg.

„Jeg dømmer," svarede han med et høfligt Buk, „efter det, som jeg ser hos Mrs. Craig."

Jeg begav mig derpaa straks til Ruth, der, som jeg fandt, ikke vidste noget som helst mere om det forefaldne, end at hendes Fader var rejst forud for vort Selskab til Chicago og kun havde haft Tid til at sige hende et kort Levvel. Jeg afholdt mig fra enhver Bemærkning om det Hastværk, som ikke havde tilladt Mr. Enderton at tage Afsked med os, skønt han havde haft Tid nok til at skrive et temmelig langt Brev, og da Ruth intet vidste om dette Brev, besluttede jeg heller intet at sige hende derom. Faderens uventede Afrejse overraskede hende kun lidet; thi, sagde hun mig, det var en af hans Egenheder, at han gerne ankom til Maal-

for sine Rejsefæller. „Selv naar vi gaa i Kirke," sagde hun, „skynder han sig altid forud. Jeg ved ikke, hvorfor han gør det, men saaledes er hans Vane." Jeg vidste, hvorfor.

Da jeg satte Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine i Kundskab om det forefaldne, bleve de frygtelig vrede.

„Hvorledes Dusante kalder det, ved jeg ikke," udbrød Mrs. Lecks, „men hvad jeg kalder det, ved jeg paa det nøjeste."

„Det ved jeg ogsaa!" istemte Mrs. Aleshine, og hendes runde Øjne funklede af Ophidselse. „Hvis det ikke er 'forhenværende' Ærlighed, saa er han ikke nogen forhenværende Missionær! Det kan ligefrem gøre mig ondt for de Hedninger, han har omvendt."

„Du kan stole paa, jeg skal omvende ham," sagde Mrs Lecks, „naar jeg først en Gang faar fat paa ham! Tænke sig, at stikke af med en Pakke med mit Navn paa! Det kunde jo lige saa godt risikeres, at han tog sig af mine guldindfattede Briller eller min ægte Skildpaddes Nakkekam! At indhente ham er vel ikke muligt, men jeg vil telegrafere efter ham, og han skal faa at vide, at hvis han understaar sig i at aabne min Pakke, skal det komme ham dyrt til at staa!"

„Deri har du Ret!" sagde Mrs. Aleshine. „Du kan den hele Vej telegrafere til ham fra hver Station, og Konduktøren er pligtig til at række ham Telegrammerne ind i Kupéen, naar du skriver Adressen, saa at den ikke er til at tage fejl af, — f. Eks.: Mr. Enderton, en ældre lang Nækel med graameleret Haar og en stjaalet Pakke. Saadan gjorde de, hvor jeg bor, da Adam Martys Kone var falden i Brønden, og han selv var tagen til Byen med Banen. Den Gang telegraferede de til fem forskellige Stationer om, hvor han havde gjort af Stigen, og da Svaret kom og de fik Stigen frem, var hun død."

„Det er ingen ilde Tanke," svarede Mrs. Lecks, „men Navnet uden Beskrivelse maa være nok; nu skal jeg lige paa Stedet skrive og spørge Overkelneren om Stationerne."

„De maa imidlertid være forsigtig ved Telegrammernes Affattelse," sagde jeg; „thi som bekendt læses de paa Stationerne og kunde foraarsage Mr. Enderton alvorlige Ubehageligheder, som jeg meget vilde beklage. Depecherne maa affattes saaledes, at kun han selv og ingen anden forstaar dem."

„Lad De mig kun derom," svarede Mrs. Lecks. „Og nu ikke spilde Tiden. Dog maa jeg sige, han fortjener ikke, at man sparer ham for Ubehageligheder, thi saa sandt jeg hedder Mrs. Lecks, har han aldrig, saa længe han har levet paa Jorden, skaanet noget Medmenneske for Molest og Besvær!"

Følgende Telegram blev nu udspekuleret og sendt til Bridger, at udlevere personlig til Mr. Enderton, adr. Tog Nr. 325:

„Pakken, De ved, stjaalen. Gavtyven kendt. Afleverer han den paa Hotellet, Chicago, slipper han; aabner han den, kommer han i Nr. Sikker. Mrs. Lecks."

„Saa nu holder han vel Fingrene fra den," mente Mrs. Lecks, „og hvis Mr. Dusante nu sendte ham noget af samme Surdejg til en anden Station, vilde det heller ikke skade. Lykkes det os derved at jage denne Enderton i et Musehul, saa at han holder sig i ti Miles Afstand fra os, saa er det jo det allerbedste. Men forstaa mig ret, Mr. Craig, der skal ikke ske noget og ikke blive sagt noget, som kunde være Deres Hustru ubehageligt, lige saa lidt som hun behøver at vide noget om, hvad der allerede er sket eller talt. Men det maa jeg sige, at selv om Mr. Enderton er hendes Fader, og hun derfor naturligvis maa højagte ham, saa er hun dog helt anderledes fornøjet og glad, naar han er borte, end naar han er hos hende. Og hvad os andre betræffer, naa, saa behøver jeg vel ikke at tale om den Hengivelse, hvormed vi finde os i Savnet af ham."

„Jeg mener nøjagtigt det samme," svarede Mrs. Aleshine, „thi hvis der nogen Sinde har været et Menneske, der tænker ni og halvfemsindstyve Gange paa sig selv, før han en eneste Gang tænker paa nogen anden, og som saa oven i Købet er meget tilbøjelig til at glemme denne ene Gang, saa er det Missionæren. Jeg har ellers ikke det ringeste mod Missionærer, ja jeg har saamænd oven i Købet pakket mangen Kasse sammen til dem og derved hverken skaanet Penge eller Slid, og forhaabentlig vil jeg endnu mange Gange i mit Liv komme til at gøre det. Men Mr. Enderton er jo ret beset slet ikke Missionær mere; han har jo opgivet det — hvis det da ikke er de andre, som har opgivet ham, hvad man jo aldrig kan vide — thi hvis der er noget, der beviser, hvad godt der stikker i en Mand, saa maa det være, naar

han er villig til at opgive Behageligheder ne ved at bo i et kristent Land for at rejse ud og omvende Hedninger; men at opgive Hedningerne og søge tilbage igen til Behageligheder ne, er jo akkurat det stik modsatte og derfor ogsaa Tegn paa det modsatte, ligesom det saamænd ogsaa er meget muligt, at han kun har omvendt Hedningerne halvt, men beregnet sig dobbelte Priser derfor."

Mr. Dusante var fast besluttet paa at rejse videre med os, til han atter kunde komme i Besiddelse af sin Ingefærkrukke. Hans venlige Sindelag mod min Hustru og mig afholdt ham ganske vist fra at tale meget om Mr. Enderton, men jeg havde god Grund til at tro, at hans Mening om min højtærede Svigerfader ikke afveg meget fra Mrs. Lecks's og Mrs. Aleshines. Siden den Dag, da Mr. Enderton saa uforbeholdent havde givet sin haarrejsende Egenkærlighed til Kende, fordi han maatte afstaa sit Værelse i Gæstgivergaarden ved Banestationen til Mrs. Emily og Miss Lucille, havde Mr. Dusante optraadt meget koligt over for ham, og de to Herrer syntes snart at være blevne enige om ikke at gaa hinanden i Vejen.

Vi vare alle meget fornøjede over, at vort hyggelige Selskab ikke allerede nu skulde opløses, og selv om vi ikke just med Hengivelse bar Savnet af Ingefærkrukken, tiltraadte vi dog næste Morgen vor Rejse i bedste Humør over Mr. Endertons Fraværelse. Før vi imidlertid forlod Ogden City, afsendte Mr. Dusante et Telegram til Kearney Junction, at tilstille Mr. Enderton ved hans Ankomst der. Hvorledes denne Depeche var affattet, ved jeg ikke, men jeg kan tænke mig, at Afsenderen ikke just havde anstrengt sig for at stikke sin Mening om hans Handlemaade under Stolen.

Turen til Chicago var meget behagelig. Vi vare nu alle meget nøje kendt med hverandre, og der befandt sig ikke noget disharmonisk Element i vor Kreds. Nogle af os gjorde sig rigtignok Bekymringer over, at der kunde forestaa os Ubehageligheder i Chicago, men vi talte ikke derom. Ruth vidste intet om sin Faders utilgivelige Opførsel, og de andre forholdt sig, saa man kunde tro, de ikke ofrede denne Sag en Tanke.

Ankomne til Chicago begav vi os straks til Brandigers Hotel, men fandt der i Stedet for Mr. Enderton et Brev fra ham til Ruth:

„Min kære Datter!

Jeg har opgivet min oprindelige Plan om at vente her og besluttet mig til at tage alene videre. Det gør mig ondt, at du altsaa ikke træffer mig her, men det vil jo ikke vare længe, før vi atter ses, og du ved, at jeg ikke gerne rejser i Selskab. Rejsefæller blive mig saa let ubekvemme enten paa den ene eller den anden Maade. I Begyndelsen havde jeg til Hensigt at rejse til Philadelphia og afvente dig der, men har siden besluttet mig til at tage til Meadowville, den lille Flække i det Indre af Pensylvanien, hvor som jeg har bragt i Erfaring, at Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine have hjemme. Jeg vilde gerne endnu en Gang se hele Selskabet samlet, før jeg for bestandig siger dem Farvel, og jeg antager, at de to Damer ikke have Lyst til at rejse videre end til det Sted, hvor deres respektive Hjem vente dem. Indesluttet vil du finde et Brev til din Mand, udelukkende betræffende Forretningsanliggender. Jeg haaber, at han Resten af Rejsen vil sørge paa det bedste for dig og derved gøre sig fortjent til min Tak.

Din hengivne Fader."

Brevet til mig lød:

„Højtærede Herr Svigersøn!

Jeg havde ventet, at De vilde være i Stand til at forhindre Afsendelsen af de uforskammede Telegrammer, som nogle af Deres Rejseselskab have fundet for godt at efterfende mig, men det synes at være min Skæbne at skulle skuffes af dem, hvem jeg har skænket min Tillid. Jeg vil lade disse Telegrammer ubesvarede, men Dem vil jeg meddele, at jeg ikke ved Trusler er til Sinds at lade mig bringe bort fra min Plan om at fordele de i min Varetægt berovende Penge til dem, som have billigt Krav paa en Andel i dem. Det forholdsvis ringe Beløb, der tilkommer mig og min Datter, ligger mig ikke paa Sinde; for mit Vedkommende er det Princippet, jeg kæmper for. Min Stilling skyldte man det Hensyn, at Pengene bleve tilbageleverede mig og ingen anden; mig tilkom det at foretage Fordelingen. I saa Henseende støtter jeg mig til min Moral og min Ret. For at undgaa unyttige Skænderier begiver jeg mig herfra forud til Meadowville, hvor jeg, naar Resten af vort Selskab indtræffer, forpligter mig til at fordele Pengene, som sig hør og bør. Jeg haaber ikke, at denne

Herr Dusante vil være taabelig nok til at fortsætte sin Rejse længere end til Chicago. Deres Pligt er det at bibringe ham Forstaaelse af, hvor upassende det vilde være, hvis han alligevel gør det.

Deres p. p.
D. J. Enderton."

Ruths Brev blev forevist hele Selskabet, medens jeg kun lod mit læse af Mr. Dusante, Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine.

„Det maa jeg sige!" udbrød Mrs. Lecks, da den første Forbavselse havde lagt sig; „jeg ved i Grunden ikke, om jeg skal være bedrøvet over, hvad den gamle Abekat der har fundet paa, thi nu ere vi dog fri for ham for Resten af Rejsen, og af den Maade, han skriver paa, lader det sig temmelig sikkert slutte, at han endnu ikke har dristet sig til at stikke Fingrene i Krukken. Vi have ved vore Telegrammer alligevel jaget ham en Smule Skræk i Blodet."

„Men hvor uforskammet af ham!" mente Mrs. Aleshine. „Hvor tør den underfundige gamle Snegl understaa sig til at rejse i Forvejen til den By, hvor vi have hjemme, og arrivere der før os. Nu sidder han naturligvis uden for Værtshuset derhjemme med alle Stedets Bumlere forsamlede om sig og fortæller dem hele Geschichten, hver Smule, der er passeret, lige fra A til Ø; og naar vi saa komme hjem, ved hvert Menneske Besked med det hele, og Historien er saa skimlet som Brød fra i Fjor."

„'Denne Mr. Dusante'," bemærkede min Rejsefælle roligt, „vil ikke opgive Hensigten med sin Rejse. Han har nemlig forladt sin Øene og alene for at tilbagegive Ingefærkrukken samt dens Indhold af Penge til Mrs. Lecks, og som Følge deraf rejser han nu med til Meadowville, for der, under Jagttagelse af alle Former, i Nødsfald med Understøttelse af Autoriteterne, at forlange Krukken og Pengene udleveret til sig, saa at han definitivt kan blive i Stand til at udføre sin oprindelige Hensigt."

Vi bevidnede ham vor Glæde over, at han og hans Damer vedblivende vilde være vore Rejsefæller, og Mrs. Lecks tilbød ham øjeblikkelig Gæstfrihed i sit Hus for den forhaabentlig ret lange Tid, han vilde opholde sig i hendes Hjemstavn.

„Vejret holder sig ofte prægtigt i Meadowville lige til den

store Takkedag*," sagde hun, „og ingen kan være mig mere velkommen end De."

„Jeg vilde have bedt Dem om det samme," bemærkede nu Mrs. Aleshine, „dersom Mrs. Lecks ikke allerede havde gjort det — og at hun vilde gøre det, det vidste jeg i Forvejen — men Mr. Craig og hans Frue skulle bo hos mig, og da vore Huse ligge tæt op til hinanden, kunne vi bestandig være sammen. Og hvis Mr. Enderton bliver et Par Dage i Gæstgivergaarden, kan han for den Sags Skyld godt komme over til os og besøge sin Datter, saa ofte han vil. Saa vidt strækker jeg mig, men ikke et Haarsbred videre. Jeg er ikke af den Slags, som viser nogen fra sin Dør, selv om det er en Hedning eller noget lige saa slemt, ja endog værre. Men een Gang eller maaske to Gange Te, det er alt, hvad jeg kan byde Manden, efter hvad der er passeret os imellem."

Da Mr. Dusante og Ruth udtalte Ønsket om at se noget af Chicago, hvor de aldrig før havde været, forbleve vi to Dage i denne By. Vi vare overbeviste om, at Mr. Enderton vilde afvente vort Komme, før han foretog noget med Ingeværkrukken, og saaledes var der da ingen Grund til at forhaste os.

Tidligt den anden Dags Eftermiddag traadte jeg ind i Hotellets Salon, hvor jeg ventede at finde vort Selskab beredt til at gaa ud for at tage nogle af Stadens Seværdigheder i Øjesyn; men jeg fandt kun Mrs. Aleshine i Hat og Kaabe. Jeg havde næppe vekslet nogle Ord med hende, før Mrs. Lecks uden Hat og Overtøj, men med et Strikketøj i Haanden, traadte ind. Hun tog Plads i en stor Læneſtol, satte sine Briller paa Næsen og begyndte at strikke.

„Mrs. Lecks!" udbrød hendes Veninde overrasket, „gaar du virkelig ikke ud med de andre?"

„Nej," svarede Mrs. Lecks. „Jeg har allerede set alt, hvad jeg bryder mig om at se, og bliver i Eftermiddag hjemme for at være lidt i Ro."

„Gaar Mr. Dusante da heller ikke ud i Dag?" spurgte Mrs. Aleshine i en Tone, der skulde være let henkastet.

---

* „Den store Takkedag" fastsættes hvert Aar af Præsidenten, sædvanlig til sidste Torsdag i November.

Mrs. Lecks lod sit Strikketøj synke i Skødet, aftog derpaa sine Briller, klappede dem sammen med et lille Smæk og lagde dem ved Siden af sit Garnvinde. Derpaa drejede hun sin Stol om og betragtede sin Veninde strengt.

„Barb'ry Aleshine," sagde hun, talende med meget Overlæg, „skulde du muligvis have sat dig i Hovedet, at jeg lægger an paa Mr. Dusante?"

„Jeg siger ikke ja og heller ikke nej," svarede Mrs. Aleshine, idet hun foldede sine tykke Hænder over sit Knæ, hvorhos hendes runde Ansigt straalede af Hjertensgodhed under den nye Hat; „men det vil jeg sige — og enhver, som har Lyst til det, maa høre derpaa — at hvis du vil fange Mr. Dusante i dine Garn, saa kan ingen have noget at indvende derimod, saa længe du selv er tilfreds. Dersom jeg havde noget at sige, vilde jeg rigtignok ikke netop have udsøgt ham for dig, thi jeg vilde, hvis det endelig skulde være, vælge en Mand med et rigtigt amerikansk Navn og uden nogen Ø i det stille Ocean. Men det kan jo nu for Resten være ganske det samme, thi du er et udvokset Kvindemenneske, og naar du vil vælge dig en Mand, bliver det din egen Sag, eftersom det nu er sine fulde elleve Aar siden, du aflagde din Enkesorg, og selv om Mr. Lecks i denne Stund stod op af sin Grav, kunde han ikke lægge Haanden paa Hjertet og sige, at du ikke havde gjort din fulde Pligt imod ham, saa vel da han levede, som nu, da han forlængst er død og begraven. Og hvis du altsaa vil vælge og har Mr. Dusante i dine Tanker, saa er der intet videre at sige dertil. I ere begge myndige og vide, hvad I ville, og ere begge velhavende nok til at slaa jer sammen, naar I have Lyst dertil. Og hvad hans Søster angaar, kan det vel ikke vare længe, før han bliver saa sød en ung Pige kvit, og kan du finde dig i en adopteret Svigermoder, saa bliver det stadig din Sag og kommer ikke egentlig mig ved."

„Er det saa alt, hvad du har at sige, Barb'ry Aleshine?" spurgte Mrs. Lecks.

„Ja," svarede den anden. „Det er alt, hvad jeg i Øjeblikket har at sige; men maaske vilde der falde mig endnu mere ind, dersom jeg gav mig Tid til at tænke rigtigt efter."

„Naa," sagde Mrs. Lecks, „saa kan jeg maaske ogsaa faa Lov til at indføre et Ord i den Sag, medens Mr. Craig er til

Stede og kan høre, hvad jeg siger. Hvis jeg, hvad Mr. Dusante anbelanger, havde Følelsen af, at han var den rette, selv om ikke just saadan som jeg kunde ønske mig det, thi han har noget udenvælsk over sig, og saa er der det med denne Sandwichs-Ø, som just heller ikke er efter min Kogebog, naar jeg i det Stykke havde noget at sige, men dog en kristelig Herre — saaledes som han beviser af sine Handlinger og ikke blot med Ord — og en kærlig Broder og en opmærksom Søn over for sin egen Adoptivmoder, og vistnok en Mand, som, saa længe vi havde at leve sammen, vilde være en god Ægtefælle mod mig, — dersom jeg, fast i Overbevisning om alt dette, vilde gaa hen og lægge an paa ham, som du siger, saa vilde jeg gøre det saaledes, at jeg kunde være det bekendt, og ikke paa en fræk eller en for en Kone i min Alder upassende Maade, men netop lige nok til, at hvis han nærede Følelser for mig og var af den Mening, at han gjorde bedst i, hvis han i det hele taget saa sent i Livet var bestemt paa at forandre sig, at tage en Kone af sat Alder og med Erfaring om gode og onde Dage, om gift og ugift Stand, og hvem han kunde være overbevist om, at hun vilde vedblive at være saadan, som han havde fundet og taget hende, saa siger jeg, at alt, hvad han da havde at gøre, var at komme til mig og sige mig rent ud, hvad han tænkte, og saa vilde jeg sige ham, hvad jeg tænkte, og saa var den Historie i Orden, og intet Menneske havde et Ord at tale med uden for at ønske os til Lykke og derpaa passe sine egne Sager. Men nu siger jeg dig, Barb'ry Aleshine, og ogsaa Dem, Mr. Craig, at jeg slet ikke nærer saadanne Følelser over for Mr. Dusante og paa ingen Maade har til Hensigt at lægge an paa ham, og hvis han, hvad jeg nu heller ikke tror, skulde tænke paa at lægge an paa mig, saa vilde jeg venligt men bestemt sige til ham, at han kunde spare sig Ulejligheden med mig og hellere gøre Forsøg med andre Kvindemennesker, og at jeg i saa Henseende ikke vilde lægge ham et Halmstraa i Vejen, selv om det var min kæreste og bedste Veninde i Verden, han lagde ud efter, men at jeg tværtimod vilde gøre alt, hvad jeg kunde, for at gøre deres Ægteskab saa lykkeligt, som det efter Omstændighederne kunde blive; og hvad der end passerede, vilde jeg ikke sige et Muk til det, selv om jeg maaske ogsaa vilde tænke min Del derved. Hvorefter jeg haaber, at baade du og Mr. Craig ved, hvad Klokken er slaaet. Vil jeg lægge an paa nogen, saa lægger jeg an, og

vil jeg ikke lægge an, naa, saa lader jeg være dermed. Og da jeg ikke vil, saa gør jeg det ikke heller."

Dermed satte hun atter Brillerne paa Næsen og strikkede med stor Koldblodighed videre.

Mrs. Aleshine vendte glædestraalende sit Ansigt mod Veninden.

„Mrs. Lecks," sagde hun. „Dine Ord have væltet en tung Byrde fra mit Hjerte. Jeg vilde ikke være bukket under for den, og du vilde aldrig have faaet at vide, at jeg bar den; men nu, da den er væk, føler jeg mig alligevel svært glad og lettet derved. Og hvad det angaar, at jeg skulde lægge an paa Mr. Dusante — thi eftersom du talte om din kæreste og bedste Veninde i Verden, kan du dog ikke have ment nogen anden dermed end mig — saa kan du berolige dig. Lad mig være, hvad jeg vil, og lad ham være, hvad han vil, og lad mig tænke om ham, hvad jeg vil, og han om mig, hvad han vil; men aldrig, siger jeg, kunde jeg bringe det over mit Hjerte at sige til min Søn, naar han kommer den lange Vej fra Japan for at kaste sig i sin Moders Arme: 'George, her er en Franskmand, som jeg har taget til Fader for dig!' Thi det vilde være slet gjort af mig."

Jeg holdt det ikke længer ud, jeg maatte le højt. Men Mrs. Lecks betragtede mig med et bebrejdende Blik.

„Jeg haaber, at hermed er den Historie en Gang for alle ude af Verden," sagde hun strengt.

„Det er den," svarede Mrs. Aleshine og rejste sig i samme Øjeblik for at gaa den øvrige Del af vort Selskab, der just traadte ind, i Møde.

Flere Dage i Træk kunde jeg ikke faa Øje paa den værdige, næsten fornemme Mr. Dusante uden at le indvendig og spørge mig selv, hvad han vel vilde tænke, hvis han vidste, hvorledes de to gode Damer, uden at han selv havde givet den ringeste Anledning, havde diskuteret en ægteskabelig Forbindelse med ham, og hvorledes Sagen sluttelig var bragt til Ende. Jeg tror, han vilde have anset dette for det mest overraskende af alle de Eventyr, han i de sidste Par Maaneder havde oplevet.

For Ruths og Familien Dusantes Damers Skyld oplivede vi vor Rejse fra Chicago til den lille Landstad i det Indre af Pensylvanien med nogle Udflugter til forskellige interessante

Punkter. Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine føjede sig højmodigt i disse Forsinkelser, omendskønt de, som jeg vidste, vare meget utaalmodige efter at naa deres Hjem. De stod nu paa den bedste Fod med Mrs. Dusante, og de tre Damer passiarede sammen som gamle Veninder.

„Jeg har spurgt hende," betroede Mrs. Aleshine mig, „om vi slet og ret maa sige Emily til hende, og hun har sagt ja, saa at vi nu gøre det. Jeg vilde allerede for længe siden have foreslaaet det, thi det syntes mig saa naturligt, naar man betænker, at vi have kendt dem begge to som Emily og Lucille, længe før vi endnu have set dem for vore Øjne. Men saa længe den Sten med Mrs. Lecks og Mr. Dusante laa mig paa Hjerte, kunde jeg dog ikke bekvemme mig til at kalde hans adopterede Moder ved Fornavn; det vilde ganske have stridt mod mine Følelser. Men nu er jo alt i Orden, og omendskønt Emily ikke helt og aldeles er den Kone, jeg havde ventet mig, er Lucille til Gengæld nøjagtig, som jeg havde tænkt mig, at hun maatte være. Og hvad Emily angaar, maa det indrømmes, at man sjældent træffer paa en nettere Dame end hende, navnlig ikke paa nogen, som er villigere til at høre paa og lære af Folk med Erfaring. Men Lucille har jeg nu alligevel altid bedst kunnet lide."

Tidligt en Eftermiddag indtraf vi i Meadowville og bleve, da vi traadte ud af Kupéen, meget forundrede over ikke at træffe Mr. Enderton paa Perronen. I Stedet for ham stod der tre Mænd, hvis Tilstedeværelse lige saa meget overraskede som glædede os. Det var den rødskæggede Baadsmand og de to Matroser, alle tre i nye, pyntelige Dragter, med Haanden ved Huen. Et højt Glædesudbrud lod sig høre. Mrs. Aleshine lod Taske og Paraply falde og ilede med fremrakte Hænder hen til dem; ogsaa Mrs. Lecks, Ruth og jeg skyndte os at byde vore nautiske Staldbrødre fra Øen paa det varmeste velkommen.

Da Familien Dusante var bleven gjort bekendt med Matroserne, viste de næsten lige saa stor Glæde som vi, og Mr. Dusante udtrykte i hjertelige Ord sin Tilfredshed over ogsaa at have lært de andre Medlemmer at kende af det Selskab, som havde fundet Tilflugt paa hans Ø.

„Jeg er saa forfærdelig glad ved at se jer igen," udbrød Mrs. Aleshine, „at jeg slet ikke ved, om jeg skal staa paa Hovedet

eller paa Benene. Men hvorledes i Alverden, mine brave Folk, ere I komne her?"

„Det er en ganske ligefrem Historie," svarede Baadsmanden, „og omtrent saadan er den gaaet til: Da De havde forladt os i San Francisko, stod det jo lidt graat til med Humøret, især da vi intet Skib kunde finde, som passede os. Men saa kom Agenten fra det Rhederi, hvortil vor Brig hørte, og vi fik vore Penge for den sidste Rejse udbetalt. Da vi derefter havde taklet os til fra nyt af fra øverst til nederst, syntes jeg, det var noget ledt noget det Slid om Bord paa en Koffardifarer, hvor man bliver skældt ud fra Morgen til Aften og maa æde haarde Beskøjter og harsk Svineflæsk, tilmed at man risikerer, at Skibet bliver læk under en, saa at man maa pumpe Dag og Nat og alligevel have de største Udsigter til sluttelig at gaa Davy Jones* i Vold. Og som vi nu tænke frem og tilbage og tale om dette her, blæser der os en Idé ind fra Luvart, og vi komme i Tanker om, at det vilde være bandsat bedre — om Forladelse, Madame — at grave og hakke i en rar, blød Havejord og saa Ærter og fange Fisk — de sidste naturligvis kun i Vandet — og forrette al den Slags Arbejder, som man har paa Landjorden, og dertil faa den gode Mad, som De, Mrs. Aleshine, altid kogte til os; og saa, naar Vagten var forbi, danse for Dem og tæmme Fugle. Var det ikke saadan, Bill og Jim?"

„Jo, Baadsmand, saadan var det!" svarede de to fortskæggede Matroser.

„Saa siger jeg altsaa: 'Hør en Gang, Kammerater,' siger jeg, 'lad os nu høre op med at drive omkring her og solde alle de konne Penge op, vi have faaet. I Stedet for tage vi hellere Billetten og gøre en Landrejse for dem til den Havn, hvor Mrs. Aleshine har hjemme;' for ser De, Navnet derpaa havde jeg jo hos mig, opskrevet paa en Lap Papir, som De selv har givet mig, Madame."

Mrs. Aleshine nøjedes med at give sit Bifald til Kende med livlige Hovednik, fordi hun frygtede for at afbryde den fængslende Fortælling.

---

* Amerikansk Folkeudtryk for Djævelen.

„Og hvis hun saa igen har en Have og vil have gravet og plantet i den og fanget Fisk — Fiskene naturligvis i Vandet — og have udført anden Sort Landarbejde, saa ere vi Folk for at gøre det, ere vi, og vi ville hyre os til hende for saa længe, hun selv vil, og vi ville holde ud hos hende i godt og i daarligt Vejr, til Dagarbejde og Natarbejde, og vi ville være paa Pletten, naar hun kalder: Alle Mand paa Dækket! Var det ikke saadan, Jim og Bill?"

„Jo, Baadsmand, saadan var det," svarede de to Matroser med dyb Alvor.

„Det maa jeg sige!" udbrød Mrs. Aleshine, og Glædestaarer løb hende ned over de runde Kinder; „mig skulle I ikke have taget fejl af, I rare Mennesker, og Hyren skal blive affluttet, om jeg saa skal arbejde Dag og Nat for at finde paa noget at bestille til jer. Jeg har naturligvis et Mandfolk, der besørger mit Landbrug, men ofte nok har jeg sagt til mig selv: 'Havde jeg blot nogen, hvem jeg ret kunde have Tillid til, saa købte jeg hellere i Dag end i Morgen de to Stykker Agerland af Squire Ramsey og begyndte en Svibelforretning.' Og nu ere I, Matroser, komne som tre Svengle, og hvis det passer jer, ville vi begynde en Svibelforretning paa Andele."

„Det passer os lige i Centrum, Madame, og vi ville plante Svibler for Dem, hvad enten De vil have det paa Andele eller paa den bare Mark; os er det lige fedt; De behøver blot at sige frem."

„Naa ja," bemærkede Mrs. Lecks, „derom kunne vi jo altid tale. I ere altsaa komne direkte hertil?"

„Det er vi, Madame," svarede Baadsmanden. „Og da vi endelig vare her, fandt vi Sortekjolen, men ingen af de andre af det pæne Selskab. I Begyndelsen gjorde det os jo nok en Smule krusede i Hovedet, men saa sagde han, at han ikke boede her, og at de andre kom snart, hvorefter vi slog os ned i Værtshuset; og i de sidste tre Dage have vi hver Dag været her ved hvert Tog for at vente paa Dem."

Vor Bagage var imidlertid bragt ned paa Perronen, Toget var kørt videre, og vi stod endnu bestandig og lyttede til Baadsmandens Forklaringer. Nu holdt jeg det imidlertid for heldigst at bryde op. Der var ved Banegaarden kun en lille Vogn at

erholde med Plads til to, og op i den hjalp jeg da Mrs. Dusante og Ruth. Forstnævnte var ikke vant til at gaa, og sidstnævnte længtes meget efter sin Fader. Jeg befalede Kusken at kore til Gæstgivergaarden, som laa i omtrent en Fjerdingvejs Afstand fra Banegaarden; der vilde vi nemlig foreløbig blive, indtil Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine kunde faa indrettet sig paa at modtage os i deres Hjem.

„Mrs. Craig er sikkert glad ved at kore til Gæstgivergaarden og gense sin Fader," sagde Mrs. Aleshine. „Den gamle Knark har formodentlig glemt Togets Ankomsttid."

„Hvad er det, De siger, Madame?" udbrød nu Baadsmanden. „Er hun kort til Gæstgivergaarden — der er Sortekjolen ikke!"

„Hvor er han da?" spurgte Mrs. Aleshine.

„Hjemme hos Dem, i Deres Hus, Madame," svarede Baadsmanden.

„Nej, det gaar dog vel meget over Stregen! Hvad i Alverden bestiller han i mit Hus?" udbrød Mrs. Aleshine med Øjne, der funklede af Overraskelse og opblussende Vrede.

„Jo, ser De, Madame," svarede Baadsmanden; „først har han jo ladet Døren til Gaden male op."

„Hvad?" udbrød Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine som med een Mund.

„Jo," vedblev Baadsmanden, „Sortekjolen sagde, at han ikke kunde holde ud at se paa, at Folk som vi drev omkring uden at tage sig noget til. Saa snusede han da omkring og hittede paa, at Malingen paa Døren til Gaden ikke duede mere, og saa sagde han, at vi skulde give os til Arbejdet og stryge den, og saa sendte han Jim til Butikken og lod købe Farver og Pensler."

„Paa min Regning?" spurgte Mrs. Aleshine.

„Ja vel, Madame," svarede Baadsmanden. „Jim og Bill have gnedet den gamle Farve af med Pimpsten, hvorefter jeg har malet den nye paa; den Slags Arbejde har jeg ofte haft at skaffe med om Bord, og jeg tror nok, dette her er blevet noget rigtig nysseligt, foroven og forneden rød og i Midten hvid, justement som en Dampskibsskorsten."

Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine saa paa hinanden med meget-

sigende Blikke. „Og han har sagt til Dem, at det skulde De gøre?“ spurgte Mrs. Lecks.

„Ja vel, Madame,“ svarede Baadsmanden. „Sortekjolen sagde, at naar han var et Sted, gjorde han altid, hvad han kunde udrette. Han har da ogsaa talt om mange andre Ting, som vi skulde male op, men hidtil ere vi ikke komne videre end til Døren. Vi have dog vel ikke gjort noget, som ikke var ret, Madame?“

„De har ingen Skyld, ikke den allerfjerneste,“ sagde Mrs. Aleshine; „men han, Sortekjolen, kan stole paa, at jeg skal komme til Bunds i den Sag! Men hvordan er det dog faldet den Snorestøvle ind at trænge sig paa i mit Hus, og hvordan er han overhovedet kommen derind? Vide I noget derom?“

„Alt hvad jeg har hørt om den Ting,“ svarede Baadsmanden, „er, hvad Tjenestepigen, som bor der, har sagt, og det sagde hun, den Gang hun spurgte os, om vi ogsaa kom for at bo der, og om hun skulde stille Senge op til os paa Loftet; men vi svarede, at dertil havde vi ingen Ordre, og at vi betalte for os i Værtshuset. Hun sagde, at Sortekjolen var kommen og havde sagt til hende, at han var en Ven af Mrs. Aleshine og havde rejst sammen med hende, og at hun aldrig, hvis hun havde været hjemme, vilde have tilladt, at han blev boende i Værtshuset; han vidste, sagde han, hvor gæstfri hun vilde være imod ham, og derfor vilde han nu komme af sig selv og foreløbig gøre sig det bekvemt, indtil Mrs. Aleshine kom tilbage. Hvortil Tjenestepigen sagde, at hun dog ikke var helt sikker paa, at det forholdt sig rigtigt; men alligevel lod hun ham komme ind, fordi hun vilde have Stunder til at overlægge Tingen med sig selv; og saa var det, vi kom, og vi kunde dog ikke sige anderledes, end at Sortekjolen virkelig var den Pastor, som havde rejst sammen med Mrs. Aleshine og os andre. Og saa tænkte hun, at det vel maatte være i sin Rigtighed. Men hvis jeg har gjort Uret, saa beder jeg om Forladelse for mig og Kammeraterne; thi det er Bill og Jim og jeg, der have gjort Udslaget.“

„Ser man det!“ udbrød Mrs. Aleshine. „Men hvor det ligner Elisabeth Grootenheimer lidt at forlange Stunder til at overlægge! Kan du forestille dig, Mrs. Lecks, Elisabeth Grootenheimer overlægge noget! Grootenheimerne have til alle Tider været den dummeste Familie i hele Meadowville, og Elisabeth Grootenheimer

er den dummeste af dem allesammen. Da jeg rejste, sagde jeg til mig selv: 'Elisabeth Grootenheimer er saa dum, at jeg roligt kan lade hende blive her og udrette den Smule, jeg paalægger hende at udrette; hun er saamænd altfor dum til at begaa Dumheder.' Men se mig nu til Pigen!"

Derhos truede hun med Haanden i den Retning, hvor den usynlige Elisabeth Grootenheimer mentes at befinde sig.

Mrs. Lecks havde, medens disse overraskende Afsløringer fandt Sted, sagt meget lidt, men hendes Ansigt havde efterhaanden antaget et mørkt og resolut Udtryk, og endelig sagde hun:

„Jeg tænker, vi nu have hørt nok og gøre bedst i at gaa med og se til, hvad Mr. Enderton og Elisabeth Grootenheimer ellers have anstillet for Galskaber."

Mrs. Lecks og Mrs. Aleshines Huse laa som sagt ikke langt fra hinanden, omtrent halvvejs mellem Banegaarden og Gæstgiveriet, og derhen begav nu vi, som vare tilbage, os paa Vej. Ganske imod sin Sædvane satte Mrs. Aleshine sig i Spidsen og marcherede af med uforholdsmæssig lange Skridt. Mrs. Lecks gik tæt bag hende, jeg fulgte med Mr. Dusante og hans Søster, og de tre Matroser, som absolut vilde bære hele Bagagen, dannede Bagtroppen. Vi gik i Ilmarch-Tempo, spændte som vi vare paa at erfare, hvad der nu vilde komme; og snart naaede vi Mrs. Aleshines Hus.

Det var en temmelig stor, venligt udseende Bygning, hvid med grønne Vinduesskodder og en lang overdækket Veranda ud mod Vejen. Mellem Vejen og Huset laa en pyntelig Forhave med smaa Græsplæner og Blomsterbede, og fra Havelaagen førte en med Fliser belagt Gang til Verandaen.

Vor Ankomst syntes allerede at være bleven bekendt; thi paa Verandaen foran den rød- og hvidmalede Indgangsdør stod Mr. Enderton knejsende i sin fulde Højde og med et mildt, velvilligt Smil paa Ansigtet. Hans ene Haand var som udstrakt til Hilsen, i den anden holdt han med kærligt Greb Ingefærkrukken, der nu var afklædt sin Indpakning.

Ved dette Syn styrtede Mrs. Lecks og Mrs. Aleshine samtidig frem mod Gitterlaagen — men fandt den aflaaset. De stampede med Fødderne i Jorden af Raseri.

„Vil De øjeblikkelig sætte den Krukke fra Dem!" raabte Mrs. Lecks.

„Elisabeth Grootenheimer! Elisabeth Grootenheimer!“ skreg Mrs. Aleshine; „vil du paa Øjeblikket komme her og lukke Laagen op!“

„Tryk Laagen ind!“ kommanderede Mrs. Lecks henvendt til Matroserne.

„Gør det ikke!“ stødte Mrs. Aleshine frem og stillede sig med udbredte Arme foran Laagen; „lad min Laage være i Fred, siger jeg! — Elisabeth Grootenheimer! Elisabeth Grootenheimer!“

„Mine kære Venner,“ begyndte Mr. Enderton nu i en klar og værdig Tone, „værer rolige og besindige. Nøglen til Laagen beror her i min Lomme. Jeg frygtede nemlig, at I af Glæde over at være komne hjem med al for stor Voldsomhed skulde ile ind i Huset og lade eders Opmærksomhed fængsle af ligegyldige Ting. Det var imidlertid mit Ønske at tale til eder alle paa een Gang og i en Stilling, der tilsikrede mig eders udelte Opmærksomhed. Jeg holder her i min Haand, mine Venner, den Lergenstand, hvori, som vi alle vide, de Kostpenge ere nedlagte, der i falsk Vurdering af Situationen, bleve os afpressede under vort Ophold paa Øen. Disse Penge har jeg taget i min Varetægt og omhyggelig vaaget over dem til alles Nytte og Fromme. Mærkeligt nok er der fremkommet Indvendinger imod min Berettigelse til at handle, som jeg har handlet, og Vidnesbyrd derom ere endog ad telegrafisk Vej blevne mig tilstillede, hvilke jeg dog ikke har skænket videre Agtpaagivenhed Ere I ikke oplyste nok til straks at indse, at jeg i den foreliggende Sag er den eneste berettigede og egnede Personlighed, vilde det vel nu være spildt Møje at opklare eder om dette Faktum. Jeg hengiver mig imidlertid til Haabet om, at dette heller ikke er nødvendigt; thi da I have haft Tid nok til grundigt at overtænke Sagen, kan jeg ikke nære Tvivl om, at I ere komne til samme Mening som jeg. Endnu vil jeg kun tilføje — thi jeg ser, I blive utaalmodige — at Beløbet, som vil tilfalde enhver af os, saavel relativt som absolut, ikke er Striden værd, men hvad jeg i denne Sag har handlet, er alene sket for Princippets Skyld. Af Princip har jeg holdt paa, at disse Penge skulde tilbagegives deres rette Ejermænd, af Princip har jeg taget dem i min Forvaring, og af Princip ryster jeg nu Indholdet af denne Krukke — som af mig hverken er undersøgt eller berørt — ud paa denne Verandas Gulv, hvorpaa det er min Agt

at dele ovenbemeldte Indhold i fem Dele, hver især svarende til hver enkelts retfærdige Krav — jeg siger fem, da, som jeg ved, Matroserne ingen Kostpenge have betalt. Den Andel, der tilkommer min Datter — hvem det uden Tvivl var, som jeg for et Øjeblik siden saa køre forbi i en Vogn, formodentlig til Gæstgivergaarden — vil jeg foreløbig opbevare for hende."

„Men saa hør dog, Menneske!" raabte Mrs. Lecks og hævede truende sin knyttede Haand op over Havegærdet; „hvis De understaar Dem i at tage saa meget som blot Papiret med Fiskekrogene ud af denne Krukke, saa skal jeg —"

Her blev hun afbrudt af Mr. Dusantes høje, klare Stemme. „Herr Pastor," raabte han; „jeg forlanger, at De øjeblikkelig sætter denne Krukke, som er min Ejendom, fra Dem."

„Og jeg skal vise Dem," vedblev Mrs. Lecks, „at der ogsaa er andre Folk end Dem, som have Principper."

Hvad der videre blev sagt, druknede i Mrs. Aleshines Raaben efter Elisabeth Grootenheimer. Hun var nu selv saa oprørt, at hun faktisk forsøgte at opbryde sin egen Havelaage.

Jeg tilraabte Mr. Enderton, at han skulde tage sig i Agt for ikke at paadrage sig alvorlige Ubehageligheder, hvis han egenmægtig disponerede over Krukkens Indhold, og selv Miss Lucille, hvem hele denne Scene havde været til stor Moro, blandede sin Stemme i det almindelige Oprør.

Men Trusler og Bønner havde ingen Virkning paa Mr. Enderton. Med et straalende, velvilligt Ansigtsudtryk rettede han sig i sin fulde Højde og var sig øjensynlig bevidst den Fordel, som den i hans Lomme berovende Laagenøgle forskaffede ham.

„Jeg vil nu skride til Delingen," sagde han. Men i samme Øjeblik blev hans Opmærksomhed optagen af de tre Matroser, som vare klatrede over Stakitværket og nu viste sig paa Verandaen — Bill til højre, Jim til venstre og den rødskæggede Baadsmand bag ved ham. De syntes alle at tale samtidigt, men hvad der blev sagt, kunde vi ikke forstaa, da kun en forvirret Mumlen naaede ud til os.

Men ifølge det, som Bill sagde, udleverede Mr. Enderton Laagenøglen, og ifølge det, som Jim sagde, rykkede han ud med Ingefærkrukken, og Baadsmandens Ord foranledigede Pastoren til at forlade Verandaen sammen med denne, og begge vandrede de

af Sted til en afsides Krog af Haven, saa at de vare af Vejen, da Laagen blev aabnet. Bill raslede en Stund omkring med Nøglen i Laasen, indtil den endelig gav efter, og alle ilede vi nu op paa Verandaen, hvor Jim ærefrygtsfuldt modtog os med Krukken i Haanden.

Nu forlod Baadsmanden Mr. Enderton, af hvilket denne benyttede sig til gennem den aabne Laage at slippe ud paa Vejen, hvor han, paany fattende Mod, vendte sig om og tilraabte Mrs. Aleshine med høj og streng Stemme: „Jeg forlader Deres ugæstfri Tag, Madame, og begiver mig til Gæstgivergaarden til min Datter. Derhen forlanger jeg, at De ufortøvet sender mig min Haandkuffert og min Paraply."

Mrs. Aleshines Indignation over den ubeføjede Indtrængen i hendes Hus og Indgrebet i hendes Ret til at aabne sin egen Havelaage, havde trængt hendes sædvanlige Godmodighed ganske i Baggrunden, og med harmdirrende Stemme raabte hun efter ham: „Husk i Forbigaaende at se ind til Farvehandleren, og glem ikke at betale den Maling, som De har købt paa min Regning; naar De har gjort det, kan De bagefter lade Deres Kram afhente!"

„Rolig, bare rolig, Barb'ry," sagde Mrs. Lecks; „lad ikke Ærgrelsen løbe af med dig! Du skulde være taknemmelig for, at du saa lempelig er sluppen af med den paatrængende gamle Burre."

„Det er jeg ogsaa," svarede Mrs. Aleshine, „og naar jeg ret betænker Tingen, mener jeg ogsaa, at det er det bedste at sende hans Pakkenelliker efter ham saa snart som muligt."

Nu stod vi alle paa Verandaen. Mrs. Aleshine var øjensynlig roligere, selv om hendes Ansigt endnu bar Vidne om de overstaaede Sindsbevægelser. „Jo, det maa jeg sige," bemærkede hun, „det er en net Maade at komme hjem paa! Havelaagen lukket i for Næsen af en, Hoveddøren rød- og hvidmalet, indvendig i Huset sandsynligvis alt vendt op og ned af det ubehagelige Mandfolk; — og hvor i Alverden — jeg begriber det ikke — kan Elisabeth Grootenheimer være bleven af?"

„Naa, tag nu ikke saa slemt paa Veje for hendes Skyld," beroligede Mrs. Lecks; „husk paa, hvor længe du har været borte fra hende! Rimeligvis fodrer hun Svinene, og saa længe Svinene have hende nødig, ved du jo godt, hun ikke gaar fra dem. Og

selv om det skulde vise sig, at der er lidt forstyrret inde i Huset hos dig, behøver du heller ikke derfor at være ked af det; thi vi ville jo ikke med ind, men havde blot til Hensigt at følge dig til din Dør, — og den, maa jeg sige dig, er formelig blændende."

„Og nu, Mrs. Lecks," greb Mr. Dusante Lejligheden til at sige, idet han af Jims Hænder modtog Ingefærkrukken; „nu tror jeg, Tiden for mig er kommen til at opfylde Hensigten med denne min Rejse, idet jeg herved har den Fornøjelse at overantvorte Dem Indholdet af denne Krukke."

„Hvilket jeg lige saa lidt nu som nogen Sinde før er villig til at modtage," svarede Mrs. Lecks i en meget afgørende Tone.

Mr. Dusante saa skuffet og bekymret ud. Efter alle de Farer og Eventyr, som denne Ingefærkrukke havde gennemgaaet, ventede han, tror jeg, at Mrs. Lecks endelig skulde give efter og tage imod den.

„Hør nu en Gang, allesammen, hvad jeg har at sige," tog Mrs. Aleshine mæglende til Orde; „lad der for Guds Skyld ikke mere være Stridighed imellem os, hverken for Ingefærkrukkens eller for nogen anden Tings Skyld; lad os hellere lade den Sag bero, indtil vi alle ere komne til Ro og i Orden. De, Mr. Dusante, kan naturligvis ikke tage Krukken med Dem til Gæstgivergaarden, ellers slaar denne Enderton øjeblikkelig Klo i den igen; og det ved jeg, at Mrs. Lecks ikke indlader sig paa at tage den med hjem til sig. Hvis De altsaa synes det, bliver den foreløbig her, og De kan forlade Dem paa, at ingen skal faa Lov at røre den, saa længe jeg er i Live, og jeg har til Hensigt at blive længe i Live."

Dette Forslag blev med Glæde modtaget, og efter at Krukken højtideligt var overgiven Mrs. Aleshine, anbefalede vi os.

Mrs. Lecks fandt ingen Vanskelighed ved at komme ind i sit Hus, hvor hun hjerteligt blev budt velkommen af det Ægtepar, som hun havde betroet Opsigten med sin Ejendom. Familien Dusante og jeg begav os imidlertid til Gæstgivergaarden, eller, som den paa Skiltet benævnedes, til „Hotellet", omkring hvilket den største Del af den lille By grupperede sig. De tre Matroser ventede paa Mrs. Aleshines videre Ordrer.

Om Eftermiddagen den følgende Dag vare de to højst enestaaende og dygtige Husmødres Boliger fuldstændig gjort rede til at

modtage deres Gæster, og Familien Dusante blev hjertelig budt velkommen under Mrs. Lecks's Tag, medens min Hustru og jeg i Triumf førtes ind gennem den saa prægtigt bemalede Dør af Mrs. Aleshine.

Mr. Enderton forblev i Gæstgivergaarden, hvor han havde fundet et ganske behageligt Ophold — hvilke Arrangementer, ikke mindst det sidste, forekom os alle meget tilfredsstillende.

I Mrs. Aleshines Bolig, hvor Lucille lige fra Begyndelsen af var en stadig, i lige Grad af Ruth og Husets Herskerinde velkommen Gæst, herskede Tilfredshed og godt Humør. Vor Værtindes rastløse Aktivitet og Munterhed syntes at smitte os alle. I Mrs. Lecks's Hus var Situationen derimod noget anderledes. Som jeg ikke kunde undgaa at bemærke, herskede der mellem Mrs. Lecks og Mr. Dusante en vis Spænding, der næsten grænsede til Kulde. Sidstnævnte havde ikke opnaaet den Hensigt, for hvis Skyld han havde foretaget den lange Rejse, og omendskønt han sikkert gerne havde glædet sig over Mrs. Lecks's Gæstfrihed, hvis Tingene havde formet sig efter hans Ønske, var Forholdet nu, saaledes som Sagerne havde udviklet sig, temmelig pinagtigt for ham. Ogsaa Mrs. Lecks's Sind var tydeligt nok opfyldt af Uro. Hun vidste ikke, naar Mr. Dusante vilde gentage sit Forsøg paa at paanøde hende Kostpengene i Ingefærkrukken, og under saadanne Omstændigheder var det hende ikke muligt at vise sig fra sin bedste Side.

„Han er ikke tilfreds," sagde hun til mig Morgenen efter Dusantes Indflytning hos hende; „enten ønsker han at udføre sit Forsæt eller ogsaa rejse sin Vej. Jeg vilde saamænd ønske, at den gamle Ingefærkrukke var falden paa Havets Bund, da han slæbte den fra sin Ø til Amerika, eller ogsaa, at den var gaaet i tusinde Stykker, da vi rutschede ned ad Bjærget, og at Pengene vare smeltede i Sneen. Jeg vil nu blot sætte, at han ved Udgangen af denne første Uge kommer her og byder mig Kostpenge for sig og sin Familie og siger, at det ikke er mere, end jeg har gjort mod ham? Naturligvis have de to Tilfælde ikke Spor med hinanden at gøre, thi vi kom uden Tilladelse og Indbydelse som fremmede til hans Ø, medens han kommer til mig som Ven og inviteret efter alle Former. Alligevel er jeg bange for, at jeg ikke vil kunne faa ham til at se paa Sagen med de Øjne, og det gør mig urolig."

Jeg indsaa, at der maatte gøres noget for at faa Ende paa denne ubehagelige Tilstand, og i Hemmelighed raadførte jeg mig med min Hustru og Miss Lucille. Efter at vi længe havde tænkt frem og tilbage, fik Ruth en lys Idé.

„Efter min Mening," sagde hun, „vil det bedste, som vi kunne stille op med Pengene, være, at vi give dem til de tre Matroser. De ere fattige og ville blive glade derved; Mrs. Lecks og Mr. Dusante maa være tilfredse med Forslaget, thi den ene vil ikke beholde Pengene, den anden ikke modtage dem, og heller ikke de andre kunne have noget derimod at indvende."

Raadsforsamlingen antog denne Afgørelse, og det paalagdes mig at forelægge den for de stridende Parter.

Mr. Dusante gav straks sit Samtykke.

„Det er ganske vist ikke det, som var min Hensigt," erklærede han, „men kommer dog næsten ud paa det samme. Pengene blive faktisk tilbageleverede deres rette Ejere, og disse komme overens om at disponere over dem efter Forgodtbefindende. Jeg har end ikke Ret til at sætte mig derimod."

Mrs. Lecks betænkte sig en Stund.

„Godt," sagde hun endelig, „han beholder Pengene og giver dem, til hvem han har Lyst. Derimod kan jeg intet have at indvende."

Nu kunde der kun være nogen Modsigelse at vente fra Mr. Enderton.

Da jeg forebragte ham Sagen, fandt jeg ham imidlertid til min Overraskelse rede til at indvillige.

„Hvad jeg har gjort," sagde han, idet han halvt lukkede den Bog, hvori han læste, „har jeg gjort af Princip. Jeg var og er endnu af den Anskuelse, at paa en fuldkommen forladt Ø bør en Institution som Kostpenge ikke praktiseres. Jeg har betalt dem under Forbehold og trækker ejheller nu dette mit Forbehold tilbage. Efter alle Billighedens og Gæstfrihedens Love kan den Mand, hvem Øen tilhører, ikke beholde Pengene, og Mrs. Lecks har endnu mindre Ret til at disponere over dem. Naar der imidlertid nu fremkommer Forslag om at overlade det samlede Beløb til de tre Matroser, som ikke have betalt Kostpenge, og for hvem det altsaa er en ren Gave, skal jeg ikke være uenig med nogen deri. Rigtignok have disse Mennesker forstyrret mig just i

det Øjeblik, jeg stod i Begreb med at ordne Sagen paa rette Maade, men jeg tvivler ikke om, at de kun handlede efter Ordre, og maa indrømme, at de behandlede mig med fuldkommen Agtelse under Udførelsen af de dem tildelte Befalinger, omendskønt deres Adfærd prægedes af en vis Bestemthed, som jeg ofte har iagttaget hos Folk, der ere vante til ubetinget Lydighed. Hvis fra Begyndelsen af disse Tvistigheder den samme Agtelse var bleven vist mig fra anden Side, vilde det have været bedre for alle Parter."

Efter hvilken Tale han atter slog sin Bog op og fortsatte Læsningen.

Om Eftermiddagen forsamlede vi os alle med Undtagelse af Mr. Enderton paa Mrs. Aleshines Veranda for at være til Stede ved Gavens Overrækkelse.

De tre Matroser, som vare satte i Kundskab om, hvad der skulde gaa for sig, stod opstillede i Række og Geled paa andet Trin af den til Verandaen hørende Trappe, alle tre i stiveste Puds og med deres nye Voksdugshatte i Haanden.

Mrs. Aleshine gik ind i Huset og viste sig straks efter med Ingefærkrukken, som hun overrakte til Mr. Dusante. Denne modtog den og stod et Øjeblik i Positur, som om han vilde holde en Tale.

Men hvis dette var hans Hensigt, blev Lejligheden dertil ham fratagen, thi nu traadte Mrs. Lecks frem og talte henvendt til ham:

„Mr. Dusante, efter hvad jeg selv kender til Dem og af andre har hørt om Dem, tror jeg, at De er en Mand, der søger at gøre sin Pligt, saaledes som De af et godt Hjerte erkender den, uden at se til højre eller venstre. Da det saaledes maatte være, besluttede De Dem til at rejse med Ingefærkrukken og Pengene deri gennem den hele Verden, indtil De udsandt de Folk, som havde boet i Deres Hus, for at tilbagelevere Krukken, akkurat som De havde fundet den, til den Person, som havde paataget sig Opsynet med den regelmæssige Indbetaling af Kostpenge og sammes Nedlæggelse i Krukken. I denne Hensigt førte De denne Genstand over Oceanet, slæbte den gennem Kalifornien op og ned, og holdende den under Armen rutschede De med den ned ad det glatteste Bjærg, jeg i mit Liv har truffet paa. Om den

havde været Deres eget Barn, tror jeg ikke, De kunde have holdt den fastere og bevaret den omhyggeligere. Over Stok og Sten, gennem tykt og tyndt, har De baaret denne Ingefærkrukke, eller er De rejst efter den, for at udføre, hvad De havde sat Dem i Hovedet, og den lange Vej har De tilbagelagt hertil, hvor det end ikke i Drømme var faldet Dem ind at komme, hvis det ikke havde været for Deres fikse Idés Skyld. Nu, Mr. Dusante, ere vi alle enedes om, hvad der skal ske med den, og De er enig med os andre. Imidlertid ser jeg paa Deres Ansigt, at De alligevel er skuffet. Hensigten, De havde med Deres Rejse, har De ikke opnaaet. Men jeg vil ikke lade mig sige, at De skal være den eneste blandt os, som ikke er tilfreds, og ikke, at jeg er den, som har lagt Stenen paa Deres Vej, hvorover De er snublet. Naar jeg derfor har sagt, at jeg ikke i Livet mere vilde røre denne Krukke, saa tager jeg nu mine Ord tilbage, og De kan overgive Krukken i mine Hænder, som det oprindelig var Deres Hensigt."

Mr. Dusante svarede ikke.

Men han traadte frem, greb Mrs. Lecks's brune, arbejdsvante Haand og førte den opfyldt af Ærbødighed til sine Læber. Det er ikke sandsynligt, at Mrs. Lecks nogen Sinde før havde modtaget et Haandkys, ja, det er næppe til at antage, at hun nogen Sinde i sit Liv havde set et Menneske kysse et andet Menneske paa Haanden.

Men denne selvstændige Landdames aabne Forstand og raske Opfattelsesevne lod hende øjeblikkelig erkende, hvad Meningen var med denne gammeldags Hyldest.

Hendes høje Skikkelse rettede sig endnu rankere, hun bøjede let Hovedet og modtog Komplimenten med en rolig Værdighed, der ikke vilde have anstaaet en Fyrstinde ilde.

Det lille Optrin rørte os alle, og Mrs. Aleshine meddelte mig senere, at hun havde haft den største Møje med at holde sine Taarer tilbage.

Mr. Dusante overgav derpaa Mrs. Lecks Krukken, som denne straks rakte til Ruth og Lucille.

„I to unge," sagde hun, „skulle tage denne Krukke, og eders ender skulle være de første, der røre Papiret med Fiskekrogene,

hvorefter I skulle fordele Pengene, som ere derunder, og give dem til vore gode Venner, Matroserne."

Ruth og Lucille satte sig paa Hug ned paa Verandaen; den ene rystede Pengene ud i den andens Skød, og hurtigt bleve de delt i tre lige Dele, hvoraf hver af Matroserne fik sin.

De tre Mænd stod ubevægelige hver med en Andel i sin aabne højre Haand, indtil endelig Baadsmanden tog til Orde og sagde:

„Det er ikke min Sag og ikke Bills og heller ikke Jims at sige et Ord imod, hvad De holder for at være i sin Ret og Orden. Vi have været i Deres Hyre og lystret Dem, siden vi paa Øen bleve Deres Skibsmater, og det ville vi vedblive at gøre, ikke sandt, Jim, ikke sandt, Bill?"

„Jo vel, Baadsmand, saadan er det," svarede Jim og Bill med Stemmer, der kom fra Hjertet, men ikke vare fri for en vis Ruhed i Klangen.

„Mellem de gode Herrer og Damer er der besynderlig een, Mrs. Aleshine, hvem jeg nævner uden Forklejnelse for de andre, fordi det besynderlig er hende, vi vilde følge til øverste Overbramstangsraa uden at blinke, om det saa blæste en Hvirvelstorm, der kunde rykke Husene op med Rødder. Er det ikke sandt, Jim og Bill?"

„Jo vel, Baadsmand, saadan er det," bekræftede Jim og Bill.

„Eftersom og saasom vi nu alle tre ere bestemte paa at forrette, hvad der bliver sagt os, have vi aftalt sammen at passe skarpt paa, da vi hørte, hvad der skulde gaa for sig, og saa have vi da staaet her og hørt til; men ingen af os har hørt een Ting, og det er, hvad vi skulle gøre med Pengene. Og da vi ikke have hørt noget, og der ingen Ordre er om den Ting, saa tage vi Pengene til os og frembære vor bedste Tak for dem til alle, som her ere til Stede. Ikke sandt, Jim og Bill?"

„Ja vel, Baadsmand, saadan er det," sagde Jim og Bill.

Og Pengene forsvandt i Matrosernes Lommer.

Derpaa tog Mr. Dusante Ingefærkrukken op fra Gulvet og traadte med den hen til Mrs. Lecks.

„Jeg haaber, Madame," sagde han, „at da Grunden til vor lille Meningsforskel nu er fjernet fra denne Krukke, vil De ind-

villige i at modtage den af mig som en Erindring om de mærkelige Oplevelser, der knytte sig til denne Genstand."

„Om jeg vil, Mr. Dusante!" svarede hun. „Det skulde jeg mene, og glad er jeg derfor. Saa længe jeg lever, skal den staa paa Kamingesimsen i min Dagligstue, og naar jeg dør, skal den overgaa til mine Arvinger med Paalæg om at bevare den med Omhu, saa længe den holder."

Fra nu af var enhver Aarsag til Misstemning udelukket fra vor lille Kreds, og vi indrettede os paa et godt og fornøjeligt Samvær.

Selv Mr. Enderton, der i et Vægskab paa sit Værelse havde fundet nogle i Svinelæder indbundne Bøger, syntes forsonlig og tilfreds.

For Familien Dusante var Opholdet i denne landlige Egn i den sene Efteraarstid en ganske ny Erfaring.

Den skarpe, styrkende Luft, den indiske Sommers violetlige Taageslør og brogede Farvepragt, det lunkne Solskin, ja endog Grene og Kviste, som, allerede berøvede deres Blade, vævede et fint Netværk mod den klare blaa Himmel, alt havde en egen frisk Ynde for disse Mennesker, der havde tilbragt deres hele Liv i tropiske Lande mellem eviggrønne Træer, og for hvem amerikansk Landliv var noget helt ukendt.

Efter at de en rum Tid havde nydt Mrs. Lecks's Gæstevenskab, foreslog de den forstandige Kone, at hun skulde beholde dem som Kostgængere indtil Vinterens Begyndelse, og hun modtog det fornuftige Forslag uden Pertentlighed, idet hun udtalte Haabet om, at det kolde Vejr endnu vilde lade vente ret længe paa sig.

Ruth og jeg traf en lignende Overenskomst med Mrs. Aleshine.

En længere Tids rekreerende Hvile fra mine Forretninger havde været Hensigten med min paatænkte Rejse til Japan, og jeg formaaede ikke at forestille mig noget Sted, der i højere Grad end dette kunde være min unge Hustru og mig til Behag, og hvor vi bedre kunde leve i Ro blandt vore kære Venner.

Mrs. Aleshines og hendes tre Matrosers Gøren og Laden var for os en uudtømmelig Kilde til Munterhed.

De brave Søfolk helligede sig med Liv og Sjæl til hendes

Tjeneste, og da det var umuligt at anstille noget i Retning af den paatænkte Svibeldrift, før de paagældende Markstykker vare købte og Foraaret indtraadt, vare de Arbejder, hvormed Baadsmanden og de to haardhændede Matroser, Bill og Jim, beskæftigede sig, eller som Mrs. Aleshine paalagde dem, af særdeles mangfoldig Natur.

Den herligt malede Indgangsdør, som i Begyndelsen havde opvakt den gode Kones Harme, afnødte hende lidt efter lidt Beundring, og da de tre Matroser havde besørget alt, hvad de i Have og Mark, Lader og Stalde kunde udrette, gav hun dem Tilladelse til at bemale forskellige Dele af hendes Ejendom, hvorhos hun overlod Farver og Mønstre til deres eget frie Valg.

Hvad enten de havde faaet til Opgave at malke Koerne eller kløve Brænde eller stryge en Huslænges Mure, arbejdede de stedse som brave Svende og altid iført deres Sømandstøj.

De afgned Fordækket, som de kaldte Verandaens Gulv, med Pimpsten, lige til det næsten blev en Helligbrøde at sætte Foden derpaa, og da Husmur og Havestakitværk hensigtsvarende vare bemalede, tog deres Fantasi den dristigste Flugt ved Udsmykningen af de mindre Udhuse og andre Smaabygninger, som hørte til Gaarden.

En af Matroserne var i Besiddelse af et Kort, hvorpaa de af Alverdens Dampskibsselskaber antagne Farver vare afbildede, og nu bleve Bryggerhus, Kornlade, Hønsestald og saa videre lige til Gaardens Pumpestok og Kreaturets Tøjrepæle bepenslede med kulørte Striber af alle Regnbuens Farver, saa at en beundrende vejfarende kunde tro, at en hel international Koffardiflaade var gaaet under paa Mrs. Aleshines Grundstykke, og kun Vimplerne forblevne synlige.

Det største Kunstværk havde den rødskæggede Baadsmand dog forbeholdt sig selv.

Han havde udspekuleret det i sin egen Hjerne og udført det med sine egne Hænder.

Det var intet ringere end Kostaldens Tatovering.

Paa samtlige denne Bygnings Vægge, der i Forvejen havde Farve omtrent som et solbrændt Menneskes brunede Hud, malede Baadsmanden i blaa Prikker, der skulde forestille Tatovering, et uhyre Ankertov, der flere Gange gik om Huset, og dertil en Sø-

slange, næsten lige saa lang som Ankertovet, otte Ankre, to Skibe samt et Mønsterkort over Kanoner og Marineflag, saaledes at ikke en Krog forblev udekoreret.

Udforelsen af dette Kunstværk krævede betydelig Tid, og før det endnu var halvt færdigt, havde dets Ry allerede spredt sig over hele Omegnen.

Denne Udsmykning af hendes Ejendom morede Mrs. Aleshine overordentligt.

„Det skaffer dem noget at bestille," mente hun, „til Svibeltiden kommer, og nu da alle Blade og Blomster ere borte, kan jeg godt lide at se, at Stedet blomstrer op, som om det var et Drivhus — ikke at tale om, at det morer Folkene."

Om Aftenen dansede Søfolkene deres Matrosdanse i det store Køkken og spandt ved Ilden lange Ender om deres Eventyr paa fjerne Have.

Mrs. Aleshine sad hver Dag, vi andre meget hyppigt, ved Ilden hos dem og morede os over disse uendelige Beretninger.

„Da jeg selv en Gang har ført Hus i den hede Zone," sagde hun en Gang, „forekommer en Masse af det, som de fortælle, mig ganske naturligt. Og alt i Verden vil jeg gøre for at stille dem tilfreds, saa at de foretrække at blive her paa det tørre Land som almindelige Kristenmennesker, i Stedet for at flakke om paa Oceanets troløse Vover og støde sammen med andre Skibe og blive lække med ringe Udsigt til at gaa under just paa et Sted, hvor der er en møbleret Ø i Nærheden."

Kun een Ting forurolige Mrs. Aleshines Sind, og en Gang talte hun til mig derom.

„Jeg har lige fra første Begyndelse været bange for," sagde hun, „og i nogen Tid endogsaa mere end halvvejs troet, at denne Elisabeth Grootenheimer vilde lægge ud efter Baadsmanden; men saa gik jeg til ham og talte aabent med ham. 'Af den Historie bliver der ingenting,' sagde jeg, 'og omendskønt jeg ikke tvivler paa, at De selv indser det, har jeg dog troet, det var min Pligt at sige Dem min Mening. Der findes her i Byen en Mængde unge Pigebørn, som kunne blive Koner af første Sort for jer Matroser, og det vilde for mig være en stor Glæde, om jeg saa jer alle tre gifte og vel hjemfarne som Farmere her iblandt os.

Men Fordægtigheder med Elisabeth Grootenheimer vil jeg aldrig i Livet kunne finde mig i. Giftede en af jer sig med hende, og der kom Børn, vilde de maaske nok delvis blive smaa Baadsmænd eller Matroser, men ogsaa Grootenheimere, stokdumme Grootenheimere, og jeg siger jer det aabent, at af Grootenheimere have vi allerede kun altfor mange her paa Egnen!' Og derpaa sagde han: 'Madame,' sagde han, 'De kan trygt forlade Dem paa, at hvis jeg eller Jim eller Bill beslutte os til at gaa under Sejl til den Havn, som Folk kalde Ægteskabets, saa lette hverken de eller jeg Anker, før vi have faaet Klarerseddel fra Dem.' Dermed mente han, at han og hans Kammerater vilde spørge mig til Raads, naar det en Dag skulde falde dem ind at gaa paa Frierfødder. Og nu er jeg rolig og kan uden Bekymring afvente Svibeltiden."

En Gang saa jeg mig nødsaget til at tage et Par Dage til Philadelphia for der at besørge nogle Forretningsanliggender.

Aftenen før min Afrejse kom Baadsmanden til mig og bad mig gøre ham og hans Kammerater en Tjeneste.

„De husker vel nok," sagde han, „at da jeg og Bill og Jim tog imod Pengene, som De og de andre forærede os, og det var ikke, hvad jeg vil kalde Prisepenge, fordi Resten af Mandskabet, om jeg saa maa sige, fik ingen af dem, at vi da alle tre hørte skarpt efter, om der skulde blive sagt noget om, hvad vi skulde gøre med dem; og da der ikke blev sagt noget derom, saa tog vi imod dem, men det varede ikke længe, saa vidste vi, hvad vi vilde bruge dem til. Det, som vi nu gerne vilde, ser De, det var, at vi gerne vilde opstille saadan et Slags Signal, et af den Slags, som ikke saa let vifter om Kuld og kommer til Skade, eller hvad jeg maaske hellere skulde kalde det, et Slags Monument, som kan faa dem, der se paa det, til at tænke paa de haarde Ture og liflige Lystigheder, som vi have gjort sammen i Fællesskab. Og da vi nu, Jim og Bill og jeg, saadan snakkede sammen om, at Mrs. Lecks af Mr. Dusante havde bekommet denne Ingefærkrukke til at stille op paa sin Kamin, saa kom vi paa Tanker om, at Mrs. Aleshine ogsaa maatte have sig en saadan Krukke, eftersom hun dog har lige saa god Ret dertil som Mrs. Lecks, og at det saa maatte være et Slags Signal eller Monument, som vi vilde sætte op for hende. Og nu, da De rejser til Staden, Mr. Craig, vilde

vi jo gerne bede Dem, om De vilde tage disse Penge med, som er hele Klatten, vi fik af Dem og de andre, og om De derfor vilde lade bygge en Ingefærkrukke, justement af samme Skabelon og Talje og Snit som den anden Krukke, men ikke af Fajance eller Porcellæn, fordi saadan en kunde vi jo selv købe, og fordi det heller ikke er det, som vi mene. Den Krukke, vi ville have bygget, skal være af knastfri Egetræ, kraftig og solid, med Egespanter indenbords, for at den ikke skal brække sammen, naar den bliver paasejlet. Og Skroget skal til over Vandlinien forkobres med ægte Sølv, og der skal være et Dæk paa, have vi tænkt os, af Skildpaddeskal og med en rund Luge, der kan lukkes vandtæt som paa en almindelig Krukke. Siderne maa være ordentlig kalfatrede med Blaar og fint skrabede og bestrøgne, saa at de ikke lække, hvis der kommer Vand til indvendig eller udvendig fra. Og under Kølen, saa at enhver kan se det, naar han vender den i Vejret, skal Navnene paa mig og Jim og Bill staa tatoverede saadan, som jeg her har opskrevet det paa et Stykke Papir, og paa Skroget, under Vandlinien, der, hvor den er forkobret med Sølvplader, kommer Navnene paa de andre og Længde og Bredde paa Den og hvad der ellers kan være at notere af Journalen, som maaske en af dem har ført, og som nu kan hjælpe os til at huske, hvad for flere Ting der er, som vi have oplevet i Fællesskab. Og saa, hvis der endnu er Plads paa Forhudningen, og hvis der er Penge igen til at betale det med, kan De jo lade anbringe saa mange Ankre og Hjerter og Kabeltove og den Slags, som kan være passende og der kan blive Plads til. Og Krukken, naar den er færdig, ville vi give Mrs. Aleshine til at stille op paa hendes Kamin, og der skal den blive, saa længe hun lever eller nogen, der hører hende til. Og jeg sværger Dem til, Mr. Craig," føjede han til, idet han satte Haanden for Munden, omendskønt ingen var i Nærheden, som kunde høre os, „at hvis de to Krukker nogen Sinde paasejle hinanden, saa bliver det ikke Mrs. Aleshines, der gaar nedenom og hjem."

Jeg overtog Kommissionen, og nogen Tid efter indtraf til Byen den mest forbavsende Ingefærkrukke, der vel nogen Sinde er konstrueret, men som i alle sine Enkeltheder fuldkommen tilfredsstillede Matroserne.

Da den med stor Festlighed blev overrakt Mrs. Aleshine, var

hendes Beundring for Kunstværket, Glæden over at besidde det og hendes Taknemmelighed mod Giverne lige grænseløs.

„Hvor kunde jeg blot komme paa den Tanke," sagde hun siden i Fortrolighed til mig, „at nogen af disse brave Søfolk skulde kunne nedværdige sig saa dybt som at gifte sig med Elisabeth Grootenheimer!"

Snart efter denne glade Begivenhed blev en anden Glæde beskaaret Mrs. Aleshine.

Hendes Søn vendte tilbage fra Japan.

Han havde læst om det Dampskibs Undergang, hvorpaa hans Moder og Mrs. Lecks havde været indskibede, og været i den største Bekymring, indtil han erholdt Moderens Brev, hvori han opfordredes til snarest mulig at komme hjem til Amerika.

Hans Hensigt var imidlertid ikke at slaa sig ned i Meadowville, men kun at aflægge sin Moder, som han længe ikke havde set, et langt Besøg.

Det var en prægtig ung Mand, net af Væsen, velopdragen og dannet.

Vi vare alle henrykte over ham, og efter kort Tids Forløb blev han, den eneste Ungkarl, og Lucille Dusante, den eneste unge Pige i vor Kreds, saa fortrolige og gode Venner, at man ikke behøvede at være nogen stor Spaamand for at profetere Mrs. Aleshine, at hun i en ikke fjern Fremtid vilde blive Miss Lucilles lykkelige Svigermoder.

Vi bleve meget længere i Meadowville, end vi oprindelig havde haft til Hensigt.

Selv da Høje og Dale vare bedækkede med Sne, fortsattes vore Udflugter, og vi foretog Rutscheture i Slæder under Ledelse af den nyankomne unge Mand, der aabenbart havde et eget Greb paa at gøre denne Sport tiltrækkende for Lucille og derved tillige bidrog til at fængsle os alle til Mrs. Lecks's og Mrs. Aleshines respektive Hjem.

Efter nogen Tids Forløb anstaa Mr. Dusante det for rigtigst at tilbringe Resten af Vinteren i Florida; Mr. Enderton havde allerede forlængst gennemlæst de i Vægskabet forefundne Bøger og var rejst til New-York, og ogsaa Ruth og jeg besluttede os til at tage Øst paa.

For vort lille Selskab dog skiltes, vare Mrs. Aleshines Søn

og Lucille Dusante blevne enige om, at naar Foraaret kom, vilde de sejle sammen i Ægteskabets Havn.

Denne Forbindelse var meget tilfredsstillende for begge interesserede Parter.

Mr. Dusante kunde næppe ønske sig en Svoger, der bedre var i Stand til at gøre hans Søster lykkelig, og som desuden, ifølge Anlæg og tidligere Beskæftigelse, vilde være i Stand til lidt efter lidt at befri ham for en Del af hans Forretningsbekymringer.

Med Foraaret kom Dusantes igen Nord paa; Lucille blev forenet med den unge Mr. Aleshine, hvorefter vi alle, med Undtagelse af Mr. Enderton, der havde opnaaet en for ham særlig tiltalende Stilling som Underbibliotekar ved et lidet besøgt Bibliotek, igen forsamlede os i Meadowville for der at tilbringe et Par Uger sammen, før Ruth og jeg vendte til den By i New-England, der var vort Hjem.

Familien Dusante, den unge Ægtemand indbefattet, tiltraadte, dels af Forretningshensyn, dels for Fornøjelsens Skyld, en Rejse gennem Kanada og det fjerne Nordvesten.

Besøget i Meadowville faldt i Svibeltiden, og en Morgen sad Ruth og jeg paa en Sten ved Klipperanden og betragtede de flittigt arbejdende Matroser ved vore Fødder.

Jorden saa saa fin og jævn ud, at man kunde fristes til at tro, den var affleben med Pimpsten, og de tre nautiske Farmere i deres tæt om Hofterne sluttende, forneden vide Benklæder, deres Voksdugshatte, deres Skjorter med de brede firkantede Kraver, sad paa Hug omkring paa Marken, beskæftigede med det fængslende Arbejde at udplante nye Svibler, saaledes som endnu aldrig Svibler ere blevne udplantede.

Den taalmodige Opmærksomhed for ubetydelige Smaating, som Sømandslivet havde lært dem, kom dem nu til Gode i deres nye Virksomhed.

Paa en Del af Marken, som først var bleven tilplantet, vare Svibblerne allerede skudt i Vejret, og man kunde iagttage de besynderligste Monstre.

Der fandtes Ankre af Svibler, Hjerter af Svibler, Brigger, Barker, Skonnerter af Svibler, og mere til Skibsbrug henhørende, som fryder en ægte Sømands Hjerte, — langt mere end Ruth og jeg kunde nævne ved Navn, — altsammen monstret i Svibler.

„Det forekommer mig," sagde jeg, „at der har hvilet en Slags Trylleri over den lille Ø i det Stille Ocean, thi paa den ene eller den anden Maade har den bidraget til, at vi alle ere blevne lykkelige."

„Det har du Ret i," svarede Ruth, „og ved du, hvad jeg tror er Aarsagen til en stor Del af denne Lykke — Kostpengene i Ingefærkrukken!"

Ende.

A. Schoebel:

En Naadefriſt.

M—burg den 2. Februar.

Forlovet! Jeg forlovet! Jeg har sagt det ved mig selv hundrede Gange, men jeg vilde ikke have troet det, hvis jeg ikke havde set Ringen paa min Haand, hvis jeg ikke mærkede den nye, ukendte Følelse af Lykke, der gør mig saa varm om Hjertet!

Nu er endelig Sorgen og Smerten over de døde Forældre stilnet og Bitterheden, som greb mig, fordi jeg i Løbet af en eneste Uge mistede de to, der var mig det kæreste paa Jorden, forsvunden.

Klangen fra den lille Klokke, der i hine Koleradage ringede saa mange Mennesker til Graven, lød Aarevis for mit Øre som en streng, grusom Erindring.

Jeg blev næsten menneskesky den Gang, da man tre Dage efter min Moders Død ogsaa bar den elskede Faders Lig bort. En Tid lang kom jeg næsten til at hade enhver, der vilde tale trøstende Ord til mig eller forsøgte at rive mig ud af den Sorgens Tankegang, hvori jeg levede, og klamrede mig til Smerten, som om den var det sidste Gode, som de dyrebare afdøde havde efterladt. Mindet om deres Kærtegn, som jeg nu skulde undvære for evigt, gjorde mig til Tider næsten sanseløs af Sorg. Paa den Tid brød jeg mig ikke om noget levende Væsen undtagen Faders store St. Bernhards Hund. Fader havde elsket den, som om den var et menneskeligt Væsen, en Kærlighed, som Dyret fortjente for sin Troskabs og Klogskabs Skyld, og jeg holder den Dag i Dag af Hunden som en Ven, skønt den med Aarene er bleven meget affældig.

Den Gang vare vi omtrent uadskillelige. Trofast sov hos mig, den legede med mig, og i et eller andet Hjørne inden Døre eller i Haven hørte den taalmodig paa alle mine barnlig-fantastiske

Fortællinger. Den fulgte mig stedse, naar jeg besøgte Faders og Moders Grave, og naar jeg sagde til den: „Trofast, hvor er 'vor Mo'r', og hvor er 'vor Fa'r'?" saa spidsede Hunden Øren og hylede højt og begyndte saa at skrabe i Jorden, som om den vilde rode Graven op. —

Mine Forældres tidlige Død, det sælsomme Venskab med en Hund og det stærkt indadvendte Liv, som den Gang begyndte for mig, maa have bidraget til at gøre mig alvorlig før Tiden og til at sysselsætte mig med mine Tanker, efter at jeg havde tilbragt en sollys Barndom med Leg, Latter og Jubel. Jeg sluttede mig ikke til nogen af mine jævnaldrende, men sad helst med mine Bøger og drømte al Slags fantastisk Tøjeri med mig selv.

Jeg holdt meget af at lære og at lære mange Ting. Desværre ikke det at holde mig selv og mit ubændige Temperament i Tømme. Fra mine over al Maade ømme og kærlige Forældres bløde Hænder kom jeg ind under de slappe Tøjler, som en Fætter, der ogsaa forgudede mig, styrede. Denne min Tante Dorothea havde aldrig været gift, men fandt nu paa sine gamle Dage ganske uformodet en Lejlighed til at sprede en Rigdom af eftergivende Kærlighed ud over et følsomt Væsen.

Jeg voksede op til et overmaade selvstændigt, tidlig modnet og — som jeg tror — lidt gammelklogt Væsen. Den svage Tante beherskede jeg fuldstændigt. Jeg bragte Liv, Bevægelse og Fart over hendes indtil min Tilsynekomst noget ensomme Hus, der før min Optræden havde ligget roligt og stille hen, men nu efterhaanden kom til at se inden for sine Vægge en Skare Mennesker, for hvilke den tilbageholdne gamle Dame, der midt i al sin Tilbagetrukkenhed trængte saa meget til Verden, formodentlig ellers var bleven fuldkommen fremmed. Med særlig Forkærlighed omgikkes jeg Folk, der i aandelig Henseende ragede højt op over Mængden. De udmærkede mig trods min Ungdom, forvænte mig og hjalp mig med at finde Livet dejligt. Jeg har aldrig været nødt til at trygle om Gunst, skønt jeg ikke ejede denne fade, intetsigende Blanding af Forfængelighed og Ydmyghed, som man meget overfladisk plejer at kalde Elskværdighed. Men jeg var helt anderledes end Flertallet af unge Piger, ikke en kantet, stiv Pensionatsfrøken eller en vild „Backfisch" med Lommelalderens Manerer eller en sirlig ung Dame, jeg var kun mig selv, Valentine Gerlach, som fra den Dag, da hun overhovedet var i Stand til at ytre

en Vilje, havde et lille Hoved for sig selv og sjælden spurgte om andres Meninger.

Jeg gjorde, Gud ske Lov, aldrig Indgreb i andres Rettigheder — et medfødt Retfærdigheds-Instinkt bevarede mig derfor — men jeg opgav heller ikke den mindste Smule af mine Rettigheder. Tante talte ofte leende om, hvorledes jeg allerede som en ganske lille Stump aldrig havde revet Legetøj fra andre Børn eller kastet begærlige Blikke derefter, medens jeg paa den anden Side som en Løvinde værgede mit eget Legetøj, naar nogen af Kammeraterne med Magt vilde tage det fra mig. Bad man mig derimod om noget, gav jeg gerne min kære Dukke bort, et Tørklæde og en Hat kunde gaa samme Vej, og sligt betyder dog en hel Del over for en lille Pige. Formodentlig var det dog snarere Ligegyldighed end Godhed, der var Drivfjedren til denne min Liberalitet, jeg sætter endnu den Dag i Dag ikke ret megen Pris paa Klæder og Hatte og hvad man ellers kan anse som voksne Menneskers — Dukker.

Den gode Tante vilde tidlig af den lille Tine konstruere den kommende voksne Valentine, og hun tvivlede ikke et Øjeblik om, at Skæbnen havde forbeholdt mig Søndagsbarnet — jeg havde første Gang set Dagens Lys paa en Søndag — noget ganske særlig godt, men hun nærede en ganske besynderlig Ængstelse for den Del af min Fremtid, som jeg mulig skulde tilbringe ved en Mands Side. Hun mente nemlig, at engang i Livet vilde den Vilje, som jeg saa kraftigt havde ladet komme til Orde hos mig, blive knuget og bøjet, og naar hun kom ind paa det Tema, udmalede hun den Eventualitet med saa stærke, krasse Farver, at jeg i Henrykkelse over hendes ufrivillige Komik ganske simpelt kyssede hende næsten halvdød og først gav Slip paa mit Tag, naar hun forsikrede, „at med mig var der nu engang ikke noget Udkomne nogen Sinde!"

Allerede fra min tidligste Tid skal der have været noget af en Magnet ved mig, og jeg skal ligeledes meget tidligt have vist den Herskernatur, som man senere ret almindeligt tillagde mig.

Formodentlig hang Menneskene ved mig, fordi jeg brød mig saa grumme lidt om dem og kun gav mig af med de færreste. Allerede som „Baby" var jeg besjælet af de mest udprægede Antipatier og Sympatier, og jeg lod disse Følelser komme til Syne gennem Puf, Stød og Brølen eller gennem stormende Jubel. Efter mine Forældres Død viste jeg yderst sjælden Tilbøjelighed

for nogen og sluttede mig kun til dem, hos hvem jeg kunde forudsætte at møde en Ømhed, der lignede mine Forældres, eller en uendelig Godmodighed som Tantes eller en usvigelig Troskab som Trofasts. Den, der ikke kunde udvise en af disse Egenskaber, fandt ikke Naade for mine Øjne.

Efterhånden som jeg voksede til, blev min Natur mere og mere tilbageholdende. En stolt Menneskefryhed dannede sig hos mig, og jeg interesserede mig kun for de udvalgte. I mine ensomme Timer havde jeg levet for meget sammen med Kunstens Idealer, der ikke kunne skuffe os, og som i al deres Gøren og Laden peger mod det store og ophøjede, til at jeg ikke som en Mimose skulde vige tilbage fra alt, der traadte mig i Møde som smaaligt, svagt og ubestemt.

Kun sjælden lukkede jeg op for mit Indre.

Deraf kom det, at jeg aldrig indgik noget af de saa almindelige Pigevenskaber, der som Regel ikke er andet end store fantastiske Løgne og Fejltagelser, der skyldes overspændt Følsomhed. Uden disse Veninderfortroligheder bliver man saa meget mere lige frem og ukunstlet, man faar ikke Lejlighed til at paradere med sine Følelser og beholder hos sig selv i Hjertet alt det, der netop ikke hører andre Steder hjemme end i Hjertet. Mange unge Piger ville vist overhovedet kun „føle" og „opleve" for at have Stof til en Kaffepassiar.

Deraf kom det, at jeg blev to og tyve Aar gammel, uden at Amors Vingespidser blot havde strejfet mig. Mit Hjerte var ungt, frisk og helt opfyldt med Romantik — den, der skulde vinde det og blive min Herre, maatte komme langvejsfra.

De Smigrere og Tilbedere, som forsikrede mig om deres Underkastelse, efter at jeg var bleven voksen, forstod jeg slet ikke, eller ogsaa lo jeg dem ud. Jeg søgte Styrken, det klippefaste hos Manden, men fandt det aldrig; saa opgav jeg endelig at søge derefter.

Jeg vedblev fremdeles at beherske mine Omgivelser, satte stadig min Vilje igennem, tiltrak Mennesker uden at tilsigte det og uddelte til Tante Dorthes Forbavselse behændigt og ubehændigt Kurve, indtil jeg endelig en Dag selv redningsløs indviklede i et Kærlighedsnet, som ved enhver Bevægelse slyngede sig fastere og fastere om mig.

Man siger, at de stærkeste og varigste aandelige Lænker hyppigst smedes ved det første Blik, at beslægtede Sjæle ile hinanden

i Mode som trukne af magnetiske Traade, at Hjerternes Elektricitet er den mest uimodstaaelige af alle de paa Jorden virksomme Kræfter — jeg har lært at begribe dette hos mig selv.

Kærligheden kom over mig som et coup de foudre, gav mig et Slag paa Hjertet, som det, den spøgelseagtige Nattemare gav den bolde Ridder Olaf. —

Det skete i Berlin, hvortil jeg var rejst paa et Besøg sammen med Tante. Jeg saa den smukke Kejserstad for første Gang. Fuld af Forbavselse betragtede jeg alle de pragtfulde Bygninger, Monumenterne, de store Pladser og Parkanlæg og Kunstgalerierne. Jeg var bedøvet og betaget af denne Ophobning af saa mange Kunstværker. Nationalgaleriet besøgte jeg daglig. Det beruste mig at betragte dette Stykke Grækenland overhvælvet af den prægtigste blaa Himmel og bestraalet af Solen, i Høst plejer Naturen jo at vise sine mest lysende Farver. Jeg befandt mig i en løftet, henrykt Stemning og var fuldkommen forberedt paa at opleve det uventede.

To af Galeriets nyerhvervede Marmorskikkelser tiltrak mig atter og atter, to indtil det guddommelige forklarede Kvindeskikkelser.

Taarer glinsede i mine Øjne, da jeg første Gang saa denne Pieta, denne Charitas. Der var en vis Søster-Lighed i de herlige Træk og et Slægtskab i de rene ædle Former — en og samme Mesterhaand maatte have skabt dem begge.

Naar jeg saa paa Fromhedens Personifikation, paa Pietas himmelske Ansigt, for ligesom en hellig Gysen gennem mig. Hvad var det ikke for en Højhed og Mildhed, som lyste ud af det! . . . Hvor megen Forjættelse laa der ikke i den Stilling, hvori den ædeltformede Haand pegede opad! . . . Og saa Sokkelen, hvorpaa Figuren hvilede, med sin Rigdom af Engleskikkelser, det var, som man kunde læse Tilbedelse paa Læberne og Smil i Øjnene op mod Himlen, der aabnede sig!

Charitas forekom mig om muligt skønnere, det vil sige, menneskelig skønnere, omringet, som Statuen var, af bønfaldende, hjælpsøgende Skikkelser, disse saa nær og dog hævet over dem som Pieta over Engleskaren.

Hvad var det ikke for et Smil, der hvilede over disse vidunderligt mejslede Træk, et Smil, saa inderlig godt, som om den hellige Kvinde barmhjertig vilde tilgive enhver Synd. De store, herlige Øjne syntes at se ud efter Nød og Pine for at lade en

Straale af Medlidenhed falde ned i bedrøvede Hjerter. Den højre Haand strakte sig frem med kraftig Bevægelse, som vilde den støtte en vaklende, og den venstre holdt en til bredfuldt Maal fyldt Skaal, hvorfra Draaber faldt ned paa retfærdige og uretfærdige — Naadens Skaal. Hele Skikkelsen var let foroverbøjet, og Sømmen af det folderige Gevandt dækkede et Par af de knælende Skikkelser — bange Syndere, der ikke vovede at nærme sig Naaden. Gruppen af de fordømte og benaadede ved Charitas's Fødder var et gribende sandt realistisk Billed.

I blendende hvidt Marmor vare begge Grupperne huggede, og det var lykkedes Billedhuggerens Kunst at faa Tilskueren til at glemme Stenens stive Massivitet. Liniamenterne vare saa bløde og Bevægelsen saa levende. Himlens Lys syntes at omflyde de herlige Kvindeskikkelser, og en mild Flamme syntes indvendig fra at oplyse de ædle hvide Ansigter.

Fortryllet og betaget standsede jeg atter og atter foran Grupperne, som stod paa en fortrinlig Plads og i den heldigste Belysning.

De to Kvindeskikkelser greb ind i mit Liv, selv i min Drømmeverden saa jeg dem for mig, og naar jeg tænkte paa Afrejsens Stund, forekom intet mig sværere og vanskeligere end at skulle skilles fra Charitas og Pieta.

Hos forskellige Kunsthandlere forhørte jeg mig om fotografiske Gengivelser af Grupperne. De eksisterede endnu ikke. Saa besluttede jeg at aftegne mine Yndlinge — saa godt eller saa daarligt som det maatte blive — for i det mindste at holde dem fast i Hovedlinierne, i det væsentlige, saaledes som jeg opfattede dem.

Kunstnerens Person havde jeg endnu næppe nok ofret en Tanke. Hans Navn, Roland Walrad, kendte jeg derimod forlængst. Baade Dagblade og Ugeblade omtalte ham jævnlig i hædrende Ord, men for mig var han kun blevet et Navn som saa mange andre, men ikke videre. Ved Synet af Kunstværkerne kom jeg slet ikke til at forestille mig Mennesket, der havde gjort dem; de forekom mig som en Aabenbaring, komponerede og skabte af en Gudehaand.

Tante eller en eller anden af Vennerne, vi besøgte, ledsagede mig paa mine hyppige Besøg i Nationalmuseet, og den rare gamle Dorthe beundrede mit Tegnetalent næsten lige saa højt som de Kunstværker, jeg forsøgte at gengive paa Papiret. Hendes Øjne

fulgte henrykt hver Linie, jeg henkastede, og hendes gamle Hjerte blev opvarmet ved min ungdommelige Begejstring.

En Formiddag havde imidlertid ingen Tid til at følge med mig, ikke engang Tante Dorthe, fordi hun absolut maatte til Tandlægen. Jeg tog altsaa alene af Sted. Det var tidligt paa Dagen, og Luften var saa henrivende frisk, som den kan være ved Efteraarets Begyndelse.

Da jeg steg ud af Drosken og betalte Kusken, lagde jeg Mærke til, at en lang Gardekyrasser fikserede mig med et altfor beundrende Blik. Denne næsvise Monstring irriterede mig, men jeg glemte den i samme Øjeblik, som jeg passerede den stilfulde, prægtige Sølegang, der løber uden om Musæet, fuldstændig optaget af Charitas's tilgivende Smil, det Smil, fuldt af Varme og uendelig Kærlighed, som jeg havde foresat mig den Dag at søge at fæstne paa mit Skitseblad.

Jeg skyndte mig op ad de brede Trapper, gik gennem de marmorsvale Sale og stod snart foran Barmhjertighedens Gruppe, der som sædvanlig virkede fuldstændig betagende paa mig.

Jeg havde netop begyndt at tegne, da en sagte Klirren ved Siden af mig forstyrrede mig i min ivrige Beskæftigelse. Pludselig fik jeg en Fornemmelse af, at en varm Luftbølge strejfede mit Ansigt. Kyrasseren, der havde fulgt mig, kastede med et overmodigt Smil paa Læberne et Blik over min Skulder paa min Tegning og hviskede et Par uforskammede beundrende Ord.

Hurtigt klappede jeg min Skitsebog sammen, jeg rystede over hele Kroppen og følte, at jeg rødmede lige til Haarrødderne. I en saadan Stilling havde jeg aldrig før været, fordi det, som sagt, var første Gang, at jeg var alene i Musæet. Jeg maa have set grænseløs forvirret og hjælpeløs ud, Blyantstiften faldt ud af Haanden paa mig.

I dette Øjeblik traadte pludselig en høj Mandsskikkelse frem, det saa ud, som han gled ud fra Charitas's Gevandt. To Øjne mødte mine, store blanke Øjne som Trofast's, min tro Barndomsvogters, et Par vidunderlig skønne, melankolske Øjne. Mit Hjerte begyndte at banke voldsomt, og min Forvirring voksede. Det summede for mine Øren. Som i et Taageslør saa jeg, at den fremmede henvendte sig til den paatrængende Officer. Ordene, der vekslede mellem dem, opfangede jeg næppe og endnu mindre de Ord, som min Beskytter rettede til mig, medens den uforskam-

mede, som havde villet fornærme mig, fjernede sig med en stammende Undskyldning.

Min saa meget roste sikre Optræden havde fuldstændig svigtet mig. I min øjeblikkelige Forvirring havde jeg endogsaa rent overhørt, under hvilket Navn min uventede Redningsmand havde præsenteret sig for mig. Jeg var saa forfærdelig angst, men over noget ganske andet end Officerens frække Dristighed. Med et Par Ord takkede jeg hurtigt min Beskytter og skyndte mig saa som et jaget Dyr af Sted til Udgangen.

Først da jeg sad godt gemt i en Vogn, kunde jeg atter trække Vejret, men mit Hjerte bankede saa voldsomt, at jeg næsten kunde høre dets Slag lige saa tydeligt, som jeg hørte Hestens Hovslag mod Stenbroen — hvorfor bankede dette Hjerte saa uforstaaeligt højt?

Da jeg var kommen hjem, var det første, jeg gjorde, at kalde paa gamle Trofast og at stirre ind i hans smukke, gode, trofaste Øjne . . .

To Dage efter denne Episode fandt der hos en Kunstmaler af vor Bekendtskabskreds et Kostumebal Sted, som skulde være en Afskedsfest for Tante og mig; vi havde nemlig tænkt paa meget snart at forlade Hovedstaden.

Aldrig havde jeg sporet mindre Lyst til at gaa i Selskab end hin Aften, men Malerens Familie havde under vort Berlinerophold vist os saa megen Opmærksomhed og Elskværdighed i det hele, at det vilde have været utaknemmeligt uden Grund at afslaa den venlige Indbydelse. Desuden havde Professoren malet et legemsstort Billed af mig, som netop nu var fuldstændig færdigt. Jeg klædte mig paa til Selskabet i en underlig Stemning, jeg ved ikke, hvor mine Tanker vare henne, de drejede sig i hvert Fald ikke om det, der forestod, og pludselig fæstede de sig ved den fremmede, som saa uventet var traadt frem fra Charitas-Gruppen. Jeg kastede et Blik til mit Spejlbillede, og den Tanke: mon han vilde synes om dig? — skød pludselig op i mig. Man havde tit og mange Gange sagt mig, at mit Hoved vilde være noget for en Billedhugger at gengive. Men han, den fremmede, var vist ikke nogen Kunstner. Det forekom mig, at han havde set altfor alvorlig og altfor lidt verdslig — om jeg saa tør sige — ud til, at han kunde være Kunstner; jeg vilde snarere tro, at han var Videnskabsmand.

Medens disse Tanker løb rundt i mit Hoved, havde jeg

uvilkaarlig monstret mit Spejlbillede en hel Del mere, end jeg plejede, og jeg lagde da Mærke til, at Udtrykket i mit Ansigt var alt andet end muntert og festligt. Øjnene vare tilslørede, og Brynene saa ud, som om de vare rykkede hinanden nærmere, end sædvanlig, en Omstændighed, der fik mig til flygtig at mindes den gamle Overtro, at den, hvis Øjenbryn ere sammenvoksede, ikke dør en naturlig Død . . .

Jeg blev udreven af denne ret uhyggelige Tankegang ved, at Tante og nogle af Familien, hos hvem vi boede, kom ind i mit Værelse. De komplimenterede mig for min smukke Dragt. Jeg hørte ligegyldig paa de smigrende Ord, men inderst inde hos mig banede en Flyvetanke sig frem — det ærgrede mig lidt, at han, den ubekendte, ikke skulde faa mig at se i mit spanske Kostume.

Trofast var fulgt med de andre ind i mit Værelse, nu mærkede jeg denne varme Tunge paa min nedhængende Haand, og jeg bøjede mig ned over den og saa den ind i de glinsende fugtige Øjne . . .

Kort Tid efter befandt vi os i Festsalen i et blendende Lyshav, der fremhævede de straalende, brogede Dragter, og mange smigrende Ord lød i mine Øren, man beundrede min Dragt og hele min Fremtræden og — mit Portræt, som hang paa en af Væggene.

En Gruppe stod foran det, og begejstrede Lovtaler lød over dette vor Værts yngste Mesterværk.

Noget fjernet fra den livlig talende og gestikulerende Gruppe stod en høj Skikkelse i Malteser-Ridderordenens Dragt med en funklende Stjerne paa Brystet, aldeles optaget af Maleriet.

Ved dette Syn følte jeg atter den voldsomme Hjertebanken, som var kommen over mig paa Musæet.

Det var ham, som jeg fornylig havde beskæftiget mig med i Tankerne.

Nu vendte han sig om. Hans store, melankolske Øjne mødte mine med det samme Udtryk af drømmerisk Beundring, hvormed han havde betragtet Portrættet.

Denne tavse Beskuen varede — jeg ved ikke hvor længe, men der gives Øjeblikke, hvor Sekunder synes at være en Evighed. Saa kom Husets Herre for at præsentere os for hinanden.

„Herr Professor Walrad — Frøken Valentine Gerlach."

Denne Gang overhørte jeg ikke Navnet. Walrad, Roland

Walrad var det, og Bæreren af det var Skaberen af Pieta- og Charitas-Grupperne! Jeg kunde have bøjet mig i begejstret Beundring og kysset denne Mesterhaand!

Saa hilste vi paa hinanden, som et Par Frimurere, der have en Hemmelighed fælles. Vi talte ikke et Ord om vort første Møde.

Han saa alvorlig, rolig, beherskt paa mig og syntes at ville tage den Tilstaaelse tilbage, som hans Øjne havde gjort mig, da de vendte sig fra Portrættet til mig. Trods denne forandrede Holdning havde jeg i hans Nærhed en Følelse af at være i tryg, sikker Beskyttelse, saa sikker, som om min Barndoms trofaste Vogter var ved min Side. Endnu en Ting mindede mig sælsomt om den tro Hund. Naar jeg, hvad jeg saa tit gjorde, saa ind i det prægtige Dyrs store, melankolske Øjne, havde den Tanke stedse slaaet mig, at Hundens sørgmodige Blik gik tilbage til Fortiden for at søge dens Herres, min Faders, elskede Skikkelse. Nu saa jeg i den fremmedes mørke Øje et Udtryk, der talte om, at en eller anden Erindring stod for det . . .

Allerede i Løbet af Festaftenen erfarede jeg, at jeg ikke havde taget fejl i min Formodning.

Roland Walrad begræd en elsket afdød, sin Hustru, Moderen til hans eneste Barn.

Den Maade, hvorpaa han talte med mig om dette Tab, vakte en nagende Smerte hos mig, en Smerte, som jeg ikke senere kunde blive kvit.

Det var som en sagte Graad om noget uopnaaeligt . . .

Nogle Dage senere havde jeg den Glæde at se den berømte Billedhugger hjemme i den Familie, hvis Gæster vi vare; han kom for at spørge til Tantes og mit Befindende.

Ved vor Afrejse viste han sig paa Jærnbanestationen, og han rakte Tante Dorthe en Buket af sjældne Orchideer og mig en enkelt Blomst, en halvt udfoldet Rose.

„Altid det vordende," sagde han sagte, da han rakte mig Haanden til Farvel.

Blodet fløj op i mine Kinder, jeg formaaede ikke at sige andet end et ceremonielt Farvel, skønt jeg saa gerne havde tilføjet „Paa Gensyn". Jeg ærgrede mig voldsomt over mig selv, steg ind i Kupéen og sendte Professoren, der hilste bukkende, et Smil gennem Ruden, medens Toget langsomt dampede ud fra Perronen.

Med et svagt, sødt Haab i Hjertet forlod jeg Hovedstaden.

Efter saa Ugers Forløb viste Roland Walrad sig i mit Hjem i M—burg. I den gamle, lille By havde han opsøgt en Onkel og glædede sig over ved dette Tilfælde at kunne gense os.

Hans paatænkte Ophold paa fire Dage blev til fire Uger.

En bedøvende Følelse af Lykke vaagnede i mig, thi jeg kunde uden Anmasselse tilstaa mig selv, at det var min Person, der foranledigede den berømte Kunstner til at forlænge sit Ophold i den lille By.

Enhver uoptagen ledig Time tilbragte han hos os.

Jeg lærte ham og han lærte mig nærmere at kende. Da vi begge af Natur vare tilknappede og indesluttede, var det ikke nogen ganske let Sag, men det saa ud, som om vi gensidig gjorde en Undtagelse med hinanden, som om vi til Bytte havde rakt hinanden Nøglerne til vort Indre.

Det i Fortiden dvælende Blik bemærkede jeg nu kun sjælden hos Roland. Den afdødes Skygge syntes mere og mere at træde i Baggrunden. Langsomt trak jeg ham til mig.

Jeg turde tillægge ham Egenskaber, der ere altfor ædle til, at man hyppig træffer dem — Mildhed, Godhed, Fasthed og Bestemthed udmærkede ham fremfor alt.

Hvad man i Almindelighed, med et Stænk af Ringeagt, betegner med Udtrykket „Kunstnernatur", besad han absolut ikke.

Noget hurtigt opblussende og lige saa hurtigt forsvindende opdagede jeg ikke hos ham, ingen Letsindighed, ikke engang et let Sind.

Efter at jeg havde lært ham at kende, forekom de yngre Herrer i vor Omgangskreds mig endnu mere træagtige end hidtil, endnu mere lig Marionetter, som en eller anden ydre Magt sætter i Bevægelse. Kun han forekom mig levende, varm, handledygtig, et Menneske helt igennem, der satte selve Livet højt trods bitre Skuffelser og Tab. Hans Underholdningsevne fandt jeg noget tungtflydende. Mange kaldte ham indesluttet og tavs, fordi han kun talte om Emner, der i sig selv betød noget, som om han ligefrem generede sig ved at tale om unyttigt løst og fast, som de fleste Mennesker holde af at passiare om. Skrev han om et eller andet, var han i sin Fremstilling saa kort og saglig som vel muligt, man kunde kalde hans Stil en Lovbogs Stil.

Grundigheden i hans Kundskaber maatte overraske, naar man tænkte paa hans Kald, hans Beskæftigelse, der særlig henviste ham

til Idealet. Man træffer jo saa ofte store Kunstnernaturer, der med en Spøg glider hen over alt det alvorlige i Livet eller dækker en Mangel paa Dannelse med deres Aands bevægelige Gratie. Men med Roland Walrad forholdt det sig ogsaa saaledes, at han efter et Ønske af Faderen, der hørte til en Familie, der havde fostret mange ansete Jurister, havde maattet studere, og det var først efter aarelange Kampe, at han opnaaede Faderens Samtykke til, at han maatte slaa ind paa Kunstnerbanen.

Den gamle Walrad beklagede senere, efter at den unge Billedhugger havde opnaaet store Resultater, levende sin Strenghed, men Sønnen ansaa de Aar, han havde syslet med Jurisprudensen, som en dygtig Skole for Livet, fortræffelig egnet til at befæste og staalsætte hans Kraft og udvide hans Synskreds.

I Betragtning af de mange og tidlig fremkomne Udmærkelser, som bleve den unge Kunstner til Del, maatte man beundre, at han havde kunnet bevare saa megen Naturlighed og Jævnhed.

Tidlig nærede han den største Foragt for de mange Slags Draperier, hvormed Menneskene saa gerne tilhylle deres Hensigter, Planer og Lidenskaber. Hans Natur utilslørede Aabenhed kunde vanskelig tænkes overtruffet. Denne Aabenhed virkede hyppig stødende og fornærmende og skabte ham Fjender, fordi det milde i hans Væsen ikke altid blev betragtet som et forsonende Element.

Selv jeg følte mig en Dag krænket og saaret, men det lykkedes ham at faa min Tilgivelse . . .

Vi havde disputeret om en noget for ærlig Udtalelse, som Roland havde ladet falde over for min Fætter, en ungdommelig, lidt overmodig Fyr, og jeg bestred min Vens Berettigelse til ikke blot at kigge Folk under Masken men tillige til offentlig at rive Masken af dem. Jeg kaldte en saadan Adfærd som Regel ikke blot unyttig og upraktisk men hævdede, at den yderligere gav Anledning til forskellig Slags Fjendskab, i hvert Fald til kedelige Drillerier og andre Trakasserier.

Jeg talte mig temmelig hidsig, medens Roland blev saa meget roligere. Han svarede ligefrem, at han under Udførelsen af sit Kald var bleven ledet til at søge Menneskene, som de virkelig vare under den ydre Formumming, uden kunstig Indsnøring og Forandring af Figuren, som denne var af Naturen. Og under Kød og Muskler, der ikke var at betragte som andet end et Hylster, søgte han videre efter de Egenskaber, der gave dette Hylster Form

og karakteristisk Udtryk. For ham var kun det inderste Væsen, Kernen, af Betydning; alt andet betragtede han som noget jordisk, udsat for Forandring og Forgængelighed.

Medens han udtrykte sig omtrent saaledes, hvilede hans Øjne forskende paa mig med et vidunderligt gennemtrængende Udtryk.

Ubetænksom lod jeg det egentlige Tema for vor Samtale falde og spurgte med ægte kvindelig Forfængelighed, hvad han da havde fundet hos mig under Hylsteret.

Hovedrystende svarede han:

„Til Kernen er jeg endnu langtfra naaet. Der er saa meget, der dækker — store, slemme Fejl, men de ville nok allesammen blive afdækkede . . .“

Jeg blev mørkerød og stum. Det var for mig, som en Sky gled over Solen og formørkede den.

I det samme strakte Roland sin Haand ud mod mig og bøjede sig tæt hen til mig.

„Men under det dækkende Slør ser jeg det ægte Guld blinke — Valentine,“ sagde han sagte og inderlig, „maa jeg hjælpe Dem at stryge de slemme Fejl bort? Vil De give mig Ret til at finde den gyldne Kerne? Finde den for mig?“

Jeg hulkede fortvivlet over den hæslige Mening, han havde om mig, men saa jublede jeg højt, lykfalig ved hans sidste Ord. Jeg kastede mig stormende til hans Bryst, beskæmmet over, at jeg saa lidt skulde være den Plads værdig . . .

Saaledes er jeg bleven hans Brud.

I Begyndelsen kunde Tante slet ikke fatte det, lige saa lidt som jeg selv, men endelig er det gaaet op for hende, at hun maa give sin Yndling bort til en fremmed Mand. Det var med Taarer i Øjnene, men hun velsignede os dog saa glad i jævne, simple Ord, der lød som en Bøn, en ret inderlig, hjertelig Bøn.

Den 6. Februar.

Nu er han borte, min Roland. Kun tre Dage kunde jeg beholde ham efter Forlovelsen. Han maatte tilbage til sine Statuer og Udkast, men om faa Uger kommer han igen for at blive her for længere Tid, og naar Jasminerne blomstre, henter han mig for bestandig hjem til sig.

Alt forekommer mig som en Drøm, der hvert Øjeblik kan forsvinde. Mon alt, hvad vi haabe, vil gaa i Opfyldelse? Jeg er ofte saa forknyt og bange, en trykkende Anelse piner mig.

Dog bort med de triste Tanker! Der er indløbet Brev fra Roland, et Brev fuldt af Solskin. Min allerkæreste Ven lægger mig alt det paa Sinde, som endnu skal gøres inden Dagen, da min Brudekrans skal blomstre om Kap med Foraarsblomsterne.

Hvor gerne vilde jeg ikke optegne al min Gøren og Laden, min Tænken og Villen i disse Lykkens Dage til Brug, naar den Tid kommer, da jeg er bleven en gammel, sølvhvid Kone. Men jeg kan ikke komme til at føre en regelmæssig Dagbog. Tager jeg Pennen i Haanden, flyver mine Tanker som luftige Sommerfugle til min Roland, og uden at vide af det, bliver det til et langt Brev til ham. Desuden er der saa meget at gøre! At samle og skabe et Udstyr er ikke nogen Smaating. Ofte kommer jeg udaset, næsten halvdød, hjem, efter i timevis at have løbet fra det ene Magasin til det andet for at prøve og vælge og bruge — en Masse Penge. Men fikst og smagfuldt bliver ogsaa det hele! Som til en Prinsesse!

Den 10. Marts.

Uger lange har jeg virkelig ikke indført en Linie i min Dagbog, men saa meget mere i min Udgiftsbog.

Men nu da Roland er kommen, vil jeg forsøge nu og da at gøre nogle Optegnelser. Jeg vil naturligvis kun sjælden faa Tid dertil, da han forlanger, at jeg uafladelig skal være ved hans Side, og dertil kommer, at man jo hvert Øjeblik kommer til at tænke paa en eller anden forglemt Ting, som absolut hører med til et Udstyr.

Lang Tid har jeg forøvrigt heller ikke til min egen Raadighed. Vort Bryllup er ansat til den 8. Maj.

Stakkels Tante Dorthe! Nu skal hun igen staa alene paa sine gamle Dage. I hvert Fald vil hun ikke komme og bo hos os i Berlin, skønt Robert saa hjerteligt som vel muligt har tilbudt hende vort Hus som fremtidigt Hjem.

„Vort Hus!" Jeg siger det allerede som noget ganske selvfølgeligt!

Den 2. April.

I al Almindelighed havde jeg tænkt mig det at være forlovet helt anderledes. Netop saa herligt og saliggørende, men meget, meget lettere!

Roland begynder næsten at opdrage mig en Gang til! Ikke paa den Maade, at han ligefrem siger — saadan og saadan skal

du gøre eller være, men han leder mig meget fast, meget bestemt ad de Veje, som han finder ere de rigtige.

Fremfor alt har han det Indfald at lirke ved min Vilje. Jeg, den selvstændige Person, skal lære at bøje mig.

I Gaar spurgte jeg ham, om jeg store, voksne Pigebarn virkelig i den Grad trængte til en Hovmester, som det saa ud til. Saa tog han mig om Hovedet, bøjede det tilbage og sagde sagte:

„Ved du ikke, at den, der vil opdrage andre, først og fremmest selv maa være opdraget? Du vil jo dog være en Moder for mit Barn?"

Hu — ha! Paa det lille, fremmede Barn tænker jeg ikke gerne, skønt jeg et Par Gange har ladet Roland vise mig lille Ediths Billed. En sød lille Ting synes hun at være med sine guldgule Krøller og Basunkinder. — — — Jeg vil ogsaa gerne lege med hende og give hende broderede Kjoler paa. Men at jeg for saadan en lille Dukkes Skyld skal dæmme op for ungdommeligt Mod og anlægge en Guvernantes ærbare, alvorlige Miner — det finder jeg dog at være vel overdreven. Jeg vilde saa gerne være en rigtig taabelig forelsket Kvinde ved min dyrebare Rolands Side, og nu skal jeg ikke tænke paa andet end Moderpligter, allerede nu som forlovet!

Jeg kunde ikke lade være at le og gav mig til at purre op i Rolands tykke, krusede Haar og talte om andre Ting. Men det passede ham nu heller ikke. Han blev ved sit Tema, og jeg maatte, hvad enten jeg vilde eller ikke, en hel Time høre paa, hvilken Maade jeg helst skulde slaa ind paa med Hensyn til den vigtige Opgave — lille Ediths Opdragelse.

Det falder mig i Sandhed ofte svært at bevare Taalmodigheden over den Slags Pedanterier. Kun min grænseløse Kærlighed til Roland hjælper mig over de Skær, hvorpaa min Ro hundrede Gange om Dagen truer med at strande.

Min grænseløse Kærlighed! Deri ligger det hele. Den er til Stede hvert eneste Sekund. Men naar jeg søger Ord for at udtrykke den, formaar jeg ikke at beherske Sproget. Jeg bliver stum, genert og forlegen eller — overmodig, hvilket sidste nu slet ikke passer. Maaske kunde Roland hjælpe mig lidt. Men, som det synes, bryder han sig ikke ret meget om Ord. Formodentlig skal jeg i Gerning bevise ham, at jeg for hans Skyld anstrenger mig for at aflægge mine Fejl. Herre Gud! Jeg maa da først vænne mig til den Tanke, at jeg overhovedet har Fejl! Mine

Omgivelser har jo til den Dag i Dag forvœnnet og forkœlet mig i den Grad, at jeg ofte er bleven bange for min — Guddommelighed! Hvor ofte har jeg ikke netop hørt de Ord „du er guddommelig!" Roland finder øjensynlig ikke ret mange fortræffelige Egenskaber hos mig, thi han filer og glatter paa mig, som om jeg var et temmelig ufærdigt Kunstværk.

At han forvœnner mig ved et Overmaal af sart Ømhed, kan jeg egentlig ikke paastaa. Ofte har jeg Indtrykket af, at han endnu ikke har tilstrœkkelig Tro til mig for helt at skœnke mig sin Tillid og Fortrolighed. Lidenskabeligheden i mit Temperament, som hidtil stedse har været anset som et Fortrin hos mig, synes endogsaa under Tiden at virke frastødende paa ham. Han antager vel sagtens, at jeg kan være i Stand til at tage altfor ivrig fat paa dette eller hint for efter kort Tids Forløb i Ligegyldighed at lade det falde.

Men saa helt kølig og rolig, som han hyppig giver sig Mine af at være, er han dog ikke. Det ser jeg paa hans Øjne.

Disse store Trofast-Øjne lyser ofte af en Ild, som baade skrœmmer mig og gør mig lykkalig. Ogsaa hans Hœnder taler ofte Lidenskabens Sprog, de kunne i Sandhed være mere veltalende end hans Læber. Jeg mœrker saaledes under Tiden, at de pludselig kunne blive helt kolde, en Egenskab, som mine Hœnder ogsaa har. Hvordan skulde det ogsaa gaa til, at en Kunstner af Rolands Betydning kunde være uden Temperament? Men han har lœrt at kunne beherske sig til en vidunderlig Fuldkommenhed i alle mulige Forhold. Han har gennem Livets Sorger og Glœder arbejdet sig frem til urokkelig Ligevœgt, sand Harmoni, og denne Harmoni virker baade mildt beroligende og beherskende paa hans Omgivelser. Han er en Mand, der kun venter lidt af Yderverdenen og forstaar at staa paa egne Ben. Han holder af Mennesker, men trœnger egentlig slet ikke til dem, og med noget, der ligner Bedrøvelse, føler jeg ofte, at hans indre Lykke ikke er bleven forhøjet ved vor Forening i samme Grad som min.

Jeg mœrker saa tydeligt, at jeg stadig vœk er noget fjernet fra Roland, at jeg staar et Par Trin under ham, og jeg føler, at han venter paa en Udvikling i mig, inden han kan føre mig til de Højder, hvor han færdes med sine Idealer.

Sin Kunst deler han ikke med mig! Ofte, naar vi ere sammen, har jeg en Fornemmelse af, at han ikke ser mig, kun sine hvide Marmorbilleder; han forekommer mig i saadanne Øjeblikke

langt, langt borte fra Verden og aldeles uimodtagelig for smaalige dagligdags Interesser, og jeg erkender, at hans Sjæl endnu ikke tilhører mig.

Hidtil har jeg svævet i den Formening, at jeg ret godt forstod at følge med paa ethvert aandeligt Omraade, men ved Siden af Roland staar jeg beklemt og vaklende og vover ikke at betræde det Rige, som han behersker.

Det Selvbehag, den Selvtilfredshed, som mine Omgivelser kun altfor godt har forstaaet at udvikle og nære hos mig, har i min Forlovelsestid faaet mangt et Knæk.

Det berører mig saaledes under Tiden virkelig pinligt, naar Roland anser det heldige Ydre, hvormed Naturen har udstyret mig, som noget tilfældigt og forgængeligt — han er jo dog Kunstneren, for hvem Skønheden er, saa at sige, det daglige Brød! Overrasker han mig i en eller anden lille Forfængelighed, som jeg dog kun sætter i Scene for hans Skyld, ser han paa mig med et dvælende, forskende Blik, som om han vilde spørge: „Behøves det nu ogsaa mellem os, Valentine?" hvorpaa jeg bliver rød og bider mig i Læben.

Jeg mærker aldrig det ringeste Spor af, at hans Person underordner sig min Vilje. Uden nogen videre Forklaring sker altid det, som han anordner, og jeg — naa ja, jeg bliver aldrig spurgt om mine Ønsker.

Forøvrigt viser jeg aldrig noget, der tilnærmelsesvis kan ligne Misstemning eller Forstemthed, fordi jeg tænker paa den sig nærmende Tid for mit Regimente. Roland viser ganske vist aldrig Spor af Lyst til at slippe Tøjlerne af sin Haand, men jeg sætter alligevel mit Haab til de kommende Dage!

Den 15. April.

Saa lykkelig min Forlovelsestid end er i al Almindelighed — den kan ikke være anderledes ved Siden af en saa ædel Natur som Roland — gives der dog Aftener, hvor jeg efter visse Smaaforklaringer falder i Søvn med vaade Øjne. Men naar den næste Morgen bringer mig en lille Billet fra Rolands Haand, en Billet fuld af jublende, inderlig Kærlighed, saa er det glemt. Forfængeligheden drager ud af mit taabelige Hjerte for at give Plads for Varme og Lys.

Jeg indser jo, at min Roland kun vil det bedste for mig, at han tænker paa af mig at skabe den „mest kvindelige Kvinde",

saa sandt som han selv ved streng Selvtugt er bleven den „mandigste Mand". Jeg tilbeder ham jo, min egen Roland, intet har længere Værd for mig ved Siden af ham, og med en berusende Følelse af Lykke hvisker jeg ved mig selv, at jeg nu snart skal eje ham for bestandig! Nu kun en kort Adskillelse, saa henter han mig hjem, hjem til sig!

Berlin den 9. Maj.

I Gaar var det min Bryllupsdag! Og jeg sidder her med stirrende Øjne, der svider af Taarer, og ser ud gennem Vinduet, uden at se noget, med sammenbidte Læber . . .

Foraarsluften smyger sig mildt mod Ruden, og et Blomstervæld vugger sig udenfor.

Hvad angaar det mig? Alle Blomster i mit Hjerte ere døde, døde under det Kuldepust, som saa uformodet trak hen over dem.

I Gaar Morges dryssede fine forsinkede Snefnug ned over Foraarets unge Herlighed!

Med overtroisk Forfærdelse saa mit vaagnende Øje en graa Himmel, hvorfra de smaa hvide, dødbringende Sneklokker væltede ned i tætte Masser. Et Par Minutter efter stod jeg i Haven . . .

Foraaret borte. Vinteren endnu engang vendt tilbage og netop paa min Højtidsmorgen! Alt under et hvidt, koldt Dække! Alt begravet! Kirsebærtræernes Blomster-Sne veg Pladsen for Vintersneen og kvaltes i dette Favntag.

Jeg bøjede mig ned over Violerne. De duftede ikke længere, de vare døde. Mine Yndlinge, de hvide Narcisser med Guldkronen i Blomsterkalken havde sænket deres lange, bløde Stængler dybt ned mod Jorden. Deres gule Søstre saa kuede og visne ud; døende sendte de en bedøvende Duft op mod mig.

Pludselig kom jeg med Angst til at tænke paa min Brudemyrthe; jeg fløj hen til Stedet, hvor jeg vidste, at Gartneren for et Par Dage siden havde anbragt det lille Træ, for at det kunde faa Sol. Gud ske Lov! Det stod der nok saa strunk og sundt, en stor Viftepalme havde med et Blad dækket dets Krone og som en Skærm opfanget den faldende Sne.

Et Øjeblik stod jeg og betragtede Myrthens fine Grene med de smaa blanke, grønne Blade, de for Kvinden saa betydningsfulde Grene, der smykker hende paa den for hele hendes Liv saa vigtige Dag . . . Saa mærkede jeg Foraarssneens Kulde og gik tilbage til Huset.

Foran Verandaen blinkede et Par lysgrønne Striber mig i Møde, det fremspringende Verandatag havde skærmet en Del af Græsrabatten og optaget Sneflokkene; mit Øje mødte ogsaa noget brogetfarvet, der fortonede sig skarpt mod Sneens hvide Underbund, det var et Bed Stedmoderblomster, som klædte i deres gullig-brune eller blaa-sorte Fløjl ragede frem mellem de faldende Snefnug. Mine Violer havde maattet dø, de søde, blaa, duftende smaa, medens de stive Stedmødre med de hovmodige Ansigter struttede i deres isjnefaldende pralende Klæder.

Stedmoderen! Den eneste Blomst, som jeg allerede som ganske lille ikke havde kunnet lide.

Tankefuld plukkede jeg et Par af Blomsterne og betragtede de underligt tegnede Kronblade.

Stedmoderen! . . . Herre Gud, i Dag skulde jeg jo selv for Alteret blive Stedmoder!

For første Gang stod dette mig nu fuldstændig klart.

I hele min Forlovelsestid havde jeg kun tænkt paa ham, hvem jeg nu snart skulde tilhøre for evig . . . kun ganske flygtigt havde mine Tanker strejfet den hellige Pligt, som jeg skulde overtage sammen med Værdigheden som gift Kone, Pligten at være Moder for et moderløst Barn . . .

De Menneskeansigter lignende Tegninger paa Blomsterbladene forekom mig at se paa mig med truende Øjne, og jeg lod Blomsterne falde til Jorden. Forstemt og melankolsk over det triste Vejr gik jeg op ad Verandatrappen og vendte tilbage til mit Værelse. Mit Ungpigeværelse! Hvor det saa trist ud i den graa Morgenbelysning i sin Tomhed! Væggene tomme, Hjørneetageren tom, Bordet uden en eneste Nipsgenstand. Alle mine kære Smaating og andre Minder vare jo sendte af Sted til mit nye Bo. Hvor Afskedstimen dog er bedrøvelig! Selv om man skal foretage en Rejse, der synes at skulle føre midt ind i Lykkens Drømmeland.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tage mig for. Der var ikke noget for mig mere at gøre i dette Hus, som jeg skulde forlade. Mekanisk tegnede mine Fingre Navnetræk i det lette Støvlag, som i Nattens Løb havde lagt sig paa den tomme Bordflade, et R og et V omslynget af en Kranz. De to Bogstaver stod helt skæve og kluntede; jeg viskede dem hastigt ud, lagde Hovedet paa min Arm og græd, medens den smeltede Sne faldt ned fra Taget som Regndraaber, en ensformig, sørgelig Musik.

Endelig kunde jeg ikke længere holde ud at høre derpaa; jeg

kastede mig paa Sengen og trak Tæppet op over Øret og faldt hen i Drømmerier, Drømme i vaagen Tilstand.

Klokken ti kom Tante op til mig, meget forbavset over, at jeg ikke viste mig ved Frokostbordet. Hun fortalte mig, at Brudekjolen var kommen, og vi gik sammen ned for at se paa Stadsen. Det var et Brus af Kniplinger og Tyl paa mat hvidt Atlask, der viste sig, da vi tog Laaget af den fikse, fine Papæske, men jeg følte ikke nogen rigtig Glæde ved al denne Herlighed og Pragt.

Den graa Morgen havde skabt en trist Stemning hos mig, som ingenlunde opklaredes, da i Løbet af Formiddagen et Telegram indtraf i Stedet for min Brudgom.

Ellevetoget, som skulde have bragt Roland til Byen, var bleven ramt af et Ulykkestilfælde med væltede mere og mindre beskadigede Vogne; en hel Del Passagerer maatte graves ud under Vognruinerne, men Roland var Gud ske Lov gaaet ganske uskadt ud af Katastrofen, det var kun Deltagelse i Redningsarbejdet, som holdt ham tilbage paa Stedet.

Skønt Telegrammet var affattet i de mest beroligende Udtryk, var jeg næsten helt opløst af Angst og Beklemthed, og jeg rystede saa stærkt, at det næsten ikke var mig muligt at føre mig Brudedragten. Jeg, som aldrig havde lært Taalmodighed, skulde vente paa min Bryllupsdag, en Venten, hvorunder jeg saa et Syn af saarede, blodige Mennesker og mellem dem min elskede Ven.

Endelig, endelig kom han. Meget bleg, rystet af de frygtelige Scener, som han havde oplevet, og noget udmattet af Anstrengelserne ved Redningsarbejdet.

Højt grædende kastede jeg mig til hans Bryst og kunde ikke komme til mig selv, før det gik op for mig, at mit ubeherskede Væsen saarede ham. Jeg burde sagtens have søgt at berolige og opmuntre ham efter den alvorlige Begivenhed, han havde været Vidne til, men den Tanke, at jeg kunde have mistet den elskede Mand paa den skønneste Dag i mit Liv, beherskede mig saa stærkt, at jeg endnu længe ikke kunde undertrykke en nervøs Hulken.

Paa Turen til Borgmesterkontoret, hvor den borgerlige Ceremoni skulde foregaa umiddelbart før den kirkelige Handling, var mit Slør vædet af Taarer.

Roland sad bleg og tavs i det ene Hjørne af Vognen, som jeg næsten helt opfyldte med min brusende Brudekjole. Vi kunde

ikke finde et Samtaleemne, der passede til den alvorlige, højtidelige Stund.

Den borgerlige Bryllupsakt ophidsede mig endnu mere, og jeg tabte Pennen en Gang, medens jeg skulde indskrive mit Navn i Protokollen.

Roland var saa rolig og behersket, at jeg næppe vovede at se op til ham; han vilde jo straks læse al min Uro og Beklemthed ud af mine Øjne.

Uden for Raadhuset var en Mængde Mennesker stimlet sammen, og da jeg passerede det lille Stykke Vej over Fortovet til Vognen, fremkaldte mit forgrædte Udseende forskellige næsvise og ubehagelige Bemærkninger som denne:

„Jøsses dog, hvor hun har vandet Høns! Der er vist en anden, hun holder mere af end ham, hun nu skal staa paa Kirkegulvet med!"

Da Roland hjalp mig op i Vognen, mærkede jeg, at hans Haand rystede. Han sagde ikke et Ord, men jeg kom til at mindes, at han engang havde ytret, at der ikke var noget, som han fandt mere nedværdigende og fornærmende for en Mand end at føre en grædende Brud til Alteret. Ved denne Tanke søgte jeg af al Kraft at fatte mig, men det lykkedes kun i ringe Grad.

Da jeg gik op ad Kirkegulvet, medens Orgeltonerne bruste i det høje Rum, og Hvisken og Tisken fra de nysgerrige Tilskuere summede mig i Ørene, var min Beklemthed næsten overvældende.

Jeg naaede Alteret, opfyldt paa een Gang af salig Fryd og ubestemt Vængstelse, med voldsomt bankende Hjerte og kastede et hurtigt, stjaalent Blik til Roland.

Hans Ansigt var saa alvorligt og blegt, at det næsten forekom mig helt fremmed, og som et Lyn, der omtrent fik mit Hjerte til at staa stille, slog den Tanke ned i mig, at hans Øjne søgte en Skygge, Skyggen af hans afdøde Hustru — — —

Nu døde den sidste Orgeltone hen, der indtraadte et Øjebliks fuldstændige Stilhed, saa begyndte den hellige Handling.

Præsten havde som Tekst til sin Tale valgt det herlige Ord af Højsangen:

„Thi Kærlighed er stærk som Døden. Dens Glød er fyrig som Herrens Ild, den Vandene ikke formaa at udslukke."

Da jeg vovede at se op, følte jeg mig næsten blendet. Foraarssolen var brudt gennem Skyerne og sendte sine Straaler ned gennem Korrundingens broget malede Vinduer, og denne Lysning,

som spillede i alle Regnbuens Farver, blandedes med Skæret fra et Par høje, mangearmede Kandelabre, der stod paa hver Side af Alterbordet, og fra Alterlysene — — —

Talen var til Ende og de betydningsfulde Spørgsmaal besvarede; Slutningssalmen lød højtidsfuldt og skønt fra Kirkens velsammensungne Kor, og da den sidste Strofe og den sidste Orgeltone var hendøet, vendte jeg tilbage til den virkelige Verden som Rolands ægteviede Hustru.

Efter et hastigt, kort Maaltid forlod vi Byen for at tiltræde Rejsen til Berlin.

Jeg smilte til Roland, da Kupédøren smækkedes i for os; mit Hjerte var overstrømmende fuldt af ømme, gode Følelser, jeg havde endelig vundet Herredømme over den underlige Forstemthed, der havde fordærvet Dagen for mig lige fra den tidlige Morgen.

Jeg sænkede mit Blik dybt og forskende i Rolands Øjne, men opfangede paany det sælsomt indadvendte Udtryk, der atter hos mig vakte Forestillingen om, at han ledte efter Skyggen af . . . Med et nervøst Ryk afbrød jeg min Tankegang og vendte mig krænket om mod Vinduet.

Et klingrende Fløjt lød fra Lokomotivet, en sitrende Bevægelse forplantede sig fra Led til Led i Togets lange Slangelegeme, langsomt begyndte det at glide ud ad den kvalme Jærnbaneperron frem paa Stationens aabne Terræn, der var omgivet af store Acasietræer, hvis Grene havde begyndt at klæde sig i Løvspringets første blanke Grønne. Jeg lod Vognruden gaa ned og hældede Hovedet ud, smidige, fugtige Grene strejfede kølende mit glødende Ansigt.

Ak, hvor følte jeg mig bedrøvet! Jeg vidste jo nok, at Roland havde Grund til at føle sig stødt over min Opførsel, og at jeg ikke i hans Øjne havde vist ægte Kvindelighed, men at han i disse første Timer, hvor han havde bundet sig til en anden, kunde tænke paa sin afdøde Hustru — og han gjorde det bestemt nu, ligesom han havde gjort det ved Alterets Fod — det kunde jeg umulig bære over med.

Mit Temperament bruste op mod en saadan Tilsidesættelse. Det forekom mig i dette Øjeblik ved Begyndelsen af mit Ægteskab absolut nødvendigt meget energisk at betone, at jeg *ogsaa* havde Rettigheder, at jeg *ogsaa* havde en Vilje, som jeg maatte og skulde gøre gældende. Jeg kunde ikke tænke mig at indrømme Roland Stillingen som Eneherskер i Huset, og jeg vilde bevise

ham, at jeg ganske vist ikke var en saadan ydmyg, underdanig Natur, som hans første Hustru maaske havde været.

Jeg betragtede det ingenlunde særlig smukke Landskab, som Toget for igennem, med en Interesse, som om det var selve det sachsiske Schweits, vi passerede.

„Valentine!" lød det saa med Rolands Stemme ømt og blødt.

Jeg drejede mig lydig om og sendte min Mand et køligt Blik.

„Naa?" spurgte jeg i den ligegyldigste Tone af Verden. Jeg vilde spille den stolte, vilde, at han skulde bede og trygle. Helt let skulde han ikke have det! Jeg vilde ikke se hint Blik igen, som jeg nu havde opfanget allerede to Gange.

„Naa?"

„Vil du ikke komme over til mig, Valentine?"

Jeg satte mig ved Siden af ham. Helst vilde jeg være fløjet ham om Halsen, saa kær og smuk saa han ud i dette Øjeblik, men forsigtig lod jeg et Rum paa et Par Haandsbreder mellem os og holdt mine Arme tæt til Legemet.

Naturligvis gættede Roland min Hensigt og — rykkede sig en lille Smule bort fra mig med en Mine, som om han ikke agtede at opfylde et eneste af mine Ønsker. Mit Surmuleri lod han, som han ikke saa.

Han var jo ingen Dameven. Kvinderne havde altid kun indtaget en ganske lille Plads i hans Liv. At indrømme dem Herredømme over sig var aldrig faldet ham ind. Han havde ofte selv betonet det for mig . . . Mon heller ikke jeg, som han foregav at elske saa uendelig højt, ejede den mindste Smule Magt over ham?

Det Spørgsmaal vilde jeg frygtelig gerne have besvaret.

„Valentine!" sagde han endnu en Gang, nu ikke saa blødt som før. „Har du allerede tænkt lidt paa vort Barn? Under Præstens Tale forekom du mig noget adspredt, især da han talte om dine nye, vigtige Pligter — —"

Herre Gud! Nu huskede jeg, at jeg havde glemt Æsken med Legetøjet og Sukkergodterne, som den lille Edith skulde have!

Jeg for sammen.

„Du har jo en lille Dukke eller noget lignende i Haandkufferten, ikke sandt?" spurgte Roland videre. „Edith glæder sig saa meget til at se sin nye Moder. Paa Barnemaner vil hun straks vide, hvad du bringer med til hende. Over for saa-

danne Smaafolk er det første Indtryk ofte saa afgørende — man vinder dem eller taber dem med det samme ved det første Syn!"

Jeg var nødt til at indrømme min Glemsomhed.

„Roland . . . jeg . . . skammer mig . . . saadan!" stammede jeg. „Men jeg har i Dag virkelig kun tænkt paa dig!"

„Kedeligt nok, min Skat. Du maa huske, at du ikke har giftet dig med en Ungersvend, der vil sidde sukkende ved din Fod som en anden Seladon. Jeg er en Mand, en elskende Mand, dyrebareste Valentine, men du maa ikke glemme, at jeg ogsaa er Fader. Det kan være svært for dig, men netop den første Indtræden i mit Hus er vigtig og afgørende for hele din fremtidige Stilling og for den Maade, hvorpaa dit Forhold til min lille Datter vil stille sig i Fremtiden. Du maa vel betænke, at en Families Fred og Lykke er lagt i dine Hænder, du har overtaget den vanskelige Opgave at erstatte en virkelig Moder uden hidtil rigtig at have gjort dig fortrolig med den Tanke!"

Mine Hænder faldt slappe ned i mit Skød. Det var altsaa Grunden til Rolands evindelige Rettelse og Opdragelse paany for mit vedkommende! Til hans Vaagen over enhver af mine Handlinger! Ikke af Kærlighed til mig havde han villet gøre mig bedre, kun af Interesse for sin lille Edith!

Jeg skulde fremtidig ikke være et Menneske for mig selv, jeg skulde ikke have Lov til at udvikle mit eget Selv, men kun stadig stræbe hen til at efterligne en afdød, som jeg aldrig havde kendt!

Jeg skulde ikke blive en lykkelig, ung, elsket Hustru, men med mine Par Aar over de tyve evig og altid lægge en Dæmper paa mig, temperere og moderere mig for et Barns Skyld —!

Jeg kom pludselig til at hade denne lille fremmede Edith, som jeg aldrig havde set, og som med sine smaa Hænder truede med at rive det Hjerte fra mig, som jeg havde troet at skulle eje helt og holdent.

Et Par skarpe Fløjt lød fra Damppiben — Waggonernes Puffer stødte mod hverandre — Toget standsede.

Mine Øjne vare tilsløredе af Taarer; en kvælende Lugt af Kulrøg og Olie fra Lokomotivet slog ind i Kupéen sammen med den ejendommelig lumre og trykkende Luft, der altid findes i en lukket Jærnbaneperron; Raab og Trampen og Larmen af Rejsegods, som slængtes ud af Togpersonalet, lød ind til os.

Kupédøren fløj op.

„Berlin — Berlin!" lød det fra Konduktøren.

Roland hjalp mig ud af Kupéen, og da min gamle, kære Trofast var hentet fra Hundevognen, kunde vi stige ind i Vognen, der ventede os. Paa Bagsædet fandt jeg en stor duftende Buket; jeg trykkede Ansigtet ned i den og kvalte et Suk.

Vi kørte gennem et Par af den vestlige Bys fashionable Gader, forbi elegante Villaer og palægagtige Lejehuse.

Overalt i Haverne vajede Foraarets grønne Flag, paa de lette Balkoner Foraarets sarte, lysende Farver — Aarets første, yngste Flora.

Da jeg første Gang i Høsttid saa Berlin, var Foraaret vaagnet i mit Hjerte. Men nu? Foraaret havde udbredt hele sin Pragt uden om mig, og inde i mig — visnede Blomsterne!

Gadeanlægene hørte op, og der blev langt mellem Husene, saa drejede Vognen ind i en Allé, der bestod af herlige Kastanietræer, hvis brede Kroner prangede med en Rigdom af svagt farvede gulligthvide Blomsterkerter.

Støjen fra de rullende Vognhjul dæmpedes i det fine Grus, som dækkede Kørebanen.

„Westend!“ sagde Roland.

Jeg vidste, at vi skulde bo i denne Berlins fornemste fjernt fra Byen liggende Forstad, hvor Roland ejede en Villa, som han havde faaet med sin første Hustru, og dog havde jeg lige til dette Øjeblik vugget mig i det taabelige, ufornuftige Haab, at Roland vilde overraske mig med en Forandring i saa Henseende. Jeg havde virkelig bildt mig ind, at han ikke vilde føre mig ind i det Hus, hvor han allerede havde været lykkelig med en anden, men han syntes ikke engang at være sig det bevidst, som jeg fandt var en stor Taktløshed.

„Westend!“ Ved at høre dette Ord fra Rolands Læber, følte jeg, at Musklerne trak sig haardt sammen om min Mund.

I samme Øjeblik tilkastede Roland mig et forskende Blik og saa saa straks fremefter.

For Enden af Alléen, hvor Træernes Kroner næsten løb ind i hverandre, dukkede en lille Bygning frem, helt beklædt med Grønt.

Roland stirrede utaalmodig ivrigere og ivrigere fremad, medens jeg følte en næsten uimodstaaelig Trang til at gribe hans Haand.

Nu laa Villaen tydeligere og tydeligere for os. Jeg saa en Veranda med en skraanende Græs- og Blomsterrabat foran. Der syntes ikke at være falden Sne der.

Slyngplanter af forskellig Slags snoede sine Ranker om Verandapillerne, og i Døraabningen, der var indrammet af den storbladede Aristolochia med de morsomme tobakspibelignende Blomster, stod en lille lys, feagtig Skikkelse, ombølget af guldgule Lokker, lidt fremadbøjet, leende og smilende — — —

„Der er hun, min lille søde Edi!" jublede Roland ved min Side. Med et Spring var han ude af Vognen og løb over Vejen op mod den foraarsklædte Villa . . . Trofast, der laa ved mine Fødder, rejste sig op og gøede højt.

Et skingrende Glædesskrig lød fra den lille Pige.

„Papa . . . Papa!" raabte hun og stolprede paa de smaa Fødder af Sted over Blomsterbedene, faldt et Par Gange, rejste sig igen og løb videre.

Vognen naaede imidlertid Havelaagen, hvor en Tjener aabnede Vogndøren, og jeg steg ud.

Dybt krænket, men udvendig rolig, gik jeg med et svagt Smil paa Læberne og uden ringeste Hast Roland i Møde, som nu med Barnet paa Armen skyndte sig hen til mig.

„Om Forladelse, kæreste Valentine! Jeg troede, at jeg kunde have været ved Laagen, før Vognen naaede den. Jeg vilde saa gerne komme dig i Møde med mit . . . vort Barn! Her, her er lille Edi! . . . Hørte og saa du, hvor hun jublede ved at se os? Hun føler sig altid saa hjælpeløs og forladt, naar jeg ikke er hos hende! Saa kan hun ikke lege, men staar kun og kigger ned ad Alléen, om Papa dog ikke snart kommer! . . . Elsk hende, Valentine!"

I Øjeblikket var det mig saa at sige aldeles umuligt at se det mindste Glimt af det lille Væsen, jeg skulde elske. Edith gemte sit Hoved ved Faderens Bryst, jeg saa kun et Vildnis af guldgult Haar. De smaa Arme havde hun med den for Børn ejendommelige voldsomme Kærlighed slynget om Rolands Hals, saa hun var lige ved at kvæle ham.

Endelig lykkedes det at faa lidt Skik paa den lille Vildkat.

„Edi vil nu være artig og give sin nye Moder den lille Haand og kysse hende! Edi har været tilstrækkelig glad for sin Papa!" sagde Roland i en bestemt Tone.

Lydigt vendte det lille Ansigt sig nu om mod mig. Hvor var det fint og sart, kun en lille Smule rødt paa Kinderne. Og med et alvorligt, ængsteligt Udtryk. Øjnene vare Faderens, dybe, forskende og straalende som Stjerner.

Den lille buttede Haand strakte sig frem imod mig med strittende Fingre, og den lille Mund spidsede sig til Kys, men saa bredte et eftertænksomt Udtryk sig over de barnlige Træk.

„Da', ny Mama! Hvad har du med til Edi? Saadan en stor Dutte?"

De vidt fra hinanden strakte Barnearme betegnede tydelig nok den forventede Dukkes meget store Dimensioner.

Der stod jeg forlegen og vidste ikke, hvad jeg skulde sige. Jeg forstod mig jo slet ikke paa Børn, men saa meget var mig dog klart, at den lille Prinsesse ikke lod sig spise af med et Par venlige Ord.

Resolut rakte jeg Barnet den smukke Buket, som jeg havde taget med fra Vognen.

„Der, du søde, har du foreløbig de kønne Blomster! Dukken ligger i Mamas Kuffert . . ."

Barnet rystede paa det lille Hoved, saa det gule Haar stod som en Glorie om det.

„Aa, itte andet!" udbrød den lille og rynkede Næsen. „De damle Bomster er jo herfra!" Og meget ivrig vedblev hun: „De brogede har Gitta pluttet, men de hvide har mig selv, har Edi taget. Tom nu, Mama, mig se straft Tufferten!"

Roland blinkede til mig over Barnets Hoved.

„Edi glemmer nok, at Mama er træt efter Rejsen og først maa hvile sig lidt. Naar Edi saa er rigtig artig og har givet Haand og et lille Kys, saa faar hun maaske den smukke Dukke . . ."

Edith begyndte at sno og dreje sig i Faderens Arme.

„Mig vil ned!" sagde hun fornærmet.

Medens hun gled ned, fik hun Øje paa Hunden og udstødte et jublende Glædesskrig, og da hun følte fast Grund under Fødderne, stormede hun hen til den gamle, adstadige Trofast, der rent havde glemt Børns voldsomme Kærtegn, og kastede sig over den med samme Heftighed, hvormed hun havde knuget sig op til Faderen.

Trofast gøede højt, Edi efterabede den og vilde trække den med sig.

„Tom, Hund, tom med! Vi faar jo itte noget. Ingen rigtig Mama. Gitta har allerede sagt det. En rigtig Mama vilde haft noget med til Edi. Det er blot en Stemor . . . Vov, vov!"

Og borte var hun, slæbende Hunden efter sig.

Roland fangede hende imidlertid hurtig og syntes at hviske

et Par alvorlige Ord til hende, en Formaningsscene, der ikke helt gik for sig i Mindelighed og endte med et lydeligt Jammerskrig, der kaldte en høj, robust Pige i en broget, forøvrigt køn, Nationaldragt frem fra Huset, og med en flygtig, alt andet end venlig Hilsen til mig greb hun den hvidklædte lille og bragte hende ind.

Jeg mønstrede Pigen med et stolt Blik og lod, som om jeg ikke havde lagt Mærke til hendes uhøflige Hilsen.

Hvilken Stilling hun indtog i Huset, havde jeg naturligvis straks gættet, og min Formodnings Rigtighed fik jeg ogsaa øjeblikkelig bekræftet ved at høre Roland nævne hendes Navn og sige:

„Gitta, send Tjenestefolkene herud. Hører De?"

Et Par Minutter efter viste disse sig, en gammel, tør Mandsperson og to rødkindede Piger, og overrakte mig med forlegne Smil hver sin smagløse Blomsterkost.

Jeg tog imod de store, brogede Buketter, men lagde dem hurtigst muligt fra mig, da jeg ligefrem mærkede, at Blomsterstilkene vare varme af de tykke, kluntede Fingre, som havde holdt dem.

Roland saa misbilligende paa mig, men jeg kunde ikke hjælpe ham, jeg kunde ikke i dette Øjeblik vise Venlighed.

Temmelig ligegyldig hørte jeg Roland nævne disse Menneskers Navne og Bestillinger i Huset, jeg fattede ikke, hvorfor denne Præsentation var nødvendig allerede nu, inden jeg havde faaet det mindste Glimt at se af mit fremtidige Hjem; jeg sagde et Par passende, eller upassende Ord og lagde saa min Haand paa Rolands Arm for endelig engang at tage min Mand i Besiddelse.

Til dette Øjeblik havde jeg jo maattet dele ham med Gud ved hvor mange Mennesker!

Vi gik op mod Verandaen, og hvad talte Roland til mig om? Han begyndte virkelig igen paa den dumme Dukkehistorie!

„Kæreste du, maa jeg gøre dig opmærksom paa, at man over for Børn maa tage sig overordentlig meget ivare for at bruge endogsaa den mindste Nødløgn? Edi vil nu hele Dagen vente paa den lovede Dukke, græde sig i Søvn over Skuffelsen og i Morgen tidlig vaagne med Tanken paa det Stykke Legetøj, hun ikke har faaet. Du har ingen Anelse om, i hvor høj Grad Børn i al deres Uskyldighed er strenge Dydsvogtere. Narrer man dem og bryder man sit Ord over for dem, kan man gøre dem forstemte for lange Tider!"

„Naa, men voksne Mennesker kan ogsaa irriteres! Skal jeg maaske rette mig efter den lille Prinsesses Luner?"

„Nej, kære Valentine, paa ingen Maade. Jeg troede blot, at du først vilde søge at vinde lille Edis Kærlighed og saa senere, naar Grunden var godt forberedt, begynde Opdragelsesværket. Jeg skal villig indrømme, at meget i den Henseende er forsømt . . .“

„Ja, men paa min Bryllupsdag kan du da umulig forlange, at jeg skal begynde at forberede Grunden, som du siger!“ udbrød jeg fortvivlet og kom i min Bevægelse til at vælte en Palme, der i Faldet knækkede et Par Blade.

Roland bøjede sig ned for saa godt som muligt at rette paa Skaden. Hans Pedanteri er virkelig tit aldeles utaalelig! Han maatte meget hellere blive hidsig. Ikke med en Stavelse berørte han det kedelige Uheld med den smukke, kostbare Plante, han vedblev ganske rolig, medens han manøvrerede med de mishandlede Blade:

„Jeg glemte, kære, at du ikke kan begribe, hvor uendelig kær den lille Skabning maa være mig . . .“

Han gjorde en lille Pavse, hvorunder han formodentlig tænkte paa sin afdøde Hustru, og lagde saa min Arm i sin.

„Og nu, kære elskede Kone,“ hans Stemme dirrede og klang uendelig blød og mild, „gid din Indgang i dette Hus maa blive velsignet! Al den Lykke og Glæde, som du haaber at finde i det . . .“ Han kunde ikke fortsætte. Bevægelsen overvældede ham. Jeg trykkede heftig hans Arm, lænede mit Hoved til hans Skulder og satte Foden paa Dørtærskelen til mit nye Hjem.

En god Stemning svævede ned over os som en velsignende Husengel. Alle Dagens smaa Sorger og Bekymringer syntes bortvejrede. Jeg havde endelig min Roland for mig selv, endelig!

„Herr Professor! Herr Professor!“ lød det med en ubehagelig, tyk Stemme bag os.

Det var en af de tjenende Aander, der kom med et Telegram.

„Aa, lad det vente, Roland! Det er rimeligvis ikke andet end en forsinket Gratulation!“

„Det kunde dog maaske være noget af Betydning . . . Ja, det maa det være. Der staar 'Svar betalt'. Lad os se!“

Med disse Ord rev Roland Kuverten op og læste hurtig Telegrammet.

Det var fra Stedet, hvor Jærnbaneulykken var indtruffet. Man havde faaet konstateret, at Roland havde haft Plads i den

Maskinen nærmeste Vogn, der var bleven ødelagt under Katastrofen, og der stilledes nu den Opfordring til ham at indgive en Skitsering af de nærmere Omstændigheder ved Ulykkestilfældet.

„Ja, men dog ikke i Dag, Roland!" udbrød jeg ophidset.

„Tror du, at Jærnbanebestyrelsen og Aviserne kunne tage Hensyn til, at det netop er vor Bryllupsdag?" svarede han rolig, og Pligtmenneske, som han er, havde han allerede taget sin Lommebog frem og belavede sig paa at skrive.

„De kan vente, Vilhelm," sagde han til den tjenende Aand, hvorefter han, allerede halvt optaget af Arbejdet, atter vendte sig til mig og sagde: „Undskyld, kæreste Valentine, at jeg et Øjeblik maa lade dig være alene. Læg Tøjet og se dig lidt om i Lejligheden." Han fulgte mig ud i Korridoren og aabnede en Dør. „Se her er dit Boudoir, jeg har selv staaet for Arrangementet, som du forhaabentlig vil synes om . . . De tilstødende Værelser ere vore Dagligværelser. Se nu at forslaa Tiden alene, du søde — han kyssede min Haand — saa snart jeg er færdig med Indberetningen, skal jeg være hos dig. Det gaar hurtigt, du ved nok, Telegramstil . . ."

Jeg var alene.

Langsomt tog jeg Hat og Slør af og saa mig om.

Du gode Gud, jeg stod jo midt i et Drømmebillede fra „Tusind og een Nat"!

Det var det sødeste, hyggeligste lille Værelse af Verden! Ret som skabt til Drømmeri og fortrolig Passiaren.

Min Fod sank ligefrem ned i det bløde, tykke Tæppe, der dækkede Gulvet; de smaa Møbler af en fantastisk, pagodeagtig Façon vare lunefuldt opstillede af Rolands Kunstnerhaand, Grundfarven var mat sort, men her og der og alle Vegne blinkede de forskelligste Farver i indlagt Metal og Perlemor paa de matte Flader, paa Hjørner og Fremspring ved alle disse fantastiske Borde, Skabe, Etagerer og Stole; Væggene vare betrukne med et silkelignende Stof, bestrøet med svagt farvede Blomster paa en lys, sart Bund; Loftet var et fint Væv af Guldtraade; Hængelamper af en ejendommelig gammeldags Façon passede fortræffeligt ind i det henrivende Interiør.

En Kunstners Drøm dette lille feagtige Rum, hvor alt var præget af Finhed og Gratie, hvor alle de fantastiske Smykkesager syntes samlede som lige saa mange legende Tanker! Paa et højt Hjørneskab stod en udstoppet Paafugl med den metalglinsende

pragtfulde Hale arrangeret som en mægtig Vifte. Jeg aabnede Dørene og saa, at Skabet var et Bogskab fyldt med de største Digteres og Forfatteres Værker; hist og her ragede en Blomst, et Bogmærke op — Robert havde villet markere mig sine Yndlingssteder!

Jeg nikkede taknemmelig op til hans Billed, som hang i et Hjørne halvt skjult af et Draperi; dette Draperi — lovede jeg mig ved mig selv — skulde med det allerførste omordnes, saa de smukke, melankolske Øjne uhindret kunde se ned til mig!

Efter at have set mig mæt paa al denne Herlighed, gik jeg videre og saa en lille, hyggelig Spisestue med tilstødende Dagligstue, begge dekorerede med den fineste Smag — Rolands Smag; de mange prægtige Blomster vare sikkert en speciel Opmærksomhed for mig, han ved, at jeg elsker det straalende kongelige gule.

Jeg søgte, men forgæves, efter det store Billed, som Professor Koner havde malet af mig; det maatte saa vel formodentlig findes i min Mands Værelse.

Rolands Værelse! Hvor var det? Mit Øje faldt paa en lille Dør, som var halvt skjult af en Portière. Der maatte det ligge, tænkte jeg, og lagde Haanden paa Dørklinken.

Aflaaset!

Men Nøglen sad i Laasen; jeg drejede den om og lukkede Døren op.

Ah! Det maatte være Rolands første Hustrus Boudoir!

En lille Rede med sarte rosafarvede Vægge og yndige smaa Møbler med Sølvbelægning, der bar Spor af stærk Afbenyttelse; et sirligt Skrivebord, hvis Opsats var fyldt med allehaande Smaating, Minder, hvis Betydning et fremmed Øje ikke formaaede at fatte, og hvis Plade var dækket med Smaasedler, der indeholdt Notitser skrevne med en fin, flydende Haand.

I de to Hjørner stod et Par buede Skabe med Glasdøre. I det ene opdagede jeg inden for Glasset fine broderede Babyskjoler, i det andet, det større, faldt mit Øje paa smaa Bjærge af visne Blomster og Stabler af gulnede Breve, omvundne med rosafarvede Baand.

Ved dette Syn følte jeg ligesom et heftigt Greb i en Streng i mit Indre, som hidtil ikke havde givet nogen Lyd fra sig. En bitter, skinsyg Følelse vældede op i mig. Saa mange Kærlighedsbreve havde Roland skrevet! Breve af en saadan Størrelse! Jeg bed mig i Læberne og drejede mig hurtigt og heftigt om.

Paa Væggen over Sofaen blinkede en lille Glasæske, en Myrthekrans med Orangeblomster laa i den, og en Krans af smaa Billeder i umoderne Indfatning omrammede den.

Jeg traadte nærmere. Herre, Gud, alle Billederne gengav Roland!

Roland som ganske lille, hvilende til et Par Puder og nærved at græde, tydelig at kende paa de store melankolske Øjne.

Roland med en Pisk i Haanden paa Gyngehest.

Roland som en lang opløben Skoledreng med sværmeriske Digterøjne.

Saa faldt mit Øje paa Roland som Konfirmand, holdningsløs i den langskødede Klædesfrakke, som Student, den flotte Student, der holdt Ridehest, som den vordende Kunstner i den vide, folderige, hvide Arbejdsbluse, som Soldat og Løjtnant i Reserven.

Roland, atter og atter, i gamle Dages daarligt udførte Fotografier og lige ned til Nutidens fine, elegante Kabinetsbilleder . .

Nederst, som en Slutsten, hang et Billed i langt, smalt Format. Derpaa en smuk, alvorlig Mand, seende frem for sig med et stille, lykkeligt Udtryk, med et lille nøgent Barn i Armene — Roland med lille Edith.

Dette Billed var ikke noget Fotografi. I fine usikre Linier var det henkastet af en meget øvet Haand, kun Kærligheden, der havde ført Blyantstiften, havde formaaet at fremstille en næsten slaaende Lighed.

Mine Øjne begyndte at svide, og jeg gik hen til Vinduet, hvor et lille gammeldags Sybord stod med en høj Kurv ved Siden. Jeg løftede det broderede Silketæppe og saa: en fin lys broderet Herrevest, Handsker uden Knapper, smaa Barnestrømper og andet Barnetøj; en Synaal med Traad var stukket i en af Handskerne, mekanisk stak jeg Naalen gennem den løst siddende Handskeknap — Av! — jeg havde stukket mig, saa en Draabe Blod piblede frem; hurtigt kastede jeg Handsken tilbage i Kurven.

Af Pietet havde man ladet alt blive i samme Stand i dette Værelse, som da den unge afdøde Hustru forlod det for sidste Gang. Edithas Efterladenskaber var bleven en Helligdom, som ikke maatte røres.

Hvor faldt ikke det lille fantastiske Sladrerum med al sin Farvepragt, alt sit Raffinement igennem ved Siden af denne fine, yndige, lille Rede, fyldt med Kærlighed og Poesi, med de Hundrede Minder, der duftede af Erindringens vemodige Parfume og alle

ligesom gemte et tilbageholdt Hjerteslag. Hvor ofte maatte Roland ikke paa den lille lave Kanapée have lyssat husmoderlige Bekymringer bort fra sin Edithas Pande! Halvt gemt under en Pude laa en Bog. Jeg trak den frem, det var „Moderens Bog". Utallige Silketraade laa i den som Mærketegn.

Jeg følte nu ikke Lyst til at se mig mere om herinde, men der hvilede ligesom en Fortryllelse over det lille Værelse, og jeg maatte med Magt rive mig løs fra en Beskuen, som mod min Vilje holdt mig fangen.

Helt mekanisk bevægede jeg mig hen mod en Dør, ikke den samme, hvorigennem jeg var kommen ind. Ogsaa den var aflaaset, men jeg drejede Nøglen i Laasen og aabnede Døren.

Det var min Mands Arbejdsværelse, jeg betraadte. En alvorlig, højtidelig Stilhed herskede derinde med en næsten kirkelig Stemning. Mørke Oliemalerier paa Væggene, mørkebrune Egetræsmøbler og læderbetrukne Stole, ingen Sofaer, ingen Portièrer eller Draperier, højt og luftigt, let at trække Vejret i.

I en Fordybning i den ene Væg stod et stort Skrivebord med simple, praktiske Skrivematerialer; den eneste Pynt, men til Gengæld en Pynt af høj Rang, var to gamle Lysestager af drevet Messing, praktiske, for saa vidt meget svære Stearinlys kunde anbringes i dem, den Belysning, som Roland satte mest Pris paa.

Naar Lysene vare tændte i de høje Stager, maatte Arbejdsbordet faa en vis Lighed med et Alterbord, en Lighed, der yderligere forhøjedes derved, at et Madonnabillede stod i Nichens Baggrund paa et Staffeli.

Da jeg havde tænkt mig, at mit Billede burde have indtaget denne Plads, var det ikke med nogen særlig venlig Følelse i Hjertet for den hellige Moder, at jeg traadte nærmere.

Over Billedet hvilede ikke det almindelige konventionelle Præg. Ganske vist var der nogle gyldne, lysmættede Skyer og smilende Englehoveder, ombrusede af Vinger, men ved Siden af Helligheds-præget med dets Trylleri, hvilede en saa hyggelig, fortrolig Ynde over det hele, saa man fik Indtrykket af at staa over for en Familiescene.

Midt i Billedet stod en spædlemmet, fin, slank Skikkelse ligesom blæst hen mellem yppigt blomstrende Rosenbuske, der vare voksede ind i hverandre som et Kærlighedens Hegn; hendes højre Arm bar et lille Barn, som glædestraalende greb med de smaa

Hænder ind i det Tomme, et Barn, der ikke havde det traditionelle Kristusbarns dybe, tragiske Blik, men et Par rene straalende Øjne, som med samme Uskyld ser paa godt og ondt — —

Barnets smaa, tildels nogne Lemmer viste den herligste Skabning og vare malede saa levende, at man havde en Følelse af at skimte det pulserende Blod under den fløjlsblode Hud.

Og Madonna selv! Ikke blot det gyldne Skær, der stod som en svagt lysende Glorie om det ungdommelige Hoved, gjorde hende tilbedelsesværdig, man maatte synke hen i Tilbedelse af Udtrykket i det yndige, himmelske Ansigt og af den dybe Kærlighedsglød, som brændte i de store, blaa Øjne.

Skikkelsen var lidt bøjet, som om den følte sig trykket af at bære Barnet; den venstre Haand hvilede legende mellem Roserne, og en lille Bloddraabe perlede paa den elfenbenshvide Hud.

Verdens Torne havde ridset den!

Jeg gjorde et Skridt tilbage for at faa et tydeligere, fyldigere Indtryk af Billedet.

Store Gud! Det var jo ikke noget Madonnabillede! Den blege Kvinde med det lysblonde Haar var jo min Mands første Hustru og Barnet paa hendes Arme hans Barn — hendes Barn!

Som Helgeninde havde han ladet hende male, for hende brændte Lysene paa hans Skrivebord, til hende saa han op, naar han hvilede ud efter Arbejdet. Hans Madonna vilde hun blive for hele Livet! En afdød skulde herske i dette Hus og forgifte Livslysten for mig og fortrænge mig fra den Mands Hjerte, som jeg elskede!

Jeg begyndte at ryste fra Hoved til Fod. Da traadte Roland ind i Værelset. Ved at se mig skiftede han Farve. Han havde vel lagt Mærke til, hvor bleg jeg var, alt mit Blod var strømmet tilbage til Hjertet.

„Du er bleven bange, Valentine," sagde han alvorlig. „Bleven bange for den døde Editha, som du før blev for den levende."

Jeg slog Øjnene ned og ledte efter Ord; min forvirrede Tanke standsede ved det ligegyldige Spørgsmaal.

„Hvem har malet Billedet?"

„Min Broder. Kort før hendes Død. Han elskede hende som enhver anden, der lærte hende at kende."

„Din Broder, der nu er i Afrika?"

„Ja. Han kunde ikke længere blive i hendes Nærhed. Ikke engang for at se hende dø . . ."

„Men du kunde det!" sagde jeg haardt uden Barmhjertighed. Hvem havde vel Barmhjertighed med mig! Paa min Bryllupsdag hørte og saa jeg ikke andet end Forherligelse af og Minder om min Forgængerinde.

Roland blev meget bleg. Hans Blik vandrede over til Billedet paa Staffeliet, et Blik fuldt af Længsel.

Jeg er vis paa, at han i dette Øjeblik afskyede mig og angrede, at han havde ægtet mig!

Og jeg? Hvad vilde jeg i hans Hus blive stort andet end en Guvernante for hans Barn og en flet og ret Selskabsdame for ham selv!

Jeg samlede min Stolthed. Han skulde faa at se, at han havde taget fejl, naar han ansaa mig for altfor blid og føjelig. Ogsaa jeg havde grebet efter Roser, som hun den afdøde paa Billedet, men ingen skulde se en eneste Bloddraabe falde fra min Haand! Hun, Editha, lys, blød og blond — jeg mørk, fyrig med et hedt Temperament, i et og alt hendes Modsætning — —

Langsomt vendte jeg mig om og saa paa Roland, jeg tvang hans Øje til at møde mit, tvang det bort fra det blege, blonde Hoved paa Maleriet.

Et Smil krusede mine Læber. Endnu havde jeg Magt!

„Med din Tilladelse, Roland, vil jeg nu se mig om i Køkkenregionerne for at orientere mig. Jeg maa ogsaa høre, hvordan det gaar med Maden," sagde jeg rolig og kølig.

Han nikkede, halvt i Dørken, og trak en Skuffe ud i Skrivebordet, som om han søgte noget.

Efter en Times Forløb, som jeg havde benyttet til at se Huset efter fra øverst til nederst, mødtes vi i den lille Spisestue, hvor Bordet stod dækket.

Solen var ved at gaa ned. Den stærkt røde Skive forsvandt bag Granerne i den mørke, tavse Skov, efterladende et Flammeskær, som lidt efter lidt forsvandt i store, graa Skyer, der tegnede sig som Kæmpeskikkelser paa Baggrunden i det svindende Lys.

Tavse og fortrædelige sad vi over for hinanden.

Jeg tvang en lille Bid ned nu og da, men min Strube var som sammensnøret, og jeg maatte gøre de største Anstrengelser for ikke at give mig til at græde.

Roland rørte næppe ved Maden.

Et Øjeblik tænkte jeg paa at ringe for at bede Gitta komme med Edith, men jeg opgav hurtig denne Tanke. Maaske kunde vi komme ud over den uhyggelige Tavshed uden Barnets Hjælp. Men mit Konversationstalent lod mig i Dag i Stikken. Jeg prøvede nok, kun Ligegyldigheder faldt mig ind, og at tage fat paa Hovedsagen turde jeg ikke. Roland syntes ikke at have den ringeste Lyst til at hjælpe mig paa Gled.

Med den største Ophyggelighed skrællede jeg et Par Frugter, jeg mærkede ikke hans Blik hvile paa mig en eneste Gang.

Jeg sad som paa Naale. Tilsidst kunde jeg ikke længere holde det ud; jeg skød Stolen tilbage, rejste mig og gav mig noget at bestille ved at flytte en Nipsgenstand her og en Stol der i det Haab, at det forløsende Ord dog endelig vilde falde mig paa Tungen.

Jeg kendte Roland for nøje til ikke at vide, at han ventede en Undskyldning, en Bøn om Tilgivelse for den hjerteløse Bemærkning, jeg nylig havde ladet falde. Men jeg vilde ikke, kunde ikke gøre denne Afbigt.

Pludselig mærkede jeg, at jeg blev kold om Fingrene. Jeg fik ligesom en Følelse af, at jeg blev for længe paa et fremmed Sted uden nogen Opfordring dertil. Jeg havde ikke længere Kommando over mine Øjne, de dvælede i Nærheden af Roland og søgte endelig hans. Vore Øjne mødtes, det varede kun et Sekund, maaske kun en Brøkdel af et Sekund, saa drejede han sig hastig paa Stolen og saa til den anden Side.

Men i næste Øjeblik rejste han sig og kom hen imod mig. Saa vaagnede hele min Kraft og Trods, som i et Øjeblik var falden til Ro, paany, og jeg satte en alvorlig, streng Mine op. Saa let til at lade mig forsone, som han aabenbart ventede, skulde han ikke finde mig.

Jeg tog rolig mit Uhr og begyndte langsomt og flindigt at trække det op.

Ved dette Syn standsede Roland sin Gang, men saa gik han atter frem og lagde pludselig sin Arm om mit Liv; jeg mærkede hans varme Aande paa min Kind, han vilde kysse mig.

Men jeg afværgede det ved at bøje mig til Siden, indvendig triumferende over, at jeg dog kunde rive ham ud af hans kolige Opførsel, og viklede mig ud af hans Favntag.

Roland var dog ikke den Mand, som lod sig lege med — jeg burde have vidst det.

„Naa, du er nok lidt lunefuld, kære Valentine," sagde han rolig uden mindste Spor af Uvenlighed og gik ud af Stuen.

Faa Minutter efter trængte Lyden af Ediths jublende Stemme ind til mig.

Jeg saa mig omkring, ærgerlig, oprørt og fortvivlet.

Saa rev jeg pludselig Døren op og skyndte mig over Gangen til mit Paaklædningsværelse og lukkede hastig Døren efter mig. Kammerpigen havde allerede besørget det meste af Udpakningen og ordnet de nødvendigste Toiletgenstande. Jeg kunde altsaa klæde mig om, og i en Fart var den stramt siddende Rejsedragt ombyttet med en bekvem Morgendragt. Jeg tog ogsaa Haaret ned og lagde mig saa paa Chaiselonguen.

Min Puls hamrede, medens jeg med anspændt Opmærksomhed lyttede, om jeg ikke skulde høre Rolands kaldende Røst eller maaske hans Skridt i Gangen — — —

Men hvis jeg havde haabet, at min Mand vilde opsøge mig, hente mig, saa var det et forfængeligt Haab.

Alt var og blev stille, saa stille, at Søvnen umærkelig overraskede mig og førte mig ind i de sælsomste Drømmes brogede Rige. Det sidste, jeg saa i denne Drømmetilstand, var Kirken, hvor jeg havde staaet Brud, og Slutningssalmen dirrede i mine Øren sammen med de hendøende Orgeltoner.

Saa faldt jeg i en dyb, fast Søvn, og Drømmeverdenen forsvandt.

Da jeg vaagnede op, følte jeg mig straks noget fortumlet og stiv, som man altid gør, naar man har sovet uden at have været i Seng. Jeg for op og kaldte paa — Tante; jeg havde helt glemt, hvor jeg var, men lidt efter lidt kom Besindelsen tilbage og med den Forstaaelsen af Forandringen i min Stilling.

Jeg rejste mig, fandt en Tændstikæske og tændte Lys og saa paa Uret.

Natten var allerede langt fremrykket.

Efter de flere Timers Hvile og Søvn sporede jeg ikke nogen Trang til at sove videre.

Jeg aabnede Vinduet og opdagede en omløbende Balkon; det var en let Sag fra Vinduet at træde ned paa den, og i et Nu stod jeg paa Balkonen ombølget af den herlige, friske Majluft.

En Foraarsmaanesknsnat!

Himlen var vidunderlig dejlig, dybblaa. Som en mildt straalende Eventyrblomst hang Maanens fulde Skive paa den, vævende et Net af glinsende Støvtraade over den sovende Jord.

Jeg saa ud over Haven og Skovranden i det fjerne. Det fine Grus paa Gangene glimrede som Sølvkorn. Fra de tætte Buskætter lod Nattergalen sin Trille høre. Luften syntes at bæve under den langtrukne Tone og Jasminen at dufte stærkere — —

Jeg hældede mig ud over Balkonens Rækværk for at betragte Huset.

Fra min Plads kunde jeg overse en Del af Façaden; alle Vinduerne vare mørke med Undtagelse af et, hvorfra et svagt Lysskær fra en mat brændende Lampe trængte ud.

I det Værelse sov sikkert den lille Edith. I samme Øjeblik, som jeg i Tankerne besøgte den lille, blev Stilheden om mig pludselig afbrudt af nogle sælsomt klagende Lyde, og midt i dem lod en grædende Barnestemme sig høre. Edith var vaagnet og skreg af fuld Hals.

Min første Indskydelse var at skynde mig til Barnet for at berolige det, men jeg fulgte den ikke, fordi det i det samme faldt mig ind, at jeg rimeligvis vilde træffe Roland ved den lille Seng.

Barnegraaden varede ikke længe, den slog pludselig over i et jublende Glædesskrig, Barnet maatte have fundet Trøst — det var vel Faderen, der havde vist sig ved dets Side.

En ubeskrivelig Bitterhed opfyldte mig, og en ubestemt Følelse af fuldstændig Forladthed rystede mig som en Kuldegysning.

Det var vel sagtens en ureflekteret Trang til at søge Hjælp, der fik mig til at se opad mod Himlen.

Den store fyldte Maanekugle rullede af Sted, Morgengryet syntes at drive den frem med sin rosafarvede Finger.

Det sølverne Net hævede sig som en fin skinnende Taage over Træerne, hvis Grene bevægedes let af den friske Morgenbrise, den vaagnende Fugleskare hilste den kommende Dag med sagte Kvidren, Forløberne for Dagens Herskер, de første guldrøde Striber viste sig i Øst, og Maanen og Stjernerne blegnede mere og mere paa Himlens Blaa.

Midt i dette vaagnende Liv lod Nattergalens Triller kraftigere og kraftigere, og de kaldte mig med uimodstaaelig Magt ned i Haven. I en Fart smuttede jeg tilbage til Værelset og kastede

et Sjal om mig og listede mig saa med sagte Skridt ned ad Trappen ud i det frie.

Hvilken Farvepragt og hvilken Duft fra Busketterne, der skinnede i Morgenduggen — Guldregnens Guld, Syrenens Lilla og Jasminens rene Sne skinnede og duftede mig i Møde, en Foraarsdrøm af Duft og Farver omgav mig, og inden i mig bankede mit Hjerte — ikke af Glæde og rigt Haab, men ængsteligt og tynget af trykkende Anelser.

Jeg greb ned i dette Hav af Blomster og sankede ganske mekanisk en Buket til Frokostbordet til Roland — — —

Da jeg vendte om og gik tilbage til Huset, opdagede jeg i et af Vinduerne et blegt Ansigt, der dukkede frem og atter forsvandt som en Skygge — — —

Roland havde altsaa heller ikke kunnet sove, en eller anden Uro drev ogsaa ham op fra Lejet — — —

Med langsomme Skridt vendte jeg tilbage til mit Værelse. Her tog jeg en lille Haandkuffert frem, som blandt andet indeholdt de Breve, Roland havde skrevet til mig i vor Forlovelsestid, og min Dagbog.

Jeg fordybede mig i disse Minder og skrev saa ned alt det pinlige og bitre, som var kommen til. Med flyvende Pen skildrede jeg, ved Siden af de lyse Billeder, Bryllupsdagen, den paa saa mørke Skygger rige Bryllupsdag — — —

Og gennem det aabne Vindue strømmede Duften af de Tusind og atter Tusind Majblomster ind til mig — —

Min Foraarstid var endt — — —

Et Par Timer senere.

Overvældet af Sorg og den bedøvende Foraarsluft maa jeg vel være sovet ind over mine Breve og min Bog.

Da jeg vaagnede, var det allerede højt op paa Formiddagen.

Jeg ringede paa Kammerpigen, tog mig et Bad og klædte mig paa.

Jeg vilde opsøge Roland og give ham Buketten, jeg havde plukket. Ak! Blomsterne vare halvt visnede. Tankeløs havde jeg kastet dem paa en Stol, hvor Solstraalerne havde naaet dem og faaet dem til at visne.

Roland var ikke til at finde i Dagligværelserne. Under min Søgen mødte jeg Tjeneren, som søgte mig.

„Ved De ikke, hvor min Mand er, Vilhelm?“

„Jo. Herren er i sit Atelier, naadige Frue."

Og han tilsøjede, at Kokkepigen ventede mig med Længsel; den afdøde naadige Frue havde altid selv ordnet alt og givet sine Ordrer for Dagen tidlig paa Formiddagen.

„Edithas Skygge! Allerede igen!" hvislede jeg med et Suk for mig selv.

Det var just ikke i noget rosenrødt Humør, at jeg viste mig i Kokkenet. Jeg traf Kokkepigen i en ivrig hvislende Passiar med Gitta; ved min Indtræden for de forskrækkede fra hinanden.

Jeg spurgte Kokkepigen, om hun havde tænkt paa Middagsmaden.

„Ja, naadige Frue," kom Svaret. „Jeg tænkte, vi i Dag skulde have Britanniasuppe (formodentlig mente hun med denne Benævnelse Suppe à la printanniere) og saa har jeg købt et Par unge Høns. Herr Professoren spiser dem helst med Trøffelpyré. Pyréen," vedblev hun og pegede paa en lille Høj af raa Trøfler, der laa paa Kokkenbordet, „plejede den første naadige Frue altid at lave selv; ellers smagte den ikke Herren . . ."

Det var en behagelig Udsigt! Jeg skulde egenhændig lave Pyréen, jeg, som ligefrem havde en saadan Modbydelighed for enhver Ret, der var tillavet med Trøfler, at jeg ikke kunde faa en Mundfuld ned!

„Overhovedet lavede den naadige Frue altid selv alle Herrens Livretter," vedblev Kokkepigen, der aabenbart blev dristigere ved min Tavshed, hvoraf hun sikkert sluttede, at jeg ingenlunde følte Lyst til at tage mig af Madlavningen; maaske troede hun endogsaa, at jeg slet ikke forstod mig derpaa.

„Min Mands Yndlingsspiser vil jeg altid selv tillave," svarede jeg med stor Værdighed. „Men jeg ønsker nok, at De i de første Uger selvstændig forestaar Madlavningen, for at jeg kan se, hvad De formaar at præstere — — —" Min Tanke var, naar en saadan kort Tid var gaaet, at afskedige hende, fordi jeg ikke ønskede at beholde saadan et gammelt Husinventar — — — „Til i Dag vil De foruden Suppen og Hønsene sørge for en Asparges-Mellemret og en Omelette som Dessert."

Med disse Ord forlod jeg Kokkenet for at opsøge Roland. Jeg ved ikke, hvoraf det kom, nok er det, jeg blev tilfældig staaende et Øjeblik i Nærheden af Kokkendøren, der ikke lod til at slutte videre godt; jeg blev i hvert Fald Øretidne til et Par Replikker, der vekseledes mellem Kokkepigen og Barnepigen.

„Jeg ser endnu," sagde den første, „hvorledes salig Fruen allerede den første Dag stod ved Komfuret og passede det hele . . . Det kan blive net nu, saa forvænt Herren er bleven . . ."

„Og vort Barn har hun endnu slet ikke set til," ytrede Birgitte med sin dybe Stemme.

Jeg vilde ikke høre mere og skyndte mig af Sted til Atelieret. Undervejs mønstrede jeg omhyggelig mine Hænder. Uden at overdrive tør jeg nok sige, de vare en Hertuginde værdige! Mon Editha ogsaa havde haft saadanne fine smalle Fingre? Hvorfor havde hun selv lavet Mad? Det var dog virkelig unødvendigt og overflødigt i et rigt Hjem.

Nu stod jeg uden for Atelierdøren og bankede paa.

Da jeg hørte Rolands fuldtonende „Kom ind!" kastede jeg al Forlegenhed og Fortørnelse fra mig og traadte med et venligt Smil paa Læberne ind i Atelieret.

Hu, ha! Hvor det var et koldt, hæsligt Rum! Ikke en Solstraale! Lugt af vaadt Ler og hele Værelset fyldt af Gibsstøv. Som i en Taage saa jeg min Mand.

Han stod foran et højt Træstativ iført en hvid Lærredskittel, der for Resten stod godt til hans mørke Ansigtsfarve.

„God Morgen, Roland!" sagde jeg saa hjerteligt og venligt, som det var mig muligt.

Han lagde straks et Instrument, som han arbejdede med, fra sig og kom hen til mig med udstrakt Haand.

„Hvor det var venligt af dig, Valentine, at opsøge mig! Jeg har et Par Gange spurgt efter dig, men fik det Svar, at du sov endnu . . . Nu skal jeg forklare alt her for dig — — —"

Jeg saa mig om og rystede paa Hovedet.

„Ved du hvad, Roland, i et Maleratelier ser der rigtignok langt smukkere ud. Dette her synes jeg slet ikke om!"

„Altsaa vil du ikke komme her ret tit." Han sagde det saa roligt og bestemt som noget, der ikke kunde blive anderledes.

Mit Hjerte begyndte at banke stærkt. Jeg forstod, at jeg nu atter havde begaaet en Dumhed! Og tilmed fik jeg i det samme Øje paa en blød, polstret Stol, der stod op til en af Væggene, tilstøvet som alt andet i Atelieret, ved Siden af et lille Bord med en Syæske, en Bog og en stor tom Vase.

Der havde Editha naturligvis ofte siddet, syende, passiarende eller læsende for at være i Rolands Nærhed, Vasen havde sandsynligvis altid været fyldt med Blomster.

„Vil du være saa god at give mig et Par Forklaringer og at vise mig dine Modeller?“ spurgte jeg venlig og saa paa Roland. Jeg vilde i Dag absolut ikke lade mig forstemme.

„Ja vist, gerne!“ svarede han opmærksom.

Først viste han mig et Bord, der var fuldstændig dækket med Værktøj, der ikke saa lidt lignede en Tandlæges Instrumentsamling.

„Her ser du mit Værktøj, Valentine. Passere til Udmaaling og Punktering, Save til at fjerne overflødige Gibsmasser, Modellertræ til at afglatte bredere Flader og endelig mine Kunstner-Atributer: Mejsel og Hammer.“

Nysgerrig betragtede jeg Sagerne, der alle vare mere eller mindre dækkede af et tykt, hvidt Lag Støv; saa mærkede jeg pludselig en fugtig Kølighed om den ene af mine Fødder.

Jeg var traadt ned i en lille Pos Vand, hvori der laa nogle større og mindre Haandsprøjter.

„Aa, om Forladelse, Valentine . . . Jeg har lige nylig fugtet Lermodellen . . .“ Roland stødte de vaade Ting til Side med Foden og kastede en Karklud paa Gulvet, som formodentlig skulde opsuge Vandet.

„Hør du, Roland, kan jeg ikke en Gang, naar du er borte, faa Lov til at lade en ordentlig Renselsesfest afholde her? Det er jo skrækkeligt, saa alt er støvet her!“

„Renselsesfest her, naar jeg er fraværende? For Gud i Himlens Skyld, Valentine, mit Atelier og mit Arbejdsværelse maa du respektere som en Helligdom, hvori ikke den mindste Papirlap, ikke engang et Støvgran maa røres uden min Vilje. At rydde op og rense ud her“ — Roland saa ligefrem humoristisk ud, da han sagde disse Ord — „vilde ogsaa være aldeles haablos Gerning.“

„Men det maa jo absolut være i højeste Grad usundt at leve og aande i en saadan Atmosfære, i saadanne Støvmasser!“ udbrød jeg forfærdet. Jeg havde allerede en Fornemmelse af, at mine Lunger vare fyldte med det melformede Støv.

„Ja, vi stakkels Billedhuggere leve i høj Grad paa Kridt,“ svarede Robert leende. „Men for Resten,“ tilføjede han alvorlig, „skade Støvpartikler, der hvile i Ro, ikke Sundheden; kun Støv, som hvirvles om, kan gøre Skade.“

Han gjorde en lille Pavse og sagde saa i en lidt forlegen Tone:

„Altsaa, ikke sandt, Valentine, du lader intet foretage her, naar jeg en Gang ikke er hjemme? . . . Det skulde da være, at

du selv tog Del i Arbejdet! Min afdøde Hustru tog altid Haand i med selv med et Tørklæde om Hovedet og iført en af mine Lærredskitler . . . Hun var rigtignok ogsaa mindre forvænt end du og havde ikke saa fine Hænder som du . . . Men baade Mennesker og Blomster trivedes under hendes Pleje — —"

Hans Blik strejfede ved disse Ord en lille Fordybning i Væggen, der var beklædt med et Stykke tilstovet sort Fløjl. Der hang en lille Damehaand, modelleret i en halv Snes forskellige Stillinger.

Skønt denne lille Haand skød frem fra et smalt Haandled og Fingrene havde en ædel Form, var den dog umiskendelig en Arbejdshaand, kraftig trods sin Lidenhed, den samme Haand, som havde sat sine Spor alle Vegne i Huset og havde forstaaet saa godt at lede det hele.

Jeg havde nærmet mig Væggen.

Roland greb min højre Haand og lagde den paa Richens Fløjlsbeklædning.

„Her en Prinsessehaand — der en flink Husmoders Haand!"

„Du havde jo ikke behøvet at gifte dig med mig!" var jeg lige ved at udbryde, men heldigvis lod jeg ikke den uforsigtige Bemærkning komme over Læberne.

„Men din Fod kan ikke maale sig med Edithas! Se engang paa denne lille — Elverpigefod kaldte jeg den altid. Det er ingen Modelskitse, men en Afstøbning efter Naturen!"

„Ja—a, lille og fin ganske vist. Men din første Hustru var formodentlig en lille Person, og jeg har Højde som en Fløjmand i første Deling!"

„Fornærmet, min Skat? Heltinder kunne ikke staa paa Danserindefødder, siger Willibald Alexis et Sted. Editha var en lille Spirrevip, da jeg førte hende hjem som min Hustru, næppe seksten Aar. Lille Edi er sin Moder op ad Dage."

Med Fodspidsen rodede jeg om i en lille Haandfuld Gibs. Havde Roland da ikke Spor af Fornemmelse af, at det ikke var opmærksomt og hensynsfuldt mod mig stadig at fremhæve min Forgængerindes Fortrin?

„Jeg nævnede lille Edi — har du set hende i Dag?"

Jeg rystede paa Hovedet som Svar.

„Naa, ikke . . . Har du sendt Bud til Byen om Dukken, du lovede Barnet?"

„Nej!"

„Men Valentine dog! Man maa ubetinget holde de Løfter, man giver et Barn."

„Jeg kan jo selv tage til Byen og købe Dukken," svarede jeg i en pikeret Tone.

Roland overhørte med Vilje denne Ytring.

„Jeg skal give dig en Dukke, som du kan forære Edi," sagde han. „Ret gerne skiller jeg mig ikke af med den. Det var min Hustrus sidste Dukke. (Han sagde virkelig „min Hustrus", ganske som om jeg slet ikke eksisterede eller i ethvert Fald kun som Ediths Guvernante.) Hun bragte den med, da hun drog ind her, fordi hun ikke vilde skille sig fra den."

Han saa paa Uret og fortsatte:

„Edi er nu ude at spadsere. Vi have en lille Time for os, jeg har altsaa god Tid til at vise dig mine Modeller."

Han pegede paa nogle spøgelseagtige Skikkelser, der stod tildækkede her og der i Atelieret.

Forsigtig, som om det gjaldt den hellige Sct. Gral selv, afdækkede Roland de formummede Skikkelser og befriede dem for de vaade Lapper og Klude.

Graa Lermasser bleve synlige, nogle med saa svage ubestemte Omrids, at det næsten ikke var muligt at skelne, om en Mand eller en Kvinde skulde fremstaa af dem, andre vidunderligt modellerede.

Herligst og mest storslaaet anlagt fandt jeg en Springvandsgruppe. Den fremstillede Leda under nedfaldende, tilslørende Vandmasser hvilende mellem den guddommelige Svanes Vinger.

„Her ser du en Atalante, der en Venus i det Øjeblik, hun opdager den saarede Adonis . . ."

Mærkværdigt! Hvor forskellig end Karakteriseringen af disse forskellige Kvindeskikkelser var, var det mig dog paafaldende, ganske som ved de guddommelig skønne Pieta- og Charitas-grupper, at der var et svagt Præg af Slægtskab mellem dem.

Var det kun Stemplet af Rolands Mesterhaand, som saa bestemt sagde, at disse Skabninger maatte skrive sig fra hans Haand?

En Bemærkning herom svævede allerede paa mine Læber, da hele min Opmærksomhed blev fanget af en kvindelig Buste, det eneste Arbejde i Marmor, som fandtes i Atelieret.

Busten stod paa en mørk Stensøjle, omgivet af nogle daarlig plejede Palmer, hvis Blade saa ud, som om de ligefrem vare pudrede.

Her havde jeg vist Forklaringen, Hemmeligheden!

Den bestod slet ikke i andet end i Ligheden med dette Ansigt — Edithas Ansigt, som jeg saa her vidunderlig blødt og dejligt i Marmor, som jeg havde set det i Farver paa Madonnabilledet.

I alle de herlige, fortryllende Kvindeskikkelser, som Roland havde skabt, havde han ikke fremstillet andet end Legemliggørelsen af en eller anden Egenskab hos sin første Hustru!

Hans Muse, hans Ideal, hans tilbedte elskede havde hun været og vilde altid, altid vedblive at være!

I dette Øjeblik slog Atelierets Kolighed mig endnu stærkere end ved min Indtræden, mit Hjerte bankede langsomt og svagt, som vilde det gaa i Staa, og en stærk Mathed lagde sig tyngende over mig, jeg sporede ingen Lyst længere til at udforske Atelierets Skikkelser.

Roland syntes ikke at lægge Mærke til min Forstyrrelse. Han talte begejstret om sine Udkast og lod dem fremstaa for mig i Marmorets Skønhed, han var i dette Øjeblik helt ud Kunstneren, den opflammede Kunstner, hvis Øjne glødede, hvis Træk skiftede Farve under den aandelige Ophidselse, og hvis Hænder skar igennem Luften, antydende Omrids og Konturer — — —

Pludselig standsede han midt i en Sætning og gik et Par Skridt tilbage med Øjet fæstet paa mig, der i dette Øjeblik stod saaledes, at det fulde Dagslys traf mit Ansigt gennem Atelierets brede Vindue.

„For Guds Skyld, Valentine, rør dig ikke! Staa ganske stille saaledes!"

Som fortryllet blev jeg staaende, medens hans Hænder febrilsk tumlede med en Lerklump. Hans Læber vare fast sammenbidte, og som Lyn fløj hans Øje fra mig til den bløde, graa Masse, der syntes at hæve sig til en levende, aandende Form.

Roland arbejdede med feberagtig Hast, og jeg stod der betaget, fornærmet og glad paa en Gang, og i en ubeskrivelig Tilstand af indvendig Kulde og Varme, der vekslede sekundvis.

Hvor længe jeg stod, ved jeg ikke, men pludselig pressede et dybt Suk sig frem, og jeg faldt ud af Stillingen.

„Jeg kan ikke længere, Roland!"

Han kastede straks det Redskab, han arbejdede med, fra sig og kom hen til mig.

„Hvor det var Skade! Et saadant Øjeblik er en Tilskikkelse Gud, Valentine, hvor var du skøn! Som en Aabenbaring kom

det over mig! Den Cumæiske Sibylles herlige Skikkelse stod saa levende for mig! Den til Vanvid grænsende Længsel efter Hjemmet, som denne Kvinde aldrig kunde slippe, stod for saa sandhedstro at læse paa dine Træk — —"

Mit Hoved faldt tungt ned paa Brystet.

Længsel! Gud skal vide, jeg havde følt den! Længslen efter Hjemmet ved hans Hjerte.

„Jeg maa straks udarbejde det noget. Middagen kan vel nok skydes ud en lille Time. Du vil forstaa mig, Valentine! Min Kunst, den øjeblikkelige Opblussen — — Undladelse af at benytte Inspirationen vilde være en Synd — —"

Atter stod han ved Modellerbordet og arbejdede med feberagtig rystende Fingre i Leret.

Intet Ord, ingen Tak til mig lød fra hans Læber.

„Paa Gensyn!" sagde jeg tonløst og forlod Atelieret med det hvide Gibsstøv, der omgav min Mand som en af Guddommen sendt Sky, hvori hans Aand arbejdede, og han, sammen med den afdøde, tilbad sin Kunst og glemte mig, der var traadt ind i hans Tilværelse med alle den levendes Rettigheder og Ønsker.

Jeg blev et Øjeblik staaende med Hovedet lænet til Atelierdøren, som jeg havde lukket efter mig.

Hvilke Skuffelser maatte endnu være mig forbeholdte?

Det ene stod mig nu fuldstændig klart — i dette Hus skulde jeg ikke føre nogen selvstændig Tilværelse, ikke have den første Plads!

En afdøds Efterfølgerste skulde jeg være, endvidere et fremmed Barns Plejemoder og Guvernante og endelig — i heldigste Tilfælde — en Kunstners Model! Medens den afdøde usynlig beherskede det hele Hus!

Jeg følte, at jeg rødmede over hele Kroppen, fra Fod til Isse.

Og jeg, som havde drømt om en ufattelig stor, uendelig Lykke! Og da Øjeblikket kom, da denne Lykke skulde vælde ned over min Sjæl som en varm, frugtbar Regn — saa stødte en forbarmelsesløs Haand mig ud i det kolde, tomme Øde! — —

Den hjemvendende Edis Stemme rev mig ud af mine smertelige Betragtninger. Jeg hørte Barnet larme og støje for Enden af Gangen. For ingen Pris maatte den lille se mig i dette Øjeblik.

Hurtig som en jaget Hind fløj jeg tilbage til mit Værelse. Den lille Kuffert med Rolands Breve stod endnu paa Bordet.

Det var i dette Øjeblik min faste Vilje at tilintetgøre alle de hykleriske Ord, han havde skrevet for at lokke mig til sig.

Jeg rev Brevene frem med ganske andre Følelser end de, hvormed jeg om Morgenen havde bladet i dem.

Det havde han skrevet med et Skin af Sandhed — og det og det — —! Ak! I mange stille Timer havde jeg hentet Lykke, Glæde og Salighed i disse herlige, talende Linier og varmet mig ved den Ild, der glødede i dem!

Saadanne Ord havde han, den kolde, hjerteløse Mand kunnet skrive, han, som var i Stand til at efterligne mit Ansigt som en anden livløs Ting? Den samme Mand, som nu stod i sit Atelier hævet over alt det jordiske som en Guddom?

Allerede havde jeg revet et af Brevene til mig og krøllet det sammen — men Papirets skrattende Lyd skar mig i Sjælen; jeg kunde ikke gennemføre Ødelæggelsesværket.

Jeg kastede Brevpakken tilbage i Kufferten til Dagbogen, hvori jeg havde beskrevet den salige Tilstand, jeg havde oplevet i min Forlovelses Tid.

Jeg manglede altsaa dog Mod til at tilintetgøre Rolands Breve! Jeg elskede ham jo! — — —

Den 17. Maj.

Koligheden mellem Roland og mig vokser. Jeg ved aldeles ikke, hvortil det skal føre. I Gaar ytrede han i Samtalens Løb, at det var en Tradition i hans Familie at føre et lykkeligt Ægteskab. Naa ja, her som i saa mange andre Forhold gælder det vel, at Undtagelsen bekræfter Reglen!

Vi ere begge to stolte og tilbageholdende. Formodentlig tror Roland sig nøjagtig lige saa meget fornærmet af mig, som jeg føler mig fornærmet af ham.

Desuden synes han at opfatte alt det i min Gøren og Laden, der er afvigende fra hans første Hustrus Personlighed, som en ligefrem Krænkelse, og han synes ogsaa at vente — en Forandring i saa Henseende.

Men Strengheden, der er udbredt over ham, naar vi ere sammen, faar alt, hvad jeg ejer af Blødhed og Mildhed, til at stivne. Jeg er aldeles ude af Stand til at komme ham blot et eneste Skridt i Møde.

Er han ikke til Stede, saa har jeg i Sandhed den „sibyllinske Længsel" efter ham. Tusind kærlige, milde Ord blomstre frem

i mit Hjerte for ham, jeg vilde saa gerne passiare med ham som i hin yndige „første Tid".

Men det sker ikke. Han kommer, og i samme Nu sænker et iskoldt Slør sig over os! Ak, saaledes ere mine Hvedebrødsdage! Fulde af Galde og Bitterhed!

Det, der i min skønne Kærlighedstid rovede mig Søvnen, er borte, fuldstændig forsvundet. Mit Hjerte banker ganske jævnt og roligt, ingen sød, ubestemt Angst griber mig, jeg sover, lige til det bliver lys Dag — af Dagen har jeg jo ikke andet at vente end Skuffelse og de hundrede smaa Ærgrelser.

Kunde jeg den Gang, jeg saa inderligt længtes efter det Øjeblik, jeg skulde tage min Roland i Besiddelse, ane, at alt skulde komme saaledes?

Blot jeg kunde se ind i ham!

Men han er uigennemtrængelig, og undertiden er det mig aldeles ufatteligt, at vi engang virkelig vare hinanden saa nær. Nu fjerne vi os Skridt for Skridt fra hinanden, og en Strøm af Kulde lægger sig bredere og bredere mellem os.

Endnu staar jeg ved Bredden og strækker Armene ud efter den i det fjerne svindende Lykke. Undertiden føler jeg en sælsom dragende Trang til at bryde igennem denne Kuldestrøm og ile efter Roland, der gaar fra mig og ikke aabner mig Favnen, men i næste Øjeblik føler jeg mig voldsomt holdt tilbage, min Pande lægger sig i Rynker, og jeg bliver fjendsk stemt mod ham, som jeg elsker.

Ingen af os aabner Munden til et forsonende Ord. Jeg kan ikke overvinde mig dertil, saa gerne jeg vilde. Og Roland? Ja, han hører til de Mænd, som ikke tilgiver selv en Herkules hans Omfale-Tid.

Jeg ser det komme. Af vor Kærlighed, der har forvildet sig, vil Fjendskab udvikle sig — som et Forbud derpaa sporer sig saadan noget som en »depit amoureux«. Mine Øjne gnistre Roland i Møde, naar han paa sin rolige Maade, der irriterer mig saa ubeskriveligt, dadler mig for et eller andet. Saa staar jeg for ham som bepandsret — men der kommer en Dag, hvor jeg ikke længere formaar at beherske mit lidenskabelige Temperament, mine Læber ville da udslynge haarde, trodsige Ord, Ord, som min Sjæl ikke har overlagt, og som Roland . . . Naa ja, han vil ikke tilgive mig saadanne Ord!

Ingen af os vil taale den andens Herredømme, og derfor griber enhver af os med begge Hænder efter Magten — — —

Og dertil kommer, at jeg her og der og allevegne møder den første Hustrus Genfærd.

Der gives virkelig i vort oplyste Aarhundrede Aander, og de ere frygtelige, disse henfarne Aander!

I alle Kroge i Huset ser jeg den døde Editha staa, alle Vegne synes jeg at høre hendes lette Trin, i Køkken og Kælder, i Dagligværelserne, mellem Havens Blomsterbede og først og sidst — ved min Mands Side.

„Editha gjorde det nu saaledes" — „Den Forandring er næppe heldig" — „Salig Fruen havde netop bestemt det modsatte" — „I den afdøde Professorindes Tid fik Herren det altid saaledes . . ."

Saadanne Ord fra min Mands og Tjenestefolkenes Side er mit daglige Brød.

Jeg har allerede haft et Par stormende Scener med Køkkenpigen, og hvis jeg ikke var bange for, at Roland vilde kontramandere det, sagde jeg hende Pladsen op i næste Time.

Smaating, ikke andet end Bagateller, er det jo til syvende og sidst, der forbitre mig Livet i saa høj Grad — et Par forstemte Strenge, men de forstyrre føleligt nok Harmonien.

Og netop fordi Grundene til den ubehagelige Tilstand i Huset ere saa rent ubetydelige, vil jeg ikke give efter! Smaa Aarsager — store Virkninger! Man gør bedst i straks i Fødslen at kvæle disse smaa Aarsager.

Det er i hvert Fald min Mening, og jeg vil holde den fast.

Min Vej vil blive en anden end den, ad hvilken den døde vandrede med sine sagte Trin.

Mindet om hende skal for enhver Pris udslettes! Jeg havde saa gerne forsøgt det med Kærlighed.

Men ingen har forstaaet mig, saa skal Kulde, Strenghed og Klogskab hjælpe mig!

Jeg vil føre et Mønsterhus, Roland skal finde alle mulige Bekvemmeligheder, det vil sige kun ved det tjenende Personales Hænder — jeg staar i Baggrunden, ordner alt, leder alt og vaager paa det omhyggeligste over den lille Edis Pleje.

Min Salon skal blive søgt og vore Selskaber skulle blive berømte!

Roland skal endnu komme til at erkende, at han i mig ejer — og dog ikke ejer — en Skat!

Thi nogen varmere Følelse skal han ikke spore hos mig. Som en af hans Marmorfigurer vil jeg staa ved hans Side.

Men, hvor det vil blive et skrækkeligt, broget og tomt Liv!

Skønne, dækkende Slør vil jeg have for at tilhylle Elendigheden i mit Liv, et Liv, som vil blive en stor Løgn, fuld af forloren Lystighed — —

Saa, nu er der allerede igen Taarer i mine Øjne!

Den 22. Maj.

Det er dog mærkværdigt, at et dumt, lille Barn kan være saa frygtelig klogt!

Jeg leger daglig Timer i Træk med Edi, lader mig tyranniſere over alle Grænſer af hende, giver hende Lov til at plage min gode, gamle Trofaſt, men alligevel kan jeg ikke erobre hendes lille Hjerte.

Hun leger nok med mig, tumler med mig, men naar jeg vil tage hende paa Skødet og kyſſe hende, saa er det straks paa Minuttet forbi med Gemytligheden. Saa stritter hun imod og skriger. Inſtinktmæssig synes hun at ane, at det ikke er den rene Tilbøjelighed, som jeg møder hende med, og at min Venlighed og Eftergivenhed er fremkunſtlet.

Det er altid med stormende Jubel, hun flyver Faderen i Møde, og han er dog ti Gange strengere mod hende end jeg.

Jeg har for Roland udtalt min Forundring over Edis Knipſkhed.

„Børn ville behandles med Retfærdighed, ikke med umotiveret blød Eftergivenhed," svarede han rolig.

Den 1. Juni.

Roſerne have udfoldet sig i al deres glimrende, duftende Pragt.

Vor Villa ligger begravet under Duftbølger. De stige helt op til Taget, krybe gennem hver en Revne — hele Huſet er gennemtrængt af en paradiſisk, næsten bedøvende Vellugt.

Udsigten fra Verandaen over Haven er aldeles henrivende!

Blomster overalt og i alle Farver, selv de gamle Træer paa Plænerne ere ved at kvæles af Clematis og vilde Slyngroſer, og Græsset forſvinder næsten i dette Væld af Blomster.

Den første Huſtru elſkede det saaledes. Hun syntes, at den søde, bedøvende Blomsterduft gjorde hendes svage Bryst godt.

Editha udaandede i Italien i Rolands Arme omgivet af et Hav af Roser; hun ligger begravet ved Engelsborg, efter hvad Gitta hulkende har fortalt mig.

Med hende syntes et Væsen gaaet bort, som ingen, der kendte hende, kunde undvære.

Den Tanke nager og piner mig, at jeg er saa overflødig, at ingen elsker mig.

Gid jeg var død, begrædt, elsket og savnet som Editha — —

Den 2. Juni.

En hæslig, forfærdelig Nat ligger bag mig. Dagen havde været lummer, Aftenen utaalelig hed, og i det fjerne rullede Tordenen — Uvejr i den allerførste Sommertid! Længe laa jeg og vendte og drejede mig i Sengen, sov saa ind og drømte forvirret Tøjeri om kæmpestore Blomster, der faldt ned fra Himlen og truede med at kvæle mig. Jeg vaagnede med Hovedpine og saa i Spejlet, at jeg havde dybe sorte Ringe under Øjnene.

Den kære, gamle, overtroiske Tante Dorthe vilde sikkert have spaaet en Ulykke.

„Naar en drømmer om lutter Blomster, saa — —"

Naa, stort værre, end jeg har det, kan jeg vel ikke faa det!

Jeg tror, jeg i Dag vil tage min Malerkasse frem — min huslige Beskæftigelse kan ikke udfylde min Tid, og med Edi vil jeg ikke længere beskæftige mig saa meget.

Trods al min Møje og de mange Timer, jeg ofrer hende, vedbliver hun at være lige kold og tillukket. Hun holder ikke af mig. Og hvorfor skal jeg blive ved at rive op i Saaret i mit Indre ved altid at have Edithas udtrykte Billed for Øje, jeg, som ikke engang kan blive den afdødes Skygge kvit?

Og dog, hvis jeg vil være ganske ærlig, maa jeg tilstaa, at jeg daglig faar den lille Stivnakke mere og mere kær; under al hendes Troldethed skjuler sig en Mængde gode Egenskaber.

Hun er saaledes for Eksempel den fortræffeligste lille Dukkemoder, man kan tænke sig. Hun holder ogsaa af Dyr og viser en rørende Omhu for et grimt lille Utyske af en herreløs Hund, som hun har opfanget et eller andet Sted, Gud maa vide hvor.

Mod sin Papa er hun Ømheden selv, og hun gør ham Dagen lang en Masse Smaatjenester. Overmaade meget af Editha maa være genopstaaet i hende. Hver Aften beder hun med sand Lidenskab for Roland. Rørende barnlige Ønsker er det, hun har

for sin Fader. Gitta fortæller mig det. Forleden glemte hun en Aften, træt, som hun var, sin Bøn, og da hun vaagnede i Nattens Løb, kom hun i Tanker om Forglemmelsen. Forfærdelig angst vækkede hun Gitta og spurgte, om hendes Papa nu vilde gaa derhen, hvor Mama var, og aldrig mere komme tilbage. Hun græd længe og voldsomt, og Dagen efter var hun meget bedrøvet og elendig.

Det er næsten utroligt, at en saadan Sarthed i Følelsen kan være forbunden med et saa livligt Temperament. Edi er nemlig baade vild og uartig — efter Rolands Mening fordi hun saa længe har savnet en Moder. Hans anstrengende Virksomhed i sit Kald og forskellige andre Forpligtelser har stillet sig hindrende i Vejen for, at han tilstrækkeligt har kunnet bekymre sig om sit Barn, og stadig væk at spille en Bøddels Rolle har han ikke kunnet holde ud.

Selvfølgelig ventes det af mig, at jeg skal skaffe en Forandring til det bedre til Veje. Men, du gode Gud, hvorledes! Hvad skal jeg stille op med Edi, det fortryllende lille Utyske? Hun lystrer mig næppe, betragter mig, formodentlig takket være Tjenestefolkenes Indflydelse, som en Slags Snyltegæst i Huset, og møder mig kun med Uvilje, trodsig Uartighed og Mistillid. Allerede den første Dag hørte jeg hende jo kalde mig Stedmoder, og hun har senere jævnlig ganske ugenert brugt det Ord til mig.

Hvad Roland nu venter af mig eller ikke venter, saa er han nu kommen paa det Punkt, at han er ophørt med at fremføre sin afdøde Hustru som Mønster for mig. Han synes endelig at have forstaaet . . .

Men heller ikke det er, hvad jeg ønskede!

Ved den Tvang, som han ved denne Undladelse paalægger sig, have vi fjernet os endnu mere fra hinanden. Sværdet, der figurlig talt hænger mellem os, er blevet skarpere.

Fremtidig vil han drive en hemmelig Kultus med Edithas Minde og kun stille ved sig selv nævne hendes Navn, saaledes som Jøderne nævner det allerhelligste . . .

Paa hans Øjne ser jeg jo, at han ikke undlader i sit stille Sind at anstille Sammenligninger mellem mig og den anden.

I saadanne Øjeblikke stabler jeg en Munterhed paa Benene, der er altfor larmende til, at den kan være naturlig.

Men jeg maa, kan ikke lade være at døve noget i mit Indre, som vil skrige op med Graad og Jammer — — —

For nylig var jeg saaledes en Dag højttalende og barnagtig — næsten barnagtigere end lille Edi — Roland rystede alvorlig paa Hovedet og kritiserede min Optræden.

„Til Kvindens Væsen hører Sløret," bemærkede han blandt andet.

Jeg bed mig i Læberne, blev rød og svarede skarpt:

„Du fornærmer mig, Roland —"

„Jeg ønsker at se dig fuldkommen," henkastede han rolig.

Jeg pressede min Haand sammen, saa jeg kunde mærke Neglene i Kødet.

„Hovmester!" hviskede jeg efter ham, da han forlod Stuen.

Denne vedvarende, kærlighedsløse Opdragelse af mig begynder næsten at blive mig pinagtig. Jeg ved jo, af hvilken Grund den finder Sted! En Dag skal jeg jo blive den mest fuldendte Guvernante for Husets lille Prinsesse!

Men jeg vil ikke gøre mig fortrolig med denne Rolle! Og jeg har en Vilje af Staal, som jeg ikke vil se blive brudt!

Et Ord, som Roland en Gang sagde i vor Forlovelsestid, falder mig i Dag ind.

Vi havde talt om Ægteskabet, om den sælsomme, saa ofte iagttagne, Kendsgerning, at Forbindelser, som udgaa af ren, virkelig Kærlighed, saa ofte gaa i Stykker. Roland udtalte sig da omtrent saaledes:

„Til at holde Lykken fast hele Livet igennem hører overordentlig megen god Vilje og overordentlig megen gensidig Opdragelse og Selvopdragelse. Frem for alt i Begyndelsen af Ægteskabet. De saakaldte Hvedebrødsdage lægge ofte Grunden til senere Tiders store Skuffelser. Derfor ville vi to gaa den første Tid, hvori de fleste Par suge Lykkens Skum, i Møde med Mistillid. Vi, Valentine, ville gensidig søge at virkeliggøre Idealet for hinanden —"

Ja, han skulde blot have begyndt med at virkeliggøre Idealet for mig!

Men at han allerede paa vor korte Bryllupsrejse spillede en Opdragers Rolle for mig, kunde dog sandelig ikke glæde mig!

Hans fortsatte Filosoferen over det daglige Livs Fremtoninger keder mig nu. Ligeledes hans Pedanteri. Og mange Gange kan jeg slet ikke fatte hans store, fyrige Kunstnerevne.

Editha har han ganske bestemt ikke givet sig til at opdrage, da hun — et halvt Barn endnu — blev hans Hustru! Nej, han

har forvœnt og forkœlet hende, baaret hende paa sine stœrke Arme rundt i Haven og overøst hende med Blomster!

Hende elskede han — det er Sagen. Og netop derfor kunde hun blive en saadan herlig, elskelig Kvinde. Kœrligheden er Solskinnet, som modner Kvindens Karakter.

Men jeg skal Livet igennem staa i Skyggen! Skal lade mig nøje med det brudte Hjerte, som Editha har levnet mig hos Roland, skal alle mine Levedage knœle for den tilbageblevne Engel — — —

Store Gud, hvor Lykken dog er en fin, skør Glasting! Min Lykke er mig unævidende gaaet itu!

Jeg maa afbryde mit Skriveri. Heliotroperne under mine Vinduer dufte saa bedøvende og nervebidsende op til mig.

Den 3. Juni.

Uhyre forpint af den udholdelige Tilstand, hvori jeg lever, sidder jeg og ruger for mig selv.

Til Tante Dorthe kan jeg ikke betro mig. Det er ogsaa saa svœrt i skrevne Ord at fremstille noget saa nedtrykkende. Og desuden er der ingen, som jeg finder værdig til at se den Smerte, som jeg føler over mine tabte Illusioner. Ganske ligegyldig gaar jeg gennem Livet, der er blevet mig saa glœdesløst, uden den mindste lille Solstraale. Og det skønt Dagens Dronning staar i brœndende Glød paa Himlen. Hver ny Morgen stiger den frem i det mest straalende Lyshav og med en saa overvældende Varme, at Naturen synes at forvokse sig i en altfor hurtig, yppig Udfoldelse.

Efter Notitser i Bladene skulle vi i Aar have en ganske tropisk Sommer, som vil bringe Sygdom og andre Ulykker.

Roland er forelobig fœngslet til Berlin for at udføre sin Ledagruppe. Vi havde tœnkt paa at tage til Konstantinopel hen paa Efteraommeren, men det bliver nœppe til noget. I ethvert Fald er jeg ikke opsat paa at ledsage Roland, hvis Turen virkelig kommer til at gaa for sig. Maaske gør jeg i den varmeste Tid en Tur med Tante Dorthe op i Bjœrgene og tager saa Edi med.

Hvor gerne vilde jeg ikke blive hos min Mand i vort yndige Hjem med den blomsterfyldte Have. Nu tumle brogetfarvede Sommerfugle sig i den, og de flittige Bier belejre Blomsterbedene. Jeg tror, at et Par Violer maa staa og blomstre et eller andet skjult Sted, jeg møder i hvert Fald af og til en Duft, der minder

paafaldende om Violer, og den Duft fremkalder saa hos mig Mindet om den forgangne lykkelige Tid, da jeg plukkede de første duftende Foraarsblomster til Roland — — Og jeg bliver da saa øm om Hjertet, saa blød — — Jeg vil flyve af Sted til min Mand og bede ham om Forladelse for de mange Krænkelser, som jeg af Trods og Egensindighed og af — Kærlighed har tilfojet ham.

Men jeg ved det i Forvejen — saa snart jeg kommer i hans Nærhed, klæbe mine Fødder sig til Jorden, og min Mund er enten som forseglet, eller ogsaa er det kun ligegyldige Ord, der komme mig paa Læberne. Min Stemme bliver saa haard, at jeg selv bliver forskrækket derved. I Atelieret har dens hæslige Klang allerede ødelagt flere end en af Rolands bløde, svævende Kunstnerdrømme — jeg har meget godt mærket det.

Hvor gerne vilde jeg ikke granske hans hemmeligste Tanker, drøfte hans Planer og Udkast lige fra deres første Oprindelse, og hvor gerne vilde jeg ikke lære at forstaa det, der som Lys og Skygge glider hen over hans elskede, morke Ansigt — men jeg kan ikke faa Spørgsmaalet over mine Læber! Og Roland? Ja, han taler ikke til mig om sine Planer, han lægger ikke sine kunstneriske Forsøg frem for mig.

Og ved saa meget af det, jeg foretager, møder jeg en kølig, tavs Affærdigelse fra hans Side, som gør mig bitter, bringer min Taalmodighed til at vakle, og som vil give den hos mig med Møje beherskede Dæmon frie Tojler. — — —

Den 4. Juni.

Min Opgave bliver vanskeligere og vanskeligere.

Jeg føler min Ro svinde, og mit Blod bliver hedere og hedere, ligesom Temperaturen udenfor stiger og stiger.

Jeg troede, jeg hos Roland havde skabt og fæstnet en Følelse, som ikke kunde fortrænges af noget som helst. En skuffende Indbildning! Den afdødes Aand og Edis glade Barnepassiar har udslukt mit Billed i Rolands Hjerte. En vanvittig Skinsyge brænder i mig. Skinsyge mod en afdød, mod et Barn! Hvad maatte jeg saa ikke føle, naar en levende Kvinde kom og rovede mig den Mand, som jeg elsker saa grænseløs — — Jeg maa tilstaa det — jeg, den stolte, kolde, rolige er kommen saa vidt, at jeg kunde tigge og trygle om hans Kærlighed! Jeg grubler og grubler over, om og hvorledes det skal kunne lykkes mig at faa begyndt igen

der, hvor vi slap, da vi sidste Gang var sammen før Bryllupsdagen!

Hvor kærlig var Roland den Gang, hvor fortrolig og øm!

Og nu! Hvilken Forandring! Nu siger han kun det uomgængelig nødvendige, ikke et Ord derudover. Og jeg spørger ikke. Vi spille ligegyldige begge to. Netop spille! Roland er netop lige saa langt borte fra den Ro, som han viser, som jeg fra min. Endnu i Gaar saa jeg det glimte med et vildt lidenskabeligt Udtryk i hans Øje. Maaske hader han mig. Ak, jeg vil hellere taale hans Had end hans Ligegyldighed.

Hans hele Tilværelse fylder sig for mig langsomt med Gaader. Jeg troede, jeg var en Fuldstændiggørelse af hans Natur, en Del af ham, skænket ham ved Sjælemagnetisme, og nu skal jeg allerede igen skille mig ud fra hans sande Jeg!

Hvorfor har denne Kærlighed strejfet mig glødende som en Meteorsten, der falder ned fra Himlen for at antænde Flammer, der ikke ere af denne Verden?

Et Martyrium skal jeg have at bære!

Ogsaa min Stolthed lider frygteligt. Saaledes berører for Eksempel Tjenestefolkenes Optræden mig forfærdelig pinligt. Hvor jeg gaar og staar, føler jeg mig beluret af disse fjendske, stupide Mennesker.

Kokkepigen og Gitta have forlængst udfundet, at der ikke er den bedste Forstaaelse hos Herskabet, og de lade sig paa forskellig Maade mærke dermed over for mig. Som Regel lader jeg, som jeg ikke forstaar det, og holder kun strengt paa, at min Vilje altid respekteres. Kun da Gitta for nylig vilde — som hun udtrykte sig — give mig et venskabeligt Raad med Hensyn til min Optræden over for Roland, frabad jeg mig med en Haandbevægelse og et Blik enhver saadan Fortrolighed for Fremtiden. Sky og forlegen listede hun sig bort.

Den 5. Juni.

Jeg vil ikke gøre videre Anstrengelser for at vinde Rolands Anerkendelse og Kærlighed. Min Pligt vil jeg gøre, men ikke en Smule mere. Jeg vil gaa af Vejen for ham saa meget som muligt. Han arbejder uafbrudt den halve Dag, og den Tid, han ofrer paa lille Edi, benytter jeg til at tegne i. Paa den Maade træffer jeg min Mand egentlig kun ved Maaltiderne.

Undertiden ser han paa mig med en Blanding af Bekymring og Bevndring over alle de Eksperimenter, jeg gør. Men

han er endnu stadig den ligegyldige og viser en beundringsværdig Beherskelse, især naar Barnet er til Stede.

Hvilket Eksempel paa Opdragelse viser han ikke! Og jeg? Jeg viser nu ret utilsløret min Forstemthed og er baade lunefuld og irritabel.

Blot vi dog snart med Anstand kunde begynde paa Selskabslivet, jeg vilde med Voldsomhed kaste mig ind i det for at søge Erstatning for det, jeg har tabt.

Den 6. Juni.

En truende Melankoli omgiver mig som en lummer Uvejrsluft, der vil udlade sig med Lyn og Torden. I mit yndige home gaar jeg om med en Følelse af absolut Hjemløshed og Glædeløshed.

Nylig sendte Roland mig gennem Tjeneren en lille Billet af følgende Indhold: „Kære Skat, vil du skænke mig en lille Time?"

„Herren er i Atelieret," sagde Mennesket uden at ane, at han ved denne overflødige Bemærkning viste, at han under Vejs havde kigget i Billetten.

Jeg blev rød, vinkede til Tjeneren, at han kunde gaa, og sprang op som elektriseret, da Døren var falden til efter ham. Maaske ere de iskolde Baand om Rolands Hjerte smeltede, maaske — jublede det i mig. Mit Hjerte bankede, saa jeg næsten ikke kunde trække Vejret.

Som en Skolepige, der har faaet fri, fløj jeg af Sted til Atelieret.

Men en halv Time efter vendte jeg tilbage med langsomme, tunge Skridt, og Pennen snegler sig hen over Papiret, som om den vægrede sig ved at nedskrive det bedrøvelige — Kløften mellem os er bleven endnu bredere.

Medens jeg fløj gennem Korridoren, der fører til Atelieret, følte jeg mærkelig nok ikke Spor af den Lammelse, som efter Brylluppet plejer at komme over mig, saasnart jeg nærmer mig Roland. Med en uvant Følelse af Lykke aabnede jeg Døren

Jeg haabede og ventede, at min Mand ved at se mig vilde modtage mig med aabne Arme — de Arme, hvori jeg med et jublende Skrig vilde kaste mig.

Men nej! Han stod ved Modellerbordet indhyllet i de kolde, hvide Støvskyer med en Gibsklump i hver Haand og strøg dem mod hinanden.

„Undskyld, kæreste Valentine, at jeg ikke engang kan række dig Haanden. Det er elskværdigt af dig, at du kommer saa hurtigt. Du har vist anet min Nød. Jeg kan ikke komme videre uden din Hjælp. Du maa være saa god endnu engang at staa Model for mig til Sibyllehovedet — —"

Det var det altsaa! Blot en Forretningsinteresse, en kunstnerisk Anledning!

Den Kilde, der havde sprudlet saa glad og varm i mit Hjerte, holdt pludselig op at rinde, og en isnende Kulde lagde sig over alle mine Lemmer.

„Saa længe har jeg ikke Tid," svarede jeg ligegyldig. „Jeg troede, du havde et og andet at sige mig om Edi. Jeg har lige begyndt et Brev til Tante, det angaar noget vigtigt, uopsætteligt . . . Desuden er der virkelig ikke i Øjeblikket noget, der ligner 'sibyllinsk Længsel' hos mig, og det nødvendige Udtryk kan jeg ikke præstere paa en andens Ønske — —"

„En anden!" Ordet var sagt! Og en Flammerødme for op i Rolands mørke Ansigt. Han hældede sig dybt ned over sit Arbejde.

„Du har forspildt noget i mig, Valentine, noget stort og skønt. At du kunde være saa hjertelos! En mindre beherskет Natur end jeg vilde nu slynge Sibyllehovedet mod Jorden og knuse det. Jeg vil prøve at fuldende det uden din Hjælp."

Det Slag, jeg havde ført, havde forfejlet sit Maal. Jeg var den besejrede.

Atter kunde jeg føle, at mine ydre Fortrin hverken imponerede Manden eller Kunstneren i nogen synderlig Grad.

Rolands Tanker maa have været af en lignende Natur som mine; han brød nemlig den lille Pause, der fulgte efter hans Udbrud med følgende Ord:

„Man lever sig ikke sammen med et Menneskes ydre Egenskaber, men med dets Karakter."

Og jeg svarede:

„Jeg troede, jeg havde Karakter!"

„Du, Karakter, Valentine? Du har Egensind og ikke andet. De to Aandsegenskaber, Karakter og Egensindighed, forveksles saa ofte! Er man egensindig, kan man ikke være mild og eftergivende —"

„Det lader til, at jeg ikke er benaadet med en — Helgenindes Egenskaber!"

Jeg fremsatte den spydige Bemærkning for at gøre Roland endnu mere irriteret.

Han trak foragtelig paa Skulderen.

„Det vil ikke lykkes dig, Valentine, at opirre mig. Hvad du egentlig tilsigter med din Opførsel, ved jeg ikke. Du var for mig den sødeste, ømmeste Brud, du gjorde mig overordentlig lykkelig, og du stillede mig en endnu større Lykke i Udsigt. Jeg troede, du vilde blive den mest fuldkomne Hustru — det var en Skuffelse! Fra den første Dag i vort Ægteskab har jeg maattet se dig fuld af Luner og barnagtig Egensindighed. Hvorfor denne Forandring? Har du ventet i mig at finde en Slave, der den hele Dag vilde knæle for din Fod? Forlovelsestiden kunde gaa hen med Klap og Kælen, med Ægteskabet kom Pligterne og krævede deres Ret. Meget alvorlige Pligter, som ikke en eneste Dag turde skydes til Side —"

Nu var det mig, der trak paa Skulderen.

„Du er en Pedant, kære Roland, det er hele Hemmeligheden!" henkastede jeg.

„Med et Slagord kan du ikke stoppe mine Bebrejdelser, Valentine! Og jeg har Bebrejdelser at gøre dig. Du har af Trods mod mig tilsidesat dine Pligter. Du vejede dem legende i Haanden, og da de forekom dig for svære, da alt ikke straks gik efter dit Hoved, og da den Forventhed, hvori du til din store Skade er opvokset, uventet ikke længere blev næret — saa lod du disse Pligter være Pligter, lod dem ganske simpelt falde! Du viste mig — der tænkte at lede dig med den største Kærlighed — Lunefuldhed og Herskerindenykker. At du absolut intet opnaar derved, har du vel imidlertid nu indset. Begriber du ikke, at du aldeles ikke har givet mig Rum og Lejlighed til at forme vort Liv poetisk? Solskin skulde du have givet mig, Valentine, Solskin for min Kunst, Solskin for vort Hus! I Stedet for har du kun skabt Skyer om os her."

Roland vandrede ophidset et Par Gange frem og tilbage i det store Rum, medens jeg ude af Stand til at svare et Ord stod og krøllede et Blad paa den visne Palme ved Edithas Buste.

Pludselig standsede min Mand sin Gang og blev staaende tæt ved mig; han saa fast og bestemt paa mig.

„Ved du, hvad jeg vil gøre, Valentine? Jeg vil give dig lidt Tid til, at du kan overtænke dit Forhold til mig og Barnet. Jeg forekommer dig haard, grusom, pedantisk — alene med dig

selv vil du lære at dømme retfærdigere og maaske lære at forstaa mig. Samlivet har gjort os fremmede for hinanden, maaske vil en kort Adskillelse virke forsonende og forenende. Jeg tager en Uge eller to til München, hvor jeg nok kan have et Par Kunstneranliggender at ordne —"

De sidste Ord havde Roland sagt langsomt, næsten slæbende og i en halv spørgende Tone, der syntes at opfordre til Modsigelse, og hans Blik hvilede med et sælsomt varmt og fortabt Udtryk paa mig.

Det følte jeg, jeg saa det ikke, for mine Øjne vare fæstede til mine Støvlespidser. Et Øjeblik kæmpede det gode med det onde i mig . . . Skulde jeg gøre et Forsøg paa at holde Roland tilbage? Min Stolthed vandt Sejr i mig, den tilhviskede mig et bestemt Nej.

Jeg hævede Hovedet, saa roligt paa min Mand og sagde i en let Tone:

„Naa, saa du vil til München? Ja, der har du vel en Del gamle, gode Venner fra Studiedagene. Gid I maa more jer godt sammen!"

Roland maalte mig med et langt, foragteligt Blik og gav sig saa i Lag med sit Arbejde, og jeg forlod Atelieret med den nedtrykkende Bevidsthed at have begaaet en stor, stor Taabelighed.

Mit Hjerte hvilede koldt og tungt i Brystet; jeg frøs paa den sommervarme Dag.

Jeg havde Foden paa Verandatrappen for at gaa ned i Haven, da den lille Edis jublende Stemme fik mig til skyndsomst at gøre omkring.

Den 7. Juni.

Nu har Roland sagt mig, at han tænker at rejse i Aften.

Mit Hjerte bævede, og jeg overvandt mig til at sige:

„Du vil altsaa virkelig rejse bort?"

Han tøvede et Øjeblik med Svaret, som om der stod en Kamp i ham; saa svarede han med Overvindelse:

„Ja. Det er en Forretningsrejse, og jeg har allerede tilmeldt adskillige Münchnere min Ankomst."

„Naa — det er noget andet!"

Jeg nikkede med Hovedet og nynnede en Melodi, medens jeg pakkede en nylig kommen Bogpakke ud. Det var en Samling af de seneste udkomne Bøger.

Medens Roland betragtede mig skarpt, læste jeg Titlerne flygtigt og rent mekanisk, indtil jeg fik fat paa en Bog, som vi havde talt om for ikke ret længe siden, fordi den havde vakt saa stor og saa pinlig Opsigt. Roland havde da ytret det Ønske, at jeg vilde lade være at læse den. Da Bogen nu ganske uformodet faldt mig i Haanden, lagde jeg den til Side paa en Maade, der ret tydeligt tilkendegav, at det var min Agt at læse den, og løb saa Pakkens øvrige Indhold igennem.

Roland, der naturligvis havde set min Manøvre, sagde ikke et Ord, saa jeg til sidst blev utaalmodig, rejste mig og gik med den forbudte Bog i Haanden ud i Verandaen, hvor jeg blev lige til Middag tilsyneladende meget tiltalt af Lekturen, der i Virkeligheden i høj Grad mishagede mig.

Paa Grund af Faderens forestaaende Bortrejse havde Edi i Dag faaet Lov til at sidde med til Bords, og hun besørgede Underholdningen helt igennem.

Efter Middagen læste jeg den ækle Bog til Ende og gik saa en lang Tur med Edi, der til Gittas Ærgrelse var meget „naadig" imod mig.

Da vi havde spist til Aften, læste Roland højt, en Brochure, der tilsyneladende interesserede ham ganske overordentlig — jeg ved næppe, hvad den handlede om — og der blev altsaa slet ingen Lejlighed til Underholdning af intimere Karakter.

Endelig var Oplæsningen forbi. Jeg rejste mig for at gaa til Ro. Roland holdt min Haand længe i sin og saa paa mig med de store, gode Trofast-Øjne.

„Lev vel, kære Skat. Og hold godt Hus i min Fraværelse. Jeg tager af Sted med et Nattog, og Vilhelm følger mig til Banegaarden. Du har altsaa ikke noget at ulejlige dig efter saa sent."

Han gjorde en lille Pause og purrede sig forlegen i Haaret og vedblev saa:

„Endnu kun det, Valentine; naar jeg kommer hjem igen, saa ere alle Griller borte, og jeg finder en kærlig, lille Hustru, ikke sandt?"

Han rakte mig venlig Haanden.

Mine Øjne vare saa tilsløredе af et Taareslør, at jeg næppe lagde Mærke dertil. Jeg kunde have skreget højt af Sorg over

hans Bortrejse, men kun en gurglende Lyd kom over mine Læber og saa et ganske tørt — „Lykkelig Rejse, Roland. Lev vel."

Jeg turde ikke engang se op paa ham, Taarerne vilde saa være vældede frem i strømmevis — —

Saa rank og sikker som muligt gik jeg hen mod Døren — Ak, havde jeg dog blot sagt ham et eneste godt Ord!

Den 8. Juni, Morgen.

Roland er borte, virkelig borte, rejst med et af Nattogene. Jeg hørte, at Døren gik, da han tog af Sted. Jeg laa jo vaagen, lyttende med brændende Øjne og Pulse, der gik i Febertakt; jeg havde det svage Haab, at han vilde ombestemme sig og blive hos mig.

Ophidset som jeg var af den bange Venten og al min Elendighed fyldtes mit Indre efterhaanden i Løbet af de lange, frygtelig lange natlige Timer med Vrede og Bitterhed.

Roland havde jo ved sin pludselige Bortrejse kompromitteret mig over for Tjenestefolkene! Hvad vilde de Mennesker ikke tænke, og hvordan vilde de ikke mønstre mig med nysgerrige, næsvise Blikke! Hvem lader sin unge Kone blive siddende alene hjemme saa kort Tid efter Brylluppet?

Og hvordan skulde jeg faa Tiden til at gaa? Gøre Visitter eller bede fremmede er jo umuligt, naar Roland er borte. Noget maa jeg imidlertid tage mig for, for ikke at blive vanvittig ved evig og altid at sysle med de kvælende Tanker. Køre til Byen og gaa paa Musæer og Udstillinger? Nej. Det gaar ikke. Jeg kunde møde Bekendte, som ville spørge, forske, høre og — vise deres Medlidenhed med mig! Ikke for alt i Verden vil jeg ynkes og beklages! —

Men jeg kan gaa i Skoven, gaa lange, ensomme Spadsereture og atter optage mine botaniske Studier. Roland vilde naturligvis holde paa, at jeg skulde tage Tjeneren med. Men min Nydelse vilde være spildt, naar jeg hvert Øjeblik saa det mig aldeles ligegyldige Menneskes Ansigt eller hørte hans Skridt stadig bag mig. Og desuden antager jeg, at jeg er tilstrækkelig beskyttet, naar jeg har Trofast med mig.

Paa en saadan Tur kunde jeg maaske opleve et eller andet Eventyr.

Ved denne Tanke gav det et Sæt i mig. Det var, som en smudsig, ufin Haand slog et Tag i min Sjæl.

Og dog lærer jeg maaske en Dag at hade Roland.

Jeg — hade — Roland — — —?

Store Gud! At en saa urimelig, umulig, vanvittig Tanke kan opstaa i min Hjerne!

Et Par Timer senere.

Birgitte kom for lidt siden ind til mig med Edi og bad, om hun ikke maatte faa Lov til at tage ind til Byen for at besørge nogle Ærinder.

Hun fik Udgangstilladelsen, og jeg beholdt Barnet hos mig. Det var saa at sige første Gang, at den lille alene, det vil sige uden sin Barnepige, havde været hos mig. Hun var meget sky og satte et temmelig fortvivlet Ansigt op, da Døren lukkede sig efter Birgitte. Jeg gjorde mig Umage for at smile til hende, men Smilet, tror jeg nok, indskrænkede sig til en lille Trækning i Mundvigerne. Da jeg forsøgte at faa en Leg i Gang, stod Edi med slappe, nedhængende Arme og gjorde ingen Mine til at ville være med. Af og til gjorde hun en Bevægelse hen mod Døren som et lille, bange Dyr, der gerne vil smutte væk. Til sidst satte hun sig ganske stille ned paa en Skammel og pressede et højst vidunderligt Dyr — Gitta har lavet det med den meget dristige Paastand, at det skal forestille en Elefant — som hun elsker højst af alt sit Legetøj, op til sig. Af og til sukkede hun dybt. Et andet Barn vilde rimeligvis have givet sig til at græde, saa det havde lydt over hele Huset, men det hører til Ediths Temperament, at hun ganske stille gemmer enhver Sorg hos sig selv!

Pludselig heftede de store Barneøjne sig med et underligt bedende Udtryk paa mig, og nogle smaa betænkelige Trækninger om den lille Mund syntes at forraade en tilbagetrængt Graad. Ved dette Syn kunde jeg ikke holde mig længere, lidenskabelig stormede jeg hen til hende, tog hende paa Skødet og græd længe og fortvivlet ned over Barnets lille, blonde Hoved.

Trækningerne om den lille Mund forsvandt; sagte gled Edi ned fra mit Skød, listede sig hen til Døren og trykkede sig ud gennem den.

Barnet bar mine Taarer ud paa sit lange, gyldne Haar.

Lidt efter kom hun tilbage slæbende den store Dukke, som Moderen havde efterladt, efter sig.

„Mama," sagde hun staaende ved Døren. „Du har foræret Edi den store, smukke Dukke, og du har ingen selv, ikke sandt? . . .

Ellers græd du vel ikke saa stærkt! . . . Der har du den igen — —"

Nu kunde den lille ikke længere holde Taarerne tilbage — et Barn bliver jo langt mere bedrøvet over et Stykke Legetøj, som bliver borte, end vi voksne over vor tabte Livslykke.

Hvor jeg rev hende til mig, og hvor jeg klappede og kysfede det søde, lille Ansigt!

Nu fandt jeg pludselig den rette Tone og det rette Ord, som aabnede hendes unge Sjæl for mig!

Midt i Graaden lo Edi pludselig højt og klokkerent, hun slyngede de smaa, bløde Arme om min Nakke og pressede sig saa tæt op til mig, som hun plejede at gøre over for Faderen. Og jeg, ja jeg lullede mig ind i den dejlige Drøm, at et mildt Forsyn havde givet mig det søde, lille Væsen til Ejendom, for at jeg skulde hæge, pleje og værne om det.

Jeg tror, at en god Engel i dette Øjeblik bandt et evigt Kærligheds- og Fredsbaand mellem mig og Rolands lille Datter.

Edi var bedaarende i sin barnlige Munterhed og Elskværdighed; hun syntes øjensynlig at ane, at hun havde faaet nye Pligter. Med det mest henrivende barnlige Koketteri trippede hun omkring mig og søgte at opmuntre mig. Til sidst sluttede gamle Trofast sig til os, og jeg lagde mig ned paa Gulvtæppet og blev Barn igen, Barn sammen med min søde, lille Steddatter — — —

Edi jublede og trykkede sit Lokkehoved ind i Trofast's bløde Pels, og den gamle, gode Hund gøede højt, en glad fornøjet Gøen, der akkompagneredes af en viftende Hale . . .

Den 8. Juni.

Der er kommet Brev fra Roland.

Et venligt Brev — men, min Gud, hvor Venlighed dog kan være kølig!

Jeg søgte længe mellem Linierne for at finde et lille trøstende Ord for mit længselsfulde Hjerte og fandt — ingenting!

Rolands Karakter er mærkværdig. Ikke en Haarsbredde viger han bort fra det Standpunkt, som han nu engang har foresat sig at indtage over for mig.

Enhver Opblussen af Lidenskab kan han undertrykke, og han gør det blot for ikke over for sig selv at synes vaklende og vankelmodig — — — Naar jeg genkalder mig det Blik, hvormed han ligesom indsvøbte mig den Dag i Atelieret, da han første Gang

omtalte sin Idé at tage til München, kommer den Tanke uvilkaarlig over mig, at han har villet gaa af Vejen for mig, fordi han var bange for min Magt over ham.

Den Tanke jager Blodet til mit Hjerte — —

Men nej, nej! Tanken har ikke noget paa sig! Roland er kold, streng og beherskет, han vil bøje mig i Støvet, jeg skal lære at føje mig efter ham . . .

Trofast kom hen til mig, medens jeg endnu sad med Rolands Brev liggende paa mit Knæ; Hunden snusede til Papiret og gav sig til at tude som den Gang, da de bar Fader ud af Huset til hans sidste Hvilested — — —

Og Hundens store, fugtig glinsende Øjne ligne saa paafaldende Rolands — — —

Den 9. Juni.

I Dag var jeg for første Gang i Skoven. Hvor der var varmt og trykkende derinde! Ganske som i Hundedagene! Jeg følte lidt Hjertebanken paa Turen ved Tanken om, at jeg egentlig handlede stik imod min Mands Ønske.

I sit Brev havde Roland nemlig indtrængende fraraadet mig at foretage ensomme Spadsereture. Selv om Westendskoven ikke er særlig søgt af Landstrygere, kunde det dog hænde, at min Vej krydsedes af en saadan Fyr — —

Naa, ganske alene var jeg ikke paa min Udflugt, Trofast var med.

Forøvrigt mødte jeg ikke et levende Væsen.

Solstraalerne faldt skraat ind mellem Træstammerne og gav dem et rødligt Anstrøg, paa Mosset i Skovbunden laa glinsende Dugperler — Taarer, som jeg kunde have grædt over Rolands Kulde . . .

Jeg trængte temmelig dybt ind i Skoven. I Begyndelsen fulgte jeg en lille Sti, der løb saa fortryllende ud og ind og var saa herlig beskygget af prægtige Ædelgraner med tæt siddende Grene.

Jeg gik af Sted i en underlig Stemning, det var ikke Angst, jeg følte, men dog noget, der lignede Angst, tilsat med den Spænding, som først og fremmest betager en, naar man færdes paa Steder og under Forhold, hvor man kan være udsat for at opleve et eller andet Eventyr.

Men der skete ikke noget.

Jeg gik med Blikket vendt op mod Træernes Kroner, der

slyngede sig i hverandre. Pludselig blev det lyst over mig, Træerne gled fra hinanden, jeg stod foran en overordentlig smuk Lysning i Skoven, et vidunderlig skønt Stykke blomstrende Hede. Røde, hvide, blaa Klokker overalt, hvor jeg vendte mig hen, her og der prægtige Ørnebregner og naturligvis ogsaa Marie Guldsko og andre Repræsentanter for Hedefaunaens gule Farve. Brune Bier sløj fra Klokke til Klokke, brogede Sommerfugle mellem dem og Smaafuglene jog frem og tilbage over Lysningen.

Lyngen skrattede under min Fod, et Fuglepar sløj forskrækket i Vejret, den ene af dem tabte i Forskrækkelsen et Straa, som den havde i Næbbet — — —

Kærlighedens Tid for alle Skabninger!

Hele Naturen dirrede i lidenskabelige Følelser, alt blomstrede og gled fra Foraaret over i den glødende, farvesprudlende Sommer!

Midt i al denne Jordens Pragt faldt et formørkende Slør ned over mig. Jeg, jeg alene var stænget ude fra Jubel og Salighed, jeg alene stod forladt, ensom og uden Kærlighed!

Aa, Roland, Roland!

Jeg vendte hurtig om og gik hjem.

Den 10. Juni.

Jeg har tilbragt hele Dagen i Gaar sammen med Edi, har leget med hende og fortalt hende Historier og Eventyr, der morede hende kosteligt og fik hende til at gøre store Øjne. Jeg viste hende i Rolands store Mikroskop de enkelte Dele af en Blomst, og jeg forklarede hende, hvorledes den ubetydelige grimme Puppe forvandlede sig til den smukke Sommerfugl. Hun forstod det altsammen helt godt, og hvad mere er, hun kunde huske, hvad jeg fortalte.

I Morgen vil jeg forsøge at lære hende et lille Vers, hvormed hun skal modtage Papa, naar han kommer tilbage.

Jeg glemte næsten mine Sorger og min Længsel efter Roland. Men i Nat meldte den nagende Smerte sig igen og holdt mig vaagen Timer i Træk. Da jeg endelig faldt i Søvn, drømte jeg om Charitas; jeg syntes, at hun rakte ogsaa mig Naadens Skaal — — —

I den tidlige Morgenstund gik jeg atter en Tur i Skoven, men ad en anden Vej end i Gaar. Stien løb under høje, mørke Fyrretræer, Solstraalerne brød sig i Spindelvævet, som hang fyldt af Dugdraaber, der glimrede som flydende Guld.

Og de blomstrede, de alvorlige Fyrretræer! Den friske Morgenbrise førte Blomsterstøvet fra Gren til Gren.

Henrykt betragtede jeg dette Naturens Skuespil, medens jeg langsomt gik fremad. Her og der opdagede jeg mellem Fyrrebestanden en slank, langarmet, lys Ahorn eller en smuk, tæt Bøg.

Jo højere Solen gled opad, desto tættere lagde Skyggerne sig om mig.

Min Stemning var roligere end i Gaar, jeg følte ikke Spor af Angst i min Ensomhed, og da Varmen var saa trykkende, lagde jeg mig paa Grønsværet, der var gennemvarmet af Solstraalerne, i stille Betragten af det bevingede Dyreliv omkring mig. Fra en eller anden Side Plet i Nærheden trængte Duften af Krusemynte hen til mig, og denne stærke, krydrede Duft mindede mig om Lavendelduften hjemme i Tante Dorthes hyggelige Gammeljomfru-Stue, og jeg saa i Tankerne hele det gammeldags Interiør med de blegnede Fotografier, Brodererammen, Porcelænsnipssagerne og det store, gamle Mahogniskab med de mange mere eller mindre hemmelige Rum — — — Til sidst tror jeg nok, at jeg, hensunken i denne Mindernes Drømmeverden, var begyndt at nikke ganske lidt, indtil en stor Bille vækkede mig og førte mig tilbage til Virkeligheden ved at kravle hen over mit Ansigt.

Jeg rejste mig hurtig for at gaa hjem. Trofast daskede bag efter mig med Halen trukken ind mellem Benene, en Omstændighed, der altid er et Tegn paa, at han ikke er rigtig i sit Es. Jeg forsøgte at opmuntre ham og nævnede Rolands Navn et Par Gange. Ved at høre dette Navn hævede Dyret Hovedet og saa sig om og udstødte en hylende Klagetone.

Beroligende lod jeg min Haand glide hen over Hundens Hoved og bløde Pels, medens vi fortsatte Hjemvejen, men pludselig mærkede jeg, at Dyrets jævne, rolige Gang blev afbrudt; det gav et Sæt i den, som forplantede sig til min Haand.

I det samme gøede Hunden kort og skarpt.

Forskrækket saa jeg mig omkring og opdagede, at en Herre, der førte en Hønsehund i Line, kom mig i Møde.

Virkelig angst fortsatte jeg min Gang; mit Øje havde kun dvælet et Sekund ved den kommende, men dog tilstrækkelig længe til at se, at han var ung og saa meget elegant ud.

Da han var tæt ved mig, tog han til Hatten og gjorde Mine til, at han vilde tiltale mig.

Blodet for op i mine Kinder, jeg tog Trofast i Halsbaandet og skyndte mig forbi.

Meget bestyrtet gik jeg min Vej, jeg var til Mode, som om jeg allerede havde syndet mod Roland — — — Jeg maatte uvilkaarlig tænke paa mit taabelige Ønske om at opleve et Eventyr. — —

Jeg begynder forøvrigt at forstaa den Sætning, som man opstiller i vor Tid — at det er Mandens Skyld, naar vi Kvinder komme paa Afveje. Stolthed, Opdragelse og Vanen at føle, at der gives Grænser, maa længe kunne holde en paa den rette Vej, men den knugende, kvælende Følelse af uafbrudt Ydmygelse maa tilsidst virke sindsforvirrende. Et Kvindehjerte søger Kærlighed, maa have Kærlighed for enhver Pris, selv den højeste — — jeg aner det, og denne Anelse faar mig til at gyse!

Hvad skal jeg opleve i Fremtiden? Hvor vil jeg naa hen?

Jeg begynder ikke længere at forstaa mig selv! Gaadefulde Spørgsmaal brænde mig i Hjernen . . . Livet synes mig fuldt af Farer — Døden misundelsesværdig.

Aa, gid jeg var død som hun, som Editha, der gik bort ren og uskyldig, fordi hun var bleven værnet og beskyttet af en uendelig stor Kærlighed! — — —

Jeg vandrede af Sted og var et Par Gange ved at snuble over Trærødder, saa fordybet var jeg i mine Tanker, onde, hæslige Tanker, der snoede sig om mit Hjerte som giftige Slyngplanter.

Da jeg kom hjem, ventede en Skuffelse mig, men ogsaa en Forklaring.

Skuffelsen — Morgenposten havde ikke bragt Brev fra Roland.

Dernæst maatte jeg erkende, at det i Virkeligheden ikke var saa let at opleve et Eventyr, som jeg havde tænkt mig; i det mindste ventede der mig næppe noget saadant i Westend-Skoven.

Den unge, elegante Herre havde sikkert ikke tænkt noget ondt eller letfærdigt, da han gjorde Mine til at ville tiltale mig — det blev mig klart af følgende Episode:

Tjeneren Vilhelm præsenterede mig ved Frokostbordet de nyeste Aviser paa en paafaldende Maade.

„Den naadige Frue vil behage at læse Politiplakaten om Hundene. I Charlottenburg er der slaaet Plakater op alle Vegne, og de spadserende . . ."

Med en Haandbevægelse afbrød jeg hans Veltalenhed.

Jeg tog den første den bedste Avis og fandt straks Hundeplakaten; den var trykt med store Typer og indeholdt strenge Bestemmelser mod løsgaaende Hunde. Fire, fem meget udførlige Paragrafer lød den paa, og jeg indprentede mig nøje den Bestemmelse, der maatte komme i Betragtning over for vort Hundehold.

Stakkels, gamle Trofast! Hvor vil han ikke stritte imod den uvante Lænke og Mundkurven, som han skal bære i Maaneder!

Samtidig med det strenge Hundereglement gav Politikamret en Forklaring om Aarsagen til dets Udstedelse, der vilde blive lige saa generende og byrdefuldt for Hundeejerne som for de stakkels Dyr selv.

Denne Aarsag var Konstateringen af Vandskræk hos en Hund, der tilhørte en herboende Artist. Dyret, en stor, tigret Dogge, var løbet fra sin Herre, og alle Anstrengelser for at finde den havde vist sig forgæves. Den var heldigvis let kendelig ved sin Størrelse og Farve, og desuden bar den et ret øjnefaldende Sølvhalsbaand, hvorpaa en Slags Redningsmedaille var anbragt.

For omtrent seks Aar siden havde Dyret opnaaet en vis Berømthed.

Paa den Tid brændte Thalia-Teatret i Stettin. Skuespiller Laurian hørte til Selskabet, og han og hans Hustru og en Teaterkollega boede i selve Komediehuset. Alle fire sov fast, da Branden begyndte, og de vilde utvivlsomt være indebrændte, hvis den store Hund ikke ved at springe op i sin Herskerindes Seng og gø voldsomt havde vækket hende. Fru Laurian vækkede derefter hurtigt de to andre, og det lykkedes dem alle tre i yderste Øjeblik at slippe ud af den brændende Bygning. Den vagtsomme Hund blev berømt, og begejstrede Beundrere i Byen skød sammen til et prægtigt Sølvhalsbaand og en Medaille, som højtideligt overraktes Laurian, der aflagde det Løfte aldrig at ville skille sig af med Hunden.

Stærkt interesseret læste jeg denne Beretning, og det gos i mig ved Tanken om, at min gamle, kære Trofast kunde komme til at lide af den skrækkelige Sygdom, som nu havde ramt Kunstnerens Hund paa dens gamle Dage.

Jeg vilde straks give Ordre til, at en Mundkurv og en kort Kæde blev købt.

Herren, som jeg havde mødt i Skoven, gik jo med sin Hund i Line. Han havde sikkert allerede vidst Besked med den nye

Politiplakat, og ved at se mig gaa med Trofast løs havde han formodentlig villet give mig det Raad at holde Dyret i Baand.

Den romantiske Begyndelse til mit indbildte Eventyr svandt altsaa paa en højst prosaisk Maade ind til ingenting.

Uvilkaarlig kom jeg til at le . . .

Alle de hidsende, usunde Idéer vare pludselig bortvejrede, og med et lettet Sind skyndte jeg mig at opsøge min lille Edi . . .

Den 11. Juni.

I Dag var jeg meget tidligt oppe.

Allerede Klokken syv var det saa lummert og varmt, som om det var midt paa Dagen. Skyerne tegnede sig i det fjerne paa Horisonten som mørke, truende Bjærge. Et Uvejr maatte ligge i Luften.

Et Styrtebad, som jeg tog, var forfriskende et lille Øjeblik, saa virkede Heden igen lige saa trykkende som før Badet, og der var lige saa varmt i Haven som inden Døre. Skønt jeg egentlig har foresat mig ikke oftere at gaa alene i Skoven, vil jeg dog gøre det endnu en Gang, der maa være dejligt svalt under de store Fyrretræer.

Men jeg har ikke Lyst til at klæde mig om i den Anledning, til at klæde mig paa for Dagen saa tidligt. Min Morgenkjole er fiks og køn, og saa er den saa behagelig og bekvem, fordi den sidder løst. De vide Ærmer ere opkrammede, saa at Luften stadig strejfer mine Arme, naar jeg bevæger mig. Jeg holder saa meget af Snittet. Hvornaar bliver denne Mode fra det forrige Aarhundredes Slutning taget op igen? Det er saa dejligt, naar Dragten tillader frie Bevægelser. Og for Resten — hvortil har man velskabte Arme og en smuk Hals? Mon for Aar ud og Aar ind at gaa i de hæslige, snevre Kjoler, der omslutte Legemet som en Handske! Jeg kender ikke nogen afskyeligere Mode. Roland synes om den, hvad jeg aldeles ikke kan fatte. Han mener, da det nu en Gang er umuligt for vor Tid at bevæge sig i de antikke, maleriske, folderige Gevandter, er det bedst, at man vælger den snevre, stramme Form, som i hvert Fald kan vise og fremhæve en slank, skøn Vækst — -- —

Roland maa ganske vist ikke faa noget at vide om, at jeg gaar Tur i Morgendragt. Men hvem skulde jeg vel møde? Maaske nogle Tiggerbørn eller den høflige Hundebevogter fra i Gaar?

Stakkels Trofast skal i Dag for første Gang gaa med Mundkurv og Lænke paa!

Om Eftermiddagen.

Aa, Gud, hvad er det dog for noget forfærdeligt, som er passeret. Jeg fatter det ikke, thi det er ufatteligt! — — —

— — — — —

I min Fortvivlelse over Rolands Kulde har jeg næsten daglig ikke ønsket noget inderligere end, at jeg maatte dø, glide ud af den Jammerdal, som mit Liv forekommer mig at være — —

— — — — —

Og nu har Skæbnen med frygtelig Haan taget mig paa Ordet og opfyldt mit Ønske! — — Det hele gik saaledes til.

Jeg spadserede i Skoven med Trofast ved Siden i en kort Lænke, som den var forfærdelig ked af, og med Mundkurv, som den var endnu mere misfornøjet med.

Den varme Luft var som mættet med Elektricitet, men Dagen var tillige som den første Skabelsens Dag fyldt med hellig Fred.

Hvile og dyb Stilhed overalt.

Ikke engang Poplen rystede sit Løv, det, der dog ellers plejer at være i en evig, sitrende Bevægelse, som vilde det advare mod et eller andet. Lyset gled som flydende Guld hen over de graahvide, graagrønne og brunlige Træstammer.

Jorden, jeg gik paa, var næsten brændende, gennembagt som den var af Solstraalerne.

Under et stort, skyggefuldt Træ havde en Flok pjaltede Børn klumpet sig sammen. Noget smukt Syn med deres magre, snavsede Ansigter og det uredte, uordentlige Haar frembød de ikke; hele Kompagniet var øjensynlig for træt eller for doven til at lege eller plukke Bær.

For at opmuntre dem kastede jeg et Par Smaapenge op i Luften.

Det kan nok være, der kom Bevægelse over de brune Arme og Ben!

Alle de matte Barneøjne mødte mig med et flygtigt Glædesblink, men de smaa Proletarers Læber forbleve stumme. De havde aabenbart ikke lært at sige Tak. Skæbnen maatte have været streng og haard ved dem.

Uvilkaarlig fløj min Tanke fra denne Bunke Elendighed til Edi, den med Kærlighed forvænte, lille Prinsesse, der kun kender Solskin

Hvorfor skulle allerede Børnene lide under Forskelligheden i de sociale Livsforhold? . . .

Luften blev mere og mere lummer, og jeg slentrede langsomt, ganske langsomt af Sted; Trofast, som havde opgivet at ryste Lænken af sig, fulgte mit Eksempel og daskede med ludende Hoved ved Siden af mig.

Pludselig mærkede jeg et Ryk i Kæden. Trofast trak til og gøede kort og skarpt en Gang og en Gang til, samtidig med at jeg hørte en knagende Lyd fra Underskoven, som om et eller andet Dyr banede sig Vej i flyvende Fart.

Inden jeg havde set eller maaske rigtigere, fordi jeg ikke kunde se, hvad det var, som kom farende, blev jeg frygtelig angst og tabte Trofast's Kæde.

Min Uvished varede ikke længe. Ud af Underskoven kom en stor, tigret Hund farende i lange Spring hen imod mig . . .

Jeg skreg højt og tabte nogle Minutter fuldstændig al Besindelse og Selvbeherskelse — indtil jeg mærkede Dyrets hede Aande tæt ved mit Ansigt . . .

Det var et forfærdeligt Syn, jeg saa — et opspilet Gab, fra hvis Kæber et hvidligt Skum dryppede ned, og et Par blodunderløbne Øjne funklede mig i Møde.

Store Gud! Det kunde jo kun være, det maatte jo være den gale Hund, som omtaltes i Politiplakaten.

En nervøs Sitren gennemrystede mig fra Hoved til Fod men kun et lille Øjeblik, den haandgribelige Virkelighed bragte mig til Besindelse, og i et Nu stod det mig klart, hvor stor Ulykke det syge Dyr kunde anrette — jeg saa den pjaltede Børneflok, jeg nylig havde forladt, splittet ad og skambidt af det rasende Dyr.

„Puds, Trofast, puds!" raabte jeg højt.

Jeg glemte i min Ophidselse, at Trofast havde Mundkurv paa og ikke kunde gøre andet, end den gjorde, springe omkring som rasende og hyle og gø.

Det fremmede Dyr hoppede og dansede foran mig og var aabenbart endnu ikke paa det rene med, om det skulde styrte sig over mig eller over Trofast.

Saa fattede jeg pludselig min Beslutning. Med en rask Bevægelse greb jeg efter Hundens Halsbaand, og det lykkedes mig at faa fat i det med begge Hænder. Med Anspændelse af alle mine Kræfter snørede jeg Baandet saa stramt, jeg kunde, om Dyrets Hals. Hunden saa skrækkelig ud ved det Kvælningsanfald,

som mit lynsnare Angreb forvoldte. En gurglende, rallende Lyd trængte op fra Struben, medens den snappede efter Vejret, og de flammende Øjne syntes at skulle træde ud af Øjehulerne.

Pludselig gjorde den en voldsom springende Bevægelse, og jeg var lige ved at miste mit Tag, men endnu holdt jeg fast, skønt Halsbaandet til Trods for, at det var foret med Læder, snærede mig voldsomt og skar igennem mine tynde Handsker. Uvilkaarlig gled mit Øje hen over det, og jeg opdagede nu, at det var et kunstfærdigt udført Sølvhalsbaand, bestaaende af lutter Stjerner, og at der ved Laasen hang en Plade af Form som en Medaille.

Denne Opdagelse, der gav mig Vished for, at det var den i Aviserne omtalte gale Hund, som jeg havde for mig, gjorde mig halvt afmægtig og slappede mine Kræfter.

Mine Fingre begyndte at give efter for Dyrets Anstrengelser for at gøre sig fri. Instinktmæssig maa Hunden have mærket det. Den kastede sig saa voldsomt tilbage, at den faldt, men den havde frigjort sig for mit Tag. I næste Øjeblik sprang den op med et rasende Hyl, og inden jeg kunde gøre nogen som helst afværgende Bevægelse, snappede den et Par Gange efter min ene Arm, der blottet hang ud af det vide Kjoleærme.

Jeg følte den varme, fugtige Tunge paa min Hud og saa en skarp, svidende Smerte.

Denne legemlige Smerte bragte mig til mig selv igen, og med en voldsom Anstrengelse rystede jeg Dyret af mig. Et Øjeblik saa det ud til, at Hunden vilde fornye sit Angreb, men den opgav det, formodentlig skræmmet af Trofast, som nu stod knurrende foran mig, og løb sin Vej.

Da min tro Vogter saa, at Fjenden slog Retræte, begyndte den en Forfølgning.

Jeg vilde kalde den tilbage, men jeg kunde ikke faa en Lyd over mine Læber. Jeg kunde intet mere, havde ingen Kommando over mine Lemmer, heller ikke over min Vilje. Jeg havde villet optræde som en frelsende Engel for andre, men var selv bukket under i Kampen, et Nederlag, der vilde blive skæbnesvangert for mig!

Jeg tabte Hundene, der tumlede med hinanden, af Sigte, og saa paa min Arm. Et hvidligt Skum klæbede endnu ved den, og gennem Skumperlerne skimtede jeg Saarene, smaa, røde Punkter,

der sad i en Halvkreds. Bloddraaber piblede som Taarer langsomt frem og gav Skumoverdækket en svag, rød Farve.

Jeg har aldrig kunnet taale at se Blod, og ved Synet af disse Bloddraaber overfaldt et heftigt Ildebefindende mig. Jeg husker, at jeg følte en rent instinktmæssig Trang til at føre den saarede Arm til mine Læber, men inden jeg kunde udføre denne Tanke, flimrede det rødt for mine Øjne, Blodet for som Ild gennem Aarerne, og det var, som om jeg gennem dampende Blod slæbtes hen mod en frygtelig Malstrøm, der vilde opsluge mig . . .

Da jeg kom til mig selv igen, havde Belysningen helt skiftet Karakter, i Stedet for det fulde, stærke Dagslys herskede nu en Skumrings Belysning, man skulde tro, at Dagen hældede og Aftentimen nærmede sig — — —

En tæt Taage bølgede gennem Luften, og tykke, graasorte Skyer gled hen over Himmelen. Naturens Aandedrag syntes at staa stille som kvalt af en stor Forfærdelse. Intet Blad bevægede sig, og intet Vingeslag af en Fugl eller et Insekt satte de tunge, lumre Luftbølger i Bevægelse. Denne Ro og denne Dødsstilhed forekom mig helt spøgelseagtig.

Jeg fandt mig liggende paa den stærkt ophedede Skovbund. Over mig saa jeg Trofast's store Hoved.

Det trofaste Dyr slikkede mig uafbrudt i Ansigtet. Med et Haanddask standsede jeg disse Kærtegn — —

Store Gud, hvordan var det gaaet til, at jeg var falden saa fast i Søvn midt i Skoven? Det maatte være den lumre, Uvejr bebudende Luft, som havde overvældet mig. Paa Grund af det uvante, haarde Leje vare mine Lemmer fuldstændig stive, og jeg følte mig i det hele utilpas og ret ubehagelig til Mode.

Beskæmmet tænkte jeg paa Roland og hans Advarsel mod, at jeg spadserede alene . . .

Men saa dukkede pludselig en Forestilling frem i min Hjerne — det summede for mine Øren — mine Øjne spilede sig op — som et elektrisk Slag gennemrystede en dødelig Forskrækkelse mig, og alt Blodet strømmede voldsomt til Hjertet . . .

Følelsen af det forfærdelige, som var sket, og som kun den dybe Søvn havde udvisket af min Tanke, var vendt tilbage hos mig.

Som i en Drøm var dette forfærdelige sket, men nu vidste eg det, nu følte jeg det med en Gysen gennem alle mine Nerver;

jeg var bleven bidt, bidt af den gale Hund, hvis Tilværelse havde sat en hel By i Skræk og Angst og faaet Politiet til at udstede en offentlig Advarsel og til at paabyde de strengeste Forsigtighedsregler!

Kun jeg var bleven ramt af den forfærdeligste Tilskikkelse, jeg alene blandt de hundrede Tusinder, som Byen talte af Indvaanere!

Hele mit Indre revolterede mod denne Forestilling som mod noget, der ikke vedkom mig, ikke kunde vedkomme mig —! noget, som jeg for enhver Pris maatte udskille fra mig —!

Mit Bryst snørede sig sammen; jeg følte mit Blod stivne i Aarerne.

Det kunde ikke være saaledes!

Men den mærkelige, ubekvemme Stilling, hvori jeg befandt mig, da jeg vaagnede, en Stilling, som mit Legeme af sig selv havde indtaget, da Bevidstheden forlod mig, og mit sønderrevne Armbaand, som jeg opdagede paa Jorden i Nærheden, sagde mig, at ingen Tvivl var mulig! Jeg var falden i Afmagt, fordi jeg havde set Blod, mit eget Blod — — — Med en vild Bevægelse strøg jeg det nedfaldne Kjoleærme tilbage — — — Med en Følelse af Forfærdelse, der fik mig til gysende at fare sammen, erkendte jeg den skrækkelige Sandhed, som ikke lod sig rokke — — Og saa rev jeg Uret op af Lommen — — —

Almægtige Gud! Jeg havde sovet i Timer, næsten tre Timer. Jeg havde spildt Timer, medens Minutter vare kostbare! Rimeligvis vilde nu enhver Hjælp komme for sent!

Det giftige Skum havde blandet sig med mit Blod, var trængt ind i mine Aarer og kunde formodentlig nu ikke længere ved noget som helst Middel fjernes igen. Den hvidlige Skumbølge var forsvunden, kun et svagt Purpurskær omgav de to Bidsaar, der nu dannede en Række mørkerøde, halvt fortørrede smaa Pletter — — —

Mekanisk pressede jeg mine Læber mod de saarede Steder, saa rejste jeg mig langsomt op, greb det mishandlede Armbaand, en Present fra Roland under vor Forlovelsestid, og vaklede som en beruset hen ad Skovstien, stadig sugende paa den saarede Arm — —

En Susen og Brusen trængte nu hørligt frem fra de øvre Luftlag. En Kæmpehaand syntes at gribe ud gennem Skyerne og bøje Trækronerne — Fuglene fløj forvildede op, og en Svale

skød pilsnart i vilde Zigzaglinier gennem Luften flyvende Forden saa nær, at jeg tydeligt saa dens lille, hvide Bryst.

Jeg forstærkede min Gang, saa den næsten blev til Løb, og jeg var naaet saa langt frem, at jeg kunde se den lille, grøntklædte Villa dukke op, da en svag Rullen lod sig høre i det fjerne, men dog stærk nok til, at Jorden syntes at bæve, saa dens grønne Beklædning vuggede sig op og ned. Uroen i Luftlagene voksede, og Pustet, der rumsterede i Trætoppene, blev til en larmende Bragen og Knagen.

Men pludselig forstummede enhver anden Lyd under et rullende Tordenskrald.

Et andet, et tredje og flere Skrald fulgte umiddelbart efter, medens Lynets Zigzagstraaler for ud af de med Elektricitet fyldte Skyer.

Jeg sank næsten i Knæ ved det første Tordenskrald, tog Armen fra Munden og viklede mit Lommetørklæde om Saarene, der sad paa den indvendige Side af Armen i Nærheden af Albuen.

Tunge, iskolde Regndraaber begyndte at falde ned, Stormen raslede mellem Træerne og slængede Blade og Blomster af for at hvirvle dem af Sted i vild Dans.

Nu først opdagede jeg, at jeg havde tabt min Hat, jeg mærkede de kølende Regndraaber baade paa Haaret og i Ansigtet —

Endelig naaede jeg Jærngitterlaagen til Haven; jeg rev den hurtig op — de faldende Regndraaber hvislede formelig paa Jærnstængerne, saa gennemglødet var Metallet af Solstraalerne — og løb hen ad Grusgangen.

Vilhelm kom mig i Møde med en opslaaet Paraply. Mit forstyrrede Udseende kunde ikke være ham paafaldende, det forfærdelige Uvejr maatte være tilstrækkelig Forklaring.

Med rystende Knæ vaklede jeg op ad Verandatrappens Trin og ind i mit Boudoir, hvor jeg sank ned i den lille Hjørnesofa. — — — Med flakkende Blik saa jeg mig omkring — — jeg ønskede, jeg haabede at drømme — — men mine Omgivelser vare af en altfor haandgribelig Virkelighed — alt, som omgav mig, var Sandhed, og Sandhed var det, som jeg bar i mit Indre som en forfærdelig Hemmelighed . . .

Kuldegysende trykkede jeg mig ned i de bløde Puder og hvilede mig længe, mine anstrengte, stive Lemmer trængte i saa høj Grad til Hvile.

Udenfor væltede Regnen ned i stride Strømme, indtil Uvejret endelig havde udraset og Himmelen atter blev blaa, og Sommeren igen prangede i frisk, fornyet Skønhed.

Det blev lysere og klarere om mig, men ikke inden i mig.

Jeg rejste mig langsomt og gik hen for at se mig i Spejlet, og det forekom mig, at det skinnede mig blankere og klarere i Møde end ellers.

Jeg havde rejst mig for at se mit eget Billed, men ved det første Skridt hen mod Spejlet for en Tanke gennem min Hjerne og fik mig til at gyse, den Tanke — maaske lyser allerede Vildheden og Vanviddet ud af dine Øjne, ud af dine Træk!

Mit Øje fæstede sig mod Gulvet paa de brogede Tæpper, hvis forskellige Mønstre og slyngende Arabesker det fulgte med en minutiøs Opmærksomhed for at blive fri for at hæve sig op til Spejlets blanke Flade . . .

Endelig tog jeg Mod til mig og saa ind i Spejlet.

Men, du store Gud, hvad var det, jeg saa!

Et Meduſa-Hoved stirrede mig i Møde!

Var det virkelig mit Ansigt? Det var skønt, det Ansigt, men en Dødens Skønhed! Huden hvid som det fineste Lin — Konturerne skarpe som en hensovets Træk — Øjnene vidt opspilede, skinnende i Vanviddets Glans, en ubestemmelig Glans som Havets — Læberne farveløse, optrukne, saa de skinnende hvide Tænder vare synlige, stærkt sammenpressede, som for at tvinge et vildt Smertenssskrig tilbage! — — —

Men skønt, vidunderligt dejligt i sin kolde, dødningeagtige Hvidhed var mit Spejlbilled. Jeg turde gøre mig selv den Tilstaaelse, jeg stod jo ved Evighedens Port!

Som smaa, sorte Slanger dannede mine mørke Lokker en Ramme om det blege Ansigt.

Ak, havde Roland blot været her for at fastholde dette Billed! Jeg vilde ikke længere staa for ham som en Legemliggørelse af den sibyllinske Længsel, men som Meduſa selv, der stivner ved at se sit eget Dødningehoved!

Nærmere og nærmere hældede jeg mig over mod mit Spejlbilled — en Fortvivlelse uden Maal og uden Grænser luede i mig. Jeg forbandede min forsmædelige Skæbne, blussede op i vild Trods mod Himmelen, der havde besluttet min Undergang — mine Tanker vare et vildt Kaos af uordnede, tøjlesløse Forestillinger.

Kun en eneste af dem hævede sig med en forfærdelig Klarhed op over den vilde ubændige Uorden, denne:

„Du er dømt, fordømt til den grufuldeste Død, uden Redning fordømt — —"

Et sandt Raseri betog mig, saa jeg troede, at jeg allerede tydeligt kunde mærke Virkningen af Hundebiddet. Mine Hænder knyttede sig krampagtig sammen — jeg stod i en farlig Nærhed af mit Kontrafej — mit Øje borede sig ind i det Øjepar, der saa truende var rettet mod mig — og saa fløj pludselig min knyttede højre Haand mod Glasset lige over for mig — —

Det svære venetianske Glas holdt, men Diamantringen paa min Lillefinger havde sat sit Mærke paa det, et stjerneformet Mærke med Straaler som Spindelvæv markerede Stedet, hvor min af Vanviddet førte Haand havde ramt — — —

Jeg aandede dybt og traadte et Skridt tilbage. Den frygtelige Spænding i mit Indre havde tildels udladet sig, og mine Tanker begyndte at ordne sig.

Jeg kunde tænke over, hvad der var sket, og ræsonnere over det, som maaske kunde ske.

Jeg forsøgte i min Hukommelse at opfriske alt, hvad jeg lejlighedsvis havde hørt eller læst om Hundegalskab, om den forfærdelige Sygdom Vandskræk.

At Dyret, som havde bidt mig, led af Hundegalskab, tvivlede jeg ikke et Øjeblik om. Saa vild og ude af sig selv, som jeg i Dag havde set Hunden, stod netop Billedet af den gale Hund for mig, hvorom min Amme havde fortalt mig i min Barndom.

Jeg kunde ikke huske, om jeg nogen Sinde senere havde hørt noget om selve Sygdommens Forløb hos Mennesker, som vare blevne bidte af en gal Hund, men det stod dog dunkelt for mig, at jeg havde hørt, at der skulde forløbe ni Dage, inden Raseriet brød frem, den skrækkelige Tilstand, der er saa faretruende for den syges Omgivelser — — —

Ni Dage! Det lille Spand af Tid vilde være mig en Evighed, om jeg havde kunnet tilbringe det ved Rolands Hjerte — —

Ni Dage — fulde ni Dage! . . . Eller ogsaa ni Dage — kun ni Dage! . . . Men i hvert Fald — ni Dage! Jeg gruede ved Tanken om den Bestemthed, som denne Tidsbestemmelse indeholdt.

Om ni Dage! . . . Første — anden — tredje — — — niende! . . . At vide denne niende Dag komme nærmere og nær-

mere — at se tydeligt for sig Indtrædelsen af den forfærdelige Afslutning — at ryste i Angst og værge sig af al Magt og dog ikke kunne opnaa den ringeste Henstand, endsige Afvendelse af denne grusomme Afslutning! — — —

Naturligvis kom jeg ogsaa til at tænke paa Pasteur og hans Institut, men denne Tanke efterfulgtes øjeblikkelig af en anden, den, at de gunstige Resultater af hans Kurmetode i de fleste Tilfælde kun havde været tilsyneladende. Det vil sige, at det hyppigt ikke havde været den berømte Franskmands Kur, som havde reddet Patienternes Liv, men særlig gunstige Omstændigheder, som allerede havde været for Haanden, da Hundebidet skete, og som havde hindret Giftens Indtrængen i den saaredes Blod.

Mange, frygtelig mange af dem, der havde faaet Pasteurs Vaccine indpodet, havde alligevel maattet miste Livet efter kortere eller længere Tids frygtelige Lidelser, ofte først efter Maaneders, ja Aars Forløb . . . En saadan lang, uophørlig Ængstelse med et kun ringe Haab om en lykkelig Udgang vilde jeg med mit Temperament absolut ikke kunne udholde. Saa hellere sikker Vished for en hurtig Afslutning — — —

Jeg kunde ikke beslutte mig til at lade en Læge hente. Var Tilfældet alvorligt, saa maatte han jo stille den Diagnose, at min Tilstand kunde blive farlig for mine Omgivelser, saa havde han jo ikke engang Lov til at optræde diskret. Sagen maatte komme frem for Offentligheden, mit Navn, Rolands Navn, vilde komme til at figurere i Aviserne, jeg vilde blive Genstand for almindelig Opmærksomhed, muligvis skulde jeg se flere Læger om mig, som vilde anstille Eksperimenter med mig for dog til sidst at vise sig ude af Stand til at helbrede mig.

Alt det kunde og vilde jeg ikke udsætte mig for, og jeg foresatte mig derfor at bevare den dybeste Tavshed om det, der var hændet mig i Skoven.

Hverken Roland eller Tjenestefolkene skulde faa noget at vide derom, Saarene efter Biddet fandtes jo paa et Sted, som jeg let kunde skjule, uden at det vilde vække nogen Opmærksomhed.

Jeg vilde ikke udsætte mig for, at man flygtede for mig eller — i heldigste Tilfælde — beklagede min sørgelige Skæbne. De indskrænkede, overtroiske Tjenestefolk vilde sikkert straks tro, at jeg allerede var gal og kunde falde paa at bide dem.

Ak, hvilken Tragikomedie!

Nu vidste jeg, hvad Ulykke var!

Nu kunde jeg lade al min indbildte, taabelige Lidelse fare! En Lykke, en uomtvistelig Lykke i Sammenligning med den brændende Smerte, der nu rasede i mig.

Jeg gemte mit Ansigt i Hænderne og stønnede højt. Nu kunde jeg græde over mig, begræde mig som en levende død.

Og saa tog jeg mig sammen for at gaa ind i Rolands Arbejdsværelse og efterse Bogskabet . . .

Jeg vilde slaa op i Konversationsleksikon'et for at finde en Artikel om Hundegalskab, eller maaske vilde en Lægebog falde mig i Haanden.

Jeg gik langsomt, det var som Fødderne klæbede sig til Gulvet, men endelig naaede jeg Rolands Værelse og gik derind.

Da mit Øje faldt paa det store Bogskab, der var ganske fyldt med Bøger, kom jeg til at ryste over hele Kroppen, men jeg vilde jo vide Besked med min Skæbne, rystede Angsten af mig, gik rask hen til Skabet og aabnede Glasdørene . . . Saa vaklede min Fasthed atter, mine Øjne fløj hen over Titlerne paa Bøgernes Ryg med et svagt, ubestemt Haab om ikke at finde den Bog, hvor det var rimeligt, at man kunde træffe Oplysninger om den skrækkelige Sygdom, jeg skulde gennemgaa . . . Men dér — der stod Værket med sort Ryg og Titel i Sølvbogstaver. Sort og Sølv — Farver, der minde om Død og Sorg! . . . En dump Følelse af Smerte kom over mig.

Da mærkede jeg en svag stikkende Banken i mine Saar, ledsaget af en pludselig Varme, der manede om den Smertens Ild, jeg snart skulde føle. Som en Ulykkesfugl sad Saaret der paa Armen og hakkede med Næbbet . . . Uvilkaarlig rystede jeg mig, som om jeg kunde ryste det Ulykkesmærke af mig!

Og saa rev jeg hurtig Bogen ned fra Hylden, gik hen til Vinduet, bladede i den, søgende i feberagtig Ophidselse, søgende — — Og endelig fandt jeg, hvad jeg søgte.

De Sider, som indeholdt en Afhandling om Hundegalskaben, klæbede endnu tæt sammen. Det var tydeligt, at ingen hidtil havde haft Lyst til at gennemgaa Artiklen om denne Sygdom. Ellers stødte jeg paa adskillige Mærker i Bogen, smaa Papirsedler med en fin, let Damehaandskrift. Det var sandsynligvis Notitser, som Editha havde gjort, naar hendes Barn havde fejlet et eller andet.

Med min Finger fik jeg de sammenklæbede Blade til at skilles ad . . . nu var Siden opslaaet, hvor Artiklen begyndte.

„Zoonose Lyssa (Rabies, Vandskræk)" — saaledes lød Overskriften.

Jeg slugte de første Linier. Hjerteslaget var lige ved at standse

Alt er rigtigt. Min Skæbne er beseglet.

Jeg maa dø.

Absolut og uigenkaldeligt.

„Hvis Sygdommen virkelig kommer til Udbrud, faar den altid en dødelig Udgang. Der gives intet forebyggende Middel."

„Øjeblikkelig Udsugen af det med Saltvand badede Saar kan hindre Giftens Indtrængen i Blodet."

„Anbringelsen af Blodkopper, Cauterisation (Udbrænden) med kemiske ætsende Arsenikpræparater, som Kalilud, Svovl- eller Salpetersyre, eller med koncentreret Karbolsyre maa i hvert Fald anvendes straks efter Bidet, hvis disse Midler skulle have nogen Virkning."

Altsaa for silde! For silde! . . . Jeg læste disse første korte, faglige Bemærkninger om den forfærdelige Sygdom et Par Gange og gik saa videre i Afhandlingen.

„Sygdommens Udbrud er knyttet til to Betingelser, for det første selve det aabne Saars Fremkomst, det vil sige Tandens Indtrængen i Huden, dernæst Saarets Befugtigelse af det gale Dyrs Mundsraade, Skummet. Faren vil være størst, naar Bidet rammer nøgne Dele af Legemet; have Dyrets Tænder først maattet passere beskyttende Klædningsstykker, inden de naa Huden, er den Mulighed ikke udelukket, at Smitstoffet, Skummet, kan være bleven hængende i Beklædningsstoffet — — —"

Hvor skæbnesvangert, at min Morgenkjole var syet med vide, opkrammede Ærmer! Havde jeg haft en anden Kjole paa, eller havde min Morgenkjole blot haft Ærmer, der sluttede tæt til Haandleddet, saa havde muligvis min Dragt kunnet redde mig! Men nu — jeg har jo kun altfor tydeligt set det af Blod gennemtrængte Skum paa min nøgne Arm!

Med slørede Øjne læste jeg videre.

„Bidsaarene læges hurtigt uden at efterlade synlige Spor. Patienten føler sig fuldkommen vel, indtil de første Tegn paa den uundgaaelige Sygdom melde sig. Den saakaldte Inkubationstid, som tager sin Begyndelse, efter at Inficeringen med Giftstoffet har fundet Sted, er af ulige lang Varighed. Den varer kortere hos yngre Individer end hos ældre. Den kan vare tyve Dage, men ogsaa hundrede Dage, ja endnu længere — — —"

Min Forestilling om en Henstand paa ni Dage er altsaa urigtig. Efter min Alder er det sandsynligt, at der er tilmaalt mig et langt større Spand af Tid til at leve i!

„Indtrædelsen af Lyssa giver sig tilkende ved Sensationer i og Transformationer ved det bidte Sted, undertiden ogsaa ved en objektiv Forandring i Arret. Patienten mærker en Prikken og Stikken under den helbredede Hud, en jævn Udstraalen af smertelige Fornemmelser fra det bidte Sted, der fremtræder med forskellig Farve . . ."

„Patienten har det endvidere med Kuldegysninger og andre ufrivillige Trækninger i Lemmerne . . ."

„Saa følger den en til to Dage varende Prodomalperiode, Forløberstadiet. Patienten bliver ømfindet og modtagelig for selv den ringeste Luftbølge, Aandedrættet besværes, nevralgiske Smerter indtræffe, endvidere Appetitløshed og Tilbøjelighed til Opkastninger. Hans Sindsstemning bliver mørk, Anfald af Melankoli og urolige Dromme indfinde sig, hvortil slutter sig en uovervindelig Afsky for Vand og enhver anden Vædske — Vandskræk . . ."

„Efter denne Prodomalperiode med Lede og Kedsomhed for alt, altsaa en almindelig Nedtryktheds Tilstand, følger et Ophidselsens Stadium. Overstadig Lystighed veksler med den dybeste Nedslaethed. Vandskrækken tiltager i den Grad, at Forestillingen alene om Vand og en Draabes Falden kan fremkalde Krampeanfald hos Patienten . . ."

„Efter Forløbet af to, højst fire Dage indtræder Lyssa med uld Kraft. Patienten taler om Døden og Afskeden med Verden og lider af stigende Hyperæstesi. Aandedragsvirksomheden kommer til at ligne en Hunds Gøen, Patienten overfaldes af Konvulsioner, Hallucinationer, overspændte Ideer og Delirier af det mest ængstende Indhold. Endvidere indtræffer der Tilfælde, hvor Patienten gribes af Anfald af Raseri, da optræder han voldsomt, slaar om sig og snapper efter sine Omgivelser. Efter Anfaldene følge lyse Øjeblikke med normal Sinds- og Sjæls-Tilstand, men de blive kortere og kortere og fordunkles mere og mere af en overhaandtagende Fantasis vanvittige Forestillinger . . ."

„Endelig indtræder Slutningsstadiet, den fuldstændige Paralyse (Lammelse), der afslutter Patientens Lidelser. Dette Stadium varer højst en Dag. Den sig nærmende Død afdæmper de forfærdelige Symptomer. Den yderligste Svaghed overmander

Patienten, Kræfterne tage synligt af. Døden indtræffer under Konvulsioner eller ogsaa uden Dødskamp — — —"

Det er altsaa min Skæbne — en forfærdelig, frygtelig Død!

I en Anmærkning til Afhandlingen fandt jeg endnu omtalt, at Skræk, Ophidselse og stærke Sindsrystelser kunne fremskynde, ja endogsaa ligefrem hidføre Sygdommens Udbrud!

Den foregivne Helbredelse efter Pasteurs Metode er underkastet diagnostisk Tvivl. Den paa kunstig Maade tilbagetrængte Vandskræk er hyppig selv efter Aars Forløb udbrudt hos en af en gal Hund bidt Person, efter at han og hans Omgivelser have levet et Liv, fuldt af den pinligste Venten og Ophidselse.

En saadan pinefuld Udskyden af noget, som dog er uundgaaeligt, ønsker jeg i Sandhed ikke!

Ganske vist er ethvert Menneskes Liv jo intet andet end en langsom Gang henimod Enden, en umærkelig, mange Aar vedvarende Dødskamp. Men hvor herligt er Livet ikke — hvor dejligt kan man ikke tildække, tilsløre den kvælende Tanke om den uundgaaelige endelige Afslutning!

Der gives jo saa mange Midler hertil, Midler, der virke aldeles fortryllende: Lykke — Berømmelse — Kærlighed — —

Kærlighed! Herre Gud! Den ejer jeg jo ikke! Ikke engang for den usle, lille Livsfrist, der er mig tildelt! Jeg er bleven trængt over i Skyggen, førend jeg har mærket Varmen og Livets Spænding!

Og skal dø uden at have kendt Lykken! — — —

Den ominøse Bog gled ud af mine slappe Fingre, og jeg gik langsomt tilbage til Bogskabet med den og satte den ind paa sin Plads.

Saa traadte jeg hen til det brede Hjørnevindue og aabnede det, begge Rammerne. Efter Elementernes Oprør var der kommen Fred i Naturen. En forfriskende Strøm af ren, klar Luft bølgede ind tilligemed Duften fra Tusind og atter Tusind Blomster, som Uvejret havde piftet af og strøet over Jorden.

Solen spillede i hoppende Straaler over Træer og Buske, over det hele. Jeg trak Vejret dybt og lettet — — — Saa hørte jeg Trin i Korridoren og søgte uvilkaarlig saa godt som muligt at rette paa mit forstyrrede Udseende.

Nu var der nogen, der famlede ved Døren, det lød, som om det var en lille, svag, rystende Haand. Jeg gik hen og aabnede Døren. Gennem den aabnede Dør smuttede en Solstraale ud, og udenfor i Korridoren stod, solbeskinnet som en lille Engel, det

fremmede, blege, lille Barn, den døde Edithas Barn — — nej, mit Barn! Mit Barn, som jeg nu skal forlade, ligesom dets første Moder har forladt det.

Edis lange, lyse Lokker bruste i vild Uorden, og den lille Mund var fortrukken.

„Mama," sagde Barnet i en bebrejdende Tone. „Du har nok glemt mig? Edi ikke set Papa, han er jo borte" . . . Stemmen begyndte at ryste . . . „Papa borte og Mama holder ikke længere af Edi . . ." Resten blev borte i en Hulken.

I et Nu trak jeg Barnet ind til mig. Min egen Elendighed var glemt. Jeg trykker Edi op til mig og trøster hende. Et Barns Sorg er jo fuldt saa stærk og dyb som et voksent Menneskes.

„Søde, lille Edi — mit bedste Eje — Mama har dig saa kær, holder saa uhyre meget af dig!"

Og jeg presser Edi saa fast, saa fast op til mit Bryst. Den lille, bløde Mund smyger sig hen over mit Ansigt, et Glædes Hvin presser sig frem af den lille Strube.

Saa sætter jeg det lille Barn ned i Sofaen og lægger mig paa Knæ for det.

Jeg knæler for Rolands Barn!

Jeg har jo endnu en Naadefrist til at elske dette Barn, til at elske min Mand!

Naade! Hvilket rigt, velsignet Ord! . . . Naade! Maaske er den ogsaa mig beskikket! Maaske kan jeg i de faa Dage, jeg endnu har tilbage, udfylde et helt Liv!

Roland! . . Roland! . . Længslen efter ham vokser over al Maade i mig!

Nu forstaar jeg hin Sibylle fra Cumæ, som ikke kunde dø, før man havde lagt en Haandfuld Jord fra det hellige Roma paa hendes Hjerte!

Kun i Rolands Arme vil jeg kunne udfægte den sidste Kamp — fjern fra ham vil jeg kvæles og dog ikke kunne dø — — —

Jeg vil kalde paa ham, sige ham, at jeg elsker ham, elsker, elsker! Ved hans Fødder vil jeg trygle om, at han vil have mig lidt kær, tigge og bede ham om, at han vil lyve for mig og sige, at han har glemt den anden, glemt hende blot for et Par Uger! — —

Saa, nu blev der kaldt til Bords; med Edi paa Armen gaar jeg ind i Spisestuen.

Efter Middagen satte jeg mig ved mit Skrivebord for at skrive til Roland.

Ved Siden af Skrivebordet laa Edi og sov med Hovedet begravet i gamle Trofasts bløde Pels.

Hvor Roland vil blive forbavset ved mit Brev. Det er holdt i Stilen fra vor Forlovelsestid. —

Og saa skrev jeg endnu et Brev, som var bestemt til ikke at skulle afsendes. — —

Jeg skrev til ham med mit Hjerteblod. Saaledes skriver en sitrende, bange Kvinde til den Mand, hun elsker over alt, højere, langt højere end sig selv, for Tid og Evighed og Ansigt til Ansigt med Evigheden!

Al min Stolthed er borte. Al Grublen og Overvejen er forbi. Intet er bleven tilbage uden det ene: min store, uendelige Kærlighed til min Mand!

Om han af Medlidenhed med mig vil lyve?

Mon han vil sige mig, at jeg endelig, endelig med sejrende Magt har fortrængt den anden — den første, den yndige — af hans Hjerte?

Og mon jeg vil tro det?

Jeg ved det ikke. Maaske vil jeg ikke tro det, ikke kunne tro det!

Og saa med Tvivlens nagende Pine i Hjertet glide over i den forfærdeligste legemlige Kvals og Pinsels Rige!

Mine Saar begynde at smerte.

De fine, smaa Punkter, Mærkerne af Tænderne, brænde, og i Brystet begynder Hjertet at hamre vildt, voldsomt — — —

Store Gud, det var jo enhver Ophidselse jeg skulde undgaa — —

Om Aftenen.

Barnet sover i sin lille Seng med Duggen af mine Kys paa Øjehaarene.

Jeg er alene, uden den Engel, hvis Nærværelse fik Erindringen om det forfærdelige, der er sket, til at svinde bort.

Og nu svirre omkring mig som Død-forkyndende Ravne alle de kvælende Tanker: Snart skal du ikke være mere! Om et Par Uger er du ikke mere! Din Aande vil svinde hen til intet som Røgen fra et udblæst Lys! — Hvad skal jeg gøre med de elendige Par Dage, som endnu ere tilovers for mig? Juble dem hen? Jage fra den ene Fornøjelse til den anden? Dø under Jubel og

Latter? — Ja, ja, saaledes skal det være, hvis Roland støder mig bort fra sit Hjerte — — —

Den lange Junidags sidste Solstraaler svinde hen med det Guld, som de have strøet rundt omkring. Lange uhyggelige, graa Skygger skyde sig frem som Genfærd af alle de Glæder, jeg kunde have haft, hvis jeg ikke havde været saa forblindet, barnagtig, taabelig og egensindig. Alt det forfærdelige var saa ikke sket — —

Aarerne i mig fyldes langsomt med brændende Kval — Letsindigheden flyver bort fra min Tanke, og jeg begynder at ryste og bæve for Dødens strenge Majestæt. Alt det i mit Indre, som var overvokset af Torne og Tidsler, begynder at gøre sig fri af Overdækket. Som et Slør falder det fra mine Øjne, Selvforblindelsen svinder.

Jeg kommer til Selverkendelse, erkender alle mine Fejl! Egoistisk, egenraadig, hensynsløs har jeg været. Med den Uforskammethed og Overvurdering, som Rigdom og Skønhed kan give, har jeg levet mit Liv og idealiseret mig selv til Trods for alle mine Svagheder, fordi jeg ejede den Egenskab alle Vegne at erkende Skønheden og det ædle i Kunsten som i Livet!

Fuldbragt dette ædle har jeg sjælden! Kun naar det ikke voldte mig nogen videre Møje og Ulejlighed. Jeg har taget imod alt, som ved Skæbnens Gunst vældede ud over mig som af et uudtømmeligt Overflodighedshorn . . . Og nu er pludselig Uheldet indtruffet, og en uovervindelig Hindring ligger paa min Vej — —

Du gode Gud! Jeg kan ikke fatte det! Min Forstand staar stille over for den frygtelige Kendsgerning. Men som en Trøst staar det for mig i det grusomme Mørke, at jeg har *fortjent* Straf! Har jeg, da jeg stod midt i Lykken, midt i Forkælelsen, der omgav mig fra alle Sider, nogen Sinde vist *sand* Deltagelse, naar en ulykkelig Skæbne ramte en eller anden? Følte jeg nogen Sinde ved Synet af en fattig Stakkel, at Rigdom forpligter, delte jeg nogen Sinde med fulde Hænder ud af min Overflod?

Jeg ansaa det som en ædel Følelse, da Synet af Pieta og Charitas begejstrede mig, og jeg forstod, at det var Kunstværker, jeg stod overfor, men disse ideale Marmorkvinders varme Smil, Mildhed og Godhed har jeg aldrig tilegnet mig! — — —

Mørket, Skumringen om mig blev tættere, men i mit Indre begyndte et svagt, lille Lys at lyse op. Anger og Skam tændte det. Jeg angrede min samvittighedsløse Henleven i Overflod og skammede mig over alt det, der saa ufortjent var

blevet mig til Del. Jeg tænkte paa de mange, de overordentlig mange ulykkelige Mennesker paa Jorden, i hvis Rækker jeg nu er optaget. Min Smerte fik derved et universelt Præg — jeg betaler nu den skyldige Tribut for de Lykkens Aar, jeg har nydt. En svær, tyngende Tribut, men mig med Rette affordret af Skæbnen. Hvor meget menneskeligt Slid og Slæb har det ikke kostet, at jeg og saa mange andre begunstigede Væsener have kunnet leve i Fred og Ro, omgivne af den største Luksus? Hvor mange Mennesker have ikke maattet ofre Livet paa Slagmarkerne eller Lemmerne i Maskinhallerne? Hvor mange Arbejdere have ikke sat Liv eller Forlighed til dybt nede i Jorden i Kulminerne for at skaffe os, de rige Medbrødre, Varme og Lys i Overflod?

Det ene af saadanne talende Eksempler faldt mig ind efter det andet, og jeg havde en Følelse af, at jeg i min voldsomme Pine delte Alskabningens Smerte. Det var, som jeg rødmede indvendig over den smaalige Selvovervurdering, der lige til i Dag havde faaet mig til at vende mig bort fra dem, der stod under mig i social Henseende, en Selvovervurdering, som jeg kalder Hovmod — — —

Jeg ydmygede mig for mig selv og besluttede at udnytte der Naadefrist, der var mig forundt, saa godt mine svage Kræfter for maaede — — —

Den 12. Juni.

Da jeg vaagnede i Morges, vare mine Hænder hvide som Lagenet og saa sygelige ud, Neglene havde ikke længere det friske rosenrøde Skær, de vare mathvide og syntes indskrumpede.

Mine Tanker dvælede ved det, der forstaar mig, og vandrede saa til Grænserne for denne frygtelige Evighed, som i et Par Minutter kaster Menneskene ind i Lys og Sol for saa at lokke dem til det dunkle, tilslørede — — ak, mine Minutter have været kortvarige.

Den bløde Stemning, hvori jeg udsøgte min Smerte for at give den hen for det almene, kan jeg ikke fastholde!

Ak, min Gud, jeg er jo kun et Menneske! En Kvinde, ung, varm med forhaabningsfuldt Hjerte, lejret paa Lykkens Dørtærskel og skal dø en forfærdelig Død med aabent, *seende* Øje!

Alle Skæbnens Skikkelser staa omkring mig: Angst, Pine, Anger, Vanvid, Tvivl, Haab og Kærlighed! Men Kærligheden er den mægtigste blandt dem, den stærkeste, den eneste, der lys og straalende henviser mig til Haabet — — —

Maaske har jeg endnu et Fjerdingaar til at sige min Roland, hvor højt jeg elsker ham, og til at bevise ham, at jeg var hans Valg værdig.

Maaske har jeg endnu Tid til over for en lille Del af Verden at gøre det godt, som jeg har forsømt — — —

Jeg gik ind i den døde Edithas lille, yndige Stue med de sølvindlagte Møbler, med Roland-Billederne. Med underlige Følelser betragtede jeg alle de Ting, som den unge, hensovede Husfru og Moder havde benyttet.

Mit fantastiske Boudoir vil nu ogsaa snart være viet til den blegnende Erindring. Jeg vil ikke som min Mands første Husfru efterlade et klart Skær af Kærlighedsgerninger. Mit Liv var viet Egoismen — — — Men jeg vil ikke glemmes! Jeg vil det ikke! De Par Dage eller Uger, der endnu ere mine, vil jeg benytte, saa vidt mine Kræfter strække, til at gøre godt, hvad jeg har forsømt, til at indbrænde mit Minde i Rolands Hjerte. Jeg vil angre, vil elske den ene og hele Menneskeheden — — —

Hvorledes skal jeg begynde?

Om jeg ganske uden Indledning eller Omsvøb spurgte mine Tjenestefolk om deres Forhold, deres Glæder og Sorger? Jeg vil vist bære mig rigtig kejtet ad, jeg har jo aldrig nogen Sinde givet mig af med eller i Fortrolighed indladt mig med Folk i underordnet, tjenende Stilling.

Jeg vil først tale med den gamle Kokkepige og Gitta, derefter med Stuepigen. Det forekommer mig, at jeg i den senere Tid et Par Gange hos hende har bemærket, at hendes Øjne saa forgrædte ud — —

Lidt senere.

Taarer dryppe ned paa Papiret, medens jeg skriver.

Jeg har talt med Pigerne, og mine Øjne bleve fugtige, da jeg hørte paa, hvad de jævne, enfoldige Mennesker, genert og halvvejs usammenhængende, fortalte mig om deres Skæbne i Livet.

Kokkepigen rystede og bævede og vilde ikke ud med Sproget, da jeg kort og godt — for at skjule min Uvanthed til at tale med Folk i hendes Stilling — bad hende fortælle mig noget nærmere om hendes Fortid. Hun begyndte med at give sig til at græde og jamre over, at hun godt forstod, at hun nu vilde komme til at miste sin Plads.

Men jeg fandt, Gud ske Lov, den Tone, man skal anslaa over for dem, der ere bedrøvede og ulykkelige. Een Nat har jo

gjort mig vidende og seende over for mange Ting, som jeg aldrig før har ofret en Tanke.

Den gamle Pige — Kone ved jeg nu, jeg skal sige — fik endelig Læberne paa Gled, og jeg hørte i korte, knappe Vendinger, jævnlig afbrudte af Graad, en bedrøvelig Historie om Fortvivlelse, Sorg og Elendighed.

Stine — saaledes hedder hun — har i mange Aar været Enke, og hendes eneste Søn, der var hendes Stolthed og Glæde, sidder nu i — Tugthuset. Han har begaaet et Rovmord.

Hun vilde kaste sig for mine Fødder, som om hun var en Forbryderske, og hun bad om Tilgivelse, fordi hun havde fortiet for mig, at hun havde saadan et „daarligt Paahæng".

„Men Herr Professoren ved det, saa sandt som jeg staar her en Synderinde for Gud!" forsikrede hun den ene Gang efter den anden. „Og den afdøde, naadige Frue — hun var en Engel allerede her paa Jorden — vidste det ogsaa. Nu skal Fru Professorinden høre, hvad hun var for mig den Gang. Den Dag, da min August stod for den høje Ret, og jeg med mine egne Øren hørte af hans egen Mund, hvad jeg ikke for aldrig det vilde have troet, at han, jeg mener Drengen — Stines Taarer flød i stride Strømme — havde slaaet et Menneske ihjel, da maatte jeg tage for mig med Hænderne, fordi mine Ben rystede, saa jeg var ved at falde omkuld, og jeg græd, saa Gud maa sig forbarme. Og da jeg saa — jeg kunde ikke lade det være — højt skreg: 'Min Søn, min Søn!' var der mange, som lo eller skar Ansigter, og jeg tænkte straks, at jeg nu ogsaa skulde stødes ud af ordentligt Selskab, ligesom han derovre paa Armesynder-Bænken, som jeg havde sat til Verden — — Men saa, Fru Professorinde — ja, Fruen vil vel næppe tro det — saa mærkede jeg, at noget rørte ved mine Hænder, som jeg havde lagt over mine Øjne, fordi der pludselig kom saadan en Skam over mig ved at staa saadan midt i det fulde Dagslys, altsaa noget rørte ved mine Hænder og drejede mit Hoved om. Og da jeg saa tager Hænderne ned og ser op, saa staar der foran mig en ganske ung Person, rank og slank, med et sødt, lille Ansigt og Haar som det røde Guld — — — Straks vilde jeg ikke lade mig snakke fra, at det jo maatte være min gode Skytsengel, men senere maatte jeg indse, at det var vor Fru Professorinde, som jeg den Gang naturligvis ikke kendte. Aa Gud, aa Gud, hvor hun trøstede mig med sin søde Stemme! Og da hun hørte, at jeg paa Grund af Anklagen mod

min August straks havde mistet min Plads hos General Hofer, saa fæstede hun mig med det samme til sin nye Husstand. Hun var nemlig den Gang kun forlovet med Herren — Herr Professoren mener jeg — og hendes Broder, Prokuratoren, skulde forsvare min ulykkelige Dreng. Af den Grund kom hun tit i Retssalen, naar hendes Herr Broder skulde vadske arme Stakler rene. Min stakkels August kunde han nu ikke vadske ren, skønt han gjorde, hvad der stod i menneskelig Magt. Han fortalte de Herrer Dommere, hvordan August var kommen i slet Selskab og havde ladet sig forlede til at gøre et lille Tyveri, som gik godt, og hvordan det var gaaet til, at han var kommen til den næste Forbrydelse. Efter Tyveriet havde en af de andre Kumpaner prikket og pirret ved ham og til sidst truet med at ville angive Tyveriet, indtil han lovede at gaa med til den store Forbrydelse. Først skulde han kun „staa Skildvagt", men saa i sidste Øjeblik havde de andre faaet det gjort om til, at han skulde slaa Dødsslaget, medens de andre tog Pengekassen. De skulde ikke forraade ham, naar han føjede dem, men gjorde han ikke det, saa vilde de melde ham for det lille Tyveri . . . Saadan gik det til, at han, mit eget Kød og Blod, lod sig overtale og slog et Menneske ihjel, ligesom Kain slog Abel ihjel. Men af Blodpengene tog han ikke en Skilling, og den selv samme Nat meldte han sig selv til Politiet."

Gamle Stine saa sky til mig, som om hun vilde spørge, om jeg ikke i denne Selvangivelse vilde se et Tegn paa Anger hos den ulykkelige Søn. Jeg nikkede deltagende til hende og sagde: „Men alligevel dømte de August til Tugthus paa Livstid?"

Stine rystede heftig paa det graa Hoved.

„Nej, kun tyve Aar. Paa Grund af formildende Omstændigheder. Da Dommen var afsagt og August knækkede sammen som en Kniv, vilde jeg slet ikke tage Afsked med ham, men saa talte den unge Dame igen til mig for at faa mig til det. Den jordiske Retfærdighed havde jo nu naaet min Søn, sagde hun, og han vilde faa Sorger og Kvaler nok at udstaa i de lange, mørke Nætter ganske alene med sig selv; men et Menneske paa Jorden maatte selv den mest forhærdede Synder have for ikke at gaa helt fortabt. Derfor skulde jeg tage Afsked med August og sige ham, at hun — den rene Engel — vilde bede for ham.

Saa aabnede jeg hele mit Moderhjerte for den arme Dreng, og han stirrede paa mig, som om jeg var en Aand, og derefter græd han som et Barn. Det var en Anger, som var ægte. En

Morder er han jo, og det bliver han ved at være. Men naar han engang kommer ud af Fængslet, saa har Verden et godt Menneske mere!

Og det er ene og alene salig Fruens Skyld! Hun var saa ung, saa glad og saa god som en Engel! Da jeg endelig kom i Pladsen her, lod hun mig tit tage til Sonnenburg for at se til August . . . Saa lavede hun altid selv Maden . . . Og altid advarede hun mig imod at vise mig streng og vred over for Drengen. Han er for Resten, har Opsynsmanden sagt mig, en af de flittigste af Fangerne og opfører sig godt . . . Gud give, jeg dog maatte opleve, at August kommer ud og en Gang igen faar Skoven at se!"

Den gamle hulkede højt.

„Men han vil ikke ud før Tiden! Han vil ordentlig sone, hvad han har forbrudt. Hvad Tanken om salig Fruen har været for ham, kan jeg slet ikke forklare Fru Professorinden. Og da hun saa døde, turde jeg et helt halvt Aar ikke sige Drengen det! Hvordan han blev til Mode, da han endelig fik det at vide, kan jeg ikke beskrive, men nu staar der i hans sidste Brev, at han har fundet Trøst i sin store Sorg, og at han nu kun tænker paa den salige som en af Gudfaders Engle. Og salig Fruen maa have bedt for ham deroppe, for han skriver ogsaa, at han nu ikke længere pines saa svarlig for den syndige Handling, han begik —"

Jeg stod rystet og ledte efter Ord.

Hvor svagmælt fik jeg det sagt, at jeg ogsaa gerne vilde give den stakkels Moder Lov til at rejse til Sonnenburg for at besøge Sønnen, og at jeg nok imedens selv skulde passe Kokkenet!

Saa længe har jeg strittet imod at blive Edithas „Efterfølgerske". Og nu? Store Gud, saadanne Gerninger af den reneste Menneskekærlighed vilde jeg jo aldrig have kunnet udtænke. Jeg maa være glad ved maaske at kunne efterligne hende. En saadan Kvindes Barn var jeg kaldet til at opdrage, og jeg ansaa det som en Byrde, som en uvelkommen Tilgift til den Lykke at være Rolands Hustru! Stakkels Mand, hvor daarlig en Erstatning fik han i mig for den herlige, yndige Hustru, han mistede!

Ak, kunde jeg nu leve, begynde et nyt Liv! Hvor værdig skulde jeg da ikke vise mig den kostelige Besiddelse, jeg har vundet, min Roland!

Men, Gud ske Lov, jeg har jo endnu Naadefristen! Og Stine kender Navnene paa en Del af Edithas fattige, som stadig understøttes af min Mand.

Et skønt Felt for Barmhjertighed aabner sig for mig. Selv om det ikke er mit eget Hjerte, der har anvist mig den Vej, som jeg tænker at gaa den korte Tid, jeg har tilbage her paa Jorden, kan jeg dog maaske trøste mange bedrøvede Mennesker og lindre en lille Del af den store, menneskelige Elendighed. De Pengegaver, hvormed jeg hidtil troede at have tilfredsstillet min Trang til at gøre godt, betyde slet intet over for en nagende Hjertesorg.

Efter at jeg har hørt Stines Fortælling, har jeg opgivet min hovmodige Seen ned paa Folk, der ere lavere stillede end jeg. Jeg skammer mig nu over mig selv. Hvor tung en Byrde af Elendighed maa enkelte af disse fattige tjenende Væsner, som selv i vor humane Tidsalder ikke ere stort andet end Slaver, ikke bære! Have vi dannede Mennesker egentlig Lov til at kalde os Mennesker, naar vi paalægge enfoldige, uoplyste Væsner den Pinsel at gemme hver en selvstændig Tanke og kun at tænke paa Pligtens Bud? Tavsheden og det at skulle holde enhver egen Sorg og Klage hos sig selv maa være en af de tungeste Tilgifter til den tjenende Stilling.

Ogsaa af Gitta og Stuepigen Rose fik jeg en hel Del Nød og Sorg at høre. Gitta, der er til Aars ligesom Stine, betaler af paa sine Forældres Gæld og kan endnu ikke se Enden derpaa. Jeg forærede hende hele Restbeløbet, der for mig stod som en ren Bagatel efter det Begreb, som jeg og mine Lige have om Gæld. Men Gitta var ved at gaa fra Sans og Samling af Glæde. „Jeg vil gaa i Ilden for den naadige Frue," forsikrede hun mig Gang efter Gang, „og naar Fruen engang faar Smaafolk, saa vil jeg pleje og holde af dem som af lille Edi!"

Ak, hvis den gode Pige vidste, at hendes nye „naadige" Frue snart skal gaa derhen, hvor formodentlig alle Familiebaand høre op . . .

For Rose vil jeg straks skrive et Brev til en Slægtning, som er en højtstaaende Militær. Pigebarnets „Skat" er Soldat og bliver grusomt behandlet af en af Underofficererne. Formodentlig vil mit Brev kunne bevirke en Forandring til det bedre i „Skatten"s Tilværelse.

Jeg har i Sandhed næppe nok haft Tid til at tænke paa min egen Ulykke over al den taarevædede Sorg, som i Dag har aabenbaret sig for mig! — —

Posten bragte nylig Aviserne, men ikke noget Brev fra Roland. Saa han er formodentlig paa Vej hertil. Hvor gerne

rejste jeg ham ikke i Møde til den Station, hvor han skal skifte Tog! Men hvem ved, om mine Kræfter ville strække til, om jeg ikke ved Gensynet vil tabe Besindelsen?

Noget saadant vilde straks virke forstemmende paa Roland. Han hader alt, der vækker Opsigt — —

Brevet til min Onkel Oberstен er skrevet. Jeg har ogsaa skrevet et Par Ord til Tante Dorthe. Saa har jeg pyntet mig lidt for det Tilfælde, at Roland skulde indtræffe endnu i Dag. Jeg har valgt en hel hvid Dragt. Den synes han om. Jeg har ogsaa friseret mig, anlagt den simple, græske Frisure med Nakkeknuden i Stedet for min sædvanlige, hvor Fletningerne ligge som en Krone paa Hovedet. Jeg vil være saa fordringsløs som mulig, hvad enten jeg dør eller lever — — —

Et ganske svagt Haab er nemlig opstaaet hos mig, en Fantasi kun, en dum, taabelig Fantasi, men jeg kan ikke lade være at tænke ved mig selv, om virkelig den stærke Kærlighed til den hele Menneskehed, som saa pludselig er vaagnet i mig, skal gaa til Grunde, uden at den faar givet sig noget nævneværdigt Udslag. Naturen forvalter jo saa beundringsværdigt vist og sparsommeligt sine Midler — — —

Men paa den anden Side — der sker jo ikke længere Mirakler! Jeg saa det blodisprængte hvide Skum, og senere var det forsvundet, trukket ind i det aabne Saar — — Eller skulde det kunne tænkes, at jeg kunde have visket det bort, strøget det af paa min Kjole, da jeg faldt om og tabte Bevidstheden?

En svag Følelse af Glæde faar pludselig mit Hjerte til at banke ganske voldsomt. Hvis — om — Store Gud! Jeg læste jo, at der var forekommet Tilfælde, hvor en eller anden Tilfældighed gjorde Giften uvirksom — Om det nu var sket med mig —!

Hvor taabeligt et Menneskehjerte dog kan være! Jeg tror, det lever af Haabet og ikke standser sit Slag, før den sidste lille Gnist slukkes!

Saa nær er jeg ved en forfærdelig Afslutning, og dog haaber jeg endnu paa skønne, sollyse Dage. Jeg har Planer, Ønsker, Forsæt . . .

Saa, nu ere Taarerne der igen!

Den 13. Juni.

I Gaar sent paa Eftermiddagen kom Roland hjem.

En hel Time, før han kunde være her, stod jeg utaalmodig

ventende ved Havelaagen, beskinnet af den tavse, varme Sol; for at glemme og døve min egen Sjælekval, forsøgte jeg noget saa taabeligt som at tælle — de Smaasten, som havde samlet sig paa den flisebelagte Del af Fortovet uden for Laagen.

Jeg havde Edi paa Armen, men Barnet sov, træt af den lange Ventetid, med det lille Hoved hvilende ved mit Bryst.

Endelig, endelig hørte jeg noget andet end Lyden af den svage Luftnings Tag i Trægrenene. Det var regelmæssige, taktfaste Hovslag og Vognrummel paa Vejen, og da Støvet begyndte at hvirvle op i Kastanjealléen, vækkede jeg Edi.

Hvor hun blev lysvaagen i samme Nu, jeg sagde de magiske Ord: „Papa kommer!"

Jeg løb Vognen i Møde.

For Vognen gjorde Holdt, sprang Roland ud lige som hin Dag, da jeg som en lykkelig ulykkelig, nygift Husfru havde siddet ved hans Side.

Han saa forstyrret ud, som om en indre Uro havde pint ham, og kunde ikke fatte sig lige med det samme. En vis Spænding maatte løse sig hos ham i det Øjeblik, da han paa een Gang omfavnede Edi og mig.

Barnet begyndte straks at fortælle, hvor sød og rar Mama havde været, medens Papa var borte. Roland gjorde store Øjne og saa baade forbavset og glad ud, men tillige sælsomt forskende paa mig. Han sporede aabenbart en eller anden Hemmelighed under den Forandring, der saa pludselig var foregaaet hos mig.

Jeg bed min Læbe til Blods for ikke straks at udplapre det forfærdelige, som jeg vilde fortie.

Tilsyneladende ganske rolig hørte jeg ham fortælle om Opholdet i München, fortalte selv Smaating om den huslige Menage og tilføjede paa Fransk nogle morsomme Træk af Edi.

Barnet udkrammede helt stolt de smaa Kunststykker, jeg havde lært hende, ogsaa det lille Vers.

Roland var henrykt og trykkede flere Gange paa en halvt stjaalen Maade min Haand.

„Hvad mener du, om vi begge to i Forening bragte den lille til Sengs?" spurgte jeg endelig sagte. „Maaske kan det ogsaa more dig. Jeg klæder hende nu af hver Aften og beder Aftenbønnen med hende."

Hvor lyste Glæden ikke op i min Mands smukke Øjne!

Og saa oplevede vi sammen en over al Maade yndig Scene.

Jeg sad og gav Edi Aftensmaden, medens Roland spiste lidt Frugt som en lille Forfriskning før det egentlige Maaltid.

Saa klædte jeg Edi af, vadskede den lille, buttede Krop, gav hende rent Nattøj paa og lagde hende ned mellem Puderne i den lille Seng.

Paa den ene Side af Barnesengen knælede Roland, paa den anden jeg. Edi rodede snart i hans, snart i mit Haar, lo og pludrede og var rent ellevild; jeg havde aldrig set hendes Øjne saa straalende.

Det fine Guldhaar, der stod som en Glorie om det glædestraalende Ansigt, spandt Kærlighedstraade mellem Roland og mig, og som en lille Kærlighedsgudinde bar Barnet Kys fra ham til mig og fra mig til ham.

Dybere og dybere sænkede Roland sit Blik i mine Øjne, og vore Hænder søgte og fandt hinanden paa Barnets Hoved.

„Min Valentine," hviskede Roland ganske sagte med en Stemme, der dirrede af Bevægelse —

I dette Øjeblik viste Gitta sig for at bede om „Fruens Ordrer for i Morgen".

Jeg havde overtænkt alt, og i Løbet af et Par Minutter havde Pigen faaet fuld Besked.

Atter saa jeg, hvorledes et Udtryk af Forbavselse tegnede sig paa Rolands Ansigt.

Gitta blev med det samme i Barnekammeret, da Edi begyndte at hænge med Hovedet og vise, at Ole Lukøje var i Anmarch. De smaa Stjerner i de blaa Øjne gik ned, den lille Mund lukkede sig som en Rosenknop, og Aandedrættet blev langt og højlydt. Forsigtigt lagde jeg Barnet til rette, trak den lille Dyne op og overlod Resten til den paalidelige Pige, og saa listede Roland og jeg os paa Taaspidserne ud af Værelset.

I Gangen bøjede Roland sig ned over mig og hviskede mig i Øret:

„Valentine, mit Hus har fundet en Husmoder, mit Barn en Moder — har jeg nu ogsaa faaet en elsket Mage?"

Jeg svarede kun med et Nik, greb hans Haand og vilde føre den til mine Læber.

Han afværgede det ved hurtig at trække den til sig.

„Hvad er det, du gør, Valentine?" hviskede han.

Ak, jeg kunde jo ikke, turde ikke tale om det forfærdelige!

Arm i Arm gik vi ind i Spisestuen, hvor Aftensbordet stod dækket.

Det var det hyggeligste Maaltid, jeg havde haft i mit nye Hjem. Jeg sørgede for Rolands Tallerken, han for min, og vi klinkede og passiarede, og naar Læberne ikke talte, saa talte Øjnene — — —

Da vi havde spist, slog vi os ned i mit Boudoir, som jeg i Forvejen havde fyldt med Blomster; Roser, kun Roser i alle Farver, duftede os i Møde fra hver Skaal, hver en Vase, Lamperne vare tændte, men Lyset dæmpedes af røde Skærme, saa en helt magisk Belysning hvilede over det fantastisk hyggelige lille Rum. Rolands Øjne lyste mig varmere og mere glødende i Møde.

Derinde kom saa Spørgsmaalet, som jeg havde ventet, i en helt anden end Rolands sædvanlige sikre, rolige Tone:

„Valentine, elskede Valentine, sig mig nu, hvad er det, du skjuler under denne uventede, fortryllende Venlighed?"

Jeg trykkede mig tæt op til Roland, og jeg kunde mærke, at han dirrede af Bevægelse.

„Saa sød og indtagende som i Dag har du aldrig været, Valentine, i ethvert Fald ikke i den Tid, du har boet her! Der er noget fordægtigt, noget tilsløret ved dig . . . Saaledes viser man sig kun — undskyld, at jeg siger det — kun, naar man er sig en Skyld bevidst og vil gøre den god! Du overvælder mig med Kærlighed for at holde mig skadesløs for noget — jeg ved ikke hvad — som er gaaet fra mig. Valentine," han saa pludselig forskrækkelig alvorlig paa mig, „er der sket noget? Har du forsyndet dig mod mig?"

Med disse Ord slyngede han voldsomt sine Arme om mig og bøjede sit glødende Ansigt tæt op til mit.

„Men, være hvad det vil! Jeg kan tilgive dig alt, Valentine, hører du? Alt! Fordi jeg . . fordi jeg elsker dig!"

Hans Stemme sank ned til en hæs, lidenskabelig Hvisken, der talte om Kærlighed, uendelig Kærlighed — —

Jeg kunde næsten ikke holde en heftig Hulken tilbage, men med en voldsom Kraftanspændelse lykkedes det mig dog at standse Graaden. I denne dejlige Time vilde, maatte, skulde jeg døve Erindringen om min frygtelige Hemmelighed! Nu havde jeg jo Lykken, Lyksaligheden! Nu havde jeg min Roland alene for mig selv! Nu havde han givet mig Tilstaaelsen, at han var overvunden af en uimodstaaelig, overmægtig Følelse. Han, den personificerede

Ære, var nu i Stand til at tilgive mig, selv om jeg maatte have forvildet mig, selv om jeg havde glemt, hvad jeg skyldte det Navn, jeg nu bar, blot fordi han — elskede mig!

Jeg bøjede hans Hoved ned til mig og kyssede ham.

„Elskede Mand," sagde jeg sagte og inderlig. „Ja, jeg har forsyndet mig mod dig. Men ikke saaledes, som du tænker. Fra vor Bryllupsdag har jeg fjernet mig fra dig af taabelig Egensindighed, berøvet dig kostelige Timer og forvoldt dig Sorg og mig selv den største Sorg. Jeg har plaget dig, krænket dig, jeg var hjerteløs, stolt og forfængelig! Kan du virkelig tilgive mig det, du, som jeg elsker over alt her paa Jorden?"

Han svarede ikke, men med et lettende Jubelskrig sank han ned paa Tæppet og lagde Hovedet i mit Skød.

Og jeg bøjede mig ned over ham, medens en eneste Taare trængte sig frem og faldt ned i hans mørke Haar.

Den friske Aftenvind bølgede ind gennem det aabne Vindue, Roserne duftede stærkere, og Luftbølgerne fik Lyset i Lamperne til at flakke.

Det var en Kærlighedens Time, en salig Tavshed vuggede os i den dejligste Drøm.

Jeg havde glemt, at jeg kun endnu levede for at dø, og i dette Øjeblik levede jeg kun for Roland.

Lyset fra de beslørede Lamper blev mattere, fordi et mere intensivt Lys flød ind over det brogede, fantastiske Rum, et Sølvskær fra Fuldmaanen.

Da vi endelig rejste os for at gaa til Ro, og mit Øje faldt paa den hvide Paafugl over Bogskabet, lyste dens store Hale, der straalede i Maaneskinnet, for mig som et glimrende Brudeslør.

Og jeg selv følte mig som en Brud, der havde været fortryllet, for hvem Fortryllelsen nu var løst — —

Som i en Drøm, som i en Rus ere Dagene gaaede for mig. Jeg ved ikke længere Besked med Datoerne — vil ikke vide det. Gennem al min Tænken gaar nu som en rød Traad Josvas ældgamle Bøn: „Sol, stat stille — —"

Men Solene skifte, og Maanens Skive forandres og — og — —

Jeg maa og vil ikke tænke paa Fremtiden. Nutiden er alt for mig! Han elsker mig! — — Og dog har jeg ikke kunnet tie, ikke kunnet beholde min Hemmelighed.

Jeg ved selv næppe, hvordan det gik til. Det skete næsten uden min Vilje, bestemt uden Plan og Hensigt.

Maaske var det Umuligheden af at skjule noget for Roland, som overvældede mig.

I Rolands Arbejdsværelse var det, det skete, med den blege, døde Madonna for Øje. Jeg talte om min nye Livsanskuelse og om alt, hvad jeg har vundet i de forfærdelig alvorlige Timer, som ere gaaede hen over mig. Roland saa paa mig med et uforstaaende Blik og sagde saa langsomt og mildt:

„Valentine, jeg troede, jeg havde vundet en Kvinde, men nu ved jeg, at det er en Engel, som jeg førte ind i mit Hjem. Kan du tilgive mig min Forblindelse, hvori jeg forsøgte at fremkalde Forandring hos dig?"

Ved at høre disse Ord følte jeg, at Blodet løb mig fra Hjertet; jeg følte det risle lige ud i Fingerspidserne. Ord trængte sig frem paa mine Læber, som ikke vilde lade sig holde tilbage, jeg kunde kun faa dem til at dø hen i en sagte Hvisken.

Roland saa usikker paa mig. Han greb hurtig min Haand. Hans egen var iskold, og den Tanke slog ned i mig, at han igen pintes af Forestillingen om den Mulighed, at jeg paa en eller anden Maade kunde have forsyndet mig mod ham.

„Roland —" hviskede jeg. Og saa kom det frem, der brændte mig paa Sjælen.

„En Engel kalder du mig —" vedblev jeg højere og fastere. „Alt, alt andet kan jeg være. Men en Engel ikke, Roland! Fuld af Egensindighed, Egoisme og Forblindelse var jeg. Aldrig har jeg forsøgt at opdrage paa mig selv, og aldrig har jeg bestræbt mig for at aflægge en eneste af mine mange daarlige Egenskaber. Og jeg har spottet dig og gjort Nar ad dig i mit Indre, fordi du vilde forsøge at gøre mig bedre, forædle mig!"

Inden han kunde afværge det, trykkede jeg mine dirrende Læber paa hans Haand.

„Og nu har min taabelige Egensindighed nedkaldt den forfærdeligste Skæbne, som man kan tænke sig, over mig, Roland!" Jeg skreg det ud under en uafviselig Trang til endelig at betro et menneskeligt Væsen min uhyggelige Hemmelighed. „Roland, jeg er dødsdømt, og de Dage og Nætter, jeg endnu har tilbage at leve i, er en Naadefrist — —"

I grænseløs Forbavselse slyngede han mine Hænder, der klamrede sig fast om hans, fra sig.

Men han fattede sig hurtig og smilede.

„Du er syg, du elskede. Du har Feber og er bleg som en Dødning. Hvad er det, du siger? Kom til dig selv, du lille Stakkel!"

Han rystede, og Smilet forsvandt fra hans Læber, thi jeg for nu op saa voldsomt, at mit Haar løsnede sig og faldt ned over mig. Med et eneste Greb rev jeg det tynde, hvide Kjolecærme itu og viste ham de fine, røde Punkter paa Armens Inderside.

„Se der, se der!" lød det vildt fra mine Læber. „Det er Spor, der betyde Gift, Død og Fordærvelse, Spor af en gal Hunds Bid — —"

Som truffet af et Piskeslag for Roland tilbage. Han vilde tale, men kunde ikke finde Ord. Hans Øjne rullede, saa det hvide traadte frem.

Et Par uartikulerede Lyde trængte sig frem paa hans Læber og saa mit Navn i en hul, hæs, stammende Tone: „Va—Va—len—tine!"

Jeg greb efter hans Skulder for at finde en Støtte, og saa kom hele Historien — hæft og stakaandet, men ustandseligt — om den forfærdelige Begivenhed i Skoven.

Da jeg var færdig, faldt mit Hoved ned mod Brystet, mine Øjne lukkede sig, og en forfærdelig Træthed lagde sig blytung over mig. Jeg vaklede, greb efter en Støtte — saa følte jeg mig vildt omfavnet og presset op til et Bryst, der bevægede sig heftigt op og ned.

En Lidenskabs Paroxysme brød frem hos Roland, som jeg ikke havde tænkt mulig hos ham, den rolige, beherskede Mand. Hans Hænder fægtede i Luften, en Ligfarve bredte sig over hans mørke Træk, hans Øjne luede. Ord, jeg aldrig før havde hørt paa hans Læber, vældede frem, han pressede mig saa heftigt op til sit Bryst, som om Døden ikke skulde kunne nærme sig mig i en saa sikker beskyttet Havn.

Endelig lykkedes det mig at vikle mig ud af dette voldsomme Favntag, og jeg kunde endogsaa fremlokke et Smil.

„Roland, dyrebare, elskede Mand, uden denne Ulykke vilde vi aldrig være blevne saa lykkelige som i dette Øjeblik —" hviskede jeg.

Han sank paa Knæ for mig, han bad til mig som til en barmhjertig Guddom, bad mig om at blive hos ham og ikke forlade ham.

„Hvis jeg kunde! Hvis jeg kunde!"

Pludselig tav han og faldt sammen.

Den stærke Mand var bleven afmægtig. Jeg søgte at støtte ham, at holde ham oppe, men mine Kræfter slog ikke til, jeg maatte lade ham glide ned paa Tæppet, og da jeg havde stoppet en Sofapude ind under hans Hoved, løb jeg efter Vand og Hoffmannsdraaber.

Da jeg kom tilbage, var Roland kommen til sig selv. Han saa drømmende paa mig, smilede og forstod aabenbart ikke den Smerte, der stod at læse paa mit Ansigt, eller Situationen i det hele.

Mit Hjerte krympede sig sammen, og jeg havde kun een Tanke, den: blot jeg dog kunde slette Mindet om det, jeg havde fortalt ham, ud af hans Hukommelse!

Jeg knælede ned hos ham paa Tæppet.

Hans Blik gled hen over mit Ærme, der hang i Pjalter om min Arm. Ved dette Syn var det, som alt pludselig stod klart for ham. Et hjerteskærende Skrig pressede sig op af hans Strube, og saa hulkede han højt, som man græder over noget, der er gaaet tabt for evigt, græder ved en aaben Grav.

Det skar mig i Hjertet. Aldrig før havde jeg set en Mand græde. Det Syn var mig det sørgeligste, jeg nogen Sinde havde set. Og dog — Held ham, at han kunde græde!

I mig var alt hentørret, forstenet.

Endelig kunde jeg ikke længere taale at se Roland saa fortvivlet. Jeg bad ham staa op, rejste mig selv og hjalp ham med at komme op.

Kun med Besvær kom han paa Benene, men i samme Øjeblik sank han holdningsløs ned i en Lænestol, stadig omfattende mig med sit Blik, vinkende til mig med Haanden og hviskende mit Navn „Valentine — Valentine —" inderlig kærligt. Jeg satte mig paa Lænestolens Arm, lagde hans Hænder i mine og forsøgte at smile til ham — saa kom Taarerne ogsaa til mig.

Vi græd sammen, indtil Roland pludselig fattede sig og med sin sædvanlige dybe, sikre Stemme fast og indtrængende sagde:

„Valentine, det er forfærdeligt, men maaske ikke absolut uopretteligt. Det var letsindigt, frygtelig letsindigt, at du ikke straks efter Biddet lod Lægen hente. Jeg vil nu sende Bud efter vor gamle, prøvede Fysikus, og saa rejse vi i Morgen, maaske allerede i Dag, hvis det kan naas, til Paris, til Pasteur."

Jeg for op.

„Roland, for Guds Skyld dog! Vil du slaa mig ihjel med det samme, vil du fremkalde Vanviddet straks, ja, saa slæb mig bort herfra eller kald fremmede Mennesker herhid, som skulle undersøge mig, observere mig og ødelægge mine sidste Levedage . . . Læs efter i Professor Gerhardts Bog, og du vil se, hvor skadelig enhver Ophidselse er for mig — læs videre, hvor det staar, at enhver Hjælp, der kommer nu efter saa mange Dages Forløb, kommer for sent . . ."

I flyvende Fart slyngede jeg disse Ord frem; saa tav jeg og kastede et ængsteligt Blik til ham. Jeg saa da, at hans Læber vare fast sammenbidte, ligesom lukkede over noget, som skulde staa fast, skulde være uigenkaldeligt, at hans Træk glattedes ud, og at en iskold Ro bredte sig over ham.

„Roland!" skreg jeg angst. „Hvad tænker du paa, hvad vil du gøre?"

Vore Øjne mødtes. Den ene Fortvivlelse saa den anden fast i Øjet . . . Sekunder forløb og Minutter ogsaa . . . De syntes at vare en Evighed — —

Roland bøjede sig lidt frem. Noget, der lignede højtidsfuld Forventning, betog mig, mine Fingre bevægede sig nervøst som for at gribe noget, der tøvede med at komme.

„Roland," hviskede jeg med dirrende Læber. „Roland, kunne vi ikke være lykkelige de stakkels Par Dage, der endnu ere os forundte? Kunne vi ikke glemme, glemme — —?

„Her er min Haand, elskede Hustru! Jeg vil ikke gøre dig dine sidste Timer tunge! Du skal have din Vilje. Kun jeg vil være ved din Side. Og naar — naar det skrækkelige kommer" — han rettede sig op i Sædet i sin fulde Højde — „saa vil jeg have Mod for os begge!"

Jeg læste noget, der lignede et sidste fortvivlet Haab paa hans Træk og kom til at ryste.

„Roland! Forstaar jeg dig rigtigt —?"

Han nikkede med frygtelig Alvor.

„For Guds Barmhjertigheds Skyld, nej, Roland! Nej, det bør ikke være — —!"

Mit Hjerte bankede, som skulde det sprænges. Hans Kærlighed til mig havde kuldkastet alle hans Grundsætninger, havde udslettet Edithas og hendes Barns Billed hos ham!

Vidunderlig rolig saa han paa mig.

„Valentine, tror du virkelig, at jeg kunde lade dig ende saaledes? Og saa blive alene? — — Jeg kan jo ikke længere leve uden dig! Vi gaa sammen!"

Jeg rystede paa Hovedet.

„Det er Smertens første Udslag, som lader dig tale saaledes, Roland! Tænker du slet ikke paa dit Barn?"

Mit Øje søgte Madonnabilledet.

Roland for sammen.

„Du, du beder for Edithas Barn, Valentine! Du har altsaa ogsaa lært Mildhed! Du har tilgivet mig, at jeg har elsket en anden, før jeg elskede dig!"

„Aa, tal ikke om min Taabelighed, Roland. Den er jo forbi forlængst!"

„Vidunderlige Kvinde!"

„Nej, Roland, sig ikke det! 'Vidunderlige Kærlighed!' skal du sige." Jeg lænede mig tæt op til ham og vedblev bedende: „Du vil ikke forlade lille Edi, vel?"

„Hvad vil en Fader være for hende, en Fader, der hele Livet igennem ikke vil være andet end en træt, nedbrudt Mand? — Min første Hustrus Forældre ere endnu forholdsvis unge Folk, de ville med Glæde tage Barnet til sig — —"

Jeg svarede ikke.

Men forhaabentlig vil det lykkes mig at omstøde Rolands forfærdelige Beslutning. Mit sidste Ord til ham skal være en Bøn om, at han vil blive hos lille Edi.

Jeg føler pludselig en mærkværdig Kraft opstaa i mig. Jeg har faaet en ny Pligt at opfylde under min Naadefrist!

Jeg lod mig glide ned fra Armlænet, hvor jeg sad.

„Nu gælder det at være modig, min Roland! Mod, Mod, du elskede Mand! Lad os vise, at vi kunne bære det uundgaaelige!"

Han nikkede langsomt med en uendelig stor Smerte skreven i Øjet.

Stakkels Roland!

Jeg forstaar jo, at det bliver ham, som maa tage den sværeste Del paa sig.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

For mig staar Tiden stille. Jeg bryder mig ikke længere om at tælle den Dag for Dag. Jeg lever i en stor, vidunderlig Lykkes Drøm. Men alligevel har jeg lært at forkaste det gamle digteriske Ord — Livet er en Drøm. Jeg handler og virker i de

forskelligste Retninger, intet Minut er viet Lediggang, jeg er det for min Mand og mit Barn, som jeg burde have været allerede fra den første Dag i min Ægtestand.

Roland hjælper mig i min Hensigt at plante og saa det korte Stykke Vej, der endnu er mellem mig og Grænsepælen. Maaske vil der dog vokse noget andet frem end Græs, som hurtig forgaar. Nu have vi fundet hinanden, nu ere vi som et Par Ægtefolk bør være. Ikke forbundne alene for Lyst og Glædes Skyld, nej, forbundne i en dyb, inderlig Forstaaelse om at virke og arbejde i Fællesskab.

Bedre og bedre forstaar jeg Rolands Væsen og Maade at være paa. Jeg lærer at skatte hans store Arbejdskraft, hans fornuftige Inddeling af Tiden, hans Følelse for Pligtens Bud.

Endnu før jeg har begyndt at bede ham derom, er han vendt tilbage til det ophøjede Stade, hvorpaa hans Livsanskuelse hviler. Han vil leve ogsaa uden mig ved sin Side. Frivillig har han tilstaaet mig det. Han hævder atter Rigtigheden af sit gamle Grundsyn, dette, at der ikke kan eksistere Tilfælde, hvor en Mand af Ære bør dø for en Kvindes Skyld." Et Øjeblik — længere eller kortere — kunde hans Grundsætninger komme til at vakle, efter at jeg havde aabenbaret min forfærdelige Hemmelighed. Men nu har han atter fundet sig selv. Han forstaar, at han bør leve for sit Barns Skyld, og at hans frivillige Død ikke vil være mig til mindste Nytte.

Munter og rigtig glad vil han ganske vist aldrig længere være, men hans Arbejde vil trøste og opretholde ham. Intet paa Jorden ejer en saadan lægende Kraft som Arbejdet, jeg sporer det hos mig selv, og min Virksomhed er dog kun ringe og ubetydelig i Sammenligning med en alvorligt arbejdende Mands. Ak, hvor vilde Antallet af de uforstandige, sukkende Kvinder svinde ind, hvis de alle med Alvor gik op i deres Kald eller blot i det mindste paalagde sig en bestemt, og bestemt overholdt, Arbejdstid!

I Dag blev min indre Fred, som jeg allerede troede urokkelig, forstyrret paa en grusom Maade.

Jeg skulde bruge et Stykke Indpakningspapir og tog en Avis. Siden hin frygtelige Dag i Skoven har jeg ikke sporet nogen Lyst til at læse Aviser og høre Nyt fra Omverdenen. I Dag løb derfor ogsaa mine Øjne kun ganske mekanisk og uden Spor af Interesse hen over Avisspalterne. Men pludselig stand-

sede de ved det Navn, som har faaet en saa indgribende Betydning for min Tilværelse, Navnet paa Ejeren af den ulykkalige Hund. Jeg læste følgende:

„Artist Laurians Hund er bleven uskadeliggjort, forinden den var i Stand til at volde Ulykker. I ethvert Fald er det ikke kommet til Politiets Kundskab, at Dyret har bidt noget Menneske. Den bekendtgjorte Plakat om Foranstaltninger mod Hundene bliver staaende ved Magt, fordi det endnu ikke er konstateret, om nogen Hund kan være bleven smittet ved Bid af Laurians Hund. Det gale Dyr blev indfanget i den nordvestlige Del af Byen og straks skudt. Den foretagne Undersøgelse paa Veterinæranstalten har givet det Resultat, at Hunden utvivlsomt led af Hundegalskab."

Bladet faldt mig ud af Haanden og ned paa Gulvet, mine Øjne vare stift heftede til det, men jeg rørte mig ikke for at tage det op.

Først da jeg hørte Rolands Skridt, tog jeg det hurtigt op og gemte det. Maaske har han ikke set Notitsen! I ethvert Fald skal han ikke faa at vide, at jeg har set den — — —

Vi have nylig set paa et Par Marmorblokke, som i Gaar kom fra Carrara. Hvilke herlige Skikkelser ville engang fremstaa af dem? Billedhuggeren er som en Gud, der forstaar at fremtrylle Liv af Stenen. Tankefuld trykkede jeg Kinden mod de kolde, hvide Blokke.

Maaske stod jeg ved Siden af min egen Gravsten — —

Atter kom Ønsket brændende op i mig om, at jeg maatte leve og faa en Fremtid.

Hvor jeg tidligere saa en dæmrende Taage fyldt med vekslende Skikkelser og Billeder, ser jeg nu kun en stor, dyb, gabende Afgrund, som truer med at opsluge mig.

Jeg har spurgt Roland, om han kunde forstaa, at Mennesker kunne være saa grusomme at udtale Dødsdomme og sætte dem i Værk. Han saa usikker paa mig, da han svarede; han følte vel, ud af hvilken Jammer mit Spørgsmaal var stillet.

„Kære Skat," sagde han mildt, „over for en Morder eller over for den ærreløse Mand, som kan forraade sit Land, føler jeg ikke en utidig Mildhed. For den, der ikke er veget tilbage fra at udsætte Medmennesker for Døden, og for den, der har kunnet skære alle de fine Traade over, som binde et Menneske til Livet, er selv Dødsstraffen for mild."

Jeg greb min Rolands Arm.

„Ak, Roland, tro mig, Angsten for de sidste Timer er selv for den afskyeligste Forbryder en Straf saa stor, saa forfærdelig."

Han for sammen og blev ligbleg.

„Herre Gud, Valentine," hviskede han, „du min stakkels, stakkels Hustru —"

Jeg tør ikke mere tale saaledes til ham. Hvis han var i mit Sted, saa vilde han beherske sig, smile under Dødskvaler til det sidste Øjeblik — smile for min Skyld! — —

Roland har ladet mig gøre et Indblik i sin Fattighjælp. Beskæmmet betroede jeg ham de Par „gode Gerninger", jeg i den sidste Tid havde udøvet. Hvor han glædede sig derover! Han viste mig Edithas Bøger. Hun har ført en formelig Journal over sine fattige. Naturligvis. I Hovedet har hun umuligt kunnet holde Regnskab over alle sine Velgerninger. Roland har først funden denne Bog efter hendes Død; paa de sidste Sider er hendes Haandskrift allerede bleven svag og usikker.

Ganske i sin afdøde Hustrus Aand har Roland gjort Barmhjertighedsgerninger. Han, der elsker Skønhed, som i Tankerne lever med sine ideale Marmorkvinder, er krøben ind i de smudsige Huller for at opsøge Elendigheden. Han har beskrevet mig disse forfærdelige Ture.

„Bede dig om at følge mig har jeg aldrig turdet vove," sagde han.

„I Morgen ville vi begge besøge dine fattige," svarede jeg.

Noget maa jeg vel kunne gøre godt endnu af alle de Undladelsessynder, jeg har gjort mig skyldig i. Hvor meget har jeg ikke forødt af Kræfter, Tid og Penge! Kunde jeg gøre hele denne forfærdelige Ødselhed til ingen Verdens Nytte god igen! Kunde jeg! — Men, for sent, for silde!

En stakkels Tiggerske, som deler en Brødskorpe med et endnu elendigere Væsen er mere værd end jeg med al min udviklede Forstand paa Kunst, Skønhed og indviklede aandelige Sager.

Men jeg gør Bod! Jeg soner! Paa Straffens Størrelse udmaaler jeg min Skylds Omfang og bøjer mig for den gengældende Skæbne.

Og en Trøst har jeg, som rejser mig af Støvet: Jeg tør stole paa den forbarmende Kærligheds Størrelse. Som en Regn fra Himmelen, som en hellig Daab renser og lutrer den mig. Jeg faar mere og mere Fred i mit Indre. Dagene, som før

forekom mig saa lange, saa uendelig lange, forsvinde nu, uden at jeg mærker det. Tiden løber nu, medens den før sneglede sig af Sted . . .

Og saa er jeg sund og rask, ser godt ud — men er dette bedragerisk Velbefindende ikke det sikreste Tegn paa den sig nærmere og nærmere snigende Sygdom? — — — —

Jeg ved ikke, om Salighed venter mig efter Døden. Men det ved jeg, at der ikke kan gives en sødere, saligere Tilværelse end den, jeg finder ved Rolands Side.

Jeg maa altid være om ham, til enhver Tid. Jeg ser paa hans Arbejde, han læser for mig og fortæller om sine Rejser — vi fordybe os i Kunstens Væsen i alle dens Former.

I Dag talte vi længe om Musik og om Orfevssagnet. Hvor herligt have Grækerne ikke forstaaet at symbolisere den! Kan man bedre udtrykke Tonekunstens magiske Magt end ved at tillægge den Kraften at tæmme vilde Dyr, at faa Sten til at bevæge sig og at genkalde det uigenkaldelige? Fra Underverdenens Dyb sang Orfevs sig sin Hustru tilbage til Lyset, til sin Kærlighed.

Hvilket Motiv var det ikke for Rolands Geni! I begejstrede Ord udkastede jeg Planen til en Gruppe — „Men Orfevs formaaede ikke at beholde sin elskede Eurydice," afbrød han mig med dump, fortvivlet Stemme. —

Dette Liv, som saa ofte har set mig ligegyldig for dets Tillokkelser, begynder nu dæmonisk at fængsle mig. Kunde jeg blot vegetere, leve som den ringeste Skabning i Rolands Nærhed!

Men jeg vil ikke være utaknemmelig — det er en stor, stærkt koncentreret Tilværelse, som er mig beskikket. Al Jordens Lykke, den har jeg, sammenpresset i et kort Rum af Tid. Den Kærlighed, som man ellers kun viser de afdøde, hellig, ren, taknemmelig Kærlighed — den nyder jeg allerede nu. Jeg lever et Menneske-Foraar med Solskin og Blomsterduft — at Vinteren en Dag pludselig kommer uden Overgang, uden Forberedelse — hvad gør det?

En saadan Lykke, som min, maa købes dyrt!

Jeg er bleven klartseende og lydhør. Med Kærlighedens Divinationsgave formaar jeg at høre og følge Rolands Hjerteslag. Jeg ser altid paa ham, den elskede Mand. Jeg suger hans Billed til mig for den Evighed, som venter mig.

Den store Angst i Hjertet er gaaet til Ro, jeg har begrebet

Kærlighedens Mysterium, og mit Væsen begynder at opløse sig i stor Andagt.

Ere vi ikke alle til syvende og sidst „midt i Livet omfavnede af Døden?" Kan ikke et Uheld, en Tilfældighed, et Uvejr rive det sundeste, raskeste Menneske ud af Lykken og Glæden? Ukendskab til vor Skæbne er den største Gunst, der er os beskikket. Mig blev den nægtet, jeg er vidende.

Jeg føler ingen Mathed, hverken sjælelig eller legemlig. Som ved en guddommelig Forbarmelse ere alle Smerter tagne fra mig: Angsten, Jammeren, den legemlige Gru for Døden og dens Kval. Løst fra Fortiden og uden Fremtid gaar jeg som en salig Aand gennem Nutiden. En sagte Hendøen er min lange, søde Hvile i Rolands Arme, en Hengivelse af min Sjæl til den store Verdenssjæl.

Maaske er det ogsaa Visheden om, at jeg ikke skal lide længe, som gør mig saa rolig. Jeg stoler paa, at Roland ikke vil overlade mig til den forfærdelige Sygdom. Noget bestemt har han ikke ytret, men af visse Antydninger drager jeg den Slutning, at jeg skal sove hen ved hans Hjerte, saa snart Galskabens første Tegn vise sig.

Trøstende vokser og vokser den Tro i mig.

Roland holder sig beundringsværdig. Hans Væsen er over al Beskrivelse mildt og venligt. En Venlighed uden Lige udstraaler fra ham. Men han lider forfærdeligt. Jeg ser det paa de dybe Skygger om Øjnene, paa de skarpe, fine Rynker, der Dag for Dag vise sig paa hans Ansigt.

Han bærer et Martyrium og — smiler.

Ak, den kære, bedste Mand! Hvor mange Gange sværere maa det ikke være for ham at sprede Lykke, end for mig at tage imod den.

Om Aftenen sover jeg saa rolig ind under det vogtende, beskyttende Blik fra hans store Trofastøjne og med Lyden af hans dybe, milde Stemme dirrende i mit Øre. Og saa drømmer jeg sødt om hvidklædte, slanke Skikkelser med udstrakte Arme. I Søvne hører jeg de dejlige Stemmer, der sang Salmerne paa min Bryllupsdag . . . Jeg føler mig baaren op til Lyset, men pludselig falder jeg gennem et uhyre Rum og finder, at jeg endnu er paa Jorden, hvor jeg jo er saligere, end jeg tror, jeg kan blive i Himmelen . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Nærmere og nærmere rykker Afgørelsen frem.

Denne Tilstand af den højeste Lykkefylde kan jo ikke vare ved. Med et stumt Spørgsmaal ser jeg op mod hver Sol, som stiger frem paa Himmelhvælvingen, som forgylder alt, opvarmer alt og saa langsomt følger Dagens Hælden paa sin Nedgang — Et let Kuldegys farer igennem mig hver Gang det sidste Spor af Aftenrøden dør hen. — —

Min Gud, min Gud! Hvor længe vil du endnu forunde mig min Lykke? — —

Ogsaa hos Roland synes en ængstende Frygt vækket. Oftere fanger jeg et uroligt flakkende Blik hos ham, han arbejder ikke saa meget som før, og nu og da er han forvirret, adspredt. —

Som en lille Engel, der intet ved, intet aner, leger Barnet om os, gør sine barnlig uskyldige Bemærkninger, ler og jubler og blomstrer om Kap med Roserne i Haven.

Det er Midsommer. Løvet har mistet sin første skønne, lyse Tone, det er mørkere, stærkere, men stadig grønt. Skal jeg se det gulne og —? Nej, jeg skal ikke se det falde, skal ikke høre den sagte, melankolske Lyd af de „faldende Blade" — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Det nærmer sig — det kommer, det forfærdelige!

Ingen Tvivl er mulig. Jeg skjuler det for Roland, saa længe jeg kan, for mig selv kan jeg ikke skjule det.

Da jeg vaagnede i Morges, havde jeg en Fornemmelse, som om min Strube snoredes sammen. En frygtelig Angst kom over mig og pinte mig længe. Tilmed var Dagen mørk og regnfuld. Jeg havde ondt ved at holde Taarerne tilbage. — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Solen smiler atter ned fra Himmelen, men mit Befindende har ikke forbedret sig siden i Gaar, det har snarere forværret sig. Jeg føler Sammensnøringen i Halsen tydeligere, Angsten kommer over mig som en Fugl, der kun forlader mig nogle Timer for saa at vende tilbage.

Jeg tror, jeg har Feber, Taarerne komme let, og jeg mærker borende Ryk i mine Saar. Overhovedet har jeg en Fornemmelse af, at Ryg, Hoved og Fødder gennembores med fine Naalestik.

Over for Roland behersker jeg mig med sand Heltestyrke. Men min Stemme genkender jeg ikke. Den klinger fremmed, tilbagetrængt Angst lyder igennem den.

Eller bilder jeg mig det kun ind?

Med anspændt Opmærksomhed vil jeg observere mig selv, om jeg maaske skulde opdage nogle af de aldeles ubedragelige Tegn paa den sig nærmende Sygdom — Vandskræk for Eksempel. Endnu har jeg ikke kunnet spore nogen Afsky hos mig for flydende Ting. Uden nogen som helst Bevægelse, end sige Gru, drikker jeg baade Vand og Vin, og da en mørk Sky i Eftermiddag pludselig udladede sig i en stærk Plaskregn, sulgte jeg de faldende Strømme med Øjnene uden at mærke den mindste Irritation.

Ud paa Aftenen dampede Jorden voldsomt, og Taagerne antog de mest fantastiske Former. Fra Sovekammervinduet stirrede jeg drømmende paa de vekslende, omhvirvlende Billeder.

Pludselig saa jeg lutter hvidklædte, bedende Skikkelser. — De forekom mig at være Legemliggørelser af min inderligste Bøn om at maatte blive ved at leve. — —

Jeg blev revet ud af min drømmende Tilstand ved et Ryk, som pludselig for gennem mine Lemmer. Har jeg maaske allerede Syner?

Med en overtroisk Forfærdelse vendte jeg mig bort fra Vinduet og gik rystende og bævende i Seng.

Efter en urolig Søvn vaagnede jeg meget tidlig og kunde ikke blive en sælsom Fornemmelse kvit.

En Stemme hviskede i mig, at denne Dag vilde blive den sidste eller en af de sidste, som jeg skulde leve — med sunde, normale Sanser.

Mit Hoved smertede, som det skulde sprænges, og dertil havde jeg en Hjertebanken, der som Hammerslag rystede hele Legemet. Urolig kastede jeg mig frem og tilbage paa Lejet og følte Temperaturen stige langsomt i mig.

Allerhelst havde jeg dukket mig ned i koldt Vand for at blive afsvalet, men jeg kunde alligevel ikke overvinde mig til at tage det sædvanlige Bad.

Roland sov fast som efter en svær Udmattelse. Jeg samlede, saa godt jeg kunde, al min Kraft for at være i Stand til at vise ham et muntert Ansigt, naar han vaagnede.

Han mærkede i Virkeligheden heller ikke den mindste Smule til den mærkelige Tilstand, hvori jeg befandt mig, men roste tværtimod mit raske Udseende.

„Du har virkelig de dejligste røde Kinder, Valentine," sagde han glad og fornøjet.

Om det nu var Feberrødme?

For ikke at ængste ham tog jeg mig sammen for at gaa ind i Badeværelset. Jeg naaede hen til Døren, men saa vendte jeg angst om. Jeg turde ikke forsøge, om mine Nerver kunde taale den brusende Lyd, naar Vandet flød ned i Badekarret.

Tillige følte jeg en forfærdelig Tørst. Jeg mærkede, jeg trængte til noget, der kunde faa en indvendig Tørhed til at forsvinde, men jeg turde ikke ringe paa Pigen for at bede om et Glas frisk Vand!

Alt forløber fuldstændig rigtigt! Efter den lange Inkubationstid er jeg traadt ind i Forløberstadiet. Vandskrækken synes at være til Stede — Nu komme Anfaldene — — —

Min Gud, min Gud! Altsaa dog!

Roland har lagt Mærke til, at jeg ikke, som sædvanligt, tog Bad.

Han blev bleg som et Lagen. Jeg sendte ham et Smil og bad ham køre med mig til Byen. Han turde ikke se paa mig og svarede kun med at ringe og give Tjeneren Ordre med Hensyn til Vognen. Saa spiste vi Frokost sammen, og derefter gik Roland et Øjeblik ind i Atelieret — Gud ske Lov! Saa kunde jeg skjule det for ham, at jeg ikke, som sædvanligt, efter Maaltidet vadskede mine Hænder. I Stedet for gned jeg dem af med Violrodspulver. Saa klædte jeg mig paa til Turen.

Roland kom ikke saa hurtig tilbage, som jeg havde troet. Formodentlig følte han sig ikke længere i Stand til at skjule, hvad han led, til at skjule de Tusind Saar, som nu blødte i hans Indre.

Alt tydede paa, at Dagen vilde blive frygtelig varm — men jeg frøs, en kold Byrde laa paa mit Bryst som en mægtig Isblok, der truede med langsomt at trykke mig til Døde.

Jeg hørte Vognen køre op for Gitterlaagen — først i det Øjeblik kom Roland med et Par Roser i Haanden. Det var ingen af de store, prægtige Remontantroser, men den allerkæreste „Mädchenbluff" — eller var det dens nære Slægtning „Coelestis" — i Knop lade de sig saa let forveksle, da Farven er saa ens, yndigste, fart røde Farve.

„Du ligner dem i Dag, Valentine, med den fine Rødme paa din Kind," sagde han elskværdig og fæstede Roserne paa Overfaldet af mit Overstykke.

Saa gik vi Arm i Arm hen ad den grusede Gang til Laagen.

„Hvor vil du køre hen, Valentine?" spurgte Roland, da han hjalp mig op i Vognen.

„Jeg har tænkt til Nationalmuseet," svarede jeg sagte og satte mig til Rette i Sædet.

Roland forstod, at jeg endnu en Gang vilde se Pieta og Charitas. Hans Blik flakkede uroligt om mig.

Og saa kørte vi under de prægtige Kastanjer i Alléen, hvis Kroner bevægedes sagte; nu og da dryssede et Par sommergrønne Blade ned paa Jorden — for tidligt — for tidligt! —

Staden laa indhyllet i en solbeskinnet Røg. En trykkende tung Luft slog os i Møde, da vi naaede Gaderne. Hvor gerne vilde jeg ikke være den ringeste Skabning derinde, naar jeg blot maatte faa Lov til at blive ved at være i de levendes Tal! . . . Og dog, nej, saa vilde jeg jo ikke eje min Roland . . . Nej, Tusind Gange hellere dø ved hans Side end leve uden ham! —

Hvor forandret Udseende faa Tingene dog ikke, naar man ser paa dem med Øjne, der tage Afsked med dem! Da vi kørte gennem de livlige Gader med de mange Mennesker, blev jeg saa underlig til Mode.

Det forekom mig, at jeg var et forlængst afdød Menneske, der endnu en Gang for et kort Øjeblik var vendt tilbage til den Verden, hvor det fordum færdedes. Begærlig indsugede mit Blik Livets brogede Farver og det blendende Solstin.

Sporvogne og Ekvipager raslede forbi os, og mine Øjne hang ved dem. Alle de Ansigter, som jeg mødte, saa saa lykkelige og glade ud, og det forekom mig, at jeg aldrig før havde set saa megen Munterhed og Livsglæde. Eller var det kun i Sammenligning med, som den grelleste Modsætning til, den frygtelige Alvor, der stod saa tydelig at læse paa Rolands Ansigt? Den ulykkelige Mand! Hvor anstrengte han sig ikke for at opmuntre, adsprede mig med smaa, livlige eller kærlige Bemærkninger!

Der, hvor et Par stærkt befærdede Gader krydsede hinanden, opstod der en lille Standsning i Vogntrafikken. Vi maatte holde stille et Par Minutter. Paa Fortovet ud for Stedet, hvor vi holdt, stod et lille, pjaltet klædt Barn, kun et Par Aar ældre end Edi, med blege, indfaldne Kinder. Sult talte ud af disse Træk og især ud af de store, matte Øjne.

Hun rakte en tarvelig, slidt Kurv op til os, fyldt med Blomster.

„Go'e Herre, køb en lille Buket!" hviskede de blege Læber,

medens et trist Vanesmil end mere fremhævede Ansigtets sygelige, forsultede Udseende.

Al den Elendighed skar mig i Hjertet, jeg tog hurtig min Portemonnæ op og kastede en Krone i Kurven. I samme Øjeblik blev Passagen fri, og Hestene trak til. Den lille Piges magre Hænder kastede en hel Haandfuld Blomster og Grønt op til mig.

Der var mange røde Valmuer imellem.

Paa vor Vej mødte vi ogsaa en Ligvogn.

Den var tom og kørte i rask Trav. Den syntes at have Hastværk med at hente en ny Gæst. De sorte Plumager paa Hovedtøjet af Hestene, som bar Dækkener af sort Klæde, nikkede saa fælsomt til mig. Dødens, Gravens rullende Pomp stak forunderligt af mod det stærke Solskin, den klare Dag og det hele brogede Liv, der omgav den.

En knækket Rose, som var falden ud af en Krans, laa gemt paa Bunden af Vognen. — —

Jeg kastede et ængsteligt Blik til Roland for at se, om han ogsaa havde lagt Mærke til den sorte Vogn. Jo, han havde. Hans Læber vare tæt sammenpressede, og der stod Taarer i hans Øjne.

Saa standsede Vognen uden for Nationalmuseet. En klar, staalblaa Himmel hvælvede sig over det, og de store Kampstensfliser kastede os Reflekserne af de glødende Solstraaler i Ansigtet.

Med en Følelse af Andagt gik jeg gennem Søjlegangen ind i den skønne Bygning. Der var dejlig svalt derinde og saa højtideligt stille som i et Tempel.

Her var det, jeg saa min elskede Roland for første Gang. Og der er ikke forløbet et Aar siden hin Dag!

Da vi stod foran de herlige Grupper, kunde jeg ikke faa et Ord frem. Jeg pressede kun Rolands Arm fastere, heftigere og saa ham ind i de herlige, trofaste Øjne, som vare stift fæstede til Naadens, Forbarmelsens Skaal i Charitas Haand.

Ak, maatte dog ogsaa en Draabe af Naaden falde paa os!

Vi vandrede gennem alle Værelserne og standsede ved alle de særlig udmærkede Kunstværker. Ved Spangenbergs „Dødens Tog" dvælede jeg længe. Pludselig trak Roland mig bort derfra. Maaske var det for ham, som om den forbarmelsesløse Skikkelse af den frygtelige Mand med Leen traadte hen mod mig for at tage mig i Haanden — — —

Den kaldende Klokke ringer jo allerede for mine Øren —

Paa Hjemturen vekslede vi næppe et Ord. Jeg sad og saa

mig uafladelig omkring til alle Sider, som om jeg skulde samle mig en hel Skare Erindringer om de ubetydeligste Ting. Jeg ved ikke, om det kom af denne idelige Venden og Drejen, men en let Svimmelhed kom over mig. Al Ting dansede som hoppende Gnister for mine Øjne. Jeg lænede mig tilbage i Vognpuderne. Herre Gud, om det forfærdelige nu overraskede mig, midt i Tummelen, midt i den larmende Mængde . . .

Det gik imidlertid over endnu denne Gang.

Men jeg er nu forberedt. Afskeden fra Lykken, Solen — fra ham kommer . . . Den kommer!

Resten af Dagen iagttog Roland mig med en vanvittig indre Angst, som han forgæves søgte at skjule under en paatagen ydre Ro. Jeg mødte stadig hans forskende Blik med et Smil, medens Hjertet blødte i mig.

Jeg havde hele Tiden lille Edi om mig. Men paa Hjertesiden havde jeg Roland, jeg inddrak hans Billed, kyssede og kærtegnede ham. Ild brændte paa hans Læber, medens hans Hænder vare iskolde.

Min Gud, han staar jo ogsaa foran noget frygteligt. Han skal give mig Freden, den evige Sovn, før den grusomste Pine griber mig. Han skal gribe Øjeblikket, det bestemte Øjeblik, naar jeg staar paa Grænsen mellem Fornuft og Vanvid — — —

Standsningerne i vor Samtale bleve hyppigere og længere. Oftere og oftere bøjede jeg mig ned over Edi for stjaalent at afviske en frembrydende Taare.

Da vi henimod Aften sad i Dagligstuen, faldt pludselig Loddet paa det store Standur ned i Kassen.

Forfærdede saa vi til hinanden.

Roland satte Loddet paa Plads og trak Uret op, men det vilde ikke gaa, noget maatte være gaaet i Stykker i Værket.

Jeg er ikke overtroisk, men en underlig, betagende Følelse kom over mig, da Kæden i Uret efter Optrækningen raslende løb af og alt derefter blev stille, dødsstille — —

Usikker saa jeg Roland ind i Ansigtet.

Han var bleg som et Lig, og han sitrede som i Krampe.

En uendelig Medlidenhed greb mig.

Det stod mig pludselig klart i al sin skrækkelige Uhyggelighed, hvad det var, der næsten gjorde ham elendigere end det, at han skulde miste mig, nemlig den Tanke, at hans Haand skulde strække sig mig i Møde for at lede mig over i det ubekendte Land.

„Roland," stammede jeg. „Roland — jeg har en Bøn til dig. Gør ikke, hvad du har i Sinde — du ved nok — — Pulveret, som du har i Beredskab, Sovepulveret — ræk mig det ikke! — — Naar Sygdommen bryder igennem, saa har jeg jo ikke Bevidsthed, saa vil jeg jo næppe føle Døden — — Men du, du vil hele Livet igennem komme til ligesom at bære den forfærdelig tunge Byrde af et — Mord, hvis — —"

Han stønnede højt og krystede mig voldsomt ind til sig.

„Valentine — min Hustru — jeg kan jo ikke taale at se dig pines!"

Saa talte jeg til ham saa mildt og blødt ud af min uendelige Kærlighed, at Freden tilsidst ogsaa drog ind i hans Hjerte.

Stjernen for Kærlighed og Skønhed saa ned til os fra den dunkle Himmel, og saa brød Natten frem, den milde, lyse Sommernat.

Den sidste Nat?

Hvor meget jeg end rører ved, trækker i Sløret, som skjuler Fremtiden for os — ingen Flig lader sig hæve, drage til Side.

Det, som er skrevet i Skæbnens Bog, det er urokkeligt, og det sker, som skal ske! — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Træt til Døden sank jeg i Gaar ned i Puderne.

Jeg havde ikke kunnet hindre, at det blev under en voldsom Hulken, at jeg sagde „god Nat" til Roland, og jeg kunde ikke lade være at opsende brændende, fortvivlede Bønner for hans Skyld.

Og saa faldt jeg i Søvn, pludselig overvældet af en uimodstaaelig Træthed, som et Barn sover ind midt i en Sætning, som det ikke fuldfører.

Et Par Gange i Nattens Løb for jeg op med en mærkelig Fornemmelse af Følelsesløshed over hele Kroppen, jeg forsøgte at smile til Roland, der sad paa en Stol ved min Seng bleg og forvaaget, jeg vilde bede ham om at gaa i Seng, men inden jeg kunde udtrykke min Tanke, var Vilje og Besindelse udslukt, og jeg følte mig som bortført paa en varm, roligt flydende Strøm.

Om Morgenen vaagnede jeg ved at mærke en let Berøring. Roland havde trykket sine Læber paa min Haand. Han havde ikke været af Klæderne hele Natten. Hans Øjne vare matte og Trækkene slappe.

„Undskyld, at jeg har vækket dig, Valentine," sagde han sagte, „men jeg blev pludselig saa forfærdelig angst for, at Du kunde gaa fra mig uden et Afskedsord! Du begyndte at tale i Søvne, og dit Ansigt blev nylig saa flammende rødt —"

Han knælede ned ved Sengen og hulkede som et Barn.

„Valentine, dyrebare, inderlig elskede Hustru, sig mig det, vil du — skal jeg —", han stammede og ledte efter Ordene, — „skal jeg . . . give dig . . . Sovepulveret — —?"

Jeg holdt Armen op i Vejret og skød Ærmet til Side for at kunne betragte mine Saar. Der var ikke Spor at se af dem, den sidste Skorpe var faldet af . . . Altsaa er Giften forsvunden i mit Legeme, den vil begynde at rase i mine Aarer og forvirre mine Tanker — —

En glødende Hede for stødvis gennem mine Lemmer.

„Roland," sagde jeg med al den Fasthed, jeg kunde samle, „Roland, hvis du vil opfylde mit sidste Ønske, saa gør det ikke — det med Giften. Det vil kun kunne gøre mig det sværere at dø! Husk paa, at der mellem Anfaldene vil indtræffe smertefri Øjeblikke, hvor jeg maaske vil være ved Bevidsthed med klar Tanke. Og jeg vil ikke et Øjeblik miste den Lykke at se dig, Roland, og vide, at du er min, ikke det korteste Øjeblik!"

Han lænede sig til eller rettere han faldt saa tungt over mod Sengen, at den knagede.

„Valentine," stødte han frem, „jeg holder det ikke ud, kan ikke holde det ud! Det gaar over al menneskelig Kraft!"

Med Møje rettede jeg mig op. Sveden trængte ud af alle Porer.

„Roland," stønnede jeg, „naar Raseriet kommer, hent saa Lægen — fly mig, at jeg ikke skal smitte dig og — bring ogsaa lille Edi bort herfra —"

Han for op som en Pil.

„Valentine — hvordan har du det — føler du en betydelig Forandring indtræde?"

„Jeg er hed, glødende hed, Roland! Ellers har jeg det ganske godt!" Jeg løj for at berolige ham. „Hvis jeg kunde komme ud i det frie, i Koligheden, i Skoven!"

En ubetvingelig Længsel efter frisk Luft, grønne Træer og Vindens Sus kom pludselig over mig.

„Gaa et Øjeblik, Roland, og send mig Pigen."

Han gik straks med vaklende Skridt.

Jeg trak Vejret dybt et Par Gange og kastede Dynen til Side, jeg havde en Fornemmelse, som jeg skulde kvæles under den.

Pigen kom ind og hjalp mig med Paaklædningen. Jeg havde Møje med at holde mig oprejst. Jeg var næppe færdig, da Roland atter viste sig.

„Vil du ikke have noget at spise, inden vi gaa, Valentine?" spurgte han.

„Nej, Roland, lad os hurtigst muligt komme ud i det frie — Heden herinde er ved at kvæle mig!"

Pigen saa forbavset paa mig.

„Hede? Herinde? Udenfor er det tre Gange saa hedt, Frue. Her er koligt som i en Kælder!"

Roland bed sig i Læben.

„Fruen behøver Dem ikke længere. De kan gaa, Rose."

Med en forbavsende Ro saa jeg mig i Spejlet, medens jeg tog Hatten paa. Der var slet ikke noget paafaldende ved mit Udseende, kun var min Ansigtsfarve lidt stærkere rød end ellers — —

„Kom nu," sagde jeg til Roland og tog hans Arm.

Ganske langsomt gik vi ned ad Verandatrappen. Jeg var næsten lige saa højtidelig stemt som hin Dag, da jeg under Orgeltoner gik op ad Kirkegulvet for at blive Rolands Hustru.

Uden at veksle et Ord gaa vi gennem Haven. Nu og da se vi paa hinanden med et sælsomt, næsten synsk, Blik.

Alt omkring os lyser og blomstrer i Sommerens prangende Farver og Fylde.

Myriader af Atomer med Guldskær svæve om os. Hvad er vi Mennesker andet end Atomer, som i det ene Øjeblik beskinnes af Solen og i det næste forsvinde i Natten og Intetheden . . .

Et Par Gange hvisker jeg sagte, ganske sagte, Rolands Navn, det kommer mig ganske uvilkaarlig paa Læben. Jeg tænker kun paa ham, vil ikke tænke paa andet end ham — —

Jeg hører Fuglene kvidre og synge i Buskene, de yndige Toner gribe ikke forstyrrende ind i mine Tanker.

Saa vendes mit Blik, som hænger ved den elskede Mands blege Ansigt, pludseligt bort derfra ved noget skinnende, skrigende rødt, som flimrer mellem Træstammerne. Det er en ildfarvet Kjole, en opslaaet rød Parasol — — —

Saa tidlig en spadserende Dame i Skoven? Jeg gør et sagte Ryk i Rolands Arm. Jeg vil undgaa at møde nogen, vil vende om — — —

Saa ser jeg bag Damen i den røde Kjole en Tjeners Skikkelse dukke frem. Han fører en stor Hund i en kort Læne — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Og saa skriger jeg „Roland!“ saa højt og lydeligt, at jeg venter, at Jorden vil ryste, og at Himmelen vil kaste Ekkoet af min Stemme mange, mange Gange tilbage.

Jeg stormer forbi min Mand hen imod den fremmede Dame, som forbavset over mit Udraab har standset sin Gang. Jeg snubler over en Trærod, falder i Knæ, rejser mig og tumler videre frem den røde Skikkelse og Hunden i Møde.

En stor, tigret Dogge er det, og om Halsen bærer den et Halsbaand af Sølvstjerner, hvorfra en Mønt hænger ned.

„Roland“ — Navnet kommer endnu en Gang over mine Læber, men sagte hendøende.

Han forstaar straks, at det er Dyret, som har bidt mig, og som jeg har troet, lider af Hundegalskab.

Jeg vakler fremad og mærker, at mit Ansigt bliver helt fortrukken, jeg vil rette et Spørgsmaal til Damen, men kan ikke faa et Ord over Læberne, kan kun bedende række Haanden frem.

Den opslaaede Parasol falder ud af den fremmedes Haand. Hun maa antage mig for vanvittig; et Par Udbrud af Forbavselse og Skræk naa mine Øren.

Roland har imidlertid fattet sig og behersker Situationen.

Med Hatten i Haanden nærmer han sig den fremmede Dame.

„Undskyld, naadige Frue, dette besynderlige Overfald. De vil forstaa det hele, naar jeg giver Dem en Forklaring — — det drejer sig her om Liv eller Død — — min Hustru tror, at hun er bleven bidt af den Hund, hvis Galskab foranledigede de strenge Foranstaltninger mod løsgaaende Hunde. Beskrivelsen af det gale Dyr, som har staaet i Bladene, passer saa nøje paa Deres Hund. Det har formodentlig — Gud give det — været den, som for nogen Tid siden har anfaldet min Hustru, og den har vel ikke været angrebet af den forfærdelige Sygdom?“

Damen smiler og begynder at tale. Jeg bøjer mig ned over den store Hund. Sølvstjernerne, hvis skarpe Kanter hin græsselige Dag skar gennem mine Handsker, skinne til mig.

En fremmed, behagelig Stemme klinger i mit Øre.

Jeg hører Ord, Sætninger, men forstaar dem ikke. Kun den rent legemlige Proces foregaar, den, at Lyden af Stemmen forplanter sig til min Trommehinde.

Jeg spørger med Øjnene, og endelig kan jeg begynde at stamme: „Hvorledes? — Hvad? — De sagde? — Aa, sig det en Gang endnu!"

Den smukke Mund aabner sig igen, og et Par Hænder strække sig venligt ud for at støtte mig, der er lige ved at tabe Bevidstheden.

„Søg at berolige Dem, fatte Dem, kære Frue! Min Hund — Lord hedder den — har aldrig været syg, endsige gal. Den er kun noget vild, til Tider ikke saa lidt vild, og den var det netop den Gang, da det fatale Polititilhold fremkom. Da Tjeneren hin Dag vilde give den Mundkurv paa, gjorde den Modstand, rev sig løs og løb ind i Skoven uden at have faaet Mundkurven paa. Lord er jo stor og stærk, som De ser, og den har, hvad man kalder Temperament, og desuden bliver den dygtig forkælet hjemme, fordi den en Gang reddede min lille Dreng fra at drukne — derfor lod jeg Medaillen anbringe paa Halsbaandet. Halsbaandets Form hentyder til mit Navn — jeg er Operasangerinde Morgenstjerne, og baade Hunden og Halsbaandet er en Gave, en Opmærksomhed fra en af mine Venner —"

Jeg stirrer fortabt og betaget ind i de smukke Øjne, som hvile paa mig. —

„Formodentlig har De mødt Hunden den Dag — det var vist den 8. eller 9. Juni — nej, stop, det var bestemt den 11.," hun trækker paa Smilebaandet — „nu husker jeg det ganske nøje, det var den 11., det er nemlig min Fødselsdag. Altsaa den Dag traf De Lord, og De maa paa en eller anden Maade have drillet, irriteret den, og da den, som sagt, er noget vild, har den anfaldet Dem. Forøvrigt kom Hunden blødende og halvkvalt hjem den Dag, noget maa paa en eller anden Maade have faaet fat i Halsbaandet, Hunden har anstrengt sig for at komme løs, og derved er Læderunderlaget gaaet itu, saa Metallet har kunnet ridse den i Halshuden."

Jeg hører endnu et Par undskyldende Ord, saa udtaler Roland en Tak — men alt klinger i mit Øre, som kom det langt, langt borte fra.

En krampagtig Hulken vælder op i mig, jeg føler en Riven og Sliden i Lemmerne, og enhver Nerve dirrer og sitrer i mig.

Ogsaa paa Hovedet, hvorfra min Hat er gleden ned, føler jeg noget foregaa. Er det Solstraalerne, der brænde mig paa Issen? Rejser mit Haar sig knitrende?

Mine Tanker dreje sig om et eneste Punkt, ville gribe det

men kunne ikke — — den hele Verden forekommer mig at kredse om dette ene Punkt — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Endelig har jeg fattet det! Du store, almægtige Gud! Benaadet paa Skafottet med den blinkende Kniv svævende over Hovedet! Givet tilbage til Livet, Lykken, Solen!

Et Skrig, klart og gennemtrængende, presser sig ud af min Strube, et overvældende Jubelskrig, jeg kender min egen Stemme og saa — løber pludselig alt rundt for mig.

Mine Øjne lukke sig, og jeg griber for mig for at finde et Støttepunkt.

Mine Tanker omtaages, jeg rives hen i en Drømmeverden mod et lyst Land i det fjerne over et Hav af Roser, skinnende, glødende Roser — —

I dette lysende, duftende Væld gaar jeg til sidst under — forsvinder — — —

* * *

Da jeg atter kom til Bevidsthed, finder jeg mig liggende i Sengen. Mit første Blik falder paa et Par prægtige gamle Plataner, som staa paa Plænen uden for Sovekammervinduet.

Hvad er det — var deres Løv ikke frisk og grønt endnu i Gaar? Nu hænge jo Bladene visnede, furede med røde og gule Striber. Hvordan hænger det dog sammen?

Jeg vil rette mig op i Sengen. Men jeg kan ikke. „Roland" kalder jeg. Han maa jo være i Nærheden, saaledes som han forvænner mig i den sidste Tid.

Og han kommer straks. Fra en gammeldags, stor Lænestol, hvor han synes at have sovet, kommer han frem.

Med Øjne, der ligger dybt inde i Hovedet og tynd og mager.

Jeg forstaar ikke en Smule — — —

Den søde Følelse af Lykke, hvormed jeg er vaagnet op, vil vige fra mig.

„Roland," hvisker jeg, „hvordan er det dog, du ser ud! Jeg er jo hos dig — bliver jo hos dig!"

Hvor ømt ser han ikke paa mig! Hvor er Udtrykket i hans Øje ikke fuldt af Lykke! Men Smilet paa hans forgræmte, forsørgede Ansigt gør mig ondt.

„Roland, er alt ikke godt nu?" spørger jeg angst.

Han sætter sig paa Sengekanten og strøger mine Hænder sagte, forsigtigt.

„Min egen, søde Valentine! Jo, nu er alt godt! Men to Gange har jeg kæmpet med Døden om dig, to Gange har jeg lidt de forfærdeligste Pinsler! Først den Gang, da jeg gik i den græsselige Angst for — du husker det jo nok — — Og saa, efter Opklaringen, under din Sygdom — —"

„Den Gang, Roland? Hvorfor siger du 'den Gang'? Alt ligger jo saa nært — — —

Mit Øje forvilder sig igen til Vinduet og hviler paa de brogede Platanblade — — —

Roland bøjer sig ned over mig og trykker et Kys paa min Pande.

„Du har overstaaet en voldsom Nervefeber, Valentine! Uger lange har du ligget i de vildeste, forfærdeligste Feberfantasier. Du har ikke en Gang kendt mig, du, min egen, lille, elskede Husfru! Den frygtelige Tid efter Hundebiddet havde gennemrystet dine Nerver. Hvad jeg troede var Forløbere for det sig nærmende Vanvid var dels Indbildning, dels Tegn paa den svære Sygdom, som skulde komme. Det betød din Feber, din Mathed! Men, Gud ske Lov siger jeg, at det ikke var andet. Den overvældende Glæde, der kom over dig, da vi fik Forklaringen, Opklaringen, havde nær slaaet dig ihjel. Du faldt som livløs i vore Arme, vi bar dig hjem fra Skoven, Fru Morgenstjernes Tjener og jeg, og hun klædte dig af og plejede dig, til jeg kunde skaffe en Sygeplejerske — — —"

Jeg lod langsomt Haanden glide hen over min Pande.

„Den Gang, Roland? Du bliver ved at sige 'den Gang', taler om 'Uger lange' — skete det da ikke alt sammen i Gaar? Vor Spadseretur i Skoven — Damen med den røde Parasol — den store Hund med Sølvhalsbaandet — —?"

Roland trækker svagt paa Smilebaandet.

„For syv Uger siden var det, min søde Skat."

Jeg vil gribe min Mands Haand og føre den til mine Læber, men jeg kan det ikke, mine Kræfter ere endnu saa faa og saa svage. —

Jeg hvisker et Par Gange hans elskede Navn og falder saa igen i Søvn, Helbredelsens Søvn — vogtet af det mest trofaste Øje, Jorden ejer.

* * *

I Oktober.

Bladene falde. Efteraarsvinden huserer med Træerne. Men i vor lille Rede er der lunt, behageligt. Jeg er fuldstændig rask, og Roland begynder at komme til Kræfter igen. Om faa Dage rejse vi ned til Rivieraen, til det dejlige, evigt blaa Middelhav, og naar vi vende hjem igen, begynde vi et nyt Liv, et kraftigt, dygtigt Liv.

Roland vil faa udføre Orfevsgruppen i Marmor efter det Udkast, jeg fremsatte i en af mine saakaldte „sidste Dage". Under min Sygdom har han gjort sit første Udkast til den, som en Adspredelse for at komme ud over de frygtelige Timer af Uvished om, hvorledes det skulde ende med mig.

Til Minde om den tungeste Tid af vort Liv vil han modellere begge Skikkelserne i Gruppen som Portrætter. Orfevs skal bære hans egne Træk, og Ægtefællen, som ved den stærkeste, reneste Kærlighed er fravristet Døden, skal jeg være!

Ved mit Sygeleje har Roland skitseret Eurydices Hoved paa Papiret. Et Par Dage efter, at jeg var kommen til Bevidsthed, viste han mig Bladet.

Han smilede saa underligt i det samme.

„Du ved endnu slet ikke, min Skat, at du er bleven forvandlet til en virkelig, levende, vandrende Statue —"

Jeg saa uden Forstaaelse paa ham.

„En rigtig Hustru for en Billedhugger, en snehvid . . ."

„Er jeg bleven blegere? Var det egentlig mærkeligt, Roland?"

„Saaledes mener jeg ikke."

Han bøjede sig ned over mig, løftede forsigtig mit Hoved fra Puderne og tog Naalene ud af mit Haar.

Saa rullede det ned over mine Skuldre.

Det var hvidt!

„Glædens Skræk har gjort det, Valentine! Da vi bar dig hjem fra Skoven, skete det, at al Farven forsvandt af dit Haar. Nu er du min Marmorhustru og dog saa fuld af mild Varme for mig — —"

Jeg saa ængsteligt op til ham.

„Ak, Roland, nu vil du vel ikke længere synes om mig!"

Han kysfede de lange Sølvhaar næsten andægtig.

„Ikke længere synes om dig? Er det muligt, saa er du bleven endnu skønnere ved den sælsomme Forvandling, Valentine! Og var det modsatte Tilfældet, hvad kunde det saa gøre os?

Er det kun noget ydre, som forbinder os? Vi ere noget andet, noget mere end alle andre Par. Du er jeg, og jeg er du! Uadskilleligt og evigt! Vor Kærlighed korsfæstedes og naaede til en salig Genopstandelse!"

Kunde efter saadanne Ord Forfængelighedens Følelse endnu holde Stand i mig?

Jeg foldede Hænderne og udtalte en Velsignelse over denne Mand!

Han lagde sit Hoved til mit Bryst, saa mit Hjerte kunde lytte til de Kærlighedsord, som han hviskede.

„Roland," svarede jeg lyksalig, „vi ville takke Skæbnen, fordi den har ført mig gennem denne store Lidelse som en streng Skole! Hvad har jeg ikke vunden i den Tid! Og nu skal mit hele Liv kun være et Liv for andre, jeg vil ikke betragte det som andet end en velsignet Naadefrist — —"

Ende.

W. D. Howells:

Pligtfølelse.

Første Kapitel.

Da Olney vendte tilbage til Boston, var det midt i Juli Maaned, og han fandt alt selskabeligt Liv saa uddødt, som det om Sommeren her er Tilfældet, næsten mere end i nogen anden By. Naturligvis gik Forretninger og haardt Arbejde videre, raskt videre, som overalt i Amerika; men de Fornøjelser, hvori han, saa vel som andre unge Mennesker af hans Stand, kunde ønske at deltage, havde gjort en Pause eller i det mindste en Afstikker til Kysten. Han traf ikke en eneste Bekendt, og han kunde i sin Hjemstad rolig have fortsat den Forskningsrejse, han i Udlandet havde paabegyndt; thi saa længe havde han været borte, at alle de en Gang saa fortrolige Steder nu forekom ham mærkværdigt fremmede.

For ti Dage siden var han taget af Sted fra Liverpool, men — som om Damperen kun havde gjort en Rundtur — forekom det ham, da han steg i Land, at han igen var i Liverpool. I mange smaa og ubetydelige Ting erindrede Boston ham om denne engelske Gennemsnitsby. Vel lignede den ikke Liverpool i borgerlig Storhed — en Art Løve- og Enhjørningeværdighed, som den engelske Fabriksstad meget ostentativt bærer til Skue. Ligheden traadte stærkere frem i den gamle Staddels fattige, mørke Gader, hvor han ogsaa selv boede, og i de lave Huse; men endnu stærkere dog i Befolkningens Ansigter og Holdning. I Liverpool havde det overrasket ham at finde den fattigere Klasse saa amerikansk af Udseende; her i Boston forbavsedes han endnu mere over de tilsvarende Lags udtalt engelske Type. Maatte han end sige sig selv, at af de Folk, man ved Midsommertid træffer i Boston, er ikke Halvdelen Amerikanere, saa var dog den tilbageblivende

mindre Halvdel nok til at retfærdiggøre hans Forbavselse. Derved kom han til den Antagelse, at Folk, som tjene deres Livsophold ved deres Hænders Arbejde, overalt ligne hverandre, og at det, han havde set i Liverpool og nu gensaa i Boston, ikke var den engelske eller amerikanske, men simpelthen den internationale Type paa Proletariatet. Navnlig passede det paa Konerne og end mere paa de unge Piger, som han om Aftenen efter endt Arbejde og nu ogsaa denne første Søndagseftermiddag traf paa de offentlige Forlystelsessteder. Den overvejende Del af dem, som her lyttede til Hornmusikkens Toner — der netop den Gang gjorde de første Forsøg paa at bryde den puritanske Søndagsfred — hørte ifølge deres Dialekt til Irerne eller Halv-Irerne, som de saa hyppigt forekomme i Amerika. De gamle Koner saa ud som udslidte, hæslige Bondekoner, ofte med det abelignende Træk i Ansigtet, af hvilket Karikaturtegnere saa vel have forstaaet at karakterisere irske Fysiognomier. De unge Kvinder vare magre og foroverbøjede, af en bleg, melet Ansigtsfarve og gjorde Indtryk af en fysisk Skrøbelighed, der kun blev mere tiltagende med Alderen. De gik tre eller fire paa Rad med de tynde Arme slyngede om hverandres Liv, eller de dasede omkring i det tørre Græs og syntes med Forkærlighed at bære røde Livstykker af Uld, hvorved deres Vækst fremhævedes. Olney betragtede dem med videnskabelig Interesse og kom til den Anskuelse, at de, hvis de levede længe nok til at blive Mødre, under heldige Omstændigheder maatte kunne frembringe en lige saa sund og smuk Generation som den ældre amerikanske Race. Og dog gjorde Overgangen fra den gamle til den nye Verden, saaledes som den i dem repræsenterede sig, et pinligt og alt andet end behageligt Indtryk saa vel ifølge udvortes som indvortes. Deres Stemmer vare samtidig raa og svage; deres Gang var usikker, snart plump, snart yndefuld, en Art uudviklet Bevægen sig fremad; deres Væsen var en uforudseelig Blanding af Forekommenhed og Uhøflighed, der endog kunde gaa over til Raahed. Ganske vist syntes dette sidste mere at fremgaa af en vis Bestræbelse for at udnytte den sociale Lighed til det yderste, end af Karakterens Daarlighed eller den Mangel paa Gemyt, som saa hyppigt staar i Forbindelse med skortende Levemaade.

Intet Steds fandt Olney den Underklassens Underdanighed, som hans lange Ophold i Europa havde lært ham at betragte som en Slags selvfølgelig Høflighed. Paa alle offentlige Steder

stødte han paa den med Raahed parrede Artighed, som til alle Tider har været den rette republikanske Maade at være paa — saa vel i Florents før Medicæernes Tid, som i Venedig, efter at det havde overvundet det af Medicæerne fordærvede Florents, som ogsaa i Frankrig efter Rædselsperioden. Ingen var egentlig uhøflig, omendskønt enhver gav sig Skin af at være det — lige til Opvarterne i hans Hotel. Betjeningen bestod der af Adoptivborgere, der saa saa røveragtige ud, at Olney først ikke kunde værge sig mod den Tanke, at man en skønne Dag vilde slæbe af Sted med ham og holde ham fangen for at udpresse Løsepenge. De vare enten udstyrede med uhyre store Mustacher og kæmpemæssigt Kindskæg eller med de specifikt amerikanske Bakkenbarter, der brat ende ved Mundvigene og lade Hagen glat. Det karakteristiske ved deres Paaklædning var en Slags kort, ulden Sækjakke, langt fra saa festlig eller velanstændig som den traditionelle Spidskjole, der ellers hører Opvarterstanden til overalt i den civiliserede Verden, og heller ikke saa oplivende som Negerkelnernes hvide Lærredstrøjer og dito Forklæder. Men Olney fandt dem dog, efter at han saa at sige havde gjort deres nærmere Bekendtskab, ganske taalelige, selv om de ogsaa vare temmelig ubehændige og ikke fri for at være dumme. En Ting forstod de slet ikke: at lægge Skjul paa deres Gridskhed efter Drikkepenge, ja, de viste en saa aabenbar, efter Belønning tragtende Interesse for hans Velgaaende, at de næsten fordærvede ham Appetitten til Maaltiderne. Naar foran ham paa Bordet et Par Stykker af de firvingede Møller uophørligt drejede rundt for at forjage Fluerne og gjorde ham saa svimmel, at han maatte være bange for at falde i Afmagt allerede ved Suppen, forhøjede det paa ingen Maade hans Velvære, at han umiddelbart bag ved sig, med Maven trykket op mod hans Stol, følte Kelnerens Person og sporede hans Aande paa den lille skaldede Plet, der kronede hans Isse. Han kunde ikke række Haanden ud efter et Stykke Brød, uden at en behaaret Lab lagde sig imellem for at komme først. Og han vidste kun altfor godt, at vedkommende Kelner ansaa den Slags smaa Tjenstvilligheder for værdifulde Ydelser og ventede sig en Erkendtlighed derfor i Form af gangbare Sølvmønter, hvis specielt hæslige Præg saa atter voldte Olney nye Ærgrelser.

Det kunde ikke falde ham ind at paastaa, at en af de Negeropvartere, som han ønskede sig i Irlænderens Sted, ikke med samme Fornøjelse vilde have taget mod Pengene; men Negeren

vilde have skjult sin Begærlighed bag smilende Høflighed eller barnlig Enfold, saa at det ydre Indtryk blev mere venligt og vindende. Tillige vilde Negeren have modereret sin Tjenstivrighed, ikke overvældet ham dermed, men indskrænket sig til en Smule Haandsrækning her, en Smule Opmærksomhed der. Han vilde have holdt sig i Afstand og dog intet forsømt. Paa sine gode Dage vilde han have udvist alle disse priselige Egenskaber og bevaret nogle af dem ogsaa paa sine mindre gode.

Synet af denne Race, hvis fordums Slaveri i Amerika gør det sociale Spørgsmaal lige saa vanskeligt, som deres borgerlige Stilling sandsynligvis vil gøre det i Fremtiden, var den eneste behagelige Overraskelse, der mødte Olney ved hans Hjemkomst. Han havde ikke glemt, at „Selskabet" i snævrere Forstand i høj Grad simplificerer Sagen derved, at det lige saa lidt omgaas Negrene, som om de vare Kvæg, og at det akkurat er ligesaa sandsynligt at træffe paa en Ko eller Hest i en amerikansk Salon som paa en sort. Men det havde han glemt, i hvor stærk en Grad Negrene holdt sammen alle Vegne, hvor de kom i Berøring med Offentligheden, og hvorledes de, udstyrede med lige borgerlige Rettigheder, danne deres egne Samfund, bygge deres egne Kirker og dyrke deres egne Fornøjelser og Selskabelighed. De havde ganske den samme Ret som de hvide til om Søndagen at besøge den offentlige Musik. De kunde have promeneret der eller grupperet sig paa Grønsværet, og ingen vilde have generet dem, omend de hvide jo vel nok vilde have holdt sig i Afstand fra dem. Men den Søndag Eftermiddag saa han kun faa sorte. Først da han fulgte efter en Gruppe af dem gennem Karlsgade, hvor deres betydeligste Kirke staar, til Cambridgegade, deres Hovedpromenade, kom der ham flere for Øje. Der, i de lavere beliggende Sidegader og de fra dem udgaaende Stræder, have de deres Hjem, og der vare de at træffe i enhver Alder og af begge Køn. Det forekom ham, som om de under hans sidste Fraværelse havde formeret sig mere end naturligt i Boston; og i Hotellet fik han da ogsaa at vide, at i Løbet af denne Sommer havde der fundet en ganske usædvanlig Indvandring af sorte Sted fra Syden.

Paa deres Udseende og Væsen vilde imidlertid disse nyankomne være vanskelige at kende. Ogsaa paa de ældre Indbyggere, ja selv paa de i Boston fødte, havde Byens Indflydelse kun indvirket meget lidt, og Olney fandt, at Boston ikke var i Stand til at præge denne Race med noget karakteristisk Kende-

mærke paa samme Maade, som den præger andre fremmede, der i længere Tid have bebot Byen. Alle synes de at straale af Godlidenhed, Lune og Ønsket om Fred paa Jorden. Vel saas nu og da deres barbariske Farvesmag lægge sig for Dagen i et karmoisinrødt Halsklæde, et skarlagenrødt Livstykke eller en kulsort Habit, der ikke lod andet hvidt til Syne paa Personen end Skjortekravens smalle Stribe; men ogsaa det beredte ham megen Fornøjelse. Iøvrigt maatte han indromme, at de unge Folk ikke sjældent vare klædte med en vis naturlig Smag. Enkelte af dem gjorde i Virkeligheden et helt lapset Indtryk og bar en overdreven Pyntelighed til Skue, hvis et saadant Begreb overhovedet eksisterer. Med deres Klædesgamasker, de lyse Benklæder, den stirlig knappede Frakke, det velsiddende Humbug og den høje Silkehat saa de helt igennem velklædte ud: ikke alene det udvortes, forgængelige Legeme, men selve deres udødelige Sjæl. De vekslede Blikke med de sorte Piger, de traf paa, eller naar de promenerede med dem, gjorde de en stille, tilbageholdende Kur, som fordelagtigt adskilte sig fra den Maade, hvorpaa hvide unge Mennesker af deres Stand omgikkes deres Kvinder. Naar Negrene ville efterligne vort Væsen, tage de de bedste af os til Forbillede; de ville paa deres Maade være Ladies og Gentlemen. De hvide Piger og deres Ledsagere derimod, hvoraf Olney fandt de fleste Bænke i de offentlige Anlæg besatte, havde øjensynlig ikke i ringeste Maade Pretentioner i Retning af at føre sig som Ladies og Gentlemen. Den unge Mand havde bestandig Armen om sin Piges Liv, og denne viste Tilbøjelighed til at hælde sit Hoved mod hans Skulder; naar blot en Trægren eller stigt skærmede det mindste, indtog de endog regelmæssigt utilladeligt ømme Stillinger. Olney skammede sig næsten, naar han gik tæt forbi et af disse Par; men de selv synes ikke at føle Spor af Forlegenhed. Det var ganske almindelige unge Mennesker, som offentligt misbrugte den Frihed, vor Civilisation tilsteder sin Ungdom; de forstod det ikke bedre, men tænkte heller ikke noget ondt derved. Dette vidste Olney godt, men han kunde ikke undlade, til Gunst for Negrene, at anstille den Jagttagelse, at blandt alle de Par, han traf paa Bænkene i Anlægene, var ikke et eneste farvet. Nogle af de sorte unge Piger, som han saa spadsere med deres beskedne Tilbedere, forekom ham helt smukke i deres Slags. De havde høje, fine, pibende Stemmer, som dog klang ganske behageligt. Med deres glinsende Ansigtsfarve, lige fra skinnende sort til Café-au-lait-brunt og Kræmhvidt, bragte de

et Liv ind i Helhedsvirkningen, som han ellers vilde have savnet. Synet af disse Negre i Boston mindede Olneys af Hjemve syge Hjerte om Italien, omendskønt han aldrig der havde set Folk af deres Race.

Andet Kapitel.

Denne sene Søndag Eftermiddag følte Olney i Virkeligheden Hjemve efter Italien. De to Dage i Boston havde han for største Delen anvendt til at opsøge gamle, bekendte Steder og finde nye, ubekendte; han havde ondt ved at gøre sig selv Regnskab for, hvad der lod ham føle sig saa haabløst fremmed her. Fem Aar havde han været borte, og nu mærkede han, at det næsten vilde falde ham lige saa svært igen at føle sig hjemlig til Mode, som Afskillelsen i de første Dage var falden ham tung. De lægte Saar maatte paa ny rives op, for han igen kunde vokse sammen med den Stamme, fra hvilken han havde løsrevet sig. Pinen derved forekom ham uudholdelig; han kunde ikke finde lyse Punkter i den Fremtid, der laa foran ham. Han kendte Boston for godt til ikke at vide, hvad der forestod ham, og han havde lært for mange andre Steder at kende, til at han ikke for længst skulde have aflagt den barnagtige Fordomsfuldhed, at der intet Steds var saa godt at være som her, hvor han oprindelig hørte hjemme. Han havde ikke tvivlet om sluttelig at faa Held med sig, selv om han skulde stride haardt og optage Kampen med en Mængde Konkurrenter, hvilke han forestillede sig som ærlige, maaske endog ridderlige, i ethvert Tilfælde duelige, velrustede og godt organiserede Modstandere. For hans Skyld maatte Kampen gerne vare længe, naar den blot endte med Sejr; Prisen var ganske vist svær at vinde, men ogsaa lønnende. Nu forekom hverken Kampen eller Prisen ham imidlertid saa tiltrækkende som paa Afstand. Maaske vilde han dog have gjort bedre i at blive i Florents, hvor han havde fri Mark for sig, selv om Høsten ikke kunde ventes at blive særlig rig. Og dog, om end han kaldte sig en Nar, fordi han var rejst hjem, følte han alligevel kun altfor godt, at han ikke havde kunnet blive der uden først at have været hjemme.

Da han tiltraadte sin Studierejse, ejede han en smuk Formue, hvis Indkomster tillod ham at leve anstændig overalt, i Italien endog glimrende. Men den Ven, hvem han havde overdraget

Besørgelsen af sine Forretningsanliggender, lagde alle Æggene i een Kurv. Og han havde just valgt Union-Pacifik-Kurven, som paa den Tid alle Bostonere, med den dem egne blinde Tillid til en gunstig Skæbne. Saaledes skete det, at Olneys Indkomster pludselig reduceredes fra fem à seks Tusind Dollars aarlig til Nul; og saaledes maatte da hans skønne Plan om at blive i Italien og der oparbejde sig en Praksis blandt de nervesvage Amerikanere, som Aar for Aar i større Mængde kom tilrejsende, opgives, i det mindste foreløbig. Gerne vilde han nu have solgt nogle af sine sunkne Aktier, ihvorvel Folk sagde, at de en skønne Dag nok vilde naa op igen til deres tidligere Kurs, for med disse Penge at bestride sit Livsunderhold, saa længe han endnu ikke havde skaffet sig personlige Indtægter. Dertil raadede ham i det mindste Garofalo, hans Ven og Studiefælle i Wien, nu Professor ved en af de højere Læreanstalter i Florents; Raadet tiltalte ham, men alligevel lod han sig ikke overtale. Det nyttede ikke, at Garofalo forestillede ham, at han jo ogsaa skulde bruge Penge til at leve for i Boston, hvis han vilde bosætte sig der. Han bildte sig nu en Gang ind, at han hurtigere og lettere kunde fortjene noget i sit Hjemland. Desuden følte han paa dette Tidspunkt — som alle brave Amerikanere vilde have gjort — en vis Forpligtelse til at leve i Amerika. Tanken om at forblive i Italien havde ikke kostet ham megen Overvindelse, saa længe han besad Midler dertil; men saa snart disse Midler forsvandt, vaagnede hans hidtil slumrende Patriotisme op i ham. Gjaldt det en Kamp, mente han, vilde han bestaa denne ved sine Landsmænds Side og ikke udstride den i Florents, som i Aarhundreder havde kunnet glæde sig ved Fred, lige siden det ved Slutningen af det sekstende Aarhundrede havde nedlagt Vaabnene, og som det derfor forekom ham ganske unaturligt at vælge til Kampplads. Garofalo mindede ham om den aandelige Virksomhed i Videnskab, Litteratur og Filosofi, som her paa alle Kanter omgav ham. Olney kunde ikke godt sige, at alt dette forekom ham som et Liv, der var laant fra Frankrig, Tyskland og England, men ikke havde slaaet Rod i den italienske Jordbund; saa svarede han da, at det altsammen meget godt kunde være, men det skaffede ikke en Specialist i Nervesygdomme nogen lukrativ Praksis, hvorfor han maatte anse det for klogest at drage derhen, hvor der gaves nervesvage i Masse.

Saaledes slog man Spørgsmaalet bort i Spøg, og snart ophørte der for Alvor at være Tale om, at Olney skulde blive i

Florents. Nu ønskede han næsten, at Garofalo ikke saa let havde givet tabt. Alt gjorde ham modløs, og for en god Del var Aarsagen til hans Nedslaaethed aabenbart ogsaa af fysisk Natur. Han havde sikkert ikke ventet nu om Sommeren at finde „Selskabet" i Byen, saa at han straks kunde paabegynde sin Praksis. Det havde været hans Bestemmelse først at se sig om og udfinde et bekvemt Sted, hvor han kunde afvente Nervepatienterne, naar de til Efteraaret kom tilbage. Men naar han nu betragtede alle de smukke Huse, hvori, ham til Behag, disse Nervepatienter skulde bo, faldt der som en Rimfrost over hans lyse Forhaabninger; med deres lukkede Døre og tilskoddede Vinduer syntes de paa Forhaand at afvise de Tjenester, han saa venlig tilbød. At han ikke traf Doktor Wingate, med hvem han havde raadført sig angaaende sine Studier, og som han nu ogsaa vilde tale med om sine Udsigter, var ham særlig ubehageligt. Vel maatte han fornuftigvis sige sig selv, at det var helt selvfølgeligt, at han ikke havde truffet Wingate i Byen; en Nervespecialist af hans Rang var naturligvis draget et eller andet Sted hen, hvor der i Øjeblikket gaves Nervesygdomme at kurere paa. Men det var dog en Skuffelse, oven i Købet en Skuffelse, der ikke ubetydeligt fordyrede Omkostningerne ved hans Ophold. Det Hotel, han for Billigheds Skyld havde valgt, var et tarveligt Sted efter gammelamerikansk Tilsnit. Men allerede Udgiften af tre Dollars daglig indjog ham Skræk, naar han tænkte paa, hvor godt han for Halvdelen havde kunnet indrette sig i Florents. Han besluttede næste Morgen at ville se sig om efter et Boarding-House, men allerede Tanken herom var nær ved at gøre ham syg.

Olney var ikke mere saa ung, som han havde været. Saaledes gaar det jo os alle. Men ikke alle naa vi som han de betydningsfulde tredive Aar, efter at en venlig Skæbne har hensat os i den behagelige Forestilling, at vi aldrig skulle forlade Tyverne. Det var en arvelig Fejl i hans Familie at blive tidlig skaldet; ogsaa hos ham viste sig allerede et tyndt behaaret Sted oppe paa Issen, hvad han en skønne Dag havde opdaget, da han betragtede sit Hoved i et Nakkespejl. Det var sket, ikke længe efter at Union-Pacific for første Gang havde ophørt at udbetale Dividende, og det havde givet ham en Fornemmelse af, at han vilde blive gammel før Tiden. Og dog kunde man i andre Henseender ikke paastaa dette. Hans Ansigtsfarve var ungdommelig frisk, hans blode, fyldige Skæg skinnede med en smuk gylden Glans, og hans Haar,

som — afset fra det ene omtalte Sted — ingenlunde var sparsomt, viste den matte, modne Farvetone, som plejer at holde sig til op i Fyrrerne uden at meleres med graat. Hans Skikkelse havde endnu ikke mistet sin ungdommelige Slankhed, og i den londonske Habit saa han virkelig saa fornem ud, at mange Landsmænd, der ikke fandt Behag i hans reserverede Mine, gik uden om ham og mumlede noget som „fordømte Englishman" mellem Tænderne.

Efter at være vendt tilbage fra sin Aftenspadseretur sad han endnu en halv Times Tid i Hotelsalen ved en Cigar; derpaa gik han op paa sit Værelse og beredte sig til at gaa i Seng. Han var meget eftertænksom stemt, og efter at have aftaget Frakken sad han længe grundende paa Sengekanten med den ene Støvle i Haanden, uden at kunne beslutte sig til ogsaa at trække den anden af.

Tredje Kapitel.

Pludselig blev der banket kraftigt paa Døren — omtrent som naar Portieren i Løbet af Natten har forvekslet Nummeret med en anden Herres, der har forlangt at blive vækket Klokken fire om Morgenen. Olney raabte: Kom ind! og afventede, endnu bestandig med den ene Støvle i Haanden, hvad der vilde ske. Døren blev aabnet, og et af de irske Ansigter kom til Syne.

„Er De Doktor, Herre?"

„Ja!"

„Vel."

Ansigtet forsvandt, og dets Bærer vilde just trække Døren i efter sig igen, da Olney raabte:

„Hvad er der paa Færde? Er der nogen, som spørger efter mig?"

„Skal ikke kunne sige det, Herre. Det er en Dame i Nummer 21, som har læst Deres Navn i Aviserne. Men hun siger, at hun ikke vil forstyrre, ifald De ikke er Doktor."

„En Dame?" spurgte Olney. Han sluttede hurtigt, at hvem denne Dame end maatte være, havde hun læst hans Navn i Søndagsavisen mellem nyankomne rejsende, og at hendes Forespørgsel rimeligvis stod i Forbindelse dermed.

„Er hun syg? Kender hun mig?"

„Skal ikke kunne sige det, Herre," sagde Manden med en Mine, som om han aldeles intet havde at hemmeligholde. „Til Sengs ligger hun i det mindste ikke."

Olney betænkte sig et Øjeblik; han vaklede mellem Ærgrelse over at være bleven besværet med et saa intetsigende Spørgsmaal, og en vis Nysgerrighed efter at erfare, hvem Damen kunde være. Som Mand maatte han naturligvis ønske at vide, hvem hun var; som Læge maatte han sige sig selv, at den ubekendte Dame sandsynligvis hørte til den Kategori af besværlige Patienter, som skal overtales til ethvert afgørende Skridt, selv til at sende Bud efter en Læge; allerede denne forsøgsvise Forespørgsel havde sikkert kostet hende Overvindelse.

„De kan sige, at jeg ganske rigtig er Læge," svarede han Opvarteren. Og for at forebygge enhver Misforstaaelse, føjede han til: „Doktor Edward Olney."

Han tænkte et Øjeblik paa at sende sit Kort med, men dette forekom ham dog for taabeligt.

„Vel, Herre. Tak, Herre," sagde Manden og forsvandt.

Olney trak straks Støvlen paa igen og iførte sig sin Frakke. Han ventede, at Opvarteren om et Øjeblik vilde komme tilbage igen, og holdt sig derfor rede. Men det varede henved et Kvarter, før Budet paany viste sig. Da endelig bragte han ham en Billet, adresseret af en ung Dames Haand og udbredende en Duft, der straks ved Oplukningen forekom ham uforklarlig bekendt. Hvor kunde han være truffet paa en ung Dame, som betjente sig af denne ejendommelige, stærkt karakteristiske Parfume? Kortet gav Løsning paa Gaaden, og han opfyldtes af Glæde over paagældende Dames Nærhed, da hans Blik faldt paa Underskriften.

„Højtærede Herr Olney!

Min Tante Meredith føler sig ikke vel og beder mig skrive til Dem for at anmode Dem om et Besøg. Hun haaber ikke at tage fejl, naar hun anser Dem for den Doktor Olney, hun forrige Vinter lærte at kende hos Professor Garofalo i Florents. Skulde det vise sig at være en Vildfarelse, maa denne Forklaring forhaabentlig være tilstrækkelig til at undskylde den ellers uundskyldelige Forstyrrelse saa sent paa Aftenen.

Deres forbindtlige

Rhoda Aldgate."

„Hvilket Værelse?" spurgte Olney, idet han stak Kortet i sin Brystlomme og greb sin Hat. Han maatte smile ved at tænke paa, hvor meget mindre berusende Stilen i det lille Brev var end Duften, som udstrømmede derfra. Sandsynligvis havde Frøken Aldgate maattet nedskrive, hvad Tanten dikterede hende, og saaledes maatte det være gaaet til, at Indholdet lød langt mere formelt, end det stemte overens med den unge Pige, som hun stod for hans Erindring. Medens han fulgte Opvarteren gennem den endeløse Korridor, her et Par Trin op, hist et Par ned, saa at det saa ud, som om man kun gik op for at have Fornøjelsen af atter at gaa ned, genkaldte han sig hendes Skønheds Enkelthed: den høje, slanke Vækst, den kraftige Teint, faldende noget i oliven med et Underlag af varmt rødt; Øjnenes og Haarets dybe sorte; Ansigtet af næsten klassisk Regelmæssighed; Haaret, der lokkede sig frem mod Tindingerne og laa dybt ned over Panden, som paa et Klytia-Hoved. I Profil var Munden skarpt tegnet med et dybt Indsnit, begrænset af den fulde Underlæbe; den fine Hage hvælvede sig frem i formfuldendt Runding. At Trækkene til Trods for deres Regelmæssighed ikke syntes udtryksløse, derfor sørgede den skarpt svungne Linie paa begge Sider af Næseborene. Ansigtet havde altid forekommet Olney som en Maske, og han erindrede at have tænkt sig, at dette Familieansigt med sin noget tragiske Skønhed vel nærmest dækkede over en ret munter og lystig lille Person. Masken var nedarvet paa naturlig Maade, men den derunder gemte Karakter syntes at være af Frøken Aldgates egen Opfindelse; denne Karakter lagde sig for Dagen gennem den solskinnende Glans i hendes Øjne, der forraadte den redeligste Vilje til at behage og opvække Behag, i den pludseligt frembrydende, barnlige Latter, som mellem de røde Læber lod fremskinne smaa, regelmæssige, særdeles smukke, mælkehvide Tænder. Den Aften, han først gjorde hendes og hendes Tantes Bekendtskab, havde disse Blikke fornemmelig beskæftiget sig med en alvorlig, ung Præstemand, som opholdt sig i Florents paa Tilbagerejsen fra det forjættede Land. Men hun havde ikke saa meget koketteret med denne gejstlige som betragtet ham med den ubændige Lattermildhed, der ved de fleste Lejligheder syntes paa Nippet til at gennembryde hendes tragiske Familiemaske. Olney selv havde indladt sig med Tanten paa en lang og alvorsfuld Samtale om Romola. Den ældre Dame var i Besiddelse af en udpræget Tilbøjelighed til

Overdrivelse, en Egenskab, som hun ved bestandig Beskæftigelse med digteriske Problemer holdt skærpet og i anvendelig Stand. Enhver lille Side i Titos Karakter bragte hun ind under sit mægtige Forstørrelsesglas, og alle de slette Egenskaber, hun opdagede hos ham, syntes at berede hende en overordentlig Glæde. Lige i sidste Øjeblik, da han bankede paa Fru Mereditbs Dør, faldt det ham endnu ind, hvor nydeligt Frøken Aldgates smukke Hoved med de fortskinnende Lokker havde siddet paa hendes ungdommelige Skuldre.

Fjerde Kapitel.

Den unge Dame lukkede selv op og betragtede ham først med den tragiske Familiemaske. Men derpaa rakte hun ham Haanden med sin velbekendte, personlige Munterhed. Hendes Latter, hvis den overhovedet fremkaldtes ved den øjeblikkelige Situation, syntes nærmest at vise, at det forekom hende morsomt, at de nu alle tre igen befandt sig sammen paa et amerikansk Hotel; i alt Fald bar den ikke Vidne om nogen synderlig Bekymring for Tantens Tilstand. Den klang saa frit og fornøjeligt, at Olney blev helt overrasket, da han fandt Fru Meredith i en ret elendig Tilstand udstrakt paa Sofaen, hvorfra hun rakte ham Haanden uden at gøre Forsøg paa at rejse sig.

„Er det ikke det heldigste Tilfælde i Verden," sagde Frøken Aldgate, „at Doktor Olney befinder sig her? Tante og jeg kunde slet ikke tro det, da vi læste Deres Navn i Avisen," føjede hun til.

Og nu forstod Olney, at den Latter, som han først ikke havde tillagt nogen videre Betydning, udtrykte Glæde og Tillid til, at nu maatte alt gaa vel, siden han var der.

„Ja, du har Ret, min kære Pige," sagde Fru Meredith; men hun viste intet af den Glæde, der skinnede frem gennem Niecens Latter, over, at hun nu næst Forsynet kunde lægge Ansvaret i Doktor Olneys Haand. Hun syntes at nære sine Tvivl, om Forsynet og Doktor Olney overhovedet vare i Stand til at udrette noget for hende, og aabenbart med en vis Mistillid overlod hun dem Handlefrihed. Der talte da ogsaa saa meget derimod, at det knapt syntes muligt.

Hun saa prøvende paa Olneys Ansigt, som bag vanlig Embedsmine dulgte den Mening, han i sin Egenskab af Læge havde begyndt at danne sig om hende. „Det er mig ret ubehageligt at have forstyrret Dem saa sent."

„Jeg skulde tro," sagde Olney, idet han rykkede en Stol hen til Sofaen og nærmere betragtede hende, „at ved et Lægebesøg kommer det ikke saa nøje an paa Etiketten. Naar jeg først faar nedsat mig her og alt gaar godt, haaber jeg i alt Fald, at jeg ret mange Gange maa blive banket op ud paa Natten. Men efter kun to Dages Ophold i Boston er ganske vist Klokken ti om Aftenen forholdsvis anstændigt."

Frøken Aldgate lo beredvilligt af den lille Spøg, og ogsaa Fru Meredith smilte mat.

„De maa iøvrigt være kommen til Boston senere end jeg, Fru Meredith. Jeg er næsten bange for, at dersom jeg havde fundet Deres Navn paa Listen, da jeg indskrev mit, vilde jeg ukaldet have opsøgt Dem. Men saa havde det sandsynligvis været en eller anden mig ubekendt Fru Meredith."

Igen lo Frøken Aldgate, og Olney tilkastede hende et erkendtligt Blik, som en Mand gør, naar en ung Dame gaar ind paa hans spøgefulde Bemærkninger. Hun satte sig paa en Stol ved Sofaens Hovedende, og hendes leende Øjne syntes at opfordre ham til at blive ved i samme Tone. Nu tog imidlertid Fru Meredith Ordet.

„Vi ere først komne i Morges. Det vil sige, Damperen kom i Gaar Aftes for sent til, at vi kunde gaa i Land, og først i Morges tidlig før Frokost korte vi her til Hotellet. De undrer Dem vist over at træffe os paa et saadant Sted —"

„Aldeles ikke; jeg bor her jo selv."

Frøken Aldgate lo.

„Jeg antager naturligvis ikke," føjede han til, „at De, lige som jeg, er taget ind her for Billighedens Skyld. I Hotellerne efter europæisk Façon, som de kalde sig, betaler man for Værelse alene akkurat lige saa meget som for Kost og Logi i dette."

„Ja, ikke sandt, alt er saa frygtelig dyrt i Amerika," sukkede Fru Meredith. „Vi maatte betale fem Dollars for Vognen fra Skibet; og dog tror jeg, det altsammen slet ikke er noget mod New-York. Det er længe siden, jeg sidst var i Boston, og jeg sagde til Kusken, han skulde køre mig herhen, fordi jeg havde hørt, at det var et gammeldags, stille Hus. Jeg trænger frem for alt

til Ro; men her er saa larmende. Under Vejs gik det jo forholdsvis stille af; dog var jeg meget fortumlet og sov daarligt. De sidste to, tre Nætter har jeg vist overhovedet ikke sovet."

„Hm!" sagde Doktoren, der nu vidste Besked.

Frøken Aldgate rejste sig.

„Aa, hør, min kære Pige," sagde Tanten, „vær saa god at række mig den Recept, som Skibslægen gav mig. Jeg havde naturligvis foresat mig at lade den ekspedere, men vilde dog ikke gøre det, inden Doktor Olney havde godkendt den."

Olney benyttede Niecens Fraværelse til at føle Fru Meredits Puls og besigtige hendes Tunge. Derpaa rettede han nogle Spørgsmaal til hende. Til sin Overraskelse fandt han egentlig Patienten bedre, end hun saa ud til. „De er kommen en Smule ud af de tilvante Folder, Fru Meredith," sagde han. „Muligvis undertrykt Søsyge; men jeg tænker ikke, det hele har stort at sige." Han forsøgte at tage Sagen let og føjede derfor til: „Men jeg forstaar ikke, hvorfor De ikke har kunnet sove. De ved jo, at selv Tito sov meget godt trods sin daarlige Samvittighed."

Men Fru Meredith smilede ikke, da han saaledes gik tilbage til deres forrige Konversationstema. Hun sukkede kun og tilkastede ham et tragisk Blik. „Undertiden synes jeg næsten, at denne Tito har haft en misundelsesværdig Karakter."

„Sig hellere Temperament," sagde Olney. „Med Karakteren har det vel ikke synderligt at skaffe. Men ganske vist havde han anerkendelsesværdige Anlæg til at bringe det vidt i en Verden, hvor Moralens Love ikke gælde stort, — hvis det blot havde været ham muligt at finde en saadan Verden."

„De tror altsaa, Doktor Olney, at Moralens Love gælde i vor Verden?" spurgte Fru Meredith med en saadan Iver, at den unge Læge straks indsaa, han var paa urette Vej. Han maatte le over sit Misgreb.

„En Samtale desangaaende maa vi vist hellere opsætte, til De har sovet en Nat i Ro."

„Nej, nej," trængte hun paa. „Tror De virkelig, at nogen kan leve retskaffent med en Løgn paa Samvittigheden? Tror De, at Tito nogen Sinde kunde finde Ro ved Tanken om den Hemmelighed, han bar paa?"

„Det synes jo at være gaaet ret godt for ham, naar ikke just Romola hang over ham med sin Moraliseren."

„Spøg ikke, Doktor," sagde Fru Meredith. „Sagen er ingenlunde til at le af."

Nu kom Frøken Aldgate tilbage med en Strimmel Papir i sin smalle Haand og viste sine smukke Tænder i et Smil, der var saa fuldkommen frit for al moralsk Beklemmelse, at Olney uvilkaarlig maatte formode, at Fru Mereditҳ Ængstelse vel netop havde sin Aarsag deri, at den unge Dame ikke besad den ringeste Følelse for personlig Ansvarlighed. Og ved denne Tanke følte han en skyldfri Glæde, fordi der i hendes Blik, foruden den manglende Ansvarlighedsfølelse, udtrykte sig en god Portion Godhed og Elskværdighed. Maaske havde just det rørt Fru Meredith hendes Sovn, at hun havde grublet for meget over sin Niece og over, om hun vilde være de Livets Pligter voksen, som havde taget saa stærkt paa hende selv. Hvis en saadan Tante og en saadan Niece skulde kunne holde hinanden ud, som Damerne sige, maatte Niecen ufejlbarlig komme til at bære det meste af Byrden. Med slige Tanker tog han Recepten af hendes Haand.

Han læste den, men bemærkede næppe, at han ikke forstod, hvad han læste, før Fru Meredith sagde: „Det er et af de gammeldags beroligende Midler — en Sovedrik kaldte Skibslægen det —; det bliver vel dog det bedste, at jeg ikke tager det."

Olney opdagede nu, at han slet ikke havde tænkt paa Recepten, men gav det alligevel Udseende af, at han ivrigt havde studeret den.

„For en første Klasses Passager er det en vel kraftig Dosis," sagde han, „den synes nærmest beregnet paa Mellemdækket." Han tog sin Tegnebog frem og skrev en ny Recept. „Saa — nu tænker jeg, De vil faa Deres Nattero igen, Fru Meredith."

„Forhaabentlig kunne vi faa den ekspederet," sagde hun tvivlraadig og løftede sig lidt op paa den ene Albu.

„Jeg skal tage den med og selv besørge den," sagde Olney. „Jeg har set et Apotek lige i Hotellets Nærhed."

Han rejste sig, men hun gjorde Indvendinger. „Jeg kan ikke tillade," sagde hun, „at De skal have Ulejligheden. Vi kunne jo sende Bud. Vil De have den Godhed —"

„Nu skal jeg ringe, Tante Karoline," udbrød Frøken Aldgate og sprang rask hen til Døren for at trykke paa Knappen til det elektriske Ringeapparat.

Kort efter viste sig den samme Opvarter, som havde kaldt Doktoren til Fru Meredith. Frøken Aldgate tog Recepten og for-

klarede ham hurtigt, hvad han skulde gøre. Da hun var færdig, saa han med et dumt Ansigt fra Recepten og hen paa Olney.

Denne smilte, og Frøken Aldgate lo. Manden havde naturligvis ikke forstaaet et Ord af det hele.

„Ved De, hvor Apoteket er, — her ved Siden af Hotellet?" begyndte Olney.

„Ja vel, Herre, det ved jeg."

„Godt. Tag saa dette Papir og giv Apotekeren det. Derpaa skal De vente, til han har lavet Medicinen, og bringe den herhen."

„Recepten, Herre?"

„Nej, Medicinen."

„Og Papiret skal jeg lade ham beholde?"

„Ja. Apotekeren giver Dem Medicinen og beholder Recepten. Forstaar De?"

„Ja vel."

„Altsammen?"

„Ja—a. Har Apotekeren allerede Recepten, Herre?"

Olney tog ham Papiret ud af Haanden og holdt det op for Næsen af ham.

„Dette Papir — dette her — er Recepten. Forstaar De nu?"

„Ja vel, Herre."

„Det skal De bringe Apotekeren —"

„Ham ved Siden af Hotellet, Herre?"

„Ja, ved Siden af Hotellet. Denne Recept — dette Stykke Papir — skal De give ham. Han laver da Medicinen og fylder den paa en Flaske, som De skal bringe os!"

„Flasken, Herre?"

„Ja, Flasken med Medicinen i."

„Meget vel, Herre. Nu forstaar jeg Herren fuldkomment."

Manden ilede af Sted gennem Korridoren; Frøken Aldgate lukkede Døren efter ham og brød ud i høj Latter, da hun saa Olneys røde, af Anstrengelse ophedede Ansigt.

Olney stemte i med. „Havde Tingen været endnu en Smule mindre indviklet, vilde det slet ikke være lykkedes at bringe ham til Forstaaelse."

„Det er, som om de Mennesker slet ikke havde nogen Forestillingsevne," bemærkede den unge Dame.

„Eller maaske snarere for meget deraf," mente Olney. „For

os Teutoner ligger der noget uforstaaeligt i de keltiske Racers Natur. Vi forstaa slet ikke at omgaas en Irlænder for Eksempel. Over for en Landsmand kunne vi omtrent forudsige: dette vil falde i hans Smag, hint vil mishage ham; med en Irlænder ganske anderledes. Man behandler ham saa groft som blot tænkeligt, og han mærker det ikke. En anden Gang vil man vise sig ganske særlig høflig og venlig imod ham, og pludselig staar han i lys Lue og ter sig uhyre fornærmet."

„Aa, det kender jeg," sagde Frøken Aldgate. „Saadan gik det just med alle vore Kokkepiger i New-York. Kan du endnu huske, Tante?"

Fru Meredith svarede ikke, og Olney vedblev: „Man kan just ikke paastaa, de ere dumme. I Almindelighed have Irerne en hurtigere Opfattelsesevne end vi, og i alt Fald overgaa de os langt i Indbildningskraft. Men naar det gælder de simpleste Ting, forstaa de os undertiden ikke. Maaske lade de deres Fantasi for frit Spillerum i Stedet for at være opmærksomme og gøre Brug af deres Fornuft. Hvordan det end forholder sig, staa de vore Forstandsevner og Tænkemaade langt fjernere, end for Eksempel Jøderne — ja selv Negrene."

„Det glæder mig at høre Dem dømme saaledes om Negrene," sagde Frøken Aldgate. „Det er min faste Overbevisning, at Irerne ere mindst dobbelt saa dumme og ikke halvt saa behagelige som Negrene. Forleden disputerede vi om de irske Kelnere her og de sorte Opvartere i Hotel Vendome. Jeg besøgte nogle Bekendte, vi have" — hun rødmede lidt, da hun sagde det — „eller snarere, de besøgte os, og jeg tog en Times Tid ud med dem; men det faldt mig ligefrem svært at vende hjem igen og forlade de sorte Opvartere. Synes De ikke ogsaa, de ere henrivende? Saadanne milde Stemmer og saa behageligt et Væsen de have! — Det kan Tante nu ikke lide, jeg siger. Hun kan ikke fordrage, jeg ligger efter de sorte Kavalerer. Men jeg kan nu en Gang ikke se en Neger uden at forelske mig i ham. Formodentlig ligger det i, at Racen knytter sig til mine tidligste Barndomserindringer. De ved, jeg er født i Syden. Min Tilbøjelighed for Negrene hidrører maaske fra min gamle, sorte Barnepige. I Italien mente man i det mindste, at det maatte hænge saaledes sammen."

Hun henvendte sig saa interesseret til Olney, som om hun vilde forelægge ham et videnskabeligt Problem. Men han svarede med en Spøg.

„Jeg er bange for, Fru Meredith, at jeg i det Spørgsmaal maa staa paa Frøken Aldgates Side, og jeg har dog ikke nogen sort Barnepige til min Undskyldning. Faktum er, at jeg har fundet stort Behag i de Mennesker, hvor jeg siden min Hjemkomst er truffen paa dem."

Frøken Aldgate klappede fornøjet i Hænderne.

„Paa den anden Side har jeg maaske ikke været længe nok hjemme til at blive ked af dem."

„O, jeg vilde aldrig kunde blive ked af dem," udbrød den unge Dame.

„Men indtil Dato indrømmer jeg, at de efter min Mening udgøre det mest tiltalende og interessanteste Træk i vort sociale Fysiognomi."

„Hører du, Tante Karoline?"

„Jeg maa tilstaa," vedblev Olney, „at det altid har været mig en Glæde at træffe paa de Folk. De ere de eneste her, som endnu have Sans for Livet. Alle se de tilfredse og lykkelige ud trods den Adskillelse, hvori man holder dem fra deres Medmennesker. Og netop denne Adskillelse forekommer mig, siden jeg nu igen har iagttaget dem, som en af de mindst tidssvarende og mest inhumane Samfundsindretninger, jeg nogen Sinde har kendt."

Fru Meredith laa stadig paa Sofaen og havde med Haanden skygget over Øjnene og en Del af Ansigtet. Uden at forandre Stilling sagde hun:

„Vilde De være beredt til at leve sammen med dem paa lige borgerlig Fod? — For Eksempel gifte Dem med en Negerinde?"

„Men Tante Karoline dog!" faldt Frøken Aldgate ind. „Hvem taler derom?"

„Jeg sikkert ikke," svarede Olney, „i alt Fald ikke hvad Giftermaal angaar. Men afset derfra, forstaar jeg egentlig ikke, hvorfor vi ikke skulde omgaas dem. Der gives Omgangsformer — paa langt nær saa venskabelige som dem, vi anvende over for Hunde og Heste — hvormed de, skulde jeg mene, gerne lod sig nøje. Selv om vi ville undgaa privat Omgang, kunne vi dog i det mindste i det offentlige Liv anerkende dem som Medmennesker. Men overalt ignorere vi dem, hvis vi da ikke gaa saa vidt, at vi ligefrem støde dem tilbage — i Forretninger som i den personlige Omgang. Det er just det, som ved min Hjemkomst har

berørt mig saa stærkt og pinligt. Man skulde tro, at vi i det mindste under Gudstjenesten kunde komme sammen med dem paa neutralt Territorium, — men ikke engang det er Tilfældet. De have deres egne Kirker, og jeg tror næsten, det vilde være lige saa usandsynligt at træffe paa en af dem ved en hvid Altergang som i et hvidt Middagsselskab."

Olney sagde dette uden at tænke videre derved, vel mest af Behag over den groteske Sammenligning. Han for sin Person hørte til de vantro, men han kunde dømme saa strengt om de Kristne, der fornægte Kristendommen, som om han selv havde været noget bedre.

„Maaske," vedblev han, „vilde Negrene kunne faa Adgang til en katolsk Kirke; Katolikkerne synes dog i det mindste i deres Kirker at respektere den kristelige Lighedstanke. Dersom de en Gang tage sig af Negrene —"

„Jeg kan aldeles ikke forestille mig en sort Katolik," sagde Frøken Aldgate. „Den blotte Tanke derom forekommer mig unaturlig."

„Og dog gives der her et ganske anseligt Antal af dem."

„Her i Boston?"

„Nej, i Boston vist endnu ikke. Dog ved jeg, at der er afsluttet to Ægteskaber her mellem hvide Kvinder og sorte Mænd, og i begge Tilfælde vare Kvinderne irske Katolikker."

„Virkelig?" spurgte Frøken Aldgate.

Fru Meredith havde ikke taget Del i Underholdningen; hun laa stadig ubevægelig paa Sofaen med Haanden skyggende over Øjnene. „Jeg havde ikke tænkt mig, at Irerne —"

Der blev banket paa Døren, og Frøken Aldgate sprang af Sted for at lukke op, glad over paa en eller anden Maade at kunne lægge sin naturlige Livlighed for Dagen; thi med Tantens Mangel paa Deltagelse og Olneys Ro var Samtalen angaaende Racespørgsmaalet hende ingenlunde nok.

Opvarteren kom tilbage med Medicinflasken fra Apoteket, og mellem ham og Frøken Aldgate udspilledes nu en morsom lille Scene. Han triumferede over at have udrettet sit Ærinde saa vel og medbragt Medicinen; hun hørte ham taalmodigt berømme sin Fiffighed, betalte ham hans Udlæg — efter at hun længe havde løbet omkring i Værelset og revet en Mængde Skuffer op, før hun fandt sin Portemonnæ — og føjede en Ubetydelighed til for hans Ulejlighed.

„Du gode Gud," sagde hun, da hun endelig var bleven ham kvit, „lidt mindre tydeligt kunde han da have givet at forstaa, at han gjorde Regning paa en Drikkeskilling. Den Tid, jeg har boet her i Hotellet, har jeg levet i en formelig Angst for, at jeg en Gang skulde forglemme det."

Olney smilte, da han modtog Flasken af hendes Haand. „Heller ikke mig har det været muligt at glemme den ringeste Tjeneste, som disse Irlændere have vist mig, omendskønt jeg aldrig har kunnet rose mig af en særlig god Hukommelse. Endnu medens jeg spiste i Gaar, tænkte jeg paa, hvor langt taktfuldere de sorte Opvartere ere ved saadanne Lejligheder."

„Ja, ikke sandt? Det ere de," sagde hun, idet hun nøje saa til, hvordan han betragtede Paaskriften paa Flasken og berørte Proppens indre Flade med Tungespidsen for at smage paa Indholdet. — „En Ske? Her har jeg en fra Tantes Medicinkasse. For at faa en fra Køkkenet, maatte man opveje den med Guld. Her staar netop ogsaa noget Isvand, ifald De vil give Draaberne i Vand. Gør mig nu den Tjeneste, Doktor, ikke at sige, at det absolut skal være Vand uden Is."

„Isvand gaar an," sagde Olney. Han hældte Medicinen draabevis fra Flasken i Skeen og tømte denne ud i det Glas Vand, hun bragte ham. „Jeg tror," sagde han, idet han rørte om, „at naar Turen en Gang kommer til Negrene — og saafremt det er sandt, at de sagtmodige skulle besidde Jorderig, maa det vel en Gang komme saa vidt — ville vi faa en Civilisation af en saadan Mildhed og Godhjertethed, som Verden endnu ikke har kendt Mage til. Maaske faa vi Lov at vente indtil da paa en virkelig ægte kristelig Civilisation."

„Erindrer De Dem den berømte sorte Madonna i Florents, der havde saa stærkt Tilløb? Hvad var det dog ikke for en Madonna! Tro mig, hun vil komme til Ære og Værdighed, naar de en Gang alle blive Katolikker. Har De maaske været i en af deres Kirker i Dag. De sagde før —" Hun rakte Haanden ud efter Glasset.

„Nej," sagde Olney, „jeg har aldrig i mit Liv været i en Negerkirke. De maa vide, jeg praktiserer mine Humanitetsidéer mere i Teorien end i Virkeligheden. Det falder bekvemmere saaledes."

Han traadte selv med Glasset hen til Fru Meredith, som ikke synes at have givet Agt paa Niecens Ytringer. Nu rejste

hun sig møjsommeligt op paa Albuen og tog Glasset ud af hans Haand.

„Skal jeg tage det altsammen?"

„Ja, det kan De roligt."

Hun nedsvælgede Glassets Indhold med en nervøs Hast og lod derpaa Hovedet synke tungt ned mod Puden. „Jeg tror ikke, jeg kommer til at sove deraf," sagde hun.

Olney smilte. „Lykkeligvis er Patientens Medvirkning ikke nødvendig ved denne Kur. Jeg tillader mig at tro, at De vil komme til at sove som en Sten. Iøvrigt kan De jo gøre Dem Umage for at holde Dem vaagen, hvis det morer Dem."

Hun saa paa ham med store Øjne. „Er det Kloral?"

„Nej, det er ikke Kloral."

„Sig mig Sandheden." Hun knugede sine Fingre om hans Haandled, medens han sad over for hende og iagttog hendes Udtryk opmærksomt. „Jeg vil ikke lade mig behandle efter de Regler, ifølge hvilke en Læge har Ret til at narre sine Patienter. Dersom De har givet mig Kloral under en hvilken som helst Form —"

„Men jeg har virkelig ikke givet Dem Kloral," sagde Olney og smilte atter.

„Saa vil De hypnotisere mig!"

Olney lo højt. „De har virkelig nødigt at sove, Fru Meredith. I Morgen Formiddag, naar det er paa Tide at vaagne igen, skal jeg komme til Dem og ophæve Hypnosen." Han gik mod Døren, men før han endnu havde naaet den, blev han staaende og sagde alvorligt: „Mig er iøvrigt ingen Regel bekendt, som tillader mig at føre Dem bag Lyset mod Deres Vilje, og jeg tror ikke, at en Læge overhovedet har Ret dertil. Naar han ikke har bestemte Tilkendegivelser for, at en Patient ønsker at blive narret, kan De forlade Dem paa, at han i Almindelighed vil finde det raadeligere at sige Sandheden."

„Ja, ja, det er altid det bedste, i Liv som i Død," udbrød Fru Meredith. „Hvis jeg skulde dø, vilde jeg helst vide det forud."

„Jeg vilde helst ikke vide det," sagde Frøken Aldgate. „Der gives dog vel Tilfælde, hvor det er grusomt, ja, næsten syndigt, at sige Sandheden. Mener De ikke ogsaa, Herr Doktor?"

„I dette Tilfælde," sagde Olney, der imidlertid havde aabnet Døren og stod i Begreb med at gaa, „kan jeg paa Æresord

forsikre Dem, at for Øjeblikket ingen af os tre befinder sig i overhængende Fare for at dø. — Jeg ønsker Damerne en god Nat."

Femte Kapitel.

Næste Dag kom Olney først henimod Middag for at se til sin Patient. Han tænkte, at hvis det gik hende daarligere i Stedet for bedre, vilde hun vel sende Bud efter ham, men da der intet Bud kom, ansaa han det ikke for at have Hast med Besøget. Han traf hende alene. Frøken Aldgate, fortalte hun, var taget ud med sine Bekendte fra Hotel Vendome og vilde spise Frokost sammen med dem. Olney gled saa høfligt som muligt hen over hendes Fraværelse og udtalte Haabet om, at Fru Meredith maatte have tilbragt en god Nat.

„Ja, jeg har sovet," sagde hun med et undertrykt Suk, „men ved ikke, om jeg egentlig har haft Gavn af Søvnen."

„Gavnlig har den uden Tvivl været for Dem," sagde Olney elskværdigt og bestemt, hvorpaa han gik over til den sædvanlige Følen Puls, Besigtigelse af Tunge og dermed forbundne Spørgsmaal.

Men Fru Meredith afbrød ham kort. „Alt det er ingen Nytte til. Jeg betvivler ikke, at De med Deres Medikamenter kan bringe mig til at sove, saa ofte De anser det for nødvendigt. Men saa længe jeg, efter at have sovet, vaagner op med den samme Kummer, som nu trykker mig, kan det ikke hjælpe."

Hun saa paa ham, som om hun ønskede, han skulde spørge, hvad det var, som trykkede hende. Men dertil ansaa Olney sig ikke berettiget. Han havde straks fra første Øjeblik, da han i Gaar Aftes saa hende, vidst, at hun havde noget paa Hjerte, en virkelig eller indbildt Sorg, og at hun formodentlig ikke vilde behøve nogen Medicin, naar hun kunde klage ham sin Nød. Men han maatte holde sig for Øje, at han som Læge kun havde hendes Legeme under Behandling, og maatte derfor forsøge at berolige hendes Sind gennem Nerverne, omend der gaves en anden og kortere Vej til samme Maal. Den Tanke for ham derved gennem Hovedet, at det for Nervespecialister sikkert vilde være bedre, om de forenede Sjæleforgerens og Lægens Funktioner i sig, navnlig da, hvor det drejede sig om nervøse Kvinder, og at han vilde

gøre vel i at lade sin Patient skrifte, før han foreskrev hende noget.

Det var ham dog i Grunden ganske behageligt, at dette endnu ikke var kommet paa Mode, thi han sporede ingen som helst Tilbøjelighed til at blive indviet i Fru Mereditbs Hemmeligheder. Saa vidt han kunde bedømme hendes Karakter efter deres Sammentræf i Florents, regnede han hende til de Kvinder, som maaske hyppigere forekomme i Amerika end andet Steds, for hvem Livet, selv om de høste nok saa mange Erfaringer, vedbliver at være en forseglet Bog, og som nafladelig umage sig for at oplukke dets Hemmeligheder med Nøgler, som Fantasien giver dem i Hænde. De bedømme Verden efter de Romaner, de have læst, og deres levende Venner og Bekendte efter Karaktererne i Bøgerne, i Stedet for omvendt at anlægge virkelige, af dem selv kendte Menneskers Maalestok paa hine. De komme paa den Maade lidt efter lidt i en Sindsstemning, der næppe er til at udholde for andre end Folk af deres Lige, og som navnlig paa Mænd af Olneys Karakter maa virke enten frastødende eller lattervækkende. Hvad nu Fru Meredith angik, kunde man egentlig ikke bebrejde hende, at hun vilde gælde for en Karakter, hos hvem der gaves en Hemmelighed at udgrunde. Den stakkels Dame havde paa ingen Maade noget skuespilleragtigt over sin Person. Snarere gjorde hun Indtryk af at være behæftet med en fast indgroet, sygelig Tilbøjelighed til paa Livets allersimpleste Forhold at anvende de strenge Regler for Pligtfølelse, som hun havde taget fra Romanforfatteres opdigtede og konstruerede Figurer. Olney mindedes deres første Underholdning den foregaaende Vinter, en lang, trættende Konversation, som havde drejet sig om Tito Melenas og en hel Række andre Romanheltes Samvittighedsspørgsmaal. Allerede den Gang havde han bevist hende, at det var umuligt at opfatte Menneskets Forpligtelser under Ansvarlighedens Synspunkt, og at man ikke maatte tage altfor massivt paa det, som hun kaldte: at vie Sandheden sit Liv. Det gode forekom hende næsten som et legemligt Væsen, strengt adskilt fra det onde, og hun indrømmede ikke trinvise Overgange, saaledes som de dog saa hyppigt forekomme i det virkelige Liv. Uddrog han Facit af disse Indtryk, kom han til det Resultat, at Fru Meredith i givne Tilfælde vilde være i Stand til at tale og handle i Overensstemmelse med Sandheden lige til den grusomste Hensynsløshed, og at hun tilmed vilde regne sig det til særlig Fortjeneste at have gjort sin Pligt,

det koste hende selv eller andre, hvad koste vilde. Men trods dette ideale Karaktertræk var hun ogsaa tilbøjelig til haandgribelige Overdrivelser, og saa trøstede han sig da med den Tanke, at hun i Øjeblikket hengav sig til en Sorg, der aldeles ikke stod i Forhold til Sagens virkelige Betydning. Meget sandsynligt spillede hendes Niece en Rolle deri; en eller anden Grille, der havde Forbindelse med hendes Hengivenhed og Omhu for den unge Dame. Maaske vilde Frøken Aldgate studere Medicin, Jura eller Teologi, eller muligvis tænkte hun paa at gaa til Scenen. Endmere sandsynligt kunde der dog være Spørgsmaal om, at hun tænkte paa at gifte sig, og at Fru Meredith grublede over, hvor vidt man i en Alder, da alle Beslutninger pleje at fattes efter overfladiske personlige Indtryk, burde paalægge en ung Pige Tvang til hendes eget Bedste, eller om man maatte lade hende have frie Tøjler til Skade for sig selv. Var det det, Fru Meredith havde paa Hjerte, saa var dette Spørgsmaal fuldstændig nok til at forstyrre hendes Sjælefred. Uvilkaarlig satte Olney denne Tanke i Forbindelse med Bekendtskaberne i Hotel Vendome, sammen med hvem Frøken Aldgate den foregaaende Dag var taget ud og nu igen i Dag spiste Frokost. Og fra disse Mennesker fløj hans Tanker videre til den unge gejstlige, med hvem hun hin Aften havde underholdt sig i Florents, medens han selv saa liberalt var beskæftiget med at udgrunde Tantens sarte Samvittighed. Han stillede sig det Spørgsmaal, om Fru Meredith var den unge gejstlige gunstig eller ugunstig sindet, og hvad det vel kunde være, som nu tyngede paa hendes Hjerte. Men ikke i fjerneste Maade tænkte han paa at forelægge hende Spørgsmaal desangaaende.

„Maaske," sagde han i en spøgende Tone, „letter Deres Sorg sig, naar De først faar sovet tilstrækkeligt."

„De ved meget godt," svarede hun, „at det ikke vil ske, at der ikke engang kan være Tale derom. Jeg husker meget vel Deres Ytringer fra den Aften og ved, at De, ligesom alle Læger, ikke forstaar at holde Moralen og det fysiske ud fra hinanden."

Olney havde den største Lyst til at svare: „Det var bedre, højstærede Frue, om De forstod at holde Fornuft og Ufornuft ud fra hinanden;" men han foretrak at tie og lod hende fortsætte.

„Dette behagede mig ikke hos Dem, men fratog mig dog ikke Tilliden til Dem. Hvis ikke De havde været oprigtig, vilde De have søgt at skjule Deres Anskuelser for mig."

Olney kunde dog ikke godt sige, at det ikke havde forekommet

ham Umagen værd. Tværtimod følte han en vis Medlidenhed med denne Kvinde, som saa stærkt mærkede sin Afhængighed af ham og til Gengæld for denne Nedværdigelse nu væbnede sig med al sin Stolthed for at lade ham føle sin Overlegenhed paa et andet Omraade. Han vidste, at hun intet hellere ønskede end at udøse sit Hjerte for ham, og at det vel sluttelig ogsaa vilde komme dertil. Til direkte at hindre hende deri ansaa han sig ikke for berettiget og sagde derfor smilende:

„Jeg turde dog maaske raade Dem til ikke at nære for stor Tillid til mig."

„Men det er just det forfærdelige, at en eller anden maa jeg vise for stor Tillid, og jeg har bogstavelig ikke andre end Dem."

Hun fik Taarer i Øjnene, og Olney følte sig helt rørt ved Synet deraf, omendskønt han meget vel vidste, hvor let Kvindeøjne har til Taarer.

„Min kære Fru Meredith, jeg vil gerne finde mig i en selv overdreven Tillid fra Deres Side, naar jeg dermed kan være Dem til nogen Nytte."

„Det ved jeg ikke, om De kan," sagde hun. Efter en Pavse føjede hun pludselig til: „Tror De paa Nedarvningen?"

Olney maatte igen smile. „Det er et noget ubestemt Spørgsmaal, De der gør mig, Fru Meredith. Hvad forstaa De ved Nedarvning?"

„Det ved De sikkert meget godt, Doktor Olney. en gennem Generationer fortsat Vedvaren af Træk, som have været vore Forfædre egne — Overførelsen af deres Karakter og Temperament paa Efterkommerne — Tilsynekomsten af tidligere Typer efter nogle Slægtleds Forløb — Muligheden af —"

Hun holdt inde. Olney følte, at hun rørte ved det, som voldte hende Kummer, selv om hun ikke endnu fuldstændig havde afsløret, hvad hun vilde. Han besluttede at behandle Sagen saa opmuntrende, som han uden nogen Kendskab til den var i Stand til. Derfor smilte han, da han svarede:

„Ja, med Arvelighedsteorien gaar det saa nogenlunde som med Kimteorien. Uden Tvivl er der meget sandt i dem begge, men det er, om jeg saa maa sige, Sandhed i opløst Tilstand, og ingen kan nøje bestemme, hvor meget deraf der er til Stede. Maaske vil det aldrig kunne fastslaas. Hvad specielt Tilfældene af Atavisme angaar — jeg antager, at det er det, De mener —"

„Ja — ja — Atavisme — det er det rigtige Udtryk!"

„— saa ere de hverken almindelige eller i de enkelte Tilfælde tilforladeligt konstaterede. Man finder dem hyppigt nok omtalte i Bøger, men oftest i ret ubestemte Udtryk og uden nærmere Angivelse af Personer eller Sted. Det er den Slags Notitser, hvormed Romanforfattere ynde at stive deres Bøger af, men gaar man til Bunds i Tingene, ligger der som oftest meget lidt reelt til Grund for dem. Tage vi til Eksempel Tilbagefaldet til en Type af underordnet Race hos et Barn af blandet Ægteskab — lad os sige en hvid Fader og en Mulatinde eller Kvarteron —"

„Saa?" sagde Fru Meredith spændt.

„Ja, ser De — saadan noget gør stor Effekt i en Roman, men det forekommer i Virkeligheden saare sjældent — ganske overordentlig sjældent. Man fortæller Eksempler paa, at Forældrene ikke have været til at skelne fra hvide, og Børnene desuagtet i Farve, Ansigtstræk og Karakter ganske skulle have lignet Negre. Det tillader jeg mig imidlertid stærkt at betvivle."

Fru Meredith tog paa Veje, som om han havde formastet sig til at angribe selve den hellige Skrift. „Betvivler De det virkelig? Jeg gad vide, Herr Doktor, hvordan De retfærdiggør en saadan Tvivl?" Og dog syntes det, som om hun nærede det mest levende Ønske om, at det maatte lykkes ham at overbevise hende om Berettigelsen af sin Tvivl.

„Fordi al Sandsynlighed afgjort taler derimod. Den naturlige Tendens er lige modsat og gaar ud paa lidt efter lidt at tilintetgøre den underordnede Type. Barnet af en hvid Fader og en Moder, der er Oktavon, er sekstendelblods Neger, og en saadans Barn med en hvid er to og tredivtedelblods. Muligheden for, at Efterkommerne derefter skulde falde over i Tip-tip-tip-Oldemødrenes eller -Fædrenes Negertype, ligger saa fjern, at man trøstigt kan sige, den overhovedet ikke eksisterer. Der kan i Virkeligheden slet ikke mere være Tale om nogen Sandsynlighed derfor, næppe nok om en Mulighed. Men denne Mulighed har noget pikant over sig og bliver derfor gerne fremdragen. I saa Henseende er der lige saa megen Fantasi som Fordom med i Spillet; Fordommen kan i det mindste undskylde sig med Uvidenhed, men Fantasien plejer oftest at gøre sig gældende hos dannede eller i det mindste halvdannede Personer." Olney lagde Benene mageligt over Kors og vedblev derpaa smilende: „Jeg har i de to Dage, jeg har tilbragt i Boston, tænkt temmelig meget over denne Sag.

Den i Begyndelsen overraskende Kendsgerning er derved kommen til at staa klarere og klarere for min Bevidsthed, at tidligere eller senere maa vor Stamme opsuge den sorte Race i sig, og det ikke alene hvad Farven angaar, men ogsaa dens Karakterejendommeligheder. Det civiliserede Menneske er stærkere end det vilde. Og just af den Grund, mener jeg, maa ved Blandingen den ene Parts slette Tilbøjeligheder — de være nok saa stærkt udprægede — ligge under for den anden Parts; thi det slette er vildt, det gode civiliseret."

Fru Meredith hørte opmærksomt paa ham og sagde derpaa med et dybt Suk: „Jeg vilde ønske, jeg kunde tro det. Og dog," føjede hun efter kort Betænkning til — „kunde heller ikke det løse mig fra min Pligt over for min Samvittighed. — Doktor Olney, jeg maa nødvendigvis tale med Dem om noget — om noget, der maa ske — noget, hvoraf min Sundhed afhænger — uden hvilket jeg aldrig vil kunne blive rask igen."

„Saafremt De har noget at sige mig vedrørende Deres Sundhed, Fru Meredith," sagde han alvorligt, „er det naturligvis min Pligt at høre Dem."

Han satte sig til Rette, men hun syntes ikke at kunne finde Begyndelsen, og efter nogle tunge Aandedrag forblev hun tavs. Derpaa udbrød hun: „Nej — jeg kan ikke sige Dem det!"

Han rejste sig.

„Tænker De at blive længere Tid i Boston?" spurgte han for at komme ud over det pinlige i Situationen.

„Jeg ved endnu ikke ret. Men jeg tænker, vi blive her en Uge eller to."

„Hvis jeg i nogen Henseende kan tjene Dem, behøver De da blot at sende Bud efter mig."

Han gik til Døren. Men endnu før han havde lagt Haanden paa Dørgrebet, udbrød hun: „Nej, De maa ikke gaa! Sæt Dem — jeg maa tale! — Erindrer De," vedblev hun hurtigt, før han endnu havde kunnet genindtage sin Plads — „en ung Mand, som en Aften for et Aar siden underholdt sig saa ivrigt med min Niece hos Professor Garofalo i Florents — en Herr Bloomingdale?"

„Var det den unge gejstlige? —"

„Ja."

„Jo, ham husker jeg meget godt, omendskønt jeg ikke tror, vi vekslede et Ord sammen."

Olney betragtede forundret Fru Meredith. Hvad Aarsagen til hendes Bekymringer end kunde være, hvilken Forbindelse kunde der saa bestaa mellem dem og Hans Velærværdighed Herr Bloomingdale?

„Med hans Moder og Søstre spiser min Niece i Dag Frokost," føjede hun forklarende til. „Han selv ventes med næste Damper, og saa — saa maa jeg tale. Det kan ikke vedblive at gaa saaledes. Der maa finde en klar og tydelig Opgørelse Sted. — Herr Doktor," vedblev hun med et Blik paa hans Ansigt, der, efterhaanden som hun talte, antog et mere og mere forundret Udtryk, „Herr Bloomingdale interesserer sig meget for min Niece. Han — han har bedt hende blive hans Hustru. Han gjorde det allerede i Liverpool. Jeg holdt imidlertid bestemt paa, at Rhoda ikke straks maatte give ham noget afgørende Svar. Hun skulde have Tid til at overveje Sagen. Ogsaa jeg selv vilde vinde Tid."

„Ja saa," sagde Olney, da hun syntes at vente, han skulde svare noget.

„Jeg vilde vinde Tid og Kraft, men begge Dele har jeg mistet, og Sagen er derved kun bleven endnu vanskeligere, endnu mere indviklet. Herr Bloomingdales Familie er i høj Grad charmeret i Rhoda. De vide Besked med hans Tilbøjelighed; de vare i Florents, da ogsaa De var der, og vendte for nogle Maaneder siden tilbage uden Sønnen, fordi han vilde blive for at vinde hende. De vise hende nu alle mulige Opmærksomheder, og hun begriber ikke, at Omgangen med dem gør Sagen langt vanskeligere. Naturligvis smigre de hende, og da hun, ligesom alle andre unge Piger, er grumme egensindig, er jeg bange for, hun en Gang skal forglemme sig."

„Bo de i Hotel Vendome?" spurgte Olney. Han følte en vis Antipati mod disse Mennesker, omendskønt intet berettigede ham dertil, og han havde en Fornemmelse, som om deres Opmærksomhed mod Frøken Aldgate under disse Omstændigheder var i høj Grad taktløs og udelikat.

„Nej. De afvente ham blot her i Boston. Familien hører hjemme i den vestlige Del af Staten New-York. De ere meget velstillede — Moderen er Enke, og hun har til Hensigt at flytte til Sandusky i Ohio — jeg tror da, det var Sandusky —, hvortil Herr Bloomingdale er kaldet. Det er venlige, gode Mennesker — virkelig meget venlige. Men jeg frygter, at Rhoda skal misbruge deres Venlighed, da hun jo dog ikke endnu har modtaget

hans Frieri. Og det maa hun ikke gøre, for hun ved alt. Da Herr Bloomingdale første Gang talte til hende derom i Florents, afviste hun ham — jeg tænkte bestandig, hun maatte have en anden Tilbøjelighed — men da han gentog sit Frieri i Liverpool, kort før Skibet afgik, syntes hun stemt for at tage imod det — hun maatte vel have opgivet sin Tilbøjelighed. Som sagt, jeg holdt paa, at hun i det mindste skulde tage en Uges Betænkningstid, og han ikke rejse med vort, men først med næste Dampskib. Jeg havde ingen Anelse om, at vi vilde træffe paa hans Familie her i Boston; maaske havde han i sin Forvirring glemt at fortælle os det. De læste saa Rhodas og mit Navn i Fremmedlisten og besøgte os i Gaar straks efter Frokost. Skulde det nu ikke blive til noget —"

Fru Meredith afbrød sig selv som i Fortvivlelse, og Olney delte for saa vidt denne Følelse, som han saa sig hildet i en fuldstændig Labyrint. Han havde ingen Anelse om, hvad Enden paa dette skulde blive, og havde intet bedre at gøre end at vente.

„Min Niece," vedblev hun, „kan dog ikke for anden Gang afvise ham, naar hun paa den Maade har omgaaedes hans Familie, og jeg kan ikke bringe hende derfra uden samtidig at maatte sige hende det værste. Jeg er bange for, at hun har fattet en virkelig Kærlighed til ham." — Fru Meredith gjorde en lille Pause og føjede derefter til: „Jeg har afholdt mig fra at tale, fordi jeg ved, at den stakkels unge Mands saavel som Rhodas Lykke, ja, hans hele Families Fred og Selvagtelse afhænger deraf. Desuden har jeg ment, at naar ingen overhængende Fare var forhaanden, og Sagen ikke nødvendigvis behøvede at komme for Lyset, at jeg da vilde kunne bringe det over mig selv at dø, som jeg har levet, med en Løgn paa Samvittigheden. Men nu ved jeg, at det ikke kan være saaledes. Det er min Pligt at tale; Ægteskabet tør ikke finde Sted, før hun ved alt. Det vil gøre hende ulykkelig — men saaledes *maa* det være. Maaske har De Ret i, at Forfædrenes Træk og Egenskaber kunne uddø; men jeg kan dog ikke løbe an paa, at det med Sikkerhed forholder sig saaledes, og at de ikke dog skulde kunne komme til Syne. Herr Bloomingdale maa vide, hvem og hvad hun er — lige saa nøje, som jeg selv ved det — hendes Afstamning, hendes —"

Nu troede Olney at forstaa. Der var en Plet ved det stakkels Barns Fødsel. Sandsynligvis var hun slet ikke beslægtet med Fru Meredith — maaske et Hittebarn — eller hun var Datter

af en Forbryder eller Forbryderske, som senere vilde staa frem og styrte hende i Skændsel og Ulykke. Hvad det nu var for en skæbnesvanger Berømthed eller nedarvet Skandale, som det her drejede sig om, kunde Olney naturligvis kun ane, men under ingen Omstændigheder spørge derom. Efter Fru Meredith's Antydninger maatte han naturligvis forestille sig det værste, og i Tankerne henførte han da Frøken Aldgate til en Forbryderfamilie, som de af og til forekomme i statistiske Tabeller. Sagen berørte ham ikke ubehageligt; den interesserede ham kun, og han indsaa ikke nogen Grund til, at han derfor skulde finde Frøken Aldgate mindre smuk eller mindre indtagende, end han før havde fundet hende. Han sagde sig selv, at ifald han befandt sig i den unge gejstliges Situation, vilde det for ham ene og alene dreje sig om det Spørgsmaal, om hun vilde gifte sig med ham eller ikke. Saaledes dømte han ganske vist kun ud fra en uinteresseret Tredjemands bekvemme Standpunkt og med den ufarlige Resoluthed, der saa let indfinder sig, naar man ved, at ens Beslutninger ikke behøver at føre til Handling.

Sjette Kapitel.

Under Indtrykket af saadanne Tanker iagttog Olney Fru Meredith med spændt Opmærksomhed, da hun endelig bekvemmede sig til at sige:

„Min Niece stammer fra Negre!"

Olney gyste ved disse Ord tilbage med en Følelse, for hvilken der ikke gaves andet Udtryk end Væmmelse. Og denne virkelige og oprigtige Væmmelse strakte sig øjeblikkelig til den stakkels unge Piges Person. Det var ham ubehageligt at vide, at der rullede Negerblod i hendes Aarer; hans Modvilje var stærkere end hans Medlidenhed, og den medfødte Fordom gjorde ham et Øjeblik ufølsom for hendes Skønhed, hendes Uskyld, hendes Hjælpeløshed, alt — fordi hun var af en anden Race. Denne Følelse kunde han ikke straks helt unddrage sig, men han vandt en øjeblikkelig Sejr over den og følte nu en dyb Medlidenhed med hende opstaa ved Siden af Uviljen. Var det ikke uforsvarligt af den gamle Dame saaledes at sammenflette sine hypokondriske Griller med den unge Piges Fremtid? Og hvorfor var ogsaa han bleven meddel-

agtig i dette skæbnesvangre Spørgsmaal? Alt dette havde intet at gøre med hans Kald som Læge; men paa den anden Side var han jo ogsaa traadt i et rent selskabeligt Forhold til Frøken Aldgate, fra hvilket han ikke saaledes paa staaende Fod kunde frigøre sig. Det forekom ham uværdigt og grusomt at behandle Spørgsmaalet rent videnskabeligt, idet han derved maatte bryde med Følelser og Forhold, som han i dette Tilfælde ikke følte sig tilbøjelig til at opgive. Og — mærkeligt nok for en Læge — han fandt det i dette Øjeblik ganske upassende at behandle et saadant Spørgsmaal med en Person af andet Køn; den Slags Ting maatte Kvinderne afgøre indbyrdes.

„Hvorledes — fra Negre?“ spurgte han uden ret at vide, hvad han sagde; i den Grad havde de fremstormende Tanker bragt ham ud af Fatning.

„Jeg vil forsøge at forklare Dem det,“ sagde Fru Meredith. „Og efter det, De i Gaar Aftes sagde om denne — Race, disse ulykkelige Væsner — —. Thi det var jo dog Deres oprigtige Mening, De den Gang udtalte?“ spurgte hun ængsteligt, da hun blev Forandringen i hans Ansigt var.

„Min oprigtige Mening — naturligvis!“ svarede Olney, der, da han havde udtalt denne Mening, ganske vist var langt fra at antage, at en af hans Tilhørere saa hurtigt vilde drage personlige Konsekvenser deraf. „Det er i mine Øjne i Virkeligheden en afskyelig Grusomhed og Dumhed, naar en Race behandler en anden som Udskud. Men jeg kunde jo rigtignok ikke tænke mig —“

Fru Meredith afbrød ham: „Den eneste Trøst, jeg har, er jo den, at hun er min retmæssige og lovformelige Niece, og at hun, hvad der end sker, aldrig kan komme til at høre til Udskudet. Jeg regner min Broder til stor Fortjeneste, at han bragte hendes Moder til Ære og Værdighed, omendskønt Forholdene vare saaledes, at han maaske ikke havde haft det nødigt. Mig spurgte han ikke til Raads, og først senere erfarede jeg, hvorledes han havde handlet; var der overhovedet blevet Spørgsmaal om Giftermaal eller ikke, vilde jeg naturligvis have været den første til at overtale ham dertil. Men for et Medlem af vor Familie kunde der overhovedet ikke være Spørgsmaal derom, og det var der da heller ikke for min Broder.

Straks efter Krigen dog han til Syden for der at grunde sig et Hjem. Han var svag af Helbred, og selv om hans Liv ikke just var truet, maatte der dog et mildere Klima til, for at

han skulde kunne udfolde en større Virksomhed. Det lykkedes ham efterhaanden at overvinde den Mistro, hvormed man i Syden den Gang betragtede Indvandrere Nord fra, og opnaaede en ganske smuk Praksis i New-Orleans — jeg forglemte at fortælle, han var Læge. Der lærte han Rhodas Moder at kende. De nærmere Omstændigheder behøver jeg næppe at berøre. Hun var Oktavon; hendes Moder og Bedstemoder havde været Kvinder, som ikke kunde tænke paa Ægteskab med deres hvide Herrer. Men hun var bleven opdragen hos sin Fader, en Kreoler, og undervist i et Kloster i Norden; — uden Tvivl har hun været en smuk og elskværdig ung Pige. Jeg selv har aldrig set hende. Min Broder lærte hende at kende i hendes Faders Hus, saa at sige ved hendes Faders Dødsseng. Men jeg tror, at selv om han havde truffet hende hos hendes Moder og i dennes Forhold, vilde han derfor ikke have handlet anderledes. Først tænkte han paa at holde sit Ægteskab hemmeligt og leve videre som før, indtil han aabent turde vedkende sig hende og tage Følgerne paa sig. Men han kom snart til den modsatte Beslutning, og jeg er glad ved, han gjorde det. De giftede sig efter hendes Faders Død, og dermed begyndte min Broders Ulykke. Han mistede sin Praksis i de Familier, hvor han var Huslæge, hos dem, der betragtedes som velsituerede og ansete Folk, og med hvilke han havde staaet paa venskabelig Fod. Uden Betænkning vendte han sig til den mindre velstaaende Klasse af Befolkningen, selv om Honorarerne derved betydeligt formindskedes; men det hjalp ikke. Han maatte af Sted, og saaledes flyttede han i fem eller seks Aar fra den ene By til den anden, overalt forsøgende at vinde Fodfæste, overalt forgæves. Thi alle Vegne fulgte tidligere eller senere Historien om hans Ægteskab efter ham.

Jeg bebrejder ingenlunde Folk dette, ja, jeg ved ikke engang, om det vilde være gaaet ham bedre her i Norden. Havde man vidst, hvem hans Hustru var, vilde han vel hos os have været lige saa selskabelig umulig, som han var der; og jeg er bange for, at det i lige saa høj Grad vilde have skadet min Broder i hans Lægevirksomhed. Folk kunne nu en Gang ikke lide, at der er noget som helst at udsætte paa deres Læge. De maa gøre ham til deres fortrolige, til en vis Grad behandle ham som Medlem af Familien, og naar der er noget hos ham, som afviger fra Regelen . . . Min Mand var uomtvistelig et fortræffeligt Menneske, vist et af de bedste, der nogen Sinde har levet; i Teorien

billigede han min Broders Handlemaade aldeles ligesom jeg. Og dog holdt han ikke af at tænke paa, hvem min Broder havde ægtet. Altid var han ængstelig for, at det paa en eller anden Maade skulde komme ud blandt vore Venner, hvem hans Sviger-inde var.

„Tilsidst døde den stakkels unge Kone, og min Broder vendte tilbage til Norden med sin lille Datter. Vi haabede, det her skulde lykkes ham at tilkæmpe sig en ny Stilling; men det var for sent. Han var nu kun en Skygge af sig selv, og inden et Aar var gaaet, døde ogsaa han. Nu opstod Spørgsmaalet, hvad vi skulde gøre med Barnet. Saa længe hun endnu var Barn, var Sagen jo forholdsvis ligefrem. Vi havde ikke selv Børn, og da min Broder døde i en anden Del af Staten — vi boede den Gang i New York, og han var draget til Omegnen af Adirondack, i Haab om at Lykken der skulde være ham gunstigere — fulgte det af sig selv, at vi tog den lille til os. I en By som New York kommer intet ud, som man ikke selv sladrer af Skole med, og saaledes blev da Rhoda opdraget i vort Hus, uden at nogen tænkte videre derover eller viste Nysgerrighed efter at erfare noget nærmere om hende. Hun var min afdøde Broders Datter, og ingen spurgte om, hvem min Broder havde været. Vi tog Lærere til hende, og hun gik i Skole som ethvert andet Barn, nydende godt af den Omgang og det selskabelige Samkvem, som passede sig vore Stands- og Formuesforhold.

Først vilde min Mand og jeg lade hende blive i den Tro, at hun var vort Barn. Men det vilde have været et Bedrag, til hvilket vi ikke kunde beslutte os. Desuden var det ikke nødvendigt, og naar Sandheden senere kom frem, vilde det have voldt hende stor Sorg. Derfor besluttede vi os til at sige hende Sandheden i rette Tid, og ikke andet end Sandheden. Vi narrede hende ikke, men vi saa roligt til, at hun narrede sig selv. Da hun kom i den Alder, hvor Børn begynder at spekulere over sig selv, sagde vi hende, at hendes Fader havde giftet sig i Syden, og at hendes Moder, som hun aldeles ikke kunde erindre, var af fransk Herkomst; om hendes Familieforhold lod vi iøvrigt, som om vi intet vidste. Det kunde altsammen være sandt nok, men den rene Sandhed var det dog ikke. Vi var os dette bevidste, men besmykkede det med, at vi vilde sige hende alt uden Forbehold, naar Tiden dertil kom.

Om sin Moder udtænkte hun sig hele smaa Romaner, hvor-

paa hun selv efterhaanden troede som paa uomstødelige Kendsgerninger. Vi lod det ske og gjorde os derved — nu indser jeg det — til hendes medskyldige."

Fru Meredith betragtede Olney med et Blik, der bønfaldt om Hjælp, og bevæget af Medlidenhed sagde den unge Mand:

„Det maa have været en meget vanskelig Situation for Dem."

„Hurtigt stillede hun sig dog tilfreds — det er vidunderligt, saa lidt Børn bekymre sig om deres Herkomst — og da hun vel maa have anet, at et eller andet ikke var i Orden med hendes Familie, kom hun rask til den Slutning, at hendes Moder havde giftet sig mod Bedstefaderens Ønske. Vi lod hende være i denne Tro; det syntes den Gang saa ligefremt at lade Tingene gaa deres Gang. Da hun efterhaanden ophørte at være Barn, og vi maatte være forberedte paa, at hendes Skæbne en Dag vilde forene sig med en andens, tyngede Hemmeligheden haardt paa os. Hverken min Mand eller jeg kunde anse det Bedrag, hvori vi lod hende leve, for forsvarligt. Ofte nok talte vi alvorligt sammen om, hvorledes vi skulde gøre en Ende derpaa. Men Sagen var, at vi holdt alt for meget af hende, og derfor tøvede vi med at opfylde den Pligt, der var os paalagt, saa længe det lod sig gøre. Ofte kom vi til den Beslutning at sige Barnet rent ud, hvad og hvem hun var; men vi fandt aldrig Mod til at skride til Handling. Paa den Maade er det da gaaet til, at hun endnu den Dag i Dag ikke ved noget som helst. — Hvorledes mener nu De, Doktor Olney, at det havde været vor Pligt at handle?"

„Deres Pligt," gentog Olney nølende. Endnu for faa Øjeblikke siden vilde han uden Betænkning have svaret, at hun og hendes Mand aldeles ikke kunde have nogen anden Pligt end at holde hende i Uvidenhed hele deres Liv igennem. Men nu kunde han, hvis han vilde være ærlig, ikke mere sige det. Det eneste, som han i fuld Overensstemmelse med Sandheden kunde svare, var dette: „Jeg ved det ikke." Og det sagde han da ogsaa.

„Min Mand havde trukket sig tilbage fra sine Forretninger," vedblev Fru Meredith, „og intet holdt os mere tilbage til Hjemmet. Da vi begav os paa Rejser, havde vi ikke nogen bestemt, eller i al Fald ingen udtalt Hensigt dermed. Dog tror jeg nok, vi vare enige om, at vi gjorde det for Rhodas Uddannelses Skyld. Men jeg tænker, at min Mand lige som jeg nærede det stille Haab, at der under Vejs skulde indtræffe et eller andet, som kunde fri os

ud af vor vanskelige Situation; thi vi selv anede ikke mere, hvad der var at stille op. Jeg i det mindste — maaske han ikke saa meget — tænkte, at der i Evropa vilde forestaa hende mindre Ulykke end her. Jeg vidste, at i Evropa, og navnlig paa Kontinentet, eksisterede den hos os saa indgroede Racefordom ikke, eller dog kun i ringe Grad; og jeg bildte mig ind, at det vilde være lettere at sige Rhoda Sandheden, naar jeg tillige kunde sige hende, at det slet ikke vilde gøre Indtryk paa den Mand, som hun maatte vælge sig."

Olney forstod fuldkomment dette, og med et vist Ubehag følte han, at Fru Meredith øjensynlig ikke forstod at overlade endog den mindste Detail til hans Gætteevne.

„Jeg haabede, det skulde blive en Italiener; thi lige fra Begyndelsen syntes jeg bedst om den Nation. Vi tilbragte lang Tid i Italien, i Rom og Neapel, i Florents og Venedig; et Par Maaneder ogsaa i Milano. Overalt holdt vi os i Afstand fra Amerikanere og omgikkes næsten kun Italienere.

Men det var, som om Skæbnen havde besluttet det anderledes. Hvor vi end opholdt os, følte Rhoda Hjemve efter Amerika og var bestandig opsat paa at være sammen med Amerikanere. Hun afviste alle de Tilbud, der blev gjort hende — og Tilbud fik hun, endnu førend hun egentlig var indført i Selskabet — idet hun erklærede, at hun aldrig vilde gifte sig med andre end en Amerikaner. Ved enhver Lejlighed betonede hun sin Fædrelandskærlighed og forfægtede Amerikas Overlegenhed over andre Lande paa en Maade, der vilde have været anstødelig for enhver anden end netop en ung, smuk Pige. Saaledes blev vor Situation bestandig vanskeligere.

Endelig døde min Mand, og nu havde jeg ikke mere nogen, jeg kunde tage paa Raad og betro mig til. Da vore Sager vare bragte i Orden, fremgik det, at vi vare langt mindre velhavende, end vi havde antaget. Først tænkte jeg paa at vende hjem, og Rhoda var meget enig med mig derom. Men saa bleve vi alligevel i Florents og førte der et stille Liv. Vi havde vel omtrent et Aar været borte herfra, da vi lærte Dem at kende hos Professor Garofalo. Der traf hun ogsaa sammen med Herr Bloomingdale, som viste hende megen Opmærksomhed. Jeg mærkede straks, at han stærkt interesserede sig for hende og dyrkede Bekendtskabet paa en Maade, der maatte fjerne enhver Tvivl om hans Hensigter. Sikkert var det ikke hendes Penge, der tiltrak ham.

Lige fra første Færd faldt han i min Smag, og den Omstændighed, at han tilhørte den gejstlige Stand, vakte Forhaabninger i mig, uden at jeg selv ret gjorde mig det klart hvorfor. Jeg tænkte, at naar det en Gang kom saa vidt, at jeg maatte tale til ham om Rhoda, vilde han lettere end en anden tage mod Fornuft. Han var saa elskværdig, saa venlig og forekommende. Har De, Doktor Olney, muligvis senere truffet paa ham?"

„Nej," svarede den unge Mand kort.

„Det gør mig ondt. Jeg haabede det egentlig, idet jeg tænkte, at De maaske nærmere havde gjort hans Bekendtskab og kunde sige mig, hvad De syntes om hans Familie. Det, jeg har set til den, har ikke gjort noget særlig gunstigt Indtryk paa mig. Hvis De have noget Kendskab til Forholdet mellem ham og Rhoda, finder jeg det paa ingen Maade delikat af dem, at de i den Grad ere optagne af hende."

Da Fru Meredith tav, satte hun et saa sørgmodigt Ansigt op, at det virkelig gjorde Olney ondt for den unge Mand, og ikke uden Selvovervindelse bemærkede han: „Men maaske vide de det ikke."

„Maaske," indrømmede hun modfalden. „Mit eneste Haab er, at naar jeg siger ham det, vil han optage det paa en Maade, som jeg ikke tør haabe paa af nogen anden Amerikaner. Naturligvis *maa* jeg sige det, saa snart hun beslutter sig til at modtage hans Frieri, og Spørgsmaalet er da kun, om jeg først skal sige det til ham eller til hende. Naar jeg først aabent og frimodigt bekender ham Sandheden, beslutter han sig maaske til at holde den hemmelig for hende, og saa behøver hun jo overhovedet ikke at erfare noget. — Hvad er *Deres* Mening derom?" spurgte hun med næsten bønfaldende Stemme.

„Sandelig," sagde Olney, „derom kan jeg overhovedet ikke give min Mening til Kende. Det gør mig virkelig ondt, Frue, men De maa have mig undskyldt."

„Ikke desto mindre mener De vist ogsaa, at jeg bør fortælle ham det?"

„Dette Spørgsmaal angaar kun Dem, bedste Fru Meredith. Jeg kan ikke med min bedste Vilje besvare det."

Hun sank tilbage i Sofaen.

„Jeg vilde ønske, jeg var død! Jeg ser ingen Udvej — og hvordan det saa gaar, vil det gøre det stakkels Barn ulykkeligt for Livstid."

Betænkelig tav Olney en Stund og var næsten lige saa trist som hun selv. Hvor meget hendes sygelige Sentimentalitet og hendes hypokondriske Samvittighedsfuldhed end havde været ham imod fra første Øjeblik, saa begyndte han nu at anse hende for en Medskabning, hvem en tung Pligt er paalagt, og som gør sig den redeligste Umage for ikke at segne under Byrden. Pludselig sagde han: „De maa ikke først sige det til ham, Fru Meredith!"

„Hvorfor ikke?"

„Fordi — fordi Hemmeligheden er hendes, og det maa overlades til hende selv, om hun vil bevare eller aabenbare den. Uden hendes Indvilligelse bør ingen anden vide noget derom."

„Men hvis — hvis hun nu besluttede sig til at holde det skjult for ham — til overhovedet ikke at sige ham noget derom?"

„Saa kunde jeg ikke dadle hende derfor. Jeg vilde næppe anse det for en Fejl hos hende, endsige en Uret. Thi hvem kan en saadan Hemmeligholdelse i Grunden skade?"

„Men betænk dog, hvad der kan passere — Fremtiden — det — det —"

Olney, hvem det var imod at komme tilbage til dette Tema, gjorde en utaalmodig Bevægelse.

„Det kan komme for Dagen paa hundrede Maader," vedblev Fru Meredith med nervøs Hast. „Undertiden piner det mig, og jeg synes tydeligt at kunne høre det — hun har Stemme som en Neger. Jeg kan ogsaa se det paa hendes Øjne — jeg sporer det i hendes Karakter —: dette Letsind, denne Mangel paa Overlæg, dette Sværmeri for alt, hvad der er let og behageligt. I Dag for Eksempel kunde hun ikke nægte sig Fornøjelsen af at køre ud med disse Mennesker, omendskønt jeg af al Kraft talte derimod. Hun tænker aldrig paa Følgerne; hun lever kun i Øjeblikket — og saaledes ere de alle. Hun maa paa en eller anden hemmelighedsfuld Maade føle sit Slægtskab til dem, og derfor tiltrækkes hun i den Grad af dem, er formelig forgabet i den hele Race. Hendes Afstamning fornægter sig ikke. — — Jeg tror ikke, hun nogen Sinde med sin gode Vilje vilde fortælle ham det!"

„Det, mener jeg, skulde man overlade til hende selv," sagde Olney.

„Og tillade, at hun lever sit Liv i en Løgn? — O, jeg ved kun altfor godt, hvad det vil sige."

„Det er ganske vist slemt, men der gives endnu værre Ting.

Under visse Omstændigheder kan man vel have Ret til at leve i en Løgn, som De kalder det; for Eksempel naar —"

„Aldrig!" afbrød Fru Meredith ham heftigt. „Det er bedre at dø, ja, selv at tilføje sig Døden, end lyve og atter lyve! Jeg ved nok, at der er Folk, som tale og handle paa den modsatte Maade, indtil tilsidst deres hele Liv fra Morgen til Aften bliver et eneste Væv af Løgn og Falskhed. Men jeg kan under ingen Omstændigheder beslutte mig til at deltage i et saadant fortsat Bedrag. Jeg vil tale med Rhoda og forlange af hende, at hun skal sige mig, hvad hendes Hensigt er, og hvis hun ikke vil sige ham det, saa vil jeg. Jeg vil ikke være ansvarlig for, hvad senere kan ske, og ansvarlig vilde jeg være, om han intet fik at vide. Under saadanne Omstændigheder tør jeg ikke skaane hende. Hun er af mit eget Kød og Blod, er mig dyrebar, som kunde hun være mit eget Barn; — men selv om hun var det, kunde jeg ikke handle anderledes. Hellere vilde jeg se hende dø for mine Øjne end gift med en Mand, hvem Hemmeligheden om hendes — Oh!"

Hun udstødte et højt Skrig af Forskrækkelse, da pludselig Døren blev revet op, og Rhoda glædesstraalende traadte ind i Værelset. Hun beholdt Dørgrebet i Haanden, medens hun halvt forskrækket, halvt lystigt spurgte:

„Hvad er paa Færde her? Har jeg i den Grad gjort jer bange? — Da vi netop kørte forbi — vi staa just i Begreb med at aflægge Bunkershill-Monumentet et Besøg — vilde jeg hurtig benytte Lejligheden til at se, hvordan det gaar dig, kære Tante. Det glæder mig at finde Dem her, Herr Doktor!"

Hun slap Dørgrebet og rakte ham Haanden.

„Saa kan jeg da uden Samvittighedsnag lade Tante Karoline blive alene til efter Frokost. Men jeg maa tilstaa dig, stakkels Tante, at en eller to Gange har jeg allerede følt Samvittighedsnag i Dag."

Hun lagde sig paa Knæ ved Sofaen og kyssede sin Tante, der i dette Øjeblik ikke forekom Olney stort bedre end en Morderske, der kærtegner det Offer, hun er bestemt paa at dræbe. Da han saa hende saa straalende af Lys og Glæde, forekom alt, hvad han havde hørt om hendes Herkomst, ham utroligt og taabeligt Digt. Hun var ikke andet end en ung Dame som enhver anden; og han mærkede, hvorledes Skamrødme steg ham op i Ansigtet, fordi han

havde hørt paa, hvad der ganske vist imod hans Vilje var blevet ham fortalt.

Han kunde ikke faa et Ord frem og undrede sig over, at Fru Meredith kunde beherske sig tilstrækkeligt til i sin sædvanlige Tone at sige:

„Du taabelige Barn! For min Skyld havde du ikke behøvet at lade Vognen holde. Jeg føler mig nu ganske rask."

„Naturligvis — hvad skulde du vel ellers! Naturligvis har jeg forstyrret Doktoren og dig midt i Konstateringen af de bedste Symptomer paa Fremgang. Jeg kan ret forestille mig, hvor godt du har underholdt dig med Herr Olney. — Men jeg maa virkelig have et Par andre Handsker paa."

Med disse Ord løb hun ind i Værelset ved Siden af. I den korte Tid, hun var borte, var Olney ikke i Stand til at løfte Øjnene fra Gulvet. Hun kom tilbage, i Færd med at trække en lang Handske paa, medens den anden dinglede i hendes Haand, og begyndte leende at fortælle.

„Nede i Kaféen er der nu kommet en sort Opvarter — og denne Gang vilde du vist ikke have noget at indvende, Tante Karoline, om jeg forelskede mig i ham. Han er knap to Alen høj, og hans Fødder ere mindst atten Tommer lange. Han ligner akkurat et stort latinsk L! Og saa løfter han slet ikke Fødderne, naar han gaar, men glider af Sted som en lille Mus. Jeg har bestemt mig til at kalde ham Musemand — det er saa betegnende, fordi han er saa lille og ser saa fiffig og skikkelig ud. Aa, han er saa sød! Jeg vilde saa frygtelig gerne have ham og beholde ham, saa længe han lever. Det er da ogsaa ret Skade, at vi ikke kunne købe ham, Doktor, ligesom tidligere — — Saa! Den anden kan jeg trække paa under Vejs."

Endnu en Gang bøjede hun sig ned mod Tanten for at kysse hende og hoppede derpaa af Sted, som hun var kommen. Fru Meredith og Olney betragtede hinanden.

„Ser De," sagde hun, „det er Raceinstinktet! Tidligere eller senere maa det komme frem."

Olney var i en saa fortvivlet Sindsstemning, at der paakom ham et vist Galgenhumor.

„Jeg skulde mene, at Instinktet for den anden Race dog kommer først."

Da han havde sagt dette, følte han noget, der lignede Haab, og søgte at gøre Fru Meredith delagtig i samme Følelse.

Deres Samtale varede endnu længe. Den sluttede med, at Fru Meredith sagde: „Men det kan alt sammen ikke befri mig for den Pligt, jeg har over for hende og ham. Hende i det mindste maa jeg sige Sandheden, det koste, hvad koste vil. Jeg kan ikke udholde at leve længer i denne Løgn. Hvis hun saa alligevel beslutter sig dertil — saa maaske —"

Sjette Kapitel.

Rhoda Aldgate kom først hjem sent paa Eftermiddagen. Hun traadte sagte ind, og da hun fandt sin Tante vaagen, lod hun sig falde ned i en Lænestol med den trætte Mine, unge Piger holde af at paatage sig, naar de komme hjem fra en selskabelig Fornøjelse; derpaa drog hun et langt Suk og udbrød:

„Ak Gud, ja!"

Tanten lod hende sidde en Stund og se ud over sine nydelige Støvlespidser paa det mønstrede Gulvtæppe, før hun spurgte:

„Naa?"

„Aa, ingenting! Det blev blot til sidst en Smule kedsommeligt."

„Hvorfor blev du der da saa længe?"

„Jeg kunde ikke slippe før; de vilde ikke lade mig gaa. Snart foreslog de mig det ene, snart det andet, og til sidst vilde de have, at jeg skulde gøre Aftale med dem for i Morgen. Men det vilde jeg ikke."

„De ere ikke helt fri for at være en Smule paatrængende," mente Fru Meredith.

„Ja, de ere paatrængende; men tillige saa venlige og saa godmodige. Jeg vilde ønske — rigtig ønske, jeg bedre kunde lide dem!"

„Du kan altsaa ikke lide dem?"

„Jo—o, jeg kan nok lide dem i en vis Forstand. De føre et meget inderligt Familieliv og hænge umaadeligt fast ved hverandre. Naturligvis forstaa de sig ogsaa paa de nydeligste Ting. Fru Bloomingdale er meget musikalsk, Johanna tegner rigtig pænt, og Roberta synger net. Alt det kan paa ingen Maade bestrides. Men de ere ikke meget snakkesomme og dertil saa høje og saa blonde! Og saa sidde de omkring med Hænderne i Skødet og

vente paa, at jeg skal sige noget, indtil Moderen bringer Liv i dem ved at give dem noget at beskæftige sig med. Men det værste er dog, at Fru Bloomingdale evig og altid leder Samtalen hen paa sin Søn; — hvad han tænker, hvad han siger, hvor han har været, og hvad han har udrettet, og hvor langt han nu kan være under Vejs, og at han aldrig bliver sosyg, men alligevel ikke kan lide Storm paa Søen. Jeg var til sidst formelig angst for at begynde at tale om noget, fordi jeg kunde være ganske sikker paa, at hun drejede det om til at tale om ham. Synes du ikke ogsaa, det er noget vel gammeldags?"

„Jeg har aldrig kunnet finde ret Behag i den Familie," sagde Fru Meredith. „Det er sikkert nok meget agtværdige Folk, men ikke —"

„Ikke af vort Slags? Nej, Gud skal vide, det er de ikke. — Bliver Herr Olney længe her?"

„Nej. Hvorfor sporger du derom?" svarede Fru Meredith noget forundret.

„Aa, ikke af nogen særlig Grund. Du syntes jo at underholde dig meget ivrigt med ham og ikke at savne mig, da jeg for kom tilbage."

Froken Aldgate havde just opdaget noget paa sin Stovlespids, som meget syntes at overraske hende; hun bojede sig frem og konstaterede med Dupskoen af sin Parasol, at hun ikke havde taget fejl.

„Kommer han igen i Aften?" spurgte hun og lænede sig atter tilbage i Lænestolen, medens hun legede med sin Parasol.

„Nej, ikke hvis jeg ikke lader ham kalde. Jeg har jo hans Sovedraaber."

„Ja — og jeg ved nojagtigt, hvordan de skulle tages. Har han ikke undret sig over, at jeg er saa meget borte, skont du trænger til Læge?"

„Men, Barn, han ved jo meget godt, at jeg i Grunden ikke har ham nodig. Hvordan kommer du paa det Sporgsmaal?"

„Jeg ved ikke. Jeg tænkte, han maaske havde fundet det underligt. Men du kan jo nok forestille dig, at det for mig er af Vigtighed at anstille Prove paa, om jeg kan vænne mig til dem eller ikke. Det er en Smule formelt anlagte Mennesker, der hænge stærkt ved Traditionen — jeg mener, hvad Klædedragt og deslige angaar. Men ogsaa i deres Forestillinger ere de formelle paa den

Maade, at de nøje maa gøre alt, som andre gøre, og jeg tror, det vilde sætte dem i en frygtelig Forlegenhed, hvis der var noget ved dem, som ikke er almindeligt hos alle andre Mennesker. Tror du, Herr Bloomingdale er ligesaadan?"

„Hans Familie falder ikke synderlig i min Smag," gentog Fru Meredith og føjede derpaa til som for at berolige sin Samvittighed: „Jeg kender den jo rigtignok kun saa lidt."

„Det beviser heller ikke det allermindste, Tante Karoline," sagde den unge Pige leende. „Samtlige de amerikanske Familier, hvori der var nogen, som efter din Mening gjorde Kur til mig, have bestandig mishaget dig. Her drejer det sig imidlertid ikke om, hvordan Familien behager os, men kun om, hvad vi synes om ham."

„Du kan ikke skille ham fra hans Familie, Rhoda; det maa du betænke. Vi ere alle ved tusinde hemmelige Baand knyttede til vor Slægt, vore Forfædre; fra Familieskabets Baand kunne vi aldrig frigøre os —"

„Hvor du dog snakker, Tante!" afbrød Frøken Aldgate hende i en kaad Tone. „Jeg gad dog virkelig vide, hvad der for Eksempel knytter mig til min mødrene Familie, hvoraf jeg aldrig har set en eneste en; hvad Forbindelse der bestaar mellem mig og min Moders Fader, Bedstefader o. s. v.!"

„Hvad siger du, Barn?" fremstammede Fru Meredith, der maatte kæmpe for at faa Vejret.

„Ja, jeg gad virkelig vide, hvad der knytter mig til dem, siden de dog aldrig have gjort sig den Ulejlighed at søge efter mig eller blot give Livstegn fra sig. Til dig, Tante Karoline, føler jeg mig knyttet med stærke Baand, fordi vi altid have været sammen, og ligesaa til Onkel Meredith, fordi han var god imod mig. Men deri finder jeg intet som helst hemmelighedsfuldt. Paa samme Maade er det, at Herr Bloomingdale hænger ved sine. Han holder meget af dem, fordi han altid har gjort det, og fordi de altid have holdt meget af ham. Jeg vilde forfærdelig gerne vide," vedblev hun eftertænksomt, medens Fru Meredith langsomt saa sig trængt tilbage fra det Punkt, hvortil hun før saa pludselig var naaet frem, „om jeg virkelig interesserer mig for ham eller ikke. Han har jo mange elskværdige Sider og er ikke saa kedelig og formel som de andre. Jeg vilde ønske, jeg en Gang havde været en Smule forelsket, for at jeg kunde vide, hvordan det er. Men hidtil har jeg kun kendt til afgjort Utilbøjelighed, undtagen netop

over for ham. Nej — ham har jeg vistnok i Grunden godt kunnet lide lige fra første Begyndelse; — det vil sige, jeg ansaa ham for god; jeg har følt Agtelse for hans gode Egenskaber — og Godhed er vel ogsaa, i Parentes bemærket, det eneste, man bør agte i denne Verden. Men nu falder det mig ind, at han saa meget ung ud, saa meget mere som han, ligesom alle gejstlige, holdt det for sin Pligt at se gammel ud. — Var der noget i hans Prædiken, du særlig godt kunde lide?"

Med dette Spørgsmaal sluttede Rhoda sin høje Enetale; men hun maatte gentage det, før hun af Tanten erholdt det Modspørgsmaal:

„Hvilken Prædiken?"

„Vi have jo dog kun hørt ham een Gang. Den eneste Prædiken, han holdt i Florents. Først da jeg saa ham paa Talerstolen, lagde jeg ret Mærke til, hvor ung han var. Det er egentlig underlig, at der overhovedet eksisterer unge gejstlige. Sandsynligvis maa de Mennesker tænke, at de ved Inspiration kunne erstatte, hvad der mangler dem i Erfaring. Men da jeg den Gang saa mig om mellem de Mænd og Koner — mange af dem med graa Haar, de fleste midaldrende, alle utvivlsomt med langt større Kendskab til Livet, dets Prøvelser og Fristelser, dets Uro og Sorger end den stakkels Herr Bloomingdale — naa, stakkels skulde jeg vel i Grunden ikke kalde ham — og da jeg saa hørte, hvordan han talte løs om Fuglestemmer og Blomsterduft, ja, saa maatte jeg sandelig undre mig over, at de fandt sig i det. Naturligvis ved jeg godt, at det ganske var i sin Orden. Men hvis saadan en gejstlig en Gang tilfældigvis ikke følte Inspirationen over sig, maatte det dog være skrækkeligt for ham! — Hvor gammel tror du, Doktor Olney er?"

„Jeg ved saamænd ikke."

„Han er allerede ikke fri for at være skaldet. Tror du, han er naaet de fyrre?"

„Men, Barn, hvor vil du hen? Han er endnu ikke tredive, tør jeg paastaa. Nogle Mennesker miste Haaret før andre. Det er arveligt."

„Arveligt — arveligt — alt er for dig arveligt, Tante Karoline," sagde den unge Pige smilende. „Jeg tør vædde, det er faldet af, fordi han tænker for meget just med den Plet. Du ved jo nok, at man nu nøjagtigt kan paapege, med hvilket Sted

af Hjernen Mennesket tænker dette eller hint, og fra hvilket Sted Viljeimpulsen kommer, naar man saadan blinker med Øjnene eller vrikker paa den Maade med Lillefingeren. Gud skal vide, om Doktor Olney ogsaa forstaar sig paa de Teorier? Har du allerede talt med ham, Tante Karoline, om dit Yndlingstema — Arvelighed?"

„Jeg forstaar dig ikke, Rhoda."

„Naturligvis har du," udbrød hun triumferende. „Ved du hvad, netop saadan en Læge som ham vilde jeg have, hvis jeg nogen Sinde trængte til en. Dog synes han desværre ikke at have hjulpet dig videre, lille Tante; du ser virkelig saa daarlig ud, at jeg ordentlig har Lyst til at plukke en Høne med ham derom, naar han kommer igen. Men hvad jeg vilde sige —: han har saa fornemme Anskuelser. Finder du ikke ogsaa, Tante?"

„Aa jo, — hvorom for Eksempel?"

„Om Negrene for Eksempel."

Fru Meredith for ved disse Ord sammen.

„Jeg har tidligere set Sagen i helt andet Lys. Jeg tænkte, at da vi gav dem Friheden, havde vi gjort alt, hvad der paa nogen Maade kunde forlanges. Nu indser jeg, at det ikke er Tilfældet. Vi have samtidig, saa vidt det stod til os, lyst dem i Band; vi undgaa deres Selskab mere end Dyrenes. Jeg kom endnu i Eftermiddags til at tale med Bloomingdales derom og maatte tage Negrenes Parti imod dem. Det var dog en komisk Situation for en ung Pige fra Syden, ikke sandt?"

Fru Meredith stirrede ligbleg paa hende og bevægede Læberne uden at kunne faa et Ord frem.

„De paastaa, at Negrene udgøre en lavere Race, og at de aldrig ville kunne komme paa lige Fod med os andre, fordi de altid i aandelig Henseende maa staa langt tilbage for os. Jeg fortalte dem om den sorte engelske Advokat fra Sierra Leone, som i Venedig altid saa godt forstod at føre Konversationen ved Table d'hôte, og som var elskværdigere, bedre og forstandigere end nogen af alle de andre; men de bleve ved deres Mening. De ere meget sneverhjertede — det vil sige Moderen; de andre sagde ikke et Ord og gav kun af og til med et Udraabsord deres Mening til Kende. Fru Bloomingdale mente, at Doktor Olney maatte være en lejerlig Læge, naar han kunde have saadanne Idéer. Naa, forhaabentlig tænker Herr Bloomingdale anderledes. — Han maa dog vist være ikke saa lidt yngre end Doktor Olney, tror du ikke?"

„Jo—o; men dog vist ikke ret meget. Hvorfor spørger du egentlig derom?"

Rhoda brød ud i en halvt lystig, halvt forlegen Latter.

„Hvorfor — jo, ser du, hvis han var en Smule, eller rettere sagt en hel Del ældre, end han er, kunde han give mig et godt Raad, om jeg skulde gifte mig eller ikke."

Latteren forsvandt pludselig af hendes Øjne; hun lod sig synke tilbage i Stolen og betragtede Tanten, som om hun af hendes Ansigt vilde læse hendes hemmeligste Tanker.

„Naa, hvad mener du saa, Tante Karoline?" spurgte hun endelig.

Fru Meredith slog Øjnene ned.

„Hvorfor er det i Grunden saa nødvendigt, at du gifter dig?"

„Det var da et komisk Spørgsmaal!" svarede den unge Pige, og Glansen af et Smil skinnede atter frem i hendes Øjne. „For at have nogen, der kan sørge for mig, naar jeg bliver gammel, naturligvis!"

Saaledes pleje unge Mennesker med vantro Spøg at tale om Alderdommen; de gøre det, som om de selv, til Trods for, at det hidtil er gaaet alle andre saaledes, aldrig kunde blive gamle, og som om den blotte Tanke derom var latterlig.

„Du bliver ogsaa en Gang gammel, Tante Karoline, og hvad skal jeg saa stille op? Er det maaske ikke din Mening, at en ung Pige skal tænke paa at blive gift?"

„Naturligvis — men dog ikke under alle Omstændigheder, og navnlig ikke blot for at blive forsørget."

„Nej, selvfølgelig; det vilde være en lavsindet Bevæggrund. Jeg mente vel ogsaa snarere: for at have nogen, for hvem jeg kunde sørge. Det, tænker jeg, maa værne en mod Følelsen af at staa alene i Verden, mere end noget som helst andet. Og jeg føler mig virkelig undertiden saa alene. Der gives, tror jeg, ikke mange unge Piger, der staa saa ensomme i Livet som jeg! — Ja, ja, ryst du kun paa Hovedet, lille Tante! Afset fra dig har jeg dog ikke en eneste Slægtning paa Jorden."

Dette Faktum syntes imidlertid mere at interessere Rhoda end just at stemme hende alvorlig.

„Se nu en Gang Bloomingdales," vedblev hun, „de synes at have Forbindelse overalt. Det var dog altid en Slags Familie. Hvis jeg giftede mig med Bloomingdale, vilde jeg i alt Fald have nogen hele Livet igennem at sørge for. Ak ja — men Blooming-

dalere er og bliver det jo rigtignok," føjede hun halvt drømmerisk, halvt spøgende til.

„Rhoda," sagde Tanten, „saaledes maa du ikke tale. Dersom du mener det alvorligt med Bloomingdale —"

„Jeg mener det alvorligt med ham — men ikke med hans Familie — i det mindste ikke endnu."

„Du kan imidlertid ikke tage ham uden hans Familie. Det er det første, man ved et Ægteskab maa betænke, skønt unge Folk rigtignok pleje at tænke sidst derpaa. Ved et Ægteskab tælle de respektive Familier næsten lige saa meget med som Parret selv."

„Min næppe," indskød den unge Pige; „min er saa grumme, grumme faatallig!"

Havde Fru Meredith hidtil gjort sig Umage for at styre Samtalen hen paa dette Punkt, saa syntes hun nu forskrækket over at være naaet saa hurtigt til Maalet og trak sig en Smule tilbage.

„Jeg vil ikke just paastaa, at Familien er Hovedsagen —"

„Men det sagde du jo for et Øjeblik siden, Tante."

„Hovedsagen er snarere," vedblev Fru Meredith, der syntes at overhøre Niecens sidste Replik, „at du er fuldstændig sikker paa og klar med dig selv over, at du elsker ham."

„Men det er saa langt lettere for mig," sukkede den unge Pige, „at blive klar over, at jeg ikke elsker hans Familie."

„Derpaa kommer det ikke an, Rhoda," sagde Fru Meredith, „og du maa ikke tage dig den Sag saa let. Det drejer sig om et meget vigtigt Anliggende, det vigtigste, du nogen Sinde i dit Liv vil faa at afgøre."

„Men det er just det slemme derved, at jeg ikke ved, til hvilken Afgørelse jeg skal komme!"

„Du kan ikke afgøre, om du skal tage imod hans Tilbud eller vise det tilbage — er det det, der volder dig Vanskelighed?"

„Ja — netop det."

„Du har dog haft Tid nok til Overvejelse, Rhoda."

„Næppe nok en Uge har jeg haft, og jeg kunde bruge lang, uhyre lang Tid dertil; jeg kunde slet ikke faa for megen Tid. Foreløbig maa jeg først se ham igen — efter at jeg har sat saa meget til hans Familie."

„Rhoda!" tilrettevíste Tanten hende strengt henne fra Sofaen.

Men Rhoda lod sig ikke skræmme. Gennem Vinduet, hun sad ved, saa hun ned paa Gaden og bøjede sig pludselig frem.

„Det var Doktor Olney," forklarede hun. „Han kom netop tilbage til Hotellet og saa herop. Hvorfra ved han mon, at det er vore Vinduer? Med Hat paa ser han meget yngre ud. Han burde gaa med Hat paa ogsaa inde i Værelserne. Men det gaar formodentlig ikke an."

Alt, hvad der var hændet siden Rhodas Tilbagekomst, gjorde det vanskeligere for Fru Meredith at opfylde den Pligt, hun havde foresat sig. Hun havde højtideligt lovet sig selv at tale og tilstaa Rhoda alt, ifald denne havde besluttet sig til at modtage Bloomingdales Frieri. Men endnu var hun ikke sikker paa, om den unge Pige havde fattet denne Beslutning eller overhovedet nogen Beslutning, ihvorvel den Maade, hvorpaa hun tog Sagen, og hendes fuldstændige Ro gjorde dette mest sandsynligt. Og dog var hun svag nok til ganske stille at ønske, hun ikke maatte have bestemt sig til at modtage det; saaledes kunde Provelsesstunden for dem begge endnu en Gang opsættes paa ubestemt Tid. I sin Dom over den unge gejstliges Familie stemte hun overens med Niecen; den var hende imod, fordi den saa ivrigt anstrengte sig for at vinde Rhoda for sig; og i lyse Luer flammede Vreden op i hende, naar hun nu paa Forhaand udmalede sig, hvorledes de samme Mennesker med Foragt vilde vende hende Ryggen, saa snart de havde erfaret Sandheden. Den unge Mand selv gjorde ganske vist et venligt og godhjertet Indtryk, og havde det kun drejet sig om ham alene, vilde hun vel have troet at kunne være rolig; — men de andre! Moderen og Søstrene! Hun gyste ved Tanken om, at det var hendes Pligt at ydmyge den unge Pige over for disse — Rhoda, der var saa hjælpeløs, saa uskyldig og ganske ubekendt med sin Herkomst. Barnets lette Munterhed, hendes lunefulde Indfald, hendes overfladiske Tankeløshed, hvortil dog ogsaa kom Tegn paa et dybt Gemyt, som nu og da lyste frem af hendes Ord eller Handlinger, tilføjede den gamle Dames Hjerte usigelig Smerte og vakte hendes inderligste Medlidenhed. Saaledes som det en Gang var, havde Rhoda fuldkommen Ret til at være den noget forkælede og lunefulde unge Pige, som hun i Virkeligheden var, og den unge Ladys Selvfølelse, der klædte hende saa godt, var, naar alt kom til alt, ikke andet end et selvfølgeligt Produkt af den Stilling, som en ung, smuk Pige indtager i Omgivelser, hvor hun hidtil kun har behøvet at vælge og befale. Fru Meredith gyste ved Tanken om den aabenbare eller som Medlidenhed maskerede Foragt, med hvilken man i Fremtiden vilde frakende hende

denne Plads i Selskabet. Uden Tvivl overdrev hun ikke saa lidt. Verden forandrer sig efterhaanden og tager nu til Dags paa saa mange Maader Hensyn til velsituerede Folk, af hvad Art de end ere. Næppe vilde den have taget saa haardt paa den unge Pige, som Fru Meredith foreſtillede ſig det; men den gamle Dame havde saa længe ruget over hendes Skæbne, at hun til sidst kun saa den i det mørkeste Lys. Ogsaa nu forekom det hende, at der kun var ideI Skygge — da hun hørte Rhoda sige, som om det var Slutningen paa en lang Tale, hvoraf hun intet havde opfattet:

„Men det synes jo, som om han ikke har mere Familie end jeg —"

„Hvem?" spurgte Fru Meredith.

„Doktor Olney."

„Du ved jo intet om hans Familie."

„Det er sandt; men heller intet om min egen," svarede Rhoda let henkastet. Derpaa føjede hun efter en kort Pause alvorligere til: „Finder du det ikke ogsaa ejendommeligt, at min Moders Familie aldrig har bestræbt sig for at sætte sig i Forbindelse med os? Selv om de ogsaa have haft nok saa meget imod Mamas Giftermaal, skulde man dog tro, de med Tiden maatte have tilgivet hende. Man siger jo tilmed, at Familiefølelsen skal være saa stærk hos Franskmændene."

Fru Meredith slog Øjnene ned og fremmumlede: „Hos Kreolerne er det maaske anderledes."

„Aa nej, det tror jeg ikke; jeg har i alt Fald snarere hørt det modsatte! Har Papa aldrig kendt andre af Mamas Familie end hendes Fader? Det vilde dog være altfor mærkværdigt, om hun skulde have været ligesaa ensom som jeg! Jeg ved dog i det mindste, at jeg har dig, Tante Karoline. Men jeg er virkelig ikke klar over, hvad jeg skal mene om Herr Bloomingdale. Jeg opregner stadig for mig selv alle hans prisværdige Egenskaber: han har sikkert en god Karakter, ser godt ud og har ogsaa et godt Hjerte. Endvidere er han rig — hvad der nu ikke spiller nogen Rolle for mig. Han skiller Haaret for meget til venstre; men det gør heller ikke noget. Jeg skulde nok faa sat igennem, at han skilte det i Midten, og for Resten har det en nydelig brun Farve. Der er et godt Udtryk i hans Øjne, og hans Mund vilde vistnok se mindre blødagtig ud, hvis han bar Fuldskæg. Jeg tiltror ham de bedste Hensigter af Verden og tvivler ikke om, at han hele sit Liv vilde være mig trofast hengiven. Men det er slet ikke saa

let at danne sig en fuldstændig klar Dom over et Menneske, Tante, er det vel? Jeg vilde give meget til, at jeg virkelig vidste, om jeg holder af ham. Jeg tror nemlig ikke, at jeg nogen Sinde har været alvorlig forelsket; men Sværmerier har jeg naturligvis haft. Jeg nærer oprigtig Agtelse for Herr Bloomingdale, og naar jeg betænker, hvor meget det ligger ham paa Hjerte, at jeg skal holde af ham, kan jeg ikke andet end haabe paa, at det maa lykkes mig, naar jeg ret gor mig Umage. — Men er det mon ogsaa rigtigt, naar man først skal gøre sig Umage? Det er Spørgsmaalet. Skal ikke Kærlighed opstaa af sig selv, uden at man nærer og plejer den? Hvem der vidste det! Tante Karoline, tror du paa, at man kan lære at elske sin Mand efter Brylluppet? I Romanerne hænder det jo undertiden, men det forekommer mig latterligt. Jeg vilde ønske, det var min Pligt at gifte mig med ham — eller ogsaa, at det var min Pligt at lade være. Saa vilde jeg hurtigt kunne beslutte mig. Jeg tror, jeg har Anlæg til ganske at gøre mig til en Pligtens Slavinde. Det maa jeg have efter dig, Tante Karoline. Jeg kan meget godt forestille mig, at man opofrer alt for at gøre sin Pligt. Hvis Herr Bloomingdale kom med næste Damper og uden at give sig Tid til at trække Vejret korte lige her til Hotellet for at træde frem for mig og sige: 'Jeg kommer, Froken Aldgate, for at foreslaa Dem at vie Deres Liv i Forening med mit til et højt og helligt Formaal' — for Eksempel for at virke mellem de fattige i den østlige Staddel af New-York, eller drage til Syden for der at opdrage sorte — saa tror jeg, jeg uden Betænkning vilde slaa til. Maaske gor han det. Hvad mener du?"

Rhoda sluttede sin Monolog med et lystigt Blik til Tanten, der stadig tav, ligesom hun havde tiet under den hele Enetale, helt og holden optagen af den Bekymring, der truende rykkede hende ind paa Livet. Som det ofte sker, naar man udelukkende retter sine Tanker mod een Genstand, at alt synes at staa i Forbindelse dermed og hentyde dertil, saaledes ramte ogsaa de rent tilfældige Udtryk i den unge Piges sværmeriske Udgydelse Fru Mereditbs Sjæl paa det mest saarbare Punkt og foraarsagede hende en Kval, hun ikke troede at kunne udholde. Alt anklagede, dømte og fordømte hende, fordi hun havde udsat Opfyldelsen af den hende paahvilende Pligt og gjort den afhængig af Rhodas Afgørelse, den Afgørelse, som hun endnu stadig ikke kunde komme til Vished om. Medens hun krob i Skjul for denne Pligt, havde

hun troet, at naar hun blot foreløbig ikke behøvede at opfylde den, kunde det maaske overhovedet vise sig unødvendigt; eller hun havde i det mindste indbildt sig at tro det. Afviste Rhoda den unge Mands Frieri, var der Mulighed for, at hun ganske kunde spare sig en Meddelelse, der — det følte hun — maatte ødelægge den lettænkende, men højsindede unge Piges hele Livslykke. Det var det Paaskud, hvormed Fru Meredith hidtil havde unddraget sig den Opgave, der saa bydende var hende foreskrevet. Men naar hun nøjere gennemtænkte Sagen, blev det umulige, det taabelige i hendes Forudsætning hende klar. Hvis Rhoda ikke elskede Herr Bloomingdale, vilde hun en Gang senere komme til at elske en anden, og lige saa lidt som paa denne Dag lod den tunge Pligt sig da skaffe ud af Verden. Og var det ikke ligefrem grusomt vedblivende at holde hende i Uvidenhed, indtil hendes Hjerte en Gang oplod sig for Kærligheden, for da at lade Sandheden sønderknusende falde ned over hende.

Fru Meredith indsaa nu dette; hun indsaa, at netop den forhaandenværende Tilstand af Tvivl og Uklarhed var det rette Øjeblik til at handle, at denne var den eneste Lejlighed til at bibringe Barnet den skæbnesvangre Meddelelse paa en nogenlunde skaansom Maade.

Ofte havde hun forestillet sig, hvorledes hun vilde tale til Rhoda, og hvad hun skulde sige; med den Romantik, hun kendte fra sine Bøger, havde hun udmalet sig, hvorledes hun netop i det Øjeblik, da den unge Pige følte sig lykkelig over en besvaret Kærlighed, heroisk vilde opfylde sin Pligt og lære hende at forsage, lide og vinde Sejr over sig selv. I disse dramatiske Scener havde hun naturligvis selv altid været stærk; hun havde været den Klippemur, hvortil den unge Pige med sit sønderbrudte, blødende Hjerte havde lænet og støttet sig. Og nu kunde hun have slæbt sig hen for hende — hun kunde være falden paa Knæ for at bede hende om Tilgivelse for det, hun havde i Sinde, og ikke tale før hun havde sikret sig Tilgivelse.

Men Vanen er mægtig, mægtigere end nogen Sindsbevægelse, og saa blev da Fru Meredith liggende paa Sofaen og aabnede blot sin Vifte, for ikke at være nødt til at se den unge Pige ind i Øjnene, da hun sagde:

„Og hvis det nu var din Pligt at opgive Herr Bloomingdale, vilde du saa kunne det?"

„Lige paa Stedet, Tante Karoline," svarede Rhoda med

komisk Resoluthed. „Dertil vilde jeg ikke behøve en Uges Betænkningstid. Men hvorledes kommer du paa det sære Spørgsmaal?"

„Er det virkelig saa sært?" stammede Fru Meredith mere død end levende.

„Ja, det skulde jeg rigtignok mene. Jeg kan meget godt forestille mig, at man opgiver en Frier; men at det just skulde være en Pligt —"

Fru Meredith forstod særdeles vel dette, men netop den Omstændighed, at hun saa klart erkendte den hele Situation, forøgede hendes Trængsel. Endelig sagde hun:

„Saa er du altsaa endnu ikke besluttet paa at opgive ham?"

„Jeg er besluttet — lad mig faa Tid til at tænke mig om; — ja, jeg er besluttet paa først at beslutte mig, naar jeg igen har set ham. Men hvad mente du med, at det skulde være min Pligt at opgive ham?"

„Det vilde være din Pligt," sagde Fru Meredith for at redde sig, „at opgive ham, dersom du ikke var sikker paa at elske ham."

„Naa saadan — ja naturligvis — saa det var det altsaa."

„Og hvis du besluttede dig til at tage ham, vilde du saa ikke, at han, efter at du har set saa meget til hans Familie, ogsaa skulde erfare noget om din?"

„Hvorfor? Du er jo dog den eneste, som er tilbage af den, Tante Karoline. Med dig er alt sagt. Det vil han forhaabentlig forstaa. Eller er der noget andet og mere at bemærke?"

„Aa nej — ikke det mindste — eller i alt Fald kun meget lidt. Men vi maa sige Herr Bloomingdale alt, hvad vi vide om — om din Moder — og om hendes Familie."

„Naturligvis havde jeg foresat mig det. Der er da, tænker jeg, ikke noget uhæderligt derved — afset fra Familiens Opførsel mod Mama."

„Nej — —"

„Det lyder næsten, som om der alligevel var noget. Hvad er det, du stikker under Stolen for mig, Tante Karoline?"

Rhoda havde rejst sig i sin fulde Højde og betragtede Tanten med den pludselige Ophidselse, som hun i sjældne Tilfælde lagde for Dagen, naar hendes Selvfølelse blev vakt. Meget sjældent, thi hendes Temperament var sædvanlig særdeles fredeligt; men naar det skete, saa Fru Meredith deri et Udbrud af hendes Forfædres Vildhed, og hun gyste derfor, som om det mere var en

ufrivillig Blottelse af hendes indre Selv end en Ytring af Selvfølelse — og maaske er hos os alle det, som man kalder Selvfølelse, egentlig intet andet.

„Hvad skjuler du for mig? Naar ikke noget uhæderligt er med i Spillet —"

Fru Meredith saa sig dreven til det yderste. Tilbage kunde hun ikke komme, lige saa lidt gore Holdt. Hun havde endnu kun Valget mellem at sige den fulde Sandhed eller bringe sig i Sikkerhed under en eller anden ny Løgn. Men dertil skortede det hende saa vel paa Vilje som paa Opfindelsesevne; dertil var hun for svag, eller hendes Pligtfølelse for stærk. Saa gik hun da los mod Maalet, som om hun gav efter for en uimodstaaelig Magt.

„Selv om der har været noget uhæderligt med i Spillet, saa var det ikke din Families Skyld, men dens Ulykke, dens Lidelse, dens tunge Livsbyrde; — hvad vilde du vel ellers sige til, at din Fader giftede sig med din Moder, omendskønt han havde fuldt Kendskab til det altsammen?"

„Jeg vilde sige, at han har handlet ædelt og bravt. Men derpaa kommer det ikke an her. — Hvori bestod Ulykken? Hvad havde de gjort? Hvorfor maatte de uskyldigt lide? Du skal ikke være bange for at sige mig alt, Tante. Jeg bryder mig ikke det fjerneste om, hvad Herr Bloomingdale eller nogen anden mener derom. Stolt og glad vil jeg være derved!"

Fru Meredith saa med Skræk, at den unge Piges Indbildningskraft allerede havde fostret en eller anden ny romantisk Formodning.

„Hvem var min Bedstefader?" spurgte Rhoda med en nu helt uimodstaaelig Bestemthed.

„Jeg ved kun meget lidt om ham," svarede Fru Meredith efter en lille Pause, hvori hun paa dette neutrale Omraade havde søgt den mest nøgterne Sandhed. „Din Fader har ikke fortalt mig stort andet, end at han var Kreoler og — og at han var rig og — og agtet blandt sine Landsmænd —"

„Han har maaske været saadan en gammel Slaveejer, som de forekomme i Caples Romaner? Derom vilde jeg saamænd ikke bryde mig en Dojt! Det fik være hans Fejl — og i det hele taget ikke nogen stor Ulykke; — i alt Fald ikke en saadan, som du har ladet mig ane. — Men Bedstemoder — hvem var min Bedstemoder?"

„Hun var — ikke hans Hustru."

„Oh!" sagde den unge Pige med et dybt Aandedrag, som om hun havde faaet et Stik i Hjertet. „Det var altsaa det uhæderlige —"

Hun holdt inde og rettede et tomt, stirrende Blik mod Tanten, som tavs ventede med at bekræfte hende den Ulykke, som dog langt fra ikke var den værste. Fra sin Plads kunde hun ikke se, hvorledes Skamrødme lidt efter lidt farvede den unge Piges Ansigt, Hals og Pande.

„Hvem var hun?" spurgte Rhoda atter.

Fru Meredith søgte at forestille sig, hvorledes Ordene vilde lyde, naar hun talte, og samtidig udtalte hun dem:

„Hun var din Bedstefaders Slavinde."

Den unge Pige stod stum og uden en Bevægelse. Saaledes som hendes Hoved aftegnede sig mod det aabne Vindue, forekom det Tanten, at hendes Ansigt var fortladent, som om Kendskabet til hendes Moders Afstamning ogsaa havde gengivet hende hendes Forfædres Farve.

Fru Meredith havde rejst sig fra Sofaen og greb med den ene Haand efter Tæppet, der endnu laa bredt over hendes Fødder, som om hun vilde gøre sig rede til at kaste det fra sig og undflyde sit Offers Nærhed, saa snart denne blev hende uudholdelig. Men hun var for svag til at rejse sig — og saa ventede hun da med bankende Hjerte og skælvende Legeme paa, at Rhoda skulde tale. Den unge Pige udstødte kun en kort, sagte, halvkvalt Latter, i hvilken der udtalte sig en saa rørende Frygt og medlidenhedsvækkende Bøn, at det skar den stakkels Fru Meredith i Hjertet.

„Tante Karoline," sagde hun — „er du bleven vanvittig?"

„Vanvittig?" dette Ord lod skimte Haab; — hun maatte virkelig først besinde sig. Var hun virkelig ikke vanvittig, og var det altsammen ikke kun en ond Drøm, en syg Hjernes sygelige Foster? Men Bevidstheden om, at hun desværre var i Besiddelse af sin fulde Forstand, berøvede hende hurtigt denne ejendommelige Trøst.

„Ak — var jeg dog blot vanvittig!"

„Altsaa mener du — altsaa vil du paastaa, at jeg er en — at jeg hører til de sorte?"

„Nej, nej, mit stakkels Barn — du er jo saa hvid som jeg — saa hvid som nogen kan være. Ingen kan ane —"

„Men jeg har Blodet i mig. Det er det samme —"

Igen paafulgte en trykkende Tavshed; derpaa vedblev den unge Pige:

„Og du lod mig vokse op i den Tro, at jeg hørte til de hvide ligesom de andre Piger, skønt du dog vidste —? Du lod det ske, at jeg selv og alle andre holdt mig for noget, som jeg ikke var? — — Tante Karoline, hvor kan du nænne at indbilde mig noget saa forfærdeligt? Det er jo alligevel ikke sandt! Du vilde ikke alle de mange Aar have kunnet lade mig blive i den Tro, at jeg var en hvid — du vilde have sagt mig det straks, saa snart jeg blot kunde forstaa. Du vilde ikke have kunnet fortælle mig alt muligt om Mamas Familie, at det var ansete Folk, som fornægtede hende — og alt det andet. Hvis det skrækkelige var sandt, vilde I ikke have ladet mig tro det, hverken du eller Onkel Meredith!"

„Det er sandt, at vi have ladet dig blive i Troen, men du selv har udtænkt dig det altsammen. Vi have aldrig fortalt dig noget saadant."

„Men du kan dog umulig have troet, at det var ret handlet af dig, og derfor har du umuligt kunnet gøre det — du vilde aldrig kunnet overvinde dig selv dertil. Og derfor kan det heller ikke være sandt, hvad du lige nu har sagt. Men i hvad Hensigt har du da fortalt det? Nej — jeg kan ikke engang tro, at du virkelig har sagt det; jeg maa have drømt. Det er aldeles, som om du kom til et Menneske, der var frisk og sundt, og sagde til det, at inden en Time maatte det dø. Forstaar du det da ikke? Hvor kan du fortælle mig noget saadant? Føler du ikke, at det maa ødelægge og sønderknuse hele mit Liv? Og du maa dog vide, at det ikke er sandt! — det er, som om mit Hoved skulde briste! Men saa tal dog, Tante Karoline, og sig mig, hvorfor du har fortalt mig det? — Maaske, fordi du ikke vil have, at jeg skal gifte mig med Herr Bloomingdale? — — Godt, saa gifter jeg mig ikke med ham! Hvad siger du nu?"

„Rhoda," begyndte Tanten, „om du gifter dig med Herr Bloomingdale, har ikke stort at sige. Men Timen er nu kommen, da du maa —"

„Nej, Tiden er ikke kommen nu, — den er forlængst henrunden! Kommen var den, saa snart jeg blot kunde tale eller forstaa et Ord. Den Gang var det Tid at sige mig det, hvis det er sandt, for at jeg kunde vokse op i fuldt Kendskab til mig selv og vænne mig til at bære min Lod. Men det er ikke sandt —

og du fortæller mig det kun i en bestemt Hensigt. Hvad er der forefaldet, Tante Karoline? Jeg vil sende Bud efter Doktor Olney — du er ikke rask! Der maa have været noget galt ved hans Medicin — ja, ja, saadan maa det være gaaet til. Lad mig se!"

Hun for hen til Fru Meredith, der veg tilbage og krøb sammen i et Hjørne af Sofaen. Den unge Pige brød ud i en hysterisk Latter.

„Aa — er du bange, at jeg skal gøre dig noget? — Tante Karoline, tag dine Ord tilbage, tag dem tilbage! Paa mine Knæ beder jeg dig derom —"

Hun kastede sig ned foran Sofaen.

„Aa, du kan ikke have været saa slet, at du har kunnet leve saa mange Aar i en saadan Løgn!"

„Det var en Løgn, en lav, hæslig Løgn," sagde Fru Meredith, som kæmpede for at faa Vejret, „men indtil nu var der ingen Forhold indtraadt, som tvang mig til at sige dig Sandheden — og derfor kunde jeg ikke bringe det over mit Hjerte."

„Nej, nej! Du maa ikke berøve mig Troen paa dig!"

Den unge Pige lod sit Hoved falde mod Tantens Knæ og brød ud i vild Hulken.

„Jeg forstaar ikke, hvorfor du gør det. Det kan jo dog ikke være sandt — det kan ikke være dit Alvor! Skal jeg da aldrig mere vaagne op af denne Drøm og faa dig igen, Tante Karoline? Du var jo alt, hvad jeg ejede i Verden — og nu — naar du ikke er den, jeg troede, du var — ikke saa trofast og god — saa har jeg jo ogsaa — ogsaa mistet dig!"

„Ja, det var slet af mig," sagde Fru Meredith i taarelos Fortvivlelse, som Ord ikke kunde lindre. „Ikke en Dag, ikke en Time er gaaet hen, uden at jeg har følt det; altid har jeg bedt til Gud om Klarhed til at erkende min Pligt og Kraft til at fuldføre den. Gud er mit Vidne, at hvis jeg havde kunnet bære dette for dig, havde jeg gerne taget det paa mine Skuldre. Jeg har baaret det alle de mange Aar og desforuden følt mig skyldig, fordi jeg tav. Du kan tro, det var ikke saa lidt — selv om det intet har været imod det, som du nu maa lide. Du kan tro, jeg ved det."

Den unge Pige vedblev at hulke, og den gamle Dame gentog bestandig det samme, de samme tomme Ord uden Haab og Trøst. Men det ledede hende efterhaanden fra Fortiden, som var

styrtet i Ruiner bag dem, til Nutiden, hvori de paa ny maatte søge at vinde Fodfæste. Den unge Pige holdt pludselig op med at jamre sig, løftede Hovedet og saa paa sin Tante.

„Og min Moder," sagde hun uden at give Agt paa det dybe Udtryk af Medlidenhed, som hun modte „— var hun ogsaa min Faders Slavinde?"

„Hun var din Faders Hustru. Slaveriet var allerede den Gang afskaffet, og han var en for brav Mand til, at han skulde have handlet anderledes, omendskønt han maatte forudse, at dette Ægteskab maatte blive hans Fordærv — hvad det da ogsaa blev."

„Altsaa i det mindste een, som jeg kan agte. Ham kan jeg agte," sagde den unge Pige med en ubarmhjertig Haardhed i Stemmen. Hun rejste sig og gik hen mod Døren til det Værelse i Hotellet, hun selv beboede.

„Hvis — hvis jeg endnu skal sige dig noget — noget, du vil vide —" bad Tanten. „Aa, Barn, kunde du dog blot forstaa —"

„Jeg forstaar fuldkomment," sagde den unge Pige.

Naar Fru Meredith havde udmalet sig dette Øjeblik, havde hun altid anset det for særlig svært at forklare den uskyldige unge Pige de sørgelige Enkeltheder i den Samfundstragedie, hvis Offer hun var, og bringe hende til Forstaaelse af Ulykkens fulde Omfang. Nu indsaa hun, at dette vilde blive hende sparet, at hendes Niece i den Henseende havde fattet Sammenhængen ved første Blik. Saaledes forglemme vi ofte midt i Livet, midt i vore rige Erfaringer, hvorledes det egentlige Grundlag alt længe har slumret i vor Bevidsthed. Have vi først samlet Erfaringer, antage vi sædvanligvis, at Kundskab kun erhverves gennem Erfaring. Men Kundskab, eller dog Erkendelse, vindes ofte gennem blotte Forestillinger, gennem Instinkt, Anelse, kort sagt ved ren aandelig Virksomhed. Mennesket har et vidt Spillerum paa de utallige Mellemtrin mellem Engel og Djævel; det behøver ingenlunde at have oplevet alle de gode og onde Ting, hvori Indbildningskraften gør det delagtig; det kan forestille sig dem. Forestillingerne kunne være unøjagtige — omendskønt de ikke sjældent ved senere Erfaring bekræftes til de mindste Enkeltheder — men i det hele og store ere de i Regelen rigtige. Saaledes samler vor Erkendelse Materiale fra utallige Kilder, om hvis Eksistens vi i Virkeligheden ikke ere fuldt bevidste. Og pludselig lader det afgørende Moment den latente, i dette Materiale ophobede Elektricitet flamme op i et

kort Syn, som opklarer os Verden med sin grelle Straale og viser os dens Fænomener i deres virkelige Form og Skikkelse. Den, som oplever det, forstaar pludselig, at han allerede længe, lige fra sit Bevidsthedslivs Begyndelse, har kendt alt det, hvorfra Sløret nu ved Omstændighedernes Magt er revet.

Den ædle, rene unge Pige, hvem man fortalte, at hendes Moder havde været Datter af en Slavinde og et Syndens Barn, havde erfaret saa lidt om Verdens Skyld og Skam, som øm og omsorgsfuld Kærlighed overhovedet kan spare et Barn for. Men saa meget af det onde var trængt frem ogsaa til hendes Bevidsthed, at det nu altsammen pludselig stod for hende i skærende Klarhed. Hun forstod alt — og følte sig lige saa saaret derved i sit Indre, som om en grusom Nar med ubarmhjertig Vidtloftighed havde gjort hende klog paa, hvad en sand Ven kun kunde tragte efter at holde skjult for hende. Saadanne sjælelige Fænomeners Hurtighed kunne Ord ikke følge, thi Ord formaa kun at skildre Livet, ikke dets Oplevelser.

„Nu gaar jeg ind paa mit Værelse," sagde hun, „og hvad der end sker, følger du ikke efter mig, kalder ikke paa mig! Og om du skulde dø, saa taler du ikke til mig; — jeg har nu Ret til at være alene."

Hun gik til Døren, som fra Dagligstuen førte ind til hendes Værelse, og lukkede den af efter sig.

Tanten sank tilbage paa Sofaen. Hun var for svag til at følge efter hende, selv om hun havde villet; men hun var ogsaa for klog til at ville det.

Saa laa hun da og overvejede vel for titusinde Gang sin hele Elendighed og betragtede den fra alle Sider. Hun sagde sig selv, at det var værre, langt værre, end hun nogen Sinde havde forestillet sig; men i Virkeligheden var det, som var sket, det bedste, i det mindste for hende. Hun kunde paastaa det modsatte, saa meget hun vilde, der laa dog for hende en Trøst deri, at Løgnen endelig var tilstaaet og Sandheden sagt. Hvor nagende og forfærdelig hun end udmalede sig Jammeren derinde bag den lukkede Dør, kunde hun dog ikke andet, hvad hende selv angik, end være glad over, at det var kommet saaledes. Det var haarrejsende at være glad nu, det vidste hun vel; men hun vidste ogsaa, at hun ikke desto mindre var det.

Efter en Stunds Forløb begyndte hun at føle sig ængstelig over den uhyggelige Stilhed inde i Rhodas Værelse, og hun gjorde.

hvad en Mand sandsynligvis ikke vilde have gjort: hun slæbte sig til Døren, saa gennem Nøglehullet og lyttede. Hun kunde intet høre, men saa, at Rhoda sad ved Bordet og skrev. Hun vendte tilbage til Sofaen og laa igen en Stund taalmodig. Efterhaanden som Tiden gik, begyndte hun at blive sulten; dog skammede hun sig for at ringe og forlange noget at spise, og snart følte hun et sygt Menneskes nervepirrende, pinagtige Trang til Spise.

Tiden gik; Uret paa Kaminen viste halv otte. Da gik Døren op til Rhodas Værelse, og den unge Pige stod foran hende med Hat paa Hovedet, færdig til at gaa ud. Hun holdt et Brev i Haanden og sagde i en udtrykslos, haard Tone:

„Jeg har skrevet til ham og vil selv besørge Brevet. Naar jeg kommer tilbage —"

„Du kan jo sende et Bud med Brevet," svarede Tanten. Hvad den unge Pige havde skrevet, vidste hun for godt til, at hun behøvede at spørge derom. „Det er allerede næsten mørkt; det er for sent for dig at gaa alene paa Gaden."

„Hvad skulde der vel kunne tilstøde mig?" spurgte Rhoda haanligt. „Og selv om nogen generede en Negerpige, hvad Vægt ligger der da derpaa? — Naar jeg kommer tilbage, skal jeg pakke dine Sager; i Morgen tidlig rejse vi til New-Orleans for at opsøge min Moders Familie."

Tanten svarede ikke herpaa, men vilde i det mindste forsøge at rejse alvorlige Indvendinger imod, at hendes Niece saa sent gik alene ud.

„Det bliver snart helt mørkt, Rhoda, saa at du ikke kan finde dig til Rette i Gaderne. Du maa virkelig ikke gaa ud nu. Vi have heller ikke spist til Middag endnu. For min Skyld —"

„For din Skyld," udbrød Rhoda, og derpaa vedblev hun, som var det Svar nok: „Jeg har skrevet til ham, at alt er til Ende mellem os — det var det allerede forud; jeg vilde dog ikke have kunnet ægte ham — at du og jeg allerede ville være bortrejste, naar han kommer, og at han ikke skal gøre noget Forsøg paa at gense mig. Jeg har hermed fortalt dig alt, Tante Karoline, hvad du kunde ønske at spørge mig om; nu beder jeg dig til Gengæld besvare mig et Spørgsmaal —: Ved ellers nogen noget derom?"

„Nej, Barn, ingen," svarede Frn Meredith hurtigt, og hun troede i Øjeblikket at tale den fulde Sandhed. „Ingen levende Sjæl. Ingen har foruden din Onkel vidst noget —"

„Tænk dig om, Tante Karoline," sagde den unge Pige og traadte med et sørgmodigt Blik hen til Sofaen. „Jeg vilde gerne have, at du nu siger mig Sandheden. Har du ellers ikke fortalt det til nogen?"

„Til ingen."

„Heller ikke til Doktor Olney?"

For sent blev Fru Meredith sin Vildfarelse var. Hun kunde ikke mere slaa om og sige, hun havde glemt det; Rhoda vilde aldrig have troet det. Hun kunde kun sige: „Nej, heller ikke til Doktor Olney."

„Sig mig Sandheden, hvis du haaber paa nogen Sinde at gense mig i dette eller det andet Liv. Er det Sandhed? Sværg mig det!"

„Det er Sandhed," sagde den stakkels Fru Meredith, der følte, hvorledes denne nye Løgn med tredobbelt Tynge lagde sig paa hendes Samvittighed. Hun sank tilbage paa Puden, hvorfra hun havde løftet sig en Smule, og laa som sønderknust under den Byrde, der paa ny var væltet over hende.

„Saa tilgiver jeg dig," sagde den unge Pige og bøjede sig ned for at kysse hende.

Tanten gjorde et svagt Forsøg paa at støde hende tilbage. „Oh, nu behøver jeg ikke din Tilgivelse," klynkede hun og begyndte at græde.

Rhoda svarede ikke; hun vendte sig blot om og forlod Værelset.

Fru Meredith blev udmattet liggende. Hun spurde ingen Sult mere, men følte sig svag, fordi hun intet havde spist. Efter en Stunds Forløb lod hun sig glide ned fra Sofaen, krob paa Hænder og Knæ hen til Bordet, hvor Flasken med de af Olney foreskrevne Sovedraaber stod, og drak den ud i eet Drag. Hun vilde have Ro for sine Tanker; hun troede ikke, at det alvorligt kunde skade hende; men selv med den Risiko vilde hun have Ro. Allerede mange ere af den Grund gaaede i Døden. Hvis det blot var sikkert, at det var det rette Middel til at finde Hvile!

Ottende Kapitel.

Da Rhoda gik hen ad Gaden, brændte allerede i Butikkerne de blege Gasflammer, og det elektriske Buelys's maaneagtige Skin

laa i Kamp med Solnedgangens Rødme, hvis Afglans paa den vestlige Horisont endnu fyldte Sommerluften. Hun vidste ikke, hvorhen hun gik; tankeløs fulgte hun Sidegadens lette Krumning. Brevet, som hun vilde bringe paa Posten, havde hun i Haanden; men hun gik forbi Brevkasserne uden at lægge det i. Hun tænkte ikke mere paa, i hvad Hensigt hun var gaaet ud, og hvad hun egentlig havde for. Da hun nu en Gang var undsluppen det skrækkelige, som fra alle Sider trængte sig ind paa hende, begyndte lidt efter lidt en Beslutning, hvortil hun først var bleven foranlediget ved de ydre Omgivelser, at modnes i hende. I denne Gade havde hun kun liden Udsigt til at træffe Damer af den Stand, hvortil hun hidtil havde kunnet regne sig. Fornemme Folk vare forlængst flyttede fra den, og de Huse, hvori Middelstanden en Gang havde boet, vare efterhaanden stegne endnu et Trin ned ad den sociale Stige og tjente nu Arbejdere til Bopæl; ogsaa Butikkerne, der ganske vist aldrig havde været særlig fornemme, havde tilpasset sig fuldstændigt til Naboskabet. Der fandtes mange Viktualiebutikker, navnlig opfyldte med Frugter, hvoriblandt Vandmeloner vare fremherskende, endvidere et Par Manufakturbutikker og nogle Drogeriforretninger, som udviste den Properhed, der nu en Gang er uadskillelig fra Drogerihandler. Korebanen var paa dette Tidspunkt forladt af den Mængde Arbejds- og Slagtervogne, som tidligere paa Dagen raslede hen over den, og befaredes udelukkende af Sporvogne, som førte til og fra den fjerne Veststation.

Ved det første Hjørne maatte Rhoda bane sig Vej gennem Grupper af travle Forstadsbeboere, som ventede paa deres respektive Vogne og, naar de kom, sprang op i dem og i en Fart sikrede sig Plads, mere af Sædvane, end fordi det var nødvendigt; thi Tiden for Aftentrængselen ved Vognene var forlængst forbi. Da hun var kommen forbi disse Grupper, traf hun først paa det egentlige Gadeliv: Koner, som havde begivet sig ud for paa Torvepladserne at indkøbe billige Forraad til næste Dag; Mænd, som i de korte Fyraftenstimer, der bleve dem tilovers efter Dagens Arbejde til Sengetid, stod lænede op til Drikkestuernes Gitterdøre, eller med de korte Piber i Munden spankede om paa Fortovene; talrige unge Knøse af den Slags, som holde Fyraften hele Dagen igennem, syntes at have truffet en Overenskomst med Husmurene om gensidig Støtte og saa efter hende, medens hun ilede forbi dem. Og derpaa i større og større Antal Negre, som fra Side-

gaderne drejede ind paa den yndede Promenade. De gjorde hofligt Plads for hende, og atter følte hun sig besjælet af den ejendommelige Interesse, som drog hende til disse Folk.

Denne Gang blev den yderligere forøget ved den Agtelse, der blev hende vist i hendes Egenskab af ung, hvid Dame, og ved Bevidstheden om, at hun ikke havde noget Krav derpaa. Lettere vilde hun have baaret det, om de havde vist sig grove og uhøflige; det forekom hende, som om der i de sorte Øjne laa en stum Manelse, som om de vilde kalde og drage hende til sig, bestandig nærmere og nærmere, indtil hun til sidst var forenet med dem i Racefællesskab.

Aldrig før havde det været hende saa paafaldende, hvor hæslige de vare med deres platte Næser, de store Næseboer, de optrukne, tykke Læber, de tæt sammenrykkede, bevægelige, fremstaaende Øjne, den tilbagevigende Hage og den skraanende Pande, den blode, skinnende Hud. De saa ud som Vrængbilleder af Mennesker, værre end Aber, fordi de ere mere menneskelignende. Og Mændene vare dog ikke halvt saa skrækkelige som Kvinderne, lige fra de unge Piger med deres pibende Stemmer og deres latterlige Iver efter at klæde sig moderne, til de gamle, rynkede eller overfede Morliller, som med blottede Hoveder vraltede frem fra de krumme Sidegader, fra Gaarde og usle Stræder, hvori de havde hjemme, for at fryde sig ved Aftenluften. Smaa sorte Børn rodede om i Sidegaderne eller legede under høje Skrig en Slags Tagfat.

Deriblandt fandtes der Skikkelser af alle Farver og Typer, fra det reneste sorts Komedie til det næsten lige saa hvides Tragedie. Hun saa en ung Pige spadsere sammen med en Skare sorte Venner og Veninder, lige saa hvid som hun, og Rhoda spurgte sig selv, om denne Pige mon ikke havde just det samme Kvantum Negerblod i sine Aarer; hun passiarede og lo livligt med de øvrige, syntes ganske at føle sig eet med dem og nærmest at finde Behag i den Opmærksomhed, som udvistes hende af en begavet Yngling, der skødesløst slentrede ved hendes Side.

„Hun har altid vidst det og har ingen Følelse derfor," sagde hun bittert ved sig selv. „Hende gør det ikke noget; det forekommer hende kun naturligt saaledes. Det var langt bedre for mig, om jeg var som hun."

Derpaa begyndte hun at regne ud, hvor mange Generationer hun vel maatte gaa tilbage fra sig selv eller denne Pige, for at

naa til de modbydelige gamle Kvinders mørke sorte. Hun vidste, hvad en Oktavon vil sige, og tænkte: „Jeg er som hun; min Moder var noget mørkere, min Bedstemoder endnu mørkere, min Oldemoder som en Mulatinde, og efter hende kommer en afskyelig, gammel Negerinde, en vild, rovet fra Afrika, hvor hendes Slægt spiste Menneskekød.

En Vision af Græshytter med Tage af Palmeblade steg op for hende, saaledes som hun havde set dem paa Billeder, med grinende Menneskekranier spiddede paa Stænger; — derpaa en Orken med et langt Tog af fangne Slaver, og en nøgen, sort Kvinde, der af Udmattelse var falden sammen, knælende ned med lænkede Hænder og tilbagebøjet Hoved, og den arabiske Slavehandlers Kniv foran sin Strube. Som et Spøgelse forfulgte dette Billede hende; al den Elendighed og Skræk, hvortil hun var hjemfalden, trængte ind paa hende.

Enkelte Øjeblikke rettede hun sig i Vejret i en fortvivlet Anstrengelse for at genvinde sin tidligere Stilling, ligesom den lemlæstede ser efter det Sted, hvor hans Arm sad, uden at kunne gøre sig fortrolig med, at han har mistet den. Ligesom han havde hun den fulde Følelse af sit Tab, en Følelse af det, som var revet fra hende. I saadanne Øjeblikke vaagnede hendes Raseri; hun vilde hævne sig paa sin Tante for det, som hun lod hende lide, og lade hende føle en lignende Smerte. Men derpaa fik atter Bevidstheden om hendes nuværende Stilling overhaand, og hun sank sammen i Fortvivlelse og Afsky for sig selv. Og igen grebes hun af et brændende Ønske om at befri sig for den Skændsel, hun ikke havde forskyldt, at udslette Pletten med sin sidste Blodsdraabe. Med en pludselig Beslutning tænkte hun, at hun kunde blive Herre over sin Ulykke ved aabent at tilstaa den. Hun kunde se og høre sig selv, hvorledes hun tiltalte nogle af disse modbydelige Skabninger, de hæsligste af dem alle, og sagde til dem: „Jeg er ogsaa en sort; tag mig med, lad mig bo hos eder og være eders Lige.“ Derpaa tænkte hun videre: „Maaske har jeg Slægtninge blandt dem. Ja, vistnok har jeg det. Jeg vil sende Bud til Hotellet, lade mine Sager afhente og flytte ind i en eller anden smudsig, lille Baglejlighed for at søge efter dem.“

Disse hinanden hurtigt fortrængende Indtryk, Forestillinger, der afløste hverandre saa pludseligt og uden Overgange som Billederne i en Drøm, bortrykkede hende fuldstændig fra Virkelighedens

Verden. I Løbet af faa Sekunder syntes hun at gøre Aars Erfaringer.

Imidlertid gik hun rask videre, hun næsten fløj. Gaden var ujævn; den steg og sænkede sig foran hende. Hjertet bankede i hendes Bryst; men hendes Hoved var let, let som en Løvetands Fjerkrone.

Hun følte Lyst til at le. Nu forekom det hende, som om to Personer vare forenede i hende: en, som havde levet lige til denne skrækkelige Afsløring fandt Sted, og en anden, som derefter levede videre, og derpaa endnu en tredje, som kendte og ynkede dem begge. Hun spurgte sig selv, om det var det, som Folk kaldte at blive vanvittig.

Og derved kom hun igen til at tænke paa sin Tante, der som et brændende Ønske havde udtalt: „Ak, var jeg dog blot vanvittig!“ Men Rhoda vidste godt, at hendes ophidsede Tilstand ikke var Vanvid, og hun nærede ikke en Gang Ønsket om at slippe for Konsekvenserne paa den Maade.

„Der maa gives en anden Vej,“ sagde hun til sig selv, „en Vej, som den, der har Mod, kan følge. Det gaar dermed som med et Spøgelse. Gaar man kun modig løs paa det, kan det ikke gøre en noget; man maa blot ikke være bange. Altsaa, hvad skal jeg gøre? — Ja, det er Spørgsmaalet: Hvad byder min Pligt mig?“

Derpaa svævede hendes Tanker videre i lidenskabeligt Oprør

„Havde hun kun gjort sin Pligt, vilde alt have været til at bære. Men hendes Fejghed har givet mig Dødsstødet — ja, hendes Fejghed har myrdet mig!“

Der kom Taarer i hendes Øjne og hele hendes Stillings bitre Ve stod igen klar for hende og trykkede blytungt paa hendes Hjerne.

Da saaledes Bevidstheden om hendes Sorger kom igen, følte hun foruden Elendigheden i sit Indre ogsaa alt, hvad der foregik omkring hende. Hidtil havde de forbigaaende ingen Notits taget af hende. Men forskrækket ved Tanken om, at hun nu kunde blive bemærket, standsede hun, gjorde omkring og nærmede sig en gammel farvet Kone, der i sit safrangule Ansigt havde det blide, melankolske Udtryk, som man saa hyppigt finder hos Mulatter. Det kunde være et rent ydre Udtryk eller ogsaa nedarvet, hvori hendes egen Personlighed ingen Lod eller Del havde, men desuagtet følte Rhoda sig tiltrukken af det.

„Hvad er dette for en Gade?“ spurgte hun og tænkte samtidig: „Det maa omtrent være min Bedstemoders Farve; saaledes maa hun have set ud.“ Men denne Tanke var ikke til at mærke paa hende, snarere antog hun en bydende Holdning over for den gamle Kone.

„Karlsgade, Frøken.“

„Ja, rigtig, det er jo Karlsgade. — Hvorhen gaa alle disse Mennesker?“

„De farvede, Frøken?“

„Ja.“

„O, Frøken, vi have i Aften en Slags Aftenandagt i vor Kirke. Mange af dem skulle derhen, tænker jeg; mange gaa vel ogsaa blot for at spadsere.“

„Maa jeg gaa med Dem?“ spurgte Rhoda.

„Ja, hvorfor ikke, Frøken? Det maa De gerne!“ sagde den gamle venligt.

Hun kastede et Blik paa Rhodas Ansigt, da denne vendte om for at gaa med hende. — „Men jeg gaar i Kirke.“

„Godt, godt — derhen vilde jeg netop ogsaa. Jeg gaar med Dem i Deres Kirke. — Er De fra Syden? Maaske fra Louisiana.“

„Farven stemmer,“ føjede hun i Tankerne til, „maaske er det min egen Bedstemoder.“

„Nej, Frøken, fra Virginia. Jeg er født der som Slavinde og blev der ogsaa efter Krigen. Siden kom jeg Nord paa.“

„Ja saa, ja saa,“ sagde Rhoda skuffet; hun havde nu en Gang sat sig i Hovedet, at den gamle skulde være hendes Bedstemoder.

De gik en Stund tavse ved hinandens Side; saa sagde den gamle Kone:

„Jeg tænkte, at De ikke var rask, da jeg saa Dem staa paa Hjørnet.“

„Jo, jeg er ganske rask,“ sagde Rhoda, og hun følte, hvorledes Taarerne atter steg hende i Øjnene ved den moderligt venlige Klang i den gamles Stemme; „men jeg har mange Sorger.“

„Saa er De netop paa Vej til det rette Sted, Frøken,“ sagde hendes Ledsagerske og gentog højtideligt de forhaabningsfulde, forjættende Ord, som have trøstet saa mange forsagte Hjerter: „Kommer hid til mig alle I, som ere trætte og besværede, og jeg vil give eder Hvile. — Det er vor Herre Frelsers egne Ord,

Frøken. Ære være Gud — Ære være Gud —" føjede hun mumlende til.

„Ja, ja," sagde Rhoda utaalmodigt, „det er smukke Ord. Men for mig passer de ikke. Min Byrde kan han ikke gøre let, mig kan han ikke give Hvile. Drejede det sig kun om en Synd, vilde det være noget andet. Men det er det ikke; det er noget langt værre, noget endnu mere fortvivlet end Synden. Var jeg blot en Synderinde, en lav, foragtelig Synderinde, — hvor glad jeg vilde være!"

Hendes Hjerte oplukkede sig for den simple, ligefremme Kone, frimodigt som et Barns Hjerte aabner sig for Moderen.

„Sikkert, Frøken," indvendte den gamle en Smule forskrækket, som om hun havde været Vidne til en Blasfemi, „ganske sikkert er De en Synderinde."

„Nej, det er jeg ikke," sagde den unge Pige skarpt og ophidset. „Var jeg en Synderinde, kunde min Synd tilgives mig og Byrden tages fra mine Skuldre. Men mig kan intet skaffe Lindring."

„For Gud er intet umuligt, siger Bibelen. Han kan opvække døde; og det har han ogsaa gjort — tidligere."

Den unge Pige vendte sig kort om til hende.

„Kan han ogsaa forandre Deres Hudfarve? Kan han gøre hvidt af sort?"

Den gamle syntes forvirret. „Jeg ved ikke," stammede hun, „om han nogen Sinde har forsøgt det — Bibelen taler intet derom." Derpaa føjede hun tillidsfuldere til: „men jeg tror han kunde, hvis han vilde."

„Hvorfor gør han det saa ikke?" spurgte den unge Pige. „Hvorfor lader han eder være sorte, naar han dog kan gøre eder hvide?"

„Jeg antager, han vel maa mene, at det ikke er Umagen værd, da han lige saa let kan ville, at jeg gerne vedbliver at være sort. Mange af os maa nu en Gang være sorte — og hvorfor skulde det ikke være godt for mig?" sagde den gamle med et ydmygt Suk.

„Nej; ingen behøvede at være sort," udbrød Rhoda heftigt; „hvis Gud havde Omsorg for os, behøvede ingen at være det!"

„Tys!" sagde den gamle venligt.

De havde naaet Kirkedøren, og Rhoda befandt sig nu midt i en Strøm af andægtige sorte, der trængte sig frem. Nogle saa

ganske unaturligt højtidelige ud, rullede med deres store, hvide Øjeæbler og kastede bebrejdende Blikke paa de unge Piger, som leende fra det ene Øre til det andet viste deres Tandrader og hemmeligt fjasede med de høflige unge Knøse, der befandt sig i deres Selskab. De bevægede sig aabenbart i et Milieu, der blandt de sorte kunde kaldes det gode Selskab; alle opførte sig med Anstand og Selvagtelse i deres Tempels Forgaard. Og naar hos de unge Folk det naturlige Gemyt og Letsind brød igennem, saa at de i deres Skabers Nærværelse lod skinne igennem, hvor stort Behag de fandt i hverandre, saa maatte de ældres saa meget større Alvor virke forsonende derpaa.

„Det er ikke nogen egentlig Aftenandagt," forklarede Rhodas Ledsagerske, „snarere en Slags Prædiken eller Foredrag."

Hun udvekslede Hilsener med adskillige ældre Mænd og Koner, medens de trængte sig ind i Kirken; man kaldte hende Søster, og Folk betragtede den smukke, unge, hvide Pige ved hendes Side med i alt Fald ikke større Forundring, end hvide Kristne vilde have udvist, hvis det var faldet en sort Pige ind at ville bede sammen med dem.

„Prædikanten er en af de lærde fra Syden. Jeg har endnu ikke hørt ham, men jeg tænker, at Gud Herren har sendt ham til os."

Rhoda var ikke kommen derhen i anden Hensigt end at træde sit Hjertes Kummer saa nær og fast i Møde som muligt. Hun tænkte — hvis man kan kalde en saa ubestemt Følelse for at tænke — at hun lettere vilde kunne bære, hvad hun maatte bære, naar hun omformede sin Skæbne til en udvortes, haandgribelig Kendsgerning; hun vilde omgive sig tæt med de sorte, fra hvis Race hun nedstammede. Saaledes mente hun bedst at kunne finde sig i sin Lod ved at vedkende sig den og gøre den forstaaelig ogsaa for sine Sanser.

Hun forstod ikke, hvad Taleren først prædikede om; Ord og Sætninger naaede næppe til hendes Bevidsthed. Han var fuldkommen sort; dertil sortklædt fra Hoved til Fod, og saaledes stod han bag Lysene paa Prædikestolen som en mørk Skygge, der kastes paa Væggen af et elektrisk Lys. Kun Flippens hvide Rand afbrød det absolut sorte, og Reflekserne fra hans Brilleglas, der, naar Lyset faldt paa dem, yderligere forhøjede det spøgelseagtige ved hans Apparition. Hans Ansigtstræk vare ikke til at skelne, og naar han vendte Hovedet for at tale til dem, som sad paa

Sidepladserne, saas kun en utydelig Plet paa Muren. Han havde en fuldtonende, bøjelig Stemme med den venlige Klang, som er Racen egen.

Andagten begyndte med Bøn og Sang, hvori ogsaa Præsten deltog. Derpaa begyndte han at tale, og Rhodas Aand vandrede med hendes Øjne omkring i Forsamlingen. Den sorte Farve var naturligvis fremherskende; hist og her viste sig en Lysrefleks paa et blankt, skaldet Hoved eller en Tot hvidt Uldhaar eller i det hvide af et Par opspilede Øjne.

Under de ældre Koners Kapper og de unge Pigers kække Hatte svømmede næsten alt sammen i ensformig Skygge; men nærmere ved kunde Ansigterne skelnes, triste, frastødende Ansigter, ofte af en frøagtig Hæslighed, i sort af alle Skatteringer, lige fra den rene Negertypes ublandede Skorstensglans til Kvarteronernes bleggule. Og disse Blandingsblods forekom hende endnu mere frastødende end de andre, fordi hun følte sig nærmere beslægtet med dem; men modbydelige vare de hende alle.

Blandt de ældre Folk var der nogle, der i deres Iver svarede paa Prædikenens Ord, som om de vare Tilhørere ved en Folkeforsamling: „Ganske rigtigt!“ lød det fra Tid til anden, eller: „Ved Gud, han taler sandt!“ eller: „Herren være lovet og priset!“

Navnlig en gammel Kone, som sad i Række med Rhoda, lukkede sin Mund op som et Hajfiskegab for at udstøde disse Tilraab.

Aftenen var varm, Kirken propfuld, og den talrige Forsamlings ramme Uddunstninger gjorde Luften saa tæt og tyk, at Rhoda næsten følte sig syg derved. Det kom hende for, som om hun kunde smage Lugten; og de stakkels Folk, som Skaberen havde skabt saa hæslige i Sammenligning med alle sine andre Skabninger, vakte en Væmmelse hos hende, der med affindig Voldsomhed gjorde Oprør mod den Tanke, at hun skulde høre dem til. Hævnsygt Had imod dem voksede op i hendes Hjerte.

„Ja,“ tænkte hun, „ogsaa jeg vilde have ladet dem piske. De ere Dyr og fortjene ikke bedre end at behandles som Slaver.“

Men naar hun saa lukkede Øjnene, fornam deres milde Stemmer, og Hørelsen ikke tillod de andre Sanser at gøre sig gældende, blev hun igen udreven af sin Væmmelsesraseri. Som hun saaledes med vekslende Stemninger sad der og lyttede til Prædikantens Stemme, der nu og da antog en gribende Klang som

en fuldtonende, melankolsk Klokke, begyndte ogsaa det, som han talte, at blive forstaaeligt for hendes hvirvlende Tanker.

„Ja, mine Venner," vedblev han, „I maa begynde med at gøre godt imod nogen, hvis I ville elske ham saaledes, som vor Herre Frelser elskede os, da han hengav sig for os. Og hvis vore hvide Brødre blot vilde forstaa — og de ville en Gang lære at forstaa det — at de ikke behøve at hade os saaledes, hvis de blot en Smule venligere vilde komme os til Hjælp, hvor herligt," saaledes sluttede Prædikanten temmelig ubehjælpsomt, „hvor herligt vilde det da ikke være at leve paa Jorden."

„Amen! Kærlighed gaar over alt," lod det fra den gamle Kone med Hajfiskesvælget; men Rhoda gyste ikke, fordi hun ikke saa hende. Dette Tilraab foranledigede Præsten til at gaa videre ind paa det samme Tema.

„Det er den eneste Vej, som fører opad fra Jordens Jammerdal. Man kan ikke kæmpe sig gennem Verden, man kan ikke stjæle sig igennem den, man kan ejheller lyve sig igennem, men man kan elske sig frem til en salig Ende. Og hvorledes kan man elske sig igennem Verden? Derved, at den ene hjælper den anden. Derom gælder det: at hjælpe enhver, som trænger til vor Hjælp. Og dersom der er nogen iblandt os, hvem Sorgen nedtrykker, og dersom han vil frigøre sig for sin Sorg, da gaa han hen at tage Sorgen fra en andens Skuldre ved at hjælpe ham. Tænk derpaa, naar siden under Lovsangen Kollekten bæres om. Vor Anstalt trænger til Hjælp, og den, som hjælper vor Anstalt, hjælper sig selv! — Lader os alle bede!"

Anvendelsen var behændig nok, og Rhoda fandt intet komisk deri. Hun rystede hele Indholdet af sin Pung — Seddeldollars og Sølvpenge, ja endog et Par Guldstykker, som hun havde beholdt tilovers fra sin Rejse i Europa — ud paa Tallerkenen, som den gamle rakte over til hende fra Indsamleren.

Da hendes Naboerske saa det, afbrød hun sin Sang og mumlede: „Herren velsigne dig! Han hjælper dem, som hjælpe andre og ikke vide at hjælpe sig selv."

„Ja, det er Midlet," tænkte Rhoda ved sig selv, „det er Vejen — den eneste Vej, der fører fremad. Jeg kan taale dem, naar jeg kan elske dem, og jeg vil lære at elske dem, idet jeg søger at hjælpe dem. Og disse Penge kunne være dem til Hjælp."

Alligevel vovede hun ikke at løfte Blikket mod Objekterne for

sin Velgørenhed; hun frygtede, at Synet af deres Ansigter trods Gaven skulde forhærde hendes Hjerte. Derfor holdt hun Øjnene lukkede og lyttede kun til de udtryksfulde Stemmer. Saaledes blev hun i Selvforglemmelse staaende oprejst, da Præsten havde udtalt Velsignelsen, og hendes Ledsagerske maatte berøre hendes Arm. Da for hun sammen, som om hun vaagnede op af en hypnotisk Tilstand.

Da hun snart efter befandt sig ude paa Gaden, følte hun sig forskrækket og bad den gamle Kone, om hun vilde ledsage hende hjem til Hotellet.

„Det vil jeg gerne, Frøken," svarede denne.

Men Rhoda hørte allerede ikke mere paa hende. Hendes Aand beskæftigede sig nu kun med een Tanke, eet Forsæt.

„Ja," tænkte hun, „det maa være det første af alt: jeg maa tilgive hende og sige, at jeg tilgiver hende, at jeg forstaar hende og har Medlidenhed med hende. Men hvorledes — hvorledes skal jeg kunne gøre det? Jeg skal vise mig god imod hende; men hvor kan jeg det, eftersom jeg hader hende? Ja, jeg hader — hader hende! Thi det er hendes Skyld!"

Medens hun saaledes skyndte sig af Sted, næsten løbende og uden at give Agt paa den gamle ved sin Side, forekom det hende, at hvis Tanten i Tide havde aabenbaret hende, hvem og hvad hun var, vilde det altsammen ikke have været. Og ikke med Kærlighed, ikke med Tilgivelse, men med glødende, anklagende Had i Hjertet traadte hun ind i Værelset og ilede til Sofaen, hvorpaa Fru Meredith laa.

„Tante Karoline, vaagn op! Hvor kan du sove, naar du ser, at jeg er lige ved at blive vanvittig? Nu er det ikke Tid at sove — vaagn op!"

Det blege Skin fra et elektrisk Lys faldt fra den anden Side Gaden gennem Ruden og ind paa Fru Mereditths Ansigt. Det var ligblegt, og da Rhoda forskrækket for tilbage, stødte hun med Foden mod den tomme Flaske, hvoraf Tanten havde taget Sovedraaberne, og som hun havde ladet falde paa Gulvet, da den var tømt. Rhoda samlede den op og løb med den hen til Lyset.

Niende Kapitel.

Hvad stille og usynligt, for ikke at sige umærkeligt, havde slumret i en skjult Krog i Olneys Hjerte, var pludselig bleven til at gribe med Hænderne og se med Øjnene, da han forlod Fru Meredith.

En Stund endnu vilde han maskere det for sig selv som Medlidenhed; Medlidenhed med det ulykkelige Væsen, der var saa skønt, saa stolt og ifølge sin Alders og sit Køns Rettigheder i Besiddelse af saa velbegrundede Krav til en rolig, uformørket Fremtid, til al den Kærlighed og omme Omhu, som en Mand kunde vise hende. Derpaa opstod det efterhaanden som en Bekymring hos ham, om den Mand, der ved sin frimodige Bejlen havde erholdt Ret til at komme til Kundskab om alt, hvad angik hendes Person, vilde være Prøvelsen voksen og med Glæde optage hende som den, for hvem hun hidtil havde gældt, og hvad hun jo egentlig ogsaa var, naar man ikke altfor nøje tog en fjerntliggende Afstamning i Betragtning. Og endelig følte Olney, at han selv elskede hende, at han just var i Færd med at beregne sin Medbejlers sandsynlige Handlemaade efter sine egne Følelser, og at det egentlig var det, som han mest af alt frygtede.

Et Øjeblik tænkte han paa at vende tilbage til Fru Meredith og sige hende, at han var beredt til at tage alle de Chancer, som forekom hende saa farlige, paa sig og i sin Hjertensglæde le dem bort, naar han blot turde haabe, at Rhoda kunde holde lidt af ham.

For et Par Aar siden vilde han sandsynligvis have gjort dette, og ogsaa nu udmalede han sig i det mindste, hvorledes han udførte sin Plan og aftvang Fru Meredith det Løfte, at hun ikke vilde tale til sin Niece, før han havde forsøgt sin Lykke, og at hun overhovedet ikke vilde tale med hende derom, hvis alt gik, som han ønskede.

Men med sine fyldte tredive Aar havde han dog sine Tvivl og Betænkeligheder, ikke i Retning af det, han tilsigtede, men derimod angaaende Maaden, hvorpaa han vilde udføre det. For det første var det nu for sent, ifald Fru Mereditҳs Forudsætninger traf det rigtige; og desuden ansaa han det for uhæderligt at handle saaledes, som hans Hjerte tilskyndede ham: at fraskjæle den Mand, mod hvem han allerede begyndte at føle Had, en Kærlighed, som hans aabne Bejlen til en vis Grad havde gjort ham fortjent

til. Kun i det ganske vist mulige, men ikke just sandsynlige Tilfælde, at Rhoda ikke elskede hans Medbejler, vilde det ikke være at betragte som et Tyveri; men til at forskaffe sig Vished derom besad han intet Middel. Saaledes lod det sig undskylde, omend ikke fuldt retfærdiggøre, naar han ønskede at holde Rhoda i Ukendskab om, hvad i ethvert andet Tilfælde Fru Meredith maatte anse som en Pligt at meddele hende. Han trøstede sig med den Tanke, at en Kvinde, der saa længe havde opsat at opfylde sin Pligt, uden Tvivl ogsaa vilde tøve til sidste Øjeblik og søge at unddrage sig det, der paahvilede hende, lige til Herr Bloomingdale virkelig var der, og ingen anden Udvej stod hende aaben.

Paa de Pligter, som hans nu bevidste Kærlighed paalagde ham, tænkte han foreløbig ikke; alt afhang jo saa ganske af hendes Følelser. Men han var besluttet paa ikke at opgive nogen Rettighed, som denne hans Kærlighed kunde forlene ham med. Og igen faldt det ham ind at vende tilbage til Fru Meredith for at bede hende om, at hun ikke før Herr Bloomingdales Ankomst vilde foretage noget afgørende Skridt, og at hun vilde bemyndige ham til i sin Egenskab af Huslæge antydningsvis at tale med den unge gejstlige om Sagen, for af hans Forhold til Spørgsmaalet i dets Almindelighed at slutte sig til den Afgørelse, hvortil han sandsynligvis vilde komme.

Jo mere han tænkte derover, desto klarere forekom det ham, at det var den eneste Vej, der stod ham aaben. Saaledes kunde han, ja saaledes var det maaske ligefrem hans Pligt at handle; han fandt Behag i at anse det som en Pligt. Men først efter lang Overvejelse og Tænken frem og tilbage kom han til dette Resultat, og Klokken var allerede halv otte, da han vendte tilbage fra den Spadseretur, som han havde gjort for at klare sine Tanker, og nu gik til Fru Mereditths Værelse for at fremsætte sit Forslag for hende. Han bankede et Par Gange paa uden at faa Svar og gik derpaa ned til Portier'en for at forhøre sig, om hun maaske var gaaet ud og havde afleveret Nøglen til sit Værelse; han havde nu megen Hast med at faa hende i Tale.

Portier'en følte efter i det Hylderum, som bar Fru Mereditths Nummer. „Nøglen er her ikke, men derfor kan hun godt være gaaet ud. Damer aflevere sjældent deres Nøgler, naar de forlade Hotellet; vi maa være glade til, naar vi overhovedet faa dem igen ved deres endelige Afrejse. — Jeg mente for Resten, hun var syg?"

„Kore en Tur kunde hun dog nok."

Olney undertrykte sin Utaalmodighed, saa godt det lod sig gore, og gik ned for at spise til Middag. Derpaa bankede han igen paa Fru Meredithe Dor og følte sig nu helt overbevist om, at hun var gaaet ud. Det faldt ham sandelig ikke let at afvente hendes Tilbagekomst. Han vilde holde fast ved sin Beslutning om at tale med hende om Rhoda og til Trods for Risikoen erklære sig som hendes Tilbeder; men jo længer han ventede, desto mere forekom det ham, at dertil var det nu for sent, og at det, han havde i Sinde, var dumt og taabeligt. Han vaklede i sit Forsæt, men holdt derefter kun saa meget mere haardnakket fast ved det. Vilde han sætte alt ind paa den Chance, at han endnu kom i rette Tid, kunde han jo med en vis Ret forklare sin Optræden ved Onsket om at ville spare den unge Pige for den kritiske Meddelelse. Men naar han saa kom til at tænke paa, at hun og Fru Meredith formodentlig tilbragte denne Aftenstund hos Bloomingdales, saa forlod Modet ham. Det var dog kun altfor sandsynligt, at Rhoda havde besluttet sig til at tage imod Frieriet, og at hendes Tante havde gjort hende den Meddelelse, som han saa gerne vilde skaane hende for, for han kunde hindre det.

Da han for tredje Gang gik til Fru Meredithe Værelse, tog han tilfældigvis i Dorgrebet, og Doren aabnede sig indefter. Fra Gasblusset i Korridoren faldt et svagt Skær ind i Værelset, og han saa Rhoda staa ved Sofaen, hvorpaa hendes Tante laa, med den tomme Flaske i Haanden. Hun havde Hat paa, og da han saa ind i hendes Ansigt, som hun over Skulderen vendte imod ham, paakom der ham som en Anelse. Det var den tragiske Maske, den nedarvede Kummer, uden at være mildnet ved den Venlighedens lyse Straale, der saa ofte var forekommet ham som en direkte Himmelens Gave til denne unge Pige, paa hvem Forfædrenes Skyld og Last tyngede som en haard Byrde.

„Hvad er der sket?" spurgte han sagte.

Rhoda rakte ham den tomme Flaske. „Hun har drukket det altsammen — hun er død!"

„Naa, naa," sagde han leende, „saa hurtigt gaar det nu heller ikke."

Han lagde sig paa Knæ ned ved Siden af det stivnede Legeme og overbeviste sig ved Befølning af Pulsen og Lytten til Aandedrættet om, at der endnu var Liv. At opretholde dette var herefter hans Opgave. Da Olney begyndte den udsigtsløse

Kamp, forekom han sig selv, som om tre Personer vare forenede i ham. Den ene forordnede koldblodigt Modgiftsmidler og anvendte alt, hvad Lægekunsten stillede til hans Raadighed; den anden anstrengte sig for at skjule det efter al Sandsynlighed foreliggende Selvmord for Hotelpersonalet og behandle det hele Anliggende saa diskret som muligt; den tredje endelig vaagede bekymret over den unge Pige, hvem den ringe Udsigt til et lykkeligt Resultat saa direkte angik, og som — hvad enten det ene eller det andet skete — stod saa ensom og forladt i Verden. Naar han tænkte paa Muligheden af, at hun vedblivende kunde holdes i Uvidenhed — hvad Skæbnen nu syntes at ville — maatte han næsten ønske, at hans Oplivelsesforsøg ikke maatte føre til noget. Dog udrettede han med Iver og Dueligheд, hvad Videnskaben og hans Samvittighed bød ham. Men sluttelig maatte han sige:

„Det er forbi — hun er død!"

„Jeg vidste det," svarede Rhoda udeltagende; „jeg ventede det ikke anderledes."

„Hvor var De henne?" spurgte han i Følelsen af, at der maatte ske noget, hvorved hans aandelige Virksomhed kunde fortsættes. „Var Deres Tante alene?"

„Ja. Jeg var gaaet ud," sagde Rhoda.

„Hvad Tid omtrent?"

Olney følte Ærgrelse over, at han ikke allerede tidligere havde spurgt derom. Det var i Grunden en Pligtforseelse, at han saa længe havde undladt nøje at konstatere Tidspunktet.

„Klokken var henimod halv otte," svarede den unge Pige.

„Klokken halv otte gik De altsaa ud? Naar kom De tilbage?"

„Tante og jeg vare ikke gode Venner. Jeg kom først tilbage henimod Klokken ti — og straks derefter var det, at De kom."

Olneys Interesse formindskedes ikke ved disse Svar, men den tog nu en anden Retning.

„De har hele Aftenen været alene ude? — Undskyld mit Spørgsmaal," føjede han hurtigt til, „men jeg forstaar ikke rigtigt —"

„Jeg var ikke alene," sagde Rhoda. „Jeg traf under Vejs en gammel Negerinde og gik med hende i Negerkirken. Hun ledsagede mig ogsaa her tilbage."

Den unge Pige fortalte dette saa roligt, som om der ikke

var noget som helst mærkeligt derved. Denne Ro gjorde igen Olney tvivlraadig om, hvorledes han skulde besvare sig det Spørgsmaal, som han indvendig stillede sig, Spørgsmaalet, om hendes Tante havde sagt hende alt. Allerede laa det ham paa Tungen ligefremt at spørge, hvorfor hun var gaaet i Negerkirken, og af hvad Grund hun var bleven uenig med sin Tante. Men i Stedet sagde han:

„Var der intet i Fru Meredith's Væsen, som var Dem paafaldende, da De gik ud? — Maaske —"

„Jeg har intet bemærket," sagde Rhoda. „Nej, hun var, som hun plejer at være. Dog, nu falder det mig ind: hun mente ikke at have taget tilstrækkeligt af Medicinen — hun trængte til at sove mere."

Rhoda sad ved Vinduet i det lille Værelse — paa den samme Plads, hvor hun havde siddet, da hendes Tante fortalte hende det skrækkelige; og det faldt hende ind, hvorledes hun havde set ud gennem Vinduet og faaet Øje paa Olney, der vendte hjem. Gassen brændte nu klart i Værelset; men hun saa igen ud gennem Vinduet og lagde Mærke til, at derude var Morgenen allerede begyndt at gry. Hun vendte sig fra det blege, kolde Skær og betragtede Olney. Med en uvilkaarlig Idéforbindelse faldt det glansløse Blik, hun løftede imod ham, paa det tyndtbehaarede Sted paa hans Isse.

„Kan jeg tjene Dem med noget — være Dem behjælpelig paa en eller anden Maade?" spurgte han efter en Pause, som han, skønt han endnu var forundret over, hvad der var blevet sagt, havde benyttet til at kalde sine Tanker tilbage til Virkeligheden.

„Nej."

„Jeg mener, om jeg skal underrette Deres Slægtninge, Deres Familie — telegrafere —"

„Jeg har hverken Venner eller Slægtninge. Vi stod alene; alle vore Slægtninge ere døde."

Varm Medfølelse rørte sig i Olneys Hjerte. Hvor gerne havde han ikke taget den unge Pige i sine Arme for at være hende, der intet ejede i Verden, alt!

„Men Fru Meredith's Familie?" sagde han. „Der maa dog sikkert være nogen, til hvem De kan henvende Dem."

Hun stod som forstenet og sagde derpaa med et forvirret Blik: „Jeg tænkte netop paa, om jeg kendte nogen. Tantes

Familie boede i St. Louis. Jeg kan endnu huske noget om dem fra min Barndom. Maaske har hun deres Adresse."

Hun gik ind i Værelset ved Siden af, hvor Liget laa, og hvor der endnu lugtede stærkt af de forgæves anvendte Medikamenter.

„Vanens Magt!" tænkte Olney; „hun gaar ind for at spørge sin Tante."

Men Rhoda vendte tilbage med en Notitsbog, som hun, uden at have gjort sig skyldig i nogen Tankeforvirring, havde hentet fra Tantens Skrivebord.

„Her," sagde hun.

„Meget vel; jeg skal straks telegrafere. Men hvad vil De imidlertid gøre, Frøken Aldgate? Hun kan ikke blive her i Hotellet — og De heller ikke. Paa hvad Maade kan jeg være Dem til Nytte?"

Olney havde gjort dette Spørgsmaal i saa uegennyttig en Hensigt som vel muligt, men ved det følgende følte han en vis selvisk Interesse, en Nysgerrighed, der ikke var blottet for Egoisme:

„Skal jeg maaske paa Deres Vegne henvende mig til Deres Venner i Hotel Vendome —"

„Nej, nej," afbrød hun ham ivrigt, „paa ingen Maade! Jeg vilde ikke kunne udholde at se dem. Der kan slet ikke være Tale derom — jeg tillader det ikke under nogen Betingelse."

Den egoistiske opnaar sjældent fuld Tilfredsstillelse; og saa vedblev da Olney at være tvivlraadig, om hendes heftige Modsigelse tydede paa Antipati mod Familien Bloomingdale, eller kun viste, at den modige, unge Pige ikke vilde opgive noget af sin Selvstændighed ved at modtage Venskabstjenester af den. Hun vilde ikke lade sin egen og sin Bejlers Afgørelse paavirke af noget Bihensyn. Hendes Væsen bragte ham ikke Klarhed over, om Tanten havde gjort hende den Meddelelse, hun havde haft til Hensigt, eller ikke; og det forekom ham at være et saa upassende Indgreb i hendes Rettigheder at anstille Formodninger herom, at han foresatte sig slet ikke mere at tænke derpaa.

Da han mærkede, hvorledes han atter laa i Kamp med det Spørgsmaal, hvad der nu skulde ske, og han ikke kunde frigøre sig for ængstelige Bekymringer angaaende den unge Piges Fremtid, spurgte han atter:

„Har De intet andet Spørgsmaal at gøre mig, Frøken Aldgate?"

„Nej," sagde den unge Pige med den drømmende Ro, hun ikke syntes at kunne frigøre sig for. „Det vilde intet nytte, selv om vi ogsaa kunde udfinde min Tantes Familie. — Jeg tænkte paa den gamle Kone, som jeg traf i Gaar Aftes," vedblev hun forklarende. „Jeg tænkte mig at henvende mig til hende og bo hos hende, dersom det gik an."

„Kender De hende maaske nærmere?"

„Nej, jeg kender hende ikke. Jeg traf hende paa Gaden, og vi gik sammen til Gudstjeneste i Negerkirken. Jeg var gaaet ud efter Middag og havde ladet Tante blive alene hjemme. I den Tid har hun drukket det."

Hun kædede Sætningerne sammen som et Barn, uden at forbinde dem med hverandre og uden at gøre sig Regnskab for, om den, der hørte paa hende, kunde følge hendes Tankegang. Men hun holdt ikke fast ved sit underlige Forslag, og heller ikke Olney kom tilbage til det.

„De maa tillade," sagde han, „at jeg sørger for et andet Værelse til Dem; her maa De ikke blive," og han formaaede hende til at aftage Hatten og følge med ham til Hotellets Gæsteværelse.

Han bragte Sagen i Orden med Overkelneren og underrettede denne om Fru Mereditbs Død. Derpaa havde han andre Formaliteter at opfylde, der næsten vare ham velkomne som en Adspredelse. Han maatte anmelde Dødsfaldet og Dødsaarsagen til Autoriteterne og træffe Forberedelser til Begravelsen. Men da det var sket, og han ikke mere kunde undertrykke den store Sorg med de smaa, pintes han igen ved Tanken om Rhodas Fremtid.

Tiende Kapitel.

„Hvor det dog er meget lettere at sørge for forladte døde end for forladte levende!" tænkte Olney med sarkastisk Spot, idet han konstaterede en af de bitreste Sandheder, Livet rummer. Og den Tanke, at hyppigst er den beredt til at gøre alt for en Kvinde, som intet kan gøre for hende, var ingenlunde egnet til at

trøste ham. Medens han saaledes gik hen ad Gaden, udmalede han sig, hvorledes Rhoda tilstod ham sin Kærlighed, hvorledes hun for hans og sin egen Skyld indvilligede i at se bort fra alle Fordomme og forbinde sin Skæbne med hans i et Ægteskab, der Ansigt til Ansigt med den afdøde stempledes med et eget, indviet Præg.

Af saadanne Drømmerier blev han udrevet ved en Stemme, som i en behagelig overrasket Tone tilraabte ham: „Nej, se dog — De her, Doktor Olney!“ — og han saa Fru Atherton, som han en Gang havde lært at kende som Frøken Klara Kingsbury, staa for sig. I næste Øjeblik havde hun overvældet ham med en Strøm af Spørgsmaal og Forklaringer. Og sluttelig havde han en dunkel Følelse af, at han havde meddelt hende, at han ikke mere boede i Florents, og hun til Gengæld havde betroet ham, at hun for Øjeblikket befandt sig i Boston. At hun til en saa usædvanlig Aarstid var bleven tilbage i Byen, havde sin Aarsag i den særlige Forkærlighed, hvormed hun deltog i Velgørenhedsforeningers Virksomhed. Hun tilsaa om Sommeren de til hendes Forsorg betroede Familier, medens de fleste andre kun bekymrede sig om deres ved Vintertid. Næsten som en Undskyldning anførte hun, at Beverly jo laa saa nær, og at hun desuden paa den Maade oftere fandt Lejlighed til en improviseret Frokost med sin Mand.

Olney indviede hende i sine Bekymringer. Han vidste fra tidligere Tid, at han maaske ikke ubetinget kunde forlade sig paa hendes Taktfølelse, men desto sikrere paa hendes Fantasi; og saa følte han sig da næppe nok overrasket, da hun med en Iver, som trods de triste ledsagende Omstændigheder ikke kunde betegnes som mindre end jublende, tilbød sin Bistand.

„Ak, det stakkels, forladte, unge Væsen,“ udbrød hun. „Jeg gaar øjeblikkelig med Dem til Hotellet, Doktor. Hun maa tage med mig til Beverly og blive hos mig, indtil hendes Slægtninge afhente hende.“

Spørgsmaalet, om det ikke var en Ærespligt for ham at betro Fru Atherton, hvem Rhoda egentlig var, pinte ham en Del, og det varede en Stund, før han kunde slaa sig denne Betænkelighed af Hovedet. Til sidst frigjorde han sig kun derved for den, at han lovede sig selv ved senere og mere passende Lejlighed at komme tilbage dertil — og saa modtog han hendes Tilbud næsten med lige saa stor Glæde som den, hvormed det var fremsat. Han

maatte, hvad enten han vilde eller ikke, føje sig i den romantiske Opfattelse af Sagen, som tilkendegav sig i Fru Athertons Ord og Blikke, og stiltiende kom de overens om, at ogsaa han kun handlede ifølge purt uegennyttige Motiver, ja egentlig kun i sit Kald som Læge.

Rhodas Indvilligelse i at modtage Fru Athertons venlige Invitation var langt fra ikke saa vanskelig at opnaa, som han havde ventet. Ganske vist havde hun jo ikke noget andet Valg, og saa tog hun da roligt mod Tilbudet som en, der er vant til, at man viser hende Opmærksomheder. Hun viste sig erkendtlig for den mod hende udviste Venlighed, men med saa taktfuld Selvbevidsthed, at Olney daarligt kunde bringe denne i Samklang med sin Antagelse om, at Fru Meredith skulde have talt ud med hende. Øjensynlig indsaa hun meget vel, hvad der under de foreliggende Omstændigheder maatte ske, og hun bragte ikke Forstyrrelse i sit rolige Overlæg ved saadanne Udbrud af Sorg, paa hvilke han næsten havde gjort Regning. Skulde han have udsat noget paa hendes Opførsel, kunde han højst have ønsket at finde hende mindre fattet, men dette maatte vel tilskrives en ganske naturlig Apati som Følge af det tunge Slag, der havde ramt hende. Han istemte derfor gerne den Betragtningsmaade, Fru Atherton havde udtalt til ham: at Frøken Aldgate endnu ikke havde nogen ret Forstaaelse af det skete. Fru Atherton syntes kun at skatte hende saa meget højere derfor.

Da han havde ledsaget dem til Banegaarden og vendte tilbage til Hotellet, forefandt han der et Telegram fra Fru Mereditbs Slægtninge i St. Louis. De udtrykte i faa Ord deres oprigtige Sorg, men vare ude af Stand til at komme; de vilde skrive. Da Olney krøllede Telegrammet sammen i sin Haand og kastede det i den hæslige, hvide Marmorkamin, følte han en velgørende Lettelse ved Tanken om, at Rhoda nu var godt anbragt hos Fru Atherton. Han mente at læse imellem Linierne, at Fru Mereditbs Mand dog ikke saa ganske havde bevaret Hemmeligheden om Rhodas Fødsel over for Familien, og at det næppe var til at stole paa, at disse Slægtninge, de skrive nu senere, hvad de vilde, vare disponerede til at opstille særlig energiske Krav paa, at Omsorgen for den unge Pige overlodes dem.

Men et saadant Krav opstillede Fru Bloomingdale; næppe var der hengaaet saa lang Tid efter Aftenbladenes Fremkomst, som var nødvendig til at tilbagelægge Vejen fra Hotel Vendome,

for hun med et Par af sine slanke, kedsommelige Døtre indfandt sig paa Hotellet. Det var lykkedes Olney at overbevise den Reporter, som havde opsnuset Tilfældet, om, at der intet var at gøre ud af det, og saaledes var den Notits, som Fru Bloomingdale havde læst i Bladene, holdt i en temmelig diskret Tone. Den tilskrev Fru Mereditbs Død Indtagelsen af en for stærk Dosis af det hende foreskrevne Sovemiddel og nævnte Doktor Olney som den Læge, der tilfældigvis havde boet i samme Hotel som den afdøde.

„Jeg kom, saa snart jeg havde læst det," forklarede Fru Bloomingdale, „thi jeg kunde næppe tro mine egne Øjne," og hun beskrev derpaa saa nøje og omstændeligt den indre Kamp, som Efterretningen havde fremkaldt hos hende, at der ikke kunde være Tvivl om, at selve det sørgelige Faktum forekom hende paa langt nær saa vigtigt som det Indtryk, det havde gjort paa hende.

Ved at høre paa hendes Forklaringer forsvandt hos Olney ethvert Spor af det Mishag, han havde følt over, at Rhoda saa afgjort havde vægret sig ved at ville have noget at skaffe med disse Folk eller lade dem sørge for hende i hendes Ulykke. Sønnen kunde være, hvordan han vilde, men Moderen var i hvert Fald en ordinær, egenkærlig Dame, der fandt Behag i at fremstille sig for ham som ædel Velgørerske, ja endog som en Slags Martyr.

„Jeg lod mig melde hos Dem, Herr Doktor," vedblev hun efter tilstrækkeligt at have klarlagt sine personlige Følelser i Anledning af Begivenheden, „fordi jeg ikke vilde opsøge den ulykkelige Stakkel uden i Forvejen hos Dem at have søgt Underretning om, hvorledes hun bør behandles. Som jeg sagde til min Datter Roberta, da vi kørte hertil," — med en Haandbevægelse antydede hun den slankeste og venligst udseende af de høje, blonde Ungmøer — „vil jeg ganske rette mig efter det, som De siger mig angaaende Bladnotitsen."

Olney svarede tørt, at vedkommende Notits var aldeles korrekt.

„Ah, hvor det beroliger mig at høre, kære Herr Doktor," sagde Fru Bloomingdale. „Jeg vidste jo ikke — jeg tænkte mig, at der maaske kunde være forefaldet noget, som man ikke gerne indvier Publikum i — saadanne særlige Omstændigheder — en øjeblikkelig Sindsforvirring, som man siger, eller noget lignende i den Retning. — Men det glæder mig oprigtigt, at noget saadant ikke er Tilfældet."

Det forskaffede Olney en ganske særlig, næsten ondskabsfuld

Tilfredsstillelse at gøre en Ende paa den gode Dames paatrængende Glædesytringer, der — det følte han sig overbevist om — kun meget overfladisk dækkede over en levende Mistanke.

„De mener Selvmord?" spurgte han.

„Ja — nej — ikke just det. Men —" Hun holdt inde, og han sagde roligt:

„Der foreligger ikke det mindste Tegn til, at Fru Meredith skulde have næret selvmorderiske Planer."

„Gud ske Lov," sagde Fru Bloomingdale, men, forekom det ham, mindre glædesstraalende end før. „Og mener De, at vi kunne aflægge Frøken Aldgate et Besøg?"

„Frøken Aldgate er ikke her," svarede Olney.

„Ikke her?"

„Hun er taget til Fru Atherton i Beverly. Her kunde hun jo dog ikke blive."

„Om jeg tør spørge — jeg forstaar ikke ret — hvorledes det kan være gaaet til —, at — Frøken Aldgate ikke har ladet os det mindste vide?"

Med ganske særlig Glæde svarede Olney: „Jeg foreslog hende det, men hun vilde under ingen Betingelse foraarsage Dem og Deres Familie Forstyrrelse."

„Hvorfor vilde hun mon ikke det?" spurgte Fru Bloomingdale temmelig ivrigt.

„Beklager meget ikke at kunne sige Dem det. Jeg traf tilfældigvis Fru Atherton paa Gaden. Denne Dame er jo velkendt her i Boston, og hun tog straks Frøken Aldgate med sig til sit Hjem."

I sit Hjertes Grund var Olney just ikke opbygget over Rhodas Opførsel mod Familien Bloomingdale. Omend nødigt maatte han tilstaa for sig selv, at Rhoda mildest talt letsindigt havde hengivet sig til Øjeblikkets Indskydelser uden at bryde sig om de nærliggende Konsekvenser for Fremtiden. Det var ham ikke muligt at lukke Øjnene for denne Kendsgerning, hvor meget han end var tilbøjelig til at skyde den største Del af Skylden over paa Bloomingdales. Saa tav han da og forsøgte ikke at undskylde Rhodas Vægring ved at se dem.

„Jeg forudsætter, Herr Doktor," vedblev Fru Bloomingdale, „at de nærmere Omstændigheder ved vort Bekendtskab til Frøken Aldgate ikke ere Dem bekendte; jeg kan derfor heller ikke vente, at De skulde kunne forstaa min — min Overraskelse over, at hun

netop nu har forladt os uden et Ord til Afsked. Men jeg maa tilstaa Dem, at jeg virkelig er i højeste Grad overrasket — eller for at bruge et rette Udtryk — krænket."

„Gør mig virkelig meget ondt," sagde Olney. „Jeg har naturligvis ingen Ret til at blande mig i et Anliggende, der aldeles intet har at skaffe med min Stilling som Fru Meredith's Læge, men jeg skulde dog mene, at det Slag, der har ramt Frøken Aldgate, maa være tilstrækkeligt til at forklare mangt og meget, som ellers kunde synes mærkeligt —"

„Naturligvis, ganske vist, det indrømmer jeg fuldstændig," sagde Fru Bloomingdale, og Olney maatte tilstaa for sig selv, at han ikke gerne anerkendte dette Bevis paa Bloomingdale'sk Elskværdighed og Taktfølelse; en mindre taktfuld Optræden vilde have været ham kærere, fordi Rhodas Opførsel derved bedre kunde undskyldes. „Jeg ved ogsaa, at Fru Meredith saa vel som Frøken Aldgate i det sidste Aar have haft mange Sorger og Bekymringer. Det er Dem vel bekendt, at de have mistet saa godt som hele deres Formue?"

„Nej," sagde Olney med en mindre utilfreds Følelse, „derom har jeg intet vidst."

„Ja saa? Jeg troede. Frøken Aldgate staar saa at sige tilbage uden en Hvid. Lige over for os gør det naturligvis ingen Forskel; snarere vilde det have været os en Glæde at bevise hende, hvor lidt det har at sige. Men naar hun intet vil have at gøre med os — vi vente min Søn med Fredagsdamperen."

Hun sagde dette pludseligt og tilsyneladende uden Hensigt; men Olney mærkede nok, at hun vilde prøve, om han var underrettet om Sagernes Stilling, og at hun havde haft ham stærkt mistænkt for, at han vidste adskilligt mere, end han fandt for godt at give til Kende. Men i alt Fald med Ord vilde han ikke gøre hendes Nysgerrighed nogen Indrømmelse.

„Tager jeg ikke fejl, saa kender De min Søn fra Florents," bemærkede Fru Bloomingdale efter et Øjebliks Tavshed.

„Ja, jeg var en Aften sammen med ham hos Professor Garofalo i Florents."

„Rigtigt, der kom han ofte. Der lærte han ogsaa — Fru Meredith at kende."

Olney sagde intet; Fru Bloomingdale rejste sig, og som Automater fulgte de slanke Døtre hendes Eksempel.

„Tør jeg bede Dem, Herr Doktor, overbringe Frøken Aldgate

vore Hilsener og sige hende, at hvis vi paa nogen Maade kunne være hende behjælpelige, ere vi med Glæde beredte dertil? Jeg forudsætter, at De staar i Forbindelse med Fru Mereditbs eller rettere Herr Mereditbs Slægtninge?"

„Det gør jeg."

„Naturligvis komme disse Slægtninge til Begravelsen. Naar mener De —"

„Nej, de komme ikke," sagde Olney; „de have allerede telegraferet, at det ikke vil være dem muligt."

„Ja saa," udbrød Fru Bloomingdale og bød efter en kort Pause: „Farvel, Herr Doktor!" hvorpaa hun og hendes Døtre forlod Værelset, hvor Samtalen havde fundet Sted.

Olney havde en Følelse, som om en Fjende var draget af Marken. Omendskønt han til en vis Grad havde forsøgt at holde sig neutral, havde han dog fuldført en ikke just behagelig Pligt paa ret uvenlig Maade og derved gjort sig denne Dame, ja maaske ogsaa Rhoda, til Fjende. Han vidste meget vel, at Fru Bloomingdale havde ham mistænkt for at stille sig mellem dem og Rhoda, hvad enten han nu gjorde det af egen Magtfuldkommenhed eller med Rhodas Billigelse. Under disse Omstændigheder følte han det som sin Pligt at aflægge sig selv nøje Regnskab for sine Følelser, sine Forhaabninger, sine Hensigter. Spørgsmaalet var for ham afsluttet, Svaret klart. Hvad han vilde gøre, var han ikke det ringeste i Tvivl om, men derimod nok om, hvorledes, hvor, og om han overhovedet kunde gøre det.

Ellevte Kapitel.

Paa Begravelsesdagen arriverede Bloomingdale. Af hans Familie var ingen kommen til Stede ved Højtideligheden, omendskønt Olney havde anset det for en Samvittigheds- og Ærespligt at underrette den om, naar og hvor den fandt Sted. Dens Bortebliven kunde vel gælde som en Slags Opsigelse af Forholdet til Rhoda, men dog kun som en foreløbig Opsigelse. Alt var overhovedet saa fortvivlet foreløbigt i denne Sag; endog den foreløbige Bisættelse af Liget i Mount Auburns Gravhvælving, indtil det kunde blive afgjort, hvor den meget prøvede Fru Mereditbs Støv skulde finde sit endelige Hvilested. Saaledes syntes enhver

definitiv Afgørelse i Sagen at være udsat; men hvem kunde vide til hvornaar? Døden havde aabenbart ikke medført nogen. Hvorledes Livet skulde gøre det, var endnu ikke til at forudse.

Om Aftenen efter Maaltidet opsøgte Bloomingdale Olney. Damperen, hvormed han var kommen, var bleven forsinket i Indløbet, og saaledes var han ikke naaet med Morgentoget til Boston. Paa den Maade forklarede han det i det mindste for Olney med den Tilføjelse, at han direkte var kommen til ham. Han omtalte deres tidligere Sammentræf i Florents, idet han med et vist Udtryk af Skuffelse bemærkede, at han havde anset en ældre Herre, som han ligeledes havde truffet paa hos Professor Garofalo, for Doktor Olney. Ogsaa Olney kunde paa sin Side have aflagt Bekendelse om en lignende Skuffelse. Han erindrede sig ganske vist, at Bloomingdale var slank og brunet. Men det Indtryk, som Moderen og Søstrene i Mellemtiden havde gjort paa ham, var saa overvældende, at han desuagtet blev overrasket over at finde, at den unge gejstlige hverken var opløben eller blond. Fra ham vandrede hans Tanker til Faderen, der denne Gang havde efterladt sit Genbillede i Sønnen og ikke, som sædvanlig, i Døtrene. Og saaledes kom han igen ind paa det indviklede Spørgsmaal om Arveligheden og fortabte sig i Gisninger om Rhodas Forfædre, medens Bloomingdale forsigtigt vedblev at indhente Oplysninger om hendes Forhold, idet han med Interesse forespurgte sig om alt, hvad der angik Fru Meredith, og i meget forstandig og taktfuld Vurdering af de forhaandenværende Omstændigheder søgte at skaffe sig Underretning om alle derhen hørende Enkeltheder. Ihvorvel endnu ingen bestemte Kendsgerninger talte derfor, var Olney overbevist om, at denne Mand ikke blot i Temperament og Udseende, men ogsaa i Aand og Karakter var væsentlig forskellig fra sin Familie.

„Og for nu at komme til Frøken Aldgate, Herr Doktor," sagde han i en Tone af berettiget Autoritet, som Olney instinktivt, omend modvilligt maatte anerkende, „saa maa jeg først forklare Dem, hvorfor det ligger mig saa stærkt paa Sinde at erfare, hvorledes det gaar hende, og hvordan hun bærer sin Sorg. Det gør mig ondt, at min Moder over for Dem viste sig krænket, fordi Frøken Aldgate i sin Nød ikke henvendte sig til hende. Jeg indser imidlertid særdeles vel, hvorfor hun ikke kunde gøre det. Uden at ville bebrejde min Moder, at hun har følt sig stødt, kan jeg dog i den Retning ikke dele hendes Følelse. Saa længe

Frøken Aldgate med Hensyn — med Hensyn til mig endnu ikke har besluttet sig, var det hende naturligvis ikke muligt, selv under en Situation som den nærværende, at modtage en forpligtende Venskabstjeneste af min Familie. Det vilde have været udelikat, og jeg forstaar fuldt vel, at det er faldet hende lettere at modtage den samme Tjeneste af en hende aldeles fremmed Dame. — Herr Doktor, jeg maa bede Dem om noget; men for at gøre mig berettiget dertil maa jeg begynde med en Bekendelse. Jeg tvivler ikke om, at De vil forstaa mig."

Hans Følelsers Inderlighed bragte hans Stemme til at dirre, og Olney følte en ejendommelig, ufrivillig Sympati for ham — vel omtrent den samme beundrende Medfølelse, som en Mand maa nære for en tapper Fjende, med hvem han skal kæmpe paa Liv og Død.

„Jeg haabede — og jeg var berettiget til dette Haab — at Frøken Aldgate ved vort næste Møde vilde indvillige i at blive min Hustru, hvis ikke denne Hjemsøgelse — kort sagt, hvis alt var gaaet godt."

Ordene virkede som en kold Vandstraale paa Olneys medfølende Sind, og den blotte Forestilling om, at Rhoda kunde blive en andens Hustru, forhærdede hans Hjerte mod hendes Tilbeder.

„For hendes Afrejse fra Liverpool," fortsatte denne, „anholdt jeg om hendes Haand, og hun lovede mig Svar, naar vi gensaas her. Nu ved jeg ikke, hvad jeg skal gøre; Verden forekommer mig som forvandlet til et Kaos. Under saadanne Omstændigheder kan jeg naturligvis ikke trænge ind paa hende, ja, jeg ved overhovedet ikke, om det i det hele taget gaar an at opsøge hende. Men hvad maa hun tænke, dersom jeg ikke gør det? Er De ikke i Stand til at hjælpe mig? De var Fru Mereditths Læge og stod som Følge deraf ogsaa i et vist Forhold til Frøken Aldgate, hvad der maaske sætter Dem i Stand til at underrette hende om, at jeg er her, og hvor meget det ligger mig paa Hjerte at erfare hendes Ønsker — hendes Mening om, hvorvidt jeg tør besøge hende. Jeg ved ganske vist, at sligt ganske ligger uden for Deres Hverv, men jeg er desuagtet kommen til Dem med det Haab, at De alligevel vil vise mig den Tjeneste. Er det for meget forlangt, skulde det gøre mig ondt."

Olney saa, hvorledes den unge Mand mere og mere talte sig varm, og trods hans let forklarlige Uvilje mod at opfylde en Bøn, der gik stik imod hans egne hemmelige Forhaabninger og

Planer, kunde han ikke lade være at imødekomme den umistænksomme Medbejlers frimodige Aabenhed med et tilsvarende Ædelmod.

„Paa ingen Maade," sagde han. „Jeg ved blot ikke, om jeg tør blande mig i den Sag. Nogen egentlig Ret dertil har jeg jo ikke."

„Men naar det ikke gaar ud over, hvad jeg har talt til Dem om?" afbrød den unge Mand ham. „Naturligvis kan jeg ikke ønske, at De skal udrette noget for mig, der overskrider, hvad De er berettiget til. Men det er mig bekendt, at Forholdene have formet sig ganske særlig pinligt, at de Omstændigheder, der ledsagede Fru Mereditҳs Død, ere af den Art, at Frøken Aldgate maaske var i Stand til at antage, at de ogsaa kunde — kaste en Skygge over hendes og mit Forhold. I en saadan Situation bliver man jo let mistroisk over for enhver, og jeg vilde gerne fratage hende enhver Tvivl om, at noget i Verden skulde være i Stand til at rokke mine Følelser over for hende."

„Jeg ved ikke, om jeg ret har forstaaet Dem?" sagde Olney, hvem hans Kontraparts Højsindethed blev mere og mere ubehagelig.

„Jeg maa da sige Dem, at efter hvad jeg har hørt, er der en vis Sandsynlighed for, at den stakkels Fru Meredith har begaaet Selvmord."

„Ingenlunde," afbrød Olney ham hurtigt. „Derfor haves der absolut intet Bevis. Snarere taler alt for, at hun sig selv uafvidende har indtaget en for stærk Dosis af det Medikament, jeg havde foreskrevet hende. Desuden vilde hun næppe være død deraf, dersom hun ikke i Forvejen havde været meget svag og lidende."

„Det glæder mig for hendes Skyld at høre det," sagde Bloomingdale. „Men med Hensyn til mig vilde det være kommet ud paa eet, om det havde været anderledes. Havde hun virkelig, som jeg forudsatte, i en Tilstand af øjeblikkelig Sindsforvirring gjort Ende paa sit Liv, vilde dette kun kunne have bestyrket mig i mine Følelser for Frøken Aldgate. Jeg kan overhovedet ikke forestille mig nogen Art Vanskæbne, som ikke blot vilde gøre Frøken Aldgate endnu dyrebarere for mig. Jeg kunde næsten fristes til at ønske hende nedsunken i den skrækkeligste Ulykke, i den dybeste Elendighed," vedblev han og fik Taarer i Øjnene der-

ved, „blot for at kunne vise hende, at i mine Øjne kan intet tale imod hende, men alt kun for hende.“

Olney følte sit Mod synke, og der paakom ham en Slags Skyldbevidsthed over for denne uforbeholdne Aabenhjertighed, der maaske kunde synes en Smule barnlig, men dog kun vidnede om en ædel Karakter. Han følte for sikkert, at man kunde betro en saadan Tilbeder alt, uden at det vilde gøre Indtryk paa ham; at selv om Rhoda var sort som Ibenholt, vilde hans Lidenskab dog omklæde hende i guddommelig Skønhed og Liljehvidhed. Og han erkendte saa vel af sine egne Følelser som af den andens Tale det dybe Ord: „Du ligner den Aand, som du fatter.“

Øjeblikkelig kom han til den Beslutning, at han, hvis det kunde undgaas, vilde undlade at stille sin Medbejler paa Prøve. Men tillige følte han det som en Ærespligt i det mindste at give ham en Chance.

„Hvilken Ret,“ overlagde han, „har jeg egentlig til at antage, at hun elsker mig eller nogen Sinde vil elske mig? Langt sandsynligere elsker hun denne anden; elskværdig er han jo, og selv Misundelsen maa indrømme, at han er et smukt Menneske. Hvad giver mig Ret til at trænge mig imellem dem? Han skal have sin Chance.“

Da han var kommen til denne Slutning, føjede han højt til: „Jeg forstaar endnu ikke ret, hvad De egentlig venter af mig.“

„Intet — absolut intet andet, end at De forskaffer mig Mulighed for at gøre den Dame, hos hvem Frøken Aldgate opholder sig, et Besøg og muligvis skaffe mig at vide, om Frøken Aldgate vil modtage mig. Mere kan jeg fornuftigvis ikke vente af Dem. Men det turde jeg forlange af Frøken Aldgate, selv om jeg havde til Hensigt at opgive hende — og nu forlanger jeg ikke mere, skønt min Hensigt er lige den modsatte. Ja, det er hverken mere eller mindre, end jeg tør forlange,“ gentog han i en resigneret Tone.

„Sagen forekommer mig meget ligefrem,“ sagde Olney. „Frøken Aldgate befinder sig hos Fru Atherton i Beverly; naar jeg da giver Dem hendes Adresse og et Kort til hende, er alt gjort.“

„Udmærket godt, Tak — tusind Tak! Men hvad vil ikke Fru Atherton tænke, naar jeg saaledes kommer uden nærmere Forklaring?“

„Hun vil nævne Deres Navn for Frøken Aldgate, og det

vil formodentlig være Forklaring nok," svarede Olney, hvem denne sidste Betænkelighed forekom noget vel haartrukken. Desuden sporede han ingen Tilbøjelighed til at give Fru Atherton nogen som helst fortrolig Meddelelse, navnlig da hun i Forvejen kun vilde være altfor disponeret til at lade sig lede af en romantisk Interesse for den unge gejstlige. Hans Medbejler skulde have sin Chance, men heller ikke mere.

„Rigtig," sagde Bloomingdale og bed sig stærkt eftertænktsomt i Underlæben, „rigtig!" Han trak Vejret dybt og føjede derpaa til: „Naturligvis kan jeg ikke tage dertil før i Morgen."

Olney lod denne Antydning ubesvaret og skrev Fru Athertons Adresse samt et Par introducerende Ord for Bloomingdale op paa et Visitkort.

Han havde fattet den Beslutning, at han selv endnu i Aften vilde tage til Beverly. Ved Afskeden trykkede Bloomingdale ham ildfuldt i Haanden.

„Jeg kan ikke takke Dem nok," stammede den unge gejstlige.

„De har virkelig kun lille Aarsag til Tak," svarede Olney.

Tolvte Kapitel.

Hvis Fru Atherton fandt det mærkeligt, at Doktor Olney Klokken halv ti om Aftenen kørte frem for Døren til hendes lille Strandvilla, oven i Købet i en Taage, som den gæstfri Forstue lampe kun et Par Skridt kunde gennemtrænge, saa forstod hun saa fortræffeligt at skjule sin Overraskelse, som om hans Ankomst var den naturligste og mest passende Ting i Verden.

Hun var bekendt som en Kvinde, der besad adskilligt mere Hjerte end Takt, men hvor det drejede sig om et Venskabsanliggende, tilmed forbundet med en vis Romantik — saaledes som det her var Tilfældet i hendes Forhold til Olney og Rhoda — da vidste hun som ved Inspiration at træffe den rette Tone. Saa fuldstændigt og beredvilligt stillede hun sig til Tjeneste for dem, som hun antog vare henviste til hendes Hjælp, og saa hjerteligt bød hun Olney velkommen, at der ikke kunde være Tvivl om, at hun med lige Glæde og Hjertelighed vilde have modtaget ham i sin med lune Stoffer og bløde Tæpper udstyrede, af Kaminilden oplyste lille Salon, om han som en Stormvind var kommen farende

Klokken halv tre om Natten. Endnu var den japanesiske Portiere ikke falden til Ro bag ham, før hun med udstrakt Haand kom ham i Møde. Til Undskyldninger lod hun det slet ikke komme.

„Det er virkelig," udbrød hun, „som om jeg hele Aftenen havde ventet Dem; kun gør det mig ondt, at min Mand ikke er oppe og kan sige Dem, at jeg baade har tænkt paa og talt om Dem. Men i Byen har han i Dag haft en lidt anstrengende Dag og er derfor gaaet tidligt til Ro. Ogsaa Frøken Aldgate har allerede trukket sig tilbage til sit Værelse. Aabenbart indtræder nu Reaktionen efter den Ophidselse, hun har været i, og jeg haaber, at hun lidt efter lidt vil komme i sin sædvanlige Ligevægt. Har De ikke siden hørt nyt fra de mærkelige Mennesker? Det er dog underligt, at ikke en eneste af dem har givet Møde."

Fru Atherton mente Fru Merediths Slægtninge i St. Louis, og halvt forlegen, halvt ærgerlig svarede Olney: „Nej, de have ikke senere ladet høre fra sig."

„Det mærkværdigste ved saadanne Ulykkestilfælde," bemærked Fru Atherton, „er, at man aldrig kan vide, naar de ere til Ende saa man altid maa være forberedt paa, at der kan komme mere efter. Jeg har haft paa Fornemmelsen, at De maatte have faaet en ubehagelig Efterretning derovrefra; men paa den anden Side kan jeg absolut ikke forestille mig, hvad de Mennesker kunde sige eller gøre, hvorved Ulykken blev endnu større."

„Jeg heller ikke," indrømmede Olney. „Men der er hænde noget andet, bedste Frue. Deres Anelse om, at Sagen endnu ikke er til Ende, har ikke bedraget Dem."

Han gjorde en Pause og bar et vistnok mørkere Udtryk til Skue, end han selv var sig bevidst; thi Bloomingdales Ankomst var jo for ham det mest tragiske af det hele.

„Jeg ved ikke ret," vedblev han derpaa eftertænksomt, „hvorledes jeg skal gribe Sagen an for ikke at synes paatrængende, hvad jeg selvfølgelig meget nødig vilde. For min egen Person ønsker jeg at holde mig ganske udenfor. Men det lader sig alligevel ikke ret vel undgaa at tale til Dem derom."

Medens han sagde dette, faldt det ham ind, at det alligevel meget godt kunde være undgaaet, og Tanken derpaa var lige ved at bringe ham fra Koncepterne. Hvorfor var det i Grunden nødvendigt at sætte Fru Atherton i Kundskab om, i hvad Forhold Bloomingdale stod eller ønskede at staa til Rhoda? Alt, hvad der var nødvendigt — dersom overhovedet noget var nødvendigt —

var jo en ligefrem Meddelelse, gaaende ud paa, at han havde givet den unge Præstemand et Introduktionskort, og at Bloomingdale formodentlig vilde fremstille sig paa Strandvillaen allerede næste Morgen. Alt videre kunde han uden Skrupler overlade til Fru Athertons egne Formodninger. Vilde han gaa videre, maatte han gaa meget vidt, thi han kunde ikke gøre hende fortrolig med Bloomingdales Anliggender uden samtidig at udtale sig lige saa uforbeholdent om sine egne.

„Sagen er, at jeg gerne vilde have Lov til at forelægge Dem et lille Samvittighedsspørgsmaal," fik han endelig frem.

Fru Atherton var henrykt; selv om hun havde været nok saa søvnig, vilde dette straks have gjort hende munter igen. Det omtalte Samvittighedsspørgsmaal maatte aabenbart have noget at skaffe med Frøken Aldgate; naturligvis kunde det kun dreje sig om en hemmelig Kærlighedshistorie; og Kærlighedshistorier med en passende Tilsætning af Moralspørgsmaal var just det behageligste, der kunde times Fru Atherton.

„Nu vel? —" sagde hun.

„Kæreste Frue," begyndte Olney igen. „Hvor vidt mener De, en Mand tør udnytte en Fordel, som en anden, uden at vide det, har givet ham i Hænde — det vil sige en Fordel, som jeg personlig har faaet over en Mand, der ikke aner, at jeg er hans Fjende?"

„Hvor vidt De bør gøre Brug af en saadan Fordel, Herr Doktor? —" svarede hun hurtigt. „Efter min Mening overhovedet slet ikke. Hos en anden vilde De maaske kunne undskylde det, men da det drejer sig om Dem selv, vil De ganske sikkert ikke kunne finde noget som helst at retfærdiggøre Dem med."

„Jeg var forud bange for, at De vilde svare saaledes; ja, jeg maatte vel vide, at De ikke kunde svare mig anderledes. Som sagt, drejer det sig om mig selv, og Sagen er følgende: Jeg er kommen hertil saa sent paa Aftenen for at meddele Dem, at jeg har givet mit Kort til en Herre, som i Morgen tidlig vil aflægge Dem et Besøg."

Olney holdt inde, og Fru Atherton sagde:

„Det vil være mig en stor Fornøjelse, Herr Doktor, at modtage en af Deres Venner."

„Han er ikke min Ven," sagde Olney mørkt.

„Altsaa en Fjende," vedblev Fru Atherton.

Olney overhørte den lille Spøg.

„Dagen før sin Død," fortsatte han, „gjorde Fru Meredith mig nogle Meddelelser, hvilke jeg kun her vil berøre, for saa vidt de angaa Herr Bloomingdale."

„Det er altsaa Herr Bloomingdale, jeg i Morgen kan vente Visit af?"

„Netop. Ved De noget om ham?"

„Nej; jeg ved kun, at det er et overordentlig duftende Navn, han bærer."

„Jeg vilde ønske, at jeg for mit Vedkommende kunde tage mig hans Person lige saa let. Dertil er jeg imidlertid ude af Stand. For mig staar han som et meget farligt Menneske: meget følelsesfuld, meget frimodig og meget højsindet."

Fru Atherton rystede paa Hovedet med et forstaaende Udtryk.

„Sandelig — i Virkeligheden højst ubehagelige Egenskaber — hos en anden," bemærkede hun fint.

„Ja virkelig; og just dette gør Situationen vanskelig for mig. Denne Herr Bloomingdale er fremkommen med et Tilbud til Frøken Aldgate —"

Fru Atherton betragtede ham opmærksomt, men ingenlunde overrasket; sandsynligvis havde hun anet noget saadant.

„Han skal have faaet Løfte om Svar, naar de gensaas i Boston," vedblev Olney med et Ansigt, som om Ordene smagte bittert paa hans Tunge. „Hun skal have lovet ham det i Liverpool, og nu ønsker han naturligvis —"

Han holdt inde, og Fru Atherton sagde ivrigt:

„Ja, nu har han naturligvis først rigtigt Krav derpaa."

„Naturligvis," sagde Olney, omendskønt han ikke ret indsaa hvorfor.

„Jeg skal gerne modtage Herr Bloomingdale, naar han kommer," vedblev Fru Atherton, „og skønt det er en Smule pinligt, vil jeg ogsaa forberede Frøken Aldgate paa hans Ankomst. Imidlertid vil hun jo utvivlsomt have fattet sig."

I Fru Athertons Tone var der noget, der lod Olney forstaa, at hun dermed betragtede Sagen som afgjort, hvorfor han rejste sig. Han havde for haft paa Følelsen, at han ogsaa burde meddele Fru Atherton noget om sine egne Planer og Forhaabninger med Hensyn til Rhoda; men nu, da han havde overgivet Bloomingdales Sag i hendes Hænder, forekom det ham ikke mere passende. En pludselig opskydende Tanke sagde ham, at det var ærligst Spil, naar han lod sin Modstander vise sig paa Kamp-

pladsen, uden at han selv bekendte sig som hans Medbejler. Bagefter, da han havde forladt Huset, mente han ganske vist at have handlet som en Nar; men han kunde jo dog ikke paa dette Tidspunkt vende tilbage igen og anbringe sin Bekendelse, uden at synes en endnu større Nar. Saa gik han da frem og tilbage paa Banegaardens Perron, ventede, til det sidste Tog til Byen langsomt kom pustende, og undslap med dette Fristelsen til at vende tilbage — i det mindste for denne Aften.

Resten af Natten tilbragte han med at udmale sig Samtaler, snart med Fru Atherton, snart med Bloomingdale, snart med Rhoda, snart med dem alle tre i alle optænkelige Kombinationer og forestille sig Fremtiden i de forskelligste Skikkelser, lige fra den lyseste Lykke til den mørkeste Elendighed, kun oplyst af Forsagelsens ensomme Stjerne. Men, sandt at sige, havde han i dette Øjeblik næsten lige saa megen Glæde af Forsagelsen som af at tænke sig sine dristigste Haab opfyldte. Saaledes gaar det ofte i Tankelivet og undertiden vel ogsaa i det virkelige Liv.

Næste Dag ventede han med Heltemod paa Efterretning fra Fru Atherton. Af hendes Haandtryk ved Afskeden troede han at have bemærket, at hun havde forstaaet alt og stillede sig paa hans Side; dog indsaa han, at hun ikke ret vel kunde handle anderledes, end hun havde foresat sig at handle — det koste, hvad det vilde — men han haabede paa, at Forsynet vilde være fornuftigt nok til ikke at lade det koste altfor meget.

Da endelig hendes Brev kom — forsynet med Expresstempel, hvad der alene lovede saa meget som en hel Roman — bragte det en Meddelelse, som først vakte den Følelse hos Olney, at han vist ikke havde handlet fuldstændig ærligt mod Bloomingdale, men vakt Antipati mod ham, omend ikke med udtrykkelige Ord, saa dog ved det, der laa gemt bag Ordene.

Han følte en rigtignok kun forbigaaende Rørelse af Højmod, idet han ikke kunde glæde sig over, at Rhoda bestemt havde vægret sig ved at modtage Bloomingdale, at hun havde vist sig overrasket og ilde til Mode ved hans Besøg, og at hverken Bønner eller Grunde fra Fru Athertons Side havde kunnet formaa hende til at vise ham den ringeste Medlidenhed eller give ham nogen anden Besked end den mest absolutte Afvisning, hvilken det da havde været Fru Athertons Opgave at mildne saa meget som muligt. Uden Tvivl, skrev hun, maatte der foreligge en Misforstaaelse; men i den Tilstand af nervøs Ophidselse, hvori Frøken Aldgate

befandt sig, havde det været ganske unyttigt at anføre noget til den unge Mands Undskyldning, hvorfor hun ikke havde haft andet at gøre end at udføre Rhodas Beslutning. I sin Dom over Bloomingdales Karakter stemte hun fuldkommen overens med Olney. Hun tilstod, at hun ikke var fri for at sværme en Smule for ham, og at hun nærede den største Medlidenhed med den unge Mand. Den strenge Behandling, Frøken Aldgate havde ladet ham til Del, havde han baaret mandigt og dog ladet fremskinne megen Følelse; ogsaa syntes han at have opfattet hendes Afgørelse som uigenkaldelig og var ikke fremkommen med den ringeste Modsigelse. Olney forstod, at Fru Atherton som hans Medbejlers fortrolige havde erfaret nok til at gyde Balsam i hans Saar, og at hun øjensynlig ikke havde sparet paa Balsamen.

Trettende Kapitel.

Uden at have nogen egentlig Grund dertil ventede Olney et nyt Besøg af den Mand, som han i Fremtiden turde betragte som sin forhenværende Medbejler. Maaske laa det i, at han selv troede at kende Grunden til Rhodas Vægring, naar han antog, at den unge Mand just vilde spørge ham for at erholde Opklaring derpaa. Men Bloomingdale kom ikke, og imidlertid indsaa Olney, at det egentlig ogsaa vilde have været ret smagløst, dersom han havde indfundet sig. Dog følte han sig ikke ganske sikker paa, at den unge gejstlige ikke mere vilde komme i Betragtning, og at han nu selv stod alene i Brechen, før han ved Foresprørgsel hos Portieren i Vendome-Hotellet bragte i Erfaring, at Bloomingdale var afrejst med Moder og Søstre.

At Rhoda havde behandlet den Mand, der dog uden Tvivl besad Krav paa hendes Venskab, saa hensynsløst, for ikke at sige brutalt og ukvindeligt, optog han simpelthen som Faktum. Hun havde nu en Gang besluttet sig til at afvise ham, og da hun sandsynligvis ikke følte sig stærk nok til at være Vidne til den Sorg, hun maatte forvolde ham, havde hun foretrukket ikke at tale med ham.

Om hun havde holdt for meget af Bloomingdale til at ville bedrøve ham med sin Hemmelighed, eller om hun ikke holdt nok af ham til at gøre ham til sin fortrolige — disse Spørgsmaal

forblev ganske vist uafgjorte, og Olney tænkte længe frem og tilbage, om det ikke skulde være muligt at finde en tredje Forklaring. Helst vilde han naturligvis forudsætte, at hun overhovedet ikke havde holdt af ham; men denne Antagelse var dog for gunstig til at synes sandsynlig, og hvor stærkt han end ønskede, at det maatte være Tilfældet, var han dog ikke i Stand til at fæste ret Lid dertil. Ikke desto mindre var denne Forestilling den eneste, som afgav et sikkert Holdepunkt, og hvor vaklende og bedragerisk Haabet end var, gav det ham dog Mod til at tro, at Rhoda ikke vilde vægre sig ved at se ham. Saa besluttede han da saa snart som muligt at begive sig til Fru Atherton og opsøge Rhoda eller i det mindste erkyndige sig om hendes Befindende.

Da han var kommen til denne Beslutning — og efter at han først bestemt vidste, at Bloomingdale var rejst, kom han til den med lynsnar Hurtighed — skyndte han sig at udføre den.

Fru Atherton modtog ham med en Elskværdighed, der, i det mindste i Rhodas Nærværelse, ikke lod ane, hvor meget saa vel hendes som hans Tanker, ja maaske ogsaa Rhodas, beskæftigede sig med det, som nylig var sket. Han behøvede iøvrigt hverken at forespørge om Rhodas Befindende eller lade sig melde hos hende, thi sammen med Fru Atherton kom hun ned til ham, som om dette ganske fulgte af sig selv. Og den Maade, hvorpaa hun glad og fortroligt hilste ham som en gammel Ven, gengav hende atter noget af den lyse Munterhed, der først havde indtaget ham saa stærkt for hende. Dersom denne Munterhed pludselig var brudt frem, vilde den næppe have gjort noget behageligt Indtryk paa ham; han havde da maattet betragte den som et Tegn paa hendes overfladiske Karakter, der maaske laa hende i Blodet, som Fru Meredith plejede at sige. Men da hendes naturlige Munterhed kun lidt efter lidt brød frem som Solskin gennem Taagen, smigrede han sig med den Tanke, at han var Aarsagen til, at hun midlertidig aflagde sin tragiske Maske.

Rigtignok følte han sig samtidig pinlig overrasket ved, at hun saa hurtigt syntes at have glemt den nylig afdøde, som dog havde været hende i Moders Sted og ofret sig for hende, mere end mangen virkelig Moder vilde have gjort. Han besad endnu ikke Erfaring nok til at vide, at Sorgen over de døde hos Mennesket kun er periodisk, at den griber det med Afbrydelser, og at Sjælen fra Tid til anden med al Kraft kaster den trykkende Byrde fra sig, saa at den først senere og lidt efter lidt igen sænker sig over

den og i Smerte trykker den til Jorden; han vidste ikke, at en bestandig Sørgen ikke vilde betyde mindre end Vanvid og Død.

Fru Atherton vilde dog have kunnet fortælle ham om Øjeblikke, hvor den unge Pige, nedtrykket af sit Tab, lod sin trøstesløse Fortvivlelse komme til fuld Ret. Men heller ikke hun kunde ane den centnertunge Byrde, der tyngede paa den stakkels Piges Sjæl, det uforstandige Had mod den afdøde, som om denne, hvem Opfyldelsen af det, hun ansaa for sin Pligt, dog var faldet saa svært, ved sin Afsløring havde været selve Aarsagen til det skæbnesvangre Faktum. End ikke de tragiske Omstændigheder ved hendes Død havde kunnet forskaffe hende Niecens Tilgivelse. Rhoda beholdt en uklar Følelse af, at Tanten alene var Skyld i den Stilling, hvori hun nu befandt sig, og hos hende, som lige til hin Samtale ikke havde haft Anelse om Sandheden, var det jo egentlig ikke til at undres over.

Om det ikke havde været forstandigere og kærligere at beholde den Hemmelighed, for hvilken den unge Pige dog ikke bar Skyld eller Ansvar, for sig selv og overlade alt videre til Verdens Dommer, det var et Spørgsmaal, som Fru Meredith ifølge sin Karakter slet ikke havde stillet sig. Efter hendes Mening gaves der kun *een* Pligt, og det, hun erkendte som Pligt, havde hun gjort. Derfor kunde man ikke gøre hende Bebrejdelser; men lige saa lidt maatte man forarges over, at Rhoda ikke kunde forvinde det hende tilføjede Slag, og at hendes Tanker om den døde forgiftedes af en Draabe bittert Had.

Hvad Rhoda straks fra Begyndelsen havde sagt sig selv, derved blev hun; efter at hendes Tante saa længe havde tiet, var det for sent at tale. Andre, som ikke saa nøje kunde overse Følgerne af denne Handlemaade, vare maaske i Stand til at tænke anderledes; men saaledes opfattede hun det, hun, der betragtede sig som et Offer; og hun kunde intet glemme trods alt, hvad der imidlertid var sket.

Om denne Følelse lader sig undskylde eller fortjener streng Fordømmelse, maa vi overlade til vore Læseres Dom, og det samme maa vi med Hensyn til Spørgsmaalet om den puritanske Livsbetragtning med sin stærke Betoning af det menneskelige Ansvar og den overdrevne Pligtkultus, som deraf kan følge. En Tilhængerinde af den gamle Tro vilde sandsynligvis have taget sig Sagen lettere og friet sig for det personlige Ansvar ved at forelægge sin Skriftefader Spørgsmaalet og derpaa lade sig lede af

hans Raad; men selv om Olney havde anset sig for beføjet til at tildele hende Raad angaaende hendes moralske Pligt, forblev det dog et Spørgsmaal, om hun vilde have fundet Kraft til at følge Raadet.

Iøvrigt følte Olney ikke synderlig større Interesse for den afdøde, end de sidste Dages Hændelser selvfølgelig maatte indgyde ham; men hvor levende Indtrykkene end vare, kunde de dog ikke foranledige ham til vedvarende at gruble kritisk over Rhodas Væsen. Han længtes kun efter hendes Nærværelse, og snart stod det ham næppe mere klart, hvad det egentlig var, han havde at udsætte paa hende.

Hun bar naturligvis Sorg, som alle Kvinder i hendes Sted vilde have gjort, og Sorgen klædte hende fortræffeligt. Sort er den rette Farve for Syden og sydlig Skønhed. Ligesom de mørke Slagskygger, den tropiske Sol kaster, danner sort den rette Baggrund for Øjnenes og Haarets Glans, som ingen anden Farvetone er i Stand til at fremhæve saa fordelagtigt.

Saaledes som den unge Pige straalede frem for ham fra Sørgeklædningens mørke Sky, var han en Stund ganske blendet. Fru Athertons blonde Skønhed, ihvorvel ogsaa den havde sine Fortrin — hun var høj og smuk og havde endnu ikke mistet noget af sin Pigetids Ynde — lod ved Modsætningen den nordlige Types blide Tamhed træde kraftigt frem. Den gamle Verden og dens klassiske Skønhed repræsenteredes af den unge Piges Skønhed, og Kendskabet til den ringe Plet, der hæftede ved hendes Afstamning fra Slaver og vilde, gav hende blot endnu en egen Charme, som ikke lader sig udtrykke i Ord. Naar Olney med Øjnene fulgte en Bøjning af hendes Hoved, en Bevægelse af hendes Skikkelse, følte han en dyb Lidenskab flamme op i sit Hjerte, og han blev sig bevidst, at han elskede hende mere end sit eget Liv og med Glæde vilde gaa i Døden for hende, om det kom an derpaa. Det var ganske vist Følelser, som kun maatte skrives paa hans lidenskabelige Naturels Regning; i sin sædelige Bevidsthed kunde han ikke finde Retfærdiggørelse derfor, og hans Følelsers Magt bestod netop deri, at den var i Stand til at overvinde hans ellers saa vel befæstede moralske Ligevægt. Der var ingen Grunde, der hindrede ham i at blive, saa længe han lystede, og gentage sine Besøg saa hyppigt, som Fru Atherton opfandt nye Paaskud til at bede ham komme. Indbyrdes omtalte de Sagen med største Frimodighed. Han bad hende om Raad, navnlig i

Retning af, om det i det hele taget var passende og klogt at forfølge sine Planer under de forhaandenværende ejendommelige Omstændigheder, og i bekræftende Fald, under hvilken Form han bedst skulde gøre det. Hun var af den Mening, at netop den usædvanlige Situation, hvori Frøken Aldgate befandt sig, hendes fuldstændige Forladthed og Vennesloshed, snarere talte for end imod et aabenbart Frieri.

De inddrog ogsaa Herr Atherton i deres Fortrolighed for at lade deres Planer underkaste en retskyndig Vurdering, og denne bidrog i Virkeligheden væsentlig til at bortrydde i det mindste de ydre Vanskeligheder, idet Herr Atherton som Rhodas Sagfører satte sig i Forbindelse med hendes Tantes Slægtninge i St. Louis.

Fru Meredith havde efterladt sin Niece Resten af den Formue, som var tilbage efter hendes Mands Død, og de omtalte Slægtninge viste sig gerne, ja endog med Iver beredte til at anerkende hendes sidste Vilje. De gjorde aldeles intet Forsøg paa at bestride Testamentets Gyldighed og viste ej heller den ringeste Nysgerrighed efter at erfare, hvem Frøken Aldgate var, og hvad hun havde i Sinde.

Olney saavel som Ægteparret Atherton fandt denne Familiens Stilling til Sagen ret forunderlig, men den første havde saa sine egne Tanker om Foranledningen dertil. Det var i Grunden ikke mere nogen løs Formodning, men hans faste Overbevisning, at de kendte den Hemmelighed, om hvilken Fru Meredith havde antaget, at hendes Mand havde været tavs som Graven. Men det interesserede ham ulige mindre end den Vished, som siden deres første Sammentræf i Fru Athertons Nærværelse bestandig var bleven ham klarere, at Rhoda ligeledes maatte være vidende om den. Han havde ingen bestemte Grunde derfor, ingen haandgribelige Beviser; han anede det mere, end han vidste det, og dog blev han for hver Dag, der gik, sikrere i sin Sag.

Og ligeledes blev han bestandig fastere i Troen paa, at den unge Pige elskede ham, ja, at hun maaske lige fra det første Øieblik, de traf sammen i Florents, havde næret Tilbøjelighed for ham. Men de Beviser, som en Kvinde giver paa sin Kærlighed, før den gensidig er udtalt, kunne i Virkeligheden meget let være Tegn paa noget helt andet; og saaledes stod i begge Henseender hans Tro paa lige svage Fødder.

Tilmed begyndte nu den ene af disse Følelser at komme i Strid med den anden og forgifte den. Mandens skonneste og

sødeste Haab blev ham en Kval, fordi det indesluttede Frygt for, at den unge Pige kunde have besluttet sig til at modtage hans Frieri og beholde sin Hemmelighed for sig selv. Vel vilde han under alle Omstændigheder vinde hendes Kærlighed, og i sit Hjertes Grund kunde han ikke engang dadle hende for, om hun bevarede Hemmeligheden, indtil det Øjeblik kom, hun anså for heldigst til at røbe ham den; men for hendes egen Skyld vilde han ønske, at hun maatte finde Mod til at træffe det sværeste Valg. At han i sit stille Sind fremsatte denne Fordring, laa maaske væsentligst deri, at han for ganske bestemt vidste, hun ubekymret kunde betro ham alt, og han tog derhos ikke i Betragtning, at før han direkte havde anholdt om hendes Haand, kunde han ikke have noget som helst Krav paa en saadan Fortrolighed fra hendes Side. I Kærlighedskampe forhandles der ikke om Betingelserne for Overgivelse; man maa overgive sig paa Naade og Unaade, og først da kan man begynde at tale om Betingelser.

Derpaa kom der igen Tider, da Olney næppe kunde tro, at Rhoda var vidende om alt, medens han til andre Tider var overbevist om, at hun vidste og skjulte det for ham. Men saavel i det ene som i det andet Tilfælde beholdt han naturligvis sine Formodninger for sig selv. Vidste hun det, saa lagde hun en saa fuldendt Forstillelseskunst for Dagen, at han med Bekymring maatte se Fremtiden i Møde; vidste hun det ikke, saa forraadte hun en Ligegyldighed for Tantens Død, som forekom ham alt andet end naturlig. Han troede at forstaa hendes Væsen, naar han sagde sig selv, at Rhoda havde gjort sin Tante ansvarlig for den Kendsgerning, som den afdøde dog blot havde meddelt hende; kun Tiden kunde overvinde denne Stemning og faa hende til at indse, at det var uretfærdigt at forveksle den ydre Foranledning med den reelle Aarsag til hendes Lidelser. Selvfølgelig formaaede han ikke at trænge ind i de inderste Kroge af den stærkere anlagte kvindelige Følelse og fatte den Ubønhørlighed, hvormed hun i Tankerne anklagede sin Tante, ikke fordi denne havde opfyldt sin Pligt, men fordi hun havde gjort det for sent. At det paa et tidligere Tidspunkt vilde have været hende muligt at forsone sig med sin Skæbne, derom tvivlede Rhoda ikke, og saa forblev hendes Hjerte da opfyldt af Nag trods den Kærlighed, hun ikke ganske formaaede at skjule for Olney. Omstændighederne havde medført et pludseligt Fortrolighedsforhold imellem dem, ved hvilket hverken den ene eller den anden var i Stand til at ændre noget, hvad da heller ingen

af dem ønskede; og saaledes gik de i Fællesskab den eneste Løsning i Møde, som i dette Tilfælde syntes naturlig.

Bevidstheden om hendes Kærlighed beskæftigede næsten udelukkende Rhoda. Med Magt udrev hun sig af sin fortvivlede Tankegang og lukkede med Vilje sine Øjne for kun at leve i Nutiden og ikke beskæftige sig med den kommende, lige saa lidt som hun holdt af at dvæle ved Fortiden. Og Olney trøstede sig med, at hun i det mindste tilsyneladende ikke vidste noget om, at Fru Meredith ogsaa havde betroet ham Hemmeligheden. Med denne Vished kunde han iøvrigt afvente, hvad videre vilde komme, og haabe paa, at Tiden vilde stemme hende mildere over for den døde; thi da vilde ogsaa han lettere kunne tilgive hende hendes Tavshed over for ham.

Hvad han derimod slet ikke forstod, var hendes tilsyneladende Beredvilligheden til rolig at forblive i de forhaandenværende Forhold. Han anede ikke, at det kun var Skin, og som Mand regnede han ikke med hendes Taalmodighed — hvis man saaledes kan benævne den afventende Holdning, hvortil Kvindernes hele Opdragelse henviser dem. Den ene Hovedregel, man indprenter dem lige fra det Øjeblik, de ere i Stand til at tage ved Lære, hedder Passivitet. Naar en Kvinde fatter en positiv Beslutning, er det næsten en Fornægtelse af hendes inderste Væsen, og det koster hende en Anstrengelse, hvorom Manden sjældent gør sig Begreb.

Saaledes hengik Sommeren, og det blev September. Da Olney en Morgen kom for at besøge Rhoda, fandt han hende siddende ud mod Stranden under en lille Gruppe Birketræer. Allerede laa et Par gule Blade paa Grønsværet, omtrent som stærkt farvede Blomster mellem det endnu kraftfulde grønne. Morgenen var saa bleg, at den med sit hvidlige Taageslør udviskede Havets Grænselinier og lod Sejlene smelte hen i den ubestemmelige Flade. Længselsfuld saa hun ud over denne, bort over Fru Athertons Havemur, der med klatrende Slyngplanter øjensynlig gjorde sig Umage for at tage sig ret vild og uplejet ud. Hun gav ingen som helst Overraskelse til Kende, da Olneys Skridt lod sig høre paa Grusstien, der førte til hendes Siddeplads.

Den samme Glæde, som bevægede sig i hans Hjerte, jog Blodet op i hendes Kinder. Hun lod ham komme saa nær, at han kunde gribe hendes Haand, før hun spurgte:

„Har De talt med Fru Atherton?"

„Nej, Fru Atherton lod mig sige, at De var her — som

om det var det eneste, jeg behøvede at vide," føjede han smilende til og beholdt hendes Haand i sin.

„Naa, ikke — ja, saa kan jeg ogsaa selv sige Dem det," sagde hun og satte sig atter.

„Det kan De — eller lade være — aldeles som De selv synes," svarede han.

„Nej, nej, det afhænger ikke af, hvad jeg synes. — Nu rejser jeg snart herfra."

„Ja saa?" sagde han rolig. „Og hvorhen?"

„Til — til New Orleans — for at opsøge min Moders Familie."

Ængsteligt løftede hun Øjnene mod hans Ansigt og slog dem derpaa igen resigneret ned.

„Jeg har talt med Fru Atherton derom," vedblev hun; „hun mener ogsaa, jeg gør retteſt i at tage dertil og se at udfinde mine Slægtninge."

Hjertet hoppede af Glæde i Olneys Bryst. Han vidste, at hun nu stod foran Skriftemaalet, og at hun vilde aflægge det for hans Skyld. Men dertil turde han ikke lade det komme, før han selv havde aflagt hende sin Tilstaaelse. Han overlod sig et Øjeblik til den søde Følelse at kunne tro paa hendes Oprigtighed og svarede derpaa i saa ligegyldig en Tone, som han var i Stand til at opbyde:

„Jeg indser i Grunden ikke, hvorfor De just skulde gøre det."

„Mener De da ikke, at det er min Pligt?" spurgte hun.

„Ikke i mindste Maade. Efter hvad jeg har lært at kende til Deres Slægtninge i St. Louis, anser jeg det ikke for Deres Pligt at bekymre sig om nogen, der staar i Familieforhold til Dem. Hvorfor i Alverden skulde det dog ogsaa være Deres Pligt? Har maaske nogen af Deres Familie nogen Sinde bekymret sig om Dem?"

„Det er fattige og lavtstaaende Folk," stammede hun, „af de allerlaveste — det er —"

Stemmen svigtede hende, og han afbrød:

„Rhoda, De maa ikke rejse! Bliv her — bliv her hos mig. Eller hvis De absolut vil bort, saa tag med mig tilbage til Florents, hvor mit Livs Lykke begyndte, da jeg for første Gang saa Dem. Jeg elsker Dem — bliv min Hustru!"

Hun lod ham beholde sin Haand, som han ikke havde sluppet;

et Øjeblik syntes hun endnu fastere at trykke den i hans, men saa drog hun den med en heftig Bevægelse tilbage.

„Aldrig!" — Hun sprang op og fremstødte med næsten hæs Stemme: „Aldrig — jeg er jo Negerinde!"

Der var noget ved denne Tragik, der berørte Olney komisk; maaske bevoede det paa Foreſtillingen om, hvor ofte hun vel havde indſtuderet disſe Ord ſom Svar paa hans Frieri. Han ſmilte.

„Naa — i alt Fald hører De da ikke til de allerſorteſte! Men hvad gør for Reſten det, naar jeg elſker Dem?"

„Hvad det gør?" gentog hun. „Men forſtaar De da ikke? De maa ikke elſke mig."

De ligefremme Ord fik ham til at le uden at lægge Skjul paa det; de vare aabenbart ikke indſtuderede. Hun havde vel antaget, at han øjeblikkelig vilde trække ſig tilbage, ſaa ſnart han erfarede den ſkæbneſvangre Sandhed.

„Hvorfor ikke? Jeg elſker Dem jo alligevel, hvad enten jeg maa eller ikke."

Som Tragedie var Scenen aabenbart forulykket. Hvis der overhovedet endnu var noget at gøre ud af den, maatte det forſøges med en Oktav under Operatonen. Ikke i blegt Maaneſkin, men i Kendsgerningernes klare Sollys maatte Sagen betragtes.

„Det kan jeg ikke indrømme," begyndte hun med en forgæves Anſtrengelſe for at redde Stumperne af ſin ſtore melodramatiſke Scene. „Fatter De virkelig ikke — min Bedſtemoder var Slavinde!"

„Saa meget værre for den, ſom kaldte ſig hendes Herre," ſagde Olney. „Men iøvrigt fatter jeg det altſammen — jeg ved alt!"

Det havde han egentlig ikke villet ſige. Han havde beſtandig foreſat ſig ikke at tale til hende derom, før de vare gifte, og først da i et gunſtigt Øjeblik tilſtaa hende, at Fru Meredith havde gjort ham til ſin fortrolige, og ſamtidig bevæge hende til at tilgive ſin Tante, at hun havde fortalt ham det. Men nu var i hans Iver for at ſkaane hende for den hele Hiſtorie, ſom hun aabenbart havde i Sinde at fortælle ham, Sandheden faret ham af Munden.

„De ved det?" udbrød hun og traadte et Skridt tilbage. „Hvorfra ved De det?"

„Deres Tante har fortalt mig det," ſvarede han driſtigt. Nu gjaldt det at gøre gode Miner til ſlet Spil.

„Saa var hun altsaa falsk mod mig lige til sit sidste Aandedrag! O — det kan jeg aldrig tilgive hende!"

„Det gør De nok alligevel, dyrebare Rhoda," sagde Olney med en Ro, som, det følte han, nu gav ham den eneste Udsigt til et lykkeligt Resultat. „Hun sagde mig det og raadførte sig med mig, før hun fortalte det til Dem. Jeg vilde ønske, hun aldrig havde sagt Dem det; men hvis hun ikke havde betroet det til mig, vilde hun have berøvet mig mit Livs skønneste Øjeblik."

„Det Øjeblik, da De kunde nedlade Dem til en Skabning som mig?" spurgte hun bittert.

Han tog hendes Haand, kyssede den og beholdt den i sine.

„Nej — det Øjeblik, da jeg kan sige til Dem, at saaledes som De er, er De mig kun saa meget dyrebarere, og jeg kun saa meget stoltere af Dem. — Og nu maa De ikke sige mig, at De ikke vil tilgive den Stakkel, der i Aarvis, Time for Time, i Selvpinsel har gennemgaaet det samme, som De siden har lidt. Hun ansaa sig for bunden ved en hellig Pligt til at sige Dem det."

„Ja, da det var for sent," sagde den unge Pige med frembrydende Taarer. „Hun har styrtet mig i Elendighed — det kan jeg ikke tilgive hende."

„Om hun faar Tilgivelse eller ikke, hvad kan det nu gøre hende? Men De kan og bør tilgive, og det er Hovedsagen."

„Hvad mener De med det?" spurgte hun med et svagt Forsøg paa at unddrage ham sin Haand.

„Hvorledes kom hun til at sige Dem, at hun ikke havde talt til mig derom?"

„Jeg — jeg forlangte det at vide af hende," stammede den unge Pige; „jeg spurgte hende, om hun havde gjort det. Jeg var jo ganske ude af mig selv."

„Men De havde virkelig ingen Ret til at handle saaledes. Naturligvis maatte hun sige nej, og saaledes tvang De hende til at tage en ny Usandhed paa sin Samvittighed just i samme Øjeblik, som hun havde befriet sig for den, hun hele sit Liv havde slæbt paa som en Lænke." Han slap hendes Haand. „Gør med mig, hvad De vil, men bandlys for Deres egen Skyld ethvert Nag til Deres ulykkelige Tante fra Deres Hjerte."

En lang Pause paafulgte. Derpaa brød den unge Pige pludselig ud i Taarer.

„Ja, ja — det vil jeg! Jeg indser nu — det var grusomt — grusomt af mig! Men den Gang kunde jeg ikke forstaa det —

jeg kunde ikke tænke paa noget andet end mig selv. Ak — mon hun nu kan tilgive mig? Kunde jeg blot tale et Ord med hende, blot sige hende, at jeg aldrig i mit inderste Sind har været vred paa hende — og at jeg ikke vidste, hvad jeg gjorde. Tror De, at det er mig, som har drevet hende til Selvmord? Sig mig det, jeg kan bære det — og jeg fortjener at bære det."

„Deres Tante har overhovedet ikke haft til Hensigt at berøve sig Livet," sagde Olney alvorligt; „det er min faste Overbevisning. Men hun er nu borte, og De er her. Det drejer sig i dette Øjeblik om Dem, ikke om den døde, og jeg har kun bedt Dem om at være retfærdig mod Dem selv. Jeg har egentlig ikke haft i Sinde at fortælle Dem, at jeg har erfaret Deres Hemmelighed af hendes Mund; men det gør mig ikke ondt at have sagt det, naar jeg derved kan hjælpe Dem til at sætte Medlidenhed i Nags Sted."

„Dertil har De hjulpet mig — og det skal fra nu af være mit Livs Opgave."

„Naa, saa alvorligt mente jeg det nu egentlig ikke," sagde Olney smilende.

„Lige meget. Jeg maa bære det — det er kun en retfærdig Straf." — Hun rejste sig hurtigt og rakte Haanden ud imod ham. „Lev vel!"

„Hvad skal nu det betyde?" spurgte han. „Jeg gaar jo ikke."

„Men jeg gaar. Jeg rejser bort for at opsøge min Moders Slægt og for, hvis det lykkes mig, at hjælpe dem og anerkende dem som mine lige. Jeg forsøgte nylig at tale med Fru Atherton derom, men det gik ikke ret, fordi jeg dog ikke kunde fortælle hende alt. Men det er virkelig mit Alvor — jeg beder Dem derom, tag De ogsaa Sagen alvorligt og le ikke igen af mig. Thi er det da ikke min Pligt at gaa til dem og hjælpe dem, forsøge at opdrage og danne dem, vie dem mit Liv? — Vilde det ikke være lavt og fejgt at svigte dem og leve lykkeligt langt fra dem, naar jeg dog —"

„Naar De dog kunde leve saa inderligt ulykkeligt med dem!" fuldførte han. „Jeg er bange for, at det netop er det samme Spørgsmaal, hvormed Deres stakkels Tante plejede at plage sig. Men da De ønsker, at jeg skal tage Sagen fuldt ud alvorligt, maa jeg sige Dem: Ja, det vilde virkelig være Deres Pligt, hvis De frivilligt havde valgt Deres Stamme — hvis De selv havde ind-

villiget i at høre dem til. Da vilde det være lavt og fejgt, ja et Forræderi af værste Art, at lade dem i Stikken. Men det eller noget lignende har De aldrig gjort, og derfor har De ikke større Forpligtelse til at tage Dem af deres Opdragelse end for Eksempel jeg. Desuden tillader jeg mig at betvivle, om en saadan personlig Opofrelse vilde føre til noget virkelig godt. Ville vi forbedre disse vore Medbrødre, da er det den rette Vej, naar vi begynde med at forbedre os selv. Med de trohjertede, skikkelige Mennesker er det hurtigt gjort, naar vi blot selv ere paa den rette Vej. Nej — dersom De absolut vil vie en bestemt Race Deres Liv, saa vie den til den hvide. Gør Begyndelse med mig. De skal ikke finde mig uvillig. Jeg forlanger ikke mere af Dem end de femten Sekstendedele eller saa, som rettelig tilhører min Race, og jeg skal da ikke have noget imod, at De vier den sidste Sekstendedel til de sorte."

Olney holdt inde og lo af sin Spøg; Rhoda maatte stemme i med, hvad enten hun vilde eller ikke.

„Aah! De maa ikke le saadan af mig!"

„Le af Dem! Jeg er virkelig langt mere oplagt til at græde. Naar De drager bort for at opdrage Negre — hvad skal der saa blive af mig? Jeg vil ikke ligefrem sætte mig imod Deres Rejse; men De maa tage mig med."

„Hvad mener De?" spurgte hun ængsteligt.

„Hvad jeg før sagde Dem: Jeg elsker Dem og beder Dem blive min Hustru."

„Og jeg har allerede sagt Dem, at det er umuligt. — De ved selv hvorfor."

„Det kan De ikke mene alvorligt, ellers vilde De have givet mig Grunde."

„Grunde?"

„Ja. — Hvad De hidtil har sagt, har kun været Udflugter, som jeg ikke kan tage for gode Varer. Rhoda," føjede han alvorligt til, „jeg er bange for, det er Dem, som ikke forstaar. Kan De ikke forestille Dem, at det, som De fortalte mig, og som jeg i Forvejen vidste, ikke kan gøre det ringeste Indtryk paa mig og lige saa lidt paa nogen anden, der med Skin af Ret fører Mands Navn? — Jo dog — det gør Indtryk; men saaledes, at hvis jeg ved at ønske kunde gøre Dem anderledes, end De er, vilde jeg i al min Egoisme dog ikke have noget som helst at ønske. Forstaar De ikke det?"

„Nej, det forstaar jeg ikke. Efter min Følelse maa det indgyde Dem Afsky for mig. Aa —“ det gyste i hende — „De ved ikke, hvor hæslige de ere — en hel Kirke fuld af dem, saaledes som jeg den Aften saa. Og jeg er dog deres Lige!“

Det gjorde Olney hjertelig ondt, men han kunde alligevel ikke lade være at smile.

„Det ses i det mindste ikke synderligt paa Dem! — Stakkels Barn, hvorfor plager De saaledes Dem selv?“

„Jeg kan ikke andet. Jeg bærer Stemplet i mig — jeg er brændemærket som en af deres Race. Og jeg er en af dem — derfor kan intet udfri mig. Og derfor er det det bedste, jeg rejser bort og vænner mig til at leve blandt dem. Maaske lærer jeg da at finde mig i dem — og lade være at hade dem. Ja, jeg hader — jeg hader dem! Jeg kan ikke gøre for det, og jeg kan heller ikke fortænke Dem i, hvis De hader mig.“

„Had er nu egentlig ikke det rette Udtryk for mine Følelser,“ sagde Olney, atter anslaaende den lette Tone. „Det er ganske andre Bekymringer, der trykke mig. Maaske vilde jeg ogsaa hade mine sorte Medmennesker, hvis jeg som De nedstammede fra Slaveholdere. Men mine Forfædre have aldrig gjort de stakkels Skabninger noget ondt, og derfor har jeg ingen Grund til at hade dem — lige saa lidt som det lille Stykke af Dem, der hører Racen til.“

Hver Gang hun befandt sig i Krisens værste Stadium, anslog han denne halvt spøgende Tone, iøvrigt ganske uden Beregning, i den Grad faldt den ham naturlig. Han var for meget Læge til ikke at forstaa at sige sine Patienter noget behageligt i rette Tid, og uvilkaarligt behandlede han i dette Øjeblik Rhoda som Patient. Det var hende aabenbart behageligt at høre denne Side af hendes Afstamning omtale og føle sig behandlet som en Ætling af Slaveholdere; hun, som ikke kunde forsone sig med Tanken om at nedstamme fra Slaver, lyttede med Begær til denne venlige Spøg, tilmed da hun følte, at den sikkert bares paa hans trofaste Kærligheds stærke Strøm.

„Kom,“ vedblev han, og ved hans Berøring sank hun tilbage paa Bænken og hindrede ikke, at han igen greb og beholdt hendes Haand, „jeg forstaar saa godt, hvor stærkt denne Sag har grebet Dem og opfyldt alle Deres Tanker. Men i Livet gaar det nu engang helt anderledes til. Iøvrigt hører De jo langt mere til den undertrykkende end til den undertrykte Race, og naar jeg nærer

alvorlige Bekymringer med Hensyn til Deres Afstamning, da grunder det kun i Frygt for, at De redningsløst og for Livstid skal holde mig i Slaveri. Hvem skulde blot tro, at De er saa fort, som De forekommer Dem selv? Hvem skulde ane —"

„Aa, nu har De røbet Dem! De vilde alligevel skamme Dem over mig, hvis Folk vidste det. Ja — saadan forholder det sig!"

„Dersom De giver mig det Svar, jeg haaber paa, vil jeg lige paa Stedet gaa med Dem ind i Fru Althertons Stue og fortælle hende hele Historien. Det skulde endog more mig at se, hvorledes hun optager det. Men hvis De ikke indvilliger i at lade mig dele Deres Ulykke, kan jeg naturligvis ikke gøre det. — Vil De?"

„Nej, nej! Ingen skal vide noget derom. For Deres Skyld; — jeg kan bære det, men De skal ikke ogsaa have det fornødent. Lov mig, at De aldrig vil fortælle det til nogen."

Hun greb krampagtigt hans Arm og klamrede sig til den. Det var Tegnet paa Overgivelse. Saaledes optog han det ogsaa og sagde:

„Godt, det lover jeg Dem, men kun paa den Betingelse, at De ikke tror, jeg vilde være bange for at fortælle det til hvem som helst. Ellers vilde min Selvagtelse jo tvinge mig til at gaa omkring og raabe det ud paa Gader og Stræder. Lover De mig det saa?"

„Ja, jeg lover Dem det."

Hun gav efter for sit lyse Temperament; det ene muntre Smil efter det andet lyste op paa hendes Ansigt, Udtrykket af Sorg og Beklemthed gav Plads for den højeste Lykke. Smilende sad hun med Haanden stukket ind under hans Arm, og hendes lette Tale svævede langt bort fra alle skæbnesvangre Spørgsmaal og ind paa Fantasiens Marker. Deres Kærlighed erstattede dem nøgtern Forstand, og forskønnede ved dens rosenrøde Skær saa de Livets smaa og store Pligter ligge for deres Fødder. De talte aabent ud om den sidste Tids Begivenheder, og nu fortalte han hende ogsaa om sit Møde med Familien Bloomingdale og om sin Frygt for, at han havde forskærtset hende Fru Bloomingdales Bevaagenhed, fordi han saa uelskværdigt havde forpurret en Sammenkomst mellem dem og Rhoda.

Hun lo og sagde derpaa med en Mine, som om det gøs i hende:

„Jeg vilde ikke have kunnet udholde at træde de Mennesker under Øjne. Lige fra det Øjeblik, min Tante røbede mig Sandheden, havde jeg en Fornemmelse af, at jeg under alle Omstændigheder maatte undgaa at træffe sammen med dem. Jeg skrev til Bloomingdale og tog Brevet med for selv at lægge det i en Postkasse og saaledes være sikker paa, at det blev ekspederet — men saa, saa glemte jeg alligevel at lægge det i."

„Ja saa," udbrød Olney, „derfor var det sandsynligvis, at han opsøgte mig og spurgte, hvor du var at finde."

„Ja," svarede Rhoda roligt.

„Kun eet forstaar jeg endnu ikke af det alt sammen," sagde Olney, „nemlig den korte Maade, hvorpaa du gav det stakkels Menneske Afsked."

„Jo — da jeg dog havde skrevet til ham, syntes jeg ikke, jeg ogsaa behøvede at tale med ham. Jeg var bange for, han skulde trænge ind paa mig med Spørgsmaal — men saa, først Dagen efter hans Besøg herude, fandt jeg Brevet, som jeg havde glemt at besørge. Det var i den Kjole, jeg havde haft paa den Aften i Kirken!"

„Og du mener ikke, at hans Standhaftighed, hans Kærlighed til dig gav ham en velbegrundet Ret til at se og tale med dig?"

„Ikke den fjerneste."

„I det Stykke lærer en Mand aldrig at forstaa jer Kvinder."

„Naturligvis — hvis jeg havde elsket ham —"

„Jeg ved ikke, men jeg har gjort mig Samvittighed deraf. Det var mig naturligvis højst pinligt, da det stakkels Menneske talte med mig, thi jeg indsaa vel, at han med Hensyn til din Historie vilde dømme lige saa fordomsfrit som jeg, og jeg mente, at det maatte tale til hans Fordel. Indrømmer du ikke dette?"

„Nej."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg ikke elsker ham."

„Det synes at falde dig meget ligefremt. — Naa, i ethvert Tilfælde er *min* Samvittighed nu ren."

Hun begyndte at sætte en mut Mine op.

„Men hvis det gør dig ondt —"

„Mig ondt?—"

„Hvis du mener, at du en Gang senere kunde komme til at angre det — hvis du ikke er sikker paa, at denne — denne

Historie ikke i Fremtiden kan komme til at volde dig Uro — vilde det maaske, naar alt kommer til alt, være bedre —"

„Kære Barn," sagde Olney, „slige Bekymringer vil jeg ganske overlade til dig selv. Jeg forsikrer dig, at jeg fra nu af slet ikke mere vil tænke paa den Sag. Jeg vil sørge for din Fremtid; med Fortiden bliver det din egen Sag at blive færdig."

Med sagte Hulken lod hun sit Hoved synke mod hans Skulder; og da han tog hende i sine Arme, forekom det ham, som om han havde forløst hende fra hendes sorte Tanker. Han var ung og stærk, og da han nu havde sejret i Lykkens Fylde, tiltroede han sig at være i Stand til ogsaa for Fremtiden at beskytte hende mod disse Tanker.

Der gives faa Mennesker, som, naar Livets egentlige Kamptid er forbi, ikke med en vis Forundring se tilbage paa de Bovestykker, de have udført i deres kraftige Ungdomsalder. At Olney i den Lod, han havde valgt sig, skulde finde meget ud over den sædvanlige Andel i Lykken, som er Menneskenes Børn beskaaren, kunde ikke ret vel ventes. Men billigvis bør det tilføjes, at han hverken vurderede Livet eller Kærligheden efter den Lykke, de bringe. Begge indesluttede de i hans Øjne deres Værd i sig. Han gjorde ikke Regning paa nogen uafbrudt Lykke, og naar han saa, at selv hans Kærlighed ikke var i Stand til at forjage Sorgerne fra hans Hustrus Pande, saa badlede han hende ikke derfor, men følte Medlidenhed med hende. Han vidste, at i disse Forsagthedens Timer udkæmpedes Striden i hende mellem Temperament og Karakter, den egentlige Aarsag til saa megen Elendighed i Verden, hvor nu til Dags alle Racer i den Grad ere krydsede ind i hverandre og sammenblandede, at der vel næppe er een iblandt os af ren Afstamning.

Hos hende var Forvirringen blot en Smule større end hos de fleste andre, og naar Olney overhovedet havde noget at beklage sig over, var det det, at hendes Afstamning fra mødrene Side ikke havde udstyret hende med lidt mere af den englelige Langmodighed, hvormed den sorte Race forstaar at bære Haan og Uretfærdighed. I Stedet havde han at kæmpe med den Hypokondri, hvortil hendes fædrene Races Puritanisme i Tidernes Løb havde forvandlet sig, og som hos hende lagde sig for Dagen som en sygelig, overdreven Samvittighedsfuldhed, der ganske hensigtsløst følte sig kaldet til at bringe Ofre.

At der hvilede en Hemmelighed over hendes Herkomst, tyngede paa hende som et Bedrag, og atter og atter maatte Olney tage sig for at overvinde hendes Samvittighedsnag i saa Henseende. Om man ikke i det mindste burde fortælle det til enhver nærmere Bekendt, var et Spørgsmaal, som stadig paa ny dukkede op imellem dem, navnlig da, naar Bekendtskabet stammede fra Amerika. Men indtil Dato har hun dog bevaret sin Hemmelighed.

De bo i Rom — efter et kort Forsøg paa i Florens at skabe en Praksis — og selv de fantasirigeste af Olneys Landsmænd og Patienter tænke end ikke i Drømme paa, at hans Frue gemmer paa noget, som hun mener at burde skamme sig ved.

Hun frembyder en saa udpræget italiensk Type, at hun i alles Øjne gaar for at være Italienerinde; og han bliver ikke træt af at forestille hende, at det ikke er Farven — som jo ogsaa forekommer hos andre Racer — men hendes Forfædres Stand, der, hvis man vidste det, vilde nedsætte hende i deres amerikanske Bekendtskabers Øjne.

Thi overalt i hele Verden agtes det svære legemlige Arbejde jo ringe, og Ringeagt følger overalt Børnene af den Mand, der i sit Ansigts Sved tjente sit Brød, navnlig da, naar han oven i Købet har maattet arbejde haardt for at tjene Brødet til andre.

Ende.

W. E. Norris:

Spøgelset fra Strathannan.

Jeg har egentlig altid godt kunnet lide den gamle Lady Strathannan. I Almindelighed var hun ikke elsket, det er ganske sandt, Folk sagde om hende, at hun var for verdslig og gerrig. Mange paastod endogsaa, at hun havde været en daarlig Moder, og der gik et ubestemt Rygte om, at hun ikke havde opført sig, som hun burde, over for sin Nevø Bob Innes.

Men naar man saa Beskyldningerne rigtig efter i Sømmene, hvad havde de saa egentlig at betyde? Verdslig kan hun have været, men det er mange andre elskværdige og behagelige Mennesker ogsaa. Om hun har været gerrig eller ikke, kan jeg ikke afgøre. Men naar hun i Henhold til sin Mands udtrykkelige Bestemmelse var executor testamenti og i denne Egenskab gjorde alt, hvad hun kunde, for at lette Byrderne paa en forgældet Ejendom og sikre sin eneste Søn Udsigten til en kon Formue, saa skulde jeg dog mene, at noget saadant kun var hendes Pligt og Skyldighed, og at det desuden burde rense hende for den Beskyldning, at hun var en daarlig Moder. Er det at være en slet Moder, at gøre alt, hvad man kan, for at faa sine mange Døtre rigt og standsmæssigt gifte? Lady Strathannan opnaaede, hvad de fleste Damer i hendes sociale Stilling tilstræbe, men hvad kun de færreste naa i disse trange Tider. Dette kan til en vis Grad forklare Misundelse og Jalousi hos dem, der ere blevne skuffede. Angaaende Bob Innes vidste man kun, at han var forlovet med sin Kusine Lady Janet — men ikke offentlig forlovet — og at den gamle Lady fik denne Forlovelse til at gaa over Styr. Maaske var hun af Princip imod Ægteskab mellem saa nære Slægtninge. Bob var ganske vist den prægtigste Fyr af Verden, men han var kun Regeringssekretær med en meget beskeden aarlig Indtægt, og saa

er det rigtignok under disse Omstændigheder min Mening, at han fornuftigvis ingen Ret havde til at beklage sig over, at han blev afvist.

Mod de omtalte Fejl kunde Lady Strathannan opvise forskellige tiltrækkende Egenskaber. Naar hun opholdt sig i London, bidrog hun paa en behagelig Maade meget til den almindelige Underholdning. Hendes Døtre vare fejrede Skønheder, og jeg antager, at de havde arvet deres Skønhed efter Moderen, som med sine en og tres Aar endnu var en meget smuk, majestætisk Dame. Hun var mild og elskværdig — naar det behagede hende — og den Omstændighed, at det ikke altid behagede hende, gjorde hendes Elskværdighed og Opmærksomhed saa meget mere smigrende for dem, som hun beærede dermed. Over for mig har hun altid været god og venlig, hvad jeg anser som et Bevis paa Upartiskhed, thi hun maatte være fuldstændig paa det Rene med, at mine Formuesomstændigheder ikke tillod mig at optræde som Frier til hendes eneste uforlovede Datter. Da hun var saa venlig at indbyde mig til at tilbringe en Uge i Strathannan, tog jeg øjeblikkelig mod Indbydelsen, skønt det just ikke vilde være lykkedes enhver at faa mig til midt om Vinteren at gøre en Tur til det Indre af Skotland.

Skal jeg tilstaa Sandheden, saa var det ikke for den gamle Dames Skyld — hvor behagelig jeg end altid har fundet hende — heller ikke for Lady Janets Skyld — hun var lige saa elskværdig som Moderen, skønt hun aldrig havde givet sig af med at tage nogen særlig Notits af mig — og endnu mindre for andre Menneskers Skyld, som jeg muligvis kunde træffe, at jeg besluttede at aflægge dette Besøg paa Strathannan. Selve Stedet faldt i min Smag, og jeg havde altid ønsket at kunne bo der. At Huset havde sit Spøgelse, var ikke nogen særlig Mærkværdighed, da alle respektable gamle Huse pleje at have Spøgelser til Huse. Men hvad der gjorde Strathannanspøgelset saa overordentlig frygtindgydende var den Omstændighed, at man tillagde det den Ejendommelighed, at det kun viste sig for dem, der gik rundt med en ikke opdaget Forbrydelse paa Samvittigheden, en Egenskab, der vistnok var ret ubehagelig for adskillige af den afdøde Lord Strathannans Gæster. Sagnet fortæller, at Spøgelset første Gang viste sig for en forræderisk Lord Strathannan, der blev saa overvældet ved Synet, at han aflagde fuld Bekendelse om sin Skyld og bad om at maatte bøde med Livet for sin Forbrydelse. (En Gang i

Begyndelsen af det fjortende Aarhundrede har en Lord af Strathannan virkelig mistet Hovedet.) Opmuntret af dette paafaldende Resultat plejer Spøgelset ogsaa at vise sig for forbryderiske Personer, der ikke høre til Familien. Som Bevis paa mine Bekendtes Agtværdighed kan jeg sige, at ingen af dem har set Spøgelset, hvorimod de nok have mærket saadan noget som listende Trin paa Gangene; naar Medlemmer af Familien Innes have hørt sligt, have de opfattet det som en Slags Advarsel om at opføre sig saa godt som muligt. Med Hensyn til Spøgelset endnu kun dette: Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at Lady Strathannan ikke holder af at høre Spøgeriet omtale.

Bob Innes og jeg ere Venner fra Skoletiden. At vi ikke længere omgaas saa meget som tidligere, er en Følge af, at vor Livsgerning tilfældigvis ikke fører os sammen. Men naar vi mødes, er det til gensidig stor Glæde, og Tilfældet førte os netop sammen paa en Kafé den Dag, jeg modtog Indbydelsen til Strathannan. Bob er et kont, flinkt ungt Menneske i Slutningen af Tyverne. Siden Skuffelsen med Lady Janet ser han lidt traurig ud, men han har dog ikke helt slaaet sig fra Verden og taler ikke gerne om sin Sorg; over for mig har han aldeles ikke berørt Historien.

Vi mødtes altsaa den Dag, og da jeg fortalte ham, at jeg stod i Begreb med at tilbringe nogle Dage der, hvor hans Families Vugge havde staaet, blev han tankefuld og berørte for første Gang det, som jeg hidtil havde anset som et forbudt Tema.

„Du vil faa Janet at se," sagde han med et Suk. „Hils hende hjertelig fra mig — vil du det, gamle Dreng? Og sig hende, at jeg stadig er den samme uforandret."

„Ja—a," svarede jeg og trak lidt paa det; jeg holder nemlig ikke af den Slags Kommissioner. „Mener du virkelig, at jeg skal overbringe den Hilsen trods — nok sagt?"

„Aa, du behøver ikke at gøre det, hvis du ikke vil. Jeg tænkte mig, at hun rimeligvis vil spørge dig, om du har set mig — det var det hele. Hun behøver for Resten ikke noget Budskab fra mig. Hun stoler lige saa sikkert paa mig, som jeg paa hende, og ved godt, at ingen af os skifter Mening."

„Naa? Jeg troede for øvrigt, at alt var forbi mellem jer."

Bob tog et forsvarligt Drag af Cigaren, inden han svarede.

„Paa en Maade er alt ogsaa virkelig forbi mellem os. Den gamle Heks forklarede mig, at vi vare for fattige til at gifte

os, hvad jeg heller ikke kunde fragaa, og saa var jeg altsaa nødt til at gøre Janet fri, for saa vidt det stod til mig. Men man kan jo dog ikke tvinge en Kvinde til at give sit Ord tilbage, naar hun ikke vil gøre det. Jeg sagde Janet, at hun kunde opgive mig, hvis hun vilde, og at jeg ansaa det for min Pligt at opgive hende. Saaledes staar Sagen. Jeg har fuldt ud lagt Kortene paa Bordet for den gamle Heks — ingen Brevveksling eller hemmelige Sammenkomster mellem os, ikke Spor af saadan noget, men Janet anser sig forlovet med mig."

„Udsigterne forekomme mig daarlige for jer begge," bemærkede jeg.

„Meget daarlige," svarede han lakonisk.

Efter en kort Pause vedblev han:

„Jeg maa endnu sige dig, at hendes Fader ikke havde noget mod Forlovelsen. Han saa ingen Grund til, at vi ikke en Gang giftede os, og vi havde ogsaa gjort det, hvis . . . hvis han havde udført, hvad han havde i Sinde . . . Jeg ved ikke, om du ved, at han gav mig 300 Pund om Aaret?"

Jeg svarede, at jeg ikke havde hørt det.

„Naa. Ikke? Han gjorde det imidlertid og sagde, at jeg havde Fordring derpaa, fordi min Fader ikke havde arvet saa meget, som han havde gjort Regning paa. Sagen er, at Bedstefader brugte hver Skilling, og at han ikke efterlod sig saa meget, at hans Gæld og et Par Legater kunde udredes. I Løbet af nogen Tid lykkedes det Onkel saa temmeligt at faa Orden paa Sagerne. Han var en fortræffelig gammel Karl. Naturligvis havde han ingen Forpligtelse til at give mig Tilskud, men han troede at have det og gjorde endogsaa Undskyldning for, at han ikke kunde forhøje Tilskuddet. Tillige forsikrede han mig Gang efter Gang, at jeg efter hans Død vilde faa Ti Tusinde Pund, hvorfor jeg altsaa følte mig meget forbavset og skuffet, da det viste sig, at jeg ikke engang var nævnt i Testamentet. Det var et meget gammelt Testamente, dateret fra det første Aar af hans Ægteskab, og ingen tvivlede om, at han havde opsat et andet, men det fandtes ikke. Min private Mening var, at gamle Tante tganske simpelt havde stukket det til Side, og jeg var udannet nok til at sige hende min Mening."

„Ja, sint var det egentlig ikke," sagde jeg. „Og tillige var det urigtigt."

„Meget muligt. I ethvert Fald ere vi nu ikke de bedste

Venner, som du vel kan tænke. Vil du gøre hende en Glæde, saa sig, at jeg drikker, spiller eller har en anden lignende Last. Hun vil fortælle det til Janet, som ikke vil tro det. Paa den Maade gør du din Værtinde lykkelig uden at skade nogen."

Jeg lod en Bemærkning falde om, at det var en alvorlig Sag at stikke et Testamente til Side, og tillod mig at tilføje, at det Medlem af Familien Innes, som begik en saadan Forbrydelse, efter hvad Rygtet sagde, udsatte sig for en Fare, som ikke truede andre Forbrydere.

Bob lo noget tvungent.

„Der siges saa meget vanvittigt Tøjeri om den gamle Gaard," sagde han. „Du vil komme til at høre sagte Fodtrin, jeg har hørt det saa tit, og de vilde naturligvis let kunne lade sig forklare. Der er kun eet Værelse, hvorom man tror, at der spøger derinde, men det er ikke rimeligt, at man indlogerer dig der, eller, om man gør det, vil du næppe faa noget skrækkeligt at se."

Efter disse Ord skiftede han Samtaleemne og berørte ikke mit nærforestaaende Ophold paa Strathannan, før lige forinden vi skiltes.

„Hvis det passer dig," sagde han, „kunde du sende mig et Par Ord fra Skotland. Jeg vil ikke bebyrde dig med nogen Kommission til Janet — det er ikke værdt — men nogen stor Uret kan det ikke være, om du lader mig vide, hvordan hun ser ud og har det."

Jeg var ikke haardhjertet nok til at vægre mig ved at opfylde et saa beskedent Ønske, og jeg fandt det ikke at være min Sag at omtale, hvad Bob maaske allerede vidste, at Lady Janet efter et almindelig kendt Rygte var ved at forlove sig med den unge Hopley, ældste Søn af en rig Brygger, der fornylig havde faaet Peersværdigheden som Lord Trent. Det gjorde mig ondt for Bob, men han forekom mig lidt ufornuftig. Naar Folk ikke have det nødvendige for at kunne gifte sig, og naar der ingen Udsigt er til, at de kunne faa det, saa er Damens Slægtninge ubetinget i deres gode Ret, naar de hindre Giftermaalet. Hvad Testamentets Tilintetgørelse angik, saa tydede alt paa, at den afdøde Lord Strathannan selv havde besørget det. Han var ikke den første gamle Mand, som havde lovet at ville sørge for trængende Slægtninge og alligevel senere nærmere overvejede sit Velgørerfindelag for til sidst at komme til det Resultat, at Godgørenhedsværket først og fremmest bør udvises over for ens egne.

Det var derfor ingenlunde som min Ven Bobs Tilhænger, at jeg tiltraadte min Rejse til Strathannan, men jeg indrømmer, at min Sympati for ham voksede, efter at jeg havde set den unge Dame, der vilde alliere sig med ham. Logisk var det naturligvis ikke, at hendes smukke Ansigt forandrede mine Anskuelser, men et Menneske kan, Gud ske Lov, ikke altid være logisk. Havde Lady Janet været en ganske almindelig ung Dame, vilde hverken Bob eller enhver anden lide et uopretteligt Tab ved at maatte give Afkald paa hende. Hidtil havde jeg i hende kun set en af den store Skare af unge moderne Damer og havde ikke opdaget andet ekstraordinært ved hende end, at hun havde en meget smuk Teint. Men nu, da jeg havde en særlig Grund til at interessere mig for hende, lagde jeg Mærke til et tankefuldt Udtryk i hendes smukke, milde Øjne, til hendes behagelige Organ og — som jeg bildte mig ind — til et Udtryk af Bestemthed, som hvilede over hele hendes Optræden. Jeg kunde meget godt tænke mig hende i Stand til mildt, men bestemt at hævde Besiddelsen af, hvad hun anså for sin Ejendom.

Det var hende, som modtog mig ved min Ankomst til det gamle Herresæde. Hun spurgte ikke til Bob Innes, og jeg kom altså ikke i nogen Forlegenhed i Anledning af det Budskab, som den ulykkelige unge Mand havde givet mig frie Hænder over, hvorvidt jeg vilde aflevere det eller holde det tilbage. Efter et Par Minutters Forløb viste Lady Strathannan sig fulgt af en Del af de fremmede Gæster, hvoriblandt jeg kendte Mr. Hopley, en ung Mand, som Folk er flest, godmodig, men tillige med dette Præg af Lystigbroder, en Type, som man, efter manges Mening, ofte træffer for tit paa Landet. Man behøvede kun at se ham en Gang for at være overbevist om, at han uden videre Foranledning kunde arrangere „Overraskelser" i ens Sovekammer og overhovedet sætte en eller anden dum Spas i Scene. Jeg kendte ham flygtigt, men paa Grund af den omtalte Egenskab hos ham, opmuntrede jeg ham ikke til at vise mig Familiaritet.

Udefra saa Slottet Strathannan stort nok ud, men jeg tror ikke, at det egentlig er egnet til at huse saa overordentlig mange Gæster paa een Gang. Vi vare en Snes Stykker til Bords, og min Borddame betroede mig, at Huset var saa at sige overfyldt.

„Det skal slet ikke overraske mig," tilføjede hun halvhøjt lidt ondskabsfuldt, „om man har indkvarteret Dem i det Værelse, hvor

det spøger. Formodentlig er det Dem bekendt, at der her eksisterer et Værelse, hvor Spøgelser vise sig?"

Jeg svarede, at noget saadant var bleven mig sagt, men at jeg havde opfattet det saaledes, at det kun var Forbryderes Sovn, som blev forstyrret, hvorfor jeg ikke sporede mindste Fornemmelse af Angst. Jeg benyttede Lejligheden til at sporge, af hvilken Grund hun antog, at jeg vilde faa Anledning til at trænge ind i Spøgelsernes specielle Territorium paa Slottet.

„Naar jeg nu siger Dem det," lød hendes Svar, „lover De mig saa ikke med et Ord at forraade det til Lady Strathannan?"

Efter at jeg havde givet det forlangte Løfte, fortsatte hun:

„Min Kammerjomfru hørte tilfældig Oldfruen ytre til en af Pigerne, at hun havde set sig nødt til at indkvartere Dem i den sydlige Fløj, fordi det oprindelig for Dem bestemte Værelse pludselig var bleven ubrugeligt, noget som Lady Strathannan absolut ikke maatte vide . . . Naa, er De bange, Herr Hervey? Tror De paa Spøgelser?"

„Bange er jeg ikke," svarede jeg. „Hvad Deres andet Spørgsmaal angaar, saa er jeg i Øjeblikket lidt vantro, men dog tilgængelig for Overbevisning, det vil sige modtagelig for Beviser, som mine egne Sanser kunne opfatte. Nye Erfaringer ere altid interessante, og derfor haaber jeg, at jeg i Nat maa faa Besøg af 'Geisten', om en saadan maatte befinde sig her i Huset."

Skal jeg indromme, at jeg trods disse modige Ord egentlig ikke følte mig synderlig opbygget ved Tanken om at skulle tilbringe Natten i det saakaldte Spøgeriværelse? Naturligvis tror jeg ikke paa Spøgelser. Men som enhver ved, er Teori og Praksis to Ting, og Menneskene have nu engang ikke Lyst til at være bestandige hverken i Troen eller Vantroen. Over for Spørgsmaalet, som det mødte mig paa Strathannan, kan jeg sige, at min Stilling var denne: Jeg var parat til at tro paa en Genganger, hvis jeg maatte faa en saadan at se, men jeg var aldeles ikke begærlig derefter.

Senere hen paa Aftenen, da jeg indfandt mig i Rygeværelset, hvor jeg traf Hopley med nogle af hans Venner tillige med flere af Husets Gæster, gjorde jeg den kedelige Opdagelse, at min Borddames Mistanke angaaende mit Værelse deltes af dem. Da tilfældig ingen af Familiens Medlemmer var til Stede, kunde man udspørge mig om mit Værelse, og da dets Beliggenhed var bleven konstateret, slog Hopley sig paa Benet og udbrød:

„Død og Pine! Saa er det jo Spøgelsesværelset. Den gamle Strathannan har nøje beskrevet mig dets Beliggenhed og sagde ved samme Lejlighed, at han aldrig havde vovet at lægge en Ven ind der. Det skal blive en Spas! Nu kunne vi faa at vide, hvorledes Spøgelset ser ud. Ved De hvad, Hervey, jeg vil gøre Dem Selskab hele Natten."

„Mange Tak!" svarede jeg, der fandt hans Spøgefuldhed temmelig upassende. „Men jeg tror, jeg vil foretrække Spøgelsets Selskab. For alle Eventualiteters Skyld vil jeg arrangere mig saaledes, at jeg har Vandkanden i min umiddelbare Nærhed."

Jeg lagde stærkt Eftertryk paa de sidste Ord, fordi jeg ikke tvivlede paa, at min unge Ven lejlighedsvis udmærket godt kunde spille et Spøgelses Rolle, medens jeg samtidig var overbevist om, at Udsigten til en kold Douche en Decembernat ikke vilde være særlig tillokkende.

Men Hopley svarede ganske ugenert:

„Var det mødtet paa mig, kan De være ganske rolig, kære Ven. Ikke for Alverdens Guld vilde jeg vove mig hen i den Kant af Slottet, naar alt er lukket og slukket. Jeg tror, at de fleste, der faa et Spøgelse at se, ville faa et Slagtilfælde eller blive vanvittige, men De plejer jo at have Lykken med Dem, forhaabentlig vil det ogsaa blive Tilfældet denne Gang. Jeg skal nok vogte mig for at have noget at gøre med, hvad der kan passere, det kan De stole paa."

„I saa Fald," svarede jeg, „faar jeg sandsynligvis en rolig Nat. Ikke desto mindre vil jeg dog have Vandkanden parat."

Jeg holdt Ord og anbragte Vandkanden paa Natbordet ved min Seng, men da jeg ikke var søvnig, da Selskabet skiltes for at gaa til Ro, gik jeg til Sengs med en Bog for at læse mig søvnig, og jeg laa nok en Times Tid, inden jeg lagde Bogen fra mig og slukkede Lyset.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg havde sovet, da jeg pludselig vaagnede med den uhyggelige Overbevisning, at jeg ikke var alene. Hvorfor skal jeg ikke tilstaa, at jeg var meget forskrækket? Det vilde enhver jo være bleven. Jeg laa saa stille som en Mus og ventede paa, hvad der vilde ske. Værelset var ikke ganske mørkt. Brændegløderne luede endnu lidt i den store, gammeldags aabne Kamin, tilstrækkeligt til, at jeg kunde skimte en skyggeagtig hvid Skikkelse, der bøjede sig over min Seng. At Erindringen om forskellige begaaede Smaasynder trængte sig frem hos mig, vil jeg

ikke nægte, men jeg havde dog saa megen Selvbeherskelse, at jeg ikke gav mig til at tale højt om dem. Pludselig rakte den hvide Fremtoning sin Haand frem, rev Hovedpuden ud af Sengen og forsvandt saa lydløst.

Dog ikke aldeles lydløst, jeg hørte nemlig tydelig Lyden fra en Dørlaas, og denne Lyd jog al min Ængstelse paa Flugt. Et Spøgelse, som virkelig er Navnet værdigt, behøver ganske bestemt ikke at aabne eller lukke Døre. I et Nu var jeg ude af Sengen, og med Vandkanden i Haanden stormede jeg ud i Korridoren. Men der var ikke Spor af Hopley eller hans lystige Venner. Da jeg endelig noget forstemt vendte tilbage til mit Værelse, tændte jeg Lyset, og mit Øje faldt da for første Gang paa en lille, fin Dørklinke tæt ved Hovedenden af min Seng. Døren var ikke en almindelig Dør men en Tapetdør, hvorfor det ikke var saa underligt, at jeg havde overset den. Nu aabnede jeg Døren og gik ind i Naboværelset; det var ubenyttet og paa Størrelse med mit. Jeg undersøgte det grundig, da jeg antog, at Hopley, eller hvem min natlige Gæst nu var, herigennem var sluppen ud i Korridoren og altsaa forlængst var i Sikkerhed paa sit Værelse. Det ærgrede mig, at jeg ikke havde faaet Fyren dyppet, men tillige følte jeg mig meget beroliget ved den Overbevisning, at det var et Væsen af Kød og Blod, som havde forstyrret mig. Spøgelser ere enten ulegemlige, eller ogsaa ere de slet ikke Spøgelser, og jeg tror heller ikke, at noget Medlem af Selskabet for Psychiatrien tør gaa saa vidt som at paastaa, at et Spøgelse kan være i Stand til at tage en eller anden material Genstand, f. Eks. en Hovedpude, under Armen og gaa bort med den. Under saadanne Refleksioner faldt jeg i Søvn og sov uforstyrret, til Tjeneren kom og vækkede mig.

Da jeg stillede ved Frokostbordet, var det mig paafaldende, at de Herrer, jeg havde været sammen med om Aftenen i Rygeværelset, mønstrede mig meget nysgerrig, hvilket havde til Følge, at jeg søgte at anlægge et saa tæt tilknappet Udtryk som muligt; at Hopley saa ud som Uskyldigheden selv forbavsede mig ikke saa lidt. Han nikkede meget venskabelig til mig og fortsatte saa en Underholdning med Lady Janet, der lod til at optage ham fuldstændigt. Det var et Kurmageri, saa utilsløret, at man kunde fristes til at antage, at en Mand, der saa aabent viste sine Følelser, ikke kunde mene det alvorligt. I Løbet af Dagen forsikrede man mig imidlertid, at hans Hensigter vare alvorlige nok,

og man sagde ydermere, at Lady Janet var paa det rene med at akceptere ham som Frier.

Efter de Observationer, jeg gjorde ved Frokosten, kunde jeg ikke dele denne Overbevisning. Hun var kun ganske almindelig høflig mod ham uden at vise sig særlig interesseret ved hans Konversation, og da jeg indtog den ledige Plads ved hendes anden Side, talte hun meget mere med mig end med Hopley. Hun begyndte med at fortælle, at Moderen ikke var i Stand til at være til Stede ved Frokosten, fordi hun led af en heftig, nervøs Hovedpine.

„Mama har næsten altid Hovedpine, naar vi ere her; jeg tror ikke, at Luften paa Strathannan er god for hende. Det samme er for Resten Tilfældet med mange Mennesker, men forhaabentlig har De, Herr Hervey, ikke Grund til at klage over Hovedpine?"

Det havde jeg nu rigtignok i Virkeligheden — jeg tilskrev det den Omstændighed, at jeg flere Timer af Natten havde ligget for lavt med Hovedet — men jeg svarede, at jeg fandt Luften fortræffelig paa Strathannan, og at jeg havde sovet udmærket.

Denne sidste Bemærkning var beregnet paa Hopley, der satte et Ansigt op, der tydede paa, at han havde ventet at høre noget andet.

„Nej virkelig — har De sovet godt?" spurgte han. „Saa har De altsaa ikke haft Spøgelsebesøg?"

Lady Janet saa lidt ubehagelig berørt ud ved disse Ord og rettede et Par sagte Ord til Hopley. Jeg opfangede hans hurtige Svar: „Aa nej — alt er i Orden, jeg mente ikke noget særligt — kun Spøg kan De jo nok forstaa."

Efter Frokosten spadserede en Del af Selskabet en Tur og besaa den store Ejendom.

„Den gamle Dame har faret ilde frem med hele Menagen her," betroede Hopley mig senere, „baade paa Mark og i Skov. Det giver lidt mere aarlig Indtægt. Men, for Pokker, et Tusind mere eller mindre er dog ikke Hovedsagen for den, der ejer et Slot."

Lady Strathannan maa vel have haft sine Grunde til sin mere eller mindre forstmæssige Behandling af sin Skov. Viste hun umotiveret Kniberi paa denne Del af sit Budget, saa traf det sig saa heldigt, at det ikke betød nogen videre Udgift at holde

Isdækket paa Søen godt fejet. Skøjteløberbanen paa Strathannan var fortræffelig, og om Eftermiddagen deltog flere af Slottets Gæster i den smukke Sport. Lady Janet var en gratiøs, dygtig Skøjteløberske. Med Interesse betragtede jeg hendes Evolutioner, og jeg blev overrasket ved at lægge Mærke til, at hun paa sin Side ogsaa syntes at betragte mig ret vedholdende. Hopley omsværmede hende bestandig, men endelig lykkedes det hende at blive fri for hans Opmærksomhed, og den første Brug, hun gjorde af sin Frihed, var at styre henimod min Ringhed.

„Herr Hervey," sagde hun, da hun med et elegant Sving standsede ved mig, „jeg vil gerne spørge Dem om noget."

„Det skal være mig en Fornøjelse," svarede jeg med en Anelse om, hvad hun vilde vide, „at besvare Deres Spørgsmaal, for saa vidt jeg kan."

Min Divinationsgave slog imidlertid ikke til den Gang. Det var ikke Bob Innes Navn, som kom paa hendes Læber.

„Jeg vilde gerne vide," sagde hun lidt ubestemt, „om . . . om . . . De har set noget i Nat?"

„Naar De spørger mig," svarede jeg, „maa jeg sige ja. Jeg saa noget, men det var ikke en Aand. En eller anden kom i Nat ind til mig og rev Hovedpuden fra mig. Det var rimeligvis Herr Hopley. Selvfølgelig blev jeg noget forskrækket og befippet, og af den Grund lykkedes det vedkommende at slippe bort uantastet."

Lady Janet hverken lo eller smilede.

„Jeg har aldrig hørt," sagde hun alvorlig, „at noget lignende er passeret her før. Hvad kan Formaalet have været med at tage Deres Hovedpude?"

„Formaalet," svarede jeg og lo, „var uden Tvivl det elskværdige Ønske at gøre mig bange. Resultatet var imidlertid kun ringe, jeg hørte nemlig en Dør blive aabnet og lukket, og skønt jeg ikke forstaar mig ret meget paa Spøgelser, vover jeg at paastaa, at den Slags Væsener ikke have for Vane at gøre sig den Ulejlighed at aabne og lukke Døre, saa man kan høre det."

„Deri tager De dog vist fejl, jeg har i hvert Fald hørt det modsatte, men ligemeget, Hovedsagen er, at De ikke er overtroisk, følgelig heller ikke bange. Det glæder mig. Først i Eftermiddag har jeg hørt, hvor Oldfruen har indkvarteret Dem, og jeg blev meget vred paa hende derfor. Men hvis det ikke er Dem ubehageligt, at . . ."

„Paa ingen Maade! Tvertimod vil jeg gerne blive i Værelset."

„Naar det er Tilfældet, er jeg forhaabentlig ikke for ubeskeden, naar jeg beder Dem om at lade være over for Moder at tale om, i hvilket Værelse De bor. Hun vil sikke synes om det, og . . . og jeg maa ligefrem tilstaa, at vi i Øjeblikket ikke har noget andet Værelse disponibelt."

Jeg fik lige Tid til at forsikre hende om min Redebonhed til at opfylde hendes Ønske, da Hopley kom og forstyrrede os, hvilket var kedeligt, da jeg gerne vilde have talt lidt med Lady Janet om Spøgeriværelset.

Hvem kan rose sig af under hvilke som helst Omstændigheder fuldstændig at være Herre over sine Nerver? For mit Vedkommende maa jeg tilstaa, at jeg ikke er den samme i Mørke som ved fuldt Dagslys. Der kan ikke godt tænkes noget mere absurd og dumt end at nære Frygt for Aander og Spøgelser. Man ved saa godt, hvorledes saadan Overtro opstaar, og at den absolut er unddagelig i lavt staaende uciviliserede Samfund, og man ler af den, naar man sidder i sit komfortable Hjem eller paa Stamkafeen. Men naar man ved, at man bor i et Værelse, hvor det spøger, paa et ensomt beliggende skotsk Slot, kan man let faa Anfægtelser, naar man hører uforklarlige Lyde om Natten.

En Kendsgerning er det, at jeg sov meget slet den Nat og hørte utallige Lyde, som jeg ikke kunde forklare mig — sagte Skridt, Hvisken, ja undertrykt Sukken og Stønnen. Det kan have været Vinden, Rotter, Flagermus og Hundrede andre ganske naturlige Ting, men det eneste sikre er, at jeg tilbragte en lang ubehagelig Nat, uden at hverken Spøgelser eller Spasmagere viste sig til at retfærdiggøre min ubestemte Uro. Da Tjeneren kom om Morgenen, faldt det mig ind at tale til ham om det Puds, der var spillet mig og ikke var bleven gentaget.

„William," sagde jeg, „i Gaar Nat har en af de unge Herrer været herinde og taget min Hovedpude fra mig. Puden er lagt paa Plads igen. De har vel ikke tilfældig hørt, hvor den blev funden?"

Jeg ved det ikke ganske sikkert, men det forekom mig, at William trak paa Smilebaandet, da han svarede:

„Efter hvad jeg har hørt, blev den nok funden i Lady Strathannans Soveværelse."

Svaret overraskede mig i Sandhed. Lady Strathannan led af Nervesmerter og var først staaet op lige før Middagen. Det

var jo aldeles utænkeligt, at hun skulde have taget min Hovedpude, men hvordan var det da gaaet til, at den kunde findes i hendes Værelse?

For at lægge en Dæmper paa Williams Munterhed lagde jeg mit Ansigt i meget alvorlige Folder.

„Den Slags Spøg, William, er ikke blot dum, men tillige overordentlig upassende."

„Herren har fuldstændig Ret."

William er virkelig en fortræffelig Tjener, men har noget Hang til at overdrive; jeg kunde se paa ham, at han havde mere paa Hjerte, men jeg opmuntrede ham ikke til at udtale sig, da jeg af Princip ikke holder af at høre paa Pige- eller Tjenersladder.

Den følgende Dag hændte ikke noget, som er Omtale værd. Lady Strathannan var bleven sin nervøse Hovedpine kvit og viste sig allerede ved Frokosten, hvor hun som sædvanlig var Elskværdigheden selv.

Jeg havde ikke nogen Lejlighed til en intimere Samtale med hende før hen paa Aftenen, da hun selv bød en saadan. Hun førte mig til Billedgaleriet for at vise mig en Rafael, der gik for at være en af det gamle Slots største Skatte. Saa snart vi havde taget Plads derinde, tilstod hun straks, at hun havde brugt Maleriet som et Paaskud for at kunne tale alene med mig.

„Herr Herven," begyndte hun, „jeg har ført Dem herhen, fordi jeg gerne vil tale et Par Ord med Dem om min Nevø Bob. Jeg ved, De er hans gode Ven, og antager, at han har talt til Dem om det, der trykker ham. Højst sandsynligt har han næppe talt velvilligt om mig. Det gør mig ondt, at han ikke har gode Tanker om mig, men jeg har maattet gøre min Pligt. Jeg vilde anse det for meget uklogt af mig, om jeg havde givet mit Samtykke til, at han fortsatte den taabelige Halvforlovelse med Janet. Men samtidig indrømmer jeg, at han har nogen Grund til at føle sig ulykkelig. Det mener De vel ogsaa?"

Jeg tillod mig en Ytring om, at jeg fandt det ret selvfølgeligt.

„Netop min Mening, og saadanne Familieuoverensstemmelser ere saa pinlige — ikke sandt? Derfor har jeg besluttet at tilbyde Bob en Slags Skadesløsholdelse. Jeg anser mig ikke berettiget til at tilbyde ham saa meget, som hans Onkel, min afdøde Mand, gav ham, men to Hundrede Pund om Aaret tror jeg nok, jeg kan

asse med frelst Samvittighed . . . Ser De nu, kære Herr Hervey, jeg vil gerne bede Dem om en stor Tjeneste — vil De ikke prøve at ordne denne Historie for mig?"

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men vilde det ikke være den korteste Vej, om De selv skrev til Bob?"

„Nej, nej, jeg kan ikke selv gøre det, fordi han uheldigvis har saa meget imod mig. Desuden maa jeg endnu sige Dem, at jeg maa knytte en lille Betingelse til mit Tilbud. Han maa paa Æresord love mig, at han vil opgive enhver Tanke om Ægteskab med Janet, love mig det bestemt og ubetinget. Saa kunne vi igen blive gode Venner, og jeg skal nok finde ham en kon Pige med nogen Formue, som kan blive ham en lige saa god Hustru, som Janet vilde være. De indrømmer mig dog vist, Herr Hervey, at det efter et Par Aars Forlob nok skal vise sig, at det virkelig er en ganske ligegyldig Ting, om en Mand har været forelsket i sin Kone før Brylluppet eller ikke?"

Det var mig ganske uforstaaeligt, hvad der foranledigede den gamle Dame til hos en Ungkarl at forudsætte den Slags Erfaringer. Hun vedblev imidlertid i de mest smigrende Udtryk at tale om min velbekendte Taktfølelse, min Elskværdighed, mit rolige Temperament o. s. v., saa hun sejrede over hele Linien, og jeg lovede at overtage den dobbelte Mission, skønt jeg aabent erklærede, at jeg ikke ventede noget gunstigt Resultat.

Jeg antog, at Bob Innes vilde vise sig ubestikkelig, og selv om han skulde være tilgængelig for Bestikkelse, saa er to Hundrede Pund om Aaret ikke nogen videre stor Erstatning for Tabet af sin Selvagtelse.

Den letforstaaelige Mening med det hele Arrangement stod naturligvis i inderlig Forbindelse med det Faktum, at Lady Janet ikke vilde give sit Minde til en Alliance med Hopleys ædle Familie, før hendes Fætter ikke blot havde givet hende sit Ord tilbage, men ligefrem opgivet hende.

Men da jeg sætter Pris paa at staa paa en god Fod med alle Mennesker, forsikrede jeg min Værtinde, at jeg skulde gøre, hvad der stod i min Magt for at hidføre det af hende ønskede Resultat, og undertrykkede mit Ønske om at spørge hende om, hvorvidt hun i sit Værelse havde fundet en Hovedpude, som ikke hørte til hendes Seng.

For øvrigt trak hun sig straks, efter at vi atter havde vist os

i Salen, tilbage til sit Værelse, da Hovedpinen var kommen igen og overlod Lady Janet at spille Husfruens Rolle.

Hopley og hans unge Venner gjorde om Aftenen meget Løjer med Spøgeriet, da vi vare samlede i Rygeværelset. Det er ikke vanskeligt at skjule noget, men der hører en Del Færdighed til at skjule den Kendsgerning, at man har noget at skjule, og de unge Mennesker vidste eller formodede, at jeg ikke havde sagt den fulde Sandhed angaaende de Erfaringer, jeg havde gjort i Spøgeværelset. I ethvert Fald var jeg fast besluttet paa ikke at lade mig udfritte. Jeg gik uden om deres Spørgsmaal og hørte taalmodig hele Aftenen paa deres mere eller mindre maskerede Stiklerier, men Følgen deraf blev, at jeg var dødtræt, da jeg endelig søgte mit Værelse. Spøgelse her — Spøgelse der — lige meget — een Nat til uden Søvn kunde jeg ikke være med til, og jeg tror ikke, jeg havde ligget fem Minutter i Sengen, før jeg sov fast.

Jeg vaagnede ganske som forrige Gang med den pinefulde Overbevisning, at noget eller nogen maatte befinde sig i min Nærhed. Ligesom forrige Gang var Værelset ikke ganske mørkt, Gloderne i Kaminen lyste lidt op, og atter bøjede en skyggeagtig Skikkelse sig ned over min Seng.

Jeg skammer mig aldeles ikke ved at tilstaa, at mit Hjerte bankede hurtigt og heftigt, medens jeg laa fuldstændig stille og ventede paa, hvad Fremtoningen vilde foretage sig. Men da en Haand, en uomtvistelig menneskelig Haand, atter strakte sig frem mod min Hovedpude, var min sunde Fornuft fuldvaagen. Det strider mod al Forstand og overskrider Lettroenhedens Grænser, at et Spøgelse har Hænder, som kan tage om og holde Puder. Den skyggeagtige hvide Skikkelse maatte være Hopley eller et andet menneskeligt Væsen, som jeg besluttede at behandle efter Fortjeneste. Uheldigvis havde jeg glemt at stille Vandkanden saaledes, at jeg kunde naa den fra Sengen; jeg valgte derfor pludselig at fare op, saa at jeg kom til at staa i Sengen.

I samme Øjeblik sank til min store Forbavselse den gaadefulde Gæst ned paa Gulvet og blev liggende stønnende og rystende som i forfærdelig Angst. Jeg skal ikke kunne sige, om mine Nerver ikke vilde have ladet mig i Stikken under denne absolut uventede Forandring i Situationen, hvis ikke den liggendes Stønnen efterhaanden var gaaet over i almindelig menneskelig Graad, og jeg ikke havde opfanget Ord, der utvivlsomt maatte skyldes Lady Strathannans Stemme.

„Forbarmelse, Barmhjertighed!“ kom det fra Menneskelæber. „Ak, jeg anede, at dette en Gang maatte komme over mig! Jeg skulde aldrig have betraadt dit Værelse. Jeg vil gøre alt, hvad du befaler, jeg giver de ti Tusinde fra mig! . . . Daare, som jeg var, at jeg kunde tro, at du var og blev borte . . . Hvorfor, hvorfor viser du dig for mig?“

Gud ske Lov, at man har Aandsnærværelse! Med Lynets Hurtighed opfattede jeg Situationen. Lady Strathannan havde bedraget Nevøen, og jeg var Aanden med den Mission at rive det urettelig erhvervede Gods fra hende. Med en Hurtighed, der fortjener den største Ros, opfattede jeg min Rolle. Som Dreng havde jeg fusket i den ædle Bugtalerkunst; jeg var ganske vist ikke bleven fuldstændig udlært, men havde dog lært at kunne fordreje min Stemme. Med hul Gravrøst udstødte jeg følgende Ord:

„Kvinde, bekend din Forbrydelse!“

„Ja, men ikke offentlig!“ stønnede Staklen, „forlang ikke det af mig, skaan mig for mine Børns Skyld! For deres Skyld brændte jeg Testamentet. Det var slet gjort, det ved jeg, men jeg gjorde det for deres Skyld og for Janets Lykke. Hvis jeg bekender min Brøde, vil jeg komme i Fængsel, og mine Børn ville lide lige saa meget som jeg. Du kan ikke nænne at bringe en saadan Ulykke over en uskyldig Familie!“

„Jo, jeg kan,“ svarede jeg. „Uretten maa straffes og de stjaalne Penge gives tilbage.“

„Det skal ske, det lover jeg, det sværger jeg. Saa snart jeg kan skaffe Pengene disponible, skal Bob faa, hvad der tilkommer ham med Rette.“

„Det er ikke nok, Kvinde. Du har bedraget din Nevø for andet end Penge. Du maa ogsaa gøre Ret og Skel i den Henseende ved at samtykke i hans Forbindelse med din Datter.“

Lady Strathannan havde hele Tiden ligget og vredet sig paa Gulvet. Hun svarede mig ikke, men jeg hørte hende mumle mellem Tænderne: „Det gør jeg aldrig!“

Uden at betænke mig et eneste Øjeblik udbrød jeg:

„Du vil ikke adlyde, saa dø!“

Det var egentlig en noget tom Trussel; for det første kunde jeg jo ikke slaa hende ihjel, og for det andet foretrække adskillige Mennesker Døden for Vanære. Heldigvis lod Lady Strathannan ikke til at høre til den Slags Mennesker.

„Nej, nej!“ skreg hun. „Jeg vil lystre, jeg vil virkelig ad-

lyde. Giv mig blot Tid, jeg handlede i den bedste Mening, jeg troede ikke, det vilde blive til hendes Lykke, om hun giftede sig med sin Fætter og jeg tror det ikke endnu. Men alligevel vil jeg give mit Samtykke, hvis jeg skal."

„Du skal!" sagde jeg med den dybeste Stemme, jeg kunde opdrive.

Saa vidt var alt jo gaaet fortræffeligt, men hvordan skulde jeg faa en Ende paa denne Underholdning? Det var nu Spørgsmaalet. Egentlig burde jeg langsomt forsvinde, men det laa nu ikke i min Magt, og desuden stolede jeg ikke rigtig paa den gamle Dame. Jeg maatte nødvendigt fravriste hende et eller andet haandgribeligt Pant paa, at hun vilde opfylde sit Ord, for at hun ikke skulde le ad det hele næste Dag, og det var jo i højeste Grad usandsynligt, at der skulde byde sig en Lejlighed endnu til at lamslaa hende med Frygt. Situationen var kritisk, og jeg var mig Faren for en Opdagelse fuldstændig bevidst, men jeg maatte udnytte den saa længe som vel muligt.

„Gaa tilbage til dit Kammer," begyndte jeg igen med Gravrøsten, „tag Pen og Papir og skriv, som jeg nu siger: 'Jeg, Elisabeth, Grevinde af Strathannan, bekender herved, at jeg har bedraget min Nevø, Bob Innes, for ti Tusind Pund, som hans Onkel havde tillagt ham i sit Testamente, som jeg har brændt. I Betragtning af den Naade, han viser mig ved at spare mig for en offentlig Bekendelse af min Brøde, forpligter jeg mig til at give ham den nævnte Sum som min Datter Janets Medgift og byder ham velkommen som min Svigersøn. Naar du har nedskrevet denne Erklæring og underskrevet den, bringer du mig Papiret herhen. I Morgen vil det være borte, og hvis du ikke viser dig falsk og uordholden, vil intet dødeligt Øje nogen Sinde faa det at se."

Et Øjeblik var jeg i den dødeligste Angst for, at den gamle Dame skulde være i Stand til at ræsonnere over, at det var et løjerligt Spøgelse, som vilde bryde sig om noget skriftligt, men lykkeligvis syntes hun kun at tænke paa Udsigten til at komme ud af Klemmen uden offentlig Skandale.

Jeg hørte hende grædende stamme en Indvilligelse, og saa vaklede hun bort uden at skænke mig et Blik.

Min Angst var imidlertid ikke forbi hermed. Det næste Minut, nej, fem Minutter tilbragte jeg i pinlig Forventning. Vilde hun komme igen? Vilde hun ikke, naar hun atter stod i sit

Soveværelse, som en fornuftig Kvinde tænke over det hele, vilde det saa ikke falde hende ind, at hun derinde aldrig havde mødt noget Spøgelse, og at hun ved fremtidig at undgaa at betræde Spøgelsernes Territorium vilde være fri for enhver som helst Ulempe af disse uhyggelige Væsener?

Jeg tror ikke, at jeg nogen Sinde i Livet har været saa taknemmelig mod Forsynet, som i det Øjeblik, da jeg opfangede Lyden af hendes slæbende Skridt i Sideværelset. Lady Strathannan kom virkelig tilbage med et sammenfoldet Papir i Haanden. At jeg greb det i samme Øjeblik, som det var inden for min Rækkevidde, er en Selvfølge. Jeg var saa himmelfornøjet over det heldige Resultat af min Optræden som Spøgelse, at jeg saa at sige slet ikke lagde Mærke til, at hun ved dette sit andet Besøg havde bragt Lys med. Men da hun saa, at hun ikke befandt sig over for et grueligt Spøgelse, men over for en Herre fra det nittende Aarhundrede, der bar en Natdragt, som den bruges i den Tidsalder, stod det hende straks klart, for hvilket Bedrageri hun havde været Genstand, og den Opdagelse bragte hendes Blod i Kog.

„De, slette Menneske!" udbrød hun. „De, infame, skurkagtige Menneske!"

Af Natur og Opdragelse er jeg et meget dannet og ærbart Menneske, hvorfor jeg i et Nu kastede mig ned i Sengen og trak Dynen op til Halsen; den ene Haand holdt jeg fri, medens jeg gemte den anden med det kostbare Dokument under Dynen.

„Højstærede Lady Strathannan," begyndte jeg, „lad os lade være med at bruge Ukvemsord. Efter hvad De har meddelt mig, kunde jeg sige Dem forskellige Ubehageligheder. Det vil jeg imidlertid gramme nødig gøre. Jeg føler mig overbevist om, at De angrer Deres Synd, og De har lovet mig, at De vil gøre Bod. Mere end det vil intet barmhjertigt Medmenneske, der saa vist ogsaa er en syndig Skabning for Herren, forlange af Dem, og De kan være overbevist om, at hverken Lovens strenge Arm vil gribe Dem eller Selskabet falde over Deres Rygte, for saa vidt De opfylder, hvad De har paataget Dem."

Efter en lille Pause svarede Lady Strathannan:

„Jeg er naturligvis i Deres Magt og maa lystre Deres Befalinger. De har ved en skændig og uanstændig Streg afpresset mig en Tilstaaelse, men De lader just ikke til at skamme Dem over Deres Opførsel. Jeg vil gerne vide, hvorledes det overhovedet er gaaet til, at De befinder Dem i dette Værelse?"

„Om Forladelse, Lady Strathannan, et ganske lignende Spørgsmaal vilde jeg overmaade gerne tillade mig at stille til Dem. Hvorledes kommer De her i dette Værelse? Og uden at dvæle ved skændige og uanstændige Streger maa det maaske ogsaa være mig tilladt at spørge om Deres Mening med at tage min Hovedpude fra mig og gaa med den? Thi — være som det vil — for Øjeblikket maa Hovedpuden siges at være min, ligesom Værelset faktisk er mit."

„Hvad behager? Vil De fortælle mig, at dette Værelse er det samme, som man anviste Dem, da De kom hertil?"

„Ja, det ved Gud, jeg vil! Og vil De ikke tro mig paa mit Ord, saa vær saa venlig at se Klædeskabet og Kommoden efter, De vil begge Steder finde mine Ejendele."

„Jeg skal i Morgen tale med Oldfruen."

„Tillad mig at lægge et godt Ord ind for Oldfruen. Jeg tror at vide, at hun var meget ked af, at hun var nødt til at indkvartere mig her, fordi der pludselig var kommen noget i Vejen med det mig oprindelig tiltænkte Værelse. Det er sikkert rigtigst, om De lader være at sige noget, da Oldfruen rimeligvis vil spørge om, hvorledes Sandheden er kommen for en Dag, og Deres Svar — det maa De indrømme — vil kun være egnet til at skabe nye Forviklinger . . . Da jeg nu forhaabentlig tilstrækkeligt tydeligt har forklaret min Nærværelse her, tør jeg maaske endnu en Gang spørge om, hvorledes De . . ."

„Aa, dumt Tøjeri," afbrød hun mig. „Men vil De endelig vide det, saa kan jeg ikke sove uden et Bjærg af Hovedpuder, naar den nervøse Hovedpine overfalder mig; jeg tager dem da fra dette og det andet Værelse, der støder op til mit Soveværelse. Havde Oldfruen blot indkvarteret Dem der, var hele dette Postyr bleven undgaaet, men uheldigvis havde hun der engang anbragt en ældre Herre, der snorkede saa forfærdeligt, og det, sagde jeg, vilde jeg ikke oftere forstyrres af . . . Men hvorfor sagde De ikke et Ord den første Gang, jeg tog Deres Hovedpude?"

„For at tale Sandhed maa jeg tilstaa, at jeg antog Dem for — Familiespøgelset. I Nat har De gengivet mig den Kompliment — vi ere altsaa kvit paa den Maade."

„Herr Hervey," svarede Ladyen i sin sædvanlige, søde Tone, „jeg ser, at jeg gjorde Dem Uret ved at anse Dem skyldig i et velovertænkt Bedrageri, og jeg haaber, De vil glemme de Ubehageligheder, jeg i Øjeblikkets Hede overvældede Dem med. Jeg

har utvivlsomt behandlet Bob Innes slet og skal ikke forsøge at retfærdiggøre mig. Som De meget rigtigt sagde, har jeg angret det og vil gøre det godt igen. Vil De nu være saa god at tilbagegive mig det Papir, som De har afpresset mig?"

„Det vil jeg, Lady Strathannan," svarede jeg. „Paa Bobs Bryllupsdag skal De faa det."

Og jeg holdt Ord. Hun fik Dokumentet en Dag i den paafølgende Juni Maaned efter en Højtidelighed i en af Londons smukkeste Kirker, og efter at jeg havde forvisset mig om, at Bob havde faaet sine ti Tusind Pund. Alle sagde, at Lady Strathannan havde opført sig saa net og givet sin Datter et langt smukkere Udstyr, end man havde ventet.

Det tror jeg ogsaa er Bobs Mening. Han har forsonet sig med Svigermoderen og forsikrer mig, at hun virkelig ikke er nogen slet gammel Dame. Med hvilke Øjne hun nu betragter mig, ved jeg ikke, da hun er meget dygtig i at skjule sine Følelser. Hun er overordentlig høflig mod mig, naar vi mødes, men hun har aldrig gentaget sin Indbydelse om at besøge hende paa Strathannan, og jeg anser det for højst sandsynligt, at jeg kommer til at gaa i Graven uden at have haft Lejlighed til for anden Gang at kunne fastslaa, om det berømte Strathannan-Spøgelse eksisterer eller ikke.

Ende.